

Mèo Xù Ngốc Nghếch

Contents

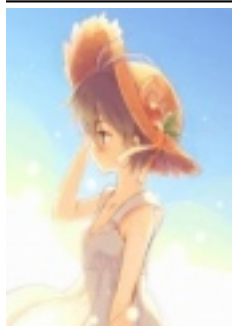
Mèo Xù Ngốc Nghếch	4
1. Chương 1	4
2. Chương 1	5
3. Chương 2	7
4. Chương 2	15
5. Chương 3	21
6. Chương 3	23
7. Chương 4	29
8. Chương 4	32
9. Chương 5	36
10. Chương 5	40
11. Chương 6	45
12. Chương 6	48
13. Chương 7	56
14. Chương 7	61
15. Chương 8	66
16. Chương 8	69
17. Chương 9	73
18. Chương 9	78
19. Chương 10	82
20. Chương 10	90
21. Chương 11	96
22. Chương 11	103
23. Chương 12	110
24. Chương 12	113
25. Chương 13	121
26. Chương 13	128
27. Chương 14	134
28. Chương 14	137
29. Chương 15	143
30. Chương 15	145
31. Chương 16	151
32. Chương 16	155
33. Chương 17	161
34. Chương 17	163
35. Chương 18	168
36. Chương 18	172
37. Chương 19	176
38. Chương 19	180
39. Chương 20	184
40. Chương 20	186
41. Chương 21	189

42. Chương 21	194
43. Chương 22	196
44. Chương 22	201
45. Chương 23	203
46. Chương 23	206
47. Chương 24	207
48. Chương 24	212
49. Chương 25	215
50. Chương 25	218
51. Chương 26	221
52. Chương 26	224
53. Chương 27	227
54. Chương 27	230
55. Chương 28	233
56. Chương 28	235
57. Chương 29	239
58. Chương 29	244
59. Chương 30	245
60. Chương 30	248
61. Chương 31	250
62. Chương 31	254
63. Chương 32	258
64. Chương 32	261
65. Chương 33	265
66. Chương 33	269
67. Chương 34	273
68. Chương 34	277
69. Chương 35	280
70. Chương 35	284
71. Chương 36	288
72. Chương 36	291
73. Chương 37	296
74. Chương 37	298
75. Chương 38	302
76. Chương 38	306
77. Chương 39	308
78. Chương 39	313
79. Chương 40	315
80. Chương 40	319
81. Chương 41	325
82. Chương 41	329
83. Chương 42	334
84. Chương 42	338
85. Chương 43	343
86. Chương 43	347
87. Chương 44	353
88. Chương 44	358
89. Chương 45	362
90. Chương 45	366
91. Chương 46	370
92. Chương 46	375
93. Chương 47	379
94. Chương 47	382
95. Chương 48	385

96. Chương 48	390
97. Chương 49	392
98. Chương 49	396
99. Chương 50	400
100. Chương 50	405
101. Chương 51	407
102. Chương 51	411
103. Chương 52	415
104. Chương 52	419
105. Chương 53	422
106. Chương 53	426
107. Chương 54	429
108. Chương 54	433
109. Chương 55	436
110. Chương 55	440
111. Chương 56	444
112. Chương 56	449
113. Chương 57	452
114. Chương 57	457
115. Chương 58	464
116. Chương 58	468
117. Chương 59	473
118. Chương 59	479
119. Chương 60	482
120. Chương 61	483
121. Chương 62	487
122. Chương 63	491
123. Chương 64	494
124. Chương 65	500
125. Chương 66	508
126. Chương 67	511
127. Chương 68	515
128. Chương 69	519
129. Chương 70	523
130. Chương 71	528
131. Chương 72	531
132. Chương 73	534
133. Chương 74	539
134. Chương 75	542
135. Chương 76	547
136. Chương 77	552
137. Chương 78	554
138. Chương 79	562
139. Chương 80	566
140. Chương 81	570
141. Chương 82	574
142. Chương 83	576
143. Chương 84	580
144. Chương 85	584
145. Chương 86	589
146. Chương 87	591
147. Chương 88	595
148. Chương 89	598
149. Chương 90	602

150. Chương 91	606
151. Chương 92	611
152. Chương 93	613
153. Chương 94	615
154. Chương 95	620
155. Chương 96	623
156. Chương 97	629
157. Chương 98	632
158. Chương 99	638
159. Chương 100	642

Mèo Xù Ngọc Nghech

Giới thiệu

Tiếng chuông báo thức vang lên đánh thức Vy. Cô ngồi dậy, việc đầu tiên theo thói quen là chạy ra c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/meo-xu-ngoc-nghech>

1. Chương 1

Cúc cu cúc cu cúc cu...

Tiếng chuông báo thức vang lên đánh thức Vy. Cô ngồi dậy, việc đầu tiên theo thói quen là chạy ra cửa sổ, mở rèm cửa để ngắm cảnh đông đúc nhộn nhịp và chào đón một ngày mới.

- Trời ơi! Quên mất! Phải đi phỏng vấn! Aishh sao cái việc hệ trọng thế này lại quên mất cơ chứ?

Cô chạy vội vào nhà vệ sinh. Sau khi làm VSCN xong, cô khóa cửa cẩn thận rồi chạy một mạch đến bến xe buýt. May thay, khi vừa ra đến nơi thì có 1 cái xe buýt đang đi tới.

- Phù! May quá! Cứ tưởng muộn rồi chứ!

Xuống đến nơi, cô chạy thật nhanh vào bên trong 1 tòa nhà lớn, đó chính là tập đoàn Fashion King hùng mạnh. Vào được đây để làm việc không hề đơn giản. Cô biết điều đó nhưng vẫn đến đây để phỏng vấn, gọi là thử vận may ý mà.

- Mời cô Ngô Tiểu Vy ạ!- Tiếng của một cô gái vang lên, trên tay cô ta cầm 1 tờ giấy.

- Vâng, tôi tới ngay!- Vy đáp.

Sau cuộc phỏng vấn, cô mệt mỏi bước ra. Quả thật để được làm việc ở đây thì phải thật giỏi, có đầu óc sáng tạo. Cũng may là cô có thể đáp ứng được những yêu cầu đó vì cô có chỉ số IQ rất cao và ngày xưa cô đã từng đi làm ở cửa hàng chuyên thiết kế thời trang để giao cho những công ty, tập đoàn lớn nên cô rất thạo những việc này.

- Chà! Hôm nay trời đẹp thật đấy! Và lại mình cũng vừa đi phỏng vấn xong, phải mua đồ ăn về ăn mừng mới được!

Nói là làm, cô đi bộ đến siêu thị sau khi về đến nhà, vì siêu thị rất gần nhà Vy.

Reng reng reng reng...

- Alô!

- Xin cho hỏi đây có phải là số máy của cô Ngô Tiểu Vy không ạ? Tôi là nhân viên của tập đoàn Fashion King ạ!

- Vâng! Chính là tôi! Có kết quả phỏng vấn rồi ạ?

- Xin chúc mừng, cô đã được nhận. Chiều nay cô hãy đến lúc 3 giờ để nhận phòng làm việc và thời gian biểu để sáng mai bắt đầu đi làm luôn ạ!

- Ôi thật sao? Tôi được nhận rồi sao? Hạnh phúc quá! Cảm ơn mọi người rất nhiều ạ!

- Vâng! Chào cô!

- Chào cô!

Niềm hạnh phúc ngập tràn trong Vy. Cô cũng không thể ngờ rằng mình lại được nhận. Thật sự rất bất ngờ.

"Thôi, suy nghĩ nhiều làm gì, được nhận là vui rồi! Hí hí!

"- Vy nghĩ thầm.

2. Chương 1

Ads Cúc cu cúc cu cúc cu...

Tiếng chuông báo thức vang lên đánh thức Vy. Cô ngồi dậy, việc đầu tiên theo thói quen là chạy ra cửa sổ, mở rèm cửa để ngắm cảnh đông đúc nhộn nhịp và chào đón một ngày mới.

- Trời ơi! Quên mất! Phải đi phỏng vấn! Aishh sao cái việc hệ trọng thế này lại quên mất cơ chứ?

Cô chạy vội vào nhà vệ sinh. Sau khi làm VSCN xong, cô khóa cửa cẩn thận rồi chạy một mạch đến bến xe buýt. May thay, khi vừa ra đến nơi thì có 1 cái xe buýt đang đi tới.

- Phù! May quá! Cứ tưởng muộn rồi chứ!

Xuống đến nơi, cô chạy thật nhanh vào bên trong 1 tòa nhà lớn, đó chính là tập đoàn Fashion King hùng mạnh. Vào được đây để làm việc không hề đơn giản. Cô biết điều đó nhưng vẫn đến đây để phỏng vấn, gọi là thử vận may ý mà.

- Mời cô Ngô Tiểu Vy ạ!- Tiếng của một cô gái vang lên, trên tay cô ta cầm 1 tờ giấy.

- Vâng, tôi tới ngay!- Vy đáp.

Sau cuộc phỏng vấn, cô mệt mỏi bước ra. Quả thật để được làm việc ở đây thì phải thật giỏi, có đầu óc sáng tạo. Cũng may là cô có thể đáp ứng được những yêu cầu đó vì cô có chỉ số IQ rất cao và ngày xưa cô đã từng đi làm ở cửa hàng chuyên thiết kế thời trang để giao cho những công ty, tập đoàn lớn nên cô rất thạo những việc này.

- Chà! Hôm nay trời đẹp thật đấy! Vả lại mình cũng vừa đi phỏng vấn xong, phải mua đồ ăn về ăn mừng mới được!

Nói là làm, cô đi bộ đến siêu thị sau khi về đến nhà, vì siêu thị rất gần nhà Vy.

Reng reng reng reng...

- Alô!

- Xin cho hỏi đây có phải là số máy của cô Ngô Tiểu Vy không ạ? Tôi là nhân viên của tập đoàn Fashion King ạ!

- Vâng! Chính là tôi! Có kết quả phỏng vấn rồi ạ?

- Xin chúc mừng, cô đã được nhận. Chiều nay cô hãy đến lúc 3 giờ để nhận phòng làm việc và thời gian biểu để sáng mai bắt đầu đi làm luôn ạ!

- Ôi thật sao? Tôi được nhận rồi sao? Hạnh phúc quá! Cảm ơn mọi người rất nhiều ạ!

- Vâng! Chào cô!

- Chào cô!

Niềm hạnh phúc ngập tràn trong Vy. Cô cũng không thể ngờ rằng mình lại được nhận. Thật sự rất bất ngờ.

"Thôi, suy nghĩ nhiều làm gì, được nhận là vui rồi! Hí hí!"- Vy nghĩ thầm.

3. Chương 2

Sáng hôm sau, cô dậy sớm hơn mọi ngày vì cô phải đi làm mà. Tắm rửa sạch sẽ xong, cô ăn sáng rồi ra bến xe buýt. Cô rất thích đi xe buýt, vừa rẻ, vừa tiện, đi đường lại không bị dính bụi, dãi gì mà không đi?

Tại 1 biệt thự lớn...

- Cái gì? Em đùa anh đấy à? Sao anh lại phải đi xe buýt?
- Anh chịu khó đi! Em mượn xe anh tý thôi!
- Em nói như đúng rồi ý nhỉ? Xe em đâu? Em mượn anh làm gì? Anh còn phải đi làm nữa chứ?
- Xe em bị hỏng rồi, không kịp sửa xong trong ngày hôm nay đâu! Tý nữa em đi chơi với mấy thằng bạn mà! Anh cho em mượn đi mà, anh Kevin đẹp trai!
- Không là không! Nịnh vô ích thôi em trai à! Mà em chơi bởi lâu lẳng ít thôi! Lớp 12 rồi đấy! Em muốn trượt đại học phải không?
- Anh tưởng anh ngoan lắm đấy! Suốt ngày đi bar, uống rượu các kiểu. Có hôm em tình cờ thấy 1 cô gái đang dụ dỗ anh đi với cô ta. Anh thì đã thuộc dạng uống rượu vào thì chẳng biết trời đất là gì rồi. May là có em chứ nếu không thì chả biết cô ta sẽ đưa anh đi đâu nữa!
- Thật sao? Ôi trời ơi! Thực ra anh uống ít thì không sao, hôm đó do anh uống nhiều quá à! Dù sao cũng cảm ơn em trai anh nha!
- Anh hãy trả ơn em bằng cách cho em mượn xe đi! Chỉ hôm nay thôi mà!
- Thôi thôi được rồi! Coi như là lời cảm ơn của anh! Chỉ hôm nay thôi đấy nhé!
- Yê! Cảm ơn anh Kevin đẹp trai! Em sẽ không bao giờ quên công lao to lớn hơn trời đất của anh đâu!
- Thôi không phải nịnh tôi! Chìa khóa xe này! Em mà làm xước xe của anh thì anh sẽ bắt đền em đấy!
- Yên tâm, yên tâm! Mà thôi anh đi đi kéo muộn!
- Không đi xe buýt đâu! Anh sẽ bảo quản gia Lâm đưa đi!
- Ô! Anh không nhớ à? Quần gia Lâm đi sang Mỹ cùng bố rồi mà!
- Ồ nhớ! Anh quên bém mắt. Trời ơi phải đi xe buýt thật sao?
- Chịu khó đi anh trai! Chỉ hôm nay thôi mà! Em mang xe em đi sửa rồi, mai là lấy được!
- Ủ thôi thế anh đi đây! Chào em nhé!
- Bai bai anh!

Kevin - Hoàng Bảo Nam - là giám đốc của tập đoàn Fashion King. Anh 22 tuổi và có 1 cậu em trai học lớp 12, bố mẹ anh là người Việt Nam nhưng sống ở Mỹ để giải quyết một số chuyện liên quan đến tập đoàn.

Vừa ra đến bến thì có 1 cái xe đang đi tới, anh bước chân lên xe rồi chọn hàng ghế cuối cùng để ngồi.

Trong khi đó...

- Bực mình quá! 15 phút trôi qua rồi mà vẫn chưa có cái xe buýt nào! Sắp đến giờ làm rồi! Aishhhhhhhhhh! Bây giờ mày mà không xuất hiện thì tao sẽ đánh chết mày!

Vừa nói dứt lời thì 1 cái xe buýt đi tới.

- Ha ha! Có thể chứ!- Vy bước lên xe.

Do đêm qua cô mãi lo chuẩn bị quần áo và đồ đạc nên ngủ muộn nên bây giờ cô rất buồn ngủ, cứ ngáp ngắn ngáp dài. Vì đi sớm nên xe cũng khá vắng vẻ, chỉ có cô và 3 người nữa. Cô luôn ngồi hàng ghế cuối cùng để tranh thủ chợp mắt, đỡ bị người khác để ý nếu chẳng may chảy nước miếng thì ngại lắm. Nhưng xui xẻo thay, dưới đó có người ngồi. Đó là 1 chàng trai có mái tóc màu hạt dẻ, làn da trắng không tì vết, mặc một bộ vét đen sang trọng đang nhìn khung cảnh bên ngoài xe, mặt không chút cảm xúc.

- Ôi không! Có người ngồi mất rồi! Mà thôi kệ, cứ ngồi, miễn là cách xa và không đụng chạm gì đến anh ta là được!

Cô đi xuống cuối và ngồi rồi nhắm mắt chợp 1 giấc. Đường như cơn buồn ngủ kéo đến quá nhanh khiến cô không thể làm chủ được. Thế là cô chìm sâu vào giấc ngủ một cách nhẹ nhàng. Chiếc xe rẽ sang bên phải, theo quán tính Vy bị nghiêng người về phía Kevin. Anh giật mình quay sang, 1 cô gái xinh đẹp đang tựa đầu vào vai anh. Cô gái có nước da trắng hồng, mái tóc đen tuyền dài ngang vai và xoăn nhẹ ở phần đuôi. Đôi môi cánh đào đỏ hồng tự nhiên càng tôn thêm sự quyến rũ của cô. Kevin cảm thấy tim mình đang đập rất nhanh. Đôi mắt màu cà phê của anh nhìn cô 1 cách say đắm. Anh đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc đen tuyền ấy, mùi hương từ mái tóc cô tỏa ra khiến anh ngây ngất. Anh cứ để nguyên cho cô tựa đầu như vậy, mặc kệ cho dòng nước miếng tuôn ra từ miệng cô vào vai anh. Trông cô khi ngủ thật đáng yêu, Kevin cứ ngắm cô mãi rồi lại cười một mình. Vy giật mình tỉnh giấc, cô quay sang nhìn Kevin và nhìn thấy luôn cả

”bãi chiến trường

” mình vừa gây ra trên vai phải của anh. Cô đỏ mặt và vội vàng ngồi dậy.

-Xin lỗi! Tại tôi buồn ngủ quá!

- Không sao!

- Anh không sao chứ?

- Sao là sao?- Kevin thắc mắc.

- Thì tôi ngủ và không may... vai anh...- Cô lí nhí.

- À không sao! Giặt tỳ là sạch ý mà!

Kevin nói câu đó càng làm cho Vy cảm thấy bối rối hơn. Anh bật cười.

- Anh cười gì chứ?- Vy nhúm mày.

- Bộ dạng cô khiến tôi buồn cười!

- Bộ dạng tôi làm sao?

- Nhìn cô như mèo xù ý!- Kevin cười lớn.

- Hả? Sao cơ?

- Soi gương đi!

Vy mở túi xách và lấy ra cái gương hình con Doremon mà bạn cô tặng hồi học cấp 3. Nhìn trong gương 1 lúc rồi cô hét lên:

- Á tóc tôi! Sao lại rối thế này?

- Ha ha ha ha ha ha ha ha ha...

- Đồ vô duyên! Có gì đáng cười cơ chứ?- Vy hét lên.

- Sao lại không đáng cười? Đồ mèo xù! Nhìn cô chẳng khác gì con mèo xù Mimi nhà tôi ha ha ha ha ha!

- Anh...- Vy cứng họng.

- Tôi làm sao?

- Không nói với anh nữa!- Vy ra ghế khác ngồi.

Một lúc sau...

”Ô! Điềm xuống của mình kia rồi! À mình có cách trả thù hần rồi! Dám cười ta à? Xem đây!

”

Vy đứng dậy, cô đi xuống chỗ Kevin đang ngồi.

- Sao thế? Nhớ tôi à Mèo Xù? Ha ha ha ha...

- Đây thì cười!- Vừa nói cô vừa dẫm mạnh vào chân Kevin rồi chạy vội ra cửa xe.

"Mở ra đi cửa xe ơi! Mở ra đi! Đến bến rồi mà!

"

Cửa xe mở vì đã đến bến, cô nhảy vội ra ngoài cửa xe, trước khi đi cô không quên quay đầu lại nói 1 câu khiến Kevin tức giận:

- Cho chết! Lêu lêu! Ai bảo cười cơ! Đây, cười lắm có ngày cái mồm nó ngoác ra đấy! Ha ha ha ha!

Kevin không đuổi theo được vì còn mãi... xoa xoa cái chân yêu quý vừa bị thương của mình.

"Hừ! Con mèo xù kia! Tôi mà còn gặp lại cô thì cô chết với tôi!

"

Vy chạy thục mạng vào trong.

"May quá! Không bị trễ giờ huhu! Số mình may mắn quá hahaha!

"

- Mọi người tập trung nào! Hôm nay tổ chúng ta có người mới!- Tiếng của 1 người đàn ông vang lên.

- Chà chà! Cô bé này xinh quá! Em tên gì? Bao nhiêu tuổi?- 1 cô gái có mái tóc xoăn dài và nước da hơi ngăm đen hỏi Vy.

- Em tên Vy, năm nay em 21 tuổi ạ!

- Vy à? Cái tên đẹp đấy! Chị là Ngân!- Cô gái ban nãy hỏi Vy nói.

- Anh là Việt! Em cứ gọi anh là Việt Mập!- 1 anh chàng béo ú để đầu húi cua, đeo cặp kính nhỏ màu đen cười nói với cô.

Rồi người này, người kia lần lượt giới thiệu bản thân mình với Vy. Sau một hồi lâu cô cũng quen hết những người tổ cô.

- Đây là bàn làm việc của cô! Vì cô là người mới nên cô sẽ ngồi cạnh tôi và đối diện với phòng giám đốc để tiện việc theo dõi và chỉ bảo. Yên tâm bàn này gọi là bàn dành cho tân binh ý mà! Cứ ai vào đây làm việc lần đầu thì đều phải ngồi đây hết, tất cả chúng tôi cũng không phải ngoại lệ!- Người đàn ông ban đầu nói, đó chính là tổ trưởng của tổ cô.

- Vâng! Cháu thế nào cũng được ạ!- Vy mỉm cười

Bỗng nhiên từ bên ngoài có 1 cô gái chạy vào. Cô gái thở dốc rồi hét lên:

- Giám đốc đến rồi!

Vừa dứt lời thì mọi người chạy toán loạn về chỗ làm của mình. Vy tuy không hiểu gì những cũng làm theo mọi người chạy về bàn của mình.

- Đây chị ơi! Giám đốc là người thế nào mà mọi người có vẻ sợ sệt thế?- Vy hỏi.

- Em là người mới nên không biết đấy thôi! Giám đốc dữ lắm, ai mà làm phật ý giám đốc là bị sa thải luôn đó. Ở tổ mình ngày trước có vài người bị đuổi rồi nên phải tuyển thêm người. Giám đốc đẹp trai cực, lại trẻ tuổi, rất quyết đoán trong công việc. Tuy khắt khe như vậy nhưng người trong tập đoàn vẫn yêu quý và tôn trọng giám đốc lắm. Họ cho rằng cấp trên càng nghiêm khắc bao nhiêu thì cấp dưới càng chăm chỉ, quy củ bấy nhiêu. Và đương nhiên tập đoàn sẽ rất hùng mạnh. Xui xẻo là giám đốc lại chọn tổ chúng ta làm nơi làm việc. Thế nên ai ai trong tổ cũng phải cố gắng giữ kẽ, làm việc tỉ mỉ hết công suất để khỏi bị đuổi việc. Nếu mà bị đuổi việc ở đây thì cơ hội kiếm việc khác bên ngoài khó lắm. Nói chung đối với tập đoàn này vào thì khó, ra thì dễ nhưng kiếm sống ở bên ngoài là điều không thể!- Cô gái tên Chi ngồi gần Vy nói.

Vy cảm thấy ớn lạnh. Giám đốc gì mà ghê gớm dữ vậy? Hơn nữa cô mới đi làm lần đầu tiên, chắc chắn sai sót sẽ khá nhiều kể cả có người chỉ dẫn đường hoàng.

"Sớm muộn gì mình cũng bị đuổi khỏi đây mất. Không được, phải cố lên. Mà không được chịu thua Vy ạ!- Cô nghĩ thầm.

- Chào giám đốc ạ!- Giọng nói của tổ trưởng đưa Vy về thực tại.

- Ủ! Chào mọi người!

"Ừa? Giọng nói này sao nghe quen quá ta?

"- Vy nghĩ thầm.

Cô liền ngẩng đầu lên và nhìn về phía người mang giọng nói mà cô cho là quen thuộc ấy.

"Ôi không! Mình có nhìn nhầm không? Là... là... hử... Cái tên đáng ghét cười mình trên xe buýt đây mà! Chả lẽ... chả lẽ... hử chính là giám đốc ư?

"

- À! Tôi nghe nói tổ ta có người mới phải không? Người đó đã đến chưa hả tổ trưởng Hoàng?

- Dạ cô ấy đã đến rồi thưa giám đốc!

- 1 cô gái à? Gọi người đó ra đây cho tôi xem nào!

- Vâng thưa giám đốc! Cô Vy! Cô Vy đâu?

Vy sợ hãi không dám lên tiếng.

- Ô kìa! Cô Vy đâu rồi nhỉ? Rõ ràng vừa ở đây mà!

- Kìa Vy! Sao không đứng dậy thế? Mau lên không giám đốc nổi cáu bây giờ!- Chi nói.

"Thôi! Cố gắng chịu đựng! Nếu không mình sẽ die sớm!

"- Vy nghĩ.

Cô từ từ đứng dậy, trong người không ngừng run rẩy. Cô chậm rãi đi về phía ông tổ trưởng và Kevin.

- À đây rồi! Thưa giám đốc, đây là cô Ngô Tiểu Vy, người mới vào làm ạ!- Ông Hoàng lên tiếng.

Kevin không tỏ vẻ ngạc nhiên, điều này càng làm cho Vy cảm thấy sợ hãi hơn.

- Chào... giám... giám... đốc... ạ!- Vy lắp bắp.

- Sao phải sợ hãi thế? Tôi có làm gì cô đâu?- Kevin mỉm cười.

Nói vậy thôi chứ chính anh cũng không ngờ Vy lại là nhân viên mới nhưng anh không biểu lộ ra ngoài. Anh đã học được cách giấu giếm cảm xúc từ lâu rồi. Khi đến công ty anh luôn mang vẻ mặt, phong cách của 1 người lãnh đạo nghiêm khắc, đáng sợ. Kevin mừng thầm trong lòng. Cô gái dám cả gan dẫm vào chân anh - người mà anh tìm kiếm để trả thù hóa ra lại là cấp dưới của anh. Còn gì tuyệt hơn thế này nữa?

"Đồ mèo xù đáng ghét! Rồi cô sẽ chết với tôi! Dám gây thương tích cho Kevin này à? Cô phạm tội tày trời rồi đấy!

"

- Tôi là Hoàng Bảo Nam, cứ gọi tôi là Kevin! Rất vui được làm quen với cô, Ngô Tiểu Vy!- Vừa nói Kevin vừa chìa tay ra ngỏ ý muốn bắt tay.

Vy cũng chìa tay ra nhưng tay cô vẫn run vì sợ hãi. Thấy vậy Kevin chụp lấy tay cô rồi nắm chặt khiến cô khẽ nhíu mày vì đau.

- Chỉ 1 cái bắt tay thôi mà cũng khó khăn quá cô Vy nhỉ?- Kevin có thể cảm nhận được sự run rẩy sợ hãi của Vy khi tay anh chạm vào tay cô.

- Thôi đến giờ làm rồi! Mọi người tập trung vào làm việc đi! Còn cô, cô biết chỗ của mình ở đâu rồi đấy! Tổ trưởng Hoàng đã chỉ chỗ cho cô chưa?- Kevin lên tiếng sau khi buông tay Vy.

- Dạ! Rồi thưa giám đốc!

- Tốt! Về bàn làm việc của mình đi!

"Đồ hách dịch, tên thật của mình thì không dùng, còn bày đặt Kê với chả Vin! Nếu anh không phải cấp trên của tôi thì tôi đã dẫm thêm phát nữa vào chân còn lại rồi! Mà lạ thật ban nãy anh ta đi xe buýt với mình, anh ta đâu có xuống cùng với mình nhỉ? Mặc dù anh ta cũng đến công ty để làm việc mà!

"- Vy cảm thấy khó hiểu.

Quay trở lại lúc này trên xe buýt. Sau khi Vy xuống xe và Kevin đang xuýt xoa cái chân của mình thì anh mới sực nhớ ra mình đã đi quá 1 bên. Anh đành xuống bên tiếp theo và đi bộ ngược lại để đến tập đoàn. Vừa đi anh vừa nghĩ cách tìm cô để trả thù. Vì chưa từng có cô gái nào dám gây thương tích cho anh cho dù là nhỏ nhất, những cô gái mà anh từng gặp luôn phải lòng anh. Cũng phải thôi vì anh vừa đẹp trai, nhà giàu lại giỏi giang, trẻ tuổi mà đã làm giám đốc điều hành 1 tập đoàn lớn, có tiếng tăm cả trong nước lẫn nước ngoài. Riêng Vy thì khác, cô không ham hố những cái đó, cô chỉ biết làm việc để kiếm tiền nuôi sống bản thân, gia đình. Còn chuyện tình cảm ư? Cô vẫn chưa hề nghĩ đến. Cho dù hồi nhỏ cô rất thích đọc truyện cổ tích, cô luôn mong muốn mình sẽ được 1 chàng hoàng tử đẹp trai cười bạch mã đến và cầu hôn trong 1 khung cảnh lãng mạn nhất. Nhưng hoàn cảnh không cho phép, trước đây cô phải học, chỉ có học và học. Đối với cô, học là con đường duy nhất. Vậy nên cô không còn mơ ước đến những cái viễn vông đó nữa, đó là giấc mơ nên mãi mãi chỉ là giấc mơ mà thôi.

"Cô chết rồi Vy ạ! Tôi sẽ khiến cho cô sống không bằng chết! Kevin này nói là làm đấy!

"- Kevin trừng mắt nhìn Vy rồi nhếch mép cười.

"Chết rồi! Nhìn mặt hần ghê quá! Mình toi chắc rồi! Nụ cười đó của hần là sao đây? Hần định làm gì mình? Trời ơi sao đen đui quá hà!

"- Khi Vy ngẩng đầu lên thì bất gặp ánh mắt sắc lẹm của Kevin.

- Cô Vy này!- Giọng của tổ trưởng Hoàng làm Vy giật mình vì cô còn đang mãi nhìn Kevin.

- Dạ?

- Đây là những mẫu áo của dự án

"Thời trang mùa hè

" sắp tới. Cô hãy xem qua rồi chỉnh sửa những lỗi về kiểu dáng đi, cái bộ sưu tập này từ năm ngoái rồi, cũng lỗi một hết rồi nhưng nhìn cách phối hợp màu sắc cũng khá đa dạng và đẹp, chỉ cần chỉnh sửa qua là có thể ra mắt và có khi lại là một của năm nay. Tôi muốn xem thử thực lực cô thế nào. Đây là dự án rất lớn, hổng 1 lỗi nhỏ thôi là phải đền tiền đến chục tỉ đồng đấy!

- Chục... chục tỉ đồng ư? Trời ơi! Công việc hệ trọng như vậy sao tổ trưởng lại giao cho tân binh như tôi? Hơn nữa hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm mà, chưa có ai chỉ bảo giúp đỡ thì sao tôi có thể làm được chứ?

- Càng là tân binh thì càng phải làm việc khó để thích nghi dần. Cô nghĩ rằng có mỗi mình cô làm việc khó chắc? Những nhân viên khác còn phải làm việc khó hơn cô nữa kia! Người ta đã giao việc rồi, cô là cấp dưới mà dám từ chối rồi cãi lý ư?- Tiếng của Kevin từ đằng sau làm Vy và ông tổ trưởng giật mình quay sang nhìn.

- Nói cho anh biết, những trọng trách lớn lao thì phải giao cho những người có kinh nghiệm. Cái gì mà càng là tân binh thì càng phải làm việc khó? Dự án này rất lớn, giao cho 1 tân binh giải quyết ư? Không ai hướng dẫn tôi thì chắc chắn sẽ phải có sai sót và bồi thường 1 khoản tiền lớn. Anh cũng phải xét hoàn cảnh của nhân viên nữa chứ? Hàng chục tỷ đồng đối với giám đốc như anh thì dễ dàng rồi nhưng đối với nhân

viên chúng tôi thì phải làm việc cật lực cả đời cũng chưa chắc đã đủ. Anh nói thế mà nghe được à?- Vy gắt lên.

Mọi người trong phòng và cả tổ trưởng Hoàng nhìn Vy 1 cách ngạc nhiên. Người thì lo lắng cho cô vì dám cãi giám đốc thì đồng nghĩa với việc bị đuổi cổ thẳng thừng; người thì thấy cô rất thú vị, biết trước tính cách con người giám đốc rồi mà dám cãi lại không chút sợ hãi. Nói chung, mỗi người 1 suy nghĩ khác nhau.

- Cô dám cãi tôi à? Cô có muốn bị sa thải không?- Kevin hét lớn.

- Không cần anh đuổi tôi cũng tự đi! Tôi không muốn làm việc với tên giám đốc vô lý như anh!- Vừa nói Vy vừa bước ra khỏi cửa.

- Được thôi! Cô cứ đi đi! Cô mà bước chân ra khỏi tập đoàn này thì đừng hòng được các công ty, tập đoàn khác nhận vào!

Vy khựng lại, bây giờ cô mới nhớ ra là nếu bị đuổi thì không bao giờ có cơ hội nhận việc ở nơi khác. Thấy Vy dừng lại, Kevin mỉm cười.

"Đúng rồi! Đi là mất hết tất cả, mất hết 12 năm đi học! Mình còn phải gửi tiền ẹ, nuôi cái Hằng ăn học nữa! Thôi thì 1 điều nhịn bằng 9 điều lành. Ban nãy mình còn quyết tâm sẽ ở lại đến cùng cơ mà! Hạ hỏa nào Vy!

"

Cô quay đầu lại và cười tươi với mọi người rồi đến bàn làm việc của mình.

- Xin lỗi giám đốc! Tôi sai rồi! Tôi sẽ nhận công việc này ạ!- Cô thở dài.

- Tốt! Làm việc cẩn thận đấy. Vì cô là người mới, không hiểu quy định ở đây nên tôi tha cho lần này, nhưng không có lần thứ 2 đâu! Rõ chưa?- Kevin nói như đe dọa Vy.

- Vâng thưa giám đốc!- Vy cười xòa.

- Thôi mọi người bắt tay vào làm việc đi!- Lần này tổ trưởng Hoàng mới lên tiếng phá tan sự im lặng trong căn phòng làm việc.

Mở tập giấy ra, Vy sốc nặng vì có quá nhiều mẫu quần áo trong này, kiểu dáng lộn xộn, màu sắc cũng lẫn lộn vào nhau nhưng một số bộ quần áo thì màu sắc rất đa dạng nhưng kiểu cách thì lung tung hết cả. Bộ nào cũng có khuyết điểm, không sai sót về kiểu dáng thì cũng sai sót về màu sắc.

"Hừ! Tên Kevin chết tiệt kia cố tình chơi xỏ mình đây mà! Ôi trời ơi sửa đồng dày cộp thế này chắc phải mấy ngày mới xong! Còn phải vẽ, tô màu rồi chỉnh sửa trên máy tính nữa! Tôi chết mất thôi!

"

"Thế nào? Sốc rồi đúng không? Để xem cô xử lí ra sao! Khó khăn đấy!

"- Kevin cười mỉm khi nhìn thấy khuôn mặt sững sốt của Vy đang chăm chú nhìn vào tập giấy vẽ.

Đến giờ ăn trưa, mọi người kéo nhau xuống căng-tin, riêng Vy thì vẫn còn đang sửa lại những hình vẽ 1 cách tỉ mỉ. Sau khi mọi người đi xuống hết, Kevin mới đứng dậy và đi ra ngoài.

- Này Mèo Xù, đi ăn trưa với tôi không?

-...

- Làm việc cũng có chừng mực thôi! Không ăn là tý kiệt sức đó!

-...

- Này cô bị điếc hả con Mèo Xù ngốc nghếch kia?- Kevin hét lên.

- Nhiều chuyện quá! Anh đi ăn thì cứ đi đi, ai khiến anh rủ tôi cơ chứ? Tại ai mà tôi phải khổ sở như thế này hả?- Vy gắt lên.

- Lại cãi rồi! Đây là lệnh của cấp trên, đi là đi! Bỏ bút xuống!- Kevin gần từng chữ.

- Không đi là không đi. Đừng có lời 2 chữ

”cấp trên

” ra mà dọa tôi!

Kevin không thể chịu đựng được nữa. Anh cầm lấy cổ tay cô rồi xiết chặt.

- Á đau! Anh làm gì vậy?

- Có... đi... không? - Kevin nhấn mạnh từng chữ, đôi mắt anh hằn lên những tia đỏ như muốn ăn tươi nuốt sống Vy.

Lần này Vy không còn thấy tức giận nữa mà thay vào đó là sự sợ hãi khi bắt gặp ánh mắt ấy của Kevin. Cô nhắm mắt lại, thở dài rồi nói:

- Rồi! Đi thì đi! Anh không cần phải tức giận đến vậy đâu!

Cô cùng anh đi xuống căng-tin. Kevin cảm thấy vui khi cô đã nghe lời anh. Còn đối với Vy, cô đang cố tìm cách thoát khỏi anh càng nhanh càng tốt.

”Hừ! Thà mình nhịn đói cả ngày hôm nay còn hơn đi ăn với tên Kevin này!

”

Vy bỗng nghĩ ra gì đó, cô mỉm cười rồi ôm bụng kêu lên:

- Ôi bụng của tôi! Đau quá! Đau chết mất!

- Cô không sao chứ? Có đau lắm không?

- Thôi tôi đau lắm! Anh đi ăn đi, tôi phải vào toilet.- Vy nhăn nhó.

- Thế tôi đợi cô! Vào đi!

- Anh hâm à? Lâu đấy!

- Lâu cũng được!

”Tên này lì quá! Làm thế nào bây giờ? À có cách rồi!

”

- Có khi tôi không ăn trưa nổi đâu! Anh đi đi, sáng nay tôi có mua sữa rồi, tỳ tôi chỉ cần uống sữa thôi, ăn nhiều là nôn đó!

- Thế để tôi dìu cô lên phòng!

- Không! Không cần đâu! Tôi tự đi được mà. Đi thang máy 1 tỳ là xong.

- Ủ thôi được rồi! Nếu tỳ còn đau thì phải đi khám đi nhé!

- Rồi rồi! Anh đi ăn đi, không cần phải lo cho tôi!

Kevin quay lưng đi về phía căng-tin. Anh không hề biết rằng phía sau mình có 1 người đang cười 1 cách sung sướng.

”Tên giám đốc này ngốc thật! Thông minh như thế mà vẫn bị mình lừa. Sướng quá! Cho chết ha ha ha ha!

”

”Lạ thật! Ban nãy cô ta còn cãi nhau với mình ghê gớm lắm cơ mà. Sao giờ lại đau bụng nhỉ? Hay cô ta lừa mình? Phải rồi, cô ta cố tình như vậy để trốn tránh mình đây mà! Nhưng chưa thể chứng minh được! Có thể cô ta đau thật! À mình có cách rồi! Phải thử mới được!

”

Vy nhảy chân sáo vào thang máy rồi đi lên phòng làm việc. Cô cứ vừa làm vừa cười 1 mình.

- Ha ha! Đáng kiếp nhà anh! Công nhận cách này công hiệu thật! Nhưng chỉ hôm nay thôi, mai mình sẽ nghĩ cách khác, chứ cứ dùng cách này là hấn nghi ngay. Thà chết còn hơn đi ăn với anh ta!- Vy tự nhủ.

- Cô đang lảm nhảm gì vậy Mèo Xù?- Tiếng của Kevin từ đằng sau làm Vy giật mình.

- Anh là ma đấy à? Giật cả mình. Mà ơ... ơ sao anh lại ở đây? Tôi tưởng anh... anh... đi... ăn trưa... rồi chứ?- Vy lắp bắp.

- Tôi thấy cô bị đau bụng mà lại ở trên này 1 mình nên tôi mua đồ ăn mang lên ăn sẵn tiện trông nom cô luôn.

- Tôi không cần anh trông nom! Có anh ở đây tôi còn cảm thấy nguy hiểm hơn là ở 1 mình đấy!

- Yên tâm! Tôi không bắt cóc hay làm gì cô đâu! Mà cô đang bị đau bụng cơ mà Mèo Xù! Khỏi rồi hả?

- À... à tôi đỡ rồi! Đỡ nhiều rồi! Cảm ơn anh!

”Chết quên mất là mình đang đau bụng! Lộ mất thôi! Aishhhhhhhh!

”

- Thế cô không định ăn gì à?- Kevin nhú mày.

- Không cần đâu! Tôi uống sữa rồi!

- Uống sữa thế không đủ no!- Kevin trừng mắt nhìn Vy.

- Kệ tôi chứ! Ai khiến anh quan tâm đến tôi nhỉ? Anh là cấp trên trong công việc chứ không phải trong cuộc sống của tôi mà sao tôi lại phải răm rắp nghe theo anh nhỉ?

”Ừ nhỉ? Cô ta là cái thá gì chứ? Sao mình lại phải quan tâm đến cô ta nhỉ?

”

Anh không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng mang suất cơm vào trong phòng làm việc của mình.

Giờ về, Kevin cùng Vy đi ra bến xe buýt.

- Nhà giàu như anh mà cũng đi xe buýt à?- Vy mỉa mai.

- Chả lẽ cứ nhà giàu là không được đi xe buýt à?

- Không phải thế! Công tử bột như anh mà cũng đi xe buýt thì hơi bị lạ đấy!

- Chỉ hôm nay thôi! Ngày mai tôi sẽ đi xe của tôi!

- Ai quan tâm mai anh đi gì chứ? Ừ rồi mai anh cứ đi xe của anh đi! Tôi đỡ phải gặp anh, tốt quá!

- Cô nên biết gặp được tôi là phúc 3 đời nhà cô đấy!

- Cái gì? Phúc cái đầu anh! Gặp anh lần nào là tôi xui xẻo, khó chịu lần đấy!

- Cô nhớ mồm đấy! Rồi cô sẽ thấy!

- Thấy cái gì? Tôi đang mong được thấy đấy! Anh nghĩ tôi sợ anh chắc? Đồ chết dẫm đáng ghét!

- Cô... cô... Được rồi! Cứ thử xem!

4. Chương 2

Ads Sáng hôm sau, cô dậy sớm hơn mọi ngày vì cô phải đi làm mà. Tắm rửa sạch sẽ xong, cô ăn sáng rồi ra bến xe buýt. Cô rất thích đi xe buýt, vừa rẻ, vừa tiện, đi đường lại không bị dính bụi, đại gì mà không đi?

Tại 1 biệt thự lớn...

- Cái gì? Em đùa anh đấy à? Sao anh lại phải đi xe buýt?
- Anh chịu khó đi! Em mượn xe anh tý thôi!
- Em nói như đúng rồi ý nhỉ? Xe em đâu? Em mượn anh làm gì? Anh còn phải đi làm nữa chứ?
- Xe em bị hỏng rồi, không kịp sửa xong trong ngày hôm nay đâu! Tý nữa em đi chơi với mấy thằng bạn mà! Anh cho em mượn đi mà, anh Kevin đẹp trai!
- Không là không! Nịnh vô ích thôi em trai à! Mà em chơi bởi lâu lẳng ít thôi! Lớp 12 rồi đấy! Em muốn trượt đại học phải không?
- Anh tưởng anh ngoan lắm đấy! Suốt ngày đi bar, uống rượu các kiểu. Có hôm em tình cờ thấy 1 cô gái đang dụ dỗ anh đi với cô ta. Anh thì đã thuộc dạng uống rượu vào thì chẳng biết trời đất là gì rồi. May là có em chứ nếu không thì chả biết cô ta sẽ đưa anh đi đâu nữa!
- Thật sao? Ôi trời ơi! Thực ra anh uống ít thì không sao, hôm đó do anh uống nhiều quá à! Dù sao cũng cảm ơn em trai anh nha!
- Anh hãy trả ơn em bằng cách cho em mượn xe đi! Chỉ hôm nay thôi mà!
- Thôi thôi được rồi! Coi như là lời cảm ơn của anh! Chỉ hôm nay thôi đấy nhé!
- Yê! Cảm ơn anh Kevin đẹp trai! Em sẽ không bao giờ quên công lao to lớn hơn trời đất của anh đâu!
- Thôi không phải nịnh tôi! Chìa khóa xe này! Em mà làm xước xe của anh thì anh sẽ bắt đền em đấy!
- Yên tâm, yên tâm! Mà thôi anh đi đi kéo muộn!
- Không đi xe buýt đâu! Anh sẽ bảo quản gia Lâm đưa đi!
- O! Anh không nhớ à? Quản gia Lâm đi sang Mỹ cùng bố rồi mà!

- Ồ nhỏ! Anh quên búng mắt. Trời ơi phải đi xe buýt thật sao?

- Chịu khó đi anh trai! Chỉ hôm nay thôi mà! Em mang xe em đi sửa rồi, mai là lấy được!

- Ừ thôi thế anh đi đây! Chào em nhé!

- Bai bai anh!

Kevin – Hoàng Bảo Nam – là giám đốc của tập đoàn Fashion King. Anh 22 tuổi và có 1 cậu em trai học lớp 12, bố mẹ anh là người Việt Nam nhưng sống ở Mỹ để giải quyết một số chuyện liên quan đến tập đoàn.

Vừa ra đến bến thì có 1 cái xe đang đi tới, anh bước chân lên xe rồi chọn hàng ghế cuối cùng để ngồi.

Trong khi đó...

- Bực mình quá! 15 phút trôi qua rồi mà vẫn chưa có cái xe buýt nào! Sắp đến giờ làm rồi! Aishhhhhhhhhh!
Bây giờ mày mà không xuất hiện thì tao sẽ đánh chết mày!

Vừa nói dứt lời thì 1 cái xe buýt đi tới.

- Ha ha! Có thể chứ!- Vy bước lên xe.

Do đêm qua cô mãi lo chuẩn bị quần áo và đồ đạc nên ngủ muộn nên bây giờ cô rất buồn ngủ, cứ ngáp ngắn ngáp dài. Vì đi sớm nên xe cũng khá vắng vẻ, chỉ có cô và 3 người nữa. Cô luôn ngồi hàng ghế cuối cùng để tranh thủ chợp mắt, đỡ bị người khác để ý nếu chẳng may chảy nước miếng thì ngại lắm. Nhưng xui xẻo thay, dưới đó có người ngồi. Đó là 1 chàng trai có mái tóc màu hạt dẻ, làn da trắng không tì vết, mặc một bộ vét đen sang trọng đang nhìn khung cảnh bên ngoài xe, mặt không chút cảm xúc.

- Ôi không! Có người ngồi mất rồi! Mà thôi kệ, cứ ngồi, miễn là cách xa và không đụng chạm gì đến anh ta là được!

Cô đi xuống cuối và ngồi rồi nhắm mắt chợp 1 giấc. Đường như cơn buồn ngủ kéo đến quá nhanh khiến cô không thể làm chủ được. Thế là cô chìm sâu vào giấc ngủ một cách nhẹ nhàng. Chiếc xe rẽ sang bên phải, theo quán tính Vy bị nghiêng người về phía Kevin. Anh giật mình quay sang, 1 cô gái xinh đẹp đang tựa đầu vào vai anh. Cô gái có nước da trắng hồng, mái tóc đen tuyền dài ngang vai và xoăn nhẹ ở phần đuôi. Đôi môi cánh đào đỏ hồng tự nhiên càng tôn thêm sự quyến rũ của cô. Kevin cảm thấy tim mình đang đập rất nhanh. Đôi mắt màu cà phê của anh nhìn cô 1 cách say đắm. Anh đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc đen tuyền ấy, mùi hương từ mái tóc cô tỏa ra khiến anh ngây ngất. Anh cứ để nguyên cho cô tựa đầu như vậy, mặc kệ cho dòng nước miếng tuôn ra từ miệng cô vào vai anh. Trông cô khi ngủ thật đáng yêu, Kevin cứ ngắm cô mãi rồi lại cười một mình. Vy giật mình tỉnh giấc, cô quay sang nhìn Kevin và nhìn thấy luôn cả "bãi chiến trường" mình vừa gây ra trên vai phải của anh. Cô đỏ mặt và vội vàng ngồi dậy.

- Xin lỗi! Tại tôi buồn ngủ quá!

- Không sao!

- Anh không sao chứ?

- Sao là sao?- Kevin thắc mắc.

- Thì tôi ngủ và không may... vai anh...- Cô lí nhí.

- À không sao! Giặt tý là sạch ý mà!

Kevin nói câu đó càng làm cho Vy cảm thấy bối rối hơn. Anh bật cười.

- Anh cười gì chứ?- Vy nhúm mày.

- Bộ dạng cô khiến tôi buồn cười!

- Bộ dạng tôi làm sao?

- Nhìn cô như mèo xù ý!- Kevin cười lớn.

- Hả? Sao cơ?

- Soi gương đi!

Vy mở túi xách và lấy ra cái gương hình con Doremon mà bạn cô tặng hồi học cấp 3. Nhìn trong gương 1 lúc rồi cô hét lên:

- Á tóc tôi! Sao lại rối thế này?

- Ha ha ha ha ha ha ha ha ha...

- Đồ vô duyên! Có gì đáng cười cơ chứ?- Vy hét lên.

- Sao lại không đáng cười? Đồ mèo xù! Nhìn cô chẳng khác gì con mèo xù Mimi nhà tôi ha ha ha ha ha!

- Anh...- Vy cứng họng.

- Tôi làm sao?

- Không nói với anh nữa!- Vy ra ghế khác ngồi.

Một lúc sau...

"Ô! Điểm xuống của mình kia rồi! À mình có cách trả thù hắc rồi! Dám cười ta à? Xem đây!"

Vy đứng dậy, cô đi xuống chỗ Kevin đang ngồi.

- Sao thế? Nhớ tôi à Mèo Xù? Ha ha ha ha...

- Này thì cười!- Vừa nói cô vừa dẫm mạnh vào chân Kevin rồi chạy vội ra cửa xe.

"Mở ra đi cửa xe ơ! Mở ra đi! Đến bến rồi mà!"

Cửa xe mở vì đã đến bến, cô nhảy vọt ra ngoài cửa xe, trước khi đi cô không quên quay đầu lại nói 1 câu khiến Kevin tức giận:

- Cho chết! Lêu lêu! Ai bảo cười cơ! Này, cười lắm có ngày cái mồm nó ngoác ra đấy! Ha ha ha ha!

Kevin không đuổi theo được vì còn mãi... xoa xoa cái chân yêu quý vừa bị thương của mình.

"Hừ! Con mèo xù kia! Tôi mà còn gặp lại cô thì cô chết với tôi!"

Vy chạy thục mạng vào trong.

"May quá! Không bị trễ giờ hú hú! Số mình may mắn quá hahaha!"

- Mọi người tập trung nào! Hôm nay tổ chúng ta có người mới!- Tiếng của 1 người đàn ông vang lên.

- chà chà! Cô bé này xinh quá! Em tên gì? Bao nhiêu tuổi?- 1 cô gái có mái tóc xoăn dài và nước da hơi ngăm đen hỏi Vy.

- Em tên Vy, năm nay em 21 tuổi ạ!

- Vy à? Cái tên đẹp đấy! Chị là Ngân!- Cô gái ban nãy hỏi Vy nói.

- Anh là Việt! Em cứ gọi anh là Việt Mập!- 1 anh chàng béo ú để đầu húi cua, đeo cặp kính nhỏ màu đen cười nói với cô.

Rồi người này, người kia lần lượt giới thiệu bản thân mình với Vy. Sau một hồi lâu cô cũng quen hết những người tổ cô.

- Đây là bàn làm việc của cô! Vì cô là người mới nên cô sẽ ngồi cạnh tôi và đối diện với phòng giám đốc để tiện việc theo dõi và chỉ bảo. Yên tâm bàn này gọi là bàn dành cho tân binh ý mà! Cứ ai vào đây làm việc lần đầu thì đều phải ngồi đây hết, tất cả chúng tôi cũng không phải ngoại lệ!- Người đàn ông ban đầu nói, đó chính là tổ trưởng của tổ cô.

- Vâng! Cháu thế nào cũng được ạ!- Vy mỉm cười

Bỗng nhiên từ bên ngoài có 1 cô gái chạy vào. Cô gái thở dốc rồi hét lên:

- Giám đốc đến rồi!

Vừa dứt lời thì mọi người chạy toản loạn về chỗ làm của mình. Vy tuy không hiểu gì nhưng cũng làm theo mọi người chạy về bàn của mình.

- Này chị ơi! Giám đốc là người thế nào mà mọi người có vẻ sợ sệt thế? - Vy hỏi.

- Em là người mới nên không biết đấy thôi! Giám đốc dữ lắm, ai mà làm phật ý giám đốc là bị sa thải luôn đó. Ở tổ mình ngày trước có vài người bị đuổi rồi nên phải tuyển thêm người. Giám đốc đẹp trai cực, lại trẻ tuổi, rất quyết đoán trong công việc. Tuy khắt khe như vậy nhưng người trong tập đoàn vẫn yêu quý và tôn trọng giám đốc lắm. Họ cho rằng cấp trên càng nghiêm khắc bao nhiêu thì cấp dưới càng chăm chỉ, quy củ bấy nhiêu. Và đương nhiên tập đoàn sẽ rất hùng mạnh. Xui xẻo là giám đốc lại chọn tổ chúng ta làm nơi làm việc. Thế nên ai ai trong tổ cũng phải cố gắng giữ kẽ, làm việc tỉ mỉ hết công suất để khỏi bị đuổi việc. Nếu mà bị đuổi việc ở đây thì cơ hội kiếm việc khác bên ngoài khó lắm. Nói chung đối với tập đoàn này vào thì khó, ra thì dễ nhưng kiếm sống ở bên ngoài là điều không thể!- Cô gái tên Chi ngồi gần Vy nói.

Vy cảm thấy ớn lạnh. Giám đốc gì mà ghê gớm dữ vậy? Hơn nữa cô mới đi làm lần đầu tiên, chắc chắn sai sót sẽ khá nhiều kể cả có người chỉ dẫn đằng hoàng.

"Sớm muộn gì mình cũng bị đuổi khỏi đây mất. Không được, phải cố lên. Mà không được chịu thua Vy ạ!- Cô nghĩ thầm.

- Chào giám đốc ạ!- Giọng nói của tổ trưởng đưa Vy về thực tại.

- Ừ! Chào mọi người!

"Ừa? Giọng nói này sao nghe quen quá ta?"- Vy nghĩ thầm.

Cô liền ngẩng đầu lên và nhìn về phía người mang giọng nói mà cô cho là quen thuộc ấy.

"Ôi không! Mình có nhìn nhầm không? Là... là... hử... Cái tên đáng ghét cười mình trên xe buýt đây mà! Chả lẽ... chả lẽ... hử chính là giám đốc ư?"

- À! Tôi nghe nói tổ ta có người mới phải không? Người đó đã đến chưa hả tổ trưởng Hoàng?

- Dạ cô ấy đã đến rồi thưa giám đốc!

- 1 cô gái à? Gọi người đó ra đây cho tôi xem nào!

- Vâng thưa giám đốc! Cô Vy! Cô Vy đâu?

Vy sợ hãi không dám lên tiếng.

- O kìa! Cô Vy đâu rồi nhỉ? Rõ ràng vừa ở đây mà!

- Kìa Vy! Sao không đứng dậy thế? Mau lên không giám đốc nổi cáu bây giờ!- Chi nói.

"Thôi! Cố gắng chịu đựng! Nếu không mình sẽ die sớm!"- Vy nghĩ.

Cô từ từ đứng dậy, trong người không ngừng run rẩy. Cô chậm rãi đi về phía ông tổ trưởng và Kevin.

- À đây rồi! Thưa giám đốc, đây là cô Ngô Tiểu Vy, người mới vào làm ạ!- Ông Hoàng lên tiếng.

Kevin không tỏ vẻ ngạc nhiên, điều này càng làm cho Vy cảm thấy sợ hãi hơn.

- Chào... giám... giám... đốc... ạ!- Vy lắp bắp.

- Sao phải sợ hãi thế? Tôi có làm gì cô đâu?- Kevin mỉm cười.

5. Chương 3

Kính coong...

- Ai đấy?

- Em Huyền Anh đây chị Vy!

- O Huyền Anh à? Vào đây!

Cạch...

- Chà! Đạo này lớn ghê ta?

- Đương nhiên! Em mà lì hihi!

- Mà sao em lại ở đây? Lại còn mang cả vali nữa? Gây tội gì cho bố mẹ nên bị đuổi đúng không?

- Không! Chị hâm à? Mẹ em bắt em ra đây để ở cùng chị trong năm lớp 12 này để chị dạy bảo em thi đại học cho tốt! Em phải chuyển sang trường mới học đây này!- Cô gái tên Huyền Anh mếu máo.

- Cái gì? Sao cô chú không nói gì với chị mà đã quyết định như thế?

- O! Em tưởng bố mẹ em nói với bố mẹ chị rồi?

- Hảaaaaaaa??? Bố mẹ chị á?- Vy há hốc mồm.

- Vâng! Nghe bố mẹ em bảo thế, em cũng không biết nữa, em chỉ biết làm theo thôi!

- Thôi được rồi! Em chờ chị chút!

- Vâng!

Tút tut tut...

- Alô?

- Mẹ à? Chuyện Huyền Anh là thế nào vậy? Sao mẹ chưa bàn bạc gì với con?

- À chuyện đó hả? Mẹ đang định nói với con nhưng do mẹ bận quá nên chưa nói được. Thôi dù sao có thêm cái Huyền Anh cũng vui mà con!

- Nhưng mà...

- Thôi mà Vy, con hãy cho con bé ở lại đi. Nó học cũng giỏi lắm. Dù sao thì con cũng là chị, con phải giúp đỡ em chứ!

- Vâng! Thôi thì đành vậy!

- À còn tiền nong thì hàng tháng mẹ và cô chú sẽ gửi cho con!

- Thôi không cần đâu mẹ! Con đi làm rồi mà!

- Tiền lương của con làm sao lo được? Huyền Anh đang đi học mà, tốn kém đó!

- Thế thì mẹ bảo cô chú chỉ cần gửi tiền học cho Huyền Anh là được rồi! Không cần gửi tiền sinh hoạt đâu! Con có thể tự lo được mà!

- Ủ! Con gái mẹ trưởng thành lắm rồi đấy nhỉ? Cảm ơn con nhé Vy!

- Vâng! Không có gì mẹ ạ!

- Thế hôm nay đi làm ngày đầu tiên thế nào? Tốt chứ con?

- Tốt mẹ ạ! Người trong tổ của con thân thiện lắm!

- Ủ tốt quá rồi! Thôi xin lỗi con nha! Mẹ đang bận lắm! Khi nào mẹ sẽ gọi cho con! Chào con! Cảm ơn con nhiều!

- Vâng! Nhưng mẹ ơi! Mẹ đừng làm việc quá sức nhé!

- Ủ! Con yên tâm!

- Con chào mẹ!

Cạch...

- Thế nào hả chị? Có đúng như vậy không?

- Ủ đúng em ạ! Nhưng nhà chị hơi bé và chật chội, không được to lớn như nhà em, em chịu khó nha. Không có phòng riêng đâu, em thông cảm. Em sẽ ngủ cùng chị. Phòng ngủ có cả bàn ghế đấy! Sách vở thì em cứ cất vào cái giá màu hồng ở trên bàn học ý. Giá sách và bàn ghế này tuy cũ kĩ nhưng nó gắn bó với chị lâu lắm rồi đấy! Chị không nỡ vứt đi vì nó vẫn còn dùng tốt, em dùng tạm nhé!

- Không sao chị ạ! Em sẽ trân trọng nó!

- Cảm ơn em!- Vy mỉm cười.

Huyền Anh nhanh chóng dọn dẹp rồi đi ngủ.

- Ô! Giờ mới có 9 rưỡi mà, sao em ngủ sớm thế?

- Mai em phải đến trường mới nộp hồ sơ nhập học. Với lại nhà em hay ngủ sớm lắm nên em quen rồi!

- Ủ! Em đi ngủ đi! Mà em học trường gì thế?

- Em học Royal chị ạ!

- À! Trường đó cũng gần đây thôi! May cho em là gần nhà chị đó! Nhưng cũng không phải là gần lắm, tầm 1 2 cây số gì đấy thôi!

- Ui dào! Lo gì? Mai em đến trường nộp hồ sơ rồi sẽ đi mua xe đạp điện về đi cho sướng.

- Cái con bé này! Tiền đâu mà mua? Vả lại em đâu có biết đường? Đi 1 mình liệu có ổn không?

- Chị nên nhớ em cũng là người Hà Nội nha! Sao lại không thuộc đường cơ chứ?

- Nay cho chị hỏi: Sao em lại sang đây? Bố mẹ em đâu?

- Bố mẹ em dạo này bận nhiều chuyện ở công ty lắm. Em ở nhà 1 mình không có ai tâm sự cũng chán lắm. Bố mẹ em thấy thế nên mới xin bố mẹ chị cho em được ở cùng chị. Bố mẹ em còn bảo ở với chị sẽ học hỏi được nhiều kinh nghiệm từ chị.

- Chị vừa hậu đậu vừa luộm thuộm, học được gì từ chị chứ?

- Nhiều lắm: nấu nướng, dọn dẹp, học hành,... Em chỉ biết nấu có vài món à!

- Ui dào! Mấy cái đó chị tẻ lắm em à! Em mà học theo thì chỉ khổ em thôi!

- Nhưng ít ra chị còn hơn em mấy cái đấy. Bố mẹ luôn bảo em chả biết làm cái gì, có kẻ hầu người hạ rồi nên toàn ỷ lại, chả đụng tay đụng chân đến bất cứ việc gì trong gia đình.

- Nhà giàu cũng sướng nhỉ? Chả cần làm gì cũng có đồ ăn đến tận miệng!

- Chỉ sướng những cái đó thôi chị à! Bố mẹ em đi suốt. Thà sống đơn sơ như nhà chị mà đầm ấm, gia đình luôn quây quần bên nhau còn hơn.

- Ủ! Mỗi nhà 1 hoàn cảnh mà em. Nhà chị tuy quần quăn hạnh phúc như vậy nhưng thiếu thốn vật chất nên cũng khổ lắm em à. Hôm no hôm đói. Làm việc quần quật thâu đêm suốt sáng có khi cũng chưa đủ tiền ăn. Chưa kể học đại học tốn kém lắm. Còn cả bé Hằng nữa. Nói chung sướng cái này nhưng khổ cái kia.

- À quên mất chưa bảo chị. Bố mẹ em mua luôn nhà này cho chị rồi đấy, chị đỡ phải thuê nữa.

- Trời đất ơi! Cô chú không cần phải làm như vậy đâu!

- Thôi chị cứ nhận đi, coi như quà cảm ơn vì đã cho em ở cùng hihi!

- Nhưng món quà này lớn quá em à!

- Ui dào! Đáng là bao? Chỉ là 1 ngôi nhà thôi mà chị!
 - Cái con bé này! Em còn chưa làm ra tiền mà đã nói thế rồi à? Thôi, chị sẽ gọi điện bảo cô chú là chị sẽ không nhận món quà này đâu!
 - Nhưng bố mẹ em lỡ mua mất rồi! Không hoàn được nữa!
 - Hảaaaaaa? - Vy mắt chữ A mồm chữ O.
 - Thôi em đi ngủ đây, buồn ngủ lắm rồi... Oáp óáp.
- Đêm đó, Vy phải thức để chỉnh sửa những bản vẽ trong tập tài liệu dày cộp.
- Yê! Cuối cùng cũng xong. Trời đất! 3 giờ đêm rồi? Kinh khủng quá! Tên Kevin chết tiệt, tất cả là tại hắn. Mệt quá! Mãi làm việc quên mất cả thời gian.
- Cô vội dọn dẹp ngăn nắp rồi nhảy lên giường đi ngủ.

6. Chương 3

Nói vậy thôi chứ chính anh cũng không ngờ Vy lại là nhân viên mới nhưng anh không biểu lộ ra ngoài. Anh đã học được cách giấu giếm cảm xúc từ lâu rồi. Khi đến công ty anh luôn mang vẻ mặt, phong cách của 1 người lãnh đạo nghiêm khắc, đáng sợ. Kevin mừng thầm trong lòng. Cô gái dám cả gan dẫm vào chân anh – người mà anh tìm kiếm để trả thù hóa ra lại là cấp dưới của anh. Còn gì tuyệt hơn thế này nữa?

”Đồ mèo xù đáng ghét! Rồi cô sẽ chết với tôi! Dám gây thương tích cho Kevin này à? Cô phạm tội tày trời rồi đấy!”

- Tôi là Hoàng Bảo Nam, cứ gọi tôi là Kevin! Rất vui được làm quen với cô, Ngô Tiểu Vy!- Vừa nói Kevin vừa chìa tay ra ngỏ ý muốn bắt tay.

Vy cũng chìa tay ra nhưng tay cô vẫn run vì sợ hãi. Thấy vậy Kevin chụp lấy tay cô rồi nắm chặt khiến cô khẽ nhúm mày vì đau.

- Chỉ 1 cái bắt tay thôi mà cũng khó khăn quá cô Vy nhỉ?- Kevin có thể cảm nhận được sự run rẩy sợ hãi của Vy khi tay anh chạm vào tay cô.

- Thôi đến giờ làm rồi! Mọi người tập trung vào làm việc đi! Còn cô, cô biết chỗ của mình ở đâu rồi đấy! Tổ trưởng Hoàng đã chỉ chỗ cho cô chưa?- Kevin lên tiếng sau khi buông tay Vy.

- Dạ! Rồi thưa giám đốc!

- Tốt! Về bàn làm việc của mình đi!

”Đồ hách dịch, tên thật của mình thì không dùng, còn bày đặt Kê với chả Vin! Nếu anh không phải cấp trên của tôi thì tôi đã dẫm thêm phát nữa vào chân còn lại rồi! Mà lạ thật ban nãy anh ta đi xe buýt với mình, anh ta đâu có xuống cùng với mình nhỉ? Mặc dù anh ta cũng đến công ty để làm việc mà!”- Vy cảm

thấy khó hiểu.

Quay trở lại lúc này trên xe buýt. Sau khi Vy xuống xe và Kevin đang xuyết xoa cái chân của mình thì anh mới sực nhớ ra mình đã đi quá 1 bên. Anh đành xuống bên tiếp theo và đi bộ ngược lại để đến tập đoàn. Vừa đi anh vừa nghĩ cách tìm cô để trả thù. Vì chưa từng có cô gái nào dám gây thương tích cho anh cho dù là nhỏ nhất, những cô gái mà anh từng gặp luôn phải lòng anh. Cũng phải thôi vì anh vừa đẹp trai, nhà giàu lại giỏi giang, trẻ tuổi mà đã làm giám đốc điều hành 1 tập đoàn lớn, có tiếng tăm cả trong nước lẫn nước ngoài. Riêng Vy thì khác, cô không ham hồ những cái đó, cô chỉ biết làm việc để kiếm tiền nuôi sống bản thân, gia đình. Còn chuyện tình cảm ư? Cô vẫn chưa hề nghĩ đến. Cho dù hồi nhỏ cô rất thích đọc truyện cổ tích, cô luôn mong muốn mình sẽ được 1 chàng hoàng tử đẹp trai cười bạch mã đến và cầu hôn trong 1 khung cảnh lãng mạn nhất. Nhưng hoàn cảnh không cho phép, trước đây cô phải học, chỉ có học và học. Đối với cô, học là con đường duy nhất. Vậy nên cô không còn mơ ước đến những cái viễn vông đó nữa, đó là giấc mơ nên mãi mãi chỉ là giấc mơ mà thôi.

"Cô chết rồi Vy ạ! Tôi sẽ khiến cho cô sống không bằng chết! Kevin này nói là làm đấy!"- Kevin trừng mắt nhìn Vy rồi nhếch mép cười.

"Chết rồi! Nhìn mặt hắc ghê quá! Mình toi chắc rồi! Nụ cười đó của hắc là sao đây? Hắc định làm gì mình? Trời ơi sao đen đui quá hà!"- Khi Vy ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt sắc lẹm của Kevin.

- Cô Vy này!- Giọng của tổ trưởng Hoàng làm Vy giật mình vì cô còn đang mãi nhìn Kevin.

- Dạ?

- Đây là những mẫu áo của dự án "Thời trang mùa hè" sắp tới. Cô hãy xem qua rồi chỉnh sửa những lỗi về kiểu dáng đi, cái bộ sưu tập này từ năm ngoái rồi, cũng lỗi một hết rồi nhưng nhìn cách phối hợp màu sắc cũng khá đa dạng và đẹp, chỉ cần chỉnh sửa qua là có thể ra mắt và có khi lại là một của năm nay. Tôi muốn xem thử thực lực cô thế nào. Đây là dự án rất lớn, hỏng 1 lỗi nhỏ thôi là phải đền tiền đến chục tỉ đồng đấy!

- Chục... chục tỉ đồng ư? Trời ơi! Công việc hệ trọng như vậy sao tổ trưởng lại giao cho tân binh như tôi? Hơn nữa hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm mà, chưa có ai chỉ bảo giúp đỡ thì sao tôi có thể làm được chứ?

- Càng là tân binh thì càng phải làm việc khó để thích nghi dần. Cô nghĩ rằng có mỗi mình cô làm việc khó chắc? Những nhân viên khác còn phải làm việc khó hơn cô nữa kia! Người ta đã giao việc rồi, cô là cấp dưới mà dám từ chối rồi cãi lý ư?- Tiếng của Kevin từ đằng sau làm Vy và ông tổ trưởng giật mình quay sang nhìn.

- Nói cho anh biết, những trọng trách lớn lao thì phải giao cho những người có kinh nghiệm. Cái gì mà càng là tân binh thì càng phải làm việc khó? Dự án này rất lớn, giao cho 1 tân binh giải quyết ư? Không ai hướng dẫn tôi thì chắc chắn sẽ phải có sai sót và bồi thường 1 khoản tiền lớn. Anh cũng phải xét hoàn

cảnh của nhân viên nữa chứ? Hàng chục tỷ đồng đối với giám đốc như anh thì dễ dàng rồi nhưng đối với nhân viên chúng tôi thì phải làm việc cật lực cả đời cũng chưa chắc đã đủ. Anh nói thế mà nghe được à?- Vy gắt lên.

Mọi người trong phòng và cả tổ trưởng Hoàng nhìn Vy 1 cách ngạc nhiên. Người thì lo lắng cho cô vì dám cãi giám đốc thì đồng nghĩa với việc bị đuổi cổ thẳng thừng; người thì thấy cô rất thú vị, biết trước tính cách con người giám đốc rồi mà dám cãi lại không chút sợ hãi. Nói chung, mỗi người 1 suy nghĩ khác nhau.

- Cô dám cãi tôi à? Cô có muốn bị sa thải không?- Kevin hét lớn.

- Không cần anh đuổi tôi cũng tự đi! Tôi không muốn làm việc với tên giám đốc vô lý như anh!- Vừa nói Vy vừa bước ra khỏi cửa.

- Được thôi! Cô cứ đi đi! Cô mà bước chân ra khỏi tập đoàn này thì đừng hòng được các công ty, tập đoàn khác nhận vào!

Vy khựng lại, bây giờ cô mới nhớ ra là nếu bị đuổi thì không bao giờ có cơ hội nhận việc ở nơi khác. Thấy Vy dừng lại, Kevin mỉm cười.

"Đúng rồi! Đi là mất hết tất cả, mất hết 12 năm đi học! Mình còn phải gửi tiền cho mẹ, nuôi cái Hằng ăn học nữa! Thôi thì 1 điều nhịn bằng 9 điều lành. Ban nãy mình còn quyết tâm sẽ ở lại đến cùng cơ mà! Hạ hỏa nào Vy!"

Cô quay đầu lại và cười tươi với mọi người rồi đến bàn làm việc của mình.

- Xin lỗi giám đốc! Tôi sai rồi! Tôi sẽ nhận công việc này ạ!- Cô thở dài.

- Tốt! Làm việc cẩn thận đấy. Vì cô là người mới, không hiểu quy định ở đây nên tôi tha cho lần này, nhưng không có lần thứ 2 đâu! Rõ chưa?- Kevin nói như đe dọa Vy.

- Vâng thưa giám đốc!- Vy cười xòa.

- Thôi mọi người bắt tay vào làm việc đi!- Lần này tổ trưởng Hoàng mới lên tiếng phá tan sự im lặng trong căn phòng làm việc.

Mở tập giấy ra, Vy sốc nặng vì có quá nhiều mẫu quần áo trong này, kiểu dáng lộn xộn, màu sắc cũng lẫn lộn vào nhau nhưng một số bộ quần áo thì màu sắc rất đa dạng nhưng kiểu cách thì lung tung hết cả. Bộ nào cũng có khuyết điểm, không sai sót về kiểu dáng thì cũng sai sót về màu sắc.

"Hừ! Tên Kevin chết tiệt kia cố tình chơi xỏ mình đây mà! Ôi trời ơi sửa đồng dày cộp thế này chắc phải mấy ngày mới xong! Còn phải vẽ, tô màu rồi chỉnh sửa trên máy tính nữa! Tôi chết mất thôi!"

”Thế nào? Sốc rồi đúng không? Để xem cô xử lí ra sao! Khó khăn đấy!”- Kevin cười mỉm khi nhìn thấy khuôn mặt sững sốt của Vy đang chăm chú nhìn vào tập giấy vẽ.

Đến giờ ăn trưa, mọi người kéo nhau xuống căng-tin, riêng Vy thì vẫn còn đang sửa lại những hình vẽ 1 cách tỉ mỉ. Sau khi mọi người đi xuống hết, Kevin mới đứng dậy và đi ra ngoài.

- Này Mèo Xù, đi ăn trưa với tôi không?

- ...

- Làm việc cũng có chừng mực thôi! Không ăn là tý kiệt sức đó!

- ...

- Này cô bị điếc hả con Mèo Xù ngốc nghếch kia?- Kevin hét lên.

- Nhiều chuyện quá! Anh đi ăn thì cứ đi đi, ai khiến anh rủ tôi cơ chứ? Tại ai mà tôi phải khổ sở như thế này hả?- Vy gắt lên.

- Lại cãi rồi! Đây là lệnh của cấp trên, đi là đi! Bỏ bút xuống!- Kevin gần từng chữ.

- Không đi là không đi. Đừng có lời 2 chữ ”cấp trên” ra mà dọa tôi!

Kevin không thể chịu đựng được nữa. Anh cầm lấy cổ tay cô rồi xiết chặt.

- Á đau! Anh làm gì vậy?

- Có... đi... không?- Kevin nhấn mạnh từng chữ, đôi mắt anh hằn lên những tia đỏ như muốn ăn tươi nuốt sống Vy.

Lần này Vy không còn thấy tức giận nữa mà thay vào đó là sự sợ hãi khi bắt gặp ánh mắt ấy của Kevin. Cô nhắm mắt lại, thở dài rồi nói:

- Rồi! Đi thì đi! Anh không cần phải tức giận đến vậy đâu!

Cô cùng anh đi xuống căng-tin. Kevin cảm thấy vui khi cô đã nghe lời anh. Còn đối với Vy, cô đang cố tìm

cách thoát khỏi anh càng nhanh càng tốt.

”Hừ! Thà mình nhịn đói cả ngày hôm nay còn hơn đi ăn với tên Kevin này!”

Vy bỗng nghĩ ra gì đó, cô mỉm cười rồi ôm bụng kêu lên:

- Ôi bụng của tôi! Đau quá! Đau chết mất!

- Cô không sao chứ? Có đau lắm không?

- Thôi tôi đau lắm! Anh đi ăn đi, tôi phải vào toilet.- Vy nhăn nhó.

- Thế tôi đợi cô! Vào đi!

- Anh hâm à? Lâu đấy!

- Lâu cũng được!

”Tên này lì quá! Làm thế nào bây giờ? À có cách rồi!”

- Có khi tôi không ăn trưa nổi đâu! Anh đi đi, sáng nay tôi có mua sữa rồi, tỳ tôi chỉ cần uống sữa thôi, ăn nhiều là nôn đó!

- Thế để tôi dìu cô lên phòng!

- Không! Không cần đâu! Tôi tự đi được mà. Đi thang máy 1 tỳ là xong.

- Ủ thôi được rồi! Nếu tỳ còn đau thì phải đi khám đi nhé!

- Rồi rồi! Anh đi ăn đi, không cần phải lo cho tôi!

Kevin quay lưng đi về phía căng-tin. Anh không hề biết rằng phía sau mình có 1 người đang cười 1 cách sung sướng.

”Tên giám đốc này ngốc thật! Thông minh như thế mà vẫn bị mình lừa. Sướng quá! Cho chết ha ha ha ha!”

”Lạ thật! Ban nãy cô ta còn cãi nhau với mình ghê gớm lắm cơ mà. Sao giờ lại đau bụng nhỉ? Hay cô ta lừa mình? Phải rồi, cô ta cố tình như vậy để trốn tránh mình đây mà! Nhưng chưa thể chứng minh được! Có thể cô ta đau thật! À mình có cách rồi! Phải thử mới được!”

Vy nhảy chân sáo vào thang máy rồi đi lên phòng làm việc. Cô cứ vừa làm vừa cười 1 mình.

- Ha ha! Đáng kiếp nhà anh! Công nhận cách này công hiệu thật! Nhưng chỉ hôm nay thôi, mai mình sẽ nghĩ cách khác, chứ cứ dùng cách này là hấn nghi ngay. Thà chết còn hơn đi ăn với anh ta!- Vy tự nhủ.

- Cô đang lảm nhảm gì vậy Mèo Xù?- Tiếng của Kevin từ đằng sau làm Vy giật mình.

- Anh là ma đấy à? Giật cả mình. Mà ơ... ơ sao anh lại ở đây? Tôi tưởng anh... anh... đi... ăn trưa... rồi chứ?- Vy lắp bắp.

- Tôi thấy cô bị đau bụng mà lại ở trên này 1 mình nên tôi mua đồ ăn mang lên ăn sẵn tiện trông nom cô luôn.

- Tôi không cần anh trông nom! Có anh ở đây tôi còn cảm thấy nguy hiểm hơn là ở 1 mình đấy!

- Yên tâm! Tôi không bắt cóc hay làm gì cô đâu! Mà cô đang bị đau bụng cơ mà Mèo Xù! Khỏi rồi hả?

- À... à tôi đỡ rồi! Đỡ nhiều rồi! Cảm ơn anh!

”Chết quên mất là mình đang đau bụng! Lộ mất thôi! Aishhhhhhhh!”

- Thế cô không định ăn gì à?- Kevin nhú mày.

- Không cần đâu! Tôi uống sữa rồi!

- Uống sữa thế không đủ no!- Kevin trừng mắt nhìn Vy.

- Kệ tôi chứ! Ai khiến anh quan tâm đến tôi nhỉ? Anh là cấp trên trong công việc chứ không phải trong cuộc sống của tôi mà sao tôi lại phải răm rắp nghe theo anh nhỉ?

”Ừ nhỉ? Cô ta là cái thá gì chứ? Sao mình lại phải quan tâm đến cô ta nhỉ?”

Anh không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng mang suất cơm vào trong phòng làm việc của mình.

Giờ về, Kevin cùng Vy đi ra bến xe buýt.

- Nhà giàu như anh mà cũng đi xe buýt à?- Vy mĩa mai.
- Chẳng lẽ cứ nhà giàu là không được đi xe buýt à?
- Không phải thế! Công tử bột như anh mà cũng đi xe buýt thì hơi bị lạ đấy!
- Chỉ hôm nay thôi! Ngày mai tôi sẽ đi xe của tôi!
- Ai quan tâm mai anh đi gì chứ? Ừ rồi mai anh cứ đi xe của anh đi! Tôi đỡ phải gặp anh, tốt quá!
- Cô nên biết gặp được tôi là phúc 3 đời nhà cô đấy!
- Cái gì? Phúc cái đầu anh! Gặp anh lần nào là tôi xui xẻo, khó chịu lần đấy!
- Cô nhớ mồm đấy! Rồi cô sẽ thấy!
- Thấy cái gì? Tôi đang mong được thấy đấy! Anh nghĩ tôi sợ anh chắc? Đồ chết dẫm đáng ghét!
- Cô... cô... Được rồi! Cứ thử xem!

7. Chương 4

- Sao ạ? Những bản vẽ đó không dùng được cho dự án nữa á? Tại sao lại thế?
- Đó là ý của giám đốc, tôi cũng không hiểu. Giám đốc bảo chỗ đó lỗi mốt rồi, có chỉnh đến đâu đi chăng nữa thì lỗi vẫn hoàn lỗi, không thể cho ra mắt vào tháng 7 sắp tới được.
- Nhưng tôi đã chỉnh sửa rất tỉ mỉ, phối hợp các họa tiết với màu sắc rồi nên rất đẹp. Không thể bỏ được.
- Thế cô hãy đưa cho tôi để tôi xem thử. Nếu thực sự ổn thì tôi sẽ nói lại với giám đốc.
- Đây ạ! Nhưng xin tổ trưởng hãy cố gắng hết sức giùm tôi. Tôi dám chắc là rất phù hợp cho dự án.
- Ú! Cô về bàn làm việc đi! Giám đốc sắp đến rồi!
- ”Tên Kevin chết tiệt, sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Công lao của tôi cả ngày hôm qua đó!”
- Chào giám đốc ạ!

- Cô Vy vào phòng tôi mau lên!- Kevin ra lệnh.

Vy tuy không hiểu gì nhưng cũng phải đi theo Kevin.

- Anh là đồ đáng ghét! Tại sao anh lại vứt công lao của tôi đi như thế?

- Cô đang nói gì vậy? Tôi vứt công lao của cô đi bao giờ?

- Anh đừng có giả vờ nữa đi! Bộ sưu tập cho dự án

”Thời trang mùa hè

” đó tôi đã phải rất vất vả công thêm bớt chi tiết, vậy mà anh nói bác bỏ là bác bỏ được sao?

- Chúng lỗi một rồi! Hàng lỗi một là không được ưa chuộng đâu!

- Nhưng tôi đã sửa rất tỉ mỉ rồi, không hề lỗi một nữa. Anh đã xem tôi chỉnh sửa chưa mà đã kết luận là chúng không đẹp và vẫn còn lỗi?

- Tôi không cần xem cũng đủ biết rồi! Vả lại tôi không tin kẻ nghiệp dư như cô lại có thể chỉnh sửa đẹp được, cùn lắm là xóa đi những cái không liên quan mà thôi!

- Anh coi thường tôi quá rồi đấy! Anh phải xem đi đã! Tôi đưa cho tổ trưởng Hoàng xem rồi đấy! Lát nữa ông ấy sẽ mang sang cho anh, tôi về bàn làm việc đây!

- Khoan đã!

- Gì nữa?- Vy khó chịu.

- Mang sữa nóng cho tôi đi! Thư kí của tôi đi ra ngoài rồi!

- Cái gì?- Vy trừng mắt.

- Lần 2: Mang sữa nóng lên đây cho tôi!

- Tôi không phải là osin của anh!

- Tôi hỏi lại lần cuối: Cô có mang không?

- Không bao giờ!- Vy nhấn mạnh từng chữ.

Kevin bật dậy, anh bước nhanh về phía cô rồi đẩy cô vào tường một cách thô bạo, anh chống 2 tay ép cô vào trong. Bây giờ cô đang bị

”bao vây

” bởi 2 cánh tay rắn chắc của anh.

- Anh làm gì vậy? Bỏ tay ra!

- Không!

- Anh muốn gì?

-...

- Thả ra!

- Không thả!- Kevin lạnh lùng nói.

Rồi anh đưa mặt mình sát vào mặt cô.

- Tôi nói cho cô biết. Nếu muốn tồn tại lâu dài trong tập đoàn này thì phải tuân theo tôi. Chưa ai dám từ chối mệnh lệnh của tôi dù chỉ 1 lần đâu. Cô hãy cẩn thận đấy Ngô Tiểu Vy ạ!- Nói xong Kevin nhếch mép cười.

Vy không nói gì, cô nhắm tịt mắt lại không dám nhìn Kevin. Anh thả tay cô ra rồi nói:

- Cô về bàn làm việc đi! Chuyện coi như xong! Nên nhớ: Đừng để mắc sai phạm lần 2!

Chỉ chờ có thế, Vy lao ngay ra ngoài. Khi cô vừa ra, mọi người ai ai cũng nhìn cô với ánh mắt lo lắng.

- Mọi người sao vậy?

- Em có sao không? Giám đốc có trừ lương hay làm gì em không? Ban này giám đốc gọi em vào mà bọn chị lo cho em quá hà! Giám đốc bảo gì?- Ngân hỏi.

- Không có gì ạ! Chuyện dự án

”Thời trang mùa hè

” ý mà!- Vy cười nhạt.

- Ủ! May quá chị cứ tưởng. Mà mai là sinh nhật anh Việt đấy, em có đi không? Tối mai cả tổ chúng ta cùng đi liên hoan chúc mừng sinh nhật anh ý!

- Thế ạ? Ôi chết rồi! Chị không nói em sớm, em không biết nên mua quà gì để tặng anh ý.

- Ui dào! Không cần quà cáp gì cả, có phải trẻ con đâu mà! À! Giám đốc Kevin cũng đi đấy!

- Hảaaaaaaa?

- Dù sao giám đốc cũng là người cùng phòng làm việc, nên rủ đi cho vui. Giám đốc đôi khi cũng vui tính lắm!

Vy không nói gì nữa, cô quay sang tiếp tục công việc đang dang dở.

- Aishhhh! Bực mình quá!

- Sao thế em?

- Sáng nay em đang trên đường đi về thì có 1 cái ô tô phóng cái vèo rồi sượt qua làm em ngã đau quá! Tiếc rẻ cái xe đạp điện vừa mua xong đã méo xẹp cái giỏ rồi! Đã vậy tên đó còn nói em làm hỏng xe hần, còn bắt đền em nữa chứ! Xe hần xước có 1 tý mà hần kêu gào hết cả lên! Cái mặt thì đẹp trai mà sao tính cách khó chịu thế không biết? Ôi xe của em huhuhuhu...

- Thôi em à, đừng khóc nữa! Thế em có đền hần không?

- Em không đền! Hần sai cơ mà! Đi đến ngã tư, biết có đèn đỏ rồi vẫn cứ cố vượt lên, đúng lúc đấy thì em đi qua. Thế là hần tông vào em. Em cãi nhau 1 lúc với hần. Lúc đó đông người lắm, người ta xúm vào xem. Hình như hần xấu hổ hay sao ý. Hần chỉ bảo

”Rồi cô sẽ biết tay tôi

”, sau đó hần vào trong xe rồi phóng đi luôn. Chị nhìn cái giỏ xe này! Ôi ghét quá! Hu hu hu hu hu hu hu...

- Em gặp rắc rối to rồi! Chắc tên đó là công tử con nhà giàu nên sẽ tìm mọi cách để tìm em rồi trả thù đấy! Hần đi xe gì?

- BMW!

- Đấy! Chị biết ngay mà! Làm thế nào bây giờ?

- Ôi dào em chả sợ! Cứ thoải mái, toàn những tên chỉ biết dựa dẫm vào bố mẹ để làm càn, em không thèm chấp!

- Cái con bé này! Em bướng quá đấy! Tốt nhất em nên nghe lời chị!- Vy lườm Huyền Anh.

- Hi hi! Bướng thì mới là em họ chị Vy chứ! Yên tâm! Em sẽ cẩn thận!

- Ủ! Nhớ đấy! Thôi dù sao hỏng cái giỏ thì khi nào mua cái khác lắp vào. May là chỉ hỏng cái giỏ thôi đấy!

- Vâng! Em sẽ mang đi sửa! Mà mai em đi học luôn rồi chị ạ!

- Hả? Sao đi sớm vậy? Đang tháng 6 mà!

- Em phải học luôn chương trình nâng cao của lớp 12 để ôn thi đại học.
- Sao lại nâng cao? Em học lớp chọn à?
- Vâng! Bố mẹ em lo liệu hết sạch rồi! Em chỉ việc đi học thôi! Hic hic mắt công sáng nay đi đến trường nộp hồ sơ. Bố mẹ em cũng thật là... chẳng nói cho em gì cả!
- Mai mấy giờ học?
- 7 giờ! 6 rưỡi em đã phải đi rồi!
- Thôi ráng đi em! Nốt năm nay nữa thôi!
- Em biết rồi! Em học sáng quen rồi mà!
- Ủ! Em cố gắng lên nha!- Vy mỉm cười.
- Ok chị!

8. Chương 4

Ads Kính coong...

- Ai đấy?
- Em Huyền Anh đây chị Vy!
- O Huyền Anh à? Vào đây!
- Cạch...
- Chà! Đạo này lớn ghê ta?
- Đương nhiên! Em mà lì hihi!
- Mà sao em lại ở đây? Lại còn mang cả vali nữa? Gây tội gì cho bố mẹ nên bị đuổi đúng không?
- Không! Chị hâm à? Mẹ em bắt em ra đây để ở cùng chị trong năm lớp 12 này để chị dạy bảo em thi đại học cho tốt! Em phải chuyển sang trường mới học đây này!- Cô gái tên Huyền Anh mếu máo.
- Cái gì? Sao cô chú không nói gì với chị mà đã quyết định như thế?
- O! Em tưởng bố mẹ em nói với bố mẹ chị rồi?

- Hảaaaaaaa??? Bố mẹ chị á?- Vy há hốc mồm.

- Vâng! Nghe bố mẹ em bảo thế, em cũng không biết nữa, em chỉ biết làm theo thôi!

- Thôi được rồi! Em chờ chị chút!

- Vâng!

Tút tut tut...

- Alô?

- Mẹ à? Chuyện Huyền Anh là thế nào vậy? Sao mẹ chưa bàn bạc gì với con?

- À chuyện đó hả? Mẹ đang định nói với con nhưng do mẹ bận quá nên chưa nói được. Thôi dù sao có thêm cái Huyền Anh cũng vui mà con!

- Nhưng mà...

- Thôi mà Vy, con hãy cho con bé ở lại đi. Nó học cũng giỏi lắm. Dù sao thì con cũng là chị, con phải giúp đỡ em chứ!

- Vâng! Thôi thì đành vậy!

- À còn tiền nong thì hàng tháng mẹ và cô chú sẽ gửi cho con!

- Thôi không cần đâu mẹ! Con đi làm rồi mà!

- Tiền lương của con làm sao lo được? Huyền Anh đang đi học mà, tốn kém đó!

- Thế thì mẹ bảo cô chú chỉ cần gửi tiền học cho Huyền Anh là được rồi! Không cần gửi tiền sinh hoạt đâu! Con có thể tự lo được mà!

- Ủ! Con gái mẹ trưởng thành lắm rồi đấy nhỉ? Cảm ơn con nhé Vy!

- Vâng! Không có gì mẹ ạ!

- Thế hôm nay đi làm ngày đầu tiên thế nào? Tốt chứ con?

- Tốt mẹ ạ! Người trong tổ của con thân thiện lắm!

- Ừ tốt quá rồi! Thôi xin lỗi con nha! Mẹ đang bận lắm! Khi nào mẹ sẽ gọi cho con! Chào con! Cảm ơn con nhiều!

- Vâng! Nhưng mẹ ơi! Mẹ đừng làm việc quá sức nhé!

- Ừ! Con yên tâm!

- Con chào mẹ!

Cạch...

- Thế nào hả chị? Có đúng như vậy không?

- Ừ đúng em ạ! Nhưng nhà chị hơi bé và chật chội, không được to lớn như nhà em, em chịu khó nha. Không có phòng riêng đâu, em thông cảm. Em sẽ ngủ cùng chị. Phòng ngủ có cả bàn ghế đấy! Sách vở thì em cứ cất vào cái giá màu hồng ở trên bàn học ý. Giá sách và bàn ghế này tuy cũ kĩ nhưng nó gắn bó với chị lâu lắm rồi đấy! Chị không nỡ vứt đi vì nó vẫn còn dùng tốt, em dùng tạm nhé!

- Không sao chị ạ! Em sẽ trân trọng nó!

- Cảm ơn em!- Vy mỉm cười.

Huyền Anh nhanh chóng dọn dẹp rồi đi ngủ.

- O! Giờ mới có 9 rưỡi mà, sao em ngủ sớm thế?

- Mai em phải đến trường mới nộp hồ sơ nhập học. Với lại nhà em hay ngủ sớm lắm nên em quen rồi!

- Ừ! Em đi ngủ đi! Mà em học trường gì thế?

- Em học Royal chị ạ!

- À! Trường đó cũng gần đây thôi! May cho em là gần nhà chị đó! Nhưng cũng không phải là gần lắm, tầm 1 2 cây số gì đấy thôi!

- Ui dào! Lo gì? Mai em đến trường nộp hồ sơ rồi sẽ đi mua xe đạp điện về đi cho sướng.
- Cái con bé này! Tiền đâu mà mua? Vả lại em đâu có biết đường? Đi 1 mình liệu có ổn không?
- Chị nên nhớ em cũng là người Hà Nội nha! Sao lại không thuộc đường cơ chứ?
- Này cho chị hỏi: Sao em lại sang đây? Bố mẹ em đâu?
- Bố mẹ em dạo này bận nhiều chuyện ở công ty lắm. Em ở nhà 1 mình không có ai tâm sự cũng chán lắm. Bố mẹ em thấy thế nên mới xin bố mẹ chị cho em được ở cùng chị. Bố mẹ em còn bảo ở với chị sẽ học hỏi được nhiều kinh nghiệm từ chị.
- Chị vừa hậu đậu vừa luộm thuộm, học được gì từ chị chứ?
- Nhiều lắm: nấu nướng, dọn dẹp, học hành,... Em chỉ biết nấu có vài món à!
- Ui dào! Mấy cái đó chị tẻ lắm em à! Em mà học theo thì chỉ khổ em thôi!
- Nhưng ít ra chị còn hơn em mấy cái đấy. Bố mẹ luôn bảo em chẳng biết làm cái gì, có kẻ hầu người hạ rồi nên toàn ỷ lại, chẳng đụng tay đụng chân đến bất cứ việc gì trong gia đình.
- Nhà giàu cũng sướng nhỉ? Chẳng cần làm gì cũng có đồ ăn đến tận miệng!
- Chỉ sướng những cái đó thôi chị à! Bố mẹ em đi suốt. Thà sống đơn sơ như nhà chị mà đầm ấm, gia đình luôn quây quần bên nhau còn hơn.
- Ủ! Mỗi nhà 1 hoàn cảnh mà em. Nhà chị tuy quần quăn hạnh phúc như vậy nhưng thiếu thốn vật chất nên cũng khổ lắm em à. Hôm no hôm đói. Làm việc quần quật thâu đêm suốt sáng có khi cũng chưa đủ tiền ăn. Chưa kể học đại học tốn kém lắm. Còn cả bé Hằng nữa. Nói chung sướng cái này nhưng khổ cái kia.
- À quên mất chưa bảo chị. Bố mẹ em mua luôn nhà này cho chị rồi đấy, chị đỡ phải thuê nữa.
- Trời đất ơi! Cô chú không cần phải làm như vậy đâu!
- Thôi chị cứ nhận đi, coi như quà cảm ơn vì đã cho em ở cùng hihi!
- Nhưng món quà này lớn quá em à!

- Ui dào! Đáng là bao? Chỉ là 1 ngôi nhà thôi mà chị!

- Cái con bé này! Em còn chưa làm ra tiền mà đã nói thế rồi à? Thôi, chị sẽ gọi điện bảo cô chú là chị sẽ không nhận món quà này đâu!

- Nhưng bố mẹ em lỡ mua mất rồi! Không hoàn được nữa!

- Hảaaaaaa?- Vy mắt chữ A mồm chữ O.

- Thôi em đi ngủ đây, buồn ngủ lắm rồi... Oáp óáp.

Đêm đó, Vy phải thức để chỉnh sửa những bản vẽ trong tập tài liệu dày cộp.

- Yê! Cuối cùng cũng xong. Trời đất! 3 giờ đêm rồi? Kinh khủng quá! Tên Kevin chết tiệt, tất cả là tại hắn. Mệt quá! Mãi làm việc quên mất cả thời gian.

Cô vội dọn dẹp ngăn nắp rồi nhảy lên giường đi ngủ.

9. Chương 5

- Cô Vy à! Những mẫu mã này quả thật rất đẹp, không hề lỗi tí nào!

- Thật ạ? Đây tôi đã bảo mà!

- Tôi đã đưa cho giám đốc rồi! Chưa thấy giám đốc bảo gì cả, chắc đang xem xét

- Vâng! Mong là giám đốc sẽ thay đổi quyết định. Cảm ơn tổ trưởng ạ!

- Tôi cũng mong thế! Thôi cô vào làm việc đi!

- Vâng thưa tổ trưởng!

- Nào! Hết giờ làm rồi! Chúng ta đi thôi, các chiến hữu của tôi ơi!- Việt lên tiếng.

Họ đi cùng nhau đến 1 quán ăn gần đó.

- Chúc mừng sinh nhật anh Việt Mập nha! Cạn chén nào!

Cạch...

- Ủa? Sao Vy không uống?

- Em không uống được rượu anh ạ!

- Ôi chán thế! Em cứ uống thử đi! Ngon lắm! Hôm nay là sinh nhật anh mà em không uống là anh buồn đấy!

- Em chưa uống bao giờ, em không dám uống vì bố mẹ em bảo con gái uống rượu không tốt!

- Đây là không nên uống nhiều. Tập uống đi em, mai sau sẽ phải uống nhiều đó!

- Nhưng em...

- Nhưng nhị gì? Uống đi, ngon lắm!

- Đúng rồi! Uống đi, uống đi, uống đi!- Mọi người đồng thanh.

Riêng Kevin thì không nói gì, anh ngồi nhìn Vy trong suốt cả buổi liên hoan vì anh ngồi đối diện cô. Thế nên mỗi lần ngẩng mặt lên là Vy lại nhìn thấy ánh mắt như soi mói từng cử chỉ của cô. Cô chỉ biết cúi mặt xuống và nói, không dám ngẩng đầu lên nữa. Kevin vẫn nhìn cô không rời, mặt không chút cảm xúc. Vì mọi người cứ thúc giục, Vy cầm chén rượu lên rồi nhấp 1 ngụm.

- Chà! Anh nói đúng! Rượu ngon thật đấy!

- Đấy! Anh bảo mà!- Việt cười.

Vy uống hết ly này rồi đến ly khác khiến mọi người sững sốt.

- Em uống nhiều quá rồi đấy! Dừng lại đi Vy!

- Hic... Dừng... hic... là... dừng... hic... thế nào? Mang thêm... hic... rượu ra... hic... đây!

- Vy say quá rồi! Làm thế nào bây giờ?- Ngân lo lắng.

- Chết rồi! Chỉ tại anh, anh không ngờ là Vy lại bị say đến mức này!

- Cô Vy đi xe buýt đó! Làm sao mà để cho cô ấy đi xe buýt về trong tình trạng thế này được? Bây giờ phải có người đưa về!- Tổ trưởng Hoàng nói.

- Em không biết nhà Vy!

- Thì anh cũng có biết đâu? Cả phòng chả ai biết cả! Cô ấy mới vào làm hôm qua mà! Hôm nay nhà anh có khách, anh không thể đưa cô ấy về được!

- Hôm nay em không về nhà! Em sang bên nhà đứa bạn có việc!

- Tôi phải sang bên ngoại đón con!

- Em về làm báo cáo, mai phải nộp cho bên người mẫu.

Tất cả, ai cũng đều có lí do riêng của mình, trừ Kevin, anh không nói không rằng, chỉ ngồi theo dõi mọi người nói chuyện.

- À! Em biết 1 người có thể đưa Vy về!

- Ai?- Mọi người cùng đồng thanh.

Chi liếc mắt sang Kevin, mọi người cùng nhìn theo rồi

”ồ

” lên.

- Sao mọi người nhìn tôi ghê thế?- Kevin ngạc nhiên.

- Giám đốc à! Anh đưa Vy về nha!- Việt nói.

- Hả? Sao lại là tôi?

- Thì chúng tôi đều có việc bận cả, chỉ có mỗi mình anh là không bận thôi!

- Phải đấy!- Mọi người đồng thanh.

- Ô nhưng mà...

- Giám đốc à! Xin hãy đưa Vy về đi, chỉ có mỗi anh thôi mà!- Ngân nói.

- Thôi được rồi! Tôi sẽ đưa cô ấy về!

- Cảm ơn giám đốc! Thôi cũng muộn rồi! Chúng ta về thôi! Cần phải đưa Vy về ngay mà!

Tiệc tan, họ chào nhau rồi mỗi người 1 nơi. Sau khi mọi người về hết, Kevin bế xốc Vy lên rồi đưa vào xe của mình.

- Cái con mèo xù này, say bí tỉ rồi! Không còn biết trời đất là gì nữa.

"Ấm quá! Gấu bông Pumpy của chị. Mà sao em cao thế? Hơi gầy nữa, em mặc quần áo sao? Hình như đây không phải Pumpy! Đây là...

"

Vy mở mắt, trước mặt cô không phải là chú gấu bông to đùng cô hay ôm khi ngủ mà là 1 chàng trai có mái tóc màu hạt dẻ đang ngủ tựa như 1 thiên thần, cô và anh đang ôm nhau, quay mặt vào nhau.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...- Vy bật dậy rồi hét lên.

Tiếng hét của cô làm Kevin tỉnh giấc, anh bật tai lại rồi nói:

- Cô điên à? Mới sáng ngày ra đã hết âm ỉ rồi! Có để cho người ta ngủ không thì bảo?

- Đây... đây là đâu? Sao tôi lại ở đây với anh? Anh... anh đã làm gì tôi hả?

- Tôi có làm gì cô đâu?

- Anh im đi! Tôi ghét anh! Đêm qua anh đã làm gì tôi? Anh đã làm gì?

- Đồ hâm! Tối qua cô uống bao nhiêu rượu rồi lăn ra ngủ say như chết. Tôi không biết nhà cô ở đâu nên đưa cô về nhà tôi. Tôi tốt với cô như vậy mà cô lại nghĩ tôi là hạng yêu râu xanh hả đồ mèo xù ngốc nghếch kia?

- Thế đây là đâu?

- Đây là phòng tôi!

- Trời ơi! Nhà anh to đùng đoàng thế này thì thiếu gì phòng mà tại sao cứ nhất thiết phải đưa tôi vào phòng anh hả? Anh đúng là loại đàn ông vớ vẩn lằng lơ mà! Đồ xấu xa! Thế chẳng phải yêu râu xanh thì là gì?

- Cô im đi được không? Hôm qua tôi về muộn quá, lúc ấy người làm ngủ hết rồi! Muốn sang phòng khác thì phải dọn dẹp. Tôi thấy mất thời gian quá nên thôi, đưa cô vào phòng tôi luôn.- Kevin giải thích.

- Thế tại sao anh lại nằm cạnh tôi?

- Tôi không thích nằm dưới đất, quen nằm trên giường rồi!

- Anh... anh... Tại sao anh không xuống phòng khách hay chỗ khác mà nằm?

- Tôi sợ cô sẽ lấy đi đồ trong phòng tôi!

- Anh nghĩ tôi là loại người đó sao?

- Đương nhiên! Tôi mới quen cô có 2 ngày mà!

- Tôi không tin là anh không làm gì tôi! Nói thật đi, nhanh lên!- Vy quát.

- Cô nhìn xuống quần áo mình đi, xem có bị xộc xệch hay gì không?

Vy nhìn xuống, quả nhiên quần áo vẫn bình thường y như hôm qua cô đi ăn liên hoan.

- Thấy chưa? Tôi chưa làm gì cô nha! Đừng nói tôi như thế nữa! Thôi đi đánh răng rồi xuống ăn sáng đi!

- Thôi chết rồi! Muộn rồi! Đi làm!

- Hôm nay là chủ nhật! Cô say quá nên bị đờ à?

Vy đỏ mặt, cô quên khuấy mất là hôm nay được nghỉ.

- Nhanh lên còn xuống ăn sáng!

- Biết rồi! Anh cứ xuống trước đi!

Kevin vừa đi xuống thì anh nhìn thấy cậu em trai yêu quý đang ngồi trên bàn và cười một mình.

- Em trai! Hôm nay có chuyện gì à? Sao vui thế?

- Anh à! Sáng hôm qua em đi lên ngã tư, đang mãi nhắn tin cho thằng Tú nên không để ý là có đèn đỏ, thế là em cứ đi về phía trước thì không may đâm vào 1 con bé.

- Thế thì có gì đáng để vui?- Kevin nhú mồm.

- Anh từ từ nghe em kể hết đã. Thế là em và cô ta cãi nhau. Nhưng do em vội quá nên phải đi luôn. Lúc đó em bực mình lắm ý, làm xước xe người ta rồi mà không thêm xin lỗi lấy 1 câu. Nếu không phải do chuyện thằng Tú thì em đã cho cô ta 1 trận rồi!

- Sao lại chuyện thằng Tú? Em lại đánh nhau phải không?

- Tại lũ thằng Phong cứ dọa đánh thằng Tú nên em phải đi cùng nó để giúp đỡ thôi, nhưng chuyện giải quyết xong rồi! Thằng Phong làm hòa với thằng Tú rồi!

- Ủ rùi sao nữa?

- Anh có biết vì sao em vui không?

- Vòng vo quá nói đi!

- Cô ta lại chính là học sinh mới của lớp em, vừa vào học sáng nay. Là, tất cả con gái trường Royal đều chết mê chết mệt em mà riêng cô ta thì không! Em bực mình quá anh Kevin à!

- Đồ trẻ con! Em làm cho cô bé đó ghét ngay từ lúc tông xe rồi mà còn mong muốn được người ta thích mình nữa sao? Em hâm nó vừa vừa thôi chứ!

- Em không quan tâm! Nhất định em sẽ khiến cho cô ta phải thích em!

- Haizz! Thằng nhóc này! Em ngang bướng quá!- Kevin thở dài.

- Kệ em! Mà nhà mình hôm nay có khách à? Em thấy có đôi giày búp bê ở chỗ cửa ra vào. Là thật khách gì mà đến sớm thế nhỉ? Mới sáng sớm ra đã xông vào nhà mình rồi!

- Tôi về đây! Không cần ăn sáng đâu!- Tiếng Vy từ đằng sau làm Kevin và cậu em trai giật bắn mình.

- O kia là ai thế anh Kevin? Có phải là người khách không?

- À! Nhân viên của anh đó! Hôm qua anh đi ăn liên hoan, cô ấy bị say rượu nên anh đưa cô ấy về đây!

- Á à! Hóa ra là thế! Anh đã làm gì chị ấy hả? Anh đưa chị ấy vào phòng anh đúng không?

- Cái thằng này! Muốn ăn đòn hả? Em nghĩ anh là loại người đó à?- Kevin trừng mắt.

- Đương nhiên rồi! Hoàng Bảo Duy này mà đoán thì chỉ có chuẩn! Mà chị này xinh à nha! Anh đúng là giỏi thật đó!

- Thằng này! Em chết rồi! Hầy ya...

- Á á! Anh Kevin tha cho em á á...- Duy la to.

- Nay 2 anh kia! Có mở cửa cho tôi không thì bảo?- Vy hét lên.

- O cô về thật à? Ăn sáng đã! Mà cô đâu có biết đường về nhỉ?

”Ờ nhỉ? Mình đâu có biết đường? Chết tiệt! Ôi xấu hổ quá!

”

- Thế thì... anh có thể... đưa tôi... về nhà được không?- Vy ập úng.

- Được thôi! Nhưng trước hết ăn sáng đã rồi đi đâu thì đi!

Reng reng...

- Alô?
- Chị Vy à? Cả tối qua chị ở đâu vậy? Sao chị không về nhà?
- Tối qua... tối qua... À tối qua chị sang nhà 1 chị trong công ty. Có chút việc ở công ty nên chị nhờ chị ý chỉ bảo mà! Em yên tâm, tỷ chị về!
- Vâng! Chị nhờ về sớm nhé! Bây giờ em đang trên đường đến trường có chút việc, tiện thể đi làm cái giỏ mới. Tự nhiên tối qua cô giáo chủ nhiệm gọi điện cho em bảo bây giờ đi đến trường gặp cô!
- Thế á? Em là học sinh mới mà! Cô hẹn gặp làm gì nhỉ?
- Cô không bảo gặp để làm gì cả, cô chỉ bảo cứ đến đi thôi! Em nghĩ chắc cô nói về quy định và cách học vì em là học sinh mới mà!
- Ủ cũng có lý! Em đang đi hả? Mà ra đường phải cẩn thận đó! Có vấn đề gì thì phải gọi ngay cho chị nhé!
- Ok chị! Bai bai chị!
- Bai bai em!
- Cạch...
- Sao thế? Em gái đi đâu xa à? Sao phải cẩn thận?
- Anh quan tâm làm gì? Vô duyên!- Vy bĩu môi.
- Đấy đâu phải quan tâm? Tôi chỉ hỏi thôi mà!
- Thế thì tôi không trả lời câu hỏi của anh, ờ...- Vy lè lưỡi.
- Cô... cô...- Kevin cứng họng.
- Thôi 2 người trật tự đi cho em nhờ! Anh Kevin ơi, em ra ngoài chơi đây!
- Lại đi chơi! Học thì không chịu học!
- Chả cần học thì em cũng hiểu hết sạch rồi!
- Em điều ít thôi! Môn Tiếng Anh thì em rất kém, đi thi đại học sẽ có Tiếng Anh đấy! Hay anh thuê gia sư cho em nhé?
- Thôi mà anh! Em ghét học gia sư lắm! Anh cũng biết là chẳng có gia sư nào chịu nổi em trong 1 buổi còn gì!
- Anh không biết! Thế thì anh sẽ bảo cô giáo chủ nhiệm lớp em lo liệu chuyện này! Thực ra anh gọi cho cô giáo từ sáng nay rồi, cô giáo bảo cô sẽ nhờ 1 người rất giỏi Tiếng Anh giúp đỡ em.
- Ai hả anh?
- Anh không biết! Tỷ nữa mới biết được là ai! Chuẩn bị tinh thần mà học hành cho tử tế đi!
- Thôi mà anh Kevin đẹp trai!
- Khen vô ích thôi!

10. Chương 5

Ads - Sao ạ? Những bản vẽ đó không dùng được cho dự án nữa á? Tại sao lại thế?

- Đó là ý của giám đốc, tôi cũng không hiểu. Giám đốc bảo chỗ đó lỗi mốt rồi, có chỉnh đến đâu đi chăng nữa thì lỗi vẫn hoàn lỗi, không thể cho ra mắt vào tháng 7 sắp tới được.

- Nhưng tôi đã chỉnh sửa rất tỉ mỉ, phối hợp các họa tiết với màu sắc rồi nên rất đẹp. Không thể bỏ được.

- Thế cô hãy đưa cho tôi để tôi xem thử. Nếu thực sự ổn thì tôi sẽ nói lại với giám đốc.

- Đây ạ! Nhưng xin tổ trưởng hãy cố gắng hết sức giùm tôi. Tôi dám chắc là rất phù hợp cho dự án.

- Ừ! Cô về bàn làm việc đi! Giám đốc sắp đến rồi!

”Tên Kevin chết tiệt, sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Công lao của tôi cả ngày hôm qua đó!”

- Chào giám đốc ạ!

- Cô Vy vào phòng tôi mau lên!- Kevin ra lệnh.

Vy tuy không hiểu gì nhưng cũng phải đi theo Kevin.

- Anh là đồ đáng ghét! Tại sao anh lại vứt công lao của tôi đi như thế?

- Cô đang nói gì vậy? Tôi vứt công lao của cô đi bao giờ?

- Anh đừng có giả vờ nữa đi! Bộ sưu tập cho dự án ”Thời trang mùa hè” đó tôi đã phải rất vất vả công thêm bớt chi tiết, vậy mà anh nói bác bỏ là bác bỏ được sao?

- Chúng lỗi một rồi! Hàng lỗi một là không được ưa chuộng đâu!

- Nhưng tôi đã sửa rất tỉ mỉ rồi, không hề lỗi một nữa. Anh đã xem tôi chỉnh sửa chưa mà đã kết luận là chúng không đẹp và vẫn còn lỗi?

- Tôi không cần xem cũng đủ biết rồi! Vả lại tôi không tin kẻ nghiệp dư như cô lại có thể chỉnh sửa đẹp được, cùng lắm là xóa đi những cái không liên quan mà thôi!

- Anh coi thường tôi quá rồi đấy! Anh phải xem đi đã! Tôi đưa cho tổ trưởng Hoàng xem rồi đấy! Lát nữa ông ấy sẽ mang sang cho anh, tôi về bàn làm việc đây!

- Khoan đã!

- Gì nữa?- Vy khó chịu.

- Mang sữa nóng cho tôi đi! Thư kí của tôi đi ra ngoài rồi!

- Cái gì?- Vy trừng mắt.

- Lần 2: Mang sữa nóng lên đây cho tôi!

- Tôi không phải là osin của anh!

- Tôi hỏi lại lần cuối: Cô có mang không?

- Không bao giờ!- Vy nhấn mạnh từng chữ.

Kevin bật dậy, anh bước nhanh về phía cô rồi đẩy cô vào tường một cách thô bạo, anh chống 2 tay ép cô vào trong. Bây giờ cô đang bị "bao vây" bởi 2 cánh tay rắn chắc của anh.

- Anh làm gì vậy? Bỏ tay ra!

- Không!

- Anh muốn gì?

- ...

- Thả ra!

- Không thả!- Kevin lạnh lùng nói.

Rồi anh đưa mặt mình sát vào mặt cô.

- Tôi nói cho cô biết. Nếu muốn tồn tại lâu dài trong tập đoàn này thì phải tuân theo tôi. Chưa ai dám từ chối mệnh lệnh của tôi dù chỉ 1 lần đâu. Cô hãy cẩn thận đấy Ngô Tiểu Vy ạ!- Nói xong Kevin nhếch mép cười.

Vy không nói gì, cô nhắm tịt mắt lại không dám nhìn Kevin. Anh thả tay cô ra rồi nói:

- Cô về bàn làm việc đi! Chuyện coi như xong! Nên nhớ: Đừng để mắc sai phạm lần 2!

Chỉ chờ có thế, Vy lao ngay ra ngoài. Khi cô vừa ra, mọi người ai ai cũng nhìn cô với ánh mắt lo lắng.

- Mọi người sao vậy?

- Em có sao không? Giám đốc có trừ lương hay làm gì em không? Ban nãy giám đốc gọi em vào mà bọn chị lo cho em quá hà! Giám đốc bảo gì?- Ngân hỏi.

- Không có gì ạ! Chuyện dự án "Thời trang mùa hè" ý mà!- Vy cười nhạt.

- Ủ! May quá chị cứ tưởng. Mà mai là sinh nhật anh Việt đấy, em có đi không? Tối mai cả tổ chúng ta cùng đi liên hoan chúc mừng sinh nhật anh ý!

- Thế ạ? Ôi chết rồi! Chị không nói em sớm, em không biết nên mua quà gì để tặng anh ý.

- Ui dào! Không cần quà cáp gì cả, có phải trẻ con đâu mà! À! Giám đốc Kevin cũng đi đấy!

- Hảaaaaaaa?

- Dù sao giám đốc cũng là người cùng phòng làm việc, nên rủ đi cho vui. Giám đốc đôi khi cũng vui tính lắm!

Vy không nói gì nữa, cô quay sang tiếp tục công việc đang dang dở.

- Aishhhh! Bực mình quá!

- Sao thế em?

- Sáng nay em đang trên đường đi về thì có 1 cái ô tô phóng cái vèo rồi sượt qua làm em ngã đau quá! Tiếc rẻ cái xe đạp điện vừa mua xong đã méo xẹo cái giỏ rồi! Đã vậy tên đó còn nói em làm hỏng xe hần, còn bắt đền em nữa chứ! Xe hần xước có 1 tý mà hần kêu gào hết cả lên! Cái mặt thì đẹp trai mà sao tính cách khó chịu thế không biết? Ôi xe của em huhuhuhu...

- Thôi em à, đừng khóc nữa! Thế em có đền hần không?

- Em không đền! Hần sai cơ mà! Đi đến ngã tư, biết có đèn đỏ rồi vẫn cứ cố vượt lên, đúng lúc đấy thì em đi qua. Thế là hần tông vào em. Em cãi nhau 1 lúc với hần. Lúc đó đông người lắm, người ta xúm vào xem. Hình như hần xấu hổ hay sao ý. Hần chỉ bảo "Rồi cô sẽ biết tay tôi", sau đó hần vào trong xe rồi

phóng đi luôn. Chị nhìn cái giỏ xe này! Ôi ghét quá! Hu hu hu hu hu hu hu...

- Em gặp rắc rối to rồi! Chắc tên đó là công tử con nhà giàu nên sẽ tìm mọi cách để tìm em rồi trả thù đấy! Hấn đi xe gì?

- BMW!

- Đấy! Chị biết ngay mà! Làm thế nào bây giờ?

- Ôi dào em chả sợ! Cứ thoải mái, toàn những tên chỉ biết dựa dẫm vào bố mẹ để làm càn, em không thềm chấp!

- Cái con bé này! Em bướng quá đấy! Tốt nhất em nên nghe lời chị!- Vy lườm Huyền Anh.

- Hì hì! Bướng thì mới là em họ chị Vy chứ! Yên tâm! Em sẽ cẩn thận!

- Ủ! Nhớ đấy! Thôi dù sao hỏng cái giỏ thì khi nào mua cái khác lắp vào. May là chỉ hỏng cái giỏ thôi đấy!

- Vâng! Em sẽ mang đi sửa! Mà mai em đi học luôn rồi chị ạ!

- Hả? Sao đi sớm vậy? Đang tháng 6 mà!

- Em phải học luôn chương trình nâng cao của lớp 12 để ôn thi đại học.

- Sao lại nâng cao? Em học lớp chọn à?

- Vâng! Bố mẹ em lo liệu hết sạch rồi! Em chỉ việc đi học thôi! Hic hic mất công sáng nay đi đến trường nộp hồ sơ. Bố mẹ em cũng thật là... chẳng nói cho em gì cả!

- Mai mấy giờ học?

- 7 giờ! 6 rưỡi em đã phải đi rồi!

- Thôi ráng đi em! Nốt năm nay nữa thôi!

- Em biết rồi! Em học sáng quen rồi mà!

- Ừ! Em cố gắng lên nha!- Vỵ mỉm cười.

- Ok chị!

11. Chương 6

- Em chào cô ạ!

- Em đến rồi đây à? Vào đi!

- Cô hẹn gặp em có chuyện gì ạ?

- Cô đã xem học bạ của em ở trường cũ, điểm phần môn Tiếng Anh của em năm nào cũng 10 tròn, luôn luôn cao nhất khối! Vậy thì... em có thể kèm môn Anh cho bạn Hoàng Bảo Duy lớp ta được không?

- Dạ? Sao lại thế ạ?- Huyền Anh ngạc nhiên.

- Bạn ấy kém môn Anh lắm. Anh bạn ấy bảo gia sư được thuê về toàn khó chịu và không dạy nổi bạn ấy. Cô nghĩ rằng là bạn bè cùng lớp giảng giải cho nhau sẽ dễ hiểu hơn là thuê gia sư. Cô thấy em là thích hợp nhất. Cô nghĩ em nên giúp đỡ bạn ấy. Năm nay cuối cấp rồi, không thể chậm trễ hơn được nữa!

- Nhưng em không biết dạy như thế nào!

- Không có gì khó cả! Bạn ấy bị mất gốc, em hãy dạy lại kiến thức cơ bản rồi nâng lên dần để bạn ấy từ từ thích nghi. Cô dám chắc là em sẽ làm được!

- Vâng! Em hiểu rồi! Hồi lớp 10 em đã từng học kiến thức cơ bản nên giờ cũng mang máng nhớ!

- Tốt lắm! Em hãy cố gắng hết sức mình nhé! Mà em biết bạn ấy chưa?

- Em không biết ạ! Em mới vào nên chưa quen bạn nam nào trong lớp.

- Ừ không sao! Ngày mai đi học cô sẽ sắp xếp cho em ngồi cạnh bạn ấy để tiện việc chỉ bảo.

- Vâng! Ngày mai đi học em sẽ mang mấy tập tài liệu cơ bản em còn giữ hồi lớp 10 ạ!

- À em còn phải đến nhà bạn ấy nữa!

- Sao ạ?

- Thời gian ở trên lớp rất ít, hơn nữa các em còn phải học những môn khác. Cô nghĩ đến lớp dạy không đủ thời gian. Cô sẽ đưa em địa chỉ nhà bạn ấy để em đến!

- Ồ nhưng mà em không biết mặt bạn ấy ạ!

- Không sao! Đến rồi em sẽ biết! Nhà bạn ấy gần nhà em mà, cô đã xem cả địa chỉ nhà em rồi! Yên tâm đi! Bạn ấy cũng ngoan lắm, học giỏi đều các môn nhưng riêng môn Anh thì học rất sút!

- Vâng! Thế cũng được ạ! Chiều nay em đến luôn phải không ạ?

- Ừ! Phải càng sớm càng tốt! Kiến thức lớp 12 rất dài, cần phải học cơ bản từ bây giờ kẻo không kịp!

- Vâng em biết rồi!

- Vậy cảm ơn em nha! Cô trông cậy vào em đấy! Thôi em về được rồi!

- Vâng ạ! Em chào cô!

- Ừ chào em!

”Cái tên Hoàng Bảo Duy nghe rất quen. Mà thôi mình không quan tâm, linh tính mình giúp người ta lại được tiền hử hử! Công nhận học giỏi có lợi thật đấy! Mà nhà bạn này đúng là gần nhà mình thật, có đứa bạn cùng lớp nhà gần thế này thì còn gì bằng!

”

- Anh tìm được gia sư rồi á? Sao nhanh thế? Là ai vậy?- Duy sốt sắng.

- Là 1 cô bé học cùng lớp em, tý sẽ đến dạy em luôn! Em mà dốt Tiếng Anh thì mai sau ai giúp anh cùng gánh vác tập đoàn hả? Em nghĩ 1 mình anh làm nổi chắc? Cần phải giỏi Anh để còn tiếp xúc với khách nước ngoài rồi học hỏi mẫu mã và vài vóc của họ nữa chứ?

- Rồi rồi rồi thưa anh Kevin đáng kính ạ! Mấy giờ đến?

- 3 giờ chiều!

- Còn lâu! Giờ mới 9 giờ sáng mà! Em đi ngủ đây!

- Cái thằng này!

- Bai bai anh!

Cạch...

- Hôm nay là chủ nhật, tôi muốn đưa cô đi chơi!

- Tôi không rảnh, nhất là với anh!

- Em cô không có nhà mà! Đi chơi rồi tôi sẽ đưa cô về tận nhà!

- Không đi là không đi! Sao anh nói nhiều thế nhỉ?

- Không ai được phép từ chối tôi!- Kevin gần từng chữ.

- Anh nghĩ anh là thánh à? Không được phép từ chối ư? Nực cười!- Vy cười khẩy.

- Đương nhiên! Nói chung có đi không? Tôi ghét phải vòng vo lắm đấy!

- Không! Tôi phải về làm báo cáo cho tổ trưởng!

- Thế à? Vậy thì tôi sẽ đuổi việc tổ trưởng Hoàng!

- Anh bị điên à? Tại sao anh lại làm thế?- Vy tròn mắt.

- Tôi thích thế! Tôi có quyền đuổi mà! Nếu cô không ngoan ngoãn đi cùng tôi thì sáng ngày mai cô sẽ không còn thấy mặt ông ta ở tập đoàn nữa! Chỉ 1 cuộc điện thoại thôi!

- Đừng làm thế! Anh không thấy mình độc ác à? Đồ đáng ghét, đồ tiểu nhân!

- Thế tôi hỏi lại lần cuối: Có đi không?

- Được rồi được rồi! Tôi sẽ đi! Xin anh đừng làm vậy!

- Tốt! Nếu ngay từ đầu cô ngoan ngoãn như vậy thì có phải hơn không? Ha ha...

Kevin đưa Vy đến công viên, ở đó có rất nhiều trò chơi mạo hiểm.

- Ấy đừng! Tôi không chơi đâu! Nhìn ghê quá hà!

- Không sao! Cứ bám chặt lấy tôi là được! Đi đến đây rồi mà không chơi những trò này thì thà đừng đi còn hơn!

- Nhưng anh bắt tôi đến đây mà!

- Thì sao? Mau lên kéo mát lượt bây giờ!- Kevin kéo Vy lên 1 cái xe của trò Tàu lượn siêu tốc.

- Á á á á á á á á á á! Kinh quá! Hu hu hu tôi sợ lắm!- Vy ôm chặt lấy Kevin.

- Ha ha ha ha ha ha ha ha thích quá- Kevin hét lên.

Anh quay sang nhìn Vy, cô nhắm tịt mắt lại, tay bám chặt lấy anh không rời. Hành động trẻ con đó của cô làm anh bật cười.

- Thế nào? Vui không?- Kevin hỏi Vy sau khi hết lượt đi.

- Vui cái đầu anh! Trò này làm tôi sợ gần chết.

- Đi nữa không?

- Điên à? Có chết cũng không bao giờ đi cái đó nữa!

- A! Nhà ma kia!- Kevin chỉ vào cái nhà ma ở phía trước.

- Không không không, tôi không vào đâu! Kinh khủng lắm!

- Đi đi mà! Không sao đâu! Có tôi rồi!

- Nhưng tôi sợ ma lắm!

- Đã bảo có tôi rồi cơ mà! Yên tâm đi, vào 1 tý thôi!- Anh kéo cô đi mua vé rồi vào trong.

U u u u u u u u u u u u

Hu hu hu hu hu hu hu hu hu

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha

...

Tiếng khóc, tiếng cười trong nhà ma làm cô dừng hết cả tóc gáy.

- Ối ối! Có cái gì đang giữ chân tôi! Á á cứu tôi với Kevin!

- Đồ giả thôi mà! Yên tâm đi!- Kevin bình thản nói.

- Hừ...

- Á á á á á á á á á á...- Vy hét lên rồi ôm chặt lấy Kevin.

- Ối đau tôi! Cô làm gì thế?- Kevin xuýt xoa.

- Có con ma vừa hù tôi Hu hu tôi sợ lắm! Đưa tôi ra khỏi đây đi!

- Không! Vừa mới vào chưa được 5 phút, ra là ra thế nào?

- Tôi năn nỉ anh đấy! Anh nói gì tôi cũng sẽ làm mà... Hu hu hu xin anh!

- Có thật là tôi nói gì cô cũng sẽ làm không?

- Có có có... Hu hu hu sợ quá! Đưa tôi ra khỏi đây đi!- Vy khóc hu hu như 1 đứa trẻ.

- Thôi được! Đi ra nào!

- Cảm ơn anh!

Kevin bế xốc Vy lên rồi lao nhanh ra cửa ngôi nhà ma.

- Đây, ra rồi đó! Buông tôi ra đi!

Vy nhảy xuống rồi nhanh chóng quay mặt ra chỗ khác vì cô không muốn Kevin nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ lên vì ngượng của cô.

- Ê Mèo Xù! Có hàng kem ở chỗ đu quay kia! Đi ăn không?

Như bắt được vàng, cô quay sang rồi hét lên:

- Kem! Kem ở đâu?

Vy thích nhất là ăn kem, kể cả mùa đông cô cũng ăn. Cô chạy đến hàng kem, trông Vy lúc này thật là đáng yêu, Kevin thấy vậy cũng phải chạy theo sau.

- Cô ăn gì thì gọi đi!

- Anh khao tôi hả?

- Ừ!

- Cô ơi! Cho cháu kem vani, kem dâu, kem sôcôla, kem chanh, kem cam, kem ly, kem gấu, kem ốc quế, kem cacao,... Mỗi loại 2 suất nha!

Kevin há hốc mồm ngạc nhiên.

- Sao anh lại nhìn tôi ghê thế?

- Cô là heo à?

- Anh là heo thì có! Tôi thích ăn kem lắm, thế này là còn ít đó!

- Cô là đồ Heo Xù, hay đổi tên thành Heo Xù nhỉ? Ha ha ha ha ha...- Kevin cười khoái trá.

Họ vừa ăn vừa trêu đùa nhau trông thật vui vẻ và có lẽ là... hạnh phúc.

12. Chương 6

Ads - Cô Vy à! Những mẫu mã này quả thật rất đẹp, không hề lỗi tí nào!

- Thật ạ? Đây tôi đã bảo mà!

- Tôi đã đưa cho giám đốc rồi! Chưa thấy giám đốc bảo gì cả, chắc đang xem xét

- Vâng! Mong là giám đốc sẽ thay đổi quyết định. Cảm ơn tổ trưởng ạ!

- Tôi cũng mong thế! Thôi cô vào làm việc đi!

- Vâng thưa tổ trưởng!

- Nào! Hết giờ làm rồi! Chúng ta đi thôi, các chiến hữu của tôi ơi!- Việt lên tiếng.

Họ đi cùng nhau đến 1 quán ăn gần đó.

- Chúc mừng sinh nhật anh Việt Mập nha! Cạn chén nào!

Cạch...

- Ủa? Sao Vy không uống?

- Em không uống được rượu anh ạ!

- Ôi chán thế! Em cứ uống thử đi! Ngon lắm! Hôm nay là sinh nhật anh mà em không uống là anh buồn đấy!

- Em chưa uống bao giờ, em không dám uống vì bố mẹ em bảo con gái uống rượu không tốt!

- Đây là không nên uống nhiều. Tập uống đi em, mai sau sẽ phải uống nhiều đó!

- Nhưng em...

- Nhưng nhĩ gì? Uống đi, ngon lắm!

- Đúng rồi! Uống đi, uống đi, uống đi!- Mọi người đồng thanh.

Riêng Kevin thì không nói gì, anh ngồi nhìn Vy trong suốt cả buổi liên hoan vì anh ngồi đối diện cô. Thế nên mỗi lần ngẩng mặt lên là Vy lại nhìn thấy ánh mắt như soi mói từng cử chỉ của cô. Cô chỉ biết cúi mặt xuống và nói, không dám ngẩng đầu lên nữa. Kevin vẫn nhìn cô không rời, mặt không chút cảm xúc. Vì mọi người cứ thúc giục, Vy cầm ly rượu lên rồi nhấp 1 ngụm.

- Chà! Anh nói đúng! Rượu ngon thật đấy!

- Đây! Anh bảo mà!- Việt cười.

Vy uống hết ly này rồi đến ly khác khiến mọi người sững sốt.

- Em uống nhiều quá rồi đấy! Dừng lại đi Vy!

- Hic... Dừng... hic... là... dừng... hic... thế nào? Mang thêm... hic... rượu ra... hic... đây!

- Vy say quá rồi! Làm thế nào bây giờ?- Ngân lo lắng.

- Chết rồi! Chỉ tại anh, anh không ngờ là Vy lại bị say đến mức này!

- Cô Vy đi xe buýt đó! Làm sao mà để cho cô ấy đi xe buýt về trong tình trạng thế này được? Bây giờ phải có người đưa về!- Tổ trưởng Hoàng nói.

- Em không biết nhà Vy!

- Thì anh cũng có biết đâu? Cả phòng chả ai biết cả! Cô ấy mới vào làm hôm qua mà! Hôm nay nhà anh có khách, anh không thể đưa cô ấy về được!

- Hôm nay em không về nhà! Em sang bên nhà đứa bạn có việc!

- Tôi phải sang bên ngoại đón con!

- Em về làm báo cáo, mai phải nộp cho bên người mẫu.

Tất cả, ai cũng đều có lí do riêng của mình, trừ Kevin, anh không nói không rằng, chỉ ngồi theo dõi mọi người nói chuyện.

- À! Em biết 1 người có thể đưa Vy về!

- Ai?- Mọi người cùng đồng thanh.

Chi liếc mắt sang Kevin, mọi người cùng nhìn theo rồi "ồ" lên.

- Sao mọi người nhìn tôi ghê thế?- Kevin ngạc nhiên.

- Giám đốc à! Anh đưa Vy về nha!- Việt nói.

- Hả? Sao lại là tôi?

- Thì chúng tôi đều có việc bận cả, chỉ có mỗi mình anh là không bận thôi!

- Phải đấy!- Mọi người đồng thanh.

- Ô nhưng mà...

- Giám đốc à! Xin hãy đưa Vy về đi, chỉ có mỗi anh thôi mà!- Ngân nói.

- Thôi được rồi! Tôi sẽ đưa cô ấy về!

- Cảm ơn giám đốc! Thôi cũng muộn rồi! Chúng ta về thôi! Cần phải đưa Vy về ngay mà!

Tiệc tan, họ chào nhau rồi mỗi người 1 nơi. Sau khi mọi người về hết, Kevin bế xốc Vy lên rồi đưa vào xe của mình.

- Cái con mèo xù này, say bí tỉ rồi! Không còn biết trời đất là gì nữa.

"Ấm quá! Gấu bông Pumpy của chị. Mà sao em cao thế? Hơi gầy nữa, em mặc quần áo sao? Hình như đây không phải Pumpy! Đây là..."

Vy mở mắt, trước mặt cô không phải là chú gấu bông to dùng cô hay ôm khi ngủ mà là 1 chàng trai có mái tóc màu hạt dẻ đang ngủ tựa như 1 thiên thần, cô và anh đang ôm nhau, quay mặt vào nhau.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...- Vy bật dậy rồi hét lên.

Tiếng hét của cô làm Kevin tỉnh giấc, anh bật tai lại rồi nói:

- Cô điên à? Mới sáng ngày ra đã hét ầm ĩ rồi! Có để cho người ta ngủ không thì bảo?

- Đây... đây là đâu? Sao tôi lại ở đây với anh? Anh... anh đã làm gì tôi hả?

- Tôi có làm gì cô đâu?

- Anh im đi! Tôi ghét anh! Đêm qua anh đã làm gì tôi? Anh đã làm gì?

- Đồ hâm! Tối qua cô uống bao nhiêu rượu rồi lăn ra ngủ say như chết. Tôi không biết nhà cô ở đâu nên đưa cô về nhà tôi. Tôi tốt với cô như vậy mà cô lại nghĩ tôi là hạng yêu râu xanh hả đồ mèo xù ngốc nghếch kia?

- Thế đây là đâu?

- Đây là phòng tôi!

- Trời ơi! Nhà anh to rộng thoải mái thế này thì thiếu gì phòng mà tại sao cứ nhất thiết phải đưa tôi vào phòng

anh hả? Anh đúng là loại đàn ông vớ vẩn lẳng lơ mà! Đồ xấu xa! Thế chẳng phải yêu râu xanh thì là gì?

- Cô im đi được không? Hôm qua tôi về muộn quá, lúc ấy người làm ngủ hết rồi! Muốn sang phòng khác thì phải dọn dẹp. Tôi thấy mất thời gian quá nên thôi, đưa cô vào phòng tôi luôn.- Kevin giải thích.

- Thế tại sao anh lại nằm cạnh tôi?

- Tôi không thích nằm dưới đất, quen nằm trên giường rồi!

- Anh... anh... Tại sao anh không xuống phòng khách hay chỗ khác mà nằm?

- Tôi sợ cô sẽ lấy đi đồ trong phòng tôi!

- Anh nghĩ tôi là loại người đó sao?

- Đương nhiên! Tôi mới quen cô có 2 ngày mà!

- Tôi không tin là anh không làm gì tôi! Nói thật đi, nhanh lên!- Vy quát.

- Cô nhìn xuống quần áo mình đi, xem có bị xộc xệch hay gì không?

Vy nhìn xuống, quả nhiên quần áo vẫn bình thường y như hôm qua cô đi ăn liên hoan.

- Thấy chưa? Tôi chưa làm gì cô nha! Đừng nói tôi như thế nữa! Thôi đi đánh răng rồi xuống ăn sáng đi!

- Thôi chết rồi! Muộn rồi! Đi làm!

- Hôm nay là chủ nhật! Cô say quá nên bị đơ à?

Vy đỏ mặt, cô quên khuấy mất là hôm nay được nghỉ.

- Nhanh lên còn xuống ăn sáng!

- Biết rồi! Anh cứ xuống trước đi!

Kevin vừa đi xuống thì anh nhìn thấy cậu em trai yêu quý đang ngồi trên bàn và cười một mình.

- Em trai! Hôm nay có chuyện gì à? Sao vui thế?

- Anh à! Sáng hôm qua em đi lên ngã tư, đang mãi nhắn tin cho thằng Tú nên không để ý là có đèn đỏ, thế là em cứ đi về phía trước thì không may đâm vào 1 con bé.

- Thế thì có gì đáng để vui?- Kevin nhúu mày.

- Anh từ từ nghe em kể hết đã. Thế là em và cô ta cãi nhau. Nhưng do em vội quá nên phải đi luôn. Lúc đó em bực mình lắm ý, làm xước xe người ta rồi mà không thèm xin lỗi lấy 1 câu. Nếu không phải do chuyện thằng Tú thì em đã cho cô ta 1 trận rồi!

- Sao lại chuyện thằng Tú? Em lại đánh nhau phải không?

- Tại lũ thằng Phong cứ dọa đánh thằng Tú nên em phải đi cùng nó để giúp đỡ thôi, nhưng chuyện giải quyết xong rồi! Thằng Phong làm hòa với thằng Tú rồi!

- Ủ rồi sao nữa?

- Anh có biết vì sao em vui không?

- Vòng vo quá nói đi!

- Cô ta lại chính là học sinh mới của lớp em, vừa vào học sáng nay. Là là, tất cả con gái trường Royal đều chết mê chết mệt em mà riêng cô ta thì không! Em bực mình quá anh Kevin à!

- Đồ trẻ con! Em làm cho cô bé đó ghét ngay từ lúc tông xe rồi mà còn mong muốn được người ta thích mình nữa sao? Em hâm nó vừa vừa thôi chứ!

- Em không quan tâm! Nhất định em sẽ khiến cho cô ta phải thích em!

- Haizz! Thằng nhóc này! Em ngang bướng quá!- Kevin thở dài.

- Kệ em! Mà nhà mình hôm nay có khách à? Em thấy có đôi giày búp bê ở chỗ cửa ra vào. Là thật khách gì mà đến sớm thế nhỉ? Mới sáng sớm ra đã xông vào nhà mình rồi!

- Tôi về đây! Không cần ăn sáng đâu!- Tiếng Vy từ đằng sau làm Kevin và cậu em trai giật bắn mình.

- Ô kia là ai thế anh Kevin? Có phải là người khách không?

- À! Nhân viên của anh đó! Hôm qua anh đi ăn liên hoan, cô ấy bị say rượu nên anh đưa cô ấy về đây!

- Á à! Hóa ra là thế! Anh đã làm gì chị ấy hả? Anh đưa chị ấy vào phòng anh đúng không?

- Cái thằng này! Muốn ăn đòn hả? Em nghĩ anh là loại người đó à?- Kevin trừng mắt.

- Đương nhiên rồi! Hoàng Bảo Duy này mà đoán thì chỉ có chuẩn! Mà chị này xinh à nha! Anh đúng là giỏi thật đó!

- Thằng này! Em chết rồi! Hay ya...

- Á á! Anh Kevin tha cho em á á...- Duy la to.

- Nay 2 anh kia! Có mở cửa cho tôi không thì bảo?- Vy hét lên.

- O cô về thật à? Ăn sáng đã! Mà cô đâu có biết đường về nhỉ?

”Ồ nhỉ? Mình đâu có biết đường? Chết tiệt! Ôi xấu hổ quá!”

- Thế thì... anh có thể... đưa tôi... về nhà được không?- Vy ấp úng.

- Được thôi! Nhưng trước hết ăn sáng đã rồi đi đâu thì đi!

Reng reng...

- Alô?

- Chị Vy à? Cả tối qua chị ở đâu vậy? Sao chị không về nhà?

- Tối qua... tối qua... À tối qua chị sang nhà 1 chị trong công ty. Có chút việc ở công ty nên chị nhờ chị ý chỉ bảo mà! Em yên tâm, tỷ chị về!

- Vâng! Chị nhờ về sớm nhé! Bây giờ em đang trên đường đến trường có chút việc, tiện thể đi làm cái giỏ mới. Tự nhiên tối qua cô giáo chủ nhiệm gọi điện cho em bảo bây giờ đi đến trường gấp cô!

- Thế á? Em là học sinh mới mà! Cô hện gặp làm gì nhỉ?

- Cô không bảo gặp để làm gì cả, cô chỉ bảo cứ đến đi thôi! Em nghĩ chắc cô nói về quy định và cách học vì em là học sinh mới mà!

- Ủ cũng có lý! Em đang đi hả? Mà ra đường phải cẩn thận đó! Có vấn đề gì thì phải gọi ngay cho chị nhé!

- Ok chị! Bai bai chị!

- Bai bai em!

Cạch...

- Sao thế? Em gái đi đâu xa à? Sao phải cẩn thận?

- Anh quan tâm làm gì? Vô duyên!- Vy bĩu môi.

- Đấy đâu phải quan tâm? Tôi chỉ hỏi thôi mà!

- Thế thì tôi không trả lời câu hỏi của anh, ờ...- Vy lè lưỡi.

- Cô... cô...- Kevin cứng họng.

- Thôi 2 người trật tự đi cho em nhờ! Anh Kevin ơi, em ra ngoài chơi đây!

- Lại đi chơi! Học thì không chịu học!

- Chả cần học thì em cũng hiểu hết sạch rồi!

- Em điều ít thôi! Môn Tiếng Anh thì em rất kém, đi thi đại học sẽ có Tiếng Anh đấy! Hay anh thuê gia sư cho em nhé?

- Thôi mà anh! Em ghét học gia sư lắm! Anh cũng biết là chẳng có gia sư nào chịu nổi em trong 1 buổi còn gì!

- Anh không biết! Thế thì anh sẽ bảo cô giáo chủ nhiệm lớp em lo liệu chuyện này! Thực ra anh gọi cho cô giáo từ sáng nay rồi, cô giáo bảo cô sẽ nhờ 1 người rất giỏi Tiếng Anh giúp đỡ em.

- Ai hả anh?

- Anh không biết! Tỷ nữa mới biết được là ai! Chuẩn bị tinh thần mà học hành cho tử tế đi!

- Thôi mà anh Kevin đẹp trai!

- Khen vô ích thôi!

13. Chương 7

Kính coong...

- Cháu chào bác! Cháu là Huyền Anh, cháu đến để kèm cặp bạn Duy ạ!

- À! Gia sư của cậu chủ! Cháu vào đi!

Căn biệt thự của Duy và Kevin làm Huyền Anh ngạc nhiên. Quả thực nó rất to lớn, to gấp 3 lần biệt thự nhà cô.

"Biệt thự to thật đó! Biệt thự nhà mình đã to lắm rồi vậy mà biệt thự nhà tên này còn to hơn. Lớp mình có người nhà giàu thế này sao? Ngưỡng mộ quá hà! Mà không biết mặt mũi tên này trông như thế nào nhỉ? Chắc xấu lắm ha ha ha ha!"

"

- Đây là phòng của cậu chủ, cháu vào đi!

- Vâng! Cháu cảm ơn!- Huyền Anh cúi đầu chào rồi đi vào trong.

"Woa! Phòng tên này to ghê! Mà sao phòng hắt lại xa thế nhỉ? Phải đi lòng vòng bao nhiêu lâu mới tới được phòng hắt! Lạ thật!"

"

- Cậu chủ giờ đang ngủ, ta nghỉ...

- Không sao ạ! Cháu sẽ đánh thức bạn ấy dậy!

- Vậy phiền cháu, ta xin phép!

- Vâng! Cháu chào bác!

Cạch...

Huyền Anh tiến đến giường của Duy, anh trùm chăn kín người, cô lay lay anh dậy.

- Này cậu ơi! Dậy đi!

"Giọng nói này nghe quen quá! Dù sao cũng phải thử xem ai mới được!"

"

Duy thò tay ra từ trong chăn, anh cầm lấy tay Huyền Anh kéo vào trong chăn rồi ôm chặt lấy cô, mặt anh và mặt cô chỉ cách nhau 4cm. Huyền Anh bị kéo bất ngờ nên không kịp phản kháng gì.

Cô đơ 1s

2s

3s...

- Á á á á á á á... Thả tôi ra!- Huyền Anh hét lên.

Vì bị chặn trùm kín, không có ánh sáng nên cô không thể nhìn thấy người đang ôm mình là ai. Duy không quan tâm, anh vẫn cứ ôm chặt lấy cô.

- Bỏ ra!- Huyền Anh vùng vẫy nhưng sức cô yếu hơn sức anh nên cô không thể nào thoát khỏi vòng tay rắn chắc của Duy.

"Chết thật, hấn khỏe như trâu, làm thế nào thoát khỏi hấn bây giờ? Ông trời ơi con chưa muốn chết ở đây! À có cách rồi!

"

- Hãy ya!

Bụp...

- Á đau!- Duy hét lên rồi đẩy Huyền Anh ra.

Cô nhanh chóng tung chăn rồi nhảy vọt ra khỏi giường.

- Là anh/cô?- Cả 2 đồng thanh.

Huyền Anh choáng váng, cô không tin nổi vào mắt mình. Còn Duy, anh vừa ngạc nhiên vừa cảm thấy thích thú. Nhưng anh vẫn giả vờ hỏi:

- Sao cô lại ở đây?

- Cô chủ nhiệm bảo tôi đến đây dạy gia sư môn Tiếng Anh cho anh. Anh chính là... Hoàng Bảo Duy?

- Đúng! Là tôi!- Duy thản nhiên đáp.

Huyền Anh sốc nặng, còn Duy thì cười khoái trí.

- Thôi tôi về đây! Tôi nghĩ lại rồi!- Huyền Anh xua tay rồi đi về phía cửa. Nhưng tay cô mau chóng bị giữ lại bởi Duy.

- Bỏ ra!

- Nếu cô đã nhận lời rồi thì hãy làm đi! Đừng làm mất danh dự của mình đi như thế! Đó gọi là thất hứa đấy!

- Tôi ghét anh lắm! Tôi không thể kèm cặp cho kẻ thù của mình được. Anh là đồ lưu manh xấu xa!

- Tôi là kẻ thù của cô từ bao giờ vậy? - Duy nhún mày.

- Từ hồi tôi và anh đụng xe nhau.

- Cô sai đấy chứ đâu phải tôi?

- Do anh, tất cả là do anh! Biết là đèn đỏ rồi mà cứ cố phóng lên.

- Tôi không quan tâm! Cô phải dạy cho tôi!- Duy gằn từng chữ.

- Tôi không dạy! Nhà anh giàu sao không thuê gia sư giỏi, dày dặn kinh nghiệm mà dạy? Sao cứ phải là tôi? - Huyền Anh hét lên.

- Tôi thích thế!

- Kệ anh, không là không!

- Cô mà không dạy tôi thì đừng nghĩ đến chuyện bước chân được ra khỏi căn phòng này!

- Anh nghĩ tôi sợ sao?

- Mở thử mà xem!- Duy nhếch mép cười, 1 nụ cười có thể khiến hàng nghìn cô gái chết mê chết mệt.

Huyền Anh mở cửa thì quả thật cô không thể nào mở được. Căn phòng này đã bị khóa. Duy từ từ đến bên cô, anh ghé mặt mình sát tai cô rồi nói 1 câu làm Huyền Anh sợ hãi.

- Không thoát được đâu! À phải rồi cô bảo tôi là đồ lưu manh xấu xa phải không? Cô có biết hiện tại bây giờ cô đang ở cùng với tên lưu manh ấy trong 1 căn phòng bị khóa không?

Nói rồi Duy đưa 2 tay ôm lấy eo của Huyền Anh làm cô đứng hết cả tóc gáy. Cô đẩy mạnh anh ra rồi nói:

- Tôi không sợ anh đâu! Tránh xa tôi ra không thì tôi sẽ hét lên đấy!- Vy lùi lại về phía sau.

Nhưng cô càng lùi thì anh lại càng tiến lên.

- Hét đi! Cô quên là phòng tôi cách phòng của những người giúp việc rất xa à? Ban nãy cô đến nên cô cũng thấy rồi đúng không? Mà kể cả cô có hét lên trước mặt họ thì cũng chẳng ai dám cứu cô đâu! Ở đây tôi là chủ, họ chỉ là giúp việc mà thôi! Tôi hỏi lại lần cuối: Có dạy không? 1 là dạy, 2 là...- Vừa nói Duy vừa đưa tay lên cởi 1 cúc áo sơ mi màu trắng anh đang mặc.

- Tôi... tôi...- Huyền Anh lắp bắp.

Chiếc cúc thứ 2, thứ 3 dần dần được cởi ra...

- Nốt chiếc này là cô hết đường thoát, hết đường chọn lựa đấy!- Duy đưa tay lên chuẩn bị cởi đến chiếc cúc cuối cùng.

- Khoan! Tôi... tôi... đồng ý!- Huyền Anh nhắm mắt miễn cưỡng gật đầu.

- Tốt lắm!

- Anh... anh có thể... cài... cúc áo vào được không?

- Được thôi!- Duy thản nhiên đáp.

- Anh hãy mang sách vở ra đây đi! Tôi không biết phải dạy anh từ đâu!

- Không cần! Cô dạy từ đâu cũng được! Mà chỉ cần nói mồm thôi tôi cũng hiểu rồi! Khỏi viết lách ệt!

- Trời đất! Anh học siêu phàm vậy sao từ hồi lớp 10 anh không chịu khó nghe giảng đi? Dễ mà!

- Không thích! Bà dạy Anh ghét tôi!

- Do anh lười nên cô giáo mới ghét chứ!

- Không phải!

- Thế do cái gì?

- Không biết!

- Anh thật là...- Huyền Anh tức giận.

- Cứ tức đi! Trông cô lúc tức lên đáng yêu lắm!- Duy nháy mắt.

"Cái tên chết tiệt này! Mình ghét hẳn quá, không thể chịu đựng được nữa! Nhưng lúc nãy... trông hẳn... đáng sợ quá! Suýt nữa thì... mình... hic hic, đồ lưu manh xấu xa! Mai mình sẽ không đến đây nữa!

"

- Sao thế? Tôi đẹp trai quá hay sao mà cứ nhìn hoài vậy?

- Thôi được! Tôi sẽ giảng mồm thôi vậy!- Huyền Anh nói rồi nhìn xung quanh căn phòng.

- Tìm gì à?

- Không có bàn ghế à? Thế này thì học kiểu gì? Phòng anh thì rộng mênh mông.

- Học trên giường!- Duy vênh mặt lên.

- Anh điên à?- Huyền Anh hét lên.

- Muốn học hay muốn...?- Duy nhảy xuống giường và từ từ đến bên Huyền Anh.

- Muốn... học!- Cô sợ hãi đáp.

- Thế thì lên đây!

Vừa nói Duy vừa cầm tay cô kéo lên giường.

- Anh biết hết 3 thời động từ cơ bản rồi chứ gì?

- Không nhớ!

- Là quá khứ, hiện tại và tương lai. Đây là kiến thức từ cấp 2 mà anh cũng không nhớ sao?

- Không!

- Quá khứ có 4 loại: Quá khứ đơn, quá khứ tiếp diễn, quá khứ hoàn thành, quá khứ hoàn thành tiếp diễn. Cả hiện tại và tương lai cũng có 4 loại tương tự như vậy! Anh còn nhớ công thức không?

- Không!

- Để tôi viết cho anh, nói mồm mệt lắm!- Huyền Anh viết lia lịa vào 1 tờ giấy.

Duy không tập trung vào học vì mãi ngắm cô. Mái tóc xoăn tự nhiên dài đến khuỷu tay được cô buộc cao cùng với mái bằng hơi phồng lên. Nhìn cô chẳng khác gì 1 cô búp bê đáng yêu, xinh xắn. Duy cứ nhìn cô không rời. Từ trước đến nay con gái anh gặp đều rất đẹp. Nhưng họ đẹp nhờ son phấn, thẩm mỹ. Anh ghét điều đó, anh cho rằng đó là sự giả tạo, lớp son phấn che đi cái xấu bên trong của mình. Nhưng Huyền Anh thì khác, cô đẹp tự nhiên, chưa bao giờ đụng đến đồ trang điểm hay mỹ phẩm cho dù nhà cô rất giàu, thừa sức để mua chúng.

- Xong rồi! Này anh xem qua đi! Cũng đơn giản lắm!- Giọng nói của Huyền Anh vang lên đưa Duy về thực tại.

- À... ờ đưa đây xem nào!- Duy giật lấy tờ giấy ghi công thức trên tay Huyền Anh.

- Anh xem anh có hiểu không? Có thắc mắc gì thì cứ hỏi tôi!

- Không cần! Hiểu rồi!- Duy quăng tờ giấy xuống đất.

- Tôi hỏi thật nhé! Có thật là anh kém môn Tiếng Anh không?

- Thật!

- Tại sao... Anh lại hiểu nhanh đến vậy?

- Không biết!

- Anh không hiểu ở đâu?

- Tất cả!

- Anh bị mất kiến thức từ lúc nào? Có nghĩa là anh học sút môn Anh từ năm lớp mấy?

- Không biết!

- Cái đồ...

- Tức đi!- Duy nhếch mép cười nửa miệng.

"Huyền Anh à! Mà không được tức! Hấn ta cố ý làm mày tức đó! Hạ hỏa, hạ hỏa. Thôi cố gắng lên còn về! Bình tĩnh!

"- Huyền Anh tự trấn an mình.

- Thôi được! Đã thế thì tôi sẽ dạy anh kiến thức từ lớp 1! Dog là gì?

- Mèo!

- Cat là gì?

- Voi!

- Ruler là cái gì?

- Đồng hồ!

- Anh giỡn tôi đấy à? Anh có nói tử tế không thì bảo?

- Tôi không rảnh để giỡn cô! Tôi nói tử tế rồi đấy! Cô còn muốn tử tế theo kiểu nào nữa?

- Anh... anh... Thôi được rồi! Anh cũng biết biết Hello là xin chào đúng không?

- Ô, tôi tưởng là tạm biệt?- Duy ngơ ngác.

- Trời ơi là trời! Tôi điên vì anh mất thôi! Bây giờ tôi mới hiểu vì sao những người từng làm gia sư cho anh đều không chịu nổi quá 1 ngày!

- Thế lúc đầu tiên sao cô còn nhận kèm cho tôi làm gì?

- Đây là do cô chủ nhiệm nhờ tôi! Với lại lúc đó tôi không biết anh chính là tên tông xe tôi hôm nọ!

- Đừng có biện hộ! Cô biết tôi là ai rồi nhưng giả vờ không biết để tiếp cận tôi phải không? Nói thật đi, cô thích tôi rồi đúng không?

- Anh điên à? Tôi ghét anh đến tận xương tủy. Nghe đến tên anh là đã thấy ghét rồi, cái gì mà Hoàng Bảo Duy chứ?

- Nói dối!

- Không dám!

- Không tin!

- Tùy anh!

- Thôi! Cô về đi! Mai học tiếp! Tỷ nữa tôi đi chơi với bạn nên phải chuẩn bị sớm.

- Yê!- Huyền Anh nhảy cẫng lên.

- Hả?- Duy nhúm mày.

- À... Ý tôi là anh cứ đi đi, mai tôi sẽ đến!

- Nhớ đấy! Mai cô mà không đến thì cô sẽ biết tay tôi!

”Mai còn lâu tôi mới đến! Tôi không ngu!

”

- Biết rồi!

Huyền Anh mở cửa, trong lòng sung sướng tột cùng. Khi cô vừa đi khỏi, Duy lập tức rút điện thoại ra và gọi...

- Alô cô Kim hả? Hãy cho xe bám theo Huyền Anh nhé! Tôi muốn biết địa chỉ nhà cô ta!

- Vâng thưa cậu chủ!- Người đàn bà tên Kim chính là người ban nãy đã mở cửa và đưa Huyền Anh lên phòng Duy.

Huyền Anh phóng chiếc xe đạp điện đi dạo khắp phố trong niềm hạnh phúc khi đã thoát khỏi Duy mà không hay biết rằng có 1 chiếc xe ô tô đằng sau đang bám theo.

- Thưa cậu chủ! Đây là địa chỉ nhà cô Huyền Anh ạ!

- Tốt lắm! Đi được rồi!- Duy xoa tay.

- Vâng! Chào cậu chủ!

”Gần nhà mình ghê! Ha ha ngày mai cô cứ thử không đến xem! Tôi sẽ cô biết thế nào là lễ độ!

”

14. Chương 7

Ads - Em chào cô ạ!

- Em đến rồi đây à? Vào đi!

- Cô hẹn gặp em có chuyện gì ạ?

- Cô đã xem học bạ của em ở trường cũ, điểm phần môn Tiếng Anh của em năm nào cũng 10 tròn, luôn luôn cao nhất khối! Vậy thì... em có thể kèm môn Anh cho bạn Hoàng Bảo Duy lớp ta được không?

- Dạ? Sao lại thế ạ?- Huyền Anh ngạc nhiên.

- Bạn ấy kém môn Anh lắm. Anh bạn ấy bảo gia sư được thuê về toàn khó chịu và không dạy nổi bạn ấy. Cô nghĩ rằng là bạn bè cùng lớp giảng giải cho nhau sẽ dễ hiểu hơn là thuê gia sư. Cô thấy em là thích hợp nhất. Cô nghĩ em nên giúp đỡ bạn ấy. Năm nay cuối cấp rồi, không thể chậm trễ hơn được nữa!

- Nhưng em không biết dạy như thế nào!

- Không có gì khó cả! Bạn ấy bị mất gốc, em hãy dạy lại kiến thức cơ bản rồi nâng lên dần để bạn ấy từ từ thích nghi. Cô dám chắc là em sẽ làm được!

- Vâng! Em hiểu rồi! Hồi lớp 10 em đã từng học kiến thức cơ bản nên giờ cũng mang máng nhớ!

- Tốt lắm! Em hãy cố gắng hết sức mình nhé! Mà em biết bạn ấy chưa?

- Em không biết ạ! Em mới vào nên chưa quen bạn nam nào trong lớp.

- Ừ không sao! Ngày mai đi học cô sẽ sắp xếp cho em ngồi cạnh bạn ấy để tiện việc chỉ bảo.

- Vâng! Ngày mai đi học em sẽ mang mấy tập tài liệu cơ bản em còn giữ hồi lớp 10 ạ!

- À em còn phải đến nhà bạn ấy nữa!

- Sao ạ?

- Thời gian ở trên lớp rất ít, hơn nữa các em còn phải học những môn khác. Cô nghĩ đến lớp dạy không đủ

thời gian. Cô sẽ đưa em địa chỉ nhà bạn ấy để em đến!

- Ô nhưng mà em không biết mặt bạn ý ạ!

- Không sao! Đến rồi em sẽ biết! Nhà bạn ấy gần nhà em mà, cô đã xem cả địa chỉ nhà em rồi! Yên tâm đi! Bạn ấy cũng ngoan lắm, học giỏi đều các môn nhưng riêng môn Anh thì học rất sát!

- Vâng! Thế cũng được ạ! Chiều nay em đến luôn phải không ạ?

- Ủ! Phải càng sớm càng tốt! Kiến thức lớp 12 rất dài, cần phải học cơ bản từ bây giờ kẻo không kịp!

- Vâng em biết rồi!

- Vậy cảm ơn em nha! Cô trông cậy vào em đấy! Thôi em về được rồi!

- Vâng ạ! Em chào cô!

- Ủ chào em!

”Cái tên Hoàng Bảo Duy nghe rất quen. Mà thôi mình không quan tâm, linh tính mình giúp người ta lại được tiền hử hử! Công nhận học giỏi có lợi thật đấy! Mà nhà bạn này đúng là gần nhà mình thật, có đứa bạn cùng lớp nhà gần thế này thì còn gì bằng!”

- Anh tìm được gia sư rồi á? Sao nhanh thế? Là ai vậy?- Duy sốt sắng.

- Là 1 cô bé học cùng lớp em, tý sẽ đến dạy em luôn! Em mà dốt Tiếng Anh thì mai sau ai giúp anh cùng gánh vác tập đoàn hả? Em nghĩ 1 mình anh làm nổi chắc? Cần phải giỏi Anh để còn tiếp xúc với khách nước ngoài rồi học hỏi mẫu mã và vài vóc của họ nữa chứ?

- Rồi rồi rồi thưa anh Kevin đáng kính ạ! Máy giờ đến?

- 3 giờ chiều!

- Còn lâu! Giờ mới 9 giờ sáng mà! Em đi ngủ đây!

- Cái thằng này!

- Bai bai anh!

Cạch...

- Hôm nay là chủ nhật, tôi muốn đưa cô đi chơi!

- Tôi không rảnh, nhất là với anh!

- Em cô không có nhà mà! Đi chơi rồi tôi sẽ đưa cô về tận nhà!

- Không đi là không đi! Sao anh nói nhiều thế nhỉ?

- Không ai được phép từ chối tôi!- Kevin gần từng chữ.

- Anh nghĩ anh là thánh à? Không được phép từ chối ư? Nực cười!- Vy cười khẩy.

- Đương nhiên! Nói chung có đi không? Tôi ghét phải vòng vo lắm đấy!

- Không! Tôi phải về làm báo cáo cho tổ trưởng!

- Thế à? Vậy thì tôi sẽ đuổi việc tổ trưởng Hoàng!

- Anh bị điên à? Tại sao anh lại làm thế?- Vy tròn tròn mắt.

- Tôi thích thế! Tôi có quyền đuổi mà! Nếu cô không ngoan ngoãn đi cùng tôi thì sáng ngày mai cô sẽ không còn thấy mặt ông ta ở tập đoàn nữa! Chỉ 1 cuộc điện thoại thôi!

- Đừng làm thế! Anh không thấy mình độc ác à? Đồ đáng ghét, đồ tiểu nhân!

- Thế tôi hỏi lại lần cuối: Có đi không?

- Được rồi được rồi! Tôi sẽ đi! Xin anh đừng làm vậy!

- Tốt! Nếu ngay từ đầu cô ngoan ngoãn như vậy thì có phải hơn không? Ha ha...

Kevin đưa Vy đến công viên, ở đó có rất nhiều trò chơi mạo hiểm.

- Ấy đừng! Tôi không chơi đâu! Nhìn ghê quá hà!

- Không sao! Cứ bám chặt lấy tôi là được! Đi đến đây rồi mà không chơi những trò này thì thà đừng đi còn hơn!

- Nhưng anh bắt tôi đến đây mà!

- Thì sao? Mau lên kéo mắt lượt bây giờ!- Kevin kéo Vy lên 1 cái xe của trò Tàu lượn siêu tốc.

- Á á á á á á á á á á! Kinh quá! Hu hu hu tôi sợ lắm!- Vy ôm chặt lấy Kevin.

- Ha ha ha ha ha ha ha ha thích quá- Kevin hét lên.

Anh quay sang nhìn Vy, cô nhắm tịt mắt lại, tay bám chặt lấy anh không rời. Hành động trẻ con đó của cô làm anh bật cười.

- Thế nào? Vui không?- Kevin hỏi Vy sau khi hết lượt đi.

- Vui cái đầu anh! Trò này làm tôi sợ gần chết.

- Đi nữa không?

- Điên à? Có chết cũng không bao giờ đi cái đó nữa!

- A! Nhà ma kia!- Kevin chỉ vào cái nhà ma ở phía trước.

- Không không không, tôi không vào đâu! Kinh khủng lắm!

- Đi đi mà! Không sao đâu! Có tôi rồi!

- Nhưng tôi sợ ma lắm!

- Đã bảo có tôi rồi cơ mà! Yên tâm đi, vào 1 tý thôi!- Anh kéo cô đi mua vé rồi vào trong.

U u u u u u u u u u u u

Hu hu hu hu hu hu hu hu

Ha ha ha ha ha ha ha ha

...

Tiếng khóc, tiếng cười trong nhà ma làm cô dừng hết cả tóc gáy.

- Ối ời! Có cái gì đang giữ chân tôi! Á á cứu tôi với Kevin!

- Đồ giả thôi mà! Yên tâm đi!- Kevin bình thản nói.

- Hù...

- Á á á á á á á á...- Vy hét lên rồi ôm chặt lấy Kevin.

- Ối đau tôi! Cô làm gì thế?- Kevin xuýt xoa.

- Có con ma vừa hù tôi Hu hu tôi sợ lắm! Đưa tôi ra khỏi đây đi!

- Không! Vừa mới vào chưa được 5 phút, ra là ra thế nào?

- Tôi năn nỉ anh đấy! Anh nói gì tôi cũng sẽ làm mà... Hu hu hu xin anh!

- Có thật là tôi nói gì cô cũng sẽ làm không?

- Có có có... Hu hu hu sợ quá! Đưa tôi ra khỏi đây đi!- Vy khóc hu hu như 1 đứa trẻ.

- Thôi được! Đi ra nào!

- Cảm ơn anh!

Kevin bế xốc Vy lên rồi lao nhanh ra cửa ngôi nhà ma.

- Này, ra rồi đó! Buông tôi ra đi!

Vy nhảy xuống rồi nhanh chóng quay mặt ra chỗ khác vì cô không muốn Kevin nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ lên vì ngượng của cô.

- Ê Mèo Xù! Có hàng kem ở chỗ đu quay kia! Đi ăn không?

Như bắt được vàng, cô quay sang rồi hét lên:

- Kem! Kem ở đâu?

Vy thích nhất là ăn kem, kể cả mùa đông cô cũng ăn. Cô chạy đến hàng kem, trông Vy lúc này thật là đáng yêu, Kevin thấy vậy cũng phải chạy theo sau.

- Cô ăn gì thì gọi đi!

- Anh khao tôi hả?

- Ừ!

- Cô ơi! Cho cháu kem vani, kem dâu, kem sôcôla, kem chanh, kem cam, kem ly, kem gấu, kem ốc quế, kem cacao,... Mỗi loại 2 suất nha!

Kevin há hốc mồm ngạc nhiên.

- Sao anh lại nhìn tôi ghê thế?

- Cô là heo à?

- Anh là heo thì có! Tôi thích ăn kem lắm, thế này là còn ít đó!

- Cô là đồ Heo Xù, hay đổi tên thành Heo Xù nhỉ? Ha ha ha ha ha...- Kevin cười khoái trá.

Họ vừa ăn vừa trêu đùa nhau trông thật vui vẻ và có lẽ là... hạnh phúc.

15. Chương 8

- Tôi đưa cô đi ăn nha!

- Thôi! Giờ này chắc em tôi về rồi! Tôi không muốn nó phải đợi lâu.

- Thế để tôi đưa cô về!

Vy cùng Kevin lên xe. Trên đường đi, họ chẳng nói chẳng rằng nhưng mỗi người lại mang 1 cảm xúc khó hiểu, không thể diễn tả được.

- Chị Vy!

- Ô! Sao em lại ở đây?

- Em đi mua đồ về nấu bữa tối! Ai ngờ lại gặp chị! Ai đây chị? Bạn trai chị hả?- Huyền Anh vừa nói vừa chỉ tay vào Kevin.

- Không không! Anh ấy là người cùng công ty với chị!- Vy đỏ mặt.

- Chào em! Rất vui được làm quen với em!- Kevin nở 1 nụ cười thân thiện.

- Em là Huyền Anh! Mà anh là Việt Kiều hả? Sao lại tên là Kevin?

- Không! Anh tên thật là Hoàng Bảo Nam, nhưng đôi khi anh phải sang Mỹ giải quyết 1 số việc cho công ty con bên đó nên anh nghĩ ra cái tên Kevin cho nó hòa nhập 1 chút. Nhưng mọi người toàn gọi là Kevin nên anh quen cái tên đó hơn là Bảo Nam.

- Ô! Tên Kevin đẹp mà anh! Nếu là người Mỹ em muốn đặt tên mình là Jessie!

- Ủ! Thế em học đại học gì vậy?

Sau khi nghe câu hỏi của Kevin, Vy thì bụm miệng cười còn Huyền Anh thì sốc nặng.

- Sao thế? Anh nói gì sai à?

- Nhìn mặt em trông già lắm hả?

- Không! Anh chỉ hỏi là...

- Nó năm nay mới học lớp 12 thôi! Anh nói học đại học gì mà nghe già dặn quá! Ha ha ha!- Vừa nói Vy vừa cười làm mặt Huyền Anh đỏ bừng lên vì tức giận.

- Ô! Vậy năm nay lên 12 hả? Bằng tuổi em trai anh đó!

- Thằng bé đó học lớp 12 à? Nhìn ăn chơi quá!

- Ủ, nó suốt ngày đi chơi mà! Thằng bé thông minh lắm nhưng lười học nên tôi cũng chịu! Nó mà trượt đại học thì tôi sẽ cho nó 1 trận.

- Sao anh ác thế? Dù sao nó cũng là em trai anh mà!

- Thôi nhà thì có mà cứ đứng ngoài thế này? Chị Vy, anh Kevin, 2 người vào nhà mà nói chuyện đi!

- Thôi! Anh phải về em à!

- Chán thế!

- Chào em nha! Khi nào gặp lại!- Kevin nháy mắt.

- Này! Cảm anh được giữ trò với em tôi đó nha! Nên nhớ là con bé còn đang đi học đó!

- Hừ! Tôi đi về đây!

- Chào anh Kevin!- Huyền Anh vẫy tay.

Kevin phóng xe đi mất, Huyền Anh cùng Vy xách đồ vào trong để nấu bữa tối.

- Chị Vy à! Em mới đi làm gia sư môn Tiếng Anh cho 1 nhà.

- Thế à? Nhưng em vẫn đang đi học mà! Liệu có bị trùng thời gian hay vướng bận gì không?

- Không ạ! Em học ở trường vào buổi sáng, đi dạy hàng ngày lúc 3 giờ chiều, không trùng tý nào!

- Vậy có ảnh hưởng đến việc học của em không? Năm nay cuối cấp rồi mà! Thi đại học khó lắm đấy!

- Em biết mà! Em đã xác định rồi! Nhưng đi dạy gia sư nhà này chỉ 1 đến 2 tiếng thôi, không ảnh hưởng nhiều! Nhưng...- Huyền Anh ngập ngừng.

- Sao thế?

- À không có gì! Ý em là ngày nào em cũng sẽ đi dạy ạ! Em không biết chị có đồng ý không?

- Chị không biết! Cái này là tùy thuộc vào em chứ! Nhưng nếu chị là em thì chị sẽ không dạy. Vì mình cần thời gian học, phải học liên tục em à! Thế em dạy ai? Học sinh cấp 2 à?

- Không ạ! 1 bạn cùng lớp em. Bạn ấy kém Anh lắm!

- Thế á? Tiện quá còn gì? Thôi chị nghĩ lại rồi, em gia sư cho bạn đó đi!

- Tại sao lại thế?

- Học cùng lớp nhau mà, em sang dạy bạn ấy, em và bạn ấy cùng nhau học bài, thế chẳng tốt à? Chị cứ tưởng là đứa nào chứ! Chị hưởng ứng 2 tay!

- Nhưng là con trai chị à!

- Con trai thì sao? Chẳng ảnh hưởng! Miễn là 2 đứa cùng học khá lên là được!

- Vâng!

”Ngày mai mình có nên đi dạy không ta? Mình không muốn đi chút nào, mình ghét tên đó quá! Nhưng mình sợ hấn sẽ... Ôi, tôi phải làm sao đây? Tên đó thật đáng sợ! Nhưng mà hấn đâu biết nhà mình nhỉ? Đúng rồi, thế mai khỏi phải đến! Mà không nên lo lắng quá nhiều Huyền Anh à!

”

- Huyền Anh đổi chỗ cho Linh!- Tiếng cô giáo chủ nhiệm vang lên.

Huyền Anh vừa sợ hãi vừa ngạc nhiên. Cô không ngờ cô giáo lại đổi chỗ cho cô ngồi cạnh Duy thật. Duy thì sung sướng, anh quay sang nhìn cô rồi nháy mắt 1 cái.

”Ôi cái số tôi sao mà hẩm hiu quá! Phải ngồi cạnh tên chết tiệt này ư?

”

- Thôi cô Toán vào lớp rồi! Các em tập trung vào học nha, đừng làm mất trật tự đó! Lớp trưởng quản lớp cho tốt!

- Các bạn, đứng!

Sau khi cả lớp đứng dậy, cô giáo chủ nhiệm bước ra ngoài, nhường lớp học cho cô giáo dạy Toán.

- Chào cả lớp! Hôm nay chúng ta sẽ học bài mới! Trước hết cô phải kiểm tra bài cũ. Các em hãy giải cho cô bài toán này!- Cô giáo dạy bộ môn Toán vừa nói vừa viết lia lịa lên bảng.

- Ô! Quyển sổ ghi công thức đâu rồi? Rõ ràng sáng nay mình cho vào cặp rồi cơ mà! Chết rồi, câu này không có công thức để áp dụng thì làm không xong!

- Huyền Anh! Em lên giải cho cô bài này nha!

- Ô dạ! Em... em...

Duy lia quyển vở của anh sang chỗ cô.

- Mang lên mà chép!- Duy lạnh lùng nói.

- Tôi không cần!

- Không làm được là 0 điểm đó! Cô không biết là bà Toán này ghê lắm à, bị điểm kém thì không bao giờ có chuyện gỡ đâu! Cầm lên mà làm, Tạ Huyền Anh!

được phòng hấn! Lạ thật!”

- Cậu chủ giờ đang ngủ, ta nghĩ...

- Không sao ạ! Cháu sẽ đánh thức bạn ấy dậy!

- Vậy phiền cháu, ta xin phép!

- Vâng! Cháu chào bác!

Cạch...

Huyền Anh tiến đến giường của Duy, anh trùm chăn kín người, cô lay lay anh dậy.

- Này cậu ơi! Dậy đi!

”Giọng nói này nghe quen quá! Dù sao cũng phải thử xem ai mới được!”

Duy thò tay ra từ trong chăn, anh cầm lấy tay Huyền Anh kéo vào trong chăn rồi ôm chặt lấy cô, mặt anh và mặt cô chỉ cách nhau 4cm. Huyền Anh bị kéo bất ngờ nên không kịp phản kháng gì.

Cô đơ 1s

2s

3s...

- Á á á á á á á... Thả tôi ra!- Huyền Anh hét lên.

Vì bị chăn trùm kín, không có ánh sáng nên cô không thể nhìn thấy người đang ôm mình là ai. Duy không quan tâm, anh vẫn cứ ôm chặt lấy cô.

- Bỏ ra!- Huyền Anh vùng vẫy nhưng sức cô yếu hơn sức anh nên cô không thể nào thoát khỏi vòng tay rắn chắc của Duy.

”Chết thật, hấn khỏe như trâu, làm thế nào thoát khỏi hấn bây giờ? Ông trời ơi con chưa muốn chết ở đây! À có cách rồi!”

- Hây ya!

Bụp...

- Á đau!- Duy hét lên rồi đẩy Huyền Anh ra.

Cô nhanh chóng tung chăn rồi nhảy vọt ra khỏi giường.

- Là anh/cô?- Cả 2 đồng thanh.

Huyền Anh choáng váng, cô không tin nổi vào mắt mình. Còn Duy, anh vừa ngạc nhiên vừa cảm thấy thích thú. Nhưng anh vẫn giả vờ hỏi:

- Sao cô lại ở đây?

- Cô chủ nhiệm bảo tôi đến đây dạy gia sư môn Tiếng Anh cho anh. Anh chính là... Hoàng Bảo Duy?

- Đúng! Là tôi!- Duy thản nhiên đáp.

Huyền Anh sốc nặng, còn Duy thì cười khoái trí.

- Thôi tôi về đây! Tôi nghĩ lại rồi!- Huyền Anh xua tay rồi đi về phía cửa. Nhưng tay cô mau chóng bị giữ lại bởi Duy.

- Bỏ ra!

- Nếu cô đã nhận lời rồi thì hãy làm đi! Đừng làm mất danh dự của mình đi như thế! Đó gọi là thất hứa đấy!

- Tôi ghét anh lắm! Tôi không thể kèm cặp cho kẻ thù của mình được. Anh là đồ lưu manh xấu xa!

- Tôi là kẻ thù của cô từ bao giờ vậy?- Duy nhún mày.

- Từ hồi tôi và anh đụng xe nhau.

- Cô sai đấy chứ đâu phải tôi?

- Do anh, tất cả là do anh! Biết là đèn đỏ rồi mà cứ cố phóng lên.

- Tôi không quan tâm! Cô phải dạy cho tôi!- Duy gần từng chữ.

- Tôi không dạy! Nhà anh giàu sao không thuê gia sư giỏi, dày dặn kinh nghiệm mà dạy? Sao cứ phải là tôi?- Huyền Anh hét lên.

- Tôi thích thế!

- Kệ anh, không là không!

- Cô mà không dạy tôi thì đừng nghĩ đến chuyện bước chân được ra khỏi căn phòng này!

- Anh nghĩ tôi sợ sao?

- Mở thử mà xem!- Duy nhếch mép cười, 1 nụ cười có thể khiến hàng nghìn cô gái chết mê chết mệt.

Huyền Anh mở cửa thì quả thật cô không thể nào mở được. Căn phòng này đã bị khóa. Duy từ từ đến bên cô, anh ghé mặt mình sát tai cô rồi nói 1 câu làm Huyền Anh sợ hãi.

- Không thoát được đâu! À phải rồi cô bảo tôi là đồ lưu manh xấu xa phải không? Cô có biết hiện tại bây giờ cô đang ở cùng với tên lưu manh ấy trong 1 căn phòng bị khóa không?

Nói rồi Duy đưa 2 tay ôm lấy eo của Huyền Anh làm cô dựng hết cả tóc gáy. Cô đẩy mạnh anh ra rồi nói:

- Tôi không sợ anh đâu! Tránh xa tôi ra không thì tôi sẽ hét lên đấy!- Vỵ lùi lại về phía sau.

Nhưng cô càng lùi thì anh lại càng tiến lên.

- Hét đi! Cô quên là phòng tôi cách phòng của những người giúp việc rất xa à? Ban này cô đến nên cô cũng thấy rồi đúng không? Mà kể cả cô có hét lên trước mặt họ thì cũng chẳng ai dám cứu cô đâu! Ở đây tôi là chủ, họ chỉ là giúp việc mà thôi! Tôi hỏi lại lần cuối: Có dạy không? 1 là dạy, 2 là...- Vừa nói Duy vừa đưa tay lên cởi 1 cúc áo sơ mi màu trắng anh đang mặc.

- Tôi... tôi...- Huyền Anh lắp bắp.

Chiếc cúc thứ 2, thứ 3 dần dần được cởi ra...

- Nốt chiếc này là cô hết đường thoát, hết đường chọn lựa đấy!- Duy đưa tay lên chuẩn bị cởi đến chiếc cúc cuối cùng.

- Khoan! Tôi... tôi... đồng ý!- Huyền Anh nhắm mắt miễn cưỡng gật đầu.

- Tốt lắm!

- Anh... anh có thể... cài... cúc áo vào được không?

17. Chương 9

- Này Mèo Xù! Theo tôi qua bên người mẫu 1 tý!

- Để làm gì?

- Có việc, nhanh lên!

Kevin cùng Vy đi đến khu luyện tập và trang phục của nhiều nhà thiết kế do tập đoàn đào tạo nên.

- Woa! Nơi này lớn ghê! Đẹp quá! Ở nhưng sao ở đây chẳng có bóng người nào vậy?

- Họ đi sang Hàn Quốc để cùng các nhà thiết kế cho ra mắt bộ sưu tập mới.

- Tất cả sao?

- Ừ!

- Vậy anh đưa tôi ra đây làm gì?

- Đi theo tôi!- Kevin cầm tay Vy kéo đi.

- Woa!

Trước mặt Vy là 1 căn phòng rộng lớn với hàng ngàn chiếc váy lung linh, sắc sỡ đủ màu sắc. Mỗi cái váy là 1 kiểu dáng và màu sắc khác nhau, không cái nào giống cái nào.

- Các nhà thiết kế của anh làm ra chỗ này sao? Đẹp quá! Họ tài thật đấy!- Vy cười tí mắt.

Nụ cười của Vy làm cho tim Kevin đập nhanh. Anh thích nụ cười đó. Trông cô thật đáng yêu.

- E hèm! Cô có thể... mặc thử.

- Thật sao?

- Ừ! Tùy cô đấy! Nếu thích, tôi có thể cho cô.

- Cho ư? Tôi không dám đâu! Những chiếc váy này đẹp thật đấy nhưng không phải style của tôi nên tôi không thích cho lắm! Tôi chỉ thử là được rồi!

- Cái này đẹp này, mặc thử đi!- Kevin lấy 1 chiếc váy màu xanh ngọc viền ren trắng hở 1 khoảng vai rộng, chiếc váy ngắn hơn đầu gối và xòe ra nhìn rất đẹp. Vy bỗng đỏ mặt khi nhìn chiếc váy đó.

- Sao thế? Không thích à?

- Cái này... hơi... hở...

- Chả làm sao cả! Tôi khuyên cô nên điều chỉnh lại cách ăn mặc của mình! Mang tiếng là nhân viên trong 1 tập đoàn lớn chuyên thiết kế quần áo ở thủ đô Hà Nội mà ăn mặc quê mùa kinh khủng!

- Kệ tôi chứ! Tôi không thích mặc đồ hở hang! Nhìn ghê lắm!- Vy xua tay.
- Mặc thử xem nào! Thử không chết đâu!
- Không!
- Cô tự mặc hay để tôi mặc cho đây?
- Không là không!
- Đây là do cô đẩy nhé! Đừng trách tôi!- Kevin nói rồi đến gần Vy, cô lùi lại ra đằng sau.
- Anh định làm gì?
- Thay váy cho cô!- Kevin thản nhiên đáp.
- Anh điên à? Tránh xa tôi ra!- Vy hét lên.
- Tôi không điên! Lại đây mau lên!
- Tránh xa tôi ra đồ biến thái!
- Nhanh! Đừng để tôi điên lên, hậu quả khôn lường đấy! Tôi mà tức lên thì thường không điều khiển được bản thân mình đâu! Muốn làm gì là làm ngay đấy, không tha cho bất cứ ai!
- Thôi tôi mặc, tôi mặc, tôi mặc là được chứ gì? Chỗ thay đồ ở đâu?- Vy ngó nghiêng xung quanh.
- Không có! Thay ở đây luôn đi!
- Thế anh ra ngoài đi để tôi còn thay, cấm vào đây!
- Nhanh lên đấy! Tôi sắp có cuộc họp quan trọng!

Kevin dứt 2 tay vào túi quần rồi thông thả bước ra ngoài, miệng không ngừng huýt sáo khiến Vy cảm thấy bất an.

”Váy này đẹp thật đó nhưng hở hang quá à! Style của mình đâu phải kiểu này, phải kín đáo mới thích. Mà mình... không dám thay! Liệu hử... có vào đây không? Thôi kệ, thay nhanh kéo hử vào thì chết!

”

- Xong chưa?
- Chưa!
- Lâu thế? Cần tôi giúp không?
- Không! Tôi cấm anh vào đây!
- Thế thì nhanh lên!
- Xong rồi! Vào đi!

Kevin bước vào, trước mặt anh là 1 cô gái xinh đẹp với mái tóc đen tuyền đang mặc 1 chiếc váy ngắn để lộ cặp chân thon dài trắng nõn, trông cô rất quyến rũ và xinh đẹp.

- Hử quá! Tôi bỏ ra được chưa?- Vy kéo kéo gấu váy xuống.
- Không! Để thế này đi! Tôi tặng cô cái váy này đó!
- Thôi! Tôi không lấy đâu!
- Cầm lấy đi! Tôi không thích bị người khác từ chối!
- Nhưng cái này... sao tôi mặc được? Nó không phải là phong cách của tôi!
- Cứ lấy đi! Đừng để tôi phải tức lên!
- Anh quá đáng nó vừa thôi! Cái gì anh cũng bắt bẻ tôi! Lần này tôi quyết không nghe anh! Anh giết tôi hay tra tấn gì thì tùy! Tôi không thể chịu nổi anh được nữa!

- Ngày mai sinh nhật bạn thân tôi hồi cấp 3! Tôi muốn cô đến cùng tôi! Thế nên cô phải mặc nó!
- Thật là nực cười! Sao tôi lại phải đến cơ chứ?
- Tôi muốn cô đóng giả làm bạn gái tôi! Thằng đấy bắt những đứa nào đến thì phải đưa theo bạn gái của mình.
- Nhưng sao lại là tôi mà không phải là người khác?
- Tôi không kịp thuê người khác! Tôi không thích thân mật quá với con gái lạ, kể cả là đóng giả.
- Kệ anh chứ! Tôi thì quen chắc? Nếu thế sao anh không chọn những chị nhân viên khác?
- Họ bận hết rồi! Có mỗi cô thôi!
- Ai bảo anh thế? Tôi cũng bận đó!
- Cô thì bận cái gì?- Kevin nhún mày.
- À thì tôi... À tôi phải sang nhà đứa bạn có việc!
- Tôi không cần biết! Đi là đi! Đừng nói dối tôi!
- Nhưng tôi không muốn đi! Anh đừng bắt ép tôi kiểu đó được không?
- Cô còn nhớ không?
- Nhớ gì?
- Quên nhanh vậy? Hôm đi nhà ma, cô đã hứa sẽ làm tất cả những gì tôi yêu cầu cơ mà? Vậy thì tôi yêu cầu tối nay cô phải đi với tôi!
- Ô... cái đó... cái đó... tôi... tôi...
- Nào! Chối đi!
- Nhưng mà... nhưng mà...
- Đừng có lấp ba lấp bắp nữa! Tôi ghét kiểu đó lắm! Cô phải đi với tôi! Hiểu không?
- Haizzz... Thôi được, tôi đi! Chỉ tối nay thôi đó!
- Ừ!

”Trời ơi là trời! Sao tôi lại ngu ngốc đến thế cơ chứ? Sao lại nói là làm những gì hần yêu cầu nhỉ? Chị tại sợ hãi quá mà thôi! Nhất định bây giờ mình phải dũng cảm lên! Phải tăng cường xem phim ma để không sợ mới được!

”- Vy vừa nghĩ vừa vò đầu bứt tai.

Cô đi đằng sau Kevin về phòng làm việc, miệng không ngừng trách bản thân. Nhưng cô đâu biết rằng, phía trước mình đang có 1 người đang cười rất sảng khoái.

Reng reng...

- Này!
- Gì?
- Chiều nay nhớ qua đây! Cô mà không qua thì...
- Tôi biết rồi! Anh không phải nhắc! Anh về đi! Chiều tôi sẽ qua!- Vy xua tay.
- ”Hừ còn lâu nhá! Tôi không ngu! Không bao giờ tôi đến nhà anh đâu! Ngồi đấy mà cười đê!
- ”

”Cô cứ thử không đến đi! Tôi sẽ cho cô biết tay!

”

- Tôi về đây!- Duy trừng mắt nhìn cô.

Nhưng Huyền Anh cũng không phải hạng vừa, cô trừng mắt lại nhìn Duy. Về tới nhà, cô vứt cái cặp sách hình Doremon màu xanh xuống đất, nhảy xuống giường nằm rồi nhắm mắt ngủ 1 giấc tới chiều.

- Này! Dậy đi!

- Mẹ để con ngủ nữa đi! 7 giờ mới vào học cơ mà!

- Cô nói nhắm gì vậy? Dậy mau!

- Mẹ bảo cô giúp việc để sẵn sữa với bánh trên bàn ý, tỳ con xuống ăn!

- Tôi không phải là mẹ cô!- Duy hét lên làm Huyền Anh giật mình tỉnh giấc.

- Aishhhhhh! Tôi điên mất thôi!- Duy day day thái dương.

- Ô! Hình như không phải mẹ!- Huyền Anh dụi mắt.

- Cô hãy nhìn kĩ xem tôi là ai!- Duy cúi xuống, anh đưa mặt mình đối diện với mặt cô nhưng khoảng cách rất gần.

Huyền Anh mở to mắt nhìn người đối diện mình.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...- Huyền Anh hét ầm lên rồi cầm lấy cái gối bên cạnh ném vào người Duy.

- Ya! Cô làm gì thế?- Duy bực tức sau khi bị lãnh trọn cả cái gối vào người.

- Sao... sao anh lại... lại ở đây? Anh vào kiểu gì hả? Trả lời mau!

- Cửa không khóa mà!

- Hảaaaaaaa?

- Thật đấy! Ra mà xem!

- Không! Không thể nào!- Huyền Anh bật dậy lao nhanh ra ngoài cửa phòng. Quả nhiên, cửa mở toang.

- Thế nào? Đúng không?- Duy khoanh tay trước ngực, đứng dựa vào tường.

- Rõ ràng... rõ ràng tôi đã khóa cẩn thận rồi mà! Hay là anh... anh đã nhảy qua hàng rào vào trong, mở cửa ra sau đó nói dối là do cửa chưa khóa?

- Cô bị sao vậy? Nhà cô làm gì có hàng rào để mà trèo qua?

Huyền Anh sực nhớ ra đây là nhà Vy, cô cứ tưởng đây là nhà mình.

- À! Tôi nhầm! Mà anh ở đây từ lúc nào? Sao không gõ cửa? Anh đã...

- Yên tâm, tôi vừa vào đây thì gọi cô dậy, chưa hề làm gì cô cả.

- Anh đến đây làm gì? Anh muốn gì ở tôi?

- 4 giờ rồi thưa cô nương! Cô dám không đến nhà tôi ư?

- Ô... nhưng... nhưng làm thế nào mà anh... anh biết nhà tôi vậy?

- Tôi đâu có ngu? Tôi biết chắc chắn cô sẽ không đến nên cho người đi lòng địa chỉ nhà cô đấy!

- Cái gì? Trời ơi!

- Bây giờ cô có chạy đi đâu đi chẳng nữa thì cũng không thoát khỏi tôi đâu!

- Tại sao cứ phải là tôi? Kiếp trước tôi nợ nần gì anh hả? Sao tôi lại vướng víu vào 1 tên công tử bột đáng ghét như anh thế?

- Tôi đã làm gì cô chưa? Sao cô than thở kinh thế? Cứ làm như tôi ăn thịt cô ý!
 - Anh là đồ đáng ghét, đồ lưu manh chết tiệt! Tôi ghét anh lắm lắm lắm! Anh chỉ mang rắc rối đến cho tôi thôi!
 - Thôi nín đi! Nếu cô nghe lời tôi ngay từ đầu có phải hơn không?
 - Nghe cái đầu anh! Tôi là osin của anh à? Sao tôi phải nghe lời anh chứ?
 - Cô không phải là osin của tôi, cô là gia sư của tôi. Tôi có thể trả tiền đằng hoàng, nhưng do cô bướng bỉnh không chịu dạy nên tôi đành phải dùng biện pháp mạnh thôi! Có gì sai à? Cô không nên nuốt lời với cô giáo chủ nhiệm như thế! Tôi mà nói với cô giáo là cô nhận dạy lời dạy tôi nhưng lại nuốt lời trốn tránh không dạy thì cô giáo sẽ nghĩ gì?
 - ...
 - 1 học sinh mới học rất giỏi, hứa sẽ giúp đỡ những bạn học kém vươn lên trong học tập nhưng rốt cuộc lại không làm. Trời ơi tệ lắm đây! Chắc chắc!- Duy đi đi lại lại xung quanh Huyền Anh.
 - Thôi... được rồi! Tôi sẽ dạy anh! Nhưng... dù sao tôi cũng đã lỡ hứa với cô giáo rồi nên... tôi có vài điều kiện nho nhỏ, anh có thể đáp ứng cho tôi được không?
 - Được! Nói đi!
 - Thứ nhất: Không được bắt ép tôi làm những gì mà tôi không muốn!
 - Ok! Tiếp!
 - Thứ hai: Không được chạm vào tôi khi chưa được sự cho phép của tôi!
 - Không được!
 - Tại sao?
 - Thế thì tôi sẽ không trừng phạt cô mỗi khi cô sai được!
 - Trừng phạt ư? Anh định đánh tôi chắc?
 - Tôi không bao giờ đánh con gái! Tôi có rất nhiều cách trừng phạt cô nhưng cách nào cũng bắt buộc phải CHẠM!- Duy nhấn mạnh.
 - Anh... anh định làm gì?
 - Bí mật! Cứ làm tôi phật ý đi, cô sẽ biết ngay thôi!- Duy nháy mắt.
 - Nhưng... tôi không thích...
 - Chắc cô không biết nhỉ? Tôi và anh trai tôi đều có điểm chung là khi mà tức lên ý thì không bao giờ làm chủ được bản thân, có thể làm cả những chuyện không ai dám làm mà trời không biết, quý không hay đấy! Thế nên tôi bảo bỏ là bỏ!
 - Tôi... tôi...
- Huyền Anh nhớ lại ngày hôm qua, lúc mà Duy đến gần cô và cởi cúc áo, ánh mắt anh cũng giống hệt như lúc này. Cô không thể cứng rắn được nữa, thay vào đó là sự sợ hãi tội độ.
- Vậy... điều kiện này... bỏ qua!
 - Tốt đấy! Tưởng cô còn định tiếp tục. Suýt nữa thì cô tự hại bản thân mình rồi đó!- Duy cười nửa miệng, mặt gian xảo.
 - Còn điều kiện nào nữa không?
 - Không... hết rồi!
 - Ít thế thôi à? Vậy bây giờ bắt đầu học đi!
 - Ừ... thế... anh... anh... lôi sách vở... ra... đi! Chúng ta... học!

- Đừng có lấp ba lấp bắp như thế nữa đi! Tôi không ăn thịt cô đâu mà sợ!

Huyền Anh nuốt nước bọt, cô vuốt ngực trần tĩnh. Duy thì mừng thầm trong lòng, cuối cùng thì cũng khuất phục được cô.

18. Chương 9

Ads - Được thôi!- Duy thản nhiên đáp.

- Anh hãy mang sách vở ra đây đi! Tôi không biết phải dạy anh từ đâu!

- Không cần! Cô dạy từ đâu cũng được! Mà chỉ cần nói mồm thôi tôi cũng hiểu rồi! Khỏi viết lách cho mệt!

- Trời đất! Anh học siêu phàm vậy sao từ hồi lớp 10 anh không chịu khó nghe giảng đi? Dễ mà!

- Không thích! Bà dạy Anh ghét tôi!

- Do anh lười nên cô giáo mới ghét chứ!

- Không phải!

- Thế do cái gì?

- Không biết!

- Anh thật là...- Huyền Anh tức giận.

- Cứ tức đi! Trông cô lúc tức lên đáng yêu lắm!- Duy nháy mắt.

”Cái tên chết tiệt này! Mình ghét hẳn quá, không thể chịu đựng được nữa! Nhưng lúc này... trông hẳn... đáng sợ quá! Suýt nữa thì... mình... hic hic, đồ lưu manh xấu xa! Mai mình sẽ không đến đây nữa!”

- Sao thế? Tôi đẹp trai quá hay sao mà cứ nhìn hoài vậy?

- Thôi được! Tôi sẽ giảng mồm thôi vậy!- Huyền Anh nói rồi nhìn xung quanh căn phòng.

- Tìm gì à?

- Không có bàn ghế à? Thế này thì học kiểu gì? Phòng anh thì rộng mênh mông.

- Học trên giường!- Duy vênh mặt lên.

- Anh điên à?- Huyền Anh hét lên.

- Muốn học hay muốn...?- Duy nhảy xuống giường và từ từ đến bên Huyền Anh.

- Muốn... học!- Cô sợ hãi đáp.

- Thế thì lên đây!

Vừa nói Duy vừa cầm tay cô kéo lên giường.

- Anh biết hết 3 thời động từ cơ bản rồi chứ gì?

- Không nhớ!

- Là quá khứ, hiện tại và tương lai. Đây là kiến thức từ cấp 2 mà anh cũng không nhớ sao?

- Không!

- Quá khứ có 4 loại: Quá khứ đơn, quá khứ tiếp diễn, quá khứ hoàn thành, quá khứ hoàn thành tiếp diễn. Cả hiện tại và tương lai cũng có 4 loại tương tự như vậy! Anh còn nhớ công thức không?

- Không!

- Để tôi viết cho anh, nói mồm mệt lắm!- Huyền Anh viết lia lịa vào 1 tờ giấy.

Duy không tập trung vào học vì mãi ngắm cô. Mái tóc xoăn tự nhiên dài đến khuỷu tay được cô buộc cao cùng với mái bằng hơi phồng lên. Nhìn cô chẳng khác gì 1 cô búp bê đáng yêu, xinh xắn. Duy cứ nhìn cô không rời. Từ trước đến nay con gái anh gặp đều rất đẹp. Nhưng họ đẹp nhờ son phấn, thẩm mỹ. Anh ghét điều đó, anh cho rằng đó là sự giả tạo, lớp son phấn che đi cái xấu bên trong của mình. Nhưng Huyền Anh thì khác, cô đẹp tự nhiên, chưa bao giờ đụng đến đồ trang điểm hay mỹ phẩm cho dù nhà cô rất giàu, thừa sức để mua chúng.

- Xong rồi! Này anh xem qua đi! Cũng đơn giản lắm!- Giọng nói của Huyền Anh vang lên đưa Duy về thực tại.

- À... ở đưa đây xem nào!- Duy giật lấy tờ giấy ghi công thức trên tay Huyền Anh.

- Anh xem anh có hiểu không? Có thắc mắc gì thì cứ hỏi tôi!

- Không cần! Hiểu rồi!- Duy quăng tờ giấy xuống đất.

- Tôi hỏi thật nhé! Có thật là anh kém môn Tiếng Anh không?

- Thật!

- Tại sao... Anh lại hiểu nhanh đến vậy?

- Không biết!

- Anh không hiểu ở đâu?

- Tất cả!

- Anh bị mất kiến thức từ lúc nào? Có nghĩa là anh học sút môn Anh từ năm lớp mấy?

- Không biết!

- Cái đồ...

- Tức đi!- Duy nhếch mép cười nửa miệng.

”Huyền Anh à! Mà không được tức! Hấn ta cố ý làm mày tức đó! Hạ hỏa, hạ hỏa. Thôi cố gắng lên còn về! Bình tĩnh!”- Huyền Anh tự trấn an mình.

- Thôi được! Đã thế thì tôi sẽ dạy anh kiến thức từ lớp 1! Dog là gì?

- Mèo!

- Cat là gì?

- Voi!

- Ruler là cái gì?

- Đồng hồ!
- Anh giống tôi đấy à? Anh có nói tử tế không thì bảo?
- Tôi không rảnh để giống cô! Tôi nói tử tế rồi đấy! Cô còn muốn tử tế theo kiểu nào nữa?
- Anh... anh... Thôi được rồi! Anh cũng biết biết Hello là xin chào đúng không?
- Ô, tôi tưởng là tạm biệt?- Duy ngơ ngác.
- Trời ơi là trời! Tôi điên vì anh mất thôi! Bây giờ tôi mới hiểu vì sao những người từng làm gia sư cho anh đều không chịu nổi quá 1 ngày!
- Thế lúc đầu tiên sao cô còn nhận kèm cho tôi làm gì?
- Đây là do cô chủ nhiệm nhờ tôi! Với lại lúc đó tôi không biết anh chính là tên tông xe tôi hôm nọ!
- Đừng có biện hộ! Cô biết tôi là ai rồi nhưng giả vờ không biết để tiếp cận tôi phải không? Nói thật đi, cô thích tôi rồi đúng không?
- Anh điên à? Tôi ghét anh đến tận xương tủy. Nghe đến tên anh là đã thấy ghét rồi, cái gì mà Hoàng Bảo Duy chứ?
- Nói dối!
- Không dám!
- Không tin!
- Tùy anh!
- Thôi! Cô về đi! Mai học tiếp! Tỷ nữa tôi đi chơi với bạn nên phải chuẩn bị sớm.
- Yê!- Huyền Anh nhảy cẫng lên.
- Hả?- Duy nhúm mày.

- À... Ý tôi là anh cứ đi đi, mai tôi sẽ đến!

- Nhớ đấy! Mai cô mà không đến thì cô sẽ biết tay tôi!

”Mai còn lâu tôi mới đến! Tôi không ngu!”

- Biết rồi!

Huyền Anh mở cửa, trong lòng sung sướng tột cùng. Khi cô vừa đi khỏi, Duy lập tức rút điện thoại ra và gọi...

- Alo cô Kim hả? Hãy cho xe bám theo Huyền Anh nhé! Tôi muốn biết địa chỉ nhà cô ta!

- Vâng thưa cậu chủ!- Người đàn bà tên Kim chính là người ban nãy đã mở cửa và đưa Huyền Anh lên phòng Duy.

Huyền Anh phóng chiếc xe đạp điện đi dạo khắp phố trong niềm hạnh phúc khi đã thoát khỏi Duy mà không hay biết rằng có 1 chiếc xe ô tô đằng sau đang bám theo.

- Thưa cậu chủ! Đây là địa chỉ nhà cô Huyền Anh ạ!

- Tốt lắm! Đi được rồi!- Duy xua tay.

- Vâng! Chào cậu chủ!

”Gần nhà mình ghê! Ha ha ngày mai cô cứ thử không đến xem! Tôi sẽ cô biết thế nào là lẽ độ!”

19. Chương 10

- Nhanh lên nào! Muộn rồi đấy!

- Anh cứ từ từ! Cái váy này khó mặc quá!

- Tôi không biết kiên nhẫn đâu đấy! Đừng để tôi phải xông vào nha!

- Sắp xong rồi! Chờ 1 chút nữa đi!

- Tôi cho cô 10 giây, nếu cô vẫn chưa xong thì tôi sẽ đạp cửa xông vào! 10... 9...

- Đừng! Sắp xong rồi!

- 8... 7... 6...

”Nhanh nào Vy ơi! Cố lên! Ya!

”

- 5... 4... 3...

”Ha ha! Được rồi!

”

- 2... 1...

Rầm...

- Tôi xong rồi!

- Tốt! Có khi phải áp dụng biện pháp này thì cô mới nhanh tay được!

- Tôi sẽ cố gắng hết sức! Chỉ xin anh... đừng đập cửa xông vào được không? Anh thích nhìn người khác thay đồ đến thế cơ à?

- Không! Tại cô lâu quá nên mới phải thế thôi!

- Tôi... sẽ cố! Xin anh... đừng như vậy nữa! Tôi ghê sợ những hạng người như thế lắm!

- Được thôi! Miễn là cô nhanh tay 1 chút, không thì...

- Biết rồi!

Sau đó Kevin đưa Vy vào trong xe rồi phóng đến 1 tiệm làm tóc lớn.

- Anh Kevin!- 1 cô gái có kiểu đầu tomboy màu hung đỏ, mặc chiếc quần hiphop và áo cộc tay rộng thùng thình chạy ra mở cửa cho anh. Cô gái có làn da trắng hồng và khuôn mặt rất baby nhưng phong cách thì hoàn toàn giống hệt con trai.

- Nhóc à! Lâu không gặp mày. Khỏe không?

- Lâu gì mà lâu? Lần cuối anh gặp em là 2 tuần trước cơ mà! Sao dạo này anh ít đến thế?

- Anh xin lỗi nhóc! Công ty anh sắp ra bộ sưu tập mới nên anh rất bận, thời gian đâu ra mà đến thăm mày?

- Đã bảo đừng gọi em là nhóc nữa cơ mà! Em lớn rồi, không trẻ con như xưa nữa!- Cô gái phụng phịu.

- Mày mới có 17 tuổi thôi mà! Không gọi là nhóc thì gọi là gì?

- Gọi tên em như bình thường ý! Không gọi em là nhóc thì anh chết à?

- Gọi như bình thường à? Thế nhóc Ngọc nhá ha ha ha ha...- Kevin cười lớn.

- Đã bảo không gọi nhóc mà! Chỉ Ngọc thôi! Ở mà ai đây anh Kevin?- Ngọc chỉ tay vào Vy.

- Đây là bạn gái anh! Hôm nay anh đưa cô ấy đi dự tiệc sinh nhật thằng Long! Mày làm tóc rồi trang điểm hộ anh cái!

- Không thành vấn đề! Chà, chị này xinh ghê! Đúng là bạn gái của anh Kevin có khác! Chào chị, em là Hoàng Bảo Ngọc, em họ anh Kevin, rất vui được làm quen với chị ạ!- Ngọc nhe răng cười để lộ cái răng khểnh trông rất đáng yêu.

- Chào em! Chị là Vy, mà chị không phải là bạn gái của anh em đâu, chị là...

- Vợ sắp cưới!- Kevin ngắt lời Vy.

- Cái gì?- Vy há hốc mồm nhìn Kevin.

- Woa thế á? Bao giờ anh chị cưới? Ôi em muốn đến xem quá hà! Cho em làm phù rể nhé!- Ngọc nhảy lên sung sướng.

- Không! Không phải đâu em à! Chị...

- Thôi nhanh nào! Sắp muộn rồi đấy!- Kevin lại lần nữa ngắt lời Vy.

- Ok! Chờ em vào lấy dụng cụ đã! 5 phút thôi!

- Ủ rồi rồi! Mà đi đi, nhanh lên nhá!- Kevin xua tay.

- Anh bị điên hả? Tôi là vợ chưa cưới của anh hồi nào?- Vy lên tiếng sau khi Ngọc vừa đi khuất.

- Đã dối thì phải dối cho trót chứ! Con bé quý tôi lắm! Nó bảo nó mong chờ đám cưới của tôi từng giây từng phút đó!

- Nhưng dù sao nó cũng còn bé mà! Hơn nữa nó lại yêu quý anh, anhỡ lẽ dối nó sao?

- Quá trễ rồi! Tôi đã nói thế với nó! Bây giờ cô mà nói sự thật ra thì nó sẽ buồn lắm đấy! Cứ tạm thời thế đi đã! Bao giờ nó lớn lớn chút nữa thì tôi sẽ nói sự thật cho nó, ok?

- Nhưng anh đừng có kéo dài quá lâu nhé! Tôi không thích nói dối chút nào!

- Yên tâm! Cô không phải lo!

- Em xong rồi nè! Chị dâu ơi ra đây ngồi đi!- Ngọc từ trong đi ra, tay cầm một cái hộp rất to.

- Ủ em! Mà không cần phải cầu kì quá đâu em nha! Chị chỉ cần trang điểm nhẹ tít là được mà!

- Không được! Em muốn chị dâu của em là đẹp nhất! Anh Kevin ra ngoài chờ đi! Em sẽ làm cho anh phải khâm phục tài năng của em!

- Mà không phải khoe! Anh cũng biết mà giỏi rồi! Giúp anh nhé!- Kevin nháy mắt rồi mở cửa bước ra phòng khách.

- Tóc chị đẹp ghê! Đen tự nhiên nè, mượt, mềm nữa! Sờ tóc chị thích lắm ý! Chị đi ép tóc ở đâu thế?

- Chị chưa ép bao giờ em à!

- Thế á? Sao tóc chị đẹp thế? Đẹp lắm ý!

- Cảm ơn em!- Vy cười.

- Chị nhắm mắt vào! Trong quá trình em trang điểm và làm tóc chị không được phép mở mắt, không ti hí.

- Trời! Cầm cả chị nhìn luôn hả?

- Đúng rồi! Mà chị yên tâm đi, sẽ đẹp lắm đó!- Ngọc nháy mắt.

- Ủ!- Vy nhắm mắt vào.

45 phút sau...

- Xong rồi! Chị mở mắt ra đi!

Vy từ từ mở mắt. Cô ngạc nhiên vì không nhận ra chính bản thân mình nữa.

- Ôi! Đây có phải là chị không vậy?

- Hi hi! Đương nhiên là chị rồi! Em mà ra tay thì gạo xay ra cám!- Ngọc vỗ ngực.

- Trời ơi đẹp quá! Em giỏi thật đấy!

- Cảm ơn chị dâu! À chị mau ra đi không anh Kevin sốt ruột.

- Ủ!

- Khoan đã! Chị đi đôi này vào đã! Đeo vòng này nữa!- Ngọc giơ lên 1 đôi giày cao gót và 1 chiếc vòng cổ có hình trái tim bằng kim cương sáng lên rất đẹp.

- Trời! Chị không nhận đâu! Đôi giày này cao quá chị không đi được, còn cái vòng cổ này... chị không xứng đáng đeo nó!

- Ui dào! Coi như em mượn đi mà! Nấn nỉ chị đó! Chỉ cần kết hợp vào với chiếc váy này thì sẽ rất đẹp mà! Chị mà không nhận thì em sẽ buồn lắm! Hức hức!

- Vậy thì chị chỉ mượn thôi nhé! Mai chị sẽ mang trả em luôn!

- Ok ạ! Hi hi! Yêu chị dâu nhất!

- Ừ cảm ơn em nha!

Vy bước ra, Kevin quay sang nhìn, anh cũng không tin vào mắt mình. Trước mặt anh chính là cô gái mới vào làm trong công ty anh mà trước đây anh còn chê bai cô là người không biết cách ăn mặc. Bây giờ thì anh đã nghĩ khác.

- Đẹp không anh Kevin? Sao mặt anh dần ra thế? Đây!- Ngọc vừa nói vừa hươ hươ tay trước mặt Kevin.

- E hèm! Ừ được! Nhóc giỏi lắm! Anh phục mày rồi!- Kevin xoa đầu Ngọc.

- Em mà lì ha ha ha ha...

- Thôi anh phải đi đây! Cảm ơn mày nhé! Anh là anh quý mày nhất đấy!

- Em biết rồi! Bái bai anh Kevin, bái bai chị dâu.

- Chào em! Cảm ơn em nhé!- Vy vẫy tay khi đi vào trong xe.

- Để thế này đẹp đấy! Lần sau đi làm cứ để như thế đi!

- Tôi không thích!

- Đẹp mà! Đỡ hơn khi cô đi làm đó! Lúc đó quê mùa kinh khủng!

- Kệ tôi chứ! Mà phải công nhận em gái anh giỏi thật đấy!

- Chuyện! Em tôi mà!

- Cô bé đáng yêu, lại thân thiện nữa! Sao mới 17 tuổi mà đã đi làm thế này rồi? Cô bé học trường gì vậy?

- Nó bỏ học rồi!

- Hả? Bỏ học ư? Tại sao lại thế?

- Nó bảo nó thích cái nghề này hơn! Nó bảo học mệt lắm! Mà nó học rất giỏi đấy nhé!

- Thế á? Tiếc nhỉ?

- Tôi yêu quý nó lắm. Dù là em họ nhưng tôi coi nó như em ruột tôi vậy. Nó đáng yêu lắm, rất hồn nhiên nhưng hơi yếu đuối.

- Yếu đuối ư? Phong cách con trai thế kia mà yếu đuối?

- Ừ! Thực ra nó ghét học vì 1 nguyên nhân nữa. Hồi đi học nó ngoan lắm, nữ tính nữa. Nhưng khi đi học thì nó bị cả lớp tẩy chay, suốt ngày bị đánh đập chỉ vì nó nhà giàu nên ở lớp cho rằng nó kiêu ngạo, bướng bỉnh. Thực sự thì tôi cũng chẳng hiểu như thế nào. Nó khóc suốt, chỉ toàn ngồi thu lu 1 góc. Về sau nó bỏ học đi làm cái nghề này, thay đổi cả phong cách luôn. Tuy vậy nhưng cái tính trẻ con đáng yêu của nó thì không thể nào thay đổi được. Tôi thương nó lắm, thế nên tôi đã tự hứa với bản thân là phải bảo vệ và giúp đỡ nó hết sức mình.

- Vậy sao? Anh đúng là 1 người anh trai tốt!

- Cảm ơn cô!- Kevin mỉm cười.

Vy bị cuốn hút bởi nụ cười đó. Không giả dối, không 1 chút gian xảo. Cô cảm thấy ác cảm trong cô đối với anh đã vơi dần đi. Trông anh đáng ghét, nông nổi vậy thôi nhưng thật sự anh là 1 người anh trai tốt và có trách nhiệm. Vy cảm thấy rất vui.

- Đến nơi rồi đó! Xuống xe đi!- Kevin dừng xe lại.

Trước mặt Vy là 1 biệt thự lớn với phong cách kiểu cổ xưa.

- Chà! Biệt thự đẹp quá! To nữa! Cách trang trí đẹp thật đó!- Vy tấm tắc khen.

- Còn thua xa nhà tôi!- Kevin bĩu môi.
- Hứ! Anh đừng tự tin như thế chứ! Mỗi căn nhà mang 1 kiểu cách khác nhau mà! Nhưng tôi thích kiểu cổ điển như thế này hơn. Nó tạo cảm giác thoải mái mà như kiểu đưa ta quay trở lại thời ngày xưa ý!
- Thế còn nhà tôi?
- Nhà anh là kiểu hiện đại nhưng gần gũi với thiên nhiên vì 4 phía đều có cây cối và đường đi vào trong cửa chính thì rải đầy sỏi đá. Phòng khách có rất nhiều loại hoa, mùi hương quyện vào nhau tạo cảm giác dễ chịu. Các phòng đều có đèn chùm pha lê làm cho những căn phòng ấy trở nên đẹp hơn, lung linh huyền ảo hơn. Và...
- Thôi thôi thôi, đủ rồi! Tả nhà tôi thế là được rồi! Cảm ơn cô! Ngày xưa hồi đi học cô 10 phẩy môn Văn à?
- Có 9 phẩy thôi, làm gì mà đến mức 10 phẩy? Thế thì tôi thành nhà văn xuất chúng của nước Việt Nam này rồi!
- Thảo nào cô tả kinh khủng quá! Tôi phục cô rồi đây!
- Cảm ơn!
- Ôi Kevin! Thằng bạn thân yêu quý của tôi!- Tiếng của 1 người con trai làm Kevin và Vy đều quay sang nhìn.
- A Long! Chúc mừng sinh nhật mày! Lâu quá không gặp!
- Cảm ơn mày! Vào đi! Tao chờ mày mãi!
- À! Giới thiệu với mày, đây là bạn gái tao!- Kevin vừa cười vừa khoác vai Vy.
- Chào anh!- Vy cười xòa.
- Chào em! Chà Kevin quả là có con mắt thẩm mỹ. Em đẹp quá!- Long nhìn Vy không chớp mắt.
- Cảm ơn anh!
- Em có đôi mắt và mái tóc rất đẹp, nó rất cuốn hút và quyến rũ.
- Thật sao?
- Ủ! Thảo nào thằng Kevin nó yêu em! Đúng không hả Kevin?
- Này! Mày đừng tán bạn gái tao thế chứ! Mà cái chiêu đấy của mày cũ rồi! Không ai nghe đâu!
- Bao nhiêu năm rồi mà mày vẫn chẳng thay đổi! Mà tao thấy tiếc quá mày ạ! Nếu như cô gái này không phải là bạn gái mày thì tao đã tán rồi! Ấy dà!- Long thở dài.
- Cái thằng háo sắc này, vẫn chứng nào tật đấy! Thấy gái đẹp là sáng mắt lên! Thảo nào mãi mà mày vẫn chưa có người yêu. Toàn tán nhiều em xinh xinh rồi lại đá, khổ thân người ta. May ày còn được cái dáng to cao, khuôn mặt đẹp trai chứ nếu không thì còn khurốt mới được gái theo! Mày hãy học cách tôn trọng tình yêu đi! Bỏ cái thói trăng hoa đi ngay lập tức cho tao!
- Vy và Long trở mắt nhìn Kevin.
- Chu choa! Đúng là có người yêu rồi có khác! Mày ghê gớm quá Kevin à! Không ngờ mày lại nói được như thế! Tại hạ bái phục, bái phục!
- Chuyện! Tao mà! Thôi vào đi! Đi nào em yêu!- Kevin dùng giọng ngọt ngào nhất có thể để nói với Vy.
- Này! Anh nói chuyện bình thường đi! Đừng dùng giọng nói ngọt xót như thế! Tôi thấy ghê quá!- Vy nói thâm vào tai Kevin.
- Tôi thích thế! Đã đóng thì phải đóng cho đạt vào chứ! Cô đóng còn non kém lắm!
- Anh đừng coi thường tôi! Nói cho anh biết ngày xưa hồi học cấp 3 không có vở kịch nào ở trường là không có tôi nha! Mà toàn vai chính hần hoi!

- Xi! Gì thì gì cô diễn vắn tẻ lắm! Phải như thế này này!- Kevin hôn vào 1 bên má của Vy.
- Anh làm cái trò gì thế? Điên à?- Vy lấy tay lau vội lau vàng bên má vừa được Kevin hôn.
- Chà chà! Thằng này! Mà làm tao ghen tỵ quá!- Long cầm trên tay 2 ly rượu vang đưa cho Kevin và Vy.
- Cố kiếm lấy 1 em mà yêu! Không thì ngồi đấy mà xem tao lấy vợ trước mày ha ha ha...
- Kevin ơi! Mày ra đây với tao 1 chút được không?
- Ủ! Em yêu à! Em ra kia ngồi chờ anh nha! Anh ra đây 1 tý thôi! Chút anh quay lại!
- Rồi rồi! Anh cứ đi đi!- Vy xua tay.
- Sao? Có chuyện gì?
- Tao nhờ mày 1 việc, mày hãy cố gắng giúp tao nhé! Nể tình bạn bè với nhau suốt 7 năm ok?
- Rồi rồi chú cứ vòng vo mãi! Nói đi xem tao giúp được gì không?
- Thực ra... tao... tao rất thích... em họ mày!
- Hả? Tao có nghe lầm không?- Kevin mắt chữ A mồm chữ O.
- Tao... tao thích Ngọc lâu rồi... nhưng tao không dám thổ lộ. Đây là lần đầu tiên tao cảm thấy thực sự thích 1 đứa con gái!
- Trời ơi là trời! Con gái đẹp đây ra đây! Sao lại là em gái tao?
- Tao không biết! Mày giúp tao đi mà!
- Không! Thế thì không được! Tao không giúp mày được đâu!- Kevin lắc đầu.
- Tại sao lại thế? Kevin ơi mày giúp tao đi mà! Tao năn nỉ mày đó!
- Đứa khác thì được chứ riêng mày thì không! Mày yêu đương vợ vắn lắm, sao tao có thể giao đứa em gái tao yêu quý hết mực cho 1 đứa trăng hoa như mày được?
- Tao sẽ không như thế nữa! Chỉ xin mày giúp tao! Tao sẽ hậu tạ mày!
- Tao không cần hậu tạ gì cả! Nhà tao cũng giống nhà mày thôi mà!
- Vậy thì tao phải làm gì thì mày mới chịu giúp tao?
- Không cần gì cả!
- Thôi mà mày! Tao năn nỉ mày đó! Tao hứa sẽ chỉ yêu mỗi cô ấy thôi!
- Hmmmmmm... Thôi được! Nể tình mày là bạn thân tao suốt 7 năm liền nên tao tin tưởng mày lần này. Nếu mày làm em tao phải khóc hay bị tổn thương dù chỉ là nhỏ nhất thì tao sẽ ày 1 trận!
- Rồi ok! Ôi bạn tốt của tôi! Tao êu mày quá!- Long lao tới ôm Kevin.
- Ghê quá mày! Tao không bị gay nha! Thả tao ra không thì người ta nhìn thấy bây giờ!
- Ờ nhỉ sorry mày! Vậy tao phải làm gì đầu tiên?
- Cứ từ từ đi mày! Nó mới 17 tuổi thôi mà!
- Ôi dào ôi! 17 tuổi thì sao? Mày giúp tao ngay bây giờ đi!
- Thôi được rồi! Để tao nghĩ đã!
- Nghĩ đi!
- À ra rồi! Cách này hay lắm!
- Cách gì thế?- Long tò mò.
- Bây giờ thế này.....

- Này cô em, sao lại ở đây 1 mình thế? Cô em là bạn của Long hả?- 1 anh chàng có mái tóc bạch kim vuốt dựng đứng lên, anh đeo khuyên tai hình đầu lâu ở bên phải và bấm khuyên ở dưới môi, mặc chiếc áo sơ mi trắng dắt tiền và quần đen bó, tay đeo đồng hồ bằng vàng đang cầm ly rượu vang từ từ đến bên Vy cất tiếng hỏi.
 - Không! Bạn trai tôi mới là bạn của Long, tôi chỉ đến cùng anh ấy thôi!
 - Bạn trai cô em là ai?
 - Anh hỏi làm gì?
 - Hỏi vậy thôi! Biết đâu tôi lại quen thì sao? Ở đây đa số tôi đều quen hết!
 - Liên quan gì đến tôi à?
 - Không!
 - Vậy thì anh đi cho tôi nhờ! Chẳng quen chẳng biết tự nhiên xông ra hỏi linh ta linh tinh. Anh bị dở hả?
 - Không!- Chàng trai tỉnh bơ.
 - Thế anh ra đây làm gì?
 - Tôi thấy cô em ngồi 1 mình, trông có vẻ cô đơn buồn tủi quá nên tôi ra hỏi thăm thôi!
 - Cảm ơn anh! Tôi không cần! Bạn trai tôi sắp ra đây rồi, anh không cần phải lo lắng cho tôi quá đâu!
 - Ồ vậy hả? Tôi muốn gặp bạn trai em quá! Để xem anh ta trông như thế nào!
 - Tôi hỏi thật nhé? Anh không có lòng tự trọng à? Sao anh dai dẳng thế?
 - Ồ kìa! Sao cô em nóng tính thế? Tôi chỉ muốn xem mặt bạn trai cô em thôi mà!
 - Tôi bó tay với anh luôn!- Vy đứng dậy định đi ra chỗ khác, nhưng chưa kịp nhấc chân thì bàn tay cô đã bị giữ lại bởi anh chàng kia.
 - Anh làm gì thế? Bỏ tay ra!- Vy vùng vằng.
 - Chẳng phải cô em nói là cô em đợi bạn trai sao? Ở đây mà chờ này! Không tý nữa bạn trai cô em về mà không thấy thì sẽ lo lắng lắm đấy!
 - Kệ tôi chứ! Mắc mớ gì đến anh?
 - Có đấy! Ngoan ngoãn nghe lời tôi đi! Không là lạc đấy!
 - Tôi không sợ lạc! Tôi chỉ sợ phải đối diện với anh thôi!
 - Tốt quá! Vậy thì tập đối diện với nỗi sợ đi!- Nói rồi anh chàng kéo Vy vào ngồi cạnh mình.
 - Anh làm cái gì thế? Thả tôi ra!
 - Thằng kia! Mà làm gì người yêu tao thế?
 - A! Anh Kevin!- Vy giật mạnh tay mình ra khỏi anh chàng đó rồi núp sau lưng Kevin.
 - Ô Kevin! Hóa ra là người yêu Kevin à? Dời ạ chán thế!- Anh chàng thở dài.
 - Mà lại bắt đầu rồi! Chắc chắc trong 3 bọn mình có mỗi tao là tử tế nhất thôi!- Kevin chép miệng.
 - 3 bọn mình là sao?- Vy ngoái đầu ra trước.
 - Anh là bạn thân của Kevin và Long. Hồi cấp 3 bọn anh là
- ”Tam đại hotboy
- ” của trường đấy!- Anh chàng nháy mắt với Vy.
- Hả???- Vy há hốc mồm.

- Đúng rồi! 2 tên này trắng hoa lắm em yêu à! Yên tâm mỗi mình anh là không như thế!- Kevin vỗ ngực.
- Thôi đi thằng hâm kia! Mà mà tử tế hơn tao á?- Long lên tiếng.
- Ôi chao tiếc quá! Nếu là người yêu Kevin thì không tán được rồi!
- Tại sao lại thế?
- À! Bọn anh từng hứa với nhau được phép tán con gái thoải mái nhưng không được phép tán người yêu của bạn mình!
- Các anh lắm trò thế?
- Thôi dù sao cũng gặp mặt rồi! Người yêu Kevin ơi em tên là gì? Gặp từ lúc nãy rồi mà giờ vẫn chưa biết tên!- Long phụng phịu.
- Tôi tên Vy!
- Thế à? Tên hay nhỉ? Anh là Đạt!
- Anh là Long!
- Long thì biết rồi! Khỏi phải giới thiệu!- Vy mỉm cười.
- Kệ! Cho có tí không khí!- Long nháy mắt.
- 2 thằng này! Cứ thấy gái đẹp là sáng mắt lên.
- Vy à! Em có em gái hay em họ là con gái không? Giới thiệu cho anh với!- Đạt nũng nịu như trẻ con.
- Tôi có 1 đứa em gái! Năm nay con bé mới 10 tuổi thôi!
- Ui dời ạ! Thế thì nói làm gì?- Đạt và Long đồng thanh.
- Thực ra, tôi còn 1 đứa em họ, năm nay mới lớp 12, hiện nó đang sống cùng tôi!
- Thật á? Nhà em ở đâu? Cô bé đó học trường nào? Có xinh không?- Đạt như bắt được vàng.
- Xinh để làm gì mà không xinh để làm gì? Tôi không cho anh biết về nó đâu! Nó cần phải ôn thi đại học, không có thời gian ấy chuyện yêu đương vớ vẩn!
- Uời chán thế! Thôi mà Vy, nói cho anh biết đi!
- Không!
- Sao? Đi mà!
- Không là không! Cho anh chừa cái thói háo sắc đáng ghét đi! Học cách tôn trọng phụ nữ đi! Đừng có coi họ như đồ chơi thích thì tán không thích thì đá như thế!
- Thôi chịu khó đi mà! Tao hiểu ày mà!- Long vỗ vai Đạt.
- Hic hic, chưa bao giờ tao bị mắng như thế này! Đến bố mẹ tao còn không dám mắng tao nữa là...
- Thảo nào! Bố mẹ chiều anh tới mức chưa 1 lần mắng con nên anh mới ăn chơi, háo sắc và đáng ghét như thế!
- Em phải hiểu cái tật yếu là nhà thằng Đạt rất rất rất giàu. Cho nên ăn chơi và được nuông chiều là chuyện bình thường. Hơn nữa nó còn là con trai duy nhất của dòng họ, người kế thừa tập đoàn của bố nó.- Long giải thích.
- Hứ! Công tử bột các anh đúng là chết dấm mà! Được buông thả nên thích làm gì thì làm hả?- Vy chỉ tay vào Đạt, Long và Kevin.
- Hả? Em nói cả anh nữa hả?- Kevin ngạc nhiên.

”Thôi chết lỗ tay, quên mất là đang giả vờ!

”

- À tôi nhầm! Xin lỗi nha!- Vy đập tay vào vai Kevin.
- Không sao em yêu à! Trông em đáng yêu quá cơ!- Kevin véo yêu Vy.

Vy lườm Kevin như nhắc anh đừng làm như vậy, nhưng anh làm lơ coi như không nhìn thấy. Anh vẫn cố tình làm những cử chỉ yêu thương đối với cô nên cô đành phải vui vẻ đón nhận chúng không thì Đạt và Long sẽ nghi ngờ ngay.

20. Chương 10

Ads - Tôi đưa cô đi ăn nha!

- Thôi! Giờ này chắc em tôi về rồi! Tôi không muốn nó phải đợi lâu.
- Thế để tôi đưa cô về!

Vy cùng Kevin lên xe. Trên đường đi, họ chẳng nói chẳng rằng nhưng mỗi người lại mang 1 cảm xúc khó hiểu, không thể diễn tả được.

- Chị Vy!
- Ô! Sao em lại ở đây?
- Em đi mua đồ về nấu bữa tối! Ai ngờ lại gặp chị! Ai đây chị? Bạn trai chị hả?- Huyền Anh vừa nói vừa chỉ tay vào Kevin.
- Không không! Anh ấy là người cùng công ty với chị!- Vy đỏ mặt.
- Chào em! Rất vui được làm quen với em!- Kevin nở 1 nụ cười thân thiện.
- Em là Huyền Anh! Mà anh là Việt Kiều hả? Sao lại tên là Kevin?
- Không! Anh tên thật là Hoàng Bảo Nam, nhưng đôi khi anh phải sang Mỹ giải quyết 1 số việc cho công ty con bên đó nên anh nghĩ ra cái tên Kevin cho nó hòa nhập 1 chút. Nhưng mọi người toàn gọi là Kevin nên anh quen cái tên đó hơn là Bảo Nam.
- Ô! Tên Kevin đẹp mà anh! Nếu là người Mỹ em muốn đặt tên mình là Jessie!
- Ủ! Thế em học đại học gì vậy?

Sau khi nghe câu hỏi của Kevin, Vy thì bụm miệng cười còn Huyền Anh thì sốc nặng.

- Sao thế? Anh nói gì sai à?

- Nhìn mặt em trông già lắm hả?

- Không! Anh chỉ hỏi là...

- Nó năm nay mới học lớp 12 thôi! Anh nói học đại học gì mà nghe già dặn quá! Ha ha ha!- Vừa nói Vy vừa cười làm mặt Huyền Anh đỏ bừng lên vì tức giận.

- Ồ! Vậy năm nay lên 12 hả? Bằng tuổi em trai anh đó!

- Thằng bé đó học lớp 12 à? Nhìn ăn chơi quá!

- Ừ, nó suốt ngày đi chơi mà! Thằng bé thông minh lắm nhưng lười học nên tôi cũng chịu! Nó mà trượt đại học thì tôi sẽ cho nó 1 trận.

- Sao anh ác thế? Dù sao nó cũng là em trai anh mà!

- Thôi nhà thì có mà cứ đứng ngoài thế này? Chị Vy, anh Kevin, 2 người vào nhà mà nói chuyện đi!

- Thôi! Anh phải về em à!

- Chán thế!

- Chào em nha! Khi nào gặp lại!- Kevin nháy mắt.

- Này! Cấm anh được giở trò với em tôi đó nha! Nên nhớ là con bé còn đang đi học đó!

- Hừ! Tôi đi về đây!

- Chào anh Kevin!- Huyền Anh vẫy tay.

Kevin phóng xe đi mất, Huyền Anh cùng Vy xách đồ vào trong để nấu bữa tối.

- Chị Vy à! Em mới đi làm gia sư môn Tiếng Anh cho 1 nhà.

- Thế à? Nhưng em vẫn đang đi học mà! Liệu có bị trùng thời gian hay vướng bận gì không?

- Không ạ! Em học ở trường vào buổi sáng, đi dạy hàng ngày lúc 3 giờ chiều, không trùng tý nào!

- Vậy có ảnh hưởng đến việc học của em không? Năm nay cuối cấp rồi mà! Thi đại học khó lắm đấy!

- Em biết mà! Em đã xác định rồi! Nhưng đi dạy gia sư nhà này chỉ 1 đến 2 tiếng thôi, không ảnh hưởng nhiều! Nhưng...- Huyền Anh ngập ngừng.

- Sao thế?

- À không có gì! Ý em là ngày nào em cũng sẽ đi dạy ạ! Em không biết chị có đồng ý không?

- Chị không biết! Cái này là tùy thuộc vào em chứ! Nhưng nếu chị là em thì chị sẽ không dạy. Vì mình cần thời gian học, phải học liên tục em à! Thế em dạy ai? Học sinh cấp 2 à?

- Không ạ! 1 bạn cùng lớp em. Bạn ấy kém Anh lắm!

- Thế á? Tiện quá còn gì? Thôi chị nghĩ lại rồi, em gia sư cho bạn đó đi!

- Tại sao lại thế?

- Học cùng lớp nhau mà, em sang dạy bạn ấy, em và bạn ấy cùng nhau học bài, thế chẳng tốt à? Chị cứ tưởng là đứa nào chứ! Chị hưởng ứng 2 tay!

- Nhưng là con trai chị à!

- Con trai thì sao? Chẳng ảnh hưởng! Miễn là 2 đứa cùng học khá lên là được!

- Vâng!

”Ngày mai mình có nên đi dạy không ta? Mình không muốn đi chút nào, mình ghét tên đó quá! Nhưng mình sợ hấn sẽ... Ôi, tôi phải làm sao đây? Tên đó thật đáng sợ! Nhưng mà hấn đâu biết nhà mình nhỉ? Đúng rồi, thế mai khỏi phải đến! Mà không nên lo lắng quá nhiều Huyền Anh à!”

- Huyền Anh đổi chỗ cho Linh!- Tiếng cô giáo chủ nhiệm vang lên.

Huyền Anh vừa sợ hãi vừa ngạc nhiên. Cô không ngờ cô giáo lại đổi chỗ cho cô ngồi cạnh Duy thật. Duy thì sung sướng, anh quay sang nhìn cô rồi nháy mắt 1 cái.

”Ôi cái số tôi sao mà hẩm hiu quá! Phải ngồi cạnh tên chết tiệt này ư?”

- Thôi cô Toán vào lớp rồi! Các em tập trung vào học nha, đừng làm mất trật tự đó! Lớp trưởng quản lớp cho tốt!

- Các bạn, đứng!

Sau khi cả lớp đứng dậy, cô giáo chủ nhiệm bước ra ngoài, nhường lớp học cho cô giáo dạy Toán.

- Chào cả lớp! Hôm nay chúng ta sẽ học bài mới! Trước hết cô phải kiểm tra bài cũ. Các em hãy giải cho cô bài toán này!- Cô giáo dạy bộ môn Toán vừa nói vừa viết lia lịa lên bảng.

- Ô! Quyền số ghi công thức đâu rồi? Rõ ràng sáng nay mình cho vào cặp rồi cơ mà! Chết rồi, câu này không có công thức để áp dụng thì làm không xong!

- Huyền Anh! Em lên giải cho cô bài này nha!

- Ồ dạ! Em... em...

Duy lia quyển vở của anh sang chỗ cô.

- Mang lên mà chép!- Duy lạnh lùng nói.

- Tôi không cần!

- Không làm được là 0 điểm đó! Cô không biết là bà Toán này ghê lắm à, bị điểm kém thì không bao giờ có chuyện gỡ đâu! Cầm lên mà làm, Tạ Huyền Anh!

- Anh có nhất thiết phải gọi cả họ lẫn tên tôi không?

- Ô kìa! Huyền Anh! Em không lên à?

- Dạ vâng ạ! Cô chờ em chút xíu!

- Tôi không chờ! Đây là bài cũ rồi! Không làm được đồng nghĩa với việc chưa học bài! 0 điểm!

- Vậy anh đưa tôi ra đây làm gì?

- Đi theo tôi!- Kevin cầm tay Vy kéo đi.

- Woa!

Trước mặt Vy là 1 căn phòng rộng lớn với hàng ngàn chiếc váy lung linh, sắc sỡ đủ màu sắc. Mỗi cái váy là 1 kiểu dáng và màu sắc khác nhau, không cái nào giống cái nào.

- Các nhà thiết kế của anh làm ra chỗ này sao? Đẹp quá! Họ tài thật đấy!- Vy cười tíu mắt.

Nụ cười của Vy làm cho tim Kevin đập nhanh. Anh thích nụ cười đó. Trông cô thật đáng yêu.

- E hèm! Cô có thể... mặc thử.

- Thật sao?

- Ủ! Tùy cô đấy! Nếu thích, tôi có thể cho cô.

- Cho ư? Tôi không dám đâu! Những chiếc váy này đẹp thật đấy nhưng không phải style của tôi nên tôi không thích cho lắm! Tôi chỉ thử là được rồi!

- Cái này đẹp này, mặc thử đi!- Kevin lấy 1 chiếc váy màu xanh ngọc viền ren trắng hở 1 khoảng vai rộng, chiếc váy ngắn hơn đầu gối và xòe ra nhìn rất đẹp. Vy bỗng đỏ mặt khi nhìn chiếc váy đó.

- Sao thế? Không thích à?

- Cái này... hơi... hở...

- Chẳng làm sao cả! Tôi khuyên cô nên điều chỉnh lại cách ăn mặc của mình! Mang tiếng là nhân viên trong 1 tập đoàn lớn chuyên thiết kế quần áo ở thủ đô Hà Nội mà ăn mặc quê mùa kinh khủng!

- Kệ tôi chứ! Tôi không thích mặc đồ hở hang! Nhìn ghê lắm!- Vy xua tay.

- Mặc thử xem nào! Thử không chết đâu!

- Không!

- Cô tự mặc hay để tôi mặc cho đây?
- Không là không!
- Đây là do cô đẩy nhé! Đừng trách tôi!- Kevin nói rồi đến gần Vy, cô lùi lại ra đằng sau.
- Anh định làm gì?
- Thay váy cho cô!- Kevin thản nhiên đáp.
- Anh điên à? Tránh xa tôi ra!- Vy hét lên.
- Tôi không điên! Lại đây mau lên!
- Tránh xa tôi ra đồ biến thái!
- Nhanh! Đừng để tôi điên lên, hậu quả khôn lường đấy! Tôi mà tức lên thì thường không điều khiển được bản thân mình đâu! Muốn làm gì là làm ngay đấy, không tha cho bất cứ ai!
- Thôi tôi mặc, tôi mặc, tôi mặc là được chứ gì? Chỗ thay đồ ở đâu?- Vy ngó nghiêng xung quanh.
- Không có! Thay ở đây luôn đi!
- Thế anh ra ngoài đi để tôi còn thay, cấm vào đây!
- Nhanh lên đấy! Tôi sắp có cuộc họp quan trọng!

21. Chương 11

Rào rào...

- Ôi trời ơi mưa mất rồi! Chết, chị Vy vẫn chưa về, không biết có sao không nhỉ?
- Đói quá! Nấu cơm cho tôi ăn đi!
- Nấu cái đầu anh! Tự đi mà nấu! Tôi không phải osin!
- Học 2 tiếng rưỡi rồi còn gì! Tôi đói quá, nấu đi mà!- Duy nũng nịu.
- ”Ừ nhỉ! Khổ thân hần! Công nhận lúc đó mình cũng hơi ức chế! Thôi thì nấu cho hần vậy!
- ”

- Chờ tôi tý!

15 phút sau, nồi mỳ tôm to dùng được bưng đến.

- Woa thơm quá!- Duy hít lấy hít để.

- Đây, anh ăn đi, ăn nhiều vào! Thông cảm tôi chỉ biết nấu món này và mấy món đơn giản khác thôi!

- Măm măm... Ôi ngon quá!- Duy vừa ăn vừa tấm tắc khen.

- Khổ thân! Chắc anh đói lắm hả?

- Ừ! Đói lắm ý!

Bên ngoài trời vẫn mưa không ngớt, Vy vẫn chưa về, Huyền Anh không ngừng lo lắng cho Vy.

"10 giờ đêm rồi mà chị ấy vẫn chưa về! Gọi điện thì không bắt máy! Chết rồi liệu có phải chị ấy...

"

Reng reng reng...

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt những dòng suy nghĩ của Huyền Anh. Cô lao nhanh đến bên chiếc điện thoại và trên màn hình hiển thị: Chị Vy is calling...

- Chị Vy à! Sao em gọi mãi mà chị không nghe máy? Chị có sao không? Bao giờ chị về? Chị có biết là em lo lắng cho chị lắm không?

- Anh là Kevin đây! Chị Vy uống say quá nên anh đưa chị ấy về nhà anh rồi!

- Hả???

- Em yên tâm đi! Mai anh sẽ đưa cô ấy về. Tại anh thấy có nhiều cuộc gọi nhỡ của em quá nên anh gọi cho em để em đỡ lo lắng. Vy không sao cả!

- Vậy ă? Ơn trời! Cảm ơn anh Kevin nha! Em cứ lo chị Vy gặp chuyện gì! Thôi chị ấy không sao là tốt rồi! Vậy phiền anh nha, em chào anh!

Kính coong... Kính coong...

Huyền Anh cúp máy rồi chạy ra mở cửa.

- O! Duy! Anh chưa về sao? Trời ơi sao người anh ướt thế này?

- Tôi... tôi... lạnh... Hừ hừ...

- Trời đất! Anh ở bên ngoài này giờ ư? Sao anh ướt vậy?- Huyền Anh dìu Duy vào trong.

- Tôi... ghét mưa... lắm...

- Ai chả ghét mưa? Quàng tạm cái này vào đi! Tôi đi pha chút trà gừng nóng cho anh nha!- Huyền Anh đưa cho Duy 1 chiếc khăn màu trắng.

- Cảm... ơn... cô!

- Giờ này muộn quá rồi! Anh về kiểu gì bây giờ?

- Đừng... đừng đưa tôi ra ngoài! Tôi... tôi... ghét mưa... lắm!

- Anh ghét mưa đến thế sao?- Huyền Anh nhún mày.

Duy gật đầu, lông mày nhún lại.

- Thế bây giờ làm thế nào? Anh phải về đi chứ? Nhà tôi chật lắm! Hơn nữa sáng mai phải đi học mà!

- Mai... là đám cưới thầy dạy Toán, cô quên rồi sao?

- À ờ nhỉ? Quên mất! Thế nhưng anh cũng phải về nhà đi chứ! Nhớ bố mẹ đi tìm anh thì sao?

- Không sao cả! Bố mẹ tôi không ở Việt Nam. Hừ hừ... lạnh quá!

- Chết rồi! Anh sốt rồi! Có ai ngốc như anh không? Đã ghét mưa rồi mà vẫn ra ngoài dầm mưa! Anh muốn chết hả?

- Cô... đuổi tôi về mà!

- Ô! Vậy sao?- Huyền Anh đỏ mặt.

- Không nói chuyện với cô nữa!

- Tôi... xin lỗi nha! Tôi tưởng...

- Thôi bỏ qua đi! Tôi không quan trọng hóa vấn đề đâu!

- Vậy... bao giờ người khô rồi thì nằm xuống ngủ đi, mà uống nốt cốc trà gừng đi đã!

- Cay lắm! Tôi không uống được!

- Anh phải uống đi! Không uống thì không khỏi được đâu!

- Tôi không muốn uống đâu! Đừng ép tôi uống!

- Anh mà ôm ra đây thì ai chăm sóc cho anh đây?

- Cô!

- Đừng có mơ!

- Không cô thì ai? Ma chắc?

- Trời ơi là trời! Anh nghĩ tôi rảnh để mà chăm lo cho anh như mẹ anh á? Bây giờ đến cái giường tôi cũng phải nhường cho anh đây này! Tôi phải ra ngoài phòng khách ngủ đây anh có biết không?

- Ô kìa! Có ai bắt cô phải ngủ ngoài phòng khách đâu? Ngủ trong này cùng tôi cũng được mà!

- Anh bị ám đầu à?

- Ám gì đâu? Tôi nói thật mà! Ngủ trong này cùng tôi chả ám hơn là ngủ ngoài kia 1 mình à?

- Anh... anh đúng là... hết thuốc chữa! Tôi... tôi bó tay với anh rồi!

- Tùy cô đấy! Thôi tôi đi ngủ đây! Người khô rồi!

- Kệ anh đấy! Mai anh mà ốm thì đừng trách tôi!

Huyền Anh tức giận đi ra ngoài phòng khách ngủ.

"Cô lo cho tôi sao?"

"- Duyệt 1 mình.

- Hứ! Đồ làm phách! Bảo uống thì không chịu uống! Công tử nó vừa vừa thôi chứ?- Huyền Anh lẩm bẩm.

Cô cầm lấy gối và chăn rồi nằm xuống. Còn Duy, anh cầm lấy cốc trà gừng rồi nhắm chặt mắt lại, uống 1 hơi.

Sáng hôm sau...

- Oáp... Hơ hơ...- Huyền Anh vươn vai rồi nhìn đồng hồ.

- Trời! 9 giờ sáng rồi! Phải đi nấu cơm! À quên mất! Tên Duy, hán đâu rồi!

Huyền Anh đi tới phòng ngủ, cô mở cửa, Duy vẫn nằm trên đó.

"Chưa dậy? Cái tên chết dẫm này!"

"

- Này! Dậy đi! Sáng rồi! Mau lên! Anh còn phải về nữa mà!- Huyền Anh kéo tay Duy.

- Tôi... tôi mệt quá!- Duy toát mồ hôi.
- Trời ơi! Sao người anh nóng thế này?
- Tôi đau đầu lắm!
- Chết rồi! Chắc sốt rồi! Nhưng sao trán không nóng lắm nhỉ? Anh có đau lắm không?
- Có!- Duy mím chặt môi.
- Đây tôi đã bảo từ hôm qua rồi mà không nghe! Tại anh không chịu uống cốc trà gừng đó đấy! Chờ tôi chút nha, tôi đi nấu cháo!
- Cô... đi nhanh... nha! Tôi... không... chịu... nổi!
- Nhanh thôi! Anh cố gắng đi!- Nói rồi Huyền Anh đi vào phòng bếp.
- Thuốc hạ sốt đâu rồi nhỉ? Ở rõ ràng mình để đây mà! À kia rồi!

Huyền Anh cầm vỉ thuốc và múc cháo mang vào phòng cho Duy.

- Xong rồi này! Ăn chút cháo rồi uống thuốc đi!
- Tôi... không... muốn... ăn!- Duy nói không ra tiếng.
- Anh phải ăn thì mới khỏi được chứ!
- Tôi... đau... lắm! Không... ăn... được!
- Thế để tôi xúc cho! Dậy mau, không muốn ăn cũng phải ăn! Anh định làm nũng tôi đến bao giờ nữa? - Huyền Anh từ từ đỡ Duy dậy.

Cô xúc từng thìa cháo cho Duy, anh ăn một cách khổ sở, mãi mới ăn nổi 1 thìa.

- Xong rồi! Uống thuốc này vào đi, 2 viên nhé!

Uống thuốc xong, Huyền Anh lại đỡ Duy nằm xuống, cô đi ra ngoài để mua tía tô về nấu cháo, tiện thể mua thêm vài vỉ thuốc hạ sốt và thuốc cảm.

- Ôi trời ơi xấu hổ quá! Tôi điên mất!- Vy lấy 2 tay che mặt.
- Có gì mà phải xấu hổ? Công nhận 2 thằng kia chơi ác quá, người ta đã say rồi mà vẫn cố đưa rượu à uống. Chậc chậc!
- Anh mới là chơi ác ý! Anh biết tửu lượng của tôi kém rồi mà khi 2 tên kia chuốc say tôi anh cũng không ngăn cản, còn hùa theo nữa! Trời ơi đây là lần thứ 2 mình say rồi bị 1 tên lưu manh đáng ghét đưa về nhà hần. Xấu hổ quá!
- Đây! Cô nói ai là lưu manh đáng ghét hả?
- Là anh! Là anh! Là anh! Tại anh mà hôm nay tôi không đi làm được! Tôi ghét anh lắm! Anh hãy đưa tôi về nhà ngay đi!- Vy hét lên.
- Bình tĩnh nào! Thế ra ngoài đi, tôi đưa cô về vậy!

Vy tức giận đi nhanh ra phía cửa chính. Khổ thân cánh cửa vô tội bị cô đóng vào, mở ra 1 cách thô bạo không thương tiếc.

- Nào nào, hổng cửa nhà tôi bây giờ!- Kevin xuất xoa.
- Anh nhanh lên! Lại còn tiếc cánh cửa nữa! Nhà anh lắm tiền, có thể mua được tí tí cánh cửa đẹp và sang trọng hơn cơ mà!
- Cô nhiều chuyện quá! Lên xe đi!

Vy hậm hực đi lên xe của Kevin. Xe đi chưa đầy 15 phút đã đến nơi.

- Đến rồi! Xuống đi!

- Không phải nhắc- Vy vênh mặt rồi quay lưng bước vào nhà. Kevin cũng cảm thấy bức xúc, khó chịu. Đây là lần đầu tiên anh bị người khác tỏ thái độ như thế, lại là con gái nữa.

- Huyền Anh à, chị về rồi này!

-...

-

"À quên mất, con bé đi học rồi mà! Aishhhhhhhh, mình lại lú lẫn rồi!

"- Vy tự cốc vào đầu mình.

Vy vào trong phòng ngủ để cất túi xách. Khi cánh cửa vừa mở ra, đập ngay vào mắt cô là 1 người con trai đang ngủ trên chiếc giường thân yêu của cô, bên cạnh anh là chú gấu bông yêu quý mà đêm nào Vy cũng ôm khi đi ngủ.

- Cái gì thế này? Đây... đây là... ai? Sao... sao lại... Minh... Trời ơi! Là do con bé Huyền Anh đây mà! Huyền Anhhhhhhhhhhhhh!- Vy hét lên.

Đúng lúc đó, Huyền Anh vừa đi mua đồ về, cô thấy dép của Vy trong nhà thì hoảng hốt

"Chị Vy về rồi sao? Chết rồi! Duy!

"

Vy quay đầu lại, vừa nhìn thấy Huyền Anh thì cô đã lao nhanh đến.

- Thế này là thế nào hả?- Vy quát.

- Chị à! Em có thể giải thích!

- Chị không cần biết! Sao em lại dám tự tiện cho con trai vào nhà khi chưa hỏi ý kiến chị? Ở đây chị là chủ nhà hay em hả?

- Không! Bạn ấy bị ốm, đi dầm mưa ở bên ngoài tối hôm qua! Em chỉ tạm thời chăm sóc thôi vì bạn ấy không thể ra ngoài được!

- Ôn ào quá! Không ngủ nổi! Đã nhức đầu rồi giờ còn nhức đầu hơn!- Tiếng của Duy từ đằng sau làm Huyền Anh và Vy giật mình quay lại.

- Ô! Kia chẳng phải là em trai Kevin sao?- Vy chỉ tay vào Duy.

- A! Bà chị khách ngày hôm nọ!

- Hả? Em trai anh Kevin?- Huyền Anh ngạc nhiên.

- 2 đứa... quen nhau sao?- Vy cũng ngạc nhiên không kém.

- Em... em...- Huyền Anh lắp bắp.

- Em nói sự thật đi! Sao vừa mới qua lớp mới mà em đã thân đến mức đưa người ta vào nhà chăm sóc thế này?- Vy chỉ vào nổi cháo trên bàn rồi túi tía tô và mấy vỉ thuốc trên tay Huyền Anh.

- Thực ra...- Huyền Anh bắt đầu kể lại toàn bộ mọi chuyện cho Vy không sót 1 chi tiết.

- À! Hóa ra người em kể sẽ làm gia sư cho chính là cậu bé này hả? Ở thế 2 đứa học cùng lớp nhau à? Trùng hợp quá nhỉ?

- Vâng ạ!- Huyền Anh lí nhí.

- Vậy bà chị là... chị gái Huyền Anh?

- Không! Là chị họ thôi!

- Vậy sao 2 người lại sống với nhau? À, cô từ quê lên đây chơi hả Huyền Anh?

- Quê cái đầu anh ý!- Huyền Anh hét lên.
 - Không phải! Nhà nó cũng ở Hà Nội nhưng xa lắm! Bố mẹ bắt nó sang đây sống với tôi, chuyển luôn sang trường mới để nhờ tôi giúp đỡ khi đi thi và tập sống tự lập!
 - Hả? Buồn cười thế? Sống tự lập ư?
 - Nó là con gái của giám đốc công ty chứng khoán!
 - Chị à! Sao lại kể hết ra thế?- Huyền Anh giật giật tay áo Vy.
 - Kệ! 2 đứa học cùng lớp nhau mà! Biết chút ít thì có sao đâu em?
 - Giám đốc công ty chứng khoán ư? Nghe quen quá! À! Bác Khang đúng không?
 - Sao cậu/anh biết?- Huyền Anh và Vy đồng thanh.
 - Bố tôi là bạn thân của bác Khang. Bác ý hay qua nhà tôi chơi lắm. Bác rất quý tôi vì mỗi lần sang chơi thì bố mẹ và anh tôi đều đi làm cả, có mỗi mình tôi ở nhà nên nói chuyện với bác ấy cho đỡ buồn. Bác ấy còn nói bác rất muốn tôi làm con rể và hình như bố mẹ tôi cũng có ý định đó!- Duy khoanh tay trước ngực, đứng dựa vào tường rồi nhếch mép cười.
 - Hả? Con rể ư? Không, không được! Tôi còn đi học mà! Với lại bố mẹ tôi chưa hề nói gì với tôi về chuyện kết hôn cả! Tôi có chết cũng không bao giờ lấy anh đâu!- Huyền Anh hét lên.
 - À! Hóa ra là thế! Mà tôi tưởng cậu đang bị ốm? Khỏi rồi hả?- Vy nhún mày.
 - Thì thực ra là tôi đang ngủ thì 2 người cãi nhau to tiếng quá nên tôi mới tỉnh dậy!- Duy nhún vai.
- Huyền Anh xấu hổ quay mặt đi. Cô nhớ lại những gì Duy vừa nói. Gì mà con rể chứ? Không thể nào! Duy thấy thái độ trẻ con đó của Huyền Anh thì bật cười.
- Thôi chết rồi! Báo cáo của chị! Chị để quên ở tập đoàn rồi!- Vy hét hoảng.
 - Nó có quan trọng lắm không hả chị?
 - Có! Tập đoàn chị sắp ra mắt bộ sưu tập mới, chị phải làm báo cáo gửi cho trưởng phòng trước buổi trưa không thì sẽ bị phạt!
 - Thế bây giờ chị đến mà lấy rồi nộp đi!
 - Chị phải đi xe buýt, lâu lắm! Sợ không kịp mất! À đúng rồi, chị mượn xe đạp điện của em nhé!
 - Ủ nhỉ? Xe đạp điện! Đúng rồi, chị mau đi đi! Mà chị... mặc thế này đến sao?- Huyền Anh chỉ tay vào cái váy mà Vy đang mặc.
 - Ủ nhỉ? Quên mất! Thay thay thay!- Vy cuống cuống vào phòng lấy quần áo rồi lao vút đến phòng vệ sinh.
 - Chị đi đây! Chưa biết khi nào chị về được đâu! Có gì em cứ nấu mà ăn, không phải đợi chị đâu!
 - Vâng em biết rồi! Em chào chị!
- Sau khi Vy đi, Huyền Anh vào nhà, cô mở tivi xem phim hoạt hình.
- Hù!
 - Ôi giật cả mình! Anh bị đồ hả? Muốn tôi sợ đến chết à?- Huyền Anh hét lên.
 - Anh xin lỗi mà vợ! Sao nóng nảy thế?- Duy xuýt xoa.
 - Ai là vợ anh?
 - Chẳng phải chúng ta sẽ cưới nhau sau khi học xong sao?
 - Cái gì? Ai nói với anh như thế?
 - Bố mẹ em và bố mẹ tôi!

- Không! Bố mẹ tôi chưa bao giờ nói với tôi chuyện đó nên chuyện đó không có thật. Anh chớ bịa ra để trêu tức tôi thôi!
 - Anh không bịa! Sự thật mà! Không tin em cứ hỏi bố mẹ em ý!
 - Được thôi! Anh nghĩ tôi không dám hỏi chắc? Mà anh bỏ cái kiêu xưng hô đây đi, nghe rợn người lắm! Anh nên nhớ là tôi bằng tuổi anh đấy! Và 1 điều nữa: Tôi không phải là vợ anh!
 - Không phải vợ bây giờ thôi! Tầm 1 năm nữa là thành vợ ngay ý mà!- Duy nháy mắt.
 - Không bao giờ! Có chết tôi cũng không lấy anh đâu!
- Huyền Anh cầm lấy điện thoại rồi gọi cho bố mẹ.
- Alo con gái à? Sao hôm nay lại gọi cho bố thế? Nhớ bố quá à?
 - Tạm gác mấy chuyện hỏi thăm đi bố! Cho con hỏi bố có biết ai tên là Hoàng Bảo Duy không?
 - Hoàng Bảo Duy? À, con trai chú Minh đó! Chú Minh chủ tịch tập đoàn Fashion King ý! Mấy lần chú qua nhà mình nhưng con không có nhà! Sao con lại hỏi thế? Hay là... con thích cậu Duy đó?
 - Bố!
 - Sao? Bố nói gì sai à?
 - Thế cái chuyện con và tên Duy đó sẽ kết hôn sau khi học xong là như thế nào? Bố định bắt con gái bố lấy chồng sớm à?
 - À! Chuyện đó thì bố mẹ và bố mẹ Duy đang bàn thêm. Có thể là sau khi học xong cấp 3 thì 2 con sẽ cưới nhau luôn!
 - Con không đồng ý đâu! Tại sao bố mẹ chưa bàn gì với con mà đã quyết định như thế?
 - Con gái à! Bố và chú Minh ngày xưa là bạn thân của nhau, từng thề với nhau là 2 gia đình nếu 1 gia đình có con trai, 1 gia đình có con gái thì cho chúng nó kết hôn với nhau. Sau khi cưới nhau được 1 tháng thì vợ chú Hoàng có bầu, còn nhà mình vẫn chưa có gì. Mãi tận 5 năm sau đó thì mẹ con mới mang thai con, cũng đúng lúc ấy thì mẹ Duy mang bầu nhưng Duy được đẻ ra trước con. Ta thấy Kevin phải thay bố gánh vác chuyện tập đoàn nên rất bận rộn, bố chưa bao giờ tiếp chuyện với cậu ta nên bố không thể biết được tính cách. Còn Duy, bố đã nói chuyện nhiều, nó là 1 cậu bé ngoan, thông minh, gần gũi, sống rất tự nhiên. Bố rất yêu quý thằng bé và bố cảm thấy nó thực sự rất hợp với con, rất đáng làm con rể của gia đình ta! Hơn nữa nó lại bằng tuổi con, thật là 1 sự trùng hợp! Bố nghĩ ông trời đã sắp đặt cho con và Duy rồi!
 - Nhưng con không muốn kết hôn sớm! Con cần phải học xong Đại học, kiếm được việc làm ổn định đã! Con không thích đâu!
 - Thôi mà con! Cậu ta đẹp trai lắm! À hình như học trường Royal đó! Cùng trường con mà!
 - Vâng! Con biết rồi! Cùng lớp nữa kia!
 - Thật á? Hay quá!
 - Hay gì mà hay? Con ghét hấn ta lắm!
 - Ghét của nào trời trao của đấy con à! Ha ha ha ha...
 - Bố đừng nói thế!
 - Thôi! Chuyện này bàn sau! Bây giờ bố đang bận lắm! Để khi khác nói tiếp nhé! Tạm biệt con gái yêu của bố!
 - Con chào bố!
- Cạch...
- Thế nào? Tôi nói đúng chứ?

- Nhưng dù sao tôi cũng phản đối kịch liệt sự sắp đặt này! Tôi muốn lấy người mà tôi yêu, người mà trao cho tôi nụ hôn đầu tiên cơ!

- Nụ hôn đầu tiên?- Duy nhú mày.

- Ủ! Nghĩa là hôn lần đầu tiên ý! Anh thông minh vậy mà những cái này còn không biết sao?

- Thế hả? Vậy thì...

Duy cầm tay Huyền Anh kéo cô đến bên cạnh anh rồi anh nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi cô. Huyền Anh đỡ người lại sau đó lập tức đẩy mạnh anh ra.

- Anh làm cái trò gì vậy? Anh điên à?- Cô lấy tay quệt miệng.

- Chẳng phải em nói ai hôn em lần đầu tiên thì em sẽ lấy người đó sao? Đấy! Tôi đã hôn em rồi! Vậy từ nay em là của tôi!

- Anh... anh...

- Giờ đây coi như em đã là vợ tôi rồi! Đừng có nghĩ đến chuyện chạy trốn nữa! Em không thoát được khỏi tôi đâu!

- Không, không bao giờ! Đừng có nói như thế!

- Em cứ cứng đầu đi! Rồi có ngày tôi sẽ trừng trị em! Thôi tôi đói rồi, em đi nấu gì ăn đi! Bây giờ tôi đi ngủ, bao giờ xong gọi tôi dậy!- Duy từ từ bước vào trong phòng ngủ.

- Anh... anh là đồ trơ trên! Tôi không sợ anh đâu! Đừng có hù dọa tôi!- Huyền Anh hét lên

Nhưng Duy bỏ ngoài tai những gì cô nói, anh vẫn thản nhiên bước tiếp.

”Đừng chống lại tôi! Không thì em sẽ phải hối hận đấy!

”

22. Chương 11

Kevin dứt 2 tay vào túi quần rồi thong thả bước ra ngoài, miệng không ngừng huýt sáo khiến Vy cảm thấy bất an.

”Váy này đẹp thật đó nhưng hở hang quá à! Style của mình đâu phải kiểu này, phải kín đáo mới thích. Mà mình... không dám thay! Liệu hần... có vào đây không? Thôi kệ, thay nhanh kéo hần vào thì chết!”

- Xong chưa?

- Chưa!

- Lâu thế? Cần tôi giúp không?

- Không! Tôi cấm anh vào đấy!

- Thế thì nhanh lên!

- Xong rồi! Vào đi!

Kevin bước vào, trước mặt anh là 1 cô gái xinh đẹp với mái tóc đen tuyền đang mặc 1 chiếc váy ngắn để lộ cặp chân thon dài trắng nõn, trông cô rất quyến rũ và xinh đẹp.

- Hở quá! Tôi bỏ ra được chưa?- Vy kéo kéo gấu váy xuống.

- Không! Để thế này đi! Tôi tặng cô cái váy này đó!

- Thôi! Tôi không lấy đâu!

- Cầm lấy đi! Tôi không thích bị người khác từ chối!

- Nhưng cái này... sao tôi mặc được? Nó không phải là phong cách của tôi!

- Cứ lấy đi! Đừng để tôi phải tức lên!

- Anh quá đáng nó vừa thôi! Cái gì anh cũng bắt bẻ tôi! Lần này tôi quyết không nghe anh! Anh giết tôi hay tra tấn gì thì tùy! Tôi không thể chịu nổi anh được nữa!

- Ngày mai sinh nhật bạn thân tôi hồi cấp 3! Tôi muốn cô đến cùng tôi! Thế nên cô phải mặc nó!

- Thật là nực cười! Sao tôi lại phải đến cơ chứ?

- Tôi muốn cô đóng giả làm bạn gái tôi! Thằng đấy bắt những đứa nào đến thì phải đưa theo bạn gái của mình.

- Nhưng sao lại là tôi mà không phải là người khác?

- Tôi không kịp thuê người khác! Tôi không thích thân mật quá với con gái lạ, kể cả là đóng giả.

- Kệ anh chứ! Tôi thì quen chắc? Nếu thế sao anh không chọn những chị nhân viên khác?

- Họ bận hết rồi! Có mỗi cô thôi!

- Ai bảo anh thế? Tôi cũng bận đó!

- Cô thì bận cái gì?- Kevin nhú mày.

- À thì tôi... À tôi phải sang nhà đứa bạn có việc!

- Tôi không cần biết! Đi là đi! Đừng nói dối tôi!

- Nhưng tôi không muốn đi! Anh đừng bắt ép tôi kiểu đó được không?

- Cô còn nhớ không?

- Nhớ gì?

- Quên nhanh vậy? Hôm đi nhà ma, cô đã hứa sẽ làm tất cả những gì tôi yêu cầu cơ mà? Vậy thì tôi yêu cầu tối nay cô phải đi với tôi!

- O... cái đó... cái đó... tôi... tôi...

- Nào! Chối đi!

- Nhưng mà... nhưng mà...

- Đừng có lấp ba lấp bắp nữa! Tôi ghét kiểu đó lắm! Cô phải đi với tôi! Hiểu không?

- Haizzz... Thôi được, tôi đi! Chỉ tối nay thôi đó!

- Ủ!

"Trời ơi là trời! Sao tôi lại ngu ngốc đến thế cơ chứ? Sao lại nói là làm những gì hần yêu cầu nhỉ? Chị tại sợ hãi quá mà thôi! Nhất định bây giờ mình phải dũng cảm lên! Phải tăng cường xem phim ma để không sợ mới được!"- Vỵ vừa nghĩ vừa vò đầu bứt tai.

Cô đi đằng sau Kevin về phòng làm việc, miệng không ngừng trách bản thân. Nhưng cô đâu biết rằng, phía trước mình đang có 1 người đang cười rất sáng khoái.

Reng reng...

- Đây!

- Gì?

- Chiều nay nhớ qua đây! Cô mà không qua thì...

- Tôi biết rồi! Anh không phải nhắc! Anh về đi! Chiều tôi sẽ qua!- Vy xua tay.

”Hừ còn lâu nhá! Tôi không ngu! Không bao giờ tôi đến nhà anh đâu! Ngồi đây mà cười đê!”

”Cô cứ thử không đến đi! Tôi sẽ cho cô biết tay!”

- Tôi về đây!- Duy trừng mắt nhìn cô.

Nhưng Huyền Anh cũng không phải hạng vừa, cô trừng mắt lại nhìn Duy. Về tới nhà, cô vứt cái cặp sách hình Doremon màu xanh xuống đất, nhảy xuống giường nằm rồi nhắm mắt ngủ 1 giấc tới chiều.

- Này! Dậy đi!

- Mẹ để con ngủ nữa đi! 7 giờ mới vào học cơ mà!

- Cô nói nhầm gì vậy? Dậy mau!

- Mẹ bảo cô giúp việc để sẵn sữa với bánh trên bàn ý, tỳ con xuống ăn!

- Tôi không phải là mẹ cô!- Duy hét lên làm Huyền Anh giật mình tỉnh giấc.

- Aishhhhhh! Tôi điên mất thôi!- Duy day day thái dương.

- O! Hình như không phải mẹ!- Huyền Anh dụi mắt.

- Cô hãy nhìn kĩ xem tôi là ai!- Duy cúi xuống, anh đưa mặt mình đối diện với mặt cô nhưng khoảng cách rất gần.

Huyền Anh mở to mắt nhìn người đối diện mình.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...- Huyền Anh hét ầm lên rồi cầm lấy cái gối bên cạnh ném

vào người Duy.

- Ya! Cô làm gì thế?- Duy bật tức sau khi bị lãnh trọn cả cái gối vào người.

- Sao... sao anh lại... lại ở đây? Anh vào kiểu gì hả? Trả lời mau!

- Cửa không khóa mà!

- Hảaaaaaa?

- Thật đấy! Ra mà xem!

- Không! Không thể nào!- Huyền Anh bật dậy lao nhanh ra ngoài cửa phòng. Quả nhiên, cửa mở toang.

- Thế nào? Đúng không?- Duy khoanh tay trước ngực, đứng dựa vào tường.

- Rõ ràng... rõ ràng tôi đã khóa cẩn thận rồi mà! Hay là anh... anh đã nhảy qua hàng rào vào trong, mở cửa ra sau đó nói dối là do cửa chưa khóa?

- Cô bị sao vậy? Nhà cô làm gì có hàng rào để mà trèo qua?

Huyền Anh sực nhớ ra đây là nhà Vy, cô cứ tưởng đây là nhà mình.

- À! Tôi nhầm! Mà anh ở đây từ lúc nào? Sao không gõ cửa? Anh đã...

- Yên tâm, tôi vừa vào đây thì gọi cô dậy, chưa hề làm gì cô cả.

- Anh đến đây làm gì? Anh muốn gì ở tôi?

- 4 giờ rồi thưa cô nương! Cô dám không đến nhà tôi ư?

- Ô... nhưng... nhưng làm thế nào mà anh... anh biết nhà tôi vậy?

- Tôi đâu có ngu? Tôi biết chắc chắn cô sẽ không đến nên cho người đi lòng địa chỉ nhà cô đấy!

- Cái gì? Trời ơi!

- Bây giờ cô có chạy đi đâu đi chẳng nữa thì cũng không thoát khỏi tôi đâu!
- Tại sao cứ phải là tôi? Kiếp trước tôi nợ nần gì anh hả? Sao tôi lại vướng víu vào 1 tên công tử bột đáng ghét như anh thế?
- Tôi đã làm gì cô chưa? Sao cô than thở kinh thế? Cứ làm như tôi ăn thịt cô ý!
- Anh là đồ đáng ghét, đồ lưu manh chết tiệt! Tôi ghét anh lắm lắm lắm! Anh chỉ mang rắc rối đến cho tôi thôi!
- Thôi nín đi! Nếu cô nghe lời tôi ngay từ đầu có phải hơn không?
- Nghe cái đầu anh! Tôi là osin của anh à? Sao tôi phải nghe lời anh chứ?
- Cô không phải là osin của tôi, cô là gia sư của tôi. Tôi có thể trả tiền đằng hoàng, nhưng do cô bướng bỉnh không chịu dạy nên tôi đành phải dùng biện pháp mạnh thôi! Có gì sai à? Cô không nên nuốt lời với cô giáo chủ nhiệm như thế! Tôi mà nói với cô giáo là cô nhận dạy lời dạy tôi nhưng lại nuốt lời trốn tránh không dạy thì cô giáo sẽ nghĩ gì?
- ...
- 1 học sinh mới học rất giỏi, hứa sẽ giúp đỡ những bạn học kém vươn lên trong học tập nhưng rồi cuộc lại không làm. Trời ơi tệ lắm đây! Chắc chắc!- Duy đi đi lại lại xung quanh Huyền Anh.
- Thôi... được rồi! Tôi sẽ dạy anh! Nhưng... dù sao tôi cũng đã lỡ hứa với cô giáo rồi nên... tôi có vài điều kiện nho nhỏ, anh có thể đáp ứng cho tôi được không?
- Được! Nói đi!
- Thứ nhất: Không được bắt ép tôi làm những gì mà tôi không muốn!
- Ok! Tiếp!
- Thứ hai: Không được chạm vào tôi khi chưa được sự cho phép của tôi!
- Không được!
- Tại sao?

- Thế thì tôi sẽ không trừng phạt cô mỗi khi cô sai được!

- Trừng phạt ư? Anh định đánh tôi chắc?

- Tôi không bao giờ đánh con gái! Tôi có rất nhiều cách trừng phạt cô nhưng cách nào cũng bắt buộc phải CHẠM!- Duy nhấn mạnh.

- Anh... anh định làm gì?

- Bí mật! Cứ làm tôi phạt ý đi, cô sẽ biết ngay thôi!- Duy nháy mắt.

- Nhưng... tôi không thích...

- Chắc cô không biết nhỉ? Tôi và anh trai tôi đều có điểm chung là khi mà tức lên ý thì không bao giờ làm chủ được bản thân, có thể làm cả những chuyện không ai dám làm mà trời không biết, quý không hay đấy! Thế nên tôi bảo bỏ là bỏ!

- Tôi... tôi...

Huyền Anh nhớ lại ngày hôm qua, lúc mà Duy đến gần cô và cởi cúc áo, ánh mắt anh cũng giống hệt như lúc này. Cô không thể cứng rắn được nữa, thay vào đó là sự sợ hãi tột độ.

- Vậy... điều kiện này... bỏ qua!

- Tốt đấy! Tưởng cô còn định tiếp tục. Suýt nữa thì cô tự hại bản thân mình rồi đó!- Duy cười nửa miệng, mặt gian xảo.

- Còn điều kiện nào nữa không?

- Không... hết rồi!

- Ít thế thôi à? Vậy bây giờ bắt đầu học đi!

- Ủ... thế... anh... anh... lôi sách vở... ra... đi! Chúng ta... học!

- Đừng có lấp ba lấp báp như thế nữa đi! Tôi không ăn thịt cô đâu mà sợ!

Huyền Anh nuốt nước bọt, cô nuốt ngực trần tĩnh. Duy thì mừng thầm trong lòng, cuối cùng thì cũng

khuyết phục được cô.

23. Chương 12

- Vy! Hôm nay em ốm hả? Sao em không đi làm?
 - Em bận chút chuyện nên không đi được! Giờ em phải lên chỗ trưởng phòng đây! Tớ em quay lại nhé!- Vy cầm 1 xấp giấy tờ rồi chạy vụt đi.
 - Sao bây giờ cô mới nộp? Cô có biết cô là người nộp muộn nhất không? Báo cáo của mọi người đã được đem lên cho bên thiết kế hết rồi đấy!
 - Tôi xin lỗi! Hôm qua gia đình tôi có việc bận nên...
 - Tôi không chấp nhận bất cứ lí do nào cả! Cô mang báo cáo về đi!
 - Xin trưởng phòng, tôi sai rồi!
 - Tôi không muốn nghe nữa, cô về đi!
 - Cứ để báo cáo đấy!
- Giọng nói lạnh lùng nhưng đầy uy quyền vang lên.
- Giám đốc!- Trưởng phòng ngạc nhiên.
 - Cô Vy mới vào làm nên không biết giờ giấc và quy tắc ở đây, anh hãy bỏ qua cho cô ấy 1 lần này! Còn cô Vy, nếu lần sau còn tái phạm thì đừng nghĩ đến chuyện tồn tại trong tập đoàn này nữa, rõ chưa?
 - Rõ thưa giám đốc!
 - Nhưng thưa giám đốc...
 - Không nói nhiều! Tôi bảo làm là làm, anh có muốn bị sa thải không trưởng phòng?
 - Không thưa giám đốc!- Trưởng phòng cúi đầu, tay nắm chặt.
 - Tốt! Tiếp tục làm việc đi! Còn cô Vy, đi theo tôi!- Kevin ra lệnh.
- Vy lẽo đẽo đi theo Kevin, để lại trưởng phòng với cơn tức giận lên đến đỉnh điểm.
- "Mày tưởng mày làm giám đốc là to tát lắm sao? Rồi sẽ có ngày mày phải quỳ xuống dưới chân tao và cầu xin tao tha thứ!"
- "
- Anh đưa tôi đi đâu thế?- Vy nhăn nhó.
 - Mau lên! Cô đi chậm như rùa bò ý!
 - Ô! Sao lại đưa tôi ra chỗ để xe?
 - Lên xe đi!- Kevin đẩy Vy vào trong xe.
 - Anh đưa tôi đi đâu vậy?
 - ...
 - Đây! Trả lời đi chứ!
 - ...
 - Anh bị điếc à?
 - Ồn ào quá! Tôi không bắt cóc tổng tiền cô đâu mà sợ!

- Vậy anh đưa tôi đi đâu?
- Đi xa phết đấy! Ngủ hay làm gì thì làm đi!
- Hả? Đừng bán tôi sang Trung Quốc mà!
- Cô hâm à? Cô nghĩ tôi là loại người đó sao?
- Đương nhiên! Nhìn mặt cũng biết anh là loại lưu manh chuyên lừa đảo người khác.
- Đây! Cô quá lời rồi đấy nhé! Cô nên nhớ tôi là giám đốc của 1 tập đoàn lớn có tiếng đấy!
- Thế thì đã sao? Kể cả tổng thống hay chủ tịch nước thì cũng không phải ngoại lệ.
- Nhưng cô đã từng qua đêm ở nhà tôi 2 lần hẳn hoi nhé! Thế cô thấy tôi đã đụng chạm gì tới cô chưa?
- Đây là do anh chưa ra tay thôi! Thiếu gì lúc?- Vy cãi cố nhưng mặt cô thì đã đỏ lên từ bao giờ.

Cũng phải thôi, 1 đứa con gái mới quen 1 tên con trai chưa đến 3 tuần mà đã qua đêm nhà người con trai đó 2 lần chỉ vì say rượu. Ai mà chả ngại khi rơi vào tình huống này cơ chứ.

- Sao thế? Tôi nói đúng rồi hả?
- Anh nói đúng cái gì?
- Chuyện cô qua đêm nhà tôi 2 lần ý!- Kevin nhấn mạnh.
- Anh đừng nhắc đến chuyện đó nữa đi!
- Ai bảo cô nói tôi là đồ lưu manh chuyên lừa đảo cơ!
- Thôi tôi buồn ngủ quá! Anh dừng xe để tôi xuống phía sau xe nằm cho thoải mái!- Vy đánh trống lảng.

Xe dừng lại, Vy ra ghế sau ngủ 1 giấc ngon lành. Uống rượu từ hôm qua nhưng đến hôm nay cô vẫn thấy choáng váng. Kevin nhìn Vy qua kính chiếu hậu và cười 1 mình. Anh cứ như vậy trong suốt quãng đường đi.

- Cháo này! Dậy đi!
- O có rồi à? Vợ anh giỏi quá!
- Đã bảo tôi không phải là vợ anh!
- Đừng phủ nhận sự thật như thế chứ! Đưa cháo cho anh nào!- Duy giật bát cháo từ tay Huyền Anh.
- Thuốc đây! Anh mau khỏi đi rồi về cho tôi nhờ!
- Có người vợ nào lại đuổi chồng mình đi như thế không?
- Anh im đi được không?
- Không!
- Tôi chịu anh rồi!

Huyền Anh đứng dậy đi ra khỏi phòng, để lại Duy với nụ cười đắc thắng trên môi.

- Đúng là tên đáng ghét! Hắn lấy tư cách gì mà đòi làm chồng mình cơ chứ? Tại sao số con lại hẩm hiu thế này hả trời? Nụ hôn đầu của tôi! Trời ơi là trời!- Huyền Anh than thở.
- Vợ ơi! Đút cháo cho anh đi!

-...

- Vợ à! Em đâu rồi?

Dường như không thể chịu đựng được nữa, Huyền Anh tức giận đi vào trong, nơi Duy đang ngồi.

- A vợ đây rồi! Đây thôi! Đút cho anh đi!- Duy không nhẽo.
 - Tôi nói cho anh biết. Thứ 1: Tôi không phải là vợ anh, đừng gọi tôi là vợ yêu hay em yêu gì nữa! Thứ 2: Tôi không phải là osin của anh nên đừng sai bảo tôi bất cứ việc gì mà anh có thể làm được. Ăn cháo, uống thuốc khó khăn với anh đến thế cơ à? Anh bị đau đầu chứ có phải đau chân, đau tay đâu mà những việc tối thiểu như thế cũng không làm được? Anh ghét tôi đến thế cơ à? Nếu ghét tôi thì thà anh nhìn thấy tôi xong quay mặt đi giả vờ như chưa quen biết ý, tôi sẽ cảm thấy hạnh phúc đấy! Xin anh đừng làm những trò này nữa được không?
 - Em nói em không phải vợ tôi?
 - Đúng rồi! Không bây giờ và mãi mãi về sau cũng không!
 - Chẳng phải em đã từng nói ai hôn em lần đầu tiên thì em sẽ lấy người đó sao?
 - Đúng là tôi có nói thế, nhưng đó chỉ là ý nghĩ của tôi hồi nhỏ thôi. Lúc đó bé tí thì biết cái gì chứ? Bây giờ lớn rồi, nghĩ khác rồi nên tôi có thể thay đổi mà! Vậy nên... tôi không phải là vợ anh! Ok?
 - Em vẫn là vợ tôi!
 - Sao anh bảo thủ thế nhỉ? Đã bảo không là không! Chẳng có gì để chứng tỏ anh là chồng tôi cả! Đừng có nhận vợ nữa đi!
 - Tôi có thể chứng minh em là vợ của tôi! Ngay bây giờ!
 - Hừ! Anh nghĩ anh có thể ư?
 - Tại sao lại không?- Duy nở 1 nụ cười gian xảo rồi tiến đến gần Huyền Anh.
 - Anh... anh định làm gì hả? Đừng đến gần tôi nha!- Huyền Anh lùi lại.
 - Hình như chị em bảo là muộn mới về đúng không? Hay quá!
 - Đừng chạm vào tôi! Tránh xa tôi ra!
- Duy không trả lời, anh ra đóng cửa phòng.
- Anh... anh muốn gì?
 - Đi ngủ!- Vừa nói Duy vừa cởi áo.
 - Vậy... vậy anh... anh đi ngủ đi nha! Tôi... tôi đi ra ngoài!- Huyền Anh bước đến chỗ cửa phòng.
- Nhưng chưa kịp mở cửa thì cô đã bị bàn tay rắn chắc của Duy giữ chặt. Anh kéo cô lại rồi thô bạo đẩy cô xuống giường, mặt không chút cảm xúc.
- Anh... anh...- Lần này thì Huyền Anh sợ hãi tột độ.
 - Cởi áo ra!- Duy ra lệnh.
 - Không! Đừng chạm vào tôi!
 - Thế để tôi làm vậy!- Duy nhảy lên giường và đến bên cô.
 - Tôi xin anh! Tôi xin anh đừng chạm vào tôi!
 - Em muốn tôi chứng minh tôi là chồng em cơ mà! Tôi đang chứng minh đấy thôi!
 - Nhưng...
 - Không nhưng nhị gì cả! Lại đây mau lên!
 - Xin anh đừng như vậy! Đây gọi là chồng ư? Anh bắt ép người khác như thế mà mong muốn người ta làm vợ anh ư?
 - Đương nhiên! Tôi là vậy đó! Không từ bất cứ 1 thủ đoạn nào!

- Không từ thủ đoạn ư? Anh đường đường là con trai của chủ tịch tập đoàn Fashion King mà! Nếu anh làm gì tôi, chuyện này mà đồn ra ngoài thì bố mẹ anh sẽ ra sao?

- Chẳng ảnh hưởng gì đến bố mẹ tôi cả! Em đừng ngại biện!

- Vậy còn bố mẹ tôi? Anh không nghĩ đến họ sao?

- Bố mẹ em chắc chắn sẽ đồng ý nếu như em có thai!- Duy nhún vai.

- Không! Có chết tôi cũng không để anh chạm vào người tôi!

- Tùy thôi! Em cứ tự vệ thoải mái! Em nghĩ rằng sức em có thể ngăn được tôi sao? Khi mà dục vọng của 1 thằng đàn ông đã lên đến đỉnh điểm rồi thì không gì có thể ngăn lại được, em hiểu không?

- Đừng mà! Xin anh!- Huyền Anh van nài.

- Không! Tôi không tha thứ cho bất cứ ai, nhất là em!

Duy ghé mặt mình sát vào mặt Huyền Anh. Còn cô thì nhắm tịt mắt lại rồi quay sang chỗ khác.

Tách... tách...

"Đây là..."

"

Duy nhìn Huyền Anh, những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, ướt đầm bờ vai nhỏ bé của cô.

"Cô ấy... khóc ư? Mình... mình đang làm gì thế này?"

"

- Tôi xin lỗi! Tôi... tôi...- Duy bật dậy.

Huyền Anh nhắm tịt mắt lại, những giọt nước mắt vẫn rơi xuống không ngừng.

- Đàn ông các anh là như thế này sao? Coi rẻ phụ nữ như thế ư? Tôi cứ nghĩ là... anh... Thôi! Anh đi đi! Hãy coi như chưa từng quen biết tôi!

- Tôi xin lỗi! Tôi chỉ...

- Anh đi đi!- Huyền Anh hét lên.

Cô vẫn khóc, tiếng nấc vang lên làm lòng Duy quặn thắt. Anh không nói gì nữa, chỉ cầm chiếc áo sơ mi bị vứt lăn lóc dưới chân giường rồi mở cửa đi ra khỏi căn phòng. Anh thấy lo, lo rằng cô sẽ ghét bỏ anh. Con gái xung quanh anh thì chẳng thiếu, nhưng anh không đếm xỉa đến họ. Đối với anh, đàn bà con gái chẳng là gì cả, họ chỉ là những vật cản trong cuộc sống của anh thôi. Nhưng từ khi gặp Huyền Anh, anh đã nghĩ khác đi rất nhiều. Anh cảm thấy vui hơn, hạnh phúc hơn khi ở bên cạnh cô. Không lẽ... anh đã trót yêu cô rồi? Không, tình yêu của anh chỉ dành cho 1 người, 1 người mà thôi. Người con gái ấy sẽ mãi mãi ở trong trái tim anh. Nhưng... liệu điều đó có thể thay đổi khi Huyền Anh xuất hiện?

24. Chương 12

Ads - Nhanh lên nào! Muộn rồi đấy!

- Anh cứ từ từ! Cái váy này khó mặc quá!

- Tôi không biết kiên nhẫn đâu đấy! Đừng để tôi phải xông vào nha!

- Sắp xong rồi! Chờ 1 chút nữa đi!

- Tôi cho cô 10 giây, nếu cô vẫn chưa xong thì tôi sẽ đập cửa xông vào! 10... 9...

- Đừng! Sắp xong rồi!

- 8... 7... 6...

”Nhanh nào Vy ơi! Cố lên! Ya!”

- 5... 4... 3...

”Ha ha! Được rồi!”

- 2... 1...

Rầm...

- Tôi xong rồi!

- Tốt! Có khi phải áp dụng biện pháp này thì cô mới nhanh tay được!

- Tôi sẽ cố gắng hết sức! Chỉ xin anh... đừng đập cửa xông vào được không? Anh thích nhìn người khác thay đồ đến thế cơ à?

- Không! Tại cô lâu quá nên mới phải thế thôi!

- Tôi... sẽ cố! Xin anh... đừng như vậy nữa! Tôi ghê sợ những hạng người như thế lắm!

- Được thôi! Miễn là cô nhanh tay 1 chút, không thì...

- Biết rồi!

Sau đó Kevin đưa Vy vào trong xe rồi phóng đến 1 tiệm làm tóc lớn.

- Anh Kevin!- 1 cô gái có kiểu đầu tomboy màu hung đỏ, mặc chiếc quần hiphop và áo cộc tay rộng thùng thình chạy ra mở cửa cho anh. Cô gái có làn da trắng hồng và khuôn mặt rất baby nhưng phong cách thì

hoàn toàn giống hệt con trai.

- Nhóc à! Lâu không gặp mày. Khỏe không?

- Lâu gì mà lâu? Lần cuối anh gặp em là 2 tuần trước cơ mà! Sao dạo này anh ít đến thế?

- Anh xin lỗi nhóc! Công ty anh sắp ra bộ sưu tập mới nên anh rất bận, thời gian đâu ra mà đến thăm mày?

- Đã bảo đừng gọi em là nhóc nữa cơ mà! Em lớn rồi, không trẻ con như xưa nữa!- Cô gái phụng phịu.

- Mày mới có 17 tuổi thôi mà! Không gọi là nhóc thì gọi là gì?

- Gọi tên em như bình thường ý! Không gọi em là nhóc thì anh chết à?

- Gọi như bình thường à? Thế nhóc Ngọc nhá ha ha ha ha ha...- Kevin cười lớn.

- Đã bảo không gọi nhóc mà! Chỉ Ngọc thôi! Ở mà ai đây anh Kevin?- Ngọc chỉ tay vào Vy.

- Đây là bạn gái anh! Hôm nay anh đưa cô ấy đi dự tiệc sinh nhật thằng Long! Mày làm tóc rồi trang điểm hộ anh cái!

- Không thành vấn đề! Chà, chị này xinh ghê! Đúng là bạn gái của anh Kevin có khác! Chào chị, em là Hoàng Bảo Ngọc, em họ anh Kevin, rất vui được làm quen với chị ạ!- Ngọc nhe răng cười để lộ cái răng khểnh trông rất đáng yêu.

- Chào em! Chị là Vy, mà chị không phải là bạn gái của anh em đâu, chị là...

- Vợ sắp cưới!- Kevin ngắt lời Vy.

- Cái gì?- Vy há hốc mồm nhìn Kevin.

- Woa thế á? Bao giờ anh chị cưới? Ôi em muốn đến xem quá hà! Cho em làm phù rể nhé!- Ngọc nhảy lên sung sướng.

- Không! Không phải đâu em à! Chị...

- Thôi nhanh nào! Sắp muộn rồi đấy!- Kevin lại lần nữa ngắt lời Vy.

- Ok! Chờ em vào lấy dụng cụ đã! 5 phút thôi!

- Ừ rồi rồi! Mà đi đi, nhanh lên nhá!- Kevin xua tay.

- Anh bị điên hả? Tôi là vợ chưa cưới của anh hồi nào?- Vy lên tiếng sau khi Ngọc vừa đi khuất.

- Đã dối thì phải dối cho trót chứ! Con bé quý tôi lắm! Nó bảo nó mong chờ đám cưới của tôi từng giây từng phút đó!

- Nhưng dù sao nó cũng còn bé mà! Hơn nữa nó lại yêu quý anh, anhỡ lẽ dối nó sao?

- Quá trễ rồi! Tôi đã nói thế với nó! Bây giờ cô mà nói sự thật ra thì nó sẽ buồn lắm đấy! Cứ tạm thời thế đi đã! Bao giờ nó lớn lớn chút nữa thì tôi sẽ nói sự thật cho nó, ok?

- Nhưng anh đừng có kéo dài quá lâu nhé! Tôi không thích nói dối chút nào!

- Yên tâm! Cô không phải lo!

- Em xong rồi nè! Chị dâu ơi ra đây ngồi đi!- Ngọc từ trong đi ra, tay cầm một cái hộp rất to.

- Ừ em! Mà không cần phải cầu kì quá đâu em nha! Chị chỉ cần trang điểm nhẹ tý là được mà!

- Không được! Em muốn chị dâu của em là đẹp nhất! Anh Kevin ra ngoài chờ đi! Em sẽ làm cho anh phải khâm phục tài năng của em!

- Mà không phải khoe! Anh cũng biết mà giỏi rồi! Giúp anh nhé!- Kevin nháy mắt rồi mở cửa bước ra phòng khách.

- Tóc chị đẹp ghê! Đen tự nhiên nè, mượt, mềm nữa! Sở tóc chị thích lắm ý! Chị đi ép tóc ở đâu thế?

- Chị chưa ép bao giờ em à!

- Thế á? Sao tóc chị đẹp thế? Đẹp lắm ý!

- Cảm ơn em!- Vy cười.

- Chị nhắm mắt vào! Trong quá trình em trang điểm và làm tóc chị không được phép mở mắt, không ti hí.

- Trời! Cầm cả chị nhìn luôn hả?

- Đúng rồi! Mà chị yên tâm đi, sẽ đẹp lắm đó!- Ngọc nháy mắt.

- Ủ!- Vy nhắm mắt vào.

45 phút sau...

- Xong rồi! Chị mở mắt ra đi!

Vy từ từ mở mắt. Cô ngạc nhiên vì không nhận ra chính bản thân mình nữa.

- Ôi! Đây có phải là chị không vậy?

- Hi hi! Đương nhiên là chị rồi! Em mà ra tay thì gạo xay ra cám!- Ngọc vỗ ngực.

- Trời ơi đẹp quá! Em giỏi thật đấy!

- Cảm ơn chị dâu! À chị mau ra đi không anh Kevin sốt ruột.

- Ủ!

- Khoan đã! Chị đi đôi này vào đã! Đeo vòng này nữa!- Ngọc giơ lên 1 đôi giày cao gót và 1 chiếc vòng cổ có hình trái tim bằng kim cương sáng lên rất đẹp.

- Trời! Chị không nhận đâu! Đôi giày này cao quá chị không đi được, còn cái vòng cổ này... chị không xứng đáng đeo nó!

- Ui dào! Coi như em cho mượn đi mà! Năn nỉ chị đó! Chỉ cần kết hợp vào với chiếc váy này thì sẽ rất đẹp mà! Chị mà không nhận thì em sẽ buồn lắm! Hức hức!

- Vậy thì chị chỉ mượn thôi nhé! Mai chị sẽ mang trả em luôn!

- Ok ạ! Hi hi! Yêu chị dâu nhất!

- Ủ cảm ơn em nha!

Vy bước ra, Kevin quay sang nhìn, anh cũng không tin vào mắt mình. Trước mặt anh chính là cô gái mới vào làm trong công ty anh mà trước đây anh còn chê bai cô là người không biết cách ăn mặc. Bây giờ thì anh đã nghĩ khác.

- Đẹp không anh Kevin? Sao mặt anh dần ra thế? Đây!- Ngọc vừa nói vừa hươ hươ tay trước mặt Kevin.

- E hèm! Ừ được! Nhóc giỏi lắm! Anh phục mày rồi!- Kevin xoa đầu Ngọc.

- Em mà lì ha ha ha ha...

- Thôi anh phải đi đây! Cảm ơn mày nhé! Anh là anh quý mày nhất đây!

- Em biết rồi! Bái bai anh Kevin, bái bai chị dâu.

- Chào em! Cảm ơn em nhé!- Vy vẫy tay khi đi vào trong xe.

- Để thế này đẹp đây! Lần sau đi làm cứ để như thế đi!

- Tôi không thích!

- Đẹp mà! Đỡ hơn khi cô đi làm đó! Lúc đó quê mùa kinh khủng!

- Kệ tôi chứ! Mà phải công nhận em gái anh giỏi thật đây!

- Chuyện! Em tôi mà!

- Cô bé đáng yêu, lại thân thiện nữa! Sao mới 17 tuổi mà đã đi làm thế này rồi? Cô bé học trường gì vậy?

- Nó bỏ học rồi!

- Hả? Bỏ học ư? Tại sao lại thế?

- Nó bảo nó thích cái nghề này hơn! Nó bảo học mệt lắm! Mà nó học rất giỏi đây nhé!

- Thế á? Tiếc nhỉ?

- Tôi yêu quý nó lắm. Dù là em họ nhưng tôi coi nó như em ruột tôi vậy. Nó đáng yêu lắm, rất hồn nhiên

nhưng hơi yếu đuối.

- Yếu đuối ư? Phong cách con trai thế kia mà yếu đuối?

- Ủ! Thực ra nó ghét học vì 1 nguyên nhân nữa. Hồi đi học nó ngoan lắm, nữ tính nữa. Nhưng khi đi học thì nó bị cả lớp tẩy chay, suốt ngày bị đánh đập chỉ vì nó nhà giàu nên ở lớp cho rằng nó kiêu ngạo, bần tính. Thực sự thì tôi cũng chẳng hiểu như thế nào. Nó khóc suốt, chỉ toàn ngồi thu lu 1 góc. Về sau nó bỏ học đi làm cái nghề này, thay đổi cả phong cách luôn. Tuy vậy nhưng cái tính trẻ con đáng yêu của nó thì không thể nào thay đổi được. Tôi thương nó lắm, thế nên tôi đã tự hứa với bản thân là phải bảo vệ và giúp đỡ nó hết sức mình.

- Vậy sao? Anh đúng là 1 người anh trai tốt!

- Cảm ơn cô!- Kevin mỉm cười.

Vy bị cuốn hút bởi nụ cười đó. Không giả dối, không 1 chút gian xảo. Cô cảm thấy ác cảm trong cô đối với anh đã vơi dần đi. Trông anh đáng ghét, nông nổi vậy thôi nhưng thật sự anh là 1 người anh trai tốt và có trách nhiệm. Vy cảm thấy rất vui.

- Đến nơi rồi đó! Xuống xe đi!- Kevin dừng xe lại.

Trước mặt Vy là 1 biệt thự lớn với phong cách kiểu cổ xưa.

- Chà! Biệt thự đẹp quá! To nữa! Cách trang trí đẹp thật đó!- Vy tấm tắc khen.

- Còn thua xa nhà tôi!- Kevin bĩu môi.

- Hứ! Anh đừng tự tin như thế chứ! Mỗi căn nhà mang 1 kiểu cách khác nhau mà! Nhưng tôi thích kiểu cổ điển như thế này hơn. Nó tạo cảm giác thoải mái mà như kiểu đưa ta quay trở lại thời ngày xưa ý!

- Thế còn nhà tôi?

- Nhà anh là kiểu hiện đại nhưng gần gũi với thiên nhiên vì 4 phía đều có cây cối và đường đi vào trong cửa chính thì rải đầy sỏi đá. Phòng khách có rất nhiều loại hoa, mùi hương quyện vào nhau tạo cảm giác dễ chịu. Các phòng đều có đèn chùm pha lê làm cho những căn phòng ấy trở nên đẹp hơn, lung linh huyền ảo hơn. Và...

- Thôi thôi thôi, đủ rồi! Tả nhà tôi thế là được rồi! Cảm ơn cô! Ngày xưa hồi đi học cô 10 phẩy môn Văn à?

- Có 9 phẩy thôi, làm gì mà đến mức 10 phẩy? Thế thì tôi thành nhà văn xuất chúng của nước Việt Nam

này rồi!

- Thảo nào cô tả kinh khủng quá! Tôi phục cô rồi đấy!

- Cảm ơn!

- Ôi Kevin! Thành bạn thân yêu quý của tôi!- Tiếng của 1 người con trai làm Kevin và Vy đều quay sang nhìn.

- A Long! Chúc mừng sinh nhật mày! Lâu quá không gặp!

- Cảm ơn mày! Vào đi! Tao chờ mày mãi!

- À! Giới thiệu với mày, đây là bạn gái tao!- Kevin vừa cười vừa khoác vai Vy.

- Chào anh!- Vy cười xòa.

- Chào em! Chà Kevin quả là có con mắt thẩm mỹ. Em đẹp quá!- Long nhìn Vy không chớp mắt.

- Cảm ơn anh!

- Em có đôi mắt và mái tóc rất đẹp, nó rất cuốn hút và quyến rũ.

- Thật sao?

- Ủ! Thảo nào thằng Kevin nó yêu em! Đúng không hả Kevin?

- Này! Mày đừng tán bạn gái tao thế chứ! Mà cái chiêu đấy của mày cũ rồi! Không ai nghe đâu!

- Bao nhiêu năm rồi mà mày vẫn chẳng thay đổi! Mà tao thấy tiếc quá mày ạ! Nếu như cô gái này không phải là bạn gái mày thì tao đã tán rồi! Ấy dà!- Long thở dài.

- Cái thằng háo sắc này, vẫn chứng nào tật đấy! Thấy gái đẹp là sáng mắt lên! Thảo nào mãi mà mày vẫn chưa có người yêu. Toàn tán nhiều em xinh xinh rồi lại đá, khổ thân người ta. May cho mày còn được cái dáng to cao, khuôn mặt đẹp trai chứ nếu không thì còn khướt mới được gái theo! Mày hãy học cách tôn trọng tình yêu đi! Bỏ cái thói trăng hoa đi ngay lập tức cho tao!

25. Chương 13

- Này! Đến nơi rồi! Dậy đi Mèo Xù!

- Hả? Đến đâu?

Vy ngồi dậy, trước mặt cô là biển, ánh nắng phủ lên làm những hạt cát nhỏ li ti thêm óng ánh.

- Ôi! Biển! Đẹp quá!- Vy thốt lên.

Cô lao ra khỏi xe rồi chạy đến trong niềm hạnh phúc tột cùng. Kevin ngạc nhiên nhìn Vy, anh không ngờ cô lại thích biển đến thế, anh mỉm cười.

- Woa! Anh nhìn này! Nhiều vỏ sò quá! Đẹp thật đấy!- Vy cầm vài cái vỏ sò rồi ngắm nghía mãi không chán.

- Vỏ sò mua ở cửa hàng lưu niệm thì thiếu gì?

- Tôi không thích những cái vỏ đó! Trông giả tạo lắm! Vỏ này đẹp, hấp dẫn hơn nhiều!

- Cô đúng là lắm chuyện!

- À! Hay xây lâu đài cát đi!

- Lâu đài cát?

- Ủ! Ra đây đi, tôi chỉ cho!

- Xây bằng 2 cái này á?- Kevin 1 tay cầm xô đồ chơi còn tay kia cầm xẻng nhựa.

- Anh đi biển nhiều rồi mà không biết chơi những trò này sao?- Vy ngạc nhiên.

- Tôi toàn đi biển những khi gặp chuyện buồn bực thôi! Lúc ấy thì còn tâm trí đâu mà làm mấy cái này?

- Anh là đồ ngốc! Chắc anh lại ngồi 1 mình trong phòng uống rượu chứ gì?

- Sao... sao cô biết?

- Tôi còn lạ gì nữa? Nếu anh không biết thì lại đây tôi chỉ cho!

Vy xúc xô cát rồi úp xuống, cứ làm liên tục như vậy sau đó bắt đầu dùng tay nhào nặn chỗ cát đó thành 1 lâu đài nhỏ xinh.

- Xong rồi ha ha ha ha! Ê lại đây xem thành quả của tôi này! Ở đâu rồi?- Vy ngó nghiêng xung quanh.

Khi cô quay ra đằng sau thì nhìn thấy Kevin đang nằm ngủ ngon lành, đôi lông mày hơi nhíu lại vì nắng.

"Á à! Hóa ra là đang ngủ! Hừ! Tôi sẽ cho anh biết tay!

"

Ào...

Kevin bật dậy, quần áo anh ướt sũng.

- Ha ha ha ha! Cho đáng đời anh!- Vy cười lớn.

- Cô... cô dám?

- Ai bảo anh không xem tôi xây lâu đài cát cơ! Dám ngủ à?

- Ya! Cô chết với tôi!- Kevin đuổi theo Vy.

- Á! Đau quá!

- Anh sao thế?- Vy chạy lại chỗ Kevin.

- Bắt được rồi! Chạy à?- Kevin chụp lấy tay Vy.

- Á! Anh chơi ăn gian!

Ào... Kevin hắt 1 xô nước vào người Vy.

- Này thì ăn gian! Quả báo nhé! Lêu lêu!

- Anh được lắm! Tôi sẽ cho anh biết tay!- Vy lấy tay lau mặt rồi đuổi theo Kevin.

Họ cứ trêu đùa nhau như vậy. Té nước, nghịch cát, thu lượm vỏ sò,... những việc tưởng chừng như đơn giản nhưng nó đã khiến cho khoảng cách giữa họ trở nên gần dần, gần dần.

- Sao? Xe anh hết xăng rồi ư?

- Tôi quên khuấy mất không đổ xăng! Ở đây có 1 cây xăng nhưng mà xa lắm, phải đi mất 3 cây cơ! Giờ này muộn quá rồi! Đi không kịp đâu!

- Trời ơi! Người tôi ướt hết rồi! Không có quần áo để thay này! Tất cả là tại anh đó! Sao anh lại đưa tôi ra đây cơ chứ?

- Cô vũ phu nó vừa vừa thôi chứ! Cô cũng thích ra biển còn gì? Xí! Chờ tôi 1 tý!

Kevin mở cốp xe, trong đó có 1 túi đồ màu đen. Anh mở túi lấy trong đó ra 1 bộ quần áo.

- Này thay đi! Tôi không biết size của cô là bao nhiêu nên bị chật hay rộng thì chịu khó tý nhé!- Kevin ném bộ quần áo cho Vy.

- Anh mua từ lúc nào vậy? Hóa ra anh sắp đặt chuyện đi biển từ trước rồi à?

- Hỏi nhiều! Có quần áo thay là được rồi! Thay mau lên!

- Không có chỗ để thay! Anh định bắt tôi thay ở đây à?

- Quên mất! Đi theo tôi!

Kevin dẫn Vy đến 1 ngôi nhà lớn gần đó.

- Cậu chủ! Cậu đến ạ?- 1 người đàn bà có khuôn mặt phúc hậu chạy ra mở cửa cho Vy và Kevin.

- Dẫn cô ấy lên phòng đi!

- Vâng thưa cậu chủ! Cô hãy đi theo tôi!

Người đó dẫn Vy lên cầu thang, ngay đối diện cầu thang đó có 1 căn phòng.

- Đây là phòng của cô! Tôi đã dọn dẹp rồi! Mời cô vào!

- Vâng! Cháu cảm ơn bác!

- Nếu cần gì thì cứ gọi tôi! Giờ tôi xin phép xuống chuẩn bị bữa tối!

- Vâng! Cháu chào bác ạ!- Vy lễ phép.

”Woa! Căn phòng đẹp quá! Nhìn ra biển được này! Kể ra tên Kevin cũng không đến mức đáng ghét lắm. Ít ra còn ỉnh ở trong phòng tử tế.

”

- Này! Xong thì xuống ăn tối nhé!

- Biết rồi!

- Nhanh lên đây!

Sáng hôm sau...

Duy vào lớp học, anh đang mong chờ 1 hình bóng quen thuộc, 1 cô gái có khuôn mặt giống búp bê, tính cách tuy ngang bướng nhưng rất đáng yêu, hồn nhiên. Anh ngồi xuống, chốc chốc lại ngó ra cửa lớp nhưng không thấy đâu.

Reng reng...

Bắt đầu vào tiết 1, cô giáo bước vào lớp, Huyền Anh vẫn chưa thấy đến, anh bắt đầu thấy sốt ruột.

- Thưa cô, bạn Huyền Anh xin phép nghỉ ngày hôm nay ạ! Bạn ấy bị ốm!

Ồm ư? Tại sao lại bị ốm? Cô ấy ốm có nặng không? Đã có ai ở bên cạnh để chăm sóc chưa? Hàng loạt câu hỏi hiện lên trong đầu Duy, anh cứ tự trách mình, tại mình mà Huyền Anh mới trở nên như vậy. Suốt cả buổi sáng anh chẳng nói chẳng rằng, cũng không tập trung học, anh chỉ ngồi nhìn ra ngoài cửa lớp. Anh cảm thấy lo lắng cho Huyền Anh.

Tan học, Duy phóng xe qua nhà Huyền Anh. Căn nhà im lặng 1 cách đáng sợ. Anh đến gần cửa và giơ tay định bấm chuông. Nhưng dường như 1 cái gì đó đã ngăn cản anh lại.

"Phải rồi! Cô ấy đang ghét mình cơ mà! Vả lại chị cô ấy đang ở nhà rồi! Lo gì chứ?

"

Sau suy nghĩ ấy, anh hạ tay xuống và quay lại, lên xe phóng về nhà. Trước khi đi, anh ngoái đầu lại nhìn căn nhà 1 cách luyến tiếc.

"Tôi xin lỗi vì đã làm cho em bị tổn thương!

"

Huyền Anh bật dậy, cô có cảm giác như ai đó đang nói với mình, giọng nói rất quen thuộc nhưng cô không thể nhớ được đó là ai. Cô cố gắng trấn tĩnh lại mình nhưng giọng nói đó cứ vang vọng bên tai làm cô không thể nào bình tĩnh được.

"Lạ thật! Đó là ai nhỉ? Giọng nói này... quen quá!

"

- Thôi Huyền Anh à! Kệ đi! Gì thì gì vài ngày sau là mày quên hết ý mà! Tà Huyền Anh này không hề quen biết Hoàng Bảo Duy! Mà sao mình lại nhắc đến tên hắn nhỉ? Điên mất! Aishhhhhhh!- Huyền Anh vừa lẩm bẩm vừa tự cốc vào đầu mình.

- Dậy! Sáng rồi!

- Ô! Sáng rồi á? Thôi để tôi ngủ thêm tý nữa đi! Buồn ngủ lắm!

- Ngủ ngáy gì nữa? Dậy mau! Đi ăn với tôi!

- Tôi không đói! Anh đi mà ăn! Tôi muốn ngủ cơ!

- Đây thì ngủ!- Kevin hất tung chăn mà Vy đang đắp ra.

- Anh là đồ chết tiệt! Sao cứ nhất thiết phải kéo thêm tôi thế? Anh đi 1 mình thì chết người à?

- Ừ đúng rồi đấy!

- Đã thế thì tôi không dậy!

- Có dậy không?

- Không!

- Dám cứng đầu với tôi hả?

Kevin nắm lấy tay Vy, anh bế xốc cô lên.

- Anh làm cái trò gì vậy? Thả tôi ra!- Vy giãy giụa.

- Vì cô không chịu xuống nên tôi đành phải đưa cô xuống thôi!
 - Thả ra! Sao anh cứ bắt ép tôi thế?
 - Không thả! Tôi thích thế đấy! Tôi sẽ bế cô ra ngoài đường!
 - Đừng làm thế!- Vy hét lên.
 - Tôi cứ làm thế đấy! Cô làm gì được tôi?
 - Thôi được rồi! Tôi đi, tôi đi là được chứ gì?
 - Tốt! Thế này ngay từ đầu có phải ngoan không? Riêng cô thì tôi phải sử dụng biện pháp mạnh mới hạ được cái tính ngang bướng của cô!
- ”Chết tiệt, mình toàn thua hần thế này! Hần cứ dọa mình cái kiểu như thế thì đến bao giờ mới thoát khỏi hần đây?
- ”
- Này!
 - Gì?
 - Đi ra biển tiếp đi!
 - Làm gì?
 - Tôi muốn xây lâu đài cát tiếp!
 - Tha cho tôi! Cô không còn trò nào khác à?
 - Đi mà!- Vy chớp chớp mắt.
 - Cô đúng là đồ nhiều chuyện!
 - Kệ tôi chứ! Anh đưa tôi đến đây cơ mà!
 - Cô ra mà chơi 1 mình, tôi không đi đâu! Tôi không phải là trẻ con!
 - Anh cứ bảo thủ thế này thì chả bao giờ khá lên được đâu! Biển là nơi để giải trí, để ngắm chứ không phải là nơi để anh tìm đến giải tỏa những cái ưu phiền vớ vẩn. Mà anh có ngắm biển đâu? Chỉ ngồi uống rượu rồi đập phá thì nói làm gì? Nếu đã mất công đến đây rồi thì anh nên tận dụng chúng bằng cách làm những công việc nhẹ, đơn giản ý. Nó sẽ giúp anh cảm thấy lạc quan và thư thái hơn đấy! Tôi thì là anh sẽ quên hết nỗi buồn luôn. Cách này hiệu quả gấp tí lần uống rượu đó! Uống rượu sẽ càng làm anh đau đớn hơn mà chẳng giải quyết được gì cả!
 - Cô là nhà tâm lý học à?
 - Không! Tôi chỉ nói theo suy nghĩ và kinh nghiệm của tôi thôi! Nhưng tôi dám chắc là rất chính xác.
 - Tôi không ham hố những cái đó! Tôi chỉ sống và làm việc vì tập đoàn mà thôi! Mấy cái này toàn làm cản đường tôi!
 - Anh thật là... Cái gì mà vớ vẩn? Anh nghĩ cứ vùi đầu vào công việc là tốt à? Anh cũng phải chăm sóc cho bản thân mình đi chứ? Làm như vậy chỉ khiến anh thêm căng thẳng, mệt mỏi. Thảo nào anh nghiêm khắc trong công việc kinh khủng. Mọi người trong tập đoàn ai cũng sợ anh, anh có biết điều đó không?
 - Có!
 - Anh là cấp trên mà chẳng bao giờ nghĩ cho cấp dưới gì cả! Họ nhận lương của anh không có nghĩa là anh có quyền sai khiến họ hết việc này đến việc khác! Con người ai mà chả có lúc mắc sai phạm. Người ta sai có 1 tý thôi cũng đuổi đến mức không còn công ăn việc làm! Anh không thấy mình quá đáng sao? Anh nên thay đổi mình 1 chút đi! Cứ sống thế này mãi thì chỉ có tổn thọ thôi!
- Kevin không nói gì nữa, anh dứt 2 tay túi quần, lẳng lặng đi ra chỗ khác. Vy nhún vai rồi chạy tung tăng xung quanh. Cuối cùng cô dừng chân lại ở nơi mà hôm qua cô đã đứng và xây lâu đài cát.

”Tên chết dẫm kia! Tôi nói trúng tim đen của anh rồi đúng không? Người ta nói à sửa còn không thêm cảm ơn lấy 1 câu, lại còn vênh mặt lên đi ra chỗ khác nữa chứ! Cái bản mặt thấy mà ghét! Thôi dù sao mong anh thay đổi, đừng gây áp lực cho nhân viên nữa!

”

”Cô ta nói đúng! Có lẽ mình đã quá khắt khe trong công việc. Mình cần thư giãn để giảm căng thẳng. Mình cũng phải thử cái trò lâu đài cát này xem nó lí thú đến mức nào mà con Mèo Xù kia thích đến thế mới được!

”

- Bây!

- Sao?

- Tôi chơi với!

- Hừ! Tôi tưởng anh còn định cứng đầu nữa? Nghe lời tôi rồi chứ gì? Lại đây đi!

- Làm như thế nào?

- Bây giờ phải lấy cát đã, xong bắt đầu nhào.

- À hóa ra là thế! Dễ nhỉ?

- Đương nhiên! Dễ mà! Không cần ai dạy thì tôi cũng biết làm đó nha! Hay tôi và anh thi đi! Ai xây đẹp hơn thì thắng!

- Ok! Chơi!

- Chuẩn bị nha! 1 2 3... Bắt đầu!

Cuộc chơi bắt đầu, Vy và Kevin cùng bắt tay vào xây lâu đài cát, chẳng ai chịu thua ai.

- Xongggggggg!- Cả 2 đồng thanh.

- Ủa? Anh xong rồi á? Mới biết xây mà đã giỏi vậy rồi sao?- Vy ngạc nhiên.

- Đương nhiên! Tôi mà lì! Nào bây giờ cùng đếm. Đếm đến 3 thì cùng cho nhau xem thành quả nha!

- Ok!

- 1 2 3!- Cả 2 cùng đếm.

- Ha ha ha ha! Kia mà gọi là lâu đài ư? Đống bụi nhùi thì có ha ha ha ha ha...- Vy ôm bụng cười.

- Cô cứ làm như của cô đẹp lắm ý! Hơn tôi chưa mà nói?

- Đương nhiên là tôi phải hơn anh rồi!

- Cô nhìn lại của cô đi! Nhìn có khác gì chỗ ở nhếch nhác của con Mèo Xù như cô không? Ôi trời ơi nhìn này, cửa chả ra cửa, mái chả ra mái, cả cái đấy lâu đài nữa này! Chắc chắc, tệ quá!

- Thôi đề! Của tôi hơn anh! Anh ghen tị nên mới nói thế chứ gì?

- Ai thèm ghen tị với con Mèo Xù như cô? Đồ Mèo Xù dở hơi, ngốc nghếch!

- Anh dám nói như thế với tôi hả? Chết nè!- Vy bốc 1 nắm cát rồi ném vào người Kevin.

- Cô... cô dám ném tôi ư?

- Sao lại không? Lêu lêu đáng đời!

- Tôi sẽ cho cô biết tay!- Kevin không chịu thua, anh lấy xẻng xúc 1 ít cát hất vào người Vy.

Thế là 1 trận chiến cát xảy ra....

Tối hôm đó...

- Ủa? Cô giúp việc của anh đâu rồi?
- Cô ấy về rồi!
- Hả? Sao lại thế? Anh... anh lại sa thải cô ấy ư? Anh vẫn chưa thay đổi gì cả! Bản tính của anh vẫn thế! Cô ấy đã làm gì sai hả?
- Cô đang huyền thuyên cái gì thế? Con trai cô ấy bị ốm đang ở trong viện. Cô ấy xin phép tôi về chăm sóc con mà! Sa thải cái gì mà sa thải? Lần sau cô hãy học cách lắng nghe người khác đi nha!
- Ô! Hóa ra... hóa ra là do... con cô ấy bị... ốm à?
- Chứ còn gì nữa?
- Tôi... tôi xin lỗi! Tại tôi không nghe hết! Tôi sai rồi!
- Thôi bỏ đi! Tôi cũng không thích chất vặt người khác!
- Cảm ơn anh!

Cụp...

- Ối! Tội quá! Tôi không nhìn thấy gì cả! Kevin, anh ở đâu?
 - Tôi ở đây, nắm lấy tay tôi!
 - Tôi không thấy anh! Hu hu hu Kevin ơi, anh ở đâu? Cứu tôi với! Tôi sợ...
 - Đây! Tôi bắt được cô rồi! Bám chắc lấy tay tôi!
 - Tôi... tôi... tôi sợ lắm! Tôi ghét bóng... tối!
 - Đừng sợ! Có tôi ở đây rồi! Bám chắc lấy tôi! Lạ thật! Sao lại mất điện nhỉ?
 - Không... không có ai ở nhà nữa sao?
 - Không! Chỉ có chúng ta thôi!
 - Làm... làm thế nào bây giờ?
 - Cô ngồi yên ở đây nha! Tôi sẽ sang mấy phòng kế bên tìm đèn pin và nến.
 - Đừng... Xin anh đừng bỏ tôi lại đây 1 mình!- Vy giữ tay áo Kevin.
 - Thôi được rồi! Tôi sẽ ở đây cùng cô!
- Kevin ôm lấy cô, Vy sợ hãi không thốt nên lời, chỉ biết ngồi im và dựa vào hơi ấm của anh.
- Cô buồn ngủ chưa?
 - ...
 - Tôi hát cho cô nghe nhé?
 - ...

Kevin vẫn có thể cảm nhận được sự sợ hãi bên trong Vy. Anh bắt đầu cất tiếng hát...

"Aren

t you somethin

to admire

Cause your shine is somethin

like a mirror

And i can

t help but notice

You reflect in this heart of mine
If you ever feel alone and
The glare makes me hard to find
Just know that i
m always
Peering out on the other side.
Cause with your hand in my hand and a pocket full of soap
I can tell you there
s no place we couldn
t go
Just put your hand on the past
I
m here tryin
to pull you through
You just gotta be strong.
Cause i don
t wanna lose you now
I
m looking right at the other half of me
The vacancy that sat in my heart
Is a space that now you hold
Show me how to fight for now
And i
ll tell you, baby, it was easy
Coming back into you once i figured it out
You were right here all along
It
s like you
re my mirror
My mirror staring back at me
I couldn
t get any bigger
With anyone else beside of me
That we
re making two reflections into one
Cause it

s like you
re my mirror
My mirror staring back at me, staring back at me.
”

”Hay quá!

”- Vy quay sang phía Kevin.

- Cảm ơn anh! Kevin à!

- Sao lại phải cảm ơn tôi?

- Tôi cũng không biết nữa!

Vy nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, sự run rẩy trong cô giờ đã không còn nữa. Kevin vẫn tiếp tục hát, hát cho đến khi cô ngủ say mới thôi. Khi cô đã ngủ, anh đưa tay lên xoa nhẹ mái tóc đang hơi bết lại vì mồ hôi của cô. Anh khẽ mỉm cười.

”Chính tôi mới là người phải cảm ơn em! Nhờ em mà tôi mới hiểu cuộc sống này ý nghĩa như thế nào! Có lẽ... tôi đã yêu em mất rồi Mèo Xù ạ!

”

26. Chương 13

Vy và Long trở mắt nhìn Kevin.

- Chu choa! Đúng là có người yêu rồi có khác! Mà ghê gớm quá Kevin à! Không ngờ mày lại nói được như thế! Tại hạ bái phục, bái phục!

- Chuyện! Tao mà! Thôi vào đi! Đi nào em yêu!- Kevin dùng giọng ngọt ngào nhất có thể để nói với Vy.

- Này! Anh nói chuyện bình thường đi! Đừng dùng giọng nói ngọt xớt như thế! Tôi thấy ghê quá!- Vy nói thâm vào tai Kevin.

- Tôi thích thế! Đã đóng thì phải đóng cho đạt vào chứ! Cô đóng còn non kém lắm!

- Anh đừng coi thường tôi! Nói cho anh biết ngày xưa hồi học cấp 3 không có vở kịch nào ở trường là không có tôi nha! Mà toàn vai chính hẳn hoi!

- Xì! Gì thì gì cô diễn vẫn tệ lắm! Phải như thế này này!- Kevin hôn vào 1 bên má của Vy.

- Anh làm cái trò gì thế? Diên à?- Vy lấy tay lau vội lau vàng bên má vừa được Kevin hôn.

- Chà chà! Thằng này! Mà làm tao ghen tỵ quá!- Long cầm trên tay 2 ly rượu vang đưa cho Kevin và Vy.

- Cố kiếm lấy 1 em mà yêu! Không thì ngồi đấy mà xem tao lấy vợ trước mày ha ha ha...
- Kevin ơi! Mày ra đây với tao 1 chút được không?
- Ừ! Em yêu à! Em ra kia ngồi chờ anh nha! Anh ra đây 1 tý thôi! Chút anh quay lại!
- Rồi rồi! Anh cứ đi đi!- Vy xua tay.
- Sao? Có chuyện gì?
- Tao nhờ mày 1 việc, mày hãy cố gắng giúp tao nhé! Nể tình bạn bè với nhau suốt 7 năm ok?
- Rồi rồi chú cứ vòng vo mãi! Nói đi xem tao giúp được gì không?
- Thực ra... tao... tao rất thích... em họ mày!
- Hả? Tao có nghe lắm không?- Kevin mắt chữ A mồm chữ O.
- Tao... tao thích Ngọc lâu rồi... nhưng tao không dám thổ lộ. Đây là lần đầu tiên tao cảm thấy thực sự thích 1 đứa con gái!
- Trời ơi là trời! Con gái đẹp đây ra đây! Sao lại là em gái tao?
- Tao không biết! Mày giúp tao đi mà!
- Không! Thế thì không được! Tao không giúp mày được đâu!- Kevin lắc đầu.
- Tại sao lại thế? Kevin ơi mày giúp tao đi mà! Tao năn nỉ mày đó!
- Đứa khác thì được chứ riêng mày thì không! Mày yêu đương vớ vẩn lắm, sao tao có thể giao đứa em gái tao yêu quý hết mực cho 1 đứa trắng hoa như mày được?
- Tao sẽ không như thế nữa! Chỉ xin mày giúp tao! Tao sẽ hậu tạ mày!
- Tao không cần hậu tạ gì cả! Nhà tao cũng giống nhà mày thôi mà!
- Vậy thì tao phải làm gì thì mày mới chịu giúp tao?

- Không cần gì cả!

- Thôi mà mày! Tao năn nỉ mày đó! Tao hứa sẽ chỉ yêu mỗi cô ấy thôi!

- Hmmmmm... Thôi được! Nể tình mày là bạn thân tao suốt 7 năm liền nên tao tin tưởng mày lần này. Nếu mày làm em tao phải khóc hay bị tổn thương dù chỉ là nhỏ nhất thì tao sẽ cho mày 1 trận!

- Rồi ok! Ôi bạn tốt của tôi! Tao êu mày quá!- Long lao tới ôm Kevin.

- Ghê quá mày! Tao không bị gay nha! Thả tao ra không thì người ta nhìn thấy bây giờ!

- Ồ nhỉ sorry mày! Vậy tao phải làm gì đầu tiên?

- Cứ từ từ đi mày! Nó mới 17 tuổi thôi mà!

- Ôi dào ôi! 17 tuổi thì sao? Mày giúp tao ngay bây giờ đi!

- Thôi được rồi! Để tao nghĩ đã!

- Nghĩ đi!

- À ra rồi! Cách này hay lắm!

- Cách gì thế?- Long tò mò.

- Bây giờ thế này.....

- Này cô em, sao lại ở đây 1 mình thế? Cô em là bạn của Long hả?- 1 anh chàng có mái tóc bạch kim vuốt dựng đứng lên, anh đeo khuyên tai hình đầu lâu ở bên phải và bấm khuyên ở dưới môi, mặc chiếc áo sơ mi trắng dắt tiền và quần đen bó, tay đeo đồng hồ bằng vàng đang cầm ly rượu vang từ từ đến bên Vy cất tiếng hỏi.

- Không! Bạn trai tôi mới là bạn của Long, tôi chỉ đến cùng anh ấy thôi!

- Bạn trai cô em là ai?

- Anh hỏi làm gì?

- Hối vậy thôi! Biết đâu tôi lại quen thì sao? Ở đây đa số tôi đều quen hết!
- Liên quan gì đến tôi à?
- Không!
- Vậy thì anh đi cho tôi nhờ! Chả quen chả biết tự nhiên xông ra hỏi linh ta linh tinh. Anh bị dở hả?
- Không!- Chàng trai tỉnh bơ.
- Thế anh ra đây làm gì?
- Tôi thấy cô em ngồi 1 mình, trông có vẻ cô đơn buồn tủi quá nên tôi ra hỏi thăm thôi!
- Cảm ơn anh! Tôi không cần! Bạn trai tôi sắp ra đây rồi, anh không cần phải lo lắng cho tôi quá đâu!
- Ồ vậy hả? Tôi muốn gặp bạn trai em quá! Để xem anh ta trông như thế nào!
- Tôi hỏi thật nhé? Anh không có lòng tự trọng à? Sao anh dai dẳng thế?
- O kìa! Sao cô em nóng tính thế? Tôi chỉ muốn xem mặt bạn trai cô em thôi mà!
- Tôi bó tay với anh luôn!- Vy đứng dậy định đi ra chỗ khác, nhưng chưa kịp nhấc chân thì bàn tay cô đã bị giữ lại bởi anh chàng kia.
- Anh làm gì thế? Bỏ tay ra!- Vy vùng vằng.
- Chẳng phải cô em nói là cô em đợi bạn trai sao? Ở đây mà chờ này! Không tý nữa bạn trai cô em về mà không thấy thì sẽ lo lắng lắm đấy!
- Kệ tôi chứ! Mắc mớ gì đến anh?
- Có đấy! Ngoan ngoan nghe lời tôi đi! Không là lạc đấy!
- Tôi không sợ lạc! Tôi chỉ sợ phải đối diện với anh thôi!
- Tốt quá! Vậy thì tập đối diện với nỗi sợ đi!- Nói rồi anh chàng kéo Vy vào ngồi cạnh mình.

- Anh làm cái gì thế? Thả tôi ra!

- Thằng kia! Mà làm gì người yêu tao thế?

- A! Anh Kevin!- Vy giật mạnh tay mình ra khỏi anh chàng đó rồi núp sau lưng Kevin.

- Ô Kevin! Hóa ra là người yêu Kevin à? Dời ạ chán thế!- Anh chàng thở dài.

- Mà lại bắt đầu rồi! Chắc chắc trong 3 bọn mình có mỗi tao là tử tế nhất thôi!- Kevin chép miệng.

- 3 bọn mình là sao?- Vy ngoái đầu ra trước.

- Anh là bạn thân của Kevin và Long. Hồi cấp 3 bọn anh là "Tam đại hotboy" của trường đấy!- Anh chàng nháy mắt với Vy.

- Hả???- Vy há hốc mồm.

- Đúng rồi! 2 tên này trắng hoa lăm em yêu à! Yên tâm mỗi mình anh là không như thế!- Kevin vỗ ngực.

- Thôi đi thằng hâm kia! Mà mà tử tế hơn tao á?- Long lên tiếng.

- Ôi chao tiếc quá! Nếu là người yêu Kevin thì không tán được rồi!

- Tại sao lại thế?

- À! Bọn anh từng hứa với nhau được phép tán con gái thoải mái nhưng không được phép tán người yêu của bạn mình!

- Các anh lăm trò thế?

- Thôi dù sao cũng gặp mặt rồi! Người yêu Kevin ơi em tên là gì? Gặp từ lúc nãy rồi mà giờ vẫn chưa biết tên!- Long phụng phịu.

- Tôi tên Vy!

- Thế à? Tên hay nhỉ? Anh là Đạt!

- Anh là Long!
- Long thì biết rồi! Khỏi phải giới thiệu!- Vy mỉm cười.
- Kệ! Cho có tí không khí!- Long nháy mắt.
- 2 thằng này! Cứ thấy gái đẹp là sáng mắt lên.
- Vy à! Em có em gái hay em họ là con gái không? Giới thiệu cho anh với!- Đạt nũng nịu như trẻ con.
- Tôi có 1 đứa em gái! Năm nay con bé mới 10 tuổi thôi!
- Ui dời ạ! Thế thì nói làm gì?- Đạt và Long đồng thanh.
- Thực ra, tôi còn 1 đứa em họ, năm nay mới lớp 12, hiện nó đang sống cùng tôi!
- Thật á? Nhà em ở đâu? Cô bé đó học trường nào? Có xinh không?- Đạt như bắt được vàng.
- Xinh để làm gì mà không xinh để làm gì? Tôi không cho anh biết về nó đâu! Nó cần phải ôn thi đại học, không có thời gian cho mấy chuyện yêu đương vớ vẩn!
- Uời chán thế! Thôi mà Vy, nói cho anh biết đi!
- Không!
- Sao? Đi mà!
- Không là không! Cho anh chừa cái thói háo sắc đáng ghét đi! Học cách tôn trọng phụ nữ đi! Đừng có coi họ như đồ chơi thích thì tán không thích thì đá như thế!
- Thôi chịu khó đi mày! Tao hiểu cho mày mà!- Long vỗ vai Đạt.
- Hic hic, chưa bao giờ tao bị mắng như thế này! Đến bố mẹ tao còn không dám mắng tao nữa là...
- Thảo nào! Bố mẹ chiều anh tới mức chưa 1 lần mắng con nên anh mới ăn chơi, háo sắc và đáng ghét như thế!

- Em phải hiểu cái tất yếu là nhà thằng Đạt rất rất rất giàu. Cho nên ăn chơi và được nuông chiều là chuyện bình thường. Hơn nữa nó còn là con trai duy nhất của dòng họ, người kế thừa tập đoàn của bố nó.- Long giải thích.

- Hứ! Công tử bột các anh đúng là chết dẫm mà! Được buông thả nên thích làm gì thì làm hả?- Vy chỉ tay vào Đạt, Long và Kevin.

- Hả? Em nói cả anh nữa hả?- Kevin ngạc nhiên.

”Thôi chết lỗ tay, quên mất là đang giả vờ!”

- À tôi nhầm! Xin lỗi nha!- Vy đập tay vào vai Kevin.

- Không sao em yêu à! Trông em đáng yêu quá cơ!- Kevin véo yêu Vy.

Vy lườm Kevin như nhắc anh đừng làm như vậy, nhưng anh làm ngơ coi như không nhìn thấy. Anh vẫn cố tình làm những cử chỉ yêu thương đối với cô nên cô đành phải vui vẻ đón nhận chúng không thì Đạt và Long sẽ nghi ngờ ngay.

—

27. Chương 14

- Hoooooooooooo...

Vy quay sang bên cạnh, Kevin đang tựa đầu vào vai cô, mắt nhắm nghiền, miệng hơi cong lên như đang nở nụ cười. Và... tay anh... đang nắm lấy tay cô... rất chặt. Có lẽ anh sợ rằng cô sẽ vượt mất khỏi tay anh bất cứ lúc nào.

”Đẹp trai quá! Chưa bao giờ mình nhìn hấn gần như thế này! Đẹp quá! Sao tim mình lại đập nhanh thế này?”

”

- Ngắm đủ chưa?

Vy giật mình, Kevin đã tỉnh từ lúc nào.

- Ngắm... ngắm cái đầu anh ý!- Vy đỏ mặt quay đi.

- Không đáng ư? Nên nhớ tôi là cấp trên của cô đó nha!

- Thì sao? Chẳng liên quan!- Vy vênh mặt.

- Thôi! Tôi không nói với đồ Mèo Xù như cô nữa!

- Anh nghĩ tôi muốn nói với anh lắm chắc?

- Sao lại không? Tôi đẹp trai thế này thì ai chả muốn nói chuyện? Thậm chí có người còn cố tình gây sự với tôi chỉ để được nói chuyện với tôi cơ!

- Ai?
- Cô chẳng hạn!
- Anh là đồ... đồ kiêu căng tự phụ, đáng ghét nhất mà tôi từng thấy! Tôi không bao giờ muốn gây chuyện với ai, nhất là anh. Tôi không bị điên giống như những cô gái vây xung quanh anh đâu! Gì mà đẹp trai chứ? Gì mà cổ tình gây sự để được nói chuyện chứ? Đúng là dở hơi mà!
- Này! Nói cho cô biết, nói chuyện được với tôi là vinh dự cho cô đó!
- Vậy ư? Tôi không cần cái vinh dự đó, anh hiểu chứ?
- Reng reng...
- Alô?
- Tao Long đây! Tao sợ quá mày ơi! Tao không dám vào ý!
- Có gì mà phải sợ? Đừng bảo là 2 ngày qua mày vẫn chưa đến đó nhé!
- Tại sao sợ quá! Sợ cô ấy từ chối tao!
- Mày hay nhỉ? Từ chối là chuyện đương nhiên rồi! Mày phải cố gắng chứ? Hay mày lại quen cái kiểu được con gái chấp nhận 1 lần rồi nên bây giờ bị từ chối thì không quen?
- Thì thế nên tao mới gọi ày! Tao phải làm thế nào đây?
- Kỹ năng tán gái của mày đâu hết rồi? Tại sao bao nhiêu cô gái xinh đẹp thì mày không sợ mà em tao thì mày lại sợ?
- Tao cũng không biết nữa! Tao phải nói gì bây giờ hả mày?
- Làm sao tao biết được? Cái này là tùy thuộc vào mày mà!
- Cô ấy là em gái mày mà! Mày phải hiểu hơn tao chứ!
- Mày cứ làm như tao hay gặp nó lắm ý! Mà tao nói trước nó ghét những đứa dẻo mồm lắm đấy! Liệu mà ăn nói!
- Trời ơi thế thì chết tao rồi! Tao chuyên tán gái theo kiểu dẻo mồm mà!
- Thế tao chịu!
- Giúp tao đi mày! Mày là bạn tao cơ mà!
- Thì sao? Tao đã bày cách như thế rồi! Mày chỉ cần khéo mồm chút là được! Đến cả câu nói cũng phải nhờ tao thì đến bao giờ mày mới tán được nó?
- Ủ! Mày nói đúng! Có lẽ tao nên tự nói với cô ấy!
- Đúng rồi! Tốt lắm! Cố lên mày!
- Thôi tao đi đây! Chào mày!
- Chúc mày may mắn!
- Cảm ơn mày!
- Cạch...
- Ai thế?
- Thăng Long! Nó nhờ tôi giúp chuyện con bé Ngọc!
- Ngọc ư? À! Cô bé hôm bữa cắt tóc cho tôi đấy á?
- Ủ! Cô vẫn nhớ à?
- Chết rồi! Tôi quên không mang đôi giày và cái vòng cổ trả cho cô bé!

- Yên tâm! Đã có người đưa hộ rồi! Cô không phải lo!
 - Ai vậy?
 - Bí mật!
 - Đúng là lắm chuyện!
 - Kệ chứ!
 - Thôi chết rồi!
 - Sao thế?- Kevin nhú mày.
 - Xe đạp điện của Huyền Anh! Tôi để quên ở tập đoàn rồi! Không biết con bé đi học bằng gì? Làm thế nào bây giờ?
 - Cô để xe ở đâu?
 - Ở trước cửa tập đoàn!
 - Trời ạ! Sao cô lại để ở đó? Bãi đỗ xe để làm gì hả?
 - Tôi chỉ định vào đưa báo cáo cho trưởng phòng rồi đi luôn. Ai ngờ gặp anh lúc đó, tôi không kịp nhìn xe!
 - Thế bây giờ cô gọi cho Huyền Anh đi, tôi sẽ gọi cho bảo vệ!
- Tút tut tut tut tut....
- Nó không nghe máy!
 - Chắc là đi học rồi!
 - Thế anh đưa tôi đến công ty mau lên!
 - Ừ! Lên xe đi!
- ***
- Tại sao hôm qua em lại nghỉ?
- ...
- Nghe nói em bị ốm! Em có sao không?
- ...
- Em vẫn giận tôi sao?
- ...
- Trả lời mau!- Duy hét lên.
- Cả lớp im lặng nhìn Duy, không ai dám nói gì, không khí căng thẳng bao trùm lớp học. Riêng Huyền Anh vẫn thản nhiên đọc sách, không quan tâm đến sự có mặt của anh.
- Em lừa tôi ư? Em tưởng lừa tôi là xong à?
- Duy cầm chặt tay Huyền Anh lôi đi trước con mắt ngạc nhiên của lớp. Huyền Anh gạt tay anh ra nhưng càng đẩy thì anh càng xiết chặt hơn, cô đau điếng.
- Thả ra!- Huyền Anh hét lên.
- Duy bỏ ngoài tai những gì cô nói, anh vẫn tiếp tục kéo cô đi.
- Em nói đi! Em đang cố gắng lẩn tránh tôi phải không?
 - Tránh xa tôi ra! Tôi không có gì để nói với anh cả!
 - Em vẫn giận tôi chuyện hôm đó sao? Tôi phải làm gì thì em mới tha thứ cho tôi?

- Bỏ ra!
- Trả lời mau! Tại sao em lại làm thế với tôi? Em ghét tôi sao?
- Bỏ ra!- Huyền Anh vùng vằng.
- Tại sao?

Chát...

1 cái tát giáng xuống mặt Duy. Anh ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên có người dám tát anh.

- Anh là đồ vô liêm sỉ! Anh đã làm thế với tôi mà giờ còn muốn tôi tha thứ cho ư? Phải rồi, con trai của chủ tịch tập đoàn thời trang nổi tiếng cơ mà! Quyền lực cao như thế, cái gì chả đạt được?- Huyền Anh cười khẩy.

Duy không nói gì, anh chỉ quay mặt đi, tay ôm bên má vừa bị tát.

- Tôi đã muốn quên đi chuyện ngày hôm đó, nhưng anh lại nhắc lại làm tôi cảm thấy bức mình. Đúng rồi, tôi ghét anh, tôi lẩn tránh anh đấy! Thế nên đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Tôi ghê tởm hạng người như anh! Anh hãy xem như tôi và anh chưa từng quen biết nhau đi!

Huyền Anh lạnh lùng quay lưng bước đi. Duy đứng đó nhìn cô, ánh mắt anh đượm buồn.

"Tôi... xin... lỗi!

"

Huyền Anh khựng lại, giọng nói này lại lắng vẳng trong đầu cô y như mấy hôm trước. Nhưng khi cô quay đầu lại thì không hề có ai. Cô sợ hãi chạy thật nhanh về lớp học của mình. Còn Duy, anh bơ vơ 1 mình trong khoảng sân rộng rãi đầy lá rơi. Ánh nắng chiếu vào anh, mái tóc màu hung đỏ, đôi mắt màu cà phê và làn da trắng không tì vết hiện rõ mồn một trong nắng. Anh cảm thấy mệt mỏi, chẳng còn thiết tha gì đến học nữa. Anh nằm lên ghế đá dưới gốc cây, tay vất lên trán để che đi ánh nắng chiếu vào mắt. Anh từ từ nhắm mắt và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

28. Chương 14

Ads Rào rào...

- Ôi trời ơi mưa mát rồi! Chết, chị Vy vẫn chưa về, không biết có sao không nhỉ?

- Đói quá! Nấu cơm cho tôi ăn đi!

- Nấu cái đầu anh! Tự đi mà nấu! Tôi không phải osin!

- Học 2 tiếng rồi còn gì! Tôi đói quá, nấu đi mà!- Duy nũng nịu.

"Ừ nhỉ! Khổ thân hần! Công nhận lúc đó mình cũng hơi ức chế! Thôi thì nấu cho hần vậy!"

- Chờ tôi tý!

15 phút sau, nồi mì tôm to đùng được bung đến.

- Woa thơm quá!- Duy hít lấy hít để.

- Này, anh ăn đi, ăn nhiều vào! Thông cảm tôi chỉ biết nấu món này và mấy món đơn giản khác thôi!

- Măm măm... Ôi ngon quá!- Duy vừa ăn vừa tấm tắc khen.

- Khổ thân! Chắc anh đói lắm hả?

- Ừ! Đói lắm ы!

Bên ngoài trời vẫn mưa không ngớt, Vy vẫn chưa về, Huyền Anh không ngừng lo lắng cho Vy.

”10 giờ đêm rồi mà chị ấy vẫn chưa về! Gọi điện thì không bắt máy! Chết rồi liệu có phải chị ấy...”

Reng reng reng...

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt những dòng suy nghĩ của Huyền Anh. Cô lao nhanh đến bên chiếc điện thoại và trên màn hình hiển thị: Chị Vy is calling...

- Chị Vy à! Sao em gọi mãi mà chị không nghe máy? Chị có sao không? Bao giờ chị về? Chị có biết là em lo lắng cho chị lắm không?

- Anh là Kevin đây! Chị Vy uống say quá nên anh đưa chị ấy về nhà anh rồi!

- Hả???

- Em yên tâm đi! Mai anh sẽ đưa cô ấy về. Tại anh thấy có nhiều cuộc gọi nhờ của em quá nên anh gọi cho em để em đỡ lo lắng. Vy không sao cả!

- Vậy ạ? Ồn trời! Cảm ơn anh Kevin nha! Em cứ lo chị Vy gặp chuyện gì! Thôi chị ấy không sao là tốt rồi! Vậy phiền anh nha, em chào anh!

Kính coong... Kính coong...

Huyền Anh cúp máy rồi chạy ra mở cửa.

- Ô! Duy! Anh chưa về sao? Trời ơi sao người anh ướt thế này?

- Tôi... tôi... lạnh... Hừ hừ...

- Trời đất! Anh ở bên ngoài này giờ ư? Sao anh ngốc vậy?- Huyền Anh dìu Duy vào trong.

- Tôi... ghét mưa... lắm...

- Ai chả ghét mưa? Quàng tạm cái này vào đi! Tôi đi pha chút trà gừng nóng cho anh nha!- Huyền Anh đưa cho Duy 1 chiếc khăn màu trắng.

- Cảm... ơn... cô!

- Giờ này muộn quá rồi! Anh về kiểu gì bây giờ?

- Đừng... đừng đưa tôi ra ngoài! Tôi... tôi... ghét mưa... lắm!

- Anh ghét mưa đến thế sao?- Huyền Anh nhú mày.

Duy gật đầu, lông mày nhú lại.

- Thế bây giờ làm thế nào? Anh phải về đi chứ? Nhà tôi chật lắm! Hơn nữa sáng mai phải đi học mà!

- Mai... là đám cưới thầy dạy Toán, cô quên rồi sao?

- À ờ nhỉ? Quên mất! Thế nhưng anh cũng phải về nhà đi chứ! Nhờ bố mẹ đi tìm anh thì sao?

- Không sao cả! Bố mẹ tôi không ở Việt Nam. Hừ hừ... lạnh quá!

- Chết rồi! Anh sốt rồi! Có ai ngốc như anh không? Đã ghét mưa rồi mà vẫn ra ngoài dầm mưa! Anh muốn chết hả?

- Cô... đuổi tôi về mà!

- O! Vậy sao?- Huyền Anh đỏ mặt.

- Không nói chuyện với cô nữa!

- Tôi... xin lỗi nha! Tôi tưởng...

- Thôi bỏ qua đi! Tôi không quan trọng hóa vấn đề đâu!

- Vậy... bao giờ người khô rồi thì nằm xuống ngủ đi, mà uống nốt chỗ trà gừng đi đã!

- Cay lắm! Tôi không uống được!

- Anh phải uống đi! Không uống thì không khỏi được đâu!

- Tôi không muốn uống đâu! Đừng ép tôi uống!

- Anh mà ốm ra đấy thì ai chăm sóc cho anh đây?

- Cô!

- Đừng có mơ!

- Không cô thì ai? Ma chắc?

- Trời ơi là trời! Anh nghĩ tôi rảnh để mà chăm lo cho anh như mẹ anh á? Bây giờ đến cái giường tôi cũng phải nhường cho anh đây này! Tôi phải ra ngoài phòng khách ngủ đấy anh có biết không?

- O kìa! Có ai bắt cô phải ngủ ngoài phòng khách đâu? Ngủ trong này cùng tôi cũng được mà!

- Anh bị ám đầu à?

- Ám gì đâu? Tôi nói thật mà! Ngủ trong này cùng tôi chả ám hơn là ngủ ngoài kia 1 mình à?

- Anh... anh đúng là... hết thuốc chữa! Tôi... tôi bó tay với anh rồi!

- Tùy cô đấy! Thôi tôi đi ngủ đây! Người khô rồi!

- Kệ anh đấy! Mai anh mà ốm thì đừng trách tôi!

Huyền Anh tức giận đi ra ngoài phòng khách ngủ.

”Cô lo cho tôi sao?”- Duy cười 1 mình.

- Hứ! Đồ làm phách! Bảo uống thì không chịu uống! Công tử nó vừa vừa thôi chứ?- Huyền Anh lẩm bẩm.

Cô cầm lấy gối và chần rồi nằm xuống. Còn Duy, anh cầm lấy cốc trà gừng rồi nhắm chặt mắt lại, uống 1 hơi.

Sáng hôm sau...

- Oáp... Hơ hơ...- Huyền Anh vươn vai rồi nhìn đồng hồ.

- Trời! 9 giờ sáng rồi! Phải đi nấu cơm! À quên mất! Tên Duy, hắc đầu rồi!

Huyền Anh đi tới phòng ngủ, cô mở cửa, Duy vẫn nằm trên đó.

”Chưa dậy? Cái tên chết dẫm này!”

- Này! Dậy đi! Sáng rồi! Mau lên! Anh còn phải về nữa mà!- Huyền Anh kéo tay Duy.

- Tôi... tôi mệt quá!- Duy toát mồ hôi.

- Trời ơi! Sao người anh nóng thế này?

- Tôi đau đầu lắm!

- Chết rồi! Chắc sốt rồi! Nhưng sao trán không nóng lắm nhỉ? Anh có đau lắm không?

- Có!- Duy mím chặt môi.

- Đấy tôi đã bảo từ hôm qua rồi mà không nghe! Tại anh không chịu uống cốc trà gừng đó đấy! Chờ tôi chút nha, tôi đi nấu cháo!

- Cô... đi nhanh... nha! Tôi... không... chịu... nổi!

- Nhanh thôi! Anh cố gắng đi!- Nói rồi Huyền Anh đi vào phòng bếp.

- Thuốc hạ sốt đâu rồi nhỉ? Ồ rõ ràng mình để đây mà! À kia rồi!

Huyền Anh cầm vỉ thuốc và bát cháo mang vào phòng cho Duy.

- Xong rồi này! Ăn chút cháo rồi uống thuốc đi!

- Tôi... không... muốn... ăn!- Duy nói không ra tiếng.

- Anh phải ăn thì mới khỏi được chứ!

- Tôi... đau... lắm! Không... ăn... được!

- Thế để tôi xúc cho! Dậy mau, không muốn ăn cũng phải ăn! Anh định làm nũng tôi đến bao giờ nữa? - Huyền Anh từ từ đỡ Duy dậy.

Cô xúc từng thìa cháo cho Duy, anh ăn một cách khổ sở, mãi mới ăn nổi 1 thìa.

- Xong rồi! Uống thuốc này vào đi, 2 viên nhé!

Uống thuốc xong, Huyền Anh lại đỡ Duy nằm xuống, cô đi ra ngoài để mua tía tô về nấu cháo, tiện thể mua thêm vài vỉ thuốc hạ sốt và thuốc cầm.

- Ôi trời ơi xấu hổ quá! Tôi điên mất!- Vy lấy 2 tay che mặt.

- Có gì mà phải xấu hổ? Công nhận 2 thằng kia chơi ác quá, người ta đã say rồi mà vẫn cố đưa rượu cho mà uống. Chắc chắn!

- Anh mới là chơi ác ý! Anh biết tửu lượng của tôi kém rồi mà khi 2 tên kia chuốc say tôi anh cũng không ngăn cản, còn hùa theo nữa! Trời ơi đây là lần thứ 2 mình say rồi bị 1 tên lưu manh đáng ghét đưa về nhà hắn. Xấu hổ quá!

- Này! Cô nói ai là lưu manh đáng ghét hả?

- Là anh! Là anh! Là anh! Tại anh mà hôm nay tôi không đi làm được! Tôi ghét anh lắm! Anh hãy đưa tôi về nhà ngay đi!- Vy hét lên.

- Bình tĩnh nào! Thế ra ngoài đi, tôi đưa cô về vậy!

Vy tức giận đi nhanh ra phía cửa chính. Khổ thân cánh cửa vô tội bị cô đóng vào, mở ra 1 cách thô bạo không thương tiếc.

- Nào nào, hổng cửa nhà tôi bây giờ!- Kevin xuýt xoa.

- Anh nhanh lên! Lại còn tiếc cánh cửa nữa! Nhà anh lắm tiền, có thể mua được tỉ tỉ cánh cửa đẹp và sang trọng hơn cơ mà!

- Cô nhiều chuyện quá! Lên xe đi!

Vy hậm hực đi lên xe của Kevin. Xe đi chưa đầy 15 phút đã đến nơi.

- Đến rồi! Xuống đi!

- Không phải nhắc- Vy vênh mặt rồi quay lưng bước vào nhà. Kevin cũng cảm thấy bức xúc, khó chịu. Đây là lần đầu tiên anh bị người khác tỏ thái độ như thế, lại là con gái nữa.

- Huyền Anh à, chị về rồi này!

- ...

- "À quên mất, con bé đi học rồi mà! Aishhhhhhhh, mình lại lú lẫn rồi!"- Vy tự cốc vào đầu mình.

29. Chương 15

Tại 1 cánh đồng hoa bồ công anh, 1 cậu bé có đôi mắt màu cà phê chừng 10 tuổi đang đứng cạnh 1 cô bé mặc chiếc váy hồng xinh xắn, khuôn mặt cô bé thoáng chút buồn.

- Anh à! Em... em sắp đi rồi!

- Em đi đâu?

- Em phải sang Mỹ cùng bố mẹ.

- Tại sao?- Cậu bé mắt bình tĩnh.

- Bố mẹ bảo em sẽ phải sang đây học đến hết đại học mới quay trở về. Tháng sau em đi rồi!

- Không được! Em không được đi!

- Em không thể tự quyết định được! Bố mẹ em bắt em như vậy mà! Anh yên tâm đi! Em hứa với anh: Khi em trở về Việt Nam thì em sẽ lấy anh làm chồng.

- Thật không?

- Thật!

- Không nói dối chứ?
 - Không! Em muốn được lấy anh để được mặc áo cô dâu giống mẹ em ngày xưa. Em mà mặc váy cô dâu thì sẽ đẹp lắm anh nhỉ?
 - Ủ! Lúc đó em sẽ là đẹp nhất!- Cậu bé mỉm cười.
 - Ô! Hoa bồ công anh này! Đẹp quá! Em thích hoa này lắm!
- Cô bé sung sướng chạy đến cầm lấy 1 bông hoa. Gió thổi nhẹ làm cánh hoa bay xa trong không gian vô định tràn ngập ánh nắng.
- Đẹp quá! Nhưng sao cánh hoa lại mỏng manh thế nhỉ? Thổi tý là bay!- Cô bé phụng phịu.
 - Ủ! Vốn dĩ loài hoa này là như vậy, yếu ớt lắm! Thế nên em cũng phải mạnh mẽ lên, đừng có như nó nhé!- Cậu xoa đầu cô bé.
 - Em biết rồi! Anh cũng phải như thế nữa!
 - Anh là con trai mà, đương nhiên phải mạnh mẽ rồi!
 - À! Em có cái này cho anh!
- Cô bé mở cặp sách, lấy ra bên trong 2 con búp bê xinh xắn, 1 con búp bê có mái tóc màu vàng được tết 2 bên, mặc chiếc váy màu vàng chấm bi trắng và đi đôi giày màu hồng nhạt có đính nơ. Còn con búp bê kia là con trai, mái tóc màu nâu, đội chiếc mũ lưỡi trai màu xanh nước biển quay ngược ra sau, mặc chiếc áo màu trắng có hình đầu lâu đen ở giữa và quần ngắn rộng thùng thình dài quá đầu gối, chân đi giày thể thao đen cổ cao.
- Anh không chơi trò của con gái!- Cậu bé xua tay.
 - Đây không phải là trò của riêng con gái, con trai cũng chơi được mà!
 - Nhưng anh không thích!
 - Ai bắt anh chơi đâu?
 - Thế em mang 2 con búp bê này ra đây làm gì?
 - Anh cầm con này còn em sẽ cầm con này!- Cô bé đưa cho cậu bé con búp bê nữ, còn mình thì cầm con búp bê nam.
 - Tại sao mỗi người lại phải giữ 1 con? - Cậu bé nhíu mày.
 - Anh hãy nghĩ rằng con búp bê đó là em khi mà em đi Mỹ. Em cũng vậy, coi con này là anh. Như thế thì chúng ta sẽ không bao giờ quên nhau và mãi mãi bên nhau!
 - À! Hóa ra là vậy!
 - Thế là từ nay anh sẽ không còn buồn khi thiếu em nữa! Con búp bê này đẹp trai quá! Trông giống anh thật đấy!- Cô bé tấm tắc khen.
 - Đương nhiên! Còn con này không giống em!- Cậu bé chỉ vào con búp bê mình đang cầm trên tay.
 - Không giống ư? Em phải chọn mãi đấy! Em cố gắng chọn cho thật giống em để mình còn dễ hình dung ra nhau mà! Sao lại không giống nhỉ?
 - Vì em trông ngố lắm! Xấu hơn con búp bê này! Em chọn kém quá! Lêu lêu!
 - Anh dám chê em à?
 - Ha ha ha ha...
 - Đúng lại! Em mà bắt được anh thì...
 - Thì sao? Em tưởng anh sợ em chắc? Giỏi thì bắt đi ha ha ha ha ha...

- Cái gì?

- Línhhhhhhhhhhhhhhhh!!!- Câu bé hết lớn.

Tách... tách... tách...

Mặn quá! Đó là... nước mắt ư? Nước mắt của sự dằn vặt, đau khổ giằng xé suốt 8 năm dài đằng đặc. Đối với anh, 8 năm đã là quá đủ.

"Chi Vy về rồi sao? Chết rồi! Duy!"

Vy quay đầu lại, vừa nhìn thấy Huyền Anh thì cô đã lao nhanh đến.

- Thế này là thế nào hả?- Vy quát.

- Chị à! Em có thể giải thích!

- Chị không cần biết! Sao em lại dám tự tiện cho con trai vào nhà khi chưa hỏi ý kiến chị? Ở đây chị là chủ nhà hay em hả?

- Không! Bạn ấy bị ốm, đi dầm mưa ở bên ngoài tối hôm qua! Em chỉ tạm thời chăm sóc thôi vì bạn ấy không thể ra ngoài được!

-Ồn ào quá! Không ngủ nổi! Đã nhức đầu rồi giờ còn nhức đầu hơn!- Tiếng của Duy từ đằng sau làm Huyền Anh và Vy giật mình quay lại.

- O! Kia chẳng phải là em trai Kevin sao?- Vy chỉ tay vào Duy.

- A! Bà chị khách ngày hôm nọ!

- Hả? Em trai anh Kevin?- Huyền Anh ngạc nhiên.

- 2 đứa... quen nhau sao?- Vy cũng ngạc nhiên không kém.

- Em... em...- Huyền Anh lắp bắp.

- Em nói sự thật đi! Sao vừa mới qua lớp mới mà em đã thân đến mức đưa người ta vào nhà chăm sóc thế này?- Vy chỉ vào nồi cháo trên bàn rồi tút tía tô và mấy vỉ thuốc trên tay Huyền Anh.

- Thực ra...- Huyền Anh bắt đầu kể lại toàn bộ mọi chuyện cho Vy không sót 1 chi tiết.

- À! Hóa ra người em kể sẽ làm gia sư cho chính là cậu bé này hả? Ở thế 2 đứa học cùng lớp nhau à? Trùng hợp quá nhỉ?

- Vâng ạ!- Huyền Anh lí nhí.

- Vậy bà chị là... chị gái Huyền Anh?

- Không! Là chị họ thôi!

- Vậy sao 2 người lại sống với nhau? À, cô từ quê lên đây chơi hả Huyền Anh?

- Quê cái đầu anh ý!- Huyền Anh hét lên.

- Không phải! Nhà nó cũng ở Hà Nội nhưng xa lắm! Bố mẹ bắt nó sang đây sống với tôi, chuyển luôn sang trường mới để nhờ tôi giúp đỡ khi đi thi và tập sống tự lập!

- Hả? Buồn cười thế? Sống tự lập ư?

- Nó là con gái của giám đốc công ty chứng khoán!

- Chị à! Sao lại kể hết ra thế?- Huyền Anh giật giật tay áo Vy.

- Kệ! 2 đứa học cùng lớp nhau mà! Biết chút ít thì có sao đâu em?

- Giám đốc công ty chứng khoán ư? Nghe quen quá! À! Bác Khang đúng không?

- Sao cậu/anh biết?- Huyền Anh và Vy đồng thanh.

- Bố tôi là bạn thân của bác Khang. Bác ý hay qua nhà tôi chơi lắm. Bác rất quý tôi vì mỗi lần sang chơi thì bố mẹ và anh tôi đều đi làm cả, có mỗi mình tôi ở nhà nên nói chuyện với bác ấy cho đỡ buồn. Bác ấy còn nói bác rất muốn tôi làm con rể và hình như bố mẹ tôi cũng có ý định đó!- Duy khoanh tay trước ngực, đứng dựa vào tường rồi nhếch mép cười.

- Hả? Con rể ư? Không, không được! Tôi còn đi học mà! Với lại bố mẹ tôi chưa hề nói gì với tôi về chuyện kết hôn cả! Tôi có chết cũng không bao giờ lấy anh đâu!- Huyền Anh hét lên.

- À! Hóa ra là thế! Mà tôi tưởng cậu đang bị ốm? Khỏi rồi hả?- Vy nhú mày.

- Thì thực ra là tôi đang ngủ thì 2 người cãi nhau to tiếng quá nên tôi mới tỉnh dậy!- Duy nhún vai.

Huyền Anh xấu hổ quay mặt đi. Cô nhớ lại những gì Duy vừa nói. Gì mà con rể chứ? Không thể nào! Duy thấy thái độ trẻ con đó của Huyền Anh thì bật cười.

- Thôi chết rồi! Báo cáo của chị! Chị để quên ở tập đoàn rồi!- Vy hét hoảng.

- Nó có quan trọng lắm không hả chị?

- Có! Tập đoàn chị sắp ra mắt bộ sưu tập mới, chị phải làm báo cáo gửi cho trưởng phòng trước buổi trưa không thì sẽ bị phạt!

- Thế bây giờ chị đến mà lấy rồi nộp đi!

- Chị phải đi xe buýt, lâu lắm! Sợ không kịp mất! À đúng rồi, chị mượn xe đạp điện của em nhé!

- Ủi nhỉ? Xe đạp điện! Đúng rồi, chị mau đi đi! Mà chị... mặc thế này đến sao?- Huyền Anh chỉ tay vào cái váy mà Vy đang mặc.

- Ủi nhỉ? Quên mất! Thay thay thay!- Vy cuống cuống vào phòng lấy quần áo rồi lao vút đến phòng vệ sinh.

- Chị đi đây! Chưa biết khi nào chị về được đâu! Có gì em cứ nấu mà ăn, không phải đợi chị đâu!

- Vâng em biết rồi! Em chào chị!

Sau khi Vy đi, Huyền Anh vào nhà, cô mở tivi xem phim hoạt hình.

- Hù!

- Ôi giật cả mình! Anh bị đồ hả? Muốn tôi sợ đến chết à?- Huyền Anh hét lên.

- Anh xin lỗi mà vợ! Sao nóng nảy thế?- Duy xuýt xoa.

- Ai là vợ anh?

- Chẳng phải chúng ta sẽ cưới nhau sau khi học xong sao?

- Cái gì? Ai nói với anh như thế?

- Bố mẹ em và bố mẹ tôi!

- Không! Bố mẹ tôi chưa bao giờ nói với tôi chuyện đó nên chuyện đó không có thật. Anh chùi bìa ra để trên tức tôi thôi!

- Anh không bịa! Sự thật mà! Không tin em cứ hỏi bố mẹ em ý!

- Được thôi! Anh nghĩ tôi không dám hỏi chắc? Mà anh bỏ cái kiểu xưng hô đấy đi, nghe rợn người lắm! Anh nên nhớ là tôi bằng tuổi anh đấy! Và 1 điều nữa: Tôi không phải là vợ anh!

- Không phải vợ bây giờ thôi! Tầm 1 năm nữa là thành vợ ngay ý mà!- Duy nháy mắt.

- Không bao giờ! Có chết tôi cũng không lấy anh đâu!

Huyền Anh cầm lấy điện thoại rồi gọi cho bố mẹ.

- Alo con gái à? Sao hôm nay lại gọi cho bố thế? Nhớ bố quá à?

- Tạm gác mấy chuyện hỏi thăm đi bố! Cho con hỏi bố có biết ai tên là Hoàng Bảo Duy không?

- Hoàng Bảo Duy? À, con trai chú Minh đó! Chú Minh chủ tịch tập đoàn Fashion King ý! Mấy lần chú qua nhà mình nhưng con không có nhà! Sao con lại hỏi thế? Hay là... con thích cậu Duy đó?

- Bố!

- Sao? Bố nói gì sai à?

- Thế cái chuyện con và tên Duy đó sẽ kết hôn sau khi học xong là như thế nào? Bố định bắt con gái bố lấy chồng sớm à?

- À! Chuyện đó thì bố mẹ và bố mẹ Duy đang bàn thêm. Có thể là sau khi học xong cấp 3 thì 2 con sẽ cưới nhau luôn!

- Con không đồng ý đâu! Tại sao bố mẹ chưa bàn gì với con mà đã quyết định như thế?

- Con gái à! Bố và chú Minh ngày xưa là bạn thân của nhau, từng thề với nhau là 2 gia đình nếu 1 gia đình có con trai, 1 gia đình có con gái thì cho chúng nó kết hôn với nhau. Sau khi cưới nhau được 1 tháng thì vợ chú Hoàng có bầu, còn nhà mình vẫn chưa có gì. Mãi tận 5 năm sau đó thì mẹ con mới mang thai con, cũng đúng lúc ấy thì mẹ Duy mang bầu nhưng Duy được đẻ ra trước con. Ta thấy Kevin phải thay bố gánh vác chuyện tập đoàn nên rất bận rộn, bố chưa bao giờ tiếp chuyện với cậu ta nên bố không thể biết được tính cách. Còn Duy, bố đã nói chuyện nhiều, nó là 1 cậu bé ngoan, thông minh, gần gũi, sống rất tự nhiên. Bố rất yêu quý thằng bé và bố cảm thấy nó thực sự rất hợp với con, rất đáng làm con rể của gia đình ta! Hơn nữa nó lại bằng tuổi con, thật là 1 sự trùng hợp! Bố nghĩ ông trời đã sắp đặt cho con và Duy rồi!

- Nhưng con không muốn kết hôn sớm! Con cần phải học xong Đại học, kiếm được việc làm ổn định đã! Con không thích đâu!

- Thôi mà con! Cậu ta đẹp trai lắm! À hình như học trường Royal đó! Cùng trường con mà!

- Vâng! Con biết rồi! Cùng lớp nữa kia!

- Thật á? Hay quá!

- Hay gì mà hay? Con ghét hẳn ta lắm!

- Ghét của nào trời trao của đấy con à! Ha ha ha ha...

- Bố đừng nói thế!

- Thôi! Chuyện này bàn sau! Bây giờ bố đang bận lắm! Để khi khác nói tiếp nhé! Tạm biệt con gái yêu của bố!

- Con chào bố!

Cạch...

- Thế nào? Tôi nói đúng chứ?

- Nhưng dù sao tôi cũng phản đối kịch liệt sự sắp đặt này! Tôi muốn lấy người mà tôi yêu, người mà trao cho tôi nọ hôn đầu tiên cơ!

- Nọ hôn đầu tiên?- Duy nhú mày.

- Ủ! Nghĩa là hôn lần đầu tiên ý! Anh thông minh vậy mà những cái này còn không biết sao?

- Thế hả? Vậy thì...

Duy cầm tay Huyền Anh kéo cô đến bên cạnh anh rồi anh nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi cô. Huyền Anh đơ người lại sau đó lập tức đẩy mạnh anh ra.

- Anh làm cái trò gì vậy? Anh điên à?- Cô lấy tay quệt miệng.

- Chẳng phải em nói ai hôn em lần đầu tiên thì em sẽ lấy người đó sao? Đấy! Tôi đã hôn em rồi! Vậy từ nay em là của tôi!

- Anh... anh...

- Giờ đây coi như em đã là vợ tôi rồi! Đừng có nghĩ đến chuyện chạy trốn nữa! Em không thoát được khỏi tôi đâu!

- Không, không bao giờ! Đừng có nói như thế!

- Em cứ cứng đầu đi! Rồi có ngày tôi sẽ trừng trị em! Thôi tôi đói rồi, em đi nấu gì ăn đi! Bây giờ tôi đi ngủ, bao giờ xong gọi tôi dậy!- Duy từ từ bước vào trong phòng ngủ.

- Anh... anh là đồ trơ trẽn! Tôi không sợ anh đâu! Đừng có hù dọa tôi!- Huyền Anh hét lên

Nhưng Duy bỏ ngoài tai những gì cô nói, anh vẫn thản nhiên bước tiếp.

”Đừng chống lại tôi! Không thì em sẽ phải hối hận đấy!”

31. Chương 16

- Chào giám đốc!

- Hôm nọ cô Vy đến đây và có để 1 cái xe đạp điện ở trước cửa, ông có biết ai đã mang nó đi không?

- À! Là tôi thưa giám đốc! Tại hôm đó tôi có nhìn thấy cô Vy đi đến bằng xe đạp điện rồi để ngoài này, sau đó mãi mà tôi vẫn chưa thấy cô ấy ra nên tôi đã dắt vào trong nhà để xe rồi!

- Vậy sao? Ôi cảm ơn ông ạ!- Vy mừng rỡ.

Kevin cùng Vy và ông bảo vệ chạy đến nhà để xe, quả nhiên chiếc xe đạp điện của Huyền Anh ở đó.

- Cảm ơn ông rất nhiều! Cháu phải về đây ạ!

- Cô tìm gì thế?

- Chìa khóa! Rõ ràng tôi để đây mà!

- Trời ạ! Lại chìa khóa nữa!

- À đúng rồi! Tôi để ở trên bàn làm việc! Chết rồi không biết còn không?

- Thế thì lên đó mau lên!- Kevin giục.

2 người lại 1 lần nữa chạy thục mạng lên phòng làm việc.

- Này! Sao dạo này Vy hay nghỉ thế nhỉ? Mới vào làm chưa được 1 tháng đã nghỉ hết ngày này đến ngày khác rồi! Lại còn nghỉ không phép nữa chứ!- Ngân thở dài.

- Em ghen tỵ à?- Việt mỉa mai.

- Ai thèm ghen tỵ? Em lo cho Vy mà! Nghỉ nhiều không phép, giám đốc mà biết thì chỉ có nước die!
 - Ủ nhỉ? Nói đến giám đốc, dạo này giám đốc cũng hay nghỉ quá! Từ cái hồi Vy mới vào ý, lúc nào cũng vắng mặt... Cứ hễ Vy nghỉ là y như rằng giám đốc cũng nghỉ!
 - Thế à? Công nhận trùng hợp thật đấy! Em cũng thấy lạ lắm!
 - Này 2 anh chị! Hôm nọ em nhìn thấy Vy đi với giám đốc đó! Lúc mà Vy đến nộp báo cáo cho trưởng phòng ý!- Chi ngoái đầu ra tham gia cuộc trò chuyện.
 - Thật á?- Ngân và Việt đồng thanh.
 - Vâng! Em thề đấy! Giám đốc cầm tay Vy rồi kéo đi trông rất tình tứ nhá!
 - Thật á? Em có nhìn nhầm không đấy? Giám đốc xưa nay luôn nghiêm khắc, lạnh lùng cơ mà! Sao bây giờ lại...
 - Anh hỏi em thì em biết hỏi ai? Em không nhìn nhầm đâu! Chính xác 1 tỷ phần trăm luôn!
 - Hay là họ đang yêu nhau?
 - Em hâm à? Chắc là tình cờ thôi! Vy mới vào mà! Mấy cô xinh xinh chân dài ở tổ kế bên còn chả ai lọt vào mắt xanh của giám đốc nói gì đến Vy?
 - Vy cũng xinh mà! Ý anh là Vy không xinh hả? Nói cho anh biết mấy cô đó toàn son phấn thắm mĩ hết nhá! Vy của chúng ta xinh tự nhiên lại giản dị, ai mà chả thích? Có khi anh Việt cũng cảm nắng Vy rồi ý chứ!- Ngân mĩa mai.
 - Công nhận là Vy xinh thật nhưng anh chỉ coi là em gái thôi! Chưa đến mức như em nói đâu! Hứ! Anh 30 tuổi rồi, còn mơ màng gì đến những cô gái trẻ xinh đẹp như Vy nữa?
 - Gớm! Thôi đi! Anh mà không mơ màng á? Khó tin quá!
 - Chào mọi người! Học... học...- Vy thở dốc.
 - O! Vy! Sao lại...
 - Phiền mọi người tý!
 - Em tìm gì hả Vy?
 - Tìm thấy chưa? Sao cô đi nhanh thế con Mèo Xù kia?- Kevin chạy theo sau.
 - Giám đốc!- Chi ngạc nhiên.
 - O... ơ... Chào mọi người! Tôi tưởng... mọi người... đi ăn trưa rồi?
 - 11 rưỡi mới ăn trưa mà giám đốc! Sao 2 người lại ở đây? 2 người tìm gì vậy?- Tổ trưởng Hoàng cũng ngạc nhiên không kém.
 - A! Thấy rồi! May quá! Ha ha ha ha!
 - Ủa? Sao 2 người lại đi với nhau?- Chi ngây thơ hỏi mặc dù đã biết trước.
- Đến lúc này Vy mới sực nhớ ra mình đang đi cùng Kevin, cô đỏ mặt vì xấu hổ.
- À... Em bị mất chìa khóa xe nên lên đây tìm. Tình cờ gặp giám đốc nên anh ấy cùng giúp tôi tìm ấy mà! Không có gì đâu?
 - Vậy hả? Sao mấy hôm nay 2 người không đi làm? Cùng biến mất xong cùng xuất hiện, nghi lắm nha!
 - O... cái này thì...- Vy cứng họng.
 - Do trùng hợp thôi, mọi người đừng hiểu lầm!- Kevin nói thay cho Vy.
 - Trùng hợp thì trùng hợp 1 chút thôi chứ! Làm gì mà trùng hợp đến mức Vy nghỉ, giám đốc cũng nghỉ mà Vy đi làm thì giám đốc cũng đi như thế?

- Cái này thì làm sao mà tôi biết được? Mà mọi người đến đây để làm việc hay đến đây để soi mói, để ý mấy chuyện vớ vẩn hả? Quay lại làm việc mau! Còn cô Vy, tìm được chìa khóa rồi thì mau về đi! Ngày mai đi làm nhớ chưa?- Kevin quay trở lại bộ mặt nghiêm nghị như thường ngày.

- À vâng! Chào giám đốc, chào mọi người! Em về đây ạ!- Vy cúi đầu chào lễ phép rồi đi ra ngoài.

- Mà cũng sắp đến giờ ăn trưa rồi! Mọi người chuẩn bị xuống ăn đi!

Kevin lạnh lùng bước vào phòng làm việc của mình.

- Giám đốc lạ quá! Cứ kiểu gì ý nhỉ?- Chi nhăn nhó.

- Ủ ý! Hay là gia đình giám đốc đang gặp rắc rối?- Ngân lo lắng.

- Em hâm à? Không đến mức đó đâu! Giám đốc vẫn như bình thường mà! 2 người đừng phóng đại lên như thế!- Việt vừa nói vừa cười.

- Ai thêm phóng đại? Em chỉ nghĩ vậy thôi!- Ngân bĩu môi.

- Thôi không nói với 2 em nữa! Anh chuẩn bị xuống ăn đây!

- Đúng rồi! Ăn ăn ăn! Em đói lắm rồi! Bụng em đang kêu đây!- Chi xoa xoa bụng.

- Em thì lúc nào cũng chỉ ăn với ăn thôi! Béo thế này thì mai sau anh nào thêm để ý?- Ngân chỉ vào Chi nói.

- Em đói! Em có quyền ăn chứ! Mà chị Ngân này, chị thì có khác gì em đâu? Gầy ơi là gầy, cũng chẳng anh nào thêm để ý đâu! Hứ!- Chi cũng không chịu thua.

- Thôi thôi cho tôi xin 2 chữ bình yên! 2 nàng ghê gớm quá cơ! Có định đi ăn không đây?- Việt lên tiếng giảng hòa.

- Việt nói đúng đấy! Chúng ta đi ăn thôi mọi người!- Tổ trưởng Hoàng lên tiếng.

Tan học, tất cả học sinh kéo nhau ra về, trên môi ai cũng nở nụ cười. Huyền Anh thì khác, cô thần thờ bước đi trong đám học sinh đông đúc đang chen nhau. Chợt, cô thấy anh, chàng trai với mái tóc màu hung đỏ đang ngồi 1 mình trên ghế đá dưới gốc cây xà cừ. Đôi mắt màu cà phê đang nhìn thẳng. Rồi bỗng nhiên anh đứng phắt dậy, chạy 1 mạch đến nhà để xe. Huyền Anh nhìn theo cho đến khi bóng anh khuất sau khu nhà rộng lớn. Cô thấy buồn. Phải chăng anh đang rất ghét cô? Ghét vì cô đã nói những lời như thế với anh? Nhưng biết làm sao được, người sai là anh, anh phải chấp nhận điều đó!

Duy phóng xe đến quán bar mà anh và Kevin hay đến. Anh uống rượu, uống rất nhiều. Những cô gái xung quanh bám lấy anh không rời. Họ làm những cử chỉ gợi tình để mong được sự chú ý của anh. Nhưng anh không quan tâm đến họ, trái ngược lại anh còn cảm thấy phiền phức.

- Cút hết cho tôi!- Duy nhấn mạnh.

- Anh à! Anh sao thế?

- Cút!- Duy hét lớn.

Họ đành ngậm ngùi đi ra chỗ khác, người thì luyến tiếc còn người thì cảm thấy tức giận. Anh vẫn uống, uống hết chén này đến chén khác.

Reng reng...

- Alô?

- Anh Kevin! Cậu Duy say quá rồi! Anh hãy mau đến đây ư?

- Hả? Duy ư?

- Vâng! Anh đến đi!

Kevin cúp máy, anh lấy áo khoác rồi đi ra ngoài.

- Trời ạ! Sao lại say đến mức này cơ chứ? Nó đến đây từ lúc nào thế?

- Tầm 1 tiếng trước, cậu Duy uống nhiều quá nên em mới phải gọi anh đến đây! Lạ quá! Cậu Duy tửu lượng rất tốt mà! Sao bây giờ lại say đến mức này? - Anh bồi bàn thắc mắc.

- Cái thằng này...- Kevin lắc đầu.

Kevin dìu Duy ra xe và phóng xe về.

- Linh... Linh... Em ở đâu?

- Linh? Thằng này đang nói nhảm gì vậy? - Kevin nhú mày.

- Xin em đừng bỏ anh mà Linh! Xin em! - Duy nói trong cơn say.

- Cậu chủ đã về ạ! Đám người giúp việc xúm lại cúi đầu chào lễ phép.

- Đưa nó về phòng rồi nấu canh giải rượu cho nó đi! - Kevin ra lệnh.

- Vâng thưa cậu chủ!

Kevin bước vào phòng tắm. Anh cởi phăng chiếc áo sơ mi và vứt nó xuống đất 1 cách thô bạo. Thân hình to lớn, bộ ngực rắn chắc lộ ra sau lớp áo trắng mỏng manh. Anh mở vòi sen, chống 2 tay vào tường và nhìn thẳng.

"Linh ư?

"

- Huyền Anh! Sao bây giờ em mới về? Hôm nay em phải học bù hả?

- Không ạ! Em bị mệt nên hôm nay về hơi muộn chút!

- Trời ơi! Thật á? Có sao không? Bị sốt hay nhức đầu không? Em bị thế này từ lúc nào? Sao không nói cho chị hả con bé ngốc nghếch này?

Huyền Anh ngạc nhiên nhìn Vy. Cô không ngờ Vy lại lo lắng cho cô đến thế.

- Em chỉ bị mệt thôi mà! Không sao đâu! Uống tý thuốc là đỡ!

- Ủi thế thì may rồi! Chị cứ lo em ở nhà 1 mình mấy hôm nay.

- À đúng rồi! Mấy hôm nay chị đi đâu thế? Không gọi cho em 1 cuộc nào cả!

- Chị xin lỗi! Thực ra... Kevin đưa chị đi biển!

- Hả? Đi biển ư?

- Chị xin lỗi em! Chị bị lôi đi bất ngờ quá! Chị không nghĩ là Kevin lại đưa chị đến đó!

- Không sao đâu! Em không trách chị! Chỉ cần chị báo trước với em 1 tiếng! Mà anh Kevin ghê nha! Đưa chị đi biển cơ đấy! Ý đồ gì đây? Hay là anh ý thích chị?

- Chị cho 1 trận bây giờ! Nói linh tinh! Chị và Kevin chỉ là người trong cùng 1 tập đoàn thôi! Yêu đương nổi gì?

- Biết đâu được đấy! - Huyền Anh nháy mắt.

- Vớ vẩn! Em đúng là trẻ con!

- Kệ em chứ! Em còn đi học mà! Đương nhiên vẫn là trẻ con rồi! Woa! Mùi gì thơm thế? - Huyền Anh hít lấy hít để.

- À! Chị làm món súp gà đấy! Tí nữa em ăn đi rồi nghỉ ngơi chiều còn đi gia sư cho cái cậu em trai Kevin nữa!
- Em không dạy cho cậu ta nữa!
- Sao lại thế?- Vy ngạc nhiên.
- Nhà cậu ta mới thuê gia sư khác rồi, em không cần phải đến dạy nữa!
- Vậy à? Thôi thế cũng được! Em càng có nhiều thời gian ỉnh hơn mà! Thư giãn đi!
- Em biết à! Cảm ơn chị!- Huyền Anh gượng cười.
- Thôi chúng ta ăn nào! Súp được rồi đó!
- Ok chị!

32. Chương 16

Ads - Vy! Hôm nay em ốm hả? Sao em không đi làm?

- Em bận chút chuyện nên không đi được! Giờ em phải lên chỗ trưởng phòng đây! Tí em quay lại nhé!- Vy cầm 1 xấp giấy tờ rồi chạy vụt đi.
 - Sao bây giờ cô mới nộp? Cô có biết cô là người nộp muộn nhất không? Báo cáo của mọi người đã được đem lên cho bên thiết kế hết rồi đấy!
 - Tôi xin lỗi! Hôm qua gia đình tôi có việc bận nên...
 - Tôi không chấp nhận bất cứ lí do nào cả! Cô mang báo cáo về đi!
 - Xin trưởng phòng, tôi sai rồi!
 - Tôi không muốn nghe nữa, cô về đi!
 - Cứ để báo cáo đấy!
- Giọng nói lạnh lùng nhưng đầy uy quyền vang lên.
- Giám đốc!- Trưởng phòng ngạc nhiên.
 - Cô Vy mới vào làm nên không biết giờ giấc và quy tắc ở đây, anh hãy bỏ qua cho cô ấy 1 lần này! Còn cô Vy, nếu lần sau còn tái phạm thì đừng nghĩ đến chuyện tồn tại trong tập đoàn này nữa, rõ chưa?

- Rõ thưa giám đốc!

- Nhưng thưa giám đốc...

- Không nói nhiều! Tôi bảo làm là làm, anh có muốn bị sa thải không trưởng phòng?

- Không thưa giám đốc!- Trưởng phòng cúi đầu, tay nắm chặt.

- Tốt! Tiếp tục làm việc đi! Còn cô Vy, đi theo tôi!- Kevin ra lệnh.

Vy lẻo đẻo đi theo Kevin, để lại trưởng phòng với cơn tức giận lên đến đỉnh điểm.

”Mày tưởng mày làm giám đốc là to tát lắm sao? Rồi sẽ có ngày mày phải quỳ xuống dưới chân tao và cầu xin tao tha thứ!”

- Anh đưa tôi đi đâu thế?- Vy nhăn nhó.

- Mau lên! Cô đi chậm như rùa bò ы!

- O! Sao lại đưa tôi ra chỗ để xe?

- Lên xe đi!- Kevin đẩy Vy vào trong xe.

- Anh đưa tôi đi đâu vậy?

- ...

- Này! Trả lời đi chứ!

- ...

- Anh bị điếc à?

-Ồn ào quá! Tôi không bắt cóc tổng tiền cô đâu mà sợ!

- Vậy anh đưa tôi đi đâu?

- Đi xa phết đấy! Ngủ hay làm gì thì làm đi!

- Hả? Đừng bán tôi sang Trung Quốc mà!

- Cô hâm à? Cô nghĩ tôi là loại người đó sao?

- Đương nhiên! Nhìn mặt cũng biết anh là loại lưu manh chuyên lừa đảo người khác.

- Này! Cô quá lời rồi đấy nhé! Cô nên nhớ tôi là giám đốc của 1 tập đoàn lớn có tiếng đấy!

- Thế thì đã sao? Kể cả tổng thống hay chủ tịch nước thì cũng không phải ngoại lệ.

- Nhưng cô đã từng qua đêm ở nhà tôi 2 lần hẳn hoi nhé! Thế cô thấy tôi đã đụng chạm gì tới cô chưa?

- Đây là do anh chưa ra tay thôi! Thiếu gì lúc?- Vy cãi cố nhưng mặt cô thì đã đỏ lên từ bao giờ.

Cũng phải thôi, 1 đứa con gái mới quen 1 tên con trai chưa đến 3 tuần mà đã qua đêm nhà người con trai đó 2 lần chỉ vì say rượu. Ai mà chả ngại khi rơi vào tình huống này cơ chứ.

- Sao thế? Tôi nói đúng rồi hả?

- Anh nói đúng cái gì?

- Chuyện cô qua đêm nhà tôi 2 lần ý!- Kevin nhấn mạnh.

- Anh đừng nhắc đến chuyện đó nữa đi!

- Ai bảo cô nói tôi là đồ lưu manh chuyên lừa đảo cơ!

- Thôi tôi buồn ngủ quá! Anh dừng xe để tôi xuống phía sau xe nằm cho thoải mái!- Vy đánh trống lảng.

Xe dừng lại, Vy ra ghế sau ngủ 1 giấc ngon lành. Uống rượu từ hôm qua nhưng đến hôm nay cô vẫn thấy choáng váng. Kevin nhìn Vy qua kính chiếu hậu và cười 1 mình. Anh cứ như vậy trong suốt quãng đường đi.

- Cháo này! Dậy đi!

- O có rồi à? Vợ anh giỏi quá!

- Đã bảo tôi không phải là vợ anh!

- Đừng phủ nhận sự thật như thế chứ! Đưa cháo cho anh nào!- Duy giật bát cháo từ tay Huyền Anh.

- Thuốc đây! Anh mau khỏi đi rồi về cho tôi nhờ!

- Có người vợ nào lại đuổi chồng mình đi như thế không?

- Anh im đi được không?

- Không!

- Tôi chịu anh rồi!

Huyền Anh đứng dậy đi ra khỏi phòng, để lại Duy với nụ cười đắc thắng trên môi.

- Đúng là tên đáng ghét! Hắn lấy tư cách gì mà đòi làm chồng mình cơ chứ? Tại sao số con lại hẩm hiu thế này hả trời? Nụ hôn đầu của tôi! Trời ơi là trời!- Huyền Anh than thở.

- Vợ ơi! Đút cháo cho anh đi!

- ...

- Vợ à! Em đâu rồi?

Dường như không thể chịu đựng được nữa, Huyền Anh tức giận đi vào trong, nơi Duy đang ngồi.

- A vợ đây rồi! Này thì đây! Đút cho anh đi!- Duy nhong nhèo.

- Tôi nói cho anh biết. Thứ 1: Tôi không phải là vợ anh, đừng gọi tôi là vợ yêu hay em yêu gì nữa! Thứ 2: Tôi không phải là osin của anh nên đừng sai bảo tôi bất cứ việc gì mà anh có thể làm được. Ăn cháo, uống thuốc khó khăn với anh đến thế cơ à? Anh bị đau đầu chứ có phải đau chân, đau tay đâu mà những việc tối thiểu như thế cũng không làm được? Anh ghét tôi đến thế cơ à? Nếu ghét tôi thì thà anh nhìn thấy tôi xong quay mặt đi giả vờ như chưa quen biết ý, tôi sẽ cảm thấy hạnh phúc đấy! Xin anh đừng làm những

trò này nữa được không?

- Em nói em không phải vợ tôi?

- Đúng rồi! Không bây giờ và mãi mãi về sau cũng không!

- Chẳng phải em đã từng nói ai hôn em lần đầu tiên thì em sẽ lấy người đó sao?

- Đúng là tôi có nói thế, nhưng đó chỉ là ý nghĩ của tôi hồi nhỏ thôi. Lúc đó bé tí thì biết cái gì chứ? Bây giờ lớn rồi, nghĩ khác rồi nên tôi có thể thay đổi mà! Vậy nên... tôi không phải là vợ anh! Ok?

- Em vẫn là vợ tôi!

- Sao anh bảo thủ thế nhỉ? Đã bảo không là không! Chẳng có gì để chứng tỏ anh là chồng tôi cả! Đừng có nhận vợ nữa đi!

- Tôi có thể chứng minh em là vợ của tôi! Ngay bây giờ!

- Hừ! Anh nghĩ anh có thể ư?

- Tại sao lại không?- Duy nở 1 nụ cười gian xảo rồi tiến đến gần Huyền Anh.

- Anh... anh định làm gì hả? Đừng đến gần tôi nha!- Huyền Anh lùi lại.

- Hình như chị em bảo là muộn mới về đúng không? Hay quá!

- Đừng chạm vào tôi! Tránh xa tôi ra!

Duy không trả lời, anh ra đóng cửa phòng.

- Anh... anh muốn gì?

- Đi ngủ!- Vừa nói Duy vừa cởi áo.

- Vậy... vậy anh... anh đi ngủ đi nha! Tôi... tôi đi ra ngoài!- Huyền Anh bước đến chỗ cửa phòng.

Nhưng chưa kịp mở cửa thì cô đã bị bàn tay rắn chắc của Duy giữ chặt. Anh kéo cô lại rồi thô bạo đẩy cô

xuống giường, mặt không chút cảm xúc.

- Anh... anh...- Lần này thì Huyền Anh sợ hãi tột độ.

- Cởi áo ra!- Duy ra lệnh.

- Không! Đừng chạm vào tôi!

- Thế để tôi làm vậy!- Duy nhảy lên giường và đến bên cô.

- Tôi xin anh! Tôi xin anh đừng chạm vào tôi!

- Em muốn tôi chứng minh tôi là chồng em cơ mà! Tôi đang chứng minh đấy thôi!

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì cả! Lại đây mau lên!

- Xin anh đừng như vậy! Đây gọi là chồng ư? Anh bắt ép người khác như thế mà mong muốn người ta làm vợ anh ư?

- Đương nhiên! Tôi là vậy đó! Không từ bất cứ 1 thủ đoạn nào!

- Không từ thủ đoạn ư? Anh đường đường là con trai của chủ tịch tập đoàn Fashion King mà! Nếu anh làm gì tôi, chuyện này mà đồn ra ngoài thì bố mẹ anh sẽ ra sao?

- Chẳng ảnh hưởng gì đến bố mẹ tôi cả! Em đừng ngại biện!

- Vậy còn bố mẹ tôi? Anh không nghĩ đến họ sao?

- Bố mẹ em chắc chắn sẽ đồng ý nếu như em có thai!- Duy nhún vai.

- Không! Có chết tôi cũng không để anh chạm vào người tôi!

- Tùy thôi! Em cứ tự vệ thoải mái! Em nghĩ rằng sức em có thể ngăn được tôi sao? Khi mà dục vọng của 1 thằng đàn ông đã lên đến đỉnh điểm rồi thì không gì có thể ngăn lại được, em hiểu không?

- Đừng mà! Xin anh!- Huyền Anh van nài.

- Không! Tôi không tha thứ cho bất cứ ai, nhất là em!

Duy ghé mặt mình sát vào mặt Huyền Anh. Còn cô thì nhắm tịt mắt lại rồi quay sang chỗ khác.

Tách... tách...

”Đây là...”

Duy nhìn Huyền Anh, những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, ướt đầm bờ vai nhỏ bé của cô.

”Cô ấy... khóc ư? Mình... mình đang làm gì thế này?”

- Tôi xin lỗi! Tôi... tôi...- Duy bật dậy.

Huyền Anh nhắm tịt mắt lại, những giọt nước mắt vẫn rơi xuống không ngừng.

- Đàn ông các anh là như thế này sao? Coi rẻ phụ nữ như thế ư? Tôi cứ nghĩ là... anh... Thôi! Anh đi đi! Hãy coi như chưa từng quen biết tôi!

- Tôi xin lỗi! Tôi chỉ...

- Anh đi đi!- Huyền Anh hét lên.

Cô vẫn khóc, tiếng nấc vang lên làm lòng Duy quặn thắt. Anh không nói gì nữa, chỉ cầm chiếc áo sơ mi bị vứt lẫn lóc dưới chân giường rồi mở cửa đi ra khỏi căn phòng. Anh thấy lo, lo rằng cô sẽ ghét bỏ anh. Con gái xung quanh anh thì chẳng thiếu, nhưng anh không đếm xỉa đến họ. Đối với anh, đàn bà con gái chẳng là gì cả, họ chỉ là những vật cản trong cuộc sống của anh thôi. Nhưng từ khi gặp Huyền Anh, anh đã nghĩ khác đi rất nhiều. Anh cảm thấy vui hơn, hạnh phúc hơn khi ở bên cạnh cô. Không lẽ... anh đã trót yêu cô rồi? Không, tình yêu của anh chỉ dành cho 1 người, 1 người mà thôi. Người con gái ấy sẽ mãi mãi ở trong trái tim anh. Nhưng... liệu điều đó có thể thay đổi khi Huyền Anh xuất hiện?

33. Chương 17

- Linh... Linh... Em ở đâu? Trả lời anh đi!- Duy mò mẫm trong bóng tối.

Chợt từ xa có ánh sáng nhưng rất mập mờ, huyền ảo. Duy chạy đến chỗ ánh sáng đó. 1 bé gái với đôi mắt to tròn trong veo mặc chiếc váy màu trắng đang đứng đó nhìn anh.

- Linh... Đúng là em rồi! Linh!- Duy lao tới.

Nhưng càng đến gần thì hình ảnh cô bé càng thứ ánh sáng yếu ớt đó lại càng cách xa.

- Linh! Em sao vậy? Anh đây mà! Hoàng Bảo Duy đây!

- Anh đừng đến gần em!- Tiếng nói vang xa, bao trùm cả khoảng tối rộng lớn.

- Tại sao hả Linh? Em ghét anh rồi ư?

- Em xin lỗi! Em phải đi!

- Em đi đâu? Đừng bỏ anh mà Linh!

- Anh đừng mong em nữa! Em đã là của quá khứ rồi!

- Anh yêu em Linh à! Anh chỉ yêu em mà thôi!

- Anh đừng như vậy! Người còn sống không thể yêu người đã mất!

- Vậy thì anh sẽ chết cùng em, lúc đó chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau!

- Anh chẳng thay đổi gì cả! Xin anh đừng như vậy! Anh hãy sống vì gia đình, vì tương lai của anh. Đừng vì em mà mù quáng nữa! Hãy quên em đi!

- Anh không thể Linh à! Anh không thể sống thiếu em! 8 năm qua anh đã rất khổ sở, em có hiểu cho anh không?

- Em biết... em biết! Nhưng em không thể... Em xin lỗi! Xin anh hãy quên em đi! Em... em đi đây!

- Không! Linhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!

Linh đã biến mất, ánh sáng đó cũng cùng Linh biến mất theo. Bây giờ xung quanh Duy chỉ toàn là bóng tối. Không 1 tiếng động. Xung quanh tối đen như mực, im lặng đến đáng sợ. Nhưng Duy không cảm thấy sợ. Đối với anh, nỗi sợ hãi lớn nhất là không còn được gặp Linh nữa.

- Không! Linh! Em ở đâu? Đừng trốn anh nữa! Linh! Linhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!- Duy gào thét nhưng đáp lại vẫn là sự im lặng của khoảng tối vây xung quanh anh.

- Cậu chủ! Cậu chủ!

Tiếng gọi của bà Kim làm Duy tỉnh giấc. Anh lại mơ, mơ về cô ấy. 8 năm qua anh không ngừng nghĩ về cô và lời hứa của mình với cô.

- Cô Kim đó à?- Duy toát mồ hôi, mắt xanh xao, nhợt nhạt.

- Câu chủ có sao không? Ban nãy câu chủ uống say quá nên ngủ 1 mạch đến bây giờ!

- Mấy giờ rồi?

- 6 giờ tối rồi thưa cậu chủ! Đồ ăn tối chuẩn bị được mang lên đây a!

- Tôi không muốn ăn! Dọn dẹp hết đi!

- Em mà không ăn thì khỏi sao được chứ?

- Em không đói!

- Tại sao em lại như thế? Có chuyện gì xảy ra với em vậy?

- Anh không cần biết!

- Anh là anh trai em! Tại sao anh lại không cần biết?

- Là anh trai thì có liên quan gì cơ chứ? Các người đi ra ngoài hết đi! Để tôi ở đây 1 mình! Đừng có làm phiền tôi nữa!- Duy hét lên.

- Duy à!

- Anh đừng nói nữa! Anh cũng ra đi!

Kevin không biết phải làm gì, anh đành đi ra ngoài cùng bà Kim và đám người giúp việc. Anh rất thương Duy vì Duy là đứa em trai ngoan, luôn luôn nghe lời anh. Không những thế, những lúc buồn, vui, Duy luôn chia sẻ cùng Kevin, thế nên anh và Kevin rất thân thiết với nhau, luôn giúp đỡ nhau khi bố mẹ không có ở nhà. Chính anh cũng không thể hiểu được điều gì đã khiến cho Duy trở nên như thế này.

- Tỷ nữa lại tiếp tục mang đồ ăn lên cho nó!- Kevin ra lệnh.

- Vâng thưa cậu chủ!

Duy ngồi trong phòng tối 1 mình, cứ mỗi lần gặp mưa hay ở trong bóng tối là anh lại nhớ về ngày ấy. Anh ghét mưa, rất ghét. Anh nhớ lại cái ngày đó, vì mưa mà anh đã chậm trễ, vì mưa mà anh không bao giờ được thấy nụ cười ngây thơ, trong sáng ấy nữa. Mãi mãi không bao giờ. Cả đôi mắt to tròn cũng đã khép lại trước khi anh đến.

8 năm trước, sau cái ngày định mệnh ấy, Duy chẳng nói chẳng rằng, chỉ biết ngồi 1 chỗ ngắm nhìn con búp bê mà Linh tặng. Càng ngày anh càng gầy gò, ốm yếu hẳn đi. Nhờ có Kevin quan tâm giúp đỡ mà anh như có động lực để vươn lên. Tuy vậy nhưng anh vẫn chờ, vẫn đợi Linh quay về cho đến bây giờ. Khi anh lên cấp 2, đầu cấp 3 thì nỗi nhớ cũng đã nguôi đi phần nào, anh cũng sống lạc quan hơn, không còn khép kín nữa. Nhưng khi anh gặp Huyền Anh thì cái quá khứ đau buồn ấy lại hiện diện trong giấc mơ của anh. Và rồi mọi chuyện tưởng chừng như kết thúc hóa ra nó mới chỉ bắt đầu.

34. Chương 17

Ads - Này! Đến nơi rồi! Dậy đi Mèo Xù!

- Hả? Đến đâu?

Vy ngồi dậy, trước mặt cô là biển, ánh nắng phủ lên làm những hạt cát nhỏ li ti thêm óng ánh.

- Ôi! Biển! Đẹp quá!- Vy thốt lên.

Cô lao ra khỏi xe rồi chạy đến trong niềm hạnh phúc tột cùng. Kevin ngạc nhiên nhìn Vy, anh không ngờ cô lại thích biển đến thế, anh mỉm cười.

- Woa! Anh nhìn này! Nhiều vỏ sò quá! Đẹp thật đấy!- Vy cầm vài cái vỏ sò rồi ngắm nghía mãi không chán.

- Vỏ sò mua ở cửa hàng lưu niệm thì thiếu gì?

- Tôi không thích những cái vỏ đó! Trông giả tạo lắm! Vỏ này đẹp, hấp dẫn hơn nhiều!

- Cô đúng là lắm chuyện!

- À! Hay xây lâu đài cát đi!

- Lâu đài cát?

- Ủ! Ra đây đi, tôi chỉ cho!

- Xây bằng 2 cái này á?- Kevin 1 tay cầm xô đồ chơi còn tay kia cầm xẻng nhựa.

- Anh đi biển nhiều rồi mà không biết chơi những trò này sao?- Vy ngạc nhiên.

- Tôi toàn đi biển những khi gặp chuyện buồn bực thôi! Lúc ấy thì còn tâm trí đâu mà làm mấy cái này?

- Anh là đồ ngốc! Chắc anh lại ngồi 1 mình trong phòng uống rượu chứ gì?

- Sao... sao cô biết?

- Tôi còn lạ gì nữa? Nếu anh không biết thì lại đây tôi chỉ cho!

Vy xúc xô cát rồi úp xuống, cứ làm liên tục như vậy sau đó bắt đầu dùng tay nhào nặn chỗ cát đó thành 1 lâu đài nhỏ xinh.

- Xong rồi ha ha ha ha! Ê lại đây xem thành quả của tôi này! Ở đâu rồi?- Vy ngó nghiêng xung quanh.

Khi cô quay ra đằng sau thì nhìn thấy Kevin đang nằm ngủ ngon lành, đôi lông mày hơi nhíu lại vì nắng.

"Á à! Hóa ra là đang ngủ! Hừ! Tôi sẽ cho anh biết tay!"

Ào...

Kevin bật dậy, quần áo anh ướt sũng.

- Ha ha ha ha! Cho đáng đời anh!- Vy cười lớn.

- Cô... cô dám?

- Ai bảo anh không xem tôi xây lâu đài cát cơ! Dám ngủ à?

- Ya! Cô chết với tôi!- Kevin đuổi theo Vy.

- Á! Đau quá!

- Anh sao thế?- Vy chạy lại chỗ Kevin.

- Bắt được rồi! Chạy à?- Kevin chụp lấy tay Vy.

- Á! Anh chơi ăn gian!

Ào... Kevin hắt 1 xô nước vào người Vy.

- Này thì ăn gian! Quả báo nhé! Lêu lêu!

- Anh được lắm! Tôi sẽ cho anh biết tay!- Vy lấy tay lau mặt rồi đuổi theo Kevin.

Họ cứ trêu đùa nhau như vậy. Té nước, nghịch cát, thu lượm vỏ sò,... những việc tưởng chừng như đơn giản nhưng nó đã khiến cho khoảng cách giữa họ trở nên gần dần, gần dần.

- Sao? Xe anh hết xăng rồi ư?

- Tôi quên khuấy mất không đổ xăng! Ở đây có 1 cây xăng nhưng mà xa lắm, phải đi mất 3 cây cơ! Giờ này muộn quá rồi! Đi không kịp đâu!

- Trời ơi! Người tôi ướt hết rồi! Không có quần áo để thay này! Tất cả là tại anh đó! Sao anh lại đưa tôi ra đây cơ chứ?

- Cô vũ phu nó vừa vừa thôi chứ! Cô cũng thích ra biển còn gì? Xí! Chờ tôi 1 tí!

Kevin mở cốp xe, trong đó có 1 túi đồ màu đen. Anh mở túi lấy trong đó ra 1 bộ quần áo.

- Này thay đi! Tôi không biết size của cô là bao nhiêu nên bị chật hay rộng thì chịu khó tý nhé!- Kevin ném bộ quần áo cho Vy.

- Anh mua từ lúc nào vậy? Hóa ra anh sắp đặt chuyện đi biển từ trước rồi à?

- Hối nhiều! Có quần áo thay là được rồi! Thay mau lên!

- Không có chỗ để thay! Anh định bắt tôi thay ở đây à?

- Quên mất! Đi theo tôi!

Kevin dẫn Vy đến 1 ngôi nhà lớn gần đó.

- Cậu chủ! Cậu đến ă?- 1 người đàn bà có khuôn mặt phúc hậu chạy ra mở cửa cho Vy và Kevin.

- Dẫn cô ấy lên phòng đi!

- Vâng thưa cậu chủ! Cô hãy đi theo tôi!

Người đó dẫn Vy lên cầu thang, ngay đối diện cầu thang đó có 1 căn phòng.

- Đây là phòng của cô! Tôi đã dọn dẹp rồi! Mời cô vào!

- Vâng! Cháu cảm ơn bác!

- Nếu cần gì thì cứ gọi tôi! Giờ tôi xin phép xuống chuẩn bị bữa tối!

- Vâng! Cháu chào bác ạ!- Vy lễ phép.

”Woa! Căn phòng đẹp quá! Nhìn ra biển được này! Kể ra tên Kevin cũng không đến mức đáng ghét lắm. Ít ra còn cho mình ở trong phòng tử tế.”

- Này! Xong thì xuống ăn tối nhé!

- Biết rồi!

- Nhanh lên đây!

Sáng hôm sau...

Duy vào lớp học, anh đang mong chờ 1 hình bóng quen thuộc, 1 cô gái có khuôn mặt giống búp bê, tính cách tuy ngang bướng nhưng rất đáng yêu, hồn nhiên. Anh ngồi xuống, chốc chốc lại ngó ra cửa lớp nhưng không thấy đâu.

Reng reng...

Bắt đầu vào tiết 1, cô giáo bước vào lớp, Huyền Anh vẫn chưa thấy đến, anh bắt đầu thấy sốt ruột.

- Thưa cô, bạn Huyền Anh xin phép nghỉ ngày hôm nay ạ! Bạn ấy bị ốm!

Ồm ư? Tại sao lại bị ốm? Cô ấy ốm có nặng không? Đã có ai ở bên cạnh để chăm sóc chưa? Hàng loạt câu hỏi hiện lên trong đầu Duy, anh cứ tự trách mình, tại mình mà Huyền Anh mới trở nên như vậy. Suốt cả buổi sáng anh chẳng nói chẳng rằng, cũng không tập trung học, anh chỉ ngồi nhìn ra ngoài cửa lớp. Anh cảm thấy lo lắng cho Huyền Anh.

Tan học, Duy phóng xe qua nhà Huyền Anh. Căn nhà im lặng 1 cách đáng sợ. Anh đến gần cửa và giơ tay định bấm chuông. Nhưng dường như 1 cái gì đó đã ngăn cản anh lại.

"Phải rồi! Cô ấy đang ghét mình cơ mà! Vả lại chị cô ấy đang ở nhà rồi! Lo gì chứ?"

Sau suy nghĩ ấy, anh hạ tay xuống và quay lại, lên xe phóng về nhà. Trước khi đi, anh ngoái đầu lại nhìn căn nhà 1 cách luyến tiếc.

"Tôi xin lỗi vì đã làm cho em bị tổn thương!"

Huyền Anh bật dậy, cô có cảm giác như ai đó đang nói với mình, giọng nói rất quen thuộc nhưng cô không thể nhớ được đó là ai. Cô cố gắng trấn tĩnh lại mình nhưng giọng nói đó cứ vang vẳng bên tai làm cô không thể nào bình tĩnh được.

"Lạ thật! Đó là ai nhỉ? Giọng nói này... quen quá!"

- Thôi Huyền Anh à! Kệ đi! Gì thì gì vài ngày sau là mày quên hết ý mà! Tà Huyền Anh này không hề quen biết Hoàng Bảo Duy! Mà sao mình lại nhắc đến tên hửn nhỉ? Điên mất! Aishhhhhhh!- Huyền Anh vừa lẩm bẩm vừa tự cốc vào đầu mình.

35. Chương 18

Cạch...

- Xin chào quý khách!
- Có Ngọc ở đây không?
- Chị ấy đang ở trong phòng khách ạ! Anh tìm chị ấy có việc gì không ạ?
- Có việc hệ trọng! Tôi là bạn cô ấy!
- Vậy mời anh vào!
- Cảm ơn!

Cộc cộc cộc...

- Mời vào!

Cạch...

- Chào em!
- Ở đây không có cắt tóc nam!- Ngọc lạnh lùng nói.
- Tôi biết! Tôi không tới đây để cắt tóc!
- Vậy anh tới đây làm gì?
- Tôi đến đây vì có chuyện muốn nói với em!
- Chuyện gì?
- Em có thể đi chơi với tôi được không?
- Đi chơi?- Ngọc ngạc nhiên.
- Ừ!
- Không được!
- Tại sao?
- Tôi còn bận việc ở cửa hàng. Không có thời gian đi chơi với anh!
- Tôi đâu có thấy khách hàng? Em bận gì chứ?
- Kể cả không bận thì tôi cũng không đi đâu!
- Tại sao?
- Vì tôi không thích anh!
- Em...
- Tôi làm sao? Nếu anh đến đây chỉ để nói những chuyện vớ vẩn đó thì mời anh về cho! Tôi không rảnh!
- Đây đâu phải chuyện vớ vẩn?
- Thế thì tôi không đi! Ok? Tôi không thích đàn ông con trai các anh, tôi chỉ thích con gái thôi!
- Cái gì?- Long ngạc nhiên.
- Thế nên anh mời tôi đi đâu cũng vô ích. Mà sao anh nhiều chuyện thế? Anh có về không thì bảo?
- Ôi chán quá! Tôi đang định trả em cái này nhưng vì em cứ đuổi tôi đi như thế thì tôi đành cầm nó về thôi!- Long giơ chiếc vòng cổ hình trái tim bằng kim cương mà hôm trước Ngọc cho Vy mượn để đi dự tiệc sinh nhật anh.
- Cái này... Anh lấy nó ở đâu?

- À! Cái này á? Kevin nhờ tôi trả em nhưng nếu em cứ khăng khăng đòi tôi về thì tôi không trả nữa, đành phải về thôi! Chào em!- Long quay lưng bước đi.

- Khoan!

Long chỉ chờ có thể. Anh vui lắm nhưng vẫn giả bộ lạnh lùng.

- Sao? Tôi quên gì à?- Long quay đầu lại.

- Trả tôi cái đó đi! Nó là của tôi! Tôi sẽ đưa tiền cho anh!

- Tôi không cần! Tiền thì tôi không thiếu! Em nên nhớ nhà tôi và nhà thằng Kevin ngang ngửa nhau!

- Trả mau lên!- Ngọc gần từng chữ, mắt hần lên những tia đỏ.

- Tôi không trả!

Ngọc đến gần Long và định đâm cho anh 1 phát nhưng ngay lập tức tay cô đã bị anh tóm lấy.

- Đừng như thế! Em nghĩ em có thể đánh được tôi ư?

- Bỏ ra!

- Em vẫn còn yếu ớt lắm! Đã vậy nếu em muốn lấy lại sợi dây chuyền này thì ngày mai hãy thu dọn đồ đạc và sang nhà tôi! Tôi muốn em làm giúp việc cho tôi!

- Cái gì?

- Tôi muốn xé toạc cái vỏ bọc

”con trai

” của em ra! Đừng trốn mãi nữa! Hãy sống với đúng giới tính của mình đi! Em nghĩ em có thể đánh lừa được tôi sao?

- Không được! Tôi không sang đâu!

- Đừng cứng đầu như thế! Cửa hàng thì tôi có thể thuê người đến làm hộ mà! Sợi dây chuyền hiếm như thế này mà mất thì tiếc lắm!

- Anh...

- Nhớ mai đây! Sợi dây chuyền này... tôi sẽ giữ hộ em! À còn đôi giày thì tôi sẽ để ở ngoài cho em! Thôi tôi về đây! Chào em!

Long chậm rãi bước đi để lại Ngọc với bao sự tức giận.

”Sao thế này? Mình là con trai cơ mà! Sao lại không thể đánh nổi hần cơ chứ? Không được! Mình quyết không để hần thuyết phục dễ dàng như thế!

”

”Hừ! Em nghĩ em có thể hạ được tôi ư? Riêng em thì không thể dùng lời nịnh nọt được! Tôi càng ngày càng thích em rồi đấy! Em thật là thú vị!

”- Long nhếch mép cười.

Sáng hôm sau, Huyền Anh đi học. Tâm trạng của cô bây giờ cũng chẳng khác hôm qua là mấy. Cô ít nói hẳn đi, cười cũng hạn chế. Tuy vậy nhưng 3 tiết học đầu tiên cô đều tập trung nghe giảng và rất chăm chỉ học. Có lẽ đối với cô, học có thể giúp quên đi ưu phiền vì một khi đã tập trung học thì chẳng còn để ý gì đến những cái vớ vẩn xung quanh nữa.

Giờ ra chơi...

- Huyền Anh à! Mấy hôm nay cậu sao vậy? Cậu đau ở đâu à?

- Không!
- Vậy thì đi xuống căng tin với mình không?
- Ủ! Cũng được!

Huyền Anh cùng cô bạn mới quen đi xuống căng tin lót dạ vì sáng nay 2 người đều chưa ăn gì.

- Sao mặt cậu buồn thế?
- Hả? Mình á? Tớ đâu có buồn!
- Mặt cậu... thâm tím hết lên rồi kìa!
- Thế hả?- Huyền Anh vội lấy tay che đi mắt mình.
- Đêm qua cậu thức làm bài tập à?
- Ủ!
- Cậu học hành ít thôi! Học nhiều ốm đấy! Cậu ăn gì để mình lấy cho?
- Mình ăn gì cũng được!
- Vậy cậu ăn giống mình nha!
- Ủ!
- Chờ mình chút!

5 phút sau, khay đồ ăn đầy ắp được mang đến.

- Cảm ơn Trang!- Huyền Anh cầm lấy 2 cái bánh và chậm rãi ăn.
- Tại sao hôm nay Duy lại không đi học nhỉ?
- Duy nào?- Huyền Anh ngơ ngác hỏi.
- Bảo Duy ngồi cạnh cậu ý!
- Ô mình có ngồi cạnh ai à? Mình tưởng mình ngồi 1 mình chứ nhỉ?
- Cái cậu này... Chắc do cậu thức khuya quá nên đầu óc có vấn đề rồi! Cậu không biết thì thôi... Cái hôm mà cậu nghỉ ý, Duy chẳng học hành gì cả, lúc nào cũng nhìn ra ngoài cửa lớp như kiểu chờ ai ý, ra chơi thì cậu ta chạy ngay xuống dưới, đứng ngay trước cổng trường, cứ đi đi lại lại mãi. Duy từ trước đến nay có như thế đâu. Lạ thật đấy!
- Vậy à? Mình không quan tâm!- Huyền Anh vẫn bình thản ăn bánh.
- Cả trường này chắc có mỗi cậu là không thích Duy nhỉ? Lớp mình và các lớp khác thích Duy lắm đó!
- Ủ! Kệ họ chứ! Không liên quan đến mình! Mà mình không theo đuổi những cái đó!
- Theo đuổi gì đâu? Chỉ là thích thôi mà! Nhưng phải công nhận là Duy rất đẹp trai, lại học giỏi, nhà giàu. Con trai như thế ở đất Hà Nội này hiếm lắm đó!
- Xì! Chắc gì đã hiếm? Chẳng qua do cậu chưa gặp thôi!
- Woa! Cậu gặp rồi sao? Mình ngưỡng mộ cậu quá!- Trang sáng mắt lên.
- Chưa! Nhưng mình đảm bảo là có rất nhiều! Thôi mình lên lớp đây! Cảm ơn cậu đã mang đồ ăn ình!- Huyền Anh lạnh lùng đứng dậy.
- O! Mình chưa ăn mà! Chờ tớ với!- Trang cầm bánh và sữa chạy đuổi theo Huyền Anh.

Khi Huyền Anh và Trang đang đi lên trên cầu thang thì ngay lập tức có 1 đám con gái xúm đến chặn đường cô.

- Mày là... Tà Huyền Anh học lớp 12A đúng không?- Đứa con gái đứng đầu đám học sinh đó vênh mặt lên hỏi Huyền Anh.

- Phải!- Huyền Anh bình tĩnh đáp.

Nhỏ đó đến gần Huyền Anh, vuốt nhẹ mái tóc của cô. Nhưng ngay lập tức tay cô ta bị hất ra bởi Huyền Anh.

- Huyền Anh à!- Trang lao đến chỗ Huyền Anh nhưng ngay lập tức cô bị giữ lại bởi đám con gái ấy.

- Nhìn đâu có xinh nhỉ? Nhưng mà được anh Duy để ý thì quả thật hơi đáng lo ngại đấy!

- Anh Duy?

- Còn giả bộ à?

- Chẳng có gì là giả bộ cả! Tao không quen ai tên là Duy cả! Chúng mày vì 1 thằng con trai mà đến đây để gây chuyện với người khác mới gọi là đáng lo ngại.

Chát...

Cái tát giáng xuống 1 bên má của Huyền Anh.

- Huyền Anh!- Trang hét lên.

- Mày còn dạy đời bọn tao nữa cơ à? Quả thật từ bé đến giờ tao chưa bao giờ thấy thể loại gần chết đến nơi rồi mà vẫn giả mồm được như mày!

Huyền Anh không nói gì. Cô chẳng tức giận hay ngạc nhiên khi bị lãnh trọn cả 1 cái tát mạnh như thế. Có lẽ cô đã biết trước được chuyện gì sẽ xảy đến với mình.

- Thế nào? Đau phải không? Đây chỉ là mở màn thôi! Lúc đầu tao thấy mày có khí thế lắm cơ mà! Sao bây giờ không dám làm gì? Mày sợ à?

- Tao không muốn để bạn tao bị liên lụy!

Trang nhìn Huyền Anh. Cô khóc, khóc vì người bạn mới này. Học ở đây đã 2 năm rồi nhưng chưa bao giờ cô tìm được 1 người bạn tốt thực sự. Họ chỉ lợi dụng tiền của cô, hết lời nịnh nọt, bênh vực cô. Cô đã nghĩ rằng mình có những người bạn tốt, luôn hết lòng vì mình. Nhưng khi công ty của bố cô bị phá sản do nợ nần thì những người bạn cô cho là thân ấy đã không còn xung quanh cô nữa. Họ hại cô, họ nói hết những bí mật thâm kín mà cô đã nói với họ ra cho cả lớp, và dần dần là cả trường. Cô không còn được mọi người yêu quý nữa, họ xa lánh, tẩy chay cô. Và bây giờ, Huyền Anh - 1 người cô mới quen chưa được bao lâu - lại là người đứng ra bảo vệ, không muốn vì mình mà liên can tới cô. Đây mới thực sự là 1 người bạn tốt.

- Chà chà! Dừng cảm quá nhỉ! Tao cảm động quá à! Vậy thì để xem mày cứng rắn được bao lâu! Chúng mày đâu? Xong vào đánh nó cho tao!

Ngay lập tức cả đám con gái gồm 4 5 người chạy đến đánh Huyền Anh. Người thì tát, người thì giạt tóc còn người thì đạp. Họ cứ làm như vậy liên tục. Huyền Anh không chống cự, cô cứ để yên, mặc cho họ muốn làm gì thì làm. Cô đau lắm, đau khắp mình mẩy, chẳng thể cử động được nữa. Cô thấy mắt mình mờ đi, rồi dần dần cô nhắm mắt lại và nằm phịch xuống.

- Chị Dung! Nó ngất rồi!- Tiếng 1 đứa con gái vang lên.

- Cái gì? Ngất rồi ư?- Đứa con gái cầm đầu tên Dung ngạc nhiên.

- Chạy thôi! Nhanh lên chúng mày!

Họ kéo nhau chạy ra khỏi đó và về lớp học của mình, bỏ mặc Trang đang khóc thét lên và Huyền Anh đang bất động nằm đó.

- Tỉnh lại đi Huyền Anh! Tỉnh lại đi! Mình xin cậu đấy!- Trang lay lay Huyền Anh dậy, những giọt nước mắt thì nhau rơi xuống.

Trang gọi rất nhiều lần nhưng vô ích, Huyền Anh vẫn không mở mắt, người cô thương tích đầy mình. Trang cảm thấy day dứt vì đã không giúp đỡ được bạn mình, chỉ biết đứng đó nhìn Huyền Anh bị đám con gái kia đánh cho đến ngất. Cô đưa Huyền Anh vào phòng y tế.

“Mình xin lỗi cậu! Mình là 1 người bạn tồi đúng không? Và... cảm ơn cậu... vì đã bảo vệ ỉnh!”

Huyền Anh tỉnh dậy, cô nhìn xung quanh, toàn là màu trắng, mùi thuốc khử trùng xộc vào mũi khiến cô cảm thấy buồn nôn. Cô ghét màu trắng, vì màu trắng là màu của tang thương, chết chóc. Chỉ nhìn thấy thôi cũng đủ làm cô khó chịu rồi.

- Cậu tỉnh rồi à?- Trang bước vào, trên tay cầm 2 hộp đựng cơm.
- Ô! Trang! Đây là đâu?
- Đây là phòng y tế trường mình!
- Phòng y tế ư?- Huyền Anh hoảng hốt.
- Sao vậy?
- Bây giờ rồi?
- Bây giờ là 6 giờ tối rồi! Cậu ngất từ lúc trưa đến bây giờ đấy!
- Sao? Từ trưa á? Chết rồi! Thôi mình phải về nhà đây!- Huyền Anh tung chăn nhảy xuống giường.
- Cậu phải ăn rồi uống thuốc đã! Cậu không thấy đau à?
- Có! Nhưng mình phải về bây giờ! Mình sợ chị Vy sẽ lo lắng!
- Cậu đừng lo! Nếu chị ấy có gọi điện thì mình sẽ xin phép chị ấy! Bây giờ cậu cần phải ở lại đây, không đi lại nhiều được đâu!
- Nhưng mà...
- Yên tâm đi! Có mình ở đây rồi! Mình sẽ chăm sóc cho cậu!
- Cảm ơn cậu!
- Chúng mình là bạn của nhau mà! Có gì phải cảm ơn chứ! Mình mới là người phải cảm ơn cậu đó! Thôi ăn cơm kéo nguội mất!
- Ủ!

36. Chương 18

- Dậy! Sáng rồi!
- Ô! Sáng rồi á? Thôi để tôi ngủ thêm tý nữa đi! Buồn ngủ lắm!
- Ngủ ngáy gì nữa? Dậy mau! Đi ăn với tôi!
- Tôi không đói! Anh đi mà ăn! Tôi muốn ngủ cơ!
- Này thì ngủ!- Kevin hét tung chăn mà Vy đang đắp ra.

- Anh là đồ chết tiệt! Sao cứ nhất thiết phải kéo thêm tôi thế? Anh đi 1 mình thì chết người à?

- Ừ đúng rồi đấy!

- Đã thế thì tôi không dậy!

- Có dậy không?

- Không!

- Dám cứng đầu với tôi hả?

Kevin nắm lấy tay Vy, anh bế xốc cô lên.

- Anh làm cái trò gì vậy? Thả tôi ra!- Vy giãy giụa.

- Vì cô không chịu xuống nên tôi đành phải đưa cô xuống thôi!

- Thả ra! Sao anh cứ bắt ép tôi thế?

- Không thả! Tôi thích thế đấy! Tôi sẽ bế cô ra ngoài đường!

- Đừng làm thế!- Vy hét lên.

- Tôi cứ làm thế đấy! Cô làm gì được tôi?

- Thôi được rồi! Tôi đi, tôi đi là được chứ gì?

- Tốt! Thế này ngay từ đầu có phải ngoan không? Riêng cô thì tôi phải sử dụng biện pháp mạnh mới hạ được cái tính ngang bướng của cô!

”Chết tiệt, mình toàn thua hần thế này! Hần cứ dọa mình cái kiểu như thế thì đến bao giờ mới thoát khỏi hần đây?”

- Này!

- Gì?

- Đi ra biển tiếp đi!

- Làm gì?

- Tôi muốn xây lâu đài cát tiếp!

- Tha cho tôi! Cô không còn trò nào khác à?

- Đi mà!- Vỵ chớp chớp mắt.

- Cô đúng là đồ nhiều chuyện!

- Kệ tôi chứ! Anh đưa tôi đến đây cơ mà!

- Cô ra mà chơi 1 mình, tôi không đi đâu! Tôi không phải là trẻ con!

- Anh cứ bảo thủ thế này thì chả bao giờ khá lên được đâu! Biển là nơi để giải trí, để ngắm chứ không phải là nơi để anh tìm đến giải tỏa những cái ưu phiền vớ vẩn. Mà anh có ngắm biển đâu? Chỉ ngồi uống rượu rồi đập phá thì nói làm gì? Nếu đã mất công đến đây rồi thì anh nên tận dụng chúng bằng cách làm những công việc nhẹ, đơn giản ý. Nó sẽ giúp anh cảm thấy lạc quan và thư thái hơn đây! Tôi thì là anh sẽ quên hết nỗi buồn luôn. Cách này hiệu quả gấp tí lần uống rượu đó! Uống rượu sẽ càng làm anh đau đớn hơn mà chẳng giải quyết được gì cả!

- Cô là nhà tâm lý học à?

- Không! Tôi chỉ nói theo suy nghĩ và kinh nghiệm của tôi thôi! Nhưng tôi dám chắc là rất chính xác.

- Tôi không ham hố những cái đó! Tôi chỉ sống và làm việc vì tập đoàn mà thôi! Máy cái này toàn làm cản đường tôi!

- Anh thật là... Cái gì mà vớ vẩn? Anh nghĩ cứ vùi đầu vào công việc là tốt à? Anh cũng phải chăm sóc cho bản thân mình đi chứ? Làm như vậy chỉ khiến anh thêm căng thẳng, mệt mỏi. Thảo nào anh nghiêm khắc trong công việc kinh khủng. Mọi người trong tập đoàn ai cũng sợ anh, anh có biết điều đó không?

- Có!

- Anh là cấp trên mà chẳng bao giờ nghĩ cho cấp dưới gì cả! Họ nhận lương của anh không có nghĩa là anh có quyền sai khiến họ hết việc này đến việc khác! Con người ai mà chả có lúc mắc sai phạm. Người ta sai có 1 tý thôi cũng đuổi đến mức không còn công ăn việc làm! Anh không thấy mình quá đáng sao? Anh nên thay đổi mình 1 chút đi! Cứ sống thế này mãi thì chỉ có tổn thọ thôi!

Kevin không nói gì nữa, anh dứt 2 tay túi quần, lẳng lặng đi ra chỗ khác. Vy nhún vai rồi chạy tung tăng xung quanh. Cuối cùng cô dừng chân lại ở nơi mà hôm qua cô đã đứng và xây lâu đài cát.

”Tên chết đuối kia! Tôi nói trúng tim đen của anh rồi đúng không? Người ta nói cho mà sửa còn không thêm cảm ơn lấy 1 câu, lại còn vênh mặt lên đi ra chỗ khác nữa chứ! Cái bản mặt thấy mà ghét! Thôi dù sao mong anh thay đổi, đừng gây áp lực cho nhân viên nữa!”

”Cô ta nói đúng! Có lẽ mình đã quá khắt khe trong công việc. Mình cần thư giãn để giảm căng thẳng. Mình cũng phải thử cái trò lâu đài cát này xem nó lí thú đến mức nào mà con Mèo Xù kia thích đến thế mới được!”

- Này!

- Sao?

- Tôi chơi với!

- Hừ! Tôi tưởng anh còn định cứng đầu nữa? Nghe lời tôi rồi chứ gì? Lại đây đi!

- Làm như thế nào?

- Bây giờ phải lấy cát đã, xong bắt đầu nhào.

- À hóa ra là thế! Dễ nhỉ?

- Đương nhiên! Dễ mà! Không cần ai dạy thì tôi cũng biết làm đó nha! Hay tôi và anh thi đi! Ai xây đẹp hơn thì thắng!

- Ok! Chơi!

- Chuẩn bị nha! 1 2 3... Bắt đầu!

Cuộc chơi bắt đầu, Vy và Kevin cùng bắt tay vào xây lâu đài cát, chẳng ai chịu thua ai.

- Xongggggggg!- Cả 2 đồng thanh.

- Ủa? Anh xong rồi á? Mới biết xây mà đã giỏi vậy rồi sao?- Vy ngạc nhiên.

- Đương nhiên! Tôi mà lì! Nào bây giờ cùng đếm. Đếm đến 3 thì cùng cho nhau xem thành quả nha!
- Ok!
- 1 2 3!- Cả 2 cùng đếm.
- Ha ha ha ha! Kia mà gọi là lâu dài ư? Đổng bù nhùi thì có ha ha ha ha ha...- Vy ôm bụng cười.
- Cô cứ làm như của cô đẹp lắm ý! Hơn tôi chưa mà nói?
- Đương nhiên là tôi phải hơn anh rồi!
- Cô nhìn lại của cô đi! Nhìn có khác gì chỗ ở nhếch nhác của con Mèo Xù như cô không? Ôi trời ơi nhìn này, cửa chả ra cửa, mái chả ra mái, cả cái đáy lâu đài nữa này! Chắc chắc, tệ quá!
- Thôi đề! Cửa tôi hơn anh! Anh ghen tị nên mới nói thế chứ gì?
- Ai thèm ghen tị với con Mèo Xù như cô? Đồ Mèo Xù dở hơi, ngốc nghếch!
- Anh dám nói như thế với tôi hả? Chết nè!- Vy bốc 1 nắm cát rồi ném vào người Kevin.
- Cô... cô dám ném tôi ư?
- Sao lại không? Lêu lêu đáng đời!
- Tôi sẽ cho cô biết tay!- Kevin không chịu thua, anh lấy xẻng xúc 1 ít cát hất vào người Vy.

Thế là 1 trận chiến cát xảy ra....

37. Chương 19

- Mọi người tập trung nào!- Tiếng của tổ trưởng Hoàng vang lên.
- Có chuyện gì vậy?
- Tuần sau là ngày ra mắt bộ sưu tập mới rồi! Bây giờ mọi người phải cố gắng làm việc hết sức. Hôm đó sẽ

có rất nhiều người từ các công ty, tập đoàn lớn khác nhau đến tham dự! Và đặc biệt là đối thủ của chúng ta cũng sẽ đến!

- Đối thủ của chúng ta ư? Là ai vậy tổ trưởng?- Mọi người sốt sắng.

- Là tập đoàn Luxury Style!

- Luxury Style? Tập đoàn này bên Đài Loan mà! Vả lại tập đoàn này hiện giờ đang rất suy sụp, sao có thể là đối thủ của chúng ta được chứ?- Ngân thắc mắc.

- Tôi biết! Nghe nói họ mới chiêu mộ 1 thành viên, người này rất tài giỏi và xảo quyệt, nhiều công ty nhỏ đã bị phá sản bởi người đó đấy! Nhờ có anh ta mà tập đoàn đó mới lên được như thế!

- Có nghĩa là... tuần sau tập đoàn đó sẽ cử anh ta đến đây ư?

- Đúng vậy! Chúng ta phải hết sức cẩn thận! Luôn luôn phải giúp đỡ lẫn nhau. Chỉ cần 1 sơ suất nhỏ thôi là hỏng việc như chơi đấy! Họ sẽ soi xét rất kỹ chúng ta!

- Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?- Việt bình tĩnh nói.

- Cũng không nhất thiết phải gấp gáp lắm. Dù sao thì báo cáo và mẫu thiết kế chúng ta đã giải quyết xong rồi! Bây giờ chỉ cần chọn loại vải vóc phù hợp và làm 1 số bảng thống kê gửi cho bên thiết kế là xong! Nhưng cũng phải mất khá nhiều thời gian! Tìm được loại vải phù hợp với quần áo không phải chuyện đơn giản!

- Chúng ta phải nhờ đến giám đốc giúp đỡ rồi!- Chi nhún vai.

- Đừng! Giám đốc cũng đang bận lắm! Những công việc cồng kềnh như vậy thì chúng ta phải làm! Nghĩa vụ của chúng ta là làm những việc như thế này mà! Bây giờ tôi sẽ giao việc: Tôi, Ngân, Việt, Chi và Vy sẽ đi tìm các loại mẫu vải phù hợp; Còn lại thì sẽ làm những bảng thống kê về số vải, những mẫu quần áo và các bản báo cáo để nộp cho bên thiết kế. Chỉ còn 5 ngày nữa thôi! Mọi người cố lên!

- Vâng thưa tổ trưởng!- Mọi người đồng thanh.

Họ bắt đầu làm những công việc được giao. Người thì chạy chỗ này, người thì chạy chỗ khác, không khí làm việc bỗng sôi nổi hẳn lên.

- Anh đùa em đấy à? Vải dày sao hợp với cái váy này được?- Ngân nhún mày.

- Thế em nghĩ vải mỏng này hợp à? Cái váy thì đã hở hang rồi, dùng loại vải này thì thà đừng mặc gì thì hơn!- Việt giải thích.

- Không được! Dùng vải mỏng mới hợp với phong cách của cái váy chứ! Người ta trọng cái chất liệu mà!

- Trọng chất liệu gì chứ? Quan trọng là kiểu dáng bên ngoài, người ta chỉ sờ qua chất liệu thôi! Nói chung là vải dày!

- Mỏng!

- Dày!

- Mỏng!

- Khổ quá! 2 người trật tự cho em nhờ! Không được cái này thì được cái khác!- Vy nhấn nhó.

- Nhưng mà... cái váy này rất đặc biệt, nó chính là chủ chốt của cả bộ sưu tập này đó!

- 2 người tìm cái khác đi, cái váy đó để sau! Quan trọng thì quan trọng nhưng tốt nhất để cái đó cuối cùng rồi tất cả cùng tìm loại vải phù hợp. Ta còn hàng trăm bộ trang phục cần tìm loại vải kia kìa!

- Đúng đấy! Nếu cứ mãi tìm cho cái váy đó mà không tìm cho những cái còn lại thì về sau tha hồ mà chết! Mà 2 anh chị suốt ngày cãi nhau làm em phát ngán à!- Chi than thở.

- Cái con bé Chi kia! Được thể nên làm càn hả?

- Ô ai thèm! Em chỉ nói sự thật thôi!- Chi ngây thơ nói.

- Chị sẽ cho em biết tay... Yaaaaaaaaaaaaaaaaa...

- Á! Tha cho em!

Ngân đuổi Chi chạy xung quanh phòng làm việc khiến ai cũng phải phì cười vì hành động trẻ con của 2 cô này. Dù cho đang trong giai đoạn gấp rút nhưng họ vẫn vui đùa với nhau để quên đi những mệt mỏi trong công việc.

- Nó vẫn không chịu ăn gì à?

- Vâng thưa cậu chủ! Cậu Duy chỉ ngồi 1 chỗ, cầm chúng tôi vào trong. Đồ đạc trong phòng thì lung tung lộn xộn và vỡ hết cả!

- Không ổn rồi! Cứ thế này thì nó ngã bệnh mất!

- Người của cậu chủ toàn máu do những mảnh thủy tinh từ những cái bình hoa vỡ cửa vào ạ!

- Sao? Cái thằng này! Thôi được rồi! Cứ để đấy cho tôi! Vẫn cứ chuẩn bị đồ ăn cho nó! Tôi sẽ lo liệu!

- Vâng thưa cậu chủ!

- Cậu đã đỡ hơn tý nào chưa?

- Mình đỡ nhiều rồi! Cảm ơn cậu! Nhưng bụng và chân vẫn còn đau lắm!

- Không sao đâu! Uống thuốc là khỏi ngay ý mà! Tối qua chị cậu có gọi cho cậu, lúc đó cậu ngủ rồi! Mình đã xin phép hộ cậu rồi đó! Tý nữa tan học xong qua nhà mình chơi nha!

- Thôi! Cả đêm qua cậu đã ở cạnh chăm sóc mình rồi! Phiền cậu lắm!

- Phiền gì đâu? Sang chơi thôi mà! Đi!- Trang chớp chớp mắt.

- Ủ thế cũng được! Bây giờ là mấy giờ rồi?

- Gần vào tiết 1 rồi! Cậu cứ nghỉ ngơi 1 2 tiết đi đã, mình sẽ xuống thăm cậu khi hết tiết.

- Cảm ơn cậu nha!

- Cậu cứ cảm ơn hoài à? Cậu mà còn cảm ơn nữa là mình không chơi với cậu nữa đâu!

- Ủ thì mình không cảm ơn nữa! Hi hi!

- Thôi vào tiết rồi! Mình đi đây! Bái bai nha!

- Bái bai!

- Bà Kim!

- Cậu chủ gọi tôi?

- Duy hay nhắc đến cô bé tên Linh, bà biết cô bé đó chứ?

- Dạ...

- Nói đi! Bà biết đúng không?

- Đó là... con gái của giám đốc tập đoàn đá quý Ruby ạ!

- Tập đoàn Ruby?

- Vâng! Cô bé đó đã chết cách đây 8 năm trước do tai nạn giao thông!

- Vậy sao? Có phải là con gái của chủ đầu tư đã trượt thầu công trình gần khu biệt thự Xanh nên dẫn đến phá sản phải không?

- Vâng! Tập đoàn đó đã phá sản ngay sau khi cô bé mất được 2 tháng ạ!

- Vậy sao?
- Vâng thưa cậu chủ!
- Thôi được rồi! Bà có thể đi!
- Vâng! Chào cậu chủ!

Cạch...

- Duy à!
- ...
- Duy!
- ...

Kevin từ từ đến bên Duy, đồ đạc trong phòng bị lộn xộn hết cả, tất cả các bình thủy tinh quý hiếm đều bị Duy đập phá không thương tiếc. Kevin nhìn Duy xót xa, trên người anh đầy vết sẹo do bị thủy tinh cửa vào, máu bị khô lại do để quá lâu không rửa hay sát trùng. 2 ngày nay anh không ăn, không uống, chỉ ngồi 1 góc trong phòng và ôm chặt lấy con búp bê mặc cái váy màu vàng chấm bi không rời.

- Duy à! Em đừng như vậy! Anh đã biết chuyện rồi!
- ...
- Mọi chuyện đã là của quá khứ rồi! Có nghĩ đến cũng chẳng giải quyết được gì!
- ...

- Tại sao em cứ tự làm đau mình như vậy? Cô bé đó đã mất rồi, em có nhớ đến mức nào thì cô bé cũng không thể sống lại được!

Duy quay đầu sang nhìn Kevin, ánh mắt lạnh lùng nhưng bên trong đó là sự đau khổ khiến cho Kevin không khỏi xót xa.

- Anh biết 8 năm đối với em là quá nhiều nhưng em phải hiểu đó là quá khứ rồi! Em đừng lục lại chuyện quá khứ để làm khổ mình như thế!
- Anh thì biết cái gì?- Duy lạnh lùng nói, giọng dứt quãng.
- Anh là anh trai em! Tại sao anh lại không biết?
- Anh trai ư?- Duy cười nhạt.
- ...

- Anh trai thì giải quyết được gì? Chỉ có thể an ủi và biết chuyện thế thôi!

- Cái gì?

- Anh đâu phải là em? Sao anh có thể hiểu cho em được?

- 18 năm qua anh sống cùng 1 mái nhà với em, chẳng lẽ anh lại không hiểu em ư?

- Anh đâu có quan tâm đến em! Anh chỉ quan trọng công việc mà thôi! Cái an ủi vớ vẩn qua loa của anh mà gọi là giúp đỡ em ư?

Bốp...

Duy ngã nhào xuống đất, máu từ miệng anh tứa ra.

- Vớ vẩn ư? Em nghĩ rằng an ủi em là vớ vẩn, qua loa ư? Em chỉ nghĩ được có thể thôi sao? Nếu làm thế với em thì anh được lợi gì? Ý em là... 18 năm qua... anh chỉ giả vờ với em? Hừ!- Kevin cười khẩy.

- ...

- Nếu hồi đó anh không giúp đỡ em thì liệu em có được ngày hôm nay không? Hay là em chỉ biết ngồi 1 chỗ và than khóc?

-...

- Em làm anh thật sự thất vọng! Em có phải là Hoàng Bảo Duy, em trai của Kevin này không? Anh không có 1 thằng em trai yếu đuối như em đâu! Bởi mớ chuyện quá khứ rồi đập phá đồ đạc lung tung, ngồi 1 chỗ tự than trách mình. Em có phải là đàn ông không?

-...

- Anh không còn gì để nói với em nữa! Phải rồi! Em coi nó là vợ vẫn phải không? Tùy em đấy! Cứ sống như thế đi, em sẽ không tồn tại được lâu đâu! Đừng nghĩ cứ như thế này thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp!

Duy không nói gì, anh cúi gầm mặt xuống, tay nắm chặt. Kevin lạnh lùng quay lưng bước đi. Anh cũng chẳng còn lựa chọn nào khác cho dù anh rất thương Duy, không muốn Duy bị tổn thương vì trong 8 năm qua Duy đã phải chịu khổ rất nhiều.

38. Chương 19

Tối hôm đó...

- Ủa? Cô giúp việc của anh đâu rồi?

- Cô ấy về rồi!

- Hả? Sao lại thế? Anh... anh lại sa thải cô ấy ư? Anh vẫn chưa thay đổi gì cả! Bản tính của anh vẫn thế! Cô ấy đã làm gì sai hả?

- Cô đang huyền thuyên cái gì thế? Con trai cô ấy bị ốm đang ở trong viện. Cô ấy xin phép tôi về chăm sóc con mà! Sa thải cái gì mà sa thải? Lần sau cô hãy học cách lắng nghe người khác đi nha!

- O! Hóa ra... hóa ra là do... con cô ấy bị... ốm à?

- Chỉ còn gì nữa?

- Tôi... tôi xin lỗi! Tại tôi không nghe hết! Tôi sai rồi!

- Thôi bỏ đi! Tôi cũng không thích chất vật người khác!

- Cảm ơn anh!

Cụp...

- Ối! Tội quá! Tôi không nhìn thấy gì cả! Kevin, anh ở đâu?

- Tôi ở đây, nắm lấy tay tôi!

- Tôi không thấy anh! Hu hu hu hu Kevin ơi, anh ở đâu? Cứu tôi với! Tôi sợ...

- Đây! Tôi bắt được cô rồi! Bám chắc lấy tay tôi!

- Tôi... tôi... tôi sợ lắm! Tôi ghét bóng... tối!

- Đừng sợ! Có tôi ở đây rồi! Bám chắc lấy tôi! Lạ thật! Sao lại mất điện nhỉ?

- Không... không có ai ở nhà nữa sao?

- Không! Chỉ có chúng ta thôi!

- Làm... làm thế nào bây giờ?

- Cô ngồi yên ở đây nha! Tôi sẽ sang mấy phòng kế bên tìm đèn pin và nến.

- Đừng... Xin anh đừng bỏ tôi lại đây 1 mình!- Vy giữ tay áo Kevin.

- Thôi được rồi! Tôi sẽ ở đây cùng cô!

Kevin ôm lấy cô, Vy sợ hãi không thốt nên lời, chỉ biết ngồi im và dựa vào hơi ấm của anh.

- Cô buồn ngủ chưa?

- ...

- Tôi hát cho cô nghe nhé?

- ...

Kevin vẫn có thể cảm nhận được sự sợ hãi bên trong Vy. Anh bắt đầu cất tiếng hát...

"Arent you somethin to admire

Cause your shine is somethin like a mirror

And i cant help but notice

You reflect in this heart of mine

If you ever feel alone and

The glare makes me hard to find

Just know that im always

Peering out on the other side.

Cause with your hand in my hand and a pocket full of soap

I can tell you theres no place we couldnt go

Just put your hand on the past

Im here tryin to pull you through

You just gotta be strong.

Cause i dont wanna lose you now

Im looking right at the other half of me

The vacancy that sat in my heart

Is a space that now you hold

Show me how to fight for now

And ill tell you, baby, it was easy

Coming back into you once i figured it out

You were right here all along

Its like youre my mirror

My mirror staring back at me

I couldnt get any bigger

With anyone else beside of me

That were making two reflections into one

Cause its like youre my mirror

My mirror staring back at me, staring back at me.”

”Hay quá!”- Vy quay sang phía Kevin.

- Cảm ơn anh! Kevin à!

- Sao lại phải cảm ơn tôi?

- Tôi cũng không biết nữa!

Vy nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, sự run rẩy trong cô giờ đã không còn nữa. Kevin vẫn tiếp tục hát, hát cho đến khi cô ngủ say mới thôi. Khi cô đã ngủ, anh đưa tay lên xoa nhẹ mái tóc đang hơi bết lại vì mồ hôi của cô. Anh khẽ mỉm cười.

”Chính tôi mới là người phải cảm ơn em! Nhờ em mà tôi mới hiểu cuộc sống này ý nghĩa như thế nào! Có lẽ... tôi đã yêu em mất rồi Mèo Xù ạ!”

—

39. Chương 20

- Vy! Chị tìm ra rồi!
- Tìm gì vậy chị Ngân?
- Chất liệu vải phù hợp với cái váy này! Vải cotton là hợp nhất!
- Đúng rồi! Vải cotton! Sao em không nghĩ ra nhỉ? Chị Ngân giỏi quá!
- Hí hí! Chị mà lì!
- Thôi đi! Xin người!- Việt bịu môi.
- Sao anh lúc nào cũng trêu em thế nhỉ?
- Anh không biết! Thích thế!- Việt cười gian xảo.
- Hứ! Anh là đồ béo ú, xấu xí, đáng ghét!
- Cái gì? Anh mà xấu xí ư? Nói cho em biết ngày xưa anh là hotboy đấy! Chẳng qua bây giờ anh béo lên thôi!
- Em không tin! Hotboy gì ở anh cơ chứ! Đúng là dở hơi!
- Em... em...- Việt cứng họng.
- Khổ quá! Yên ắng được 1 lúc thì lại bắt đầu cãi nhau! 2 ông bà này...- Chi lườm nguýt.
- Thôi thôi! Mọi người tập trung vào làm việc đi! Sắp xong rồi! Còn 2 ngày nữa thôi đó!
- Vâng thưa tổ trưởng!- Ngân và Việt đồng thanh, mặt bí xị.
- Tổ trưởng, chúng ta đã xong phần chất liệu cho trang phục rồi! Giờ cần phải làm gì nữa?
- Mang mẫu mã và loại vải sang cho bên may vá!
- Tôi và Vy sẽ đi, tổ trưởng hãy giúp bên kia làm nốt các bản thống kê đi!- Chi lên tiếng.
- Được! 2 người cứ đi đi!

- Sao ạ? Thiếu... thiếu người mẫu ư?
- Thiếu rất nhiều, bộ sưu tập này phải cần tầm 12 người, bây giờ chúng ta mới có 10 người.- Nguyễn Hoàng Kiên, 45 tuổi, là nhà thiết kế hàng đầu thế giới. Người chỉ huy và cũng là người đào tạo các nhà thiết kế nghiệp dư trở thành người giỏi nhất, chuyên gia tư vấn về làm đẹp, cách phối hợp trang phục, trang điểm, làm tóc,...
- Vậy... Những người mẫu kia đâu hết rồi? Thiếu có 2 người cũng không được sao hả chú Kiên?
- Không được! 2 người cũng cả là 1 vấn đề, phải trang điểm, làm tóc liên tục sẽ rất tốn kém và mất thời gian! Cần có đủ số lượng để không phải đi đi lại lại nhiều!
- Vậy... chúng ta phải làm sao? Còn 2 ngày nữa thôi!- Vy lo lắng.
- Ông Kiên đi xung quanh Vy, nhìn cô 1 hồi lâu.
- Chú làm gì vậy? - Vy nhú mày.
- Nếu từ giờ đến hôm đó mà không có ai để vào cho đủ số lượng 12 người thì cô và 1 người nữa sẽ phải làm người mẫu ngày hôm đó.
- Hà??? Chú nói gì? - Vy mắt chữ A mồm chữ O.

- Tôi thấy cô cũng khá cao, khuôn mặt ưa nhìn nên có thể thay thế được cho những cô người mẫu khác ở bên Hàn Quốc.
- Bên Hàn Quốc? Tại sao chú không gọi họ về đây?
- Không được! Về là mọi công lao của tôi đổ xuống sông xuống biển hết! Bây giờ cô hãy kiếm thêm 1 người nữa đi! Từ giờ đến 6 giờ tối phải xong ngay nha!
- Không! Tôi không thể làm thế được! Công việc của tôi không phải thế này!
- Chẳng còn cách nào khác đâu! Hãy vì công ty đi! Nếu dự án này mà hỏng thì thiệt hại lớn lắm đấy!
- Nhưng tôi không biết cách đi đứng, với lại còn 2 ngày nữa, tôi không thể làm được! Chú đừng bắt ép tôi!
- Không phải là tôi bắt ép, chúng tôi cần có cô. Nếu thiệt hại quá lớn thì dẫn đến chuyện phá sản đấy! Cô hiểu không?
- Phá sản ư?
- Ủ! Cô hãy giúp chúng tôi đi! Tập đoàn này sẽ mang ơn cô lắm!
- Nhưng...
- Về chuyện đi đứng thì cô cứ yên tâm, tôi sẽ giúp cô. 1 ngày thậm chí 1 tiếng tôi cũng có thể giúp cô đi lại mà không sợ bị ngã.
- ...
- Không cần phải lưỡng lự nữa đâu! Coi như cô đồng ý rồi đấy! Bây giờ cô hãy kiếm 1 người nữa đi! Nhớ 6 giờ tối nay nhé! Thôi đi đi nhanh kẻo muộn!- Ông Kiên đẩy Vy ra khỏi phòng.
- Vy à! Chị nghĩ em làm người mẫu thì hợp đấy! Em đồng ý là đúng rồi!
- Chị!
- Chị làm sao? Chị chỉ nói đúng sự thật thôi hiểu không?
- Trời ơi! Kiếm đâu ra người nữa bây giờ?
- Thôi! Kiếm người để sau đi! Giờ phải về báo cáo với tổ trưởng chuyện thiếu người mẫu đã!
- Ok! Đi thôi chị!
- ***
- Sao? Thiếu người mẫu ư?
- Vâng! Thiếu đúng 2 người!
- Không ổn rồi! Thiếu 1 người đã là cả 1 vấn đề đó!
- Chú Kiên đã nói cho Vy làm người mẫu dự phòng đến hôm đó cùng với 1 người nữa.
- 1 người nữa ư? Biết kiếm ai?
- À! Chị biết 1 người!
- Ai?- Mọi người đồng thanh.
- Chi liếc mắt sang nhìn Ngân đang giải quyết bằng thống kê để gửi cho nhà thiết kế Hoàng Kiên.
- À!- Đồng thanh tập 2.
- Đúng rồi! Ngân cũng khá cao, lại gầy, chuẩn đấy Chi ạ!- Việt tấm tắc khen.
- Chuyện! Em mà!- Chi vỗ ngực.
- Nghe đến tên mình thì lập tức Ngân quay sang nhìn. Thấy ai cũng nhìn mình, cô lấy làm lạ.
- Sao mọi người nhìn tôi ghê thế?

- Ngân à! Để đó anh làm cho! Em đi cùng Vy đi!- Viết lên tiếng.
- Hả? Đi đâu?- Ngân thắc mắc.
- Chị Ngân à! Làm người mẫu cùng em nhé?
- Hả? Người mẫu???- Ngân ngạc nhiên.
- Đi mà chị! Chỉ có chị là đủ tiêu chuẩn thôi! Chị giúp em đi mà! Em đỡ phải tìm kiếm người khác vì em còn nhiều việc phải làm lắm!
- Chị không hiểu! Đi làm người mẫu là sao?
- Đi cùng em đi! Em sẽ giải thích cho chị!
- Ngân à! Cô nên đi cùng cô Vy đi! Hãy vì tập đoàn!
- Đúng rồi! Cố lên chị Ngân!
- Hả?- Ngân ngơ ngác, cô nàng vẫn chưa hiểu đang có chuyện gì xảy ra.
- Thôi! Nói chung chị cứ đi với em! Nhanh nào!- Vy cầm tay Ngân kéo đi.

40. Chương 20

Ads - Hooooooooo...

Vy quay sang bên cạnh, Kevin đang tựa đầu vào vai cô, mắt nhắm nghiền, miệng hơi cong lên như đang nở nụ cười. Và... tay anh... đang nắm lấy tay cô... rất chặt. Có lẽ anh sợ rằng cô sẽ vượt mất khỏi tay anh bất cứ lúc nào.

"Đẹp trai quá! Chưa bao giờ mình nhìn hấn gần như thế này! Đẹp quá! Sao tim mình lại đập nhanh thế này?"

- Ngắm đủ chưa?

Vy giật mình, Kevin đã tỉnh từ lúc nào.

- Ngắm... ngắm cái đầu anh ý!- Vy đỏ mặt quay đi.

- Không đáng ư? Nên nhớ tôi là cấp trên của cô đó nha!

- Thì sao? Chẳng liên quan!- Vy vênh mặt.

- Thôi! Tôi không nói với đồ Mèo Xù như cô nữa!

- Anh nghĩ tôi muốn nói với anh lắm chắc?

- Sao lại không? Tôi đẹp trai thế này thì ai chả muốn nói chuyện? Thậm chí có người còn cố tình gây sự với tôi chỉ để được nói chuyện với tôi cơ!

- Ai?

- Cô chẳng hạn!

- Anh là đồ... đồ kiêu căng tự phụ, đáng ghét nhất mà tôi từng thấy! Tôi không bao giờ muốn gây chuyện với ai, nhất là anh. Tôi không bị điên giống như những cô gái vây xung quanh anh đâu! Gì mà đẹp trai chứ? Gì mà cố tình gây sự để được nói chuyện chứ? Đúng là dở hơi mà!

- Này! Nói cho cô biết, nói chuyện được với tôi là vinh dự cho cô đó!

- Vậy ư? Tôi không cần cái vinh dự đó, anh hiểu chứ?

Reng reng...

- Alô?

- Tao Long đây! Tao sợ quá mày ơi! Tao không dám vào ỷ!

- Có gì mà phải sợ? Đừng bảo là 2 ngày qua mày vẫn chưa đến đó nhé!

- Tại sao sợ quá! Sợ cô ấy từ chối tao!

- Mày hay nhỉ? Từ chối là chuyện đương nhiên rồi! Mày phải cố gắng chứ? Hay mày lại quen cái kiểu được con gái chấp nhận 1 lần rồi nên bây giờ bị từ chối thì không quen?

- Thì thế nên tao mới gọi cho mày! Tao phải làm thế nào đây?

- Kỹ năng tán gái của mày đâu hết rồi? Tại sao bao nhiêu cô gái xinh đẹp thì mày không sợ mà em tao thì mày lại sợ?

- Tao cũng không biết nữa! Tao phải nói gì bây giờ hả mày?

- Làm sao tao biết được? Cái này là tùy thuộc vào mày mà!

- Cô ấy là em gái mày mà! Mày phải hiểu hơn tao chứ!

- Mày cứ làm như tao hay gặp nó lắm ý! Mà tao nói trước nó ghét những đứa dẻo mồm lắm đấy! Liệu mà ăn nói!

- Trời ơi thế thì chết tao rồi! Tao chuyên tán gái theo kiểu dẻo mồm mà!

- Thế tao chịu!

- Giúp tao đi mày! Mày là bạn tao cơ mà!

- Thì sao? Tao đã bày cách như thế rồi! Mày chỉ cần khéo mồm chút là được! Đến cả câu nói cũng phải nhờ tao thì đến bao giờ mày mới tán được nó?

- Ủ! Mày nói đúng! Có lẽ tao nên tự nói với cô ấy!

- Đúng rồi! Tốt lắm! Cố lên mày!

- Thôi tao đi đây! Chào mày!

- Chúc mày may mắn!

- Cảm ơn mày!

Cạch...

- Ai thế?

- Thăng Long! Nó nhờ tôi giúp chuyện con bé Ngọc!

- Ngọc ư? À! Cô bé hôm bữa cắt tóc cho tôi đấy á?

- Ủ! Cô vẫn nhớ à?

- Chết rồi! Tôi quên không mang đôi giày và cái vòng cổ trả cho cô bé!

- Yên tâm! Đã có người đưa hộ rồi! Cô không phải lo!

- Ai vậy?

- Bí mật!

- Đúng là lắm chuyện!

- Kệ chứ!

- Thôi chết rồi!

- Sao thế?- Kevin nhú mày.

- Xe đạp điện của Huyền Anh! Tôi để quên ở tập đoàn rồi! Không biết con bé đi học bằng gì? Làm thế nào bây giờ?

- Cô để xe ở đâu?

- Ở trước cửa tập đoàn!

- Trời ạ! Sao cô lại để ở đó? Bãi đỗ xe để làm gì hả?

- Tôi chỉ định vào đưa báo cáo cho trưởng phòng rồi đi luôn. Ai ngờ gặp anh lúc đó, tôi không kịp nhìn xe!

- Thế bây giờ cô gọi cho Huyền Anh đi, tôi sẽ gọi cho bảo vệ!

Tút tut tut tut tut....

- Nó không nghe máy!

- Chắc là đi học rồi!

- Thế anh đưa tôi đến công ty mau lên!

- Ủ! Lên xe đi!

41. Chương 21

- Hé lô! Mình nè! ! Cậu đã thấy đỡ hơn tý nào chưa?

- Mình đỡ nhiều rồi! Cảm ơn cậu!- Huyền Anh mỉm cười.
- Uống nước hoa quả đi nè! Tốt lắm đó!
- Woa! Mình thích uống lắm! Cảm ơn cậu nhiều nha!
- Hí hí! Không có gì! Cuối cùng cũng thấy cậu tươi được 1 chút!- Trang thở dài.
- Hả?
- Cả hôm qua mặt cậu cứ buồn buồn kiểu gì ý! Chẳng cười nhiều!
- Vậy sao?
- Có chuyện gì xảy ra với cậu vậy?
- Không có gì đâu! Chuyện vớ vẩn ý mà!
- Chuyện gì thì chuyện, đâu đến mức phải như thế! Sống lạc quan lên, đừng có buồn như thế nữa, chẳng giải quyết được gì đâu! Đừng có như mình ngày xưa!
- Cậu ngày xưa?
- Chuyện dài lắm, khi nào mình sẽ kể cho cậu sau, giờ ăn uống nghỉ ngơi đi đã, tỳ còn sang nhà mình nữa cơ mà!
- Ủ nhỉ! Ok! Chờ mình chút nha!

Reng reng...

- Đi nào Vy!- Trang cầm tay Huyền Anh kéo đi.
 - Từ từ đã! Mình đang bị đau chân mà!
 - Ủ nhỉ sorry nha!
 - Không sao đâu! Đi nào!
- Trang đưa Huyền Anh đến nhà của mình. Sau chuyện công ty bố Trang bị phá sản thì nhà cô không còn được rộng rãi, trang hoàng như ngày xưa nhưng cũng không đến mức gọi là quá xập xệ.
- Vào đi, bố mẹ mình không có nhà đâu!
 - Họ đi đâu hết rồi?
 - Bố mình đi làm, còn mẹ mình thì đi chơi với bạn rồi!
 - Vậy hả? Thế chúng ta tự nấu bữa trưa nha!
 - Ok! Làm món mỳ Ý đi, mình rất thích ăn mỳ Ý đó!
 - Mình không biết làm!

- Mình biết làm mà! Món tủ của mình đó! Mình làm món này hơi bị chuyên nghiệp! Cậu mà ăn cậu sẽ mê ly luôn!
- Vậy sao? Vậy thì đi mua nguyên liệu nha!
- Không cần phải mua, nhà mình có sẵn rồi!
- Thế à?
- Cậu chỉ việc ngồi chờ mình thôi!
- Nhưng chả lẽ mình không phải làm gì à? Cũng phải phụ giúp cậu chút ít chứ!
- Khỏi đi! Hôm nay mình muốn làm hết! Đầu bếp Nguyễn Phương Trang xin được mạn phép trở tài làm món mỳ Ý cho cô Tạ Huyền Anh thưởng thức! Mời cô ngồi đây ạ!- Trang kéo ghế ra.

- Cảm ơn cô đầu bếp!- Huyền Anh mỉm cười.
- Không có chi thưa quý khách! Xin quý khách chờ tôi 1 tý ạ!- Trang cúi đầu rồi bước vào trong nhà bếp.
- Nhanh lên nhá, không thì tôi sẽ bùng, không trả tiền đâu đấy!
- Yên tâm, chỉ 20 phút thôi thưa quý khách!
- Ok!

20 phút sau...

- Tèn tén ten!- Trang mang ra 2 đĩa mì Ý thơm phức, mùi thịt bò hòa quyện với mùi nước sốt làm Huyền Anh hít lấy hít để. Cái bụng đã kêu ghê lắm rồi giờ còn biểu tình dữ dội hơn.

- Woa! Thơm quá! Nhìn ngon ghê!

- Đã bảo đây là món tử của mình rồi mà! Cậu mà ăn cậu sẽ thích luôn!

- Ăn nào!- Huyền anh giắt cái đĩa từ tay Trang rồi xúc lấy mì cho vào miệng nhai ngấu nghiến.

Trang há hốc mồm nhìn Huyền Anh ăn.

- Từ hôm qua đến giờ mình có đến nỗi cho cậu ăn ít đâu nhỉ?

- Ủ, đúng rồi!- Huyền Anh vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói.

- Sao... cậu ăn như kiểu...- Trang mím môi, không thể nói được từ tiếp theo.

- À! Tại cậu nấu ngon quá nên mình không chịu đựng được. Cậu nấu món này ngon số 1!- Huyền Anh giờ ngón cái lên.

- Đấy mình bảo mà! Mình mà nấu thì chỉ có ngon trở lên thôi ha ha ha ha!

- Rồi rồi rồi, tôi biết cô giỏi rồi! Còn không? Mình ăn hết mất rồi!

Trang không tin vào mắt mình, đĩa mì Ý của Huyền Anh hiện giờ trống trơn trong khi cô chưa iếng nào vào miệng.

- Cậu... sao cậu... ăn.. nhanh thế?

- Ủ! Tại ngon quá mà! Còn không?

- Hết... hết rồi!- Trang lắp bắp.

- Chán thế! Chả bô dính răng!- Huyền Anh xụ mặt.

Chả bô dính răng? Cả 1 đĩa mì to dùng đoàn mà bảo là chả bô? Trang đã phải nấu hết 1 gói mì ống, thậm chí cô còn sợ sẽ thừa vì 1 gói là dành cho 4 người ăn. Cô ước lượng chia ra cho Huyền Anh hơn nửa gói mì, còn mình thì chỉ ăn ít thôi vì cô đang trong giai đoạn giảm cân. Nhưng ai ngờ rằng Huyền Anh ăn hết đĩa mì đó rồi mà vẫn còn muốn ăn nữa. Trang thực sự kinh ngạc vì cô có thể ăn được nhiều như thế.

- Sao cậu nhìn mình như kiểu mình là người ngoài hành tinh thế?- Huyền Anh nhăn nhó.

- Vậy... vậy cậu ăn phần mì của mình đi, mình uống sữa trong tủ lạnh là được rồi!- Trang đưa đĩa mì của mình cho Huyền Anh.

- Hâm à! Cậu ăn đi! Mình chỉ ăn nếu còn thôi, uống sữa lúc đói không tốt đâu!

- Nhưng... cậu còn đói không? Có pizza đấy!

- Thôi mình không ăn nữa đâu! Ra xem tivi đây!

- Ủ! Kênh Cartoon Network là kênh 26 nhé! Giờ này chắc đang chiếu mèo Oggy rồi đấy!

- Mèo Oggy á! Đâu đâu? Điều khiển đâu?- Huyền Anh cuống cuống đi tìm.

- Trên tủ cạnh tivi kia kìa! Khiếp, gì mà phản ứng ghê vậy nàng?

- Mình nghiện phim đó lắm lắm lắm ý!
- Đúng là... hâm! Lớp 12 rồi còn xem hoạt hình, đồ trẻ con!
- Thì sao? Kệ tôi!- Huyền Anh bấu môi.

Trang nhún vai nhìn Huyền Anh rồi tiếp tục giải quyết bữa trưa của mình.

Bộp...

- Trời ạ! Không phải đi như thế! Cô phải giữ thẳng bằng vào! Mấy cô người mẫu trước của tôi phải đặt lên đầu 4 quyển sách dày cộp lận. Cô đặt có mỗi 1 quyển thôi mà đã làm rơi rồi!
- Nhưng đôi giày này cao quá, gót lại nhọn nữa! Chú cứ làm như để lắm ý!
- Tôi biết là khó nhưng cô cũng phải cố gắng tập trung cao độ vào chứ!
- Tôi không quen đi giày cao gót. Từ trước đến nay tôi toàn đi giày bệt thôi! Làm sao tôi thích nghi được với đôi cao tặn 10 phân này cơ chứ?
- Hôm đó sẽ phải đi đôi 15 phân đấy! Đi 10 phân thì người ta đuổi đi ngay!
- Thế thì tôi không làm được đâu! Nó quá sức đối với tôi!- Vy ném quyển sách vào người ông Kiên.
- Chẳng có gì gọi là quá sức cả! Chỉ cần cô đừng quá để ý đến đôi giày, hãy tập trung vào mục đích của mình là để biểu diễn bộ trang phục cao quý mà mình đang khoác trên người. Cô càng chú tâm vào đôi giày thì cô sẽ càng bị mất thăng bằng, ngã sẽ càng đau!
- Tôi sợ lắm! Ngày xưa tôi đã từng bị trẹo chân vì đi giày cao gót đấy chú biết không?
- Đấy thấy chưa? Cô càng để ý đến nó thì càng dễ ngã. Đơn giản vì cô sợ ngã, sợ bị trẹo chân phải không? Ai đi cái này mà chả có lúc bị trẹo chân? Cô đâu phải là trường hợp đầu tiên? Chính vì sợ sệt nên cô chẳng bao giờ khá lên được! Cô hãy nhìn cô Ngân kia kìa, đi rất thạo.
- Đơn giản là vì chị ý ngày nào cũng đi giày cao gót đi làm!
- Đấy! Vì thế nên cô ấy mới đi được thế kia! Vừa vào phát đã đi được ngay. Cố lên, đi giày cao gót không khó đâu! Nó làm tôn lên vẻ đẹp của người phụ nữ đấy! Cô thấy không? Ai đi cũng rất đẹp, chả lẽ cô lại không đi được? Người ta làm được thì nhất định mình cũng phải làm được chứ! Cô cũng là con gái cơ mà!

Vy lưỡng lự 1 lúc.

- Còn phải suy nghĩ gì nữa? Đi đi mau lên! Tôi sẽ lấy tạm quyển tạp chí mỏng mỏng này nhé, để cô đi cho dễ. Nào, thử đi! Nền nhớ là đừng tập trung vào đôi giày nhé. Cứ nhìn thẳng về phía trước. Mà hôm đấy diễn thì đừng nhìn vào khán giả nghe chưa? Cô sẽ run đấy!
- Tôi biết rồi thưa chú!
- Đi thử đi! Tôi còn nhiều việc lắm!

Vy nhắm mắt lại, hít vào thở ra 1 lúc rồi nhẹ nhàng đứng dậy, đặt quyển tạp chí lên đầu. Cô bước đi chậm rãi, không để ý đến đôi chân đang từ từ di chuyển của mình, cô chỉ nhìn về phía trước và cố gắng đi sao cho quyển tạp chí không bị rơi xuống.

- Đúng rồi! Đúng rồi! Tốt lắm! Đi nhanh hơn chút nữa đi!

Vy đi nhanh dần, nhanh dần. Nhưng do đi nhanh quá nên cô bị mất thăng bằng, ngã về bên phải và tất nhiên quyển tạp chí cũng theo sau rơi xuống.

- Tôi xin lỗi! Tôi không cố ý!- Vy cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào ông Kiên.
- Không đâu! Cô làm rất tốt! Tôi khen ngợi cô!

Vy ngạc nhiên, cô ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn ông Kiên.

- Tôi... tôi làm tốt ư? Chú... chú không đùa tôi đấy chứ?
 - Bây giờ đang giai đoạn gấp rút, tôi còn thì giờ để đùa với cô sao? Tốt rồi đấy! Chỉ cần đi nhanh hơn chút nữa là được! Bây giờ cô về phòng nghỉ ngơi đi, chiều tập tiếp. Có gì thì nhờ cô Ngân chỉ cho, tôi thấy cô Ngân rất có năng lực đấy!- Ông Kiên chỉ tay về phía Ngân.
 - Vâng! Chào chú, tôi đi đây!
 - Chào chú!- Ngân cúi đầu, lẻo đẻo chạy theo sau Vy.
 - Này! Em thấy chị hợp làm người mẫu lắm hả?
 - Em không biết! Có lẽ vậy!
 - Hừ! Sao em chưa hỏi ý kiến chị mà đã lôi chị đi như thế hả?- Ngân trừng mắt nhìn Vy.
 - Em xin lỗi! Tại em thấy chỉ có mỗi chị và chị Chi là con gái ở tổ mình. Mà chị Chi thì hơi mập, không hợp đâu, chú Kiên mắng em chết.
 - Em sợ chú Kiên đến mức đó à?
 - Không phải là sợ mà em lười đi sang chỗ khác tìm người thích hợp. Chị quá hoàn hảo còn gì, nhìn cũng xinh, chỉ mỗi tội hơi gầy thôi!- Vy nhún vai.
 - Chị đã cố ăn nhiều rồi, bao gồm cả ăn vặt mà chẳng béo lên tý nào, chỉ có cao lên thôi!- Ngân thở dài.
 - Không sao chị ạ! Em thấy thế này cũng khá đẹp mà!
 - Ủ! Cảm ơn em! Thế chị sẽ tham gia cùng em nha!
 - Nhưng mà em không đi được giày cao gót, cố gắng lắm mới đi được có chút xíu à!
 - Chị sẽ giúp đỡ em. Yên tâm đi! Đi dễ mà! Thú thực thì ngày xưa chị cũng bị trẹo chân khá nhiều lần, đau lắm ý! Nhưng đi dần sẽ quen em à! Tý nữa chị dạy cho! Chỉ cần em đừng để ý đến là được!
 - Chà chà! Chị Ngân giỏi à nha! Cái gì cũng biết! Em rất thích chị!
 - Gớm gớm! Cảm ơn cô!- Ngân véo yêu Vy.
- ***
- Thôi muộn quá rồi! Tổ phải về đây!
 - Mới có 7 giờ tối mà! Về sớm thế? Ở lại ăn tối với nhà mình đi!
 - Mình xin lỗi! Mình phải về ngay lập tức. Mấy hôm nay không về rồi, mình sợ chị Vy sẽ lo lắng.
 - Mấy ngày gì đâu? Mới có 2 ngày 1 đêm mà!
 - Thế là cả 1 vấn đề rồi đó! Con gái không nên ngủ ở ngoài nhiều!
 - Kệ chứ! Mình không làm gì bất chính là được mà!
 - Thôi! Dù sao tổ vẫn phải về đây!
 - Giờ này cũng tối rồi, cậu về 1 mình nguy hiểm lắm! Nhà tổ cũng khá xa so với nhà cậu mà!
 - Không sao mà! Tổ đi bộ về được!
 - Hay để tổ đưa cậu về nha!
 - Khỏi đi! Tổ tự về được!
 - Này! Nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra thì cậu phải gọi ngay cho tổ đấy nhé!
 - Ủ! Yên tâm! Thôi tổ về đây! Chào cậu!
 - Chào cậu!

Huyền Anh chậm rãi bước đi. Ngoài đường khá đông đúc, xe cộ, người đi bộ nườm nượp chen chúc nhau. Cô đến nơi đó, cánh đồng hoa bồ công anh - nơi mà cô hay ra đây khi có những chuyện buồn giấu kín trong lòng mà không thể nói ra. Nơi này rất ít người biết, cô có thể đứng 1 mình giữa cả 1 khoảng rộng lớn, la hét thỏa thích mà không ai hay biết. Cô ngồi 1 mình, tay cô cầm lấy 1 bông hoa bồ công anh rồi thổi, cánh hoa cứ hướng theo gió mà bay đi, bay rất xa, trôi nhanh vào trong khoảng tối bao trùm cả cánh đồng rộng mênh mông. Cô thích hoa bồ công anh lắm. Trông nó yếu đuối như cần sự bảo vệ từ 1 điều kì diệu nào đó. Cô tình cờ phát hiện ra được nơi này từ khi còn rất nhỏ. Nó đẹp, yên tĩnh, không ảnh hưởng gì đến bên ngoài. Nếu như muốn ở 1 mình thì đây là 1 nơi khá lí tưởng.

42. Chương 21

- Tại sao hôm qua em lại nghỉ?

- ...

- Nghe nói em bị ốm! Em có sao không?

- ...

- Em vẫn giận tôi sao?

- ...

- Trả lời mau!- Duy hét lên.

Cả lớp im lặng nhìn Duy, không ai dám nói gì, không khí căng thẳng bao trùm lớp học. Riêng Huyền Anh vẫn thản nhiên đọc sách, không quan tâm đến sự có mặt của anh.

- Em lờ tôi ư? Em tưởng lờ tôi là xong à?

Duy cầm chặt tay Huyền Anh lôi đi trước con mắt ngạc nhiên của lớp. Huyền Anh gạt tay anh ra nhưng càng đẩy thì anh càng xiết chặt hơn, cô đau điếng.

- Thả ra!- Huyền Anh hét lên.

Duy bỏ ngoài tai những gì cô nói, anh vẫn tiếp tục kéo cô đi.

- Em nói đi! Em đang cố gắng lẩn tránh tôi phải không?

- Tránh xa tôi ra! Tôi không có gì để nói với anh cả!

- Em vẫn giận tôi chuyện hôm đó sao? Tôi phải làm gì thì em mới tha thứ cho tôi?

- Bỏ ra!

- Trả lời mau! Tại sao em lại làm thế với tôi? Em ghét tôi sao?

- Bỏ ra!- Huyền Anh vùng vằng.

- Tại sao?

Chát...

1 cái tát giáng xuống mặt Duy. Anh ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên có người dám tát anh.

- Anh là đồ vô liêm sỉ! Anh đã làm thế với tôi mà giờ còn muốn tôi tha thứ cho ư? Phải rồi, con trai của chủ tịch tập đoàn thời trang nổi tiếng cơ mà! Quyền lực cao như thế, cái gì chả đạt được?- Huyền Anh cười khẩy.

Duy không nói gì, anh chỉ quay mặt đi, tay ôm bên má vừa bị tát.

- Tôi đã muốn quên đi chuyện ngày hôm đó, nhưng anh lại nhắc lại làm tôi cảm thấy bức mình. Đúng rồi, tôi ghét anh, tôi lẩn tránh anh đấy! Thế nên đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Tôi ghê tởm hạng người như anh! Anh hãy xem như tôi và anh chưa từng quen biết nhau đi!

Huyền Anh lạnh lùng quay lưng bước đi. Duy đứng đó nhìn cô, ánh mắt anh đượm buồn.

"Tôi... xin... lỗi!"

Huyền Anh khựng lại, giọng nói này lại lắng vẳng trong đầu cô y như mấy hôm trước. Nhưng khi cô quay đầu lại thì không hề có ai. Cô sợ hãi chạy thật nhanh về lớp học của mình. Còn Duy, anh bơ vơ 1 mình trong khoảng sân rộng rãi đầy lá rơi. Ánh nắng chiếu vào anh, mái tóc màu hung đỏ, đôi mắt màu cà phê và làn da trắng không tì vết hiện rõ mồn một trong nắng. Anh cảm thấy mệt mỏi, chẳng còn thiết tha gì đến học nữa. Anh nằm lên ghế đá dưới gốc cây, tay vắt lên trán để che đi ánh nắng chiếu vào mắt. Anh từ từ nhắm mắt và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

43. Chương 22

- Duy đâu rồi? Nó đã chịu ăn gì chưa?- Kevin vừa tháo cà vạt vừa điềm tỉnh nói.
- Cậu Duy đi ra ngoài rồi ạ!
- Cái gì? Ra ngoài?- Kevin nhú mày.
- Vâng! Cậu chủ vừa đi cách đây 10 phút.
- Trước khi đi nó có nói gì không?
- Dạ không ạ!
- Trong lúc nó đi, dọn dẹp phòng cho nó!
- Vâng thưa cậu chủ!- Đám người giúp việc cúi đầu lễ phép sau mỗi lần nói với anh.

Kevin lạnh lùng đi đến phòng của mình rồi đóng sầm cửa lại.

“Cái thằng này đi đâu rồi? Em lại định giở trò gì nữa?”

Anh chậm rãi cởi từng khuy áo, vứt cái áo sơ mi đen vừa mặc xuống đất rồi vào trong phòng tắm.

- Chà chà! Cô em này làm gì ở đây 1 mình thế này!
- Huyền Anh giật mình quay ra đằng sau, có tận 3 tên mặt mũi hung dữ đang đến gần cô.
- Woa! Xinh thế nhỉ?
 - Các anh muốn gì?- Huyền anh bật dậy lùi ra đằng sau.
 - Sao thế? Bọn anh có làm gì đâu mà sợ?
 - Đại ca à! Con bé này xinh quá! Em “xử” nó nhé!- 1 tên để đầu trọc, má bên phải có vết sẹo dài, cả 2 cánh tay đều xăm trổ trông rất đáng sợ.
 - Vội gì mà? Mà cấm tranh của tao nhé!- Tên khác chen vào.
 - Chúng mày im hết đi!- Tên đại ca có thân hình lực lưỡng, làn da ngăm đen, bị chốt 1 mắt lên tiếng.
- Nghe thấy tên đại ca quát, 2 tên kia im lặng không dám nói gì nữa. Hắn quay sang nhìn Huyền Anh liếm mép rồi nói:
- Thôi thì hôm nay là ngày đen đủi của cưng rồi! Ngoan ngoan chiều bọn này thì sẽ giảm áp lực cho!- Hắn nháy mắt với Huyền Anh.
 - Đừng đụng vào tôi! Tránh xa tôi ra!- Huyền Anh hét lên.
 - Ô kìa! Cô em nóng nảy quá! Sợ bọn anh mạnh tay à? Yên tâm đi! Bọn anh sẽ nhẹ nhàng mà!
 - Tôi báo cảnh sát đấy! Đừng có chạm vào tôi!- Huyền Anh run run tay lấy điện thoại từ trong túi ra.
- Tên cầm đầu lao đến giật mạnh cái điện thoại từ tay Huyền Anh. Hắn vứt xuống rồi dẫm mạnh làm chiếc điện thoại vỡ tan tành trong tích tắc.
- Trời!- Huyền Anh lấy 2 tay che miệng, kinh ngạc nhìn cái điện thoại yêu quý bị nát bét bởi bàn chân của tên dữ tợn kia.
 - Vậy là hết báo cảnh sát nhé!- Tên đại ca nhếch mép cười.
 - Hố hố, chúng ta có thể thoải mái rồi! Cô em, lại đây nào!- Tên đầu trọc đến gần Huyền Anh.
 - Tránh xa ra!

- Sao phải sợ thế? Bọn anh có làm gì đâu nào?

Huyền Anh lùi ra sau rồi chạy thực mạng, 3 tên kia liền đuổi theo sau.

- Có chạy đến đâu đi chẳng nữa thì cũng không thoát khỏi bọn này đâu! Đừng cố!

Chúng đã theo sát cô, tên đại ca nhanh tay chớp lấy tóc cô rồi kéo mạnh lại.

- Á! Đau quá!- Cô hét lên.

- Giờ thì hết chạy nhé!

Cô dùng hết sức lực của mình cắn mạnh vào tay tên đại ca, đập vào bụng hắn rồi lại tiếp tục chạy. Tên đại ca thì ôm bụng và xuyt xoa cái tay còn 2 tên đàn em kia thì khỏi cần nói cũng tự động chạy đuổi theo cô từ đằng sau.

Nhưng lần này cô cũng bị chúng tóm được. Sức 1 người con gái yếu đuối như cô sao có thể lại với sức 2 tên bặm trợn to lực lưỡng đang bị dục vọng lấn chiếm được.

- Con ranh! Lần này thì mày đừng hòng thoát!

- Thả tôi ra! Cứu tôi với!- Huyền Anh hét lên trong sợ hãi.

- Mày có kêu trời thì cũng không ai cứu mày đâu!

- Cứu tôi với!- Huyền Anh ra sức vùng vẫy, la hét.

Chát...

Cái tát nẩy lửa giáng xuống Huyền Anh, cô chao đảo, 1 dòng máu đỏ tươi tràn ra từ khóe miệng của cô.

- Dám cắn tao à! Con ranh khốn kiếp! Tao sẽ ày 1 bài học!- Tên đại ca tức giận, mắt hắn hằn lên những tia đỏ, tay hắn vẫn còn in rõ vết cắn của Huyền Anh.

Rồi hắn nhìn 2 tên đàn em:

- Xử nó đi! Tao cho chúng mày đấy!

- Vâng thưa đại ca!

2 tên đàn em chỉ chờ có thể, chúng liếm mép rồi lao tới, Huyền Anh sợ hãi hét càng lúc càng lớn hơn. Chiếc áo sơ mi của cô đã bị xé ra bởi bàn tay thô bạo của chúng. Cô khóc, 2 tay ôm lấy người. Bọn chúng không thèm để ý đến cô, ý nghĩ của bọn chúng bây giờ chỉ là chiếm đoạt cô, ngay bây giờ. Huyền Anh nhắm tịt mắt lại, đành phó mặc cho số phận, những giọt nước mắt rơi xuống làm ướt 1 khoảng cổ bé nhỏ mà cô đang ngồi lên.

Bốp... bốp... bốp...

Huyền Anh từ từ mở mắt, 2 tên đàn em đang nằm xuống dưới đất từ lúc nào, tên thì ôm bụng, tên thì ôm mặt, mắt chúng nhắm tịt lại vì đau. Cô hướng mặt lên nhìn. Là anh, anh vừa cứu cô sao?

- Thằng ranh con! Mày dám!- Tên đại ca trừng mắt nhìn anh.

Anh không nói gì, chỉ từ từ đến bên tên đại ca. Hắn gầm lên 1 tiếng rồi lao về phía anh, gơ tay lên đâm thì anh né được. Anh chớp lấy tay hắn bẻ ngược ra sau 1 cách nhẹ nhàng nhưng cũng đủ làm cho hắn cảm thấy đau đớn. Hắn hét lên, vùng vẫy nhưng anh vẫn không chịu bỏ tay ra, càng vùng vẫy anh càng bẻ mạnh hơn đến mức nghe thấy cả tiếng “rắc” giòn giã.

- Xin anh... tha cho bọn em ạ... Bọn em chữa rồi!- 2 tên đàn em quỳ xuống nài nỉ.

Anh quay sang nhìn chúng, mặt không chút cảm xúc. Sau đó anh đẩy mạnh tên đại ca ra làm hắn ngã phịch xuống đất.

- Tao cho chúng mày 3 giây!- Anh lạnh lùng nói.

Chả cần phải đếm thì 3 tên đầu gấu đã kéo nhau cao chạy xa bay rồi. Huyền Anh ngồi đó, áo của cô đã bị xé rách gần hết. Cô xấu hổ cúi mặt xuống, không dám nhìn anh, đôi mắt cô ngấn lệ. Cô lại khóc.

Anh đến bên cô, cởi ngay chiếc áo sơ mi ra rồi khoác vào người cô. Cô ngẩng mặt lên nhìn anh rồi lại cúi xuống cài vội cúc áo sơ mi mà anh vừa đưa cho cô.

- Cảm ơn anh!

Anh không nói gì, chỉ đỡ cô đứng dậy.

- Không cần đâu! Tôi có thể tự về!- Cô đẩy nhẹ anh ra, từ chối.

- Trong bộ dạng này? - Anh hơi nhú mày nhìn cô.

Cô nhìn xuống, trông cô lúc này thật thảm hại, áo thì dài gần đến đầu gối, che hết cả cái váy kẻ caro đồng phục trường cô, đầu tóc thì bù xù. Để thế này mà ra ngoài đường, người ta cười cho chết.

- Vậy... phiền anh!- Cô lí nhí.

Anh đưa cô vào trong xe rồi phóng đi rất nhanh. Trên đường, họ chẳng nói gì với nhau. Huyền Anh nhìn Duy, anh vẫn đang tập trung lái xe. Bỗng nhiên anh quay sang nhìn cô, Huyền Anh giật mình quay sang chỗ khác, không để ý thấy khóe miệng anh đang khẽ nhấc lên từ lúc nào.

- Đúng rồi! Cố lên! Em giỏi lắm!- Ngân vỗ tay liên tục.

- Em làm được rồi! Em đi được rồi chị Ngân!- Vy sung sướng reo lên.

- Cố lên! Nhưng em cần đi nhanh hơn nữa!

- Vâng! Em biết rồi! Chà! Cũng dễ thật đấy!

- Chị bảo mà! Đi nhiều sẽ quen! Thôi ăn tối đi! Tí nữa tập tiếp!

- Vâng, ok chị!

Ngân cùng Vy đi ra ngoài ăn bữa tối để giải quyết cái bụng đang réo lên không ngừng của mình.

Vy rót 1 ly nước có sẵn trên bàn rồi nhấp 1 ngụm.

- Này! Chị hỏi thật nhé?

- Chị cứ hỏi đi!- Vy vừa uống nước vừa nói.

- Em... và giám đốc... đang yêu nhau đúng không?

Phụttttttttttttttttttttttttttttttt...

Trên bàn và dưới sàn dính đầy nước, nguyên nhân tất nhiên là do 1 người gây ra.

- Sao vậy? - Ngân lo lắng nhìn Vy với cái dáng rất khó coi, mắt mở to, tay cầm cốc nước đang uống dở suýt nữa thì đổ.

Vy không trả lời, cô quay sang nhìn Ngân với ánh mắt rất khó hiểu.

- Chị hỏi gì sai à? - Ngân xé giấy lau chỗ nước trên bàn.

- Ai xúi chị hỏi em câu đó? Chị Chi hay anh Việt? - Vy trừng mắt nhìn Ngân.

- Ai xúi đâu? Chị chỉ hỏi thế thôi!

- Em với tên... à giám đốc không có gì với nhau cả! Chị đừng hiểu lầm!- Vy nhăn nhó.

- Chị biết rồi! Chị xin lỗi!- Ngân chớp chớp mắt ra vẻ biết lỗi.

- Vì chị đã giúp đỡ em nên em bỏ qua nha!

- Cảm ơn em! Hí hí!- Ngân cười títt mắt.

Trên giường, một cô gái với mái tóc dài đen tuyền đang ngủ rất ngon lành. Bên cạnh cô, 1 chàng trai với mái tóc hơi dựng màu hung đỏ, tay cầm chiếc laptop màu xám tro, đôi mắt màu cà phê đang nhìn vào màn hình, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc.

Cô gái từ từ mở mắt và nhận ra rằng đây không phải phòng mình. Cô bật dậy, đảo mắt nhìn xung quanh, ánh mắt cô dừng lại ở anh, chàng trai đang ngồi bên cạnh mình cùng với chiếc laptop.

- Tỉnh rồi?- Anh nói, mắt vẫn nhìn vào màn hình.

- Đây là đâu?

- Phòng tôi!

- Sao tôi lại ở đây?

- Nhà không có chìa khóa!

Cô nhúm mày nhìn anh. Rồi cô chợt nhớ ra, chiều khóa nhà Vy đã cầm hết.

- Anh đưa tôi về nhà rồi sao?

Anh không nói gì, chỉ gật đầu.

- Chị Vy có nhà không?

Anh lắc đầu.

- Tôi phải về rồi! Phiên anh...

Anh nhìn đồng hồ ở góc bên phải màn hình laptop, lạnh lùng nói:

- 10 giờ rồi!

Cô sốc nặng, định lục tìm điện thoại để gọi điện cho Vy thì nhớ ra điện thoại đã bị tên đại ca kia dẫm nát nát rồi còn đâu. Cô bất lực ngồi phịch xuống, quay sang nhìn anh. Anh chẳng quan tâm lắm, cứ chỉ nhìn vào màn hình. Rồi anh đứng phắt dậy, đóng laptop, đi đến phòng tắm, đóng sầm cửa lại.

Cô nhìn anh 1 cách khó hiểu, người gì mà kì cục thế không biết. Anh nói ít hăng đi, cười thì càng không thể.

Anh cởi áo ra, vứt xuống đất, 2 tay chống vào tường. Anh nhớ lại ban nãy, khi anh đi đến nơi đó, nơi mà anh và Linh đã từng hứa hẹn với nhau và cũng từng là nơi mà lần đầu tiên anh gặp Linh.

Anh nằm xuống, tay vát lên trán nhìn lên trời, cảnh vật yên tĩnh, không có lấy 1 bóng người, anh nhắm mắt định ngủ 1 giấc. Bỗng nhiên có tiếng hét làm anh cảm thấy hơi khó chịu. Anh mặc kệ, vẫn bình thản nhắm mắt. Nhưng tiếng hét càng lúc càng lớn, phá vỡ sự im lặng của nơi đây. Anh ngồi dậy và đi đến nơi phát ra tiếng hét đó. Và, anh thấy có 1 cô gái đang bị 3 tên to lớn đuổi theo từ đằng sau, bọn chúng không ngừng trêu chọc cô. Vì đứng từ xa nên anh không thể xác định rõ khuôn mặt của cô gái đang chạy thực mạng khỏi 3 người kia. Anh hừ 1 tiếng rồi quay mặt đi, coi như không nhìn thấy. Nhưng dường như có cái gì đó đã ngăn cản anh lại, muốn anh đi tới và cứu cô gái đáng thương kia. Anh quay đầu lại, bọn chúng đã bắt được cô gái và tên cầm đầu đang tát cô 1 cái khá đau. Anh từ từ tiến đến gần và đánh 2 tên đàn em kia túi bụi, tên cầm đầu lao tới nhưng cũng bị hạ dưới tay anh. Đến lúc này, anh đến gần và nhận ra, người đó chính là Huyền Anh.

Duy đi ra, người anh ướt sũng, Huyền Anh vẫn ngồi đó nhưng ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ. Hôm nay ngoài trời rất nhiều sao, nhìn thấy mà không bị cuốn hút mới lạ.

Anh đến bên giường, cầm chiếc laptop và tiếp tục làm việc. Huyền Anh nghe tiếng động thì quay ngay ra đằng sau.

- Thích ngắm sao à?- Anh hỏi 1 cách lơ đãng.

-...

Huyền Anh nhìn anh, bây giờ cô mới để ý kĩ hơn khi ở gần anh. Anh đẹp tựa như 1 thiên sứ, 1 thiên sứ chẳng cười, chẳng nói nhiều, đẹp 1 cách lạnh lùng. Đôi mắt màu cà phê của anh khẽ nheo lại nhìn vào màn hình.

- Nhìn đủ chưa?

Huyền Anh vội quay mặt sang chỗ khác. Anh đúng là nguy hiểm thật, như thế mà còn nhìn thấy.

- Muộn rồi... Anh... vẫn còn làm việc sao?

Anh quay sang nhìn cô.

- Em... quan tâm?

- Không! Anh vẫn còn là học sinh, giờ này muộn rồi mà vẫn còn máy tính, anh không lo cho sức khỏe của mình à?

- Em... ngủ đi!

“Đúng là kì cục, dở hơi. Hết chịu nổi anh rồi! Mình chỉ muốn về nhà thôi! Ở lại cùng cái tên này thì... Mà mình... nói chuyện với hắn sao? Đúng rồi! Mình đang đổi hắn cơ mà! Trời ạ! Quên hết tất cả! Chết mất, phải về thôi, có chết cũng phải về!”

Nghĩ là làm, Huyền Anh chạy đến mở cửa.

- Em đi đâu?

- Tôi về!

- Muộn rồi!

- Không liên quan tới anh!

- Đừng cãi tôi!- Anh gần từng chữ, khuôn mặt vẫn không biểu lộ tí cảm xúc nào.

- Không được! Tôi phải về!

- Đừng cứng đầu! Ở lại là ở lại!

Huyền Anh không quan tâm, cô vẫn cố đi. Cô quyết tâm không để anh khuất phục nữa. Vừa bước ra ngoài, cô nhìn thấy 1 bóng người đang đứng ở phía cuối hành lang cách rất xa cô, 2 tay khoanh trước ngực, dựa lưng vào tường. Cô sợ hãi lùi lại, chả lẽ là ma?

Nhưng ngay lập tức ý nghĩ đó bị cô gạt phăng đi. Thời buổi này làm gì có ma chứ? Cô tự cười chính mình rồi ngẩng đầu lên. Bỗng cô sợ hãi không thốt nên lời, cái bóng ấy... đã hoàn toàn biến mất, để lại cả 1 dãy hành lang dài dằng dặc tối tăm, chỉ có 1 chút ánh sáng yếu ớt nhờ có ánh trăng và sao hắt vào. Cô chạy nhanh vào trong phòng của Duy, mặt cắt không còn giọt máu.

- Em... sao thế?

- Có... ma...- Huyền Anh sợ hãi.

Khóe miệng anh khẽ nâng lên.

- Đó là... hậu quả của việc... không nghe lời tôi!

Huyền Anh nhìn Duy, cô tức giận. Chả lẽ cái bóng ban nãy là do anh dàn dựng nên sao? Thật quá đáng mà!

Cô hừ 1 tiếng rồi lại đến gần cửa sổ, tiếp tục... ngắm sao.

44. Chương 22

Ads Tại 1 cánh đồng hoa bồ công anh, 1 cậu bé có đôi mắt màu cà phê chừng 10 tuổi đang đứng cạnh 1 cô bé mặc chiếc váy hồng xinh xắn, khuôn mặt cô bé thoáng chút buồn.

- Anh à! Em... em sắp đi rồi!

- Em đi đâu?

- Em phải sang Mỹ cùng bố mẹ.

- Tại sao?- Cậu bé mắt bình tĩnh.

- Bố mẹ bảo em sẽ phải sang đây học đến hết đại học mới quay trở về. Tháng sau em đi rồi!

- Không được! Em không được đi!

- Em không thể tự quyết định được! Bố mẹ em bắt em như vậy mà! Anh yên tâm đi! Em hứa với anh: Khi em trở về Việt Nam thì em sẽ lấy anh làm chồng.

- Thật không?

- Thật!

- Không nói dối chứ?

- Không! Em muốn được lấy anh để được mặc áo cô dâu giống mẹ em ngày xưa. Em mà mặc váy cô dâu thì sẽ đẹp lắm anh nhỉ?

- Ủ! Lúc đó em sẽ là đẹp nhất!- Cậu bé mỉm cười.

- O! Hoa bồ công anh này! Đẹp quá! Em thích hoa này lắm!

Cô bé sung sướng chạy đến cầm lấy 1 bông hoa. Gió thổi nhẹ làm cánh hoa bay xa trong không gian vô định tràn ngập ánh nắng.

- Đẹp quá! Nhưng sao cánh hoa lại mỏng manh thế nhỉ? Thổi tý là bay!- Cô bé phụng phịu.

- Ủ! Vốn dĩ loài hoa này là như vậy, yếu ớt lắm! Thế nên em cũng phải mạnh mẽ lên, đừng có như nó nhé!- Cậu xoa đầu cô bé.

- Em biết rồi! Anh cũng phải như thế nữa!

- Anh là con trai mà, đương nhiên phải mạnh mẽ rồi!

- À! Em có cái này cho anh!

Cô bé mở cặp sách, lấy ra bên trong 2 con búp bê xinh xắn, 1 con búp bê có mái tóc màu vàng được tết 2 bên, mặc chiếc váy màu vàng chấm bi trắng và đi đôi giày màu hồng nhạt có đính nơ. Còn con búp bê kia là con trai, mái tóc màu nâu, đội chiếc mũ lưỡi trai màu xanh nước biển quay ngược ra sau, mặc chiếc áo màu trắng có hình đầu lâu đen ở giữa và quần ngắn rộng thùng thình dài quá đầu gối, chân đi giày thể thao đen cổ cao.

- Anh không chơi trò của con gái!- Cậu bé xua tay.

- Đây không phải là trò của riêng con gái, con trai cũng chơi được mà!

- Nhưng anh không thích!

- Ai bắt anh chơi đâu?

- Thế em mang 2 con búp bê này ra đây làm gì?

- Anh cầm con này còn em sẽ cầm con này!- Cô bé đưa cho cậu bé con búp bê nữ, còn mình thì cầm con búp bê nam.

- Tại sao mỗi người lại phải giữ 1 con? - Cậu bé nhún mày.

- Anh hãy nghĩ rằng con búp bê đó là em khi mà em đi Mỹ. Em cũng vậy, coi con này là anh. Như thế thì chúng ta sẽ không bao giờ quên nhau và mãi mãi bên nhau!

- À! Hóa ra là vậy!

- Thế là từ nay anh sẽ không còn buồn khi thiếu em nữa! Con búp bê này đẹp trai quá! Trông giống anh thật đấy!- Cô bé tấm tắc khen.

- Đương nhiên! Còn con này không giống em!- Cậu bé chỉ vào con búp bê mình đang cầm trên tay.

- Không giống ư? Em phải chọn mãi đấy! Em cố gắng chọn cho thật giống em để mình còn dễ hình dung ra nhau mà! Sao lại không giống nhỉ?

- Vì em trông ngố lắm! Xấu hơn con búp bê này! Em chọn kém quá! Lêu lêu!

- Anh dám chê em à?

- Ha ha ha ha...

- Đứng lại! Em mà bắt được anh thì...

- Thì sao? Em tưởng anh sợ em chắc? Giỏi thì bắt đi ha ha ha ha ha...

Họ chơi đùa, đuổi bắt nhau trên cánh đồng hoa bồ công anh tràn ngập tiếng cười. Tình yêu thật đẹp! Nó giúp cho con người trở nên hạnh phúc, luôn lạc quan và hướng đến những điều tốt đẹp. Con người có thể chờ đợi 1 tình yêu đến với mình dù là 1 năm, 2 năm, 3 năm hay thậm chí là cả đời. Họ chỉ cần 1 tình yêu trong sáng đến với mình nên thời gian chẳng là gì cả...

45. Chương 23

- Nào nào nào! Tập trung mọi người ơi!

- Có chuyện gì vậy tổ trưởng?- Mọi người xúm lại, đồng thanh hỏi.

- Ngày mai là ngày ra mắt bộ sưu tập rồi! Mọi người đã hoàn thành xong hết công việc của mình chưa?

- Xong rồi thưa tổ trưởng!

- Tốt lắm! Tổ chúng ta rất giỏi!

- Tổ trưởng quá khen!

Mọi người vỗ tay bôm bốp để tự thưởng cho công lao của mình.

- Mà Ngân với Vy đâu rồi nhỉ?

- 2 cô ấy đi tập làm người mẫu rồi!- Việt nói.

- À đúng rồi! Nếu ngày mai thành công, tôi muốn khao tổ chúng ta 1 chiều karaoke. Đồng ý không?

- Woa! Karaoke!- Mọi người sung sướng hét ầm ĩ.

- Tốt! Tốt lắm! Cô thạo rồi đấy!- Ông Kiên vỗ tay bôm bốp.

- Thật ạ?- Vy sáng mắt lên.

- Vậy là ngày mai cô có thể biểu diễn 1 cách tự tin được rồi!

- Cảm ơn chú! Nhờ có chú mà tôi có thể đi được thể này! Và chị Ngân nữa!

- Không có gì!- Ngân cười mỉm.

- Vậy là xong rồi! Tôi không cần phải thuê thêm người mẫu nữa!

- Hả???- Ngân và Vy há hốc mồm nhìn ông Kiên.

- Chả đúng à? 2 cô thành thạo thể này rồi, cần gì phải thuê thêm nữa?- Ông Kiên tỏ vẻ ngây thơ không biết gì.

- Tại sao chú không nói sớm là chú có thể thuê thêm được người mẫu? Sao lại bắt chúng tôi khổ cực như thể này hả?- Vy hét lên.

- Ô kìa! Sao lại trách tôi? Dù sao thì tôi cũng giúp 2 cô rèn luyện thân thể còn gì?

- Rèn cái gì mà rèn? Chúng tôi khổ sở lắm chú có biết không?

- Bình tĩnh nào! Những người mẫu đó được “thuê” sang công ty nhỏ bên Hàn Quốc hết rồi! Người ta mới thuê hết cách đây 5 phút trước.

- Chú nói dối!

- Thật mà! Thôi chịu khó đi!- Ông Kiên vỗ vỗ vào vai Vy và Ngân.

Ngân không nói gì còn Vy thì vẫn phản đối không ngừng.

- Tôi không tin, chú gọi điện cho người ta để tôi gặp xem nào!

- Tôi đã bảo người ta thuê hết rồi mà!

- Chú gọi đi! Tôi không biết đâu!- Vy hét lên.

Ông Kiên đành ngậm ngùi cầm di động gọi cho bên người mẫu rồi đưa máy cho Vy.

- Alô?

- Tôi là Ngô Tiểu Vy thuộc tổ 5 ở bên thiết kế trang phục và thống kê số liệu ạ!

- À vâng! Tôi có thể giúp gì được cho cô?

- Cho tôi hỏi... bên đó còn người mẫu không ạ? Cô cũng biết ngày mai là ngày ra mắt “Thời trang mùa hè” rồi mà!

- Rất tiếc, tất cả người mẫu đã sang Hàn Quốc thực hiện cho dự án ở công ty nhỏ rồi ạ!

- Hả? Tại sao lại thế?

- Ông Hoàng Kiên đã bảo chúng tôi sắp xếp lịch trình đưa họ sang Hàn Quốc 1 cách sớm nhất để thực hiện dự án bên đó!

- Chú Hoàng Kiên?- Vy liếc mắt sang nhìn ông Kiên đang cười rất đắc ý.

- Bây giờ có lẽ đã cất cánh rồi! Tối mai là đã phải ra mắt rồi ạ!

- Hừ! Thôi tôi biết rồi! Cảm ơn cô!

Tít...

- Thế nào? Tôi nói đúng không?

- Chuyện này do chú sắp đặt?

- Ô kìa! Sao lại là tôi?- Ông Kiên ngơ ngác.

- Chị bên kia nói chú đã sắp xếp lịch trình cho họ sang Hàn Quốc. Sao chú không nói cho tôi hả?

- Thôi! Qua rồi! Chịu khó đi! Tôi xin lỗi! Tại lúc đó tôi không biết!- Ông Kiên vỗ vai Vy.

Vy không nói gì, mặt xỉ xuống.

- Thôi mà! Tôi sai rồi! Mỗi ngày mai thôi mà! Cô giúp đỡ tôi chút đi!
- Chỉ ngày mai thôi đúng không?
- Ủ! Chỉ đúng ngày mai thôi! Thề đấy!
- Sau ngày mai, tôi không còn phận sự gì nữa nhé!
- Rồi ok!
- Chị Ngân! Mình đi thôi!
- Ủ!- Ngân theo sau Vy.

Khi 2 người vừa đi khuất, Ông Kiên cầm lấy điện thoại gọi cho ai đó.

- Được rồi à?
- Vâng!
- Tốt lắm! Cảm ơn chú!
- Không có gì! Nhiệm vụ của tôi mà! Thích cô bé đó à?
- Hình như thế!
- Tôi biết ngay mà! Lạ gì giới trẻ bây giờ nữa! Thôi, tôi phải hoàn thành nốt 1 số công việc đây!
- Chào chú!

Ở đầu dây bên kia, người đó đan 2 tay vào nhau, khẽ nhếch mép cười.

- Mọi việc đã tiến hành đến đâu rồi?
- Đã xong hết rồi thưa giám đốc!
- Ủ! Được rồi! Anh có thể đi!
- Vâng!

Kevin ngồi trên chiếc ghế xoay, mệt mỏi ngã lưng ra đằng sau. Công việc mấy ngày nay khá bận rộn khiến anh chưa được nghỉ lúc nào. Ngày mai là ngày quan trọng nên mọi thứ cứ đổ dồn hết lên anh. Tuy là giám đốc nhưng anh lại là người phải làm việc nhiều nhất.

- Anh... có thể đưa tôi về được không?- Huyền Anh lí nhí.
 - Chưa đến lúc!
 - Cái gì mà chưa đến? Tôi phải về ngay mà! Mấy đêm nay đã không về rồi! Điện thoại thì bị hỏng, chị Vy sẽ lo lắng cho tôi!
 - Chị Vy... không có ở nhà!
 - Làm sao mà anh biết?- Huyền Anh nhú mày.
- Anh không trả lời, chỉ nằm đó, nhắm mắt lại 1 cách rất bình thản.
- Này, anh bị điếc à?
 - ...
 - Thôi được rồi! Tôi tự về vậy!

Huyền Anh đứng dậy đi ra khỏi phòng, còn thì Duy vẫn nằm đó.

“Đồ điên! Đồ biến thái! Không đưa về thì cứ nói thẳng ra, còn bày trò ‘Chưa đến lúc’! Chưa chưa cái đầu anh ý! Hứ! Mình tự về là được chứ gì? Tại hần mà mình lại phải nghỉ học hôm nay!”

- Cô đi về à?

Huyền Anh giật mình quay ra đằng sau, đó là bà Kim.

- À vâng! Cháu phải về đây ạ! Muộn rồi!

- Muộn gì đâu? Bây giờ mới 9 giờ sáng mà!

- Thôi ạ! Chị cháu đang chờ ở nhà! Cháu phải về ngay kéo chị ấy mắng cháu chết!- Huyền Anh cười xòa.

- Tôi xin lỗi nhưng chưa được phép của cậu chủ thì cô không thể đi khỏi đây được!

- Sao lại thế???

- Đây là ý của cậu chủ, tôi không thể tiết lộ nguyên nhân! Phien cô vào trong cho!- Bà Kim hơi cúi đầu, tránh ra 1 bên tỏ ý nhường đường cho Huyền Anh vào trong.

Huyền Anh tức giận lao vào phòng Duy.

- Anh làm cái trò gì thế hả? Có để cho tôi về không thì bảo?

-...

- Anh điếc à?

Cô vợ lấy 1 cái gối định ném vào người anh nhưng ngay lập tức tay cô bị anh giữ chặt lấy. Anh giật cái gối từ tay cô ném ra chỗ khác.

- Thả ra!

Duy không trả lời, anh nhìn cô chăm chăm, mặt không biểu lộ cảm xúc, tay vẫn nắm chặt.

- Anh làm cái trò gì thế? Thả ra để cho tôi về!

- Ngoan ngoan... ở lại. Không thì... đừng trách!

- Cái gì?- Huyền Anh mở to mắt nhìn anh.

Anh thả tay cô ra, đứng dậy bước ra ngoài rồi đóng cửa lại, nhốt cô ở bên trong.

- Này! Thả tôi ra! Anh điên à? Thả tôi ra!- Cô đập cửa liên tục.

Anh không quan tâm, bình thản tiến về phía trước.

- Canh chừng! Nếu để xềnh, các người sẽ... biến mất.- Anh lạnh lùng nói, tiếp tục bước đi.

- Vâng thưa cậu chủ!- Đám người hầu cúi xuống, mặt ai cũng tái mét vì sợ.

Không làm theo lời anh thì chỉ có nước chết.

46. Chương 23

- Cậu chủ! Cô Linh...

- Sao? Có chuyện gì? Linh làm sao?

- Cô Linh... vừa bị tai nạn, hiện đang trên đường đi cấp cứu ở bệnh viện X ạ!

- Cái gì?

Cậu bé chạy ra khỏi nhà. Cậu khóc, nước mắt lăn dài trên má theo hướng gió bay nhẹ ra sau.

Mưa... mưa rào... Tiếng sấm, tiếng chớp lớn như gào thét. Cậu vẫn chạy, chạy mãi, chạy cho đến khi kiệt sức. Cuối cùng cũng đến nơi. Mặc cho những mảnh thủy tinh trong bệnh viện cửa vào chân, cậu vẫn cố chạy để tìm căn phòng nơi cô bé đang nằm.

Cánh cửa mở ra, cậu bước vào. Trước mặt cậu là người đó, cô bé xinh xắn, ngây thơ mà cậu rất yêu quý, người mà cậu đã tự hứa với chính mình là phải bảo vệ đến cùng, đang nằm trên giường, mắt nhắm nghiền, máu phủ khắp người. Cậu từ từ đến gần, người run lấy bầy, đôi mắt màu cà phê tối sầm lại, chân không còn cảm giác gì nữa. Mọi người xung quanh chỉ biết khóc, mẹ cô bé vì quá đau đớn nên đã ngất lịm đi. Cậu cầm lấy tay cô, nước mắt tuôn ra ướt đầm khuôn mặt trẻ con, đáng yêu của cô bé. Máu, tay cậu toàn máu. Cậu đau khổ đến mức chẳng nói được gì, chỉ biết đứng đó nhìn cô bé ra đi vĩnh viễn không 1 lời từ biệt...

- Línhhhhhhhhhhhhhh!!!- Cậu bé hét lớn.

Duy bật dậy, người cậu ướt đầm mồ hôi. Hóa ra đó chỉ là giấc mơ, nói đúng hơn là 1 cơn ác mộng. Ánh nắng gay gắt của buổi trưa hè vẫn đang bao phủ cả khoảng sân trường rộng lớn. Bây giờ đã là tiết cuối. Anh choáng váng, tiếng cười của cô bé đó vẫn lảng vảng trong đầu anh. Anh dựa đầu vào ghế nhìn lên trời, mặc cho anh nắng chói chang chiếu vào mắt làm anh khó chịu. Anh nhớ lại giấc mơ, quá khứ ấy lại quay trở về tìm anh. Cái quá khứ mà ám ảnh anh trong suốt 8 năm trời.

- Linh à! Em có khỏe không? Em còn nhớ anh không? Lâu rồi chúng ta không gặp nhau nhỉ?

Tách... tách... tách...

1 giọt... 2 giọt... 3 giọt...

Mặn quá! Đó là... nước mắt ư? Nước mắt của sự dằn vặt, đau khổ giằng xé suốt 8 năm dài dằng dặc. Đối với anh, 8 năm đã là quá đủ.

47. Chương 24

- Chiều nay đại diện của tập đoàn Luxury Style sẽ đến sớm thừa giám đốc!

- Chiều nay rồi ư? Sớm vậy à? Tôi tưởng là sáng mai mới đến chứ?- Kevin nói, vẫn giữ vẻ bình thản, lạnh lùng của 1 người lãnh đạo nghiêm khắc.

- Họ mới thay đổi lịch, sẽ đến sớm hơn so với dự định.

- Người đó là ai?
- Dạ! Tên anh ta là Ngô Gia Huy, năm nay 24 tuổi!
- Gia Huy - người đã làm cho nhiều công ty phải phá sản?
- Vâng thưa giám đốc! Hiện tại anh ta đang làm phó giám đốc cho tập đoàn Luxury Style! Mới đảm nhiệm tuần trước ạ!
- Tôi biết! Dự định bao giờ đến nơi?
- Khoảng 3 giờ chiều nay ạ!
- Được rồi! Anh có thể đi!
- Vâng thưa giám đốc.

Anh dựa người, đan 2 tay để ra đằng sau gáy.

“Có đối thủ rồi đây!”- Anh khẽ thở dài.

Rồi khoe miệng ai đó nhếch lên tạo thành 1 đường cong.

Trong khoang hạng sang của 1 chiếc máy bay, có 1 chàng trai mặc bộ vest sang trọng màu xám, mái tóc ngắn màu đen, đeo chiếc kính râm, 2 chân bắt chéo, tay cầm ly rượu vang đang nhìn ra bên ngoài.

- Thưa giám đốc, sắp hạ cánh rồi ạ!
- Nhanh vậy sao?- Người đó ngạc nhiên, nâng ly rượu nhấp 1 ngụm.
- Vâng! Giờ đã là 2 rưỡi rồi ạ!
- Được rồi! Việc tôi nhờ... ông đã làm cả rồi chứ?
- Vâng! Đã hoàn thành thưa giám đốc!
- Tốt! Vậy cứ theo kế hoạch mà triển khai!
- Vâng!

Đến nơi, người đó đứng dậy, rút tay túi quần và thông thả đi xuống, đằng sau có 2 tên vệ sĩ mặc áo đen rất to lớn.

Anh bước vào trong xe, dựa lưng vào, chân bắt chéo.

- Hôm nay mệt mỏi thật đấy! Đi suốt mấy tiếng đồng hồ!- Anh thở dài.
- Giám đốc đừng lo, tôi đã đặt chỗ ở khách sạn rồi ạ!
- Ừ!
- Giám đốc có cần về khách sạn nghỉ ngơi luôn không ạ?
- Không! Đưa tôi đến Fashion King! Tôi muốn gặp Kevin!- Anh chậm rãi tháo cặp kính râm, đôi mắt 1 mí màu xám tro hiện rõ mồn một.

Anh khẽ nhếch mép cười như đang toan tính một âm mưu nào đó.

“Đã lâu không gặp... phải không Kevin?”

- Woa! Vay thành người mẫu luôn rồi! Em giỏi quá! Mới có 2 ngày mà đã thạo thể này, chị phục em rồi đó nha!- Ngân nháy mắt.
- Em cũng không ngờ được! Bây giờ em có thể đi mà không sợ ngã mà cũng chẳng sợ đau!
- Em ngã nhiều, đau nhiều rồi thì đương nhiên phải quen rồi chứ!

- Ô kìa! Ai bảo chị thế? Em vẫn còn ê ẩm đây này! Sướng gì đâu?
- Thôi dù sao đi được là tốt rồi! Chị trước kia phải khổ sở tận 1 tuần mới đi được, tại chân đau quá mà!
- Em cũng đau chân, nhưng nhẹ thôi! Hi hi!
- Cô Vy!- Tiếng tổ trưởng Hoàng từ đằng sau, trên tay ông cầm 1 xấp giấy tờ.
- Tổ trưởng?
- Hãy mang cái này cho giám đốc đi!- Ông Hoàng đưa xấp giấy tờ đó cho Vy.
- Hả???
- Tôi phải qua chỗ cánh gà sau sân diễn có chút việc.
- Ô nhưng mà...
- Không nhưng nhị gì cả, giám đốc bảo muốn gặp cô nên tiện thể tôi đưa cái này cho cô!
- Giám đốc muốn gặp... tôi á?- Vy chỉ vào mình.
- Ừ! Mang ngay nhé! Tôi phải đi đây!- Nói rồi ông Hoàng chạy vụt đi trông có vẻ gấp gáp lắm.
- Chị đi với em!- Ngân mỉm cười nhìn Vy.
- Cô Ngân! Vào trong này xem giúp tôi bộ chằm bi này cái! Nên cái cái nơ này ở chỗ nào?
- Chú tự đi mà xem! Sao lại nhờ tôi?
- Cái này cô biết mà! Nếu cô mà giúp thì tôi sẽ thiết kế riêng cho cô 1 bộ váy mà cô thích, được không?
- Thật á? Ok luôn! – rồi quay sang Vy – Em đi 1 mình đi nha! Chị vào đây chút! Phiền em! Hi hi!
- Chị thật là...- Vy lườm Ngân.
- Thôi mà! Em lên đưa giám đốc 1 tý thôi mà! Xong thì xuống đây với chị! Ok?
- Thôi được rồi! Em nể chị đấy!
- Rồi! Đi đi nhanh lên!

“Đúng là cái đồ... Bỏ mặc chị em thế này đây!”- Vy lẩm bẩm.

Cô tức giận lao thật nhanh đi.

Bống...

Rầm...

Cô ngã phịch xuống đất, tập giấy tài liệu theo gió bay tứ tung lộn xộn hết cả.

Cô bàng hoàng nhìn chỗ giấy xung quanh mình rồi từ từ ngược lên.

1 người con trai với bộ vest màu xám, tay đút túi quần, đôi mắt 1 mí màu xám tro đang nhìn cô, đằng sau anh vẫn là 2 tên vệ sĩ mặc đồ đen to cao. Cô ngồi dậy, nhặt chỗ giấy đó xếp lại thành 1 xấp như ban đầu rồi đứng dậy, cúi gằm mặt xuống, lướt nhanh qua anh.

- Đứng lại!- Anh ra lệnh.

Cô dừng lại.

- Cô không xin lỗi tôi?- Anh quay mặt lại nhìn cô.

“Chết tiệt! Tên chết dẫm nào thế này? Đang vội thì chớ! Trời ơi là trời!”- Cô bặm môi, nhắm chặt mắt lại.

- Cô có nghe thấy gì không?- Anh vẫn kiên nhẫn nhắc lại.

Cô từ từ quay đầu lại, nhìn anh.

“Ồ nhưng mà! Hắn nhìn thấy mình cơ mà! Đáng lẽ hắn phải tránh ra chứ nhỉ? Mình đâu có lỗi? Sao phải xin lỗi?”

Cô gật gật đầu cảm thấy mình đúng nên quay lưng đi, tiếp tục bước, coi như anh là không khí.

- Giữ cô ta lại!- Anh lạnh lùng ra lệnh cho 2 tên vệ sĩ.

Ngay lập tức, 2 tên vệ sĩ chạy tới cầm chặt lấy tay cô rồi kéo đến chỗ anh.

- Anh muốn gì?- Cô gắt lên.

- Xin lỗi mau!- Anh gần giọng.

- Tôi làm gì sai à? Sao tôi phải xin lỗi anh?

- Cái gì? Cô đâm vào người tôi!

- Anh nhìn thấy tôi đang chạy nhưng không né, anh sai còn gì!- Vy gân cổ lên cãi.

- Cô...

Bỗng có tiếng chuông điện thoại, là của anh. Anh nhấc máy.

- Được rồi! Chờ tôi!

Anh quay sang nhìn cô 1 cách tức giận.

- May cho cô là tôi đang bận đó! Tôi sẽ còn tìm cô giải quyết! Đi!

2 tên vệ sĩ gật đầu “tuân lệnh” rồi thả tay ra, đi theo sau anh.

Vy đứng đó nhìn bóng anh đã khuất xa, lẩm bẩm:

- Đồ điên! Biến thái! Cái tên này mọc ở đâu ra thế không biết? Bực cả mình! Tìm thì tìm đê, tôi ngay đây này! Tôi sợ anh chặc? Hứ!

Rồi cô quay lưng, dẫm mạnh chân xuống đất tỏ vẻ tức tối.

- Anh tìm tôi làm gì?- Vy thở dài, mệt mỏi nhìn Kevin.

- Tập tài liệu đâu?

- Đây này! Anh không thấy tôi đang cầm à? Mất anh bị lé à?- Vy giơ xấp tài liệu, gắt lên.

- O kìa! Có bị làm sao thế? Tôi hỏi tử tế!

- Tử tế cái gì mà tử tế? Anh có gì muốn nói thì nhanh đi! Tôi còn về có chút việc.

- Sao tài liệu lại lộn xộn hết lên thế này? Tổ trưởng Hoàng không sắp xếp theo trình tự à?- Kevin ngạc nhiên nhìn tập tài liệu.

- Ban này tôi đi thì va phải 1 tên biến thái nên giấy tờ bị như thế, được chưa?

- Tên biến thái?- Kevin nhú mày.

- Anh không cần biết! Còn câu hỏi nào nữa không? Nhanh nhanh cho tôi cái!

- À! – Kevin ho nhẹ 1 tiếng – Cô vào làm người mẫu từ khi nào thế?

- Hả?- Vy sững sờ nhìn anh.

- Nhà thiết kế Kiên vừa gửi cho tôi danh sách người mẫu trình diễn cho bộ sưu tập mới vào tối mai, có tên cô và Ngân ở tổ 5. Thế này là thế nào?

- Cái này...- Vy lắp bắp.

- Cô thích làm người mẫu à? Sao không nói sớm? Tôi sẽ xếp cho cô 1 chỗ ngay mà!

- Xếp cái đầu anh! Chẳng qua là do thiếu người mẫu nên tôi và chị Ngân mới phải thay thế thôi!

- Thiếu người mẫu à? Gay nhỉ?- Kevin thở dài.

- Đúng rồi! Gay lắm ý! Hay là anh hãy tìm 2 người mẫu khác thay thế cho tôi và chị Ngân đi!- Vy lao đến lay lay tay áo Kevin.

- Cô hâm à? Đó không phải là nhiệm vụ của tôi!- Kevin giằng tay ra, nhăn nhó.

- Sao lại thế? Anh là giám đốc cơ mà! Cái này chỉ cần anh búng tay phát là xong!

- Không! Tôi không liên quan đến mấy chuyện đó, cô bảo ông Kiên tìm người mà thay thế ý!

Nghe đến 2 từ “ông Kiên” thì Vy xụ mặt xuống.

- Sao thế?

- Nếu như chú Kiên thuê thêm được người mẫu thì tôi đã chẳng cần phải cầu cứu anh như thế này!

Kevin khẽ nhếch mép nhìn cô.

- Thế thì rất tiếc! Tôi không thể giúp được rồi! Cô và Ngân đành phải thay thế 2 người mẫu còn thiếu kia thôi!- Anh nhún vai.

Vy không nói gì, thất vọng nhìn anh.

- Thế thôi tôi đi đây! Chào anh!

- Khoan đã!

Vy sung sướng quay mặt lại.

- Sao thế? Anh sẽ giúp tôi tìm người mẫu thay thế à? Thật sao?

- Không! Tôi chỉ định hỏi cô xem... mấy giờ rồi thôi!- Kevin cười mỉm.

- Anh đúng là... đồ đáng ghét, biến thái, chết dẫm! Không thèm nói với anh nữa! Tôi đi đây!

Vy lao ra cửa và đóng sầm lại, khổ thân cánh cửa vô tội tưởng chừng như sắp rời ra.

Đằng sau cánh cửa đó, chàng trai với mái tóc màu hạt dẻ nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế, đôi mắt màu cà phê nhìn ra ngoài cửa sổ, cười 1 mình.

- Vậy là... chúng ta sắp thành công?

- Đúng! Sớm thôi! Tập đoàn Fashion King sẽ phải phá sản nay mai. Không ngờ Kevin lại có thể sơ suất đến thế!

- Nhắc đến hắn, chúng ta phải cẩn thận. Kevin không phải hạng vừa đâu! Hắn đã thắng ngon lành vụ thầu của công ty xây dựng bên Đài Loan rồi đó!

- Thì đã sao? Lúc đó chỉ là may mắn thôi! Chẳng ai là may mắn mãi đâu! Lần này nhất định chúng ta sẽ thắng!- Chàng trai với mái tóc ngắn màu đen, đôi mắt 1 mí màu xám tro lạnh lùng nhìn người đối diện, tay cầm ly rượu, khóe miệng nhếch lên.

- Gia Huy! Gì thì gì nhưng tên Kevin đó không dễ chơi đâu! Cậu có biết không?

- Biết chứ! Sao lại không?- Anh từ từ nhấp 1 ngụm, vẻ mặt bình thản.

- Cậu không sợ sao?

- Sao tôi lại phải sợ? Anh không nhớ sao? Chúng ta đang có 1 người rất trung thành cơ mà!

Rồi như hiểu ra gì đó, người đó nhìn anh, cười lớn.

- Phải rồi! Cậu giỏi thật đấy Huy à! Ha ha ha ha...

- Đương nhiên!- Anh cầm ly rượu, nhấp thêm 1 ngụm, ánh mắt sắc lẹm với nhiều toan tính, mưu mô ở phía trước, khóe miệng nhếch lên tạo thành 1 nụ cười bí hiểm.

“Kevin, địa ngục đang chờ mày đấy!”

48. Chương 24

Ads - Chào giám đốc!

- Hôm nọ cô Vy đến đây và có để 1 cái xe đạp điện ở trước cửa, ông có biết ai đã mang nó đi không?

- À! Là tôi thưa giám đốc! Tại hôm đó tôi có nhìn thấy cô Vy đi đến bằng xe đạp điện rồi để ngoài này, sau đó mãi mà tôi vẫn chưa thấy cô ấy ra nên tôi đã dắt vào trong nhà để xe rồi!

- Vậy sao? Ôi cảm ơn ông ạ!- Vy mừng rỡ.

Kevin cùng Vy và ông bảo vệ chạy đến nhà để xe, quả nhiên chiếc xe đạp điện của Huyền Anh ở đó.

- Cảm ơn ông rất nhiều! Cháu phải về đây ạ!

- Cô tìm gì thế?

- Chìa khóa! Rõ ràng tôi để đây mà!

- Trời ạ! Lại chìa khóa nữa!

- À đúng rồi! Tôi để ở trên bàn làm việc! Chết rồi không biết còn không?

- Thế thì lên đó mau lên!- Kevin giục.

2 người lại 1 lần nữa chạy thục mạng lên phòng làm việc.

- Này! Sao dạo này Vy hay nghỉ thế nhỉ? Mới vào làm chưa được 1 tháng đã nghỉ hết ngày này đến ngày khác rồi! Lại còn nghỉ không phép nữa chứ!- Ngân thở dài.

- Em ghen tỵ à?- Việt mỉa mai.

- Ai thêm ghen tỵ? Em lo cho Vy mà! Nghỉ nhiều không phép, giám đốc mà biết thì chỉ có nước die!

- Ủ nhỉ? Nói đến giám đốc, dạo này giám đốc cũng hay nghỉ quá! Từ cái hồi Vy mới vào ý, lúc nào cũng vắng mặt... Cứ hễ Vy nghỉ là y như rằng giám đốc cũng nghỉ!

- Thế à? Công nhận trùng hợp thật đấy! Em cũng thấy lạ lắm!

- Đây 2 anh chị! Hôm nọ em nhìn thấy Vy đi với giám đốc đó! Lúc mà Vy đến nộp báo cáo cho trưởng phòng ý!- Chi ngoái đầu ra tham gia cuộc trò chuyện.

- Thật á?- Ngân và Việt đồng thanh.

- Vâng! Em thề đấy! Giám đốc cầm tay Vy rồi kéo đi trông rất tình tứ nhá!

- Thật á? Em có nhìn nhầm không đấy? Giám đốc xưa nay luôn nghiêm khắc, lạnh lùng cơ mà! Sao bây giờ lại...

- Anh hỏi em thì em biết hỏi ai? Em không nhìn nhầm đâu! Chính xác 1 tỷ phần trăm luôn!

- Hay là họ đang yêu nhau?

- Em hâm à? Chắc là tình cờ thôi! Vy mới vào mà! Mấy cô xinh xinh chân dài ở tổ kế bên còn chả ai lọt vào mắt xanh của giám đốc nói gì đến Vy?

- Vy cũng xinh mà! Ý anh là Vy không xinh hả? Nói cho anh biết mấy cô đó toàn son phấn thẩm mỹ hết nhá! Vy của chúng ta xinh tự nhiên lại giản dị, ai mà chả thích? Có khi anh Việt cũng cảm nắng Vy rồi ý chứ!- Ngân mỉm cười.

- Công nhận là Vy xinh thật nhưng anh chỉ coi là em gái thôi! Chưa đến mức như em nói đâu! Hừ! Anh 30 tuổi rồi, còn mơ màng gì đến những cô gái trẻ xinh đẹp như Vy nữa?

- Gớm! Thôi đi! Anh mà không mơ màng á? Khó tin quá!

- Chào mọi người! Học... học...- Vy thở dốc.

- O! Vy! Sao lại...

- Phiền mọi người tý!

- Em tìm gì hả Vy?

- Tìm thấy chưa? Sao cô đi nhanh thế con Mèo Xù kia?- Kevin chạy theo sau.

- Giám đốc!- Chi ngạc nhiên.

- Ô... ơ... Chào mọi người! Tôi tưởng... mọi người... đi ăn trưa rồi?

- 11 rưỡi mới ăn trưa mà giám đốc! Sao 2 người lại ở đây? 2 người tìm gì vậy?- Tổ trưởng Hoàng cũng ngạc nhiên không kém.

- A! Thấy rồi! May quá! Ha ha ha ha!

- Ủa? Sao 2 người lại đi với nhau?- Chi ngây thơ hỏi mặc dù đã biết trước.

Đến lúc này Vy mới sực nhớ ra mình đang đi cùng Kevin, cô đỏ mặt vì xấu hổ.

- À... Em bị mất chìa khóa xe nên lên đây tìm. Tình cờ gặp giám đốc nên anh ấy cùng giúp tôi tìm ấy mà! Không có gì đâu?

- Vậy hả? Sao mấy hôm nay 2 người không đi làm? Cùng biến mất xong cùng xuất hiện, nghi lắm nha!

- O... cái này thì...- Vy cứng họng.

- Do trùng hợp thôi, mọi người đừng hiểu lầm!- Kevin nói thay cho Vy.

- Trùng hợp thì trùng hợp 1 chút thôi chứ! Làm gì mà trùng hợp đến mức Vy nghỉ, giám đốc cũng nghỉ mà Vy đi làm thì giám đốc cũng đi như thế?

- Cái này thì làm sao mà tôi biết được? Mà mọi người đến đây để làm việc hay đến đây để soi mói, để ý mấy chuyện vớ vẩn hả? Quay lại làm việc mau! Còn cô Vy, tìm được chìa khóa rồi thì mau về đi! Ngày mai đi làm nhớ chưa?- Kevin quay trở lại bộ mặt nghiêm nghị như thường ngày.

- À vâng! Chào giám đốc, chào mọi người! Em về đây ạ!- Vy cúi đầu chào lễ phép rồi đi ra ngoài.

- Mà cũng sắp đến giờ ăn trưa rồi! Mọi người chuẩn bị xuống ăn đi!

Kevin lạnh lùng bước vào phòng làm việc của mình.

- Giám đốc lạ quá! Cứ kiểu gì ý nhỉ?- Chi nhăn nhó.

- Ủ ý! Hay là gia đình giám đốc đang gặp rắc rối?- Ngân lo lắng.

- Em hâm à? Không đến mức đó đâu! Giám đốc vẫn như bình thường mà! 2 người đừng phóng đại lên như thế!- Việt vừa nói vừa cười.

- Ai thêm phóng đại? Em chỉ nghĩ vậy thôi!- Ngân bĩu môi.

- Thôi không nói với 2 em nữa! Anh chuẩn bị xuống ăn đây!

- Đúng rồi! Ăn ăn ăn! Em đói lắm rồi! Bụng em đang kêu đây!- Chi xoa xoa bụng.

- Em thì lúc nào cũng chỉ ăn với ăn thôi! Béo thể này thì mai sau anh nào thêm để ý?- Ngân chỉ vào Chi nói.

- Em đói! Em có quyền ăn chứ! Mà chị Ngân này, chị thì có khác gì em đâu? Gầy ơi là gầy, cũng chẳng anh nào thêm để ý đâu! Hứ!- Chi cũng không chịu thua.

- Thôi thôi cho tôi xin 2 chữ bình yên! 2 nàng ghê gớm quá cơ! Có định đi ăn không đây?- Việt lên tiếng giảng hòa.

- Việt nói đúng đấy! Chúng ta đi ăn thôi mọi người!- Tổ trưởng Hoàng lên tiếng.

49. Chương 25

Huyền Anh ngồi trong phòng 1 mình, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cạch...

Nghe thấy tiếng mở cửa, cô lao ngay ra, thầm cảm ơn vị ân nhân tốt bụng nào đã cứu cô khỏi căn phòng rộng rãi, đầy đủ nhưng trống vắng này.

Nhưng khi cánh cửa vừa mở ra, nụ cười trên môi cô vụt tắt. Anh đứng đó nhìn cô, khoanh tay lại đứng dựa vào tường. Cô quay mặt đi, cô có cảm tưởng như ánh mắt đó đang soi mói mình, cô thấy khó chịu.

Anh đến gần cô, cầm tay cô lôi đi.

- Thả ra! Anh làm gì vậy?- Cô vùng vẫy.

Anh không trả lời, cứ lạnh lùng lôi cô đi như vậy, tay càng lúc càng nắm chặt.

- Này! Thả ra!- Cô hét lên.

Anh đẩy mạnh cô vào trong xe rồi anh lên xe và phóng đi với tốc độ rất nhanh.

- Anh làm gì thế? Anh muốn giết người à?- Huyền Anh bầu chặt lấy ghế.

Anh không trả lời, vẫn tiếp tục phóng về phía trước, mặc cho cô la hét.

Xe dừng lại trước 1 trung tâm mua sắm toàn đồ hàng hiệu. Anh kéo cô vào trong. Nhân viên trong đó cúi đầu kính cẩn chào anh, trong đó có 1 số cô gái hơi ngược đầu lên nhìn trộm anh.

- Cậu chủ đến ạ!

- Mang hết tất cả những loại váy, quần áo đẹp nhất, sang trọng và đắt tiền nhất cho tôi. Các người có 1 phút!- Anh giơ tay lên xem đồng hồ.

Ngay lập tức đám nhân viên chạy loạn đi lấy những loại quần áo mà anh yêu cầu, người thì vào trong, người ra ngoài, người lên tầng,...

Huyền Anh ngơ ngác nhìn anh.

- Anh...

- Trật tự!- Anh đưa ngón trỏ lên môi, ra hiệu im lặng.

Đúng 1 phút sau, những bộ váy, bộ quần áo đẹp sang trọng, phá cách nhất được bày biện hết trước mặt anh và cô.

Huyền Anh cầm bừa 1 cái và xem giá, cô há hốc mồm kinh ngạc.

“Cái váy này làm cất lực 3 tháng mới đủ mua, kinh khủng quá! Đồ hoang phí!”- Huyền Anh quay sang trừng mắt nhìn Duy.

Anh đứng đờng coi như không thấy gì.

- Thử đi!- Anh ra lệnh cho cô.

- Sao tôi lại phải thử?- Cô vênh mặt nhìn anh.

“Đúng là điên hết chỗ nói, đưa mình đến đây với hàng đồng đồ hàng hiệu rồi bắt mình thử! Hỏi xem trên đời này có ai biến thái như hấn không cơ chứ? Mà mình đâu phải con hấn nhỉ? Sao lại phải nghe lời hấn? Đúng rồi Huyền Anh à! Quyết tâm không sợ hấn nữa! Mình phải cứng rắn lên!”

- 3 giây...- Duy nhẹ nhàng giơ 3 ngón tay ra trước mặt cô.

- Cái gì? Anh có quyền gì mà ra lệnh cho tôi?- Cô nhú mày nhìn anh.

Những người xung quanh sợ hãi nhìn anh và cô.

- 1!

“Không sợ! Đúng! Quyết tâm không sợ!”

- 2!

Họ nín thở nhìn cô và anh, người thì mặt mày tái mét vì sợ hãi, người thì dùng cảm hơn lay lay người cô có ý bảo cô hãy mặc vào đi.

Cô vẫn quyết tâm không mặc.

- 3!- Anh nhếch mép cười.

“Biết mà! Chỗ đông người thế này, hấn dám làm gì mình chứ? Hừ!”- Huyền Anh nhìn Duy, vẻ mặt đắc thắng.

Anh từ từ tiến lại gần cô, cô giật mình lùi lại ra sau theo quán tính.

Anh ghé sát vào tai cô, trầm giọng:

- Vậy để tôi!- Rồi nở nụ cười ma mãnh.

Tay anh bắt đầu lần mò đến khuy áo sơ mi của anh mà cô đang mặc. Cô sợ hãi nhìn anh. Những nhân viên ở đây không khỏi bàng hoàng khi nhìn thấy cảnh này, họ bắt đầu bàn tán không ngớt. Huyền Anh có thể nghe rõ những tiếng xì xào xung quanh mình, cô đẩy anh ra.

- Tôi thay là được chứ gì? Đừng chạm vào người tôi!

- Trễ rồi!- Anh lạnh lùng nói, tiếp tục đến gần cô.

- Anh đừng có đến gần tôi! Tránh xa tôi ra!- Cô lùi lại, người không ngừng run rẩy, chỉ ước sao có thể thoát khỏi người con trai đang ở trước mặt mình.

Anh nhìn cô, cười nhếch mép. Huyền Anh nhắm tịt mắt lại, không dám nhìn anh.

Anh đứng dậy, dứt 2 tay túi quần, đôi mắt màu cà phê nhìn cô.

- Gối hết chỗ này!- Anh chỉ vào chỗ quần áo trước mặt, ra lệnh cho những người xung quanh.

Chả ai bảo ai, họ cũng tự động lao tới ôm chỗ đó cho vào túi 1 cách nhanh gọn. Xong xuôi, anh đưa cho cô cái váy ban nãy.

- Mặc vào!

Cô cầm lấy cái váy, đi nhanh vào phòng thay đồ, không để anh phải nói đến lần 2. Sau chuyện đó, anh vẫn vậy, chẳng thay đổi gì. Cái tính ngang tàn khó coi, thích ra lệnh cho người khác của anh làm cô sợ hãi và đôi khi là khó chịu.

Thay xong, cô bước ra. Anh nhìn cô 1 cái thích thú, khoe miệng anh khe nâng lên. Anh cầm tay lôi cô đi như ban nãy khiến cô không kịp phản ứng.

Anh đưa cô đến nơi đó, cánh đồng hoa bồ công anh. Cô sợ hãi nhớ lại tối ngày hôm qua khi ở đây, suýt nữa thì cô đã bị 3 tên kia hại đời rồi. Chính anh đã cứu cô, anh biết điều đó nhưng sao anh lại cố tình đưa cô đến đây?

- Anh... đưa tôi... đến đây làm gì?

- Đi theo tôi!- Anh bước về phía trước.

Huyền Anh ngó nghiêng xung quanh rồi chạy theo sau, cứ bám lấy anh không rời.

Anh dừng lại, quay sang nhìn cô. Do mãi để ý xung quanh xem có ai không nên cô không để ý đã đến nơi từ lúc nào. Anh cười trước thái độ lo sợ thừa thãi của cô. Có anh ở đây rồi, chả lẽ cô vẫn còn sợ?

- Đến rồi!

Bây giờ cô mới để ý đến anh, cô nhìn thẳng, 1 căn nhà bằng gỗ bên trên 1 con suối nhỏ, xung quanh là 1 rừng hoa oải hương. Cô thích thú reo lên:

- Đẹp quá! Sao mình chưa thấy chỗ này bao giờ nhỉ? Anh làm kiểu gì thế?

Anh nhíu mày nhìn cô.

- Làm?

- Ủ! Nơi này tôi rất hay đến hồi nhỏ nhưng không biết chỗ này! Anh mới làm đúng không?

Lại 1 lần nữa anh nhìn cô với ánh mắt khó hiểu. Làm là sao? Đây là nơi đã từng gắn bó với anh rất lâu. Chả lẽ cô nghĩ rằng anh làm ra chỗ này để lấy lòng cô chắc?

- Tôi nói chuẩn rồi đúng không?- Cô đắc ý nhìn anh.

Anh không nói gì, đôi chân thon dài sải bước đến căn nhà gỗ nhỏ xinh đó.

Mở cánh cửa, cô ngạc nhiên nhìn vào bên trong, đồ đạc chẳng có gì nhiều, chỉ đơn giản là 1 cái giường bằng gỗ, 1 cái tủ gỗ nhỏ bên cạnh và 1 cái ghế cũng bằng... gỗ nốt, được kê ở giữa nhà. Anh bước vào, bình thản ngồi trên chiếc ghế đó. Cô nhíu mày nhìn anh.

- Anh tự tiện thế? Đây đâu phải nhà của anh? Anh không sợ chủ nhà mắng à?

Anh không trả lời, chỉ ngồi đó nhìn cô chằm chằm không chớp mắt. Lại 1 lần nữa cô cảm thấy khó chịu khi bị ánh mắt ấy của anh soi mói.

- Anh có thể... nhìn ra chỗ khác được không?

- Không!- Anh tỉnh bơ.

- Vì sao?

- Không thích!

Cô bặm môi chạy ra chỗ cái giường gỗ đằng sau anh và ngồi lên đó.

“Hết mà nhìn nhé!”- Cô liếc mắt nhìn anh, cười đều.

Kết... kết...

Anh quay ghế lại đối diện thẳng với cô, tiếp tục nhìn.

- Cái đồ...- Cô tức giận.

Nhưng càng tức bao nhiêu thì anh lại càng cảm thấy thích thú bấy nhiêu, anh cười mỉm khi nhìn khuôn mặt đang đỏ lên của cô.

“Thôi! Không nhìn anh ta nữa!”

Cô đứng dậy rồi đi ra ngoài. Vừa bước ra khỏi cửa, màu tím của hoa oải hương hiện lên ngay trước mắt làm cô cảm thấy thích thú, cơn giận dữ đã tan biến đi từ lúc nào. Cô chạy ra ngoài, dang tay ra và hét lên:

- Đẹp quá! Thích quá!

Cô chạy xung quanh căn nhà gỗ, xắn quần lên lộ suối và nhảy lên làm làn nước óng ánh nhờ có ánh nắng chiếu vào bắn tung tóe.

Anh đi ra ngoài, tay dứt túi quần, dựa lưng vào cửa ngắm nhìn cô gái với mái tóc dài đen tuyền đang nghịch ngợm như 1 đứa trẻ con, anh khẽ cười.

50. Chương 25

Tan học, tất cả học sinh kéo nhau ra về, trên môi ai cũng nở nụ cười. Huyền Anh thì khác, cô thần thờ bước đi trong đám học sinh đông đúc đang chen nhau. Chợt, cô thấy anh, chàng trai với mái tóc màu hung đỏ đang ngồi 1 mình trên ghế đá dưới gốc cây xà cừ. Đôi mắt màu cà phê đang nhìn thẳng. Rồi bỗng nhiên anh đứng phắt dậy, chạy 1 mạch đến nhà để xe. Huyền Anh nhìn theo cho đến khi bóng anh khuất sau khu nhà rộng lớn. Cô thấy buồn. Phải chăng anh đang rất ghét cô? Ghét vì cô đã nói những lời như thế với anh? Nhưng biết làm sao được, người sai là anh, anh phải chấp nhận điều đó!

Duy phóng xe đến quán bar mà anh và Kevin hay đến. Anh uống rượu, uống rất nhiều. Những cô gái xung quanh bám lấy anh không rời. Họ làm những cử chỉ gợi tình để mong được sự chú ý của anh. Nhưng anh không quan tâm đến họ, trái ngược lại anh còn cảm thấy phiền phức.

- Cút hết cho tôi!- Duy nhấn mạnh.

- Anh à! Anh sao thế?

- Cút!- Duy hét lớn.

Họ đành ngậm ngùi đi ra chỗ khác, người thì luyến tiếc còn người thì cảm thấy tức giận. Anh vẫn uống, uống hết chén này đến chén khác.

Reng reng...

- Alô?

- Anh Kevin! Cậu Duy say quá rồi! Anh hãy mau đến đây ư?

- Hả? Duy ư?

- Vâng! Anh đến đi!

Kevin cúp máy, anh lấy áo khoác rồi đi ra ngoài.

- Trời ạ! Sao lại say đến mức này cơ chứ? Nó đến đây từ lúc nào thế?

- Tầm 1 tiếng trước, cậu Duy uống nhiều quá nên em mới phải gọi anh đến đây! Lạ quá! Cậu Duy tửu lượng rất tốt mà! Sao bây giờ lại say đến mức này?- Anh bồi bàn thắc mắc.

- Cái thằng này...- Kevin lắc đầu.

Kevin dìu Duy ra xe và phóng xe về.

- Linh... Linh... Em ở đâu?

- Linh? Thằng này đang nói nhắm gì vậy?- Kevin nhúm mày.

- Xin em đừng bỏ anh mà Linh! Xin em!- Duy nói trong cơn say.

- Cậu chủ đã về ạ!- Đám người giúp việc xúm lại cúi đầu chào lễ phép.

- Đưa nó về phòng rồi nấu canh giải rượu cho nó đi!- Kevin ra lệnh.

- Vâng thưa cậu chủ!

Kevin bước vào phòng tắm. Anh cởi phăng chiếc áo sơ mi và vứt nó xuống đất 1 cách thô bạo. Thân hình to lớn, bộ ngực rắn chắc lộ ra sau lớp áo trắng mỏng manh. Anh mở vò sen, chống 2 tay vào tường và nhìn thẳng.

”Linh ư?”

- Huyền Anh! Sao bây giờ em mới về? Hôm nay em phải học bù hả?

- Không ạ! Em bị mệt nên hôm nay về hơi muộn chút!

- Trời ơi! Thật á? Có sao không? Bị sốt hay nhức đầu không? Em bị thế này từ lúc nào? Sao không nói cho chị hả con bé ngốc nghếch này?

Huyền Anh ngạc nhiên nhìn Vy. Cô không ngờ Vy lại lo lắng cho cô đến thế.

- Em chỉ bị mệt thôi mà! Không sao đâu! Uống tý thuốc là đỡ!

- Ủ thế thì may rồi! Chị cứ lo em ở nhà 1 mình mấy hôm nay.

- À đúng rồi! Mấy hôm nay chị đi đâu thế? Không gọi cho em 1 cuộc nào cả!

- Chị xin lỗi! Thực ra... Kevin đưa chị đi biển!

- Hả? Đi biển ư?

- Chị xin lỗi em! Chị bị lôi đi bất ngờ quá! Chị không nghĩ là Kevin lại đưa chị đến đó!

- Không sao đâu! Em không trách chị! Chỉ cần chị báo trước với em 1 tiếng! Mà anh Kevin ghê nha! Đưa chị đi biển cơ đấy! Ý đồ gì đây? Hay là anh ỷ thích chị?

- Chị cho 1 trận bây giờ! Nói linh tinh! Chị và Kevin chỉ là người trong cùng 1 tập đoàn thôi! Yêu đương nổi gì?

- Biết đâu được đấy!- Huyền Anh nháy mắt.

- Vớ vẩn! Em đúng là trẻ con!

- Kệ em chứ! Em còn đi học mà! Đương nhiên vẫn là trẻ con rồi! Woa! Mùi gì thơm thế?- Huyền Anh hít lấy hít để.

- À! Chị làm món súp gà đấy! Tý nữa em ăn đi rồi nghỉ ngơi chiều còn đi gia sư cho cái cậu em trai Kevin nữa!

- Em không dạy cho cậu ta nữa!

- Sao lại thế?- Vy ngạc nhiên.

- Nhà cậu ta mới thuê gia sư khác rồi, em không cần phải đến dạy nữa!

- Vậy à? Thôi thế cũng được! Em càng có nhiều thời gian cho mình hơn mà! Thư giãn đi!

- Em biết à! Cảm ơn chị!- Huyền Anh gượng cười.

- Thôi chúng ta ăn nào! Súp được rồi đó!

- Ok chị!

51. Chương 26

- Làm nhanh lên! Em hơi bị chán chừ rồi đấy!

- Anh im đi! Để yên cho tôi làm!

- Tôi là chủ, em là ôsin, tôi có quyền sai khiến em cơ mà!

Ngọc im lặng, cô cảm thấy tức giận. Đã gần 1 tuần nay rồi, cô phải làm không công cho Long. Anh bắt cô làm rất nhiều, luôn phải dọn dẹp phòng anh, quét dọn cả cái biệt thự to khổng lồ, giặt giũ... Những người giúp việc cũng chẳng phải đã động gì nhiều, họ chỉ việc nấu nướng và lau dọn các phòng khác.

“Nếu không phải vì sợi dây chuyền của bác Diệp thì còn lâu tôi mới làm thế này cho anh. Anh định bóc lột sức lao động của tôi à? Đồ chết tiệt! Bao giờ lấy lại được thì tôi sẽ đánh anh như từ!”- Cô liếc ánh mắt sắc lẹm về phía anh.

Long thản nhiên ngồi trên ghế sofa đọc báo, chân bắt chéo, không thèm để ý đến cô.

- Xong rồi!- Cô hậm hực.

Anh lấy 1 ngón tay miết nhẹ xuống sàn nhà mà cô vừa hì hục lau xong, khế nhăn mặt:

- Chỗ này còn bẩn! Lau cho đến khi hết bụi!- Anh ra lệnh, mở tờ báo tiếp tục đọc.

- Anh...- Ngọc cứng họng, tay nắm chặt.

“Được! Làm thì làm! Nhất định tôi sẽ trả thù!”- Cô nghiêng rặng, khước mắt hơi đỏ lên.

Nửa tiếng sau, cô mệt mỏi xách xô nước bẩn vừa được dùng để lau nhà mang vào phòng vệ sinh. Cô lau mồ hôi, hạnh phúc vì đã xong việc.

Anh đứng dậy, gấp tờ báo lại, lạnh nhạt nói:

- Đi nấu đồ ăn và mang lên phòng cho tôi! Em có 15 phút!

- Cái gì?- Ngọc ngạc nhiên xen lẫn tức giận.

Anh không trả lời, chậm rãi đi lên tầng.

“Trời ơi! Mình có biết nấu nướng đâu cơ chứ? Tên chết tiệt, hần dám trêu tức mình ư?”

Cô chạy xung quanh đi tìm những người giúp việc nhưng chẳng có ai, thậm chí bà quản gia cũng không thấy tăm hơi đâu.

Cô bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Nấu gì bây giờ?

Bỗng cô nảy ra 1 sáng kiến rồi tự cốc vào đầu mình.

“Sao mình không nghĩ ra nhỉ? Món này vừa ngon vừa nhanh!”

Cô xắn tay áo lên, bắt đầu công việc nấu nướng vừa được giao.

5 phút sau...

Cộc cộc cộc...

“Nấu nhanh vậy sao? Hay là cô ấy nhờ người khác giúp? Không thể thế được! Mình đã bảo tất cả người giúp việc và quản gia đi rồi cơ mà! Lạ thật!”- Long nhìn ra ngoài cửa, mắt anh nhú lại.

- Vào đi!

Cạch...

1 bát tô to dùng bằng sứ được đẩy nắp cẩn thận. Anh ngồi dậy nhìn cái bát, hỏi cô:

- Nhanh vậy? Em nhờ ai à?

- Không!- Cô tỉnh bơ.

Anh không nói gì, cầm lấy cái bát và từ từ mở nắp ra. Anh mở to mắt nhìn.

- Mỳ tôm?

- Tôi chỉ biết nấu cái đó thôi! Ăn hay không tùy anh!

- Tôi đâu bảo em nấu món này? Mà cái này cần gì phải nấu?

- Anh đâu có bảo tôi phải nấu món gì! Tôi nấu thế nào thì anh phải ăn thế thôi!- Cô nhún vai, mặt đắc thắng.

Anh nhìn cô rồi cúi xuống, cầm đũa gấp mì ăn. Thôi thì đành phải ăn thôi, cái bụng kêu réo lên làm anh khó chịu. Anh cảm thấy hối hận, biết thế đừng đuổi những người giúp việc về không thì đã không phải khổ sở như thế này.

Anh nhắm chặt mắt lại, ăn miếng đầu tiên, nhai 1 cách khổ sở.

- Mặn!- Anh buông đũa xuống, nhăn nhó nhìn cô.

Ngọc nhìn anh, bụm miệng cười.

- Em cố tình?- Long nhìn cô, lông mày hơi nhú lại.

- Không!- Ngọc giả vờ vô tội.

- Tại sao lại mặn thế này?- Anh chỉ vào bát mì.

- Ai biết được?- Cô vênh mặt lên.

- Vậy hả? Vậy thì...- Anh nhìn vào bát mì rồi ngược lên nhìn cô, mặt gian xảo.

“Hắn định làm gì? Hắn định giết mình chẳng? Trời ơi đừng mà!”- Cô run rẩy lùi lại.

- Ăn hết chỗ này cho tôi!- Anh cầm cốc nước uống 1 hơi rồi ra lệnh.

- Cái gì? Tôi không thích ăn đồ thừa của người khác!

- Ăn!

- Sao tôi lại phải ăn? Anh là bố tôi chắc?

- Im lặng và ăn đi! Em là giúp việc của tôi, quên rồi ư?- Long cười nửa miệng nhìn Ngọc.

Cô run run cầm lấy bát mì, nâng lên húp thử.

Phụt....

Nước mì vừa vào trong thì ngay lập tức bị cô “đưa” ra ngoài, và tất nhiên người hứng chịu không ai khác là anh. Ngực áo anh ướt sũng màu vàng của nước mì tôm.

Anh mở to mắt nhìn “thành quả” của cô. Ngọc sợ hãi nhìn anh, cô lấy 2 tay che miệng mình lại.

Anh không nói gì, nhẹ nhàng đưa mắt lên nhìn cô. Cô sợ hãi, ánh mắt của anh như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Cô vớ lấy tạp dề của mình lau cho anh, miệng không ngừng xuýt xoa.

- Tôi xin lỗi! Tôi không cố ý! Anh không sao chứ? Có bị nóng không? Tôi không ngờ nó lại mặn như thế!- Cô chà mạnh vào vết bẩn trên ngực áo anh.

- Vậy có nghĩa là... em cố tình?

Cô mở to mắt nhìn anh, vậy là bại lộ rồi.

Lúc bị anh bắt đi nấu nướng, cô đã rất tức giận. Bắt làm việc nhà đã đành, bắt cô mặc cái váy xòe này để làm giúp việc đã đành, lại còn bắt cô nấu nướng. Hỏi thử xem cô không tức có được không? Cô khổ sở với cái váy này. Cô luôn thắc mắc tại sao những người khác không mặc mà anh lại bắt cô phải mặc. Anh chỉ hờ hững trả lời ngắn gọn: “Thích thế!”

Cô chỉ định ý vào úp rồi mang lên cho anh ăn, thế thôi! Nhưng vì tức anh chuyện ban nãy, cô cảm lo gia vị và... đổ vào gần nửa lọ rồi úp. Nhưng ai ngờ, trò đùa của cô lại gây tai hại thế này.

Lau mãi, lau mãi nhưng vết bẩn vẫn cứng đầu ở đó, không chịu đi. Cô lùi lại ra sau nhìn anh, người run lẩy bẩy.

Anh từ từ đứng dậy, tiến đến gần cô. Cô vẫn lùi lại cho đến khi cảm nhận được rằng lưng mình đang chạm vào tường.

Thôi xong! Thế là hết đường thoát rồi!

Anh ghé sát mặt mình vào mặt cô, trầm giọng nhưng bên trong đó là sự đe dọa:

- Em vừa gây nên chuyện tày đình rồi em biết không?

Cô nhắm tịt mắt, môi mím chặt lại. Anh nhắc bóng cô lên, đưa ra ngoài.

- Anh làm gì vậy? Thả tôi raaaaaaaaaaaaaa!- Cô hét lên, 2 tay đâm thùm thụp vào lưng anh.

Anh chẳng phản ứng gì, lôi cô vào phòng tắm, đóng cửa lại rồi thả cô vào trong bồn tắm trống rỗng.

- Anh... anh định làm gì?- Ngọc lùi lại, lấy 2 tay che người.

Anh lạnh lùng nhìn cô, tay lần mò cởi cúc áo của mình.

- Đây! Tôi cấm anh làm bậy nhé! Tránh xa tôi ra!- Ngọc hét lên.

- Tôi tưởng em là con trai cơ mà! Sao phải sợ hãi thế?- Long nhếch mép nhìn Ngọc đang run rẩy vì sợ.

- Ủ! Tôi là con trai đấy! Như thế không có nghĩa là anh có quyền làm thế với tôi!

“Hừ! Vẫn cái tật này, tưởng mình là con trai ư?”- Long nhăn nhó.

Anh giận dữ, tiếp tục cởi nốt vài cái cúc còn lại trên áo.

- Cầm anh đừng vào tôi! Không tôi sẽ đánh chết anh!- Ngọc giơ nắm đấm lên trước mặt anh.

Anh ném cái áo dính bẩn vừa cởi ra vào người Ngọc, ra lệnh:

- Giặt! Không sạch thì em sẽ biết tay tôi!

- Cái gì?- Ngọc cầm cái áo, ngẩng đầu nhìn anh.

Anh không trả lời, quay lưng bước đi, để lại Ngọc cùng với cơn giận đang sục sôi trong người.

- Đồ đáng chết! Tôi ghét anh!- Ngọc hét lên.

Long bước vào phòng mình, đóng cửa lại, mặc cho Ngọc ở ngoài đó đang ra sức nguyên rửa anh.

“Để xem em còn cứng đầu được bao lâu?”

52. Chương 26

Ads - Linh... Linh... Em ở đâu? Trả lời anh đi!- Duy mò mẫm trong bóng tối.

Chợt từ xa có ánh sáng nhưng rất mập mờ, huyền ảo. Duy chạy đến chỗ ánh sáng đó. 1 bé gái với đôi mắt to tròn trong veo mặc chiếc váy màu trắng đang đứng đó nhìn anh.

- Linh... Đúng là em rồi! Linh!- Duy lao tới.

Nhưng càng đến gần thì hình ảnh cô bé cùng thứ ánh sáng yếu ớt đó lại càng cách xa.

- Linh! Em sao vậy? Anh đây mà! Hoàng Bảo Duy đây!

- Anh đừng đến gần em!- Tiếng nói vang xa, bao trùm cả khoảng tối rộng lớn.

- Tại sao hả Linh? Em ghét anh rồi ư?

- Em xin lỗi! Em phải đi!

- Em đi đâu? Đừng bỏ anh mà Linh!

- Anh đừng mong em nữa! Em đã là của quá khứ rồi!

- Anh yêu em Linh à! Anh chỉ yêu em mà thôi!

- Anh đừng như vậy! Người còn sống không thể yêu người đã mất!

- Vậy thì anh sẽ chết cùng em, lúc đó chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau!

- Anh chẳng thay đổi gì cả! Xin anh đừng như vậy! Anh hãy sống vì gia đình, vì tương lai của anh. Đừng vì em mà mù quáng nữa! Hãy quên em đi!

- Anh không thể Linh à! Anh không thể sống thiếu em! 8 năm qua anh đã rất khổ sở, em có hiểu cho anh không?

- Em biết... em biết! Nhưng em không thể... Em xin lỗi! Xin anh hãy quên em đi! Em... em đi đây!

- Không! Linhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!

Linh đã biến mất, ánh sáng đó cũng cùng Linh biến mất theo. Bây giờ xung quanh Duy chỉ toàn là bóng tối. Không 1 tiếng động. Xung quanh tối đen như mực, im lặng đến đáng sợ. Nhưng Duy không cảm thấy sợ. Đối với anh, nỗi sợ hãi lớn nhất là không còn được gặp Linh nữa.

- Không! Linh! Em ở đâu? Đừng trốn anh nữa! Linh! Linhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!- Duy gào thét nhưng đáp lại vẫn là sự im lặng của khoảng tối vậy xung quanh anh.

- Cậu chủ! Cậu chủ!

Tiếng gọi của bà Kim làm Duy tỉnh giấc. Anh lại mơ, mơ về cô ấy. 8 năm qua anh không ngừng nghĩ về cô và lời hứa của mình với cô.

- Cô Kim đó à?- Duy toát mồ hôi, mặt xanh xao, nhợt nhạt.

- Cậu chủ có sao không? Ban này cậu chủ uống say quá nên ngủ 1 mạch đến bây giờ!

- Mấy giờ rồi?

- 6 giờ tối rồi thưa cậu chủ! Đồ ăn tối chuẩn bị được mang lên đây ạ!

- Tôi không muốn ăn! Dọn dẹp hết đi!

- Em mà không ăn thì khỏi sao được chứ?

- Em không đói!

- Tại sao em lại như thế? Có chuyện gì xảy ra với em vậy?

- Anh không cần biết!

- Anh là anh trai em! Tại sao anh lại không cần biết?

- Là anh trai thì có liên quan gì cơ chứ? Các người đi ra ngoài hết đi! Để tôi ở đây 1 mình! Đừng có làm phiền tôi nữa!- Duy hét lên.

- Duy à!

- Anh đừng nói nữa! Anh cũng ra đi!

Kevin không biết phải làm gì, anh đành đi ra ngoài cùng bà Kim và đám người giúp việc. Anh rất thương Duy vì Duy là đứa em trai ngoan, luôn luôn nghe lời anh. Không những thế, những lúc buồn, vui, Duy luôn chia sẻ cùng Kevin, thế nên anh và Kevin rất thân thiết với nhau, luôn giúp đỡ nhau khi bố mẹ không có ở nhà. Chính anh cũng không thể hiểu được điều gì đã khiến cho Duy trở nên như thế này.

- Tỷ nữa lại tiếp tục mang đồ ăn lên cho nó!- Kevin ra lệnh.

- Vâng thưa cậu chủ!

Duy ngồi trong phòng tối 1 mình, cứ mỗi lần gặp mưa hay ở trong bóng tối là anh lại nhớ về ngày ấy. Anh ghét mưa, rất ghét. Anh nhớ lại cái ngày đó, vì mưa mà anh đã chậm trễ, vì mưa mà anh không bao giờ được thấy nụ cười ngây thơ, trong sáng ấy nữa. Mãi mãi không bao giờ. Cả đôi mắt to tròn cũng đã khép lại trước khi anh đến.

8 năm trước, sau cái ngày định mệnh ấy, Duy chẳng nói chẳng rằng, chỉ biết ngồi 1 chỗ ngắm nhìn con búp bê mà Linh tặng. Càng ngày anh càng gầy gò, ốm yếu hẳn đi. Nhờ có Kevin quan tâm giúp đỡ mà anh như có động lực để vươn lên. Tuy vậy nhưng anh vẫn chờ, vẫn đợi Linh quay về cho đến bây giờ. Khi anh lên cấp 2, đầu cấp 3 thì nỗi nhớ cũng đã nguôi đi phần nào, anh cũng sống lạc quan hơn, không còn khép kín nữa. Nhưng khi anh gặp Huyền Anh thì cái quá khứ đau buồn ấy lại hiện diện trong giấc mơ của anh. Và rồi mọi chuyện tưởng chừng như kết thúc hóa ra nó mới chỉ bắt đầu.

53. Chương 27

- Về thôi! Muộn rồi!- Duy giờ đồng hồ, nhắc nhở Huyền Anh vẫn còn đang nghịch nước dưới suối.

- Anh về trước đi! Ở đây thích quá! Tôi chưa muốn về!

- Vậy tí nữa bị làm sao... ráng chịu!

Cô khựng lại, ngược mặt lên thì anh đã đi được 1 đoạn khá xa rồi. Cô sợ hãi trèo lên rồi đuổi theo anh, miệng không ngừng la hét:

- Này Hoàng Bảo Duy! Đứng lại! Anh muốn tôi bị như thế lắm hả?

Anh không nói gì, tay dứt túi quần, đôi chân thon dài vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

Ngồi trong xe, cô lên quay sang nhìn trộm anh. Anh chẳng thèm quan tâm, mặt vẫn hướng về phía trước, tập trung lái xe.

- Này!

-...

- Khi nào lại đưa tôi đến đây nha!

-...

- Được không?

-...

Thấy Duy không trả lời, cô cũng chẳng dám hỏi thêm nữa, xị mặt quay ra chỗ khác, ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài thông qua cửa kính của chiếc xe BMW hạng sang.

- Em thích nơi đó?

Huyền Anh ngạc nhiên quay sang nhìn anh.

- Ừ!

- Tại sao?

- Vì nó rất đẹp.

- Đẹp như thế nào?

Cô nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu. Mấy hôm nay anh bị gì mà toàn hỏi những câu dở hơi, biến thái như vậy? Chẳng lẽ anh không tự hiểu được là nó đẹp như thế nào sao?

- Có hoa oải hương, suối, căn nhà gỗ nhỏ xinh, nhiều lắm!

- Em thích hoa oải hương?

- Không! Tôi thích hoa bồ công anh!

Anh khựng lại, nắm chặt lấy vô lăng.

Hoa bồ công anh? Đó chẳng phải là loài hoa mà Linh cũng rất thích hay sao?

Sao họ lại có chung sở thích với nhau như thế?

Anh nhấn phanh, chiếc xe dừng gấp, Huyền Anh bị ngã người ra phía trước.

- Anh sao vậy?- Cô quay sang nhìn anh, mặt nhăn nhó.

Sau khi định thần được mình, anh lại tiếp tục phóng xe đi, vẻ mặt lạnh lùng như trước.

Thấy thế, cô cũng chẳng nói gì nữa. Họ cứ im lặng như vậy trong suốt quãng đường, chẳng ai nói gì, không khí rất căng thẳng và ngột ngạt.

Đến nơi, Huyền Anh xuống xe, cô e ngại nhìn anh.

- Cảm ơn anh!

- Có gì mà phải cảm ơn?

- Vì đã cứu tôi và vì đã... mua quần áo cho tôi!

- Trả ơn đi!

- Hả?- Huyền Anh ngơ ngác nhìn anh.

- Tôi muốn được trả ơn!- Duy nhấn mạnh từng chữ.

- Vậy... anh muốn tôi trả ơn như thế nào?

- Đơn giản thôi!- Nói rồi anh tiến đến gần cô, kề mặt mình sát vào mặt cô.

Cô vội đẩy anh ra.

- Tôi xin lỗi! Cái gì tôi cũng có thể đền anh được chứ cái này thì không thể!

- Em nghĩ tôi định làm gì?- Duy đút tay túi quần, nghiêng người nhìn cô.

- Thì... anh định...- Huyền Anh lấp bắp, 2 ngón trỏ chạm vào nhau để diễn tả cho anh hiểu.

- Không hiểu!- Duy lạnh lùng.

- Thì... như thế này này! – Lần này thêm cả động tác chu môi – Anh phải biết chứ, sao lại hỏi tôi?

Anh khẽ cười, Huyền Anh giật mình nhìn anh, tim cô đập nhanh. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh cười mỉm, trông anh lúc này rất đẹp trai, khác hoàn toàn so với kiểu lạnh lùng của anh mấy hôm nay.

Anh bắt đầu quay trở lại bộ mặt lạnh như băng, giọng anh trầm xuống:

- Muộn rồi! Tôi về! Chuyện trả ơn... sẽ đòi sau!

“Đúng là biến thái! Cái gì mà đòi sau? Trả ơn mà cũng phải đi đòi cơ đấy! Tên này càng ngày càng dở hơi!”- Cô nhìn anh, miệng lẩm bẩm.

Anh mở cửa bước vào xe, đôi mắt màu cà phê nhìn cô.

- Riêng em thì phải đòi!- Rồi anh phóng xe đi.

Huyền Anh đứng chết lặng nhìn theo chiếc BMW đang phóng với tốc độ... kinh khủng cho đến khi bóng chiếc xe chỉ còn là dấu chấm nhỏ phía cuối đường.

- Tên này ghê quá! Đọc được cả suy nghĩ của mình ư?

Cô nhún vai rồi mở cửa đi vào trong. Vy đang ngồi đó xem tivi, tay cầm hộp sữa.

- Chị Vy!- Huyền Anh gọi to.

Vy quay sang nhìn cô.

- Huyền Anh!- Vy hét lên, chạy ra chỗ cô.

- Sao vậy chị?- Huyền Anh ngạc nhiên trước thái độ bất ngờ của bà chị này.

- Mấy hôm nay chị chưa được gặp em! Em khỏi ốm chưa? Tay chân còn đau không? Trời ơi tím hết rồi này! Lần sau đi xe là phải cẩn thận nghe chưa? Ngã xe thế này chắc đau đấy nhĩ?- Vy nhìn những chỗ thâm tím trên tay, chân, mặt Huyền Anh mà xuất xoa.

“Ngã xe? À! Chắc là Trang nói! Nàng đấy cũng thông minh thật đấy!”- Huyền Anh cười.

- Không sao đâu chị! Em đỡ nhiều rồi! Chắc chị bận lắm à? Tối qua Duy đưa... à em về nhưng không thấy chị ở nhà nên em sang nhà bạn rồi!

- Thật sao? Ôi chị xin lỗi! Hôm qua chị sang nhà 1 chị cùng cơ quan để tập dượt, tối mai là bắt đầu trình diễn cho bộ sưu tập mới rồi!

- Mai... mai ý ả? Trời ơi sao chị không nói cho em sớm hơn? Mai cho em đi xem với!
- Chị không biết có được không nữa! Tại cũng có nhiều đại biểu lắm cơ!
- Đi mà chị! Em muốn xem!- Huyền Anh nũng nịu.
- Ô kìa! Cái con bé này! Chị có phải chủ đầu mà! Em cứ làm như để được vào lắm ý!
- Sao lại không? Em xin anh Kevin là được chứ gì? Anh Kevin hào phóng, tốt bụng hơn chị nhiều!
- Á à! Em dám bảo chị không bằng hử ư?
- Chị đồng ý đi mà! Chị tốt hơn anh Kevin, được chưa?
- Chị đã bảo rồi! Tập đoàn không phải muốn là vào tùy tiện được!
- Em không thèm nói với chị nữa! Em sẽ bảo anh Kevin!

Huyền Anh chạy đến cầm điện thoại bàn.

- Ô nhưng mà... em không biết số anh ấy!
- Điện thoại em đâu?
- Mất rồi!
- Mất ư?- Vy ngạc nhiên nhìn Huyền Anh.
- Đọc cho em số anh ý đi!
- Không!
- Đi mà! Chị không muốn em đến à?
- Chị...
- Đi mà! Cho em đi!

Vy miễn cưỡng đưa điện thoại của mình cho Huyền Anh. Cô hớn hỏ đón lấy và tìm số của anh trong danh bạ.

- Âu dê! Em cảm ơn anh Kevin nhiều lắm lắm lắm lắm! Chỉ có anh là tốt với em thôi! Chị Vy chán chết!
- ...
- Đúng rồi! Chị Vy đều lắm anh ạ, toàn bắt nạt em thôi!
- ...
- Em biết rồi! Em sẽ chuyển lời với chị ấy hí hí!- Huyền Anh cười tủm tỉm.
- ...
- Em chào anh!

Cạch...

Vy từ ngoài bước vào.

- Anh ta nói gì mà em cười nãy giờ thế?
- Anh ấy cho em đi rồi! Lêu lêu!
- Hừ! Tên đó dễ tính quá nhỉ? Đúng là thấy gái đẹp thì sáng mắt lên!- Vy khoanh tay trước ngực, vẻ mặt bực bội.
- À anh Kevin còn bảo chị là đồ hâm, đồ ngốc, đồ keo kiệt, chỉ thích bắt nạt người khác.
- Cái gì?- Vy mở to mắt nhìn Huyền Anh.
- Anh ý bảo em chuyển lời như thế cho chị! Anh ý còn bảo mai chị phải đi làm sớm để chuẩn bị trình diễn!

Vy múm môi.

- Ủi chị biết rồi! Mai chị sẽ cho hấn 1 trận!
- Chị mà đánh anh Kevin, em sẽ không chơi với chị nữa! Em đi tắm đây!
- Không thèm! Hứ!

Huyền Anh vênh mặt đi vào trong phòng tắm.

“Cái con bé này!”- Vy lắc đầu, chép miệng.

54. Chương 27

Ads Cách...

- Xin chào quý khách!
- Có Ngọc ở đây không?
- Chị ấy đang ở trong phòng khách ạ! Anh tìm chị ấy có việc gì không ạ?
- Có việc hệ trọng! Tôi là bạn cô ấy!
- Vậy mời anh vào!
- Cảm ơn!

Cộc cộc cộc...

- Mời vào!

Cách...

- Chào em!
- Ở đây không có cắt tóc nam!- Ngọc lạnh lùng nói.
- Tôi biết! Tôi không tới đây để cắt tóc!
- Vậy anh tới đây làm gì?

- Tôi đến đây vì có chuyện muốn nói với em!
- Chuyện gì?
- Em có thể đi chơi với tôi được không?
- Đi chơi?- Ngọc ngạc nhiên.
- Ừ!
- Không được!
- Tại sao?
- Tôi còn bận việc ở cửa hàng. Không có thời gian đi chơi với anh!
- Tôi đâu có thấy khách hàng? Em bận gì chứ?
- Kể cả không bận thì tôi cũng không đi đâu!
- Tại sao?
- Vì tôi không thích anh!
- Em...
- Tôi làm sao? Nếu anh đến đây chỉ để nói những chuyện vớ vẩn đó thì mời anh về cho! Tôi không rảnh!
- Đây đâu phải chuyện vớ vẩn?
- Thế thì tôi không đi! Ok? Tôi không thích đàn ông con trai các anh, tôi chỉ thích con gái thôi!
- Cái gì?- Long ngạc nhiên.
- Thế nên anh mời tôi đi đâu cũng vô ích. Mà sao anh nhiều chuyện thế? Anh có về không thì bảo?

- Ôi chán quá! Tôi đang định trả em cái này nhưng vì em cứ đuổi tôi đi như thế thì tôi đành cầm nó về thôi!- Long gơ chiếc vòng cổ hình trái tim bằng kim cương mà hôm trước Ngọc cho Vy mượn để đi dự tiệc sinh nhật anh.

- Cái này... Anh lấy nó ở đâu?

- À! Cái này á? Kevin nhờ tôi trả em nhưng nếu em cứ khăng khăng đòi tôi về thì tôi không trả nữa, đành phải về thôi! Chào em!- Long quay lưng bước đi.

- Khoan!

Long chỉ chờ có thế. Anh vui lắm nhưng vẫn giả bộ lạnh lùng.

- Sao? Tôi quên gì à?- Long quay đầu lại.

- Trả tôi cái đó đi! Nó là của tôi! Tôi sẽ đưa tiền cho anh!

- Tôi không cần! Tiền thì tôi không thiếu! Em nên nhớ nhà tôi và nhà thằng Kevin ngang ngửa nhau!

- Trả mau lên!- Ngọc gần từng chữ, mắt hằn lên những tia đỏ.

- Tôi không trả!

Ngọc đến gần Long và định đâm cho anh 1 phát nhưng ngay lập tức tay cô đã bị anh tóm lấy.

- Đừng như thế! Em nghĩ em có thể đánh được tôi ư?

- Bỏ ra!

- Em vẫn còn yếu ớt lắm! Đã vậy nếu em muốn lấy lại sợi dây chuyền này thì ngày mai hãy thu dọn đồ đạc và sang nhà tôi! Tôi muốn em làm giúp việc cho tôi!

- Cái gì?

- Tôi muốn xé toạc cái vỏ bọc "con trai" của em ra! Đừng trốn mãi nữa! Hãy sống với đúng giới tính của mình đi! Em nghĩ em có thể đánh lừa được tôi sao?

- Không được! Tôi không sang đâu!

- Đừng cứng đầu như thế! Cửa hàng thì tôi có thể thuê người đến làm hộ mà! Sợi dây chuyền hiếm như thế này mà mất thì tiếc lắm!

- Anh...

- Nhớ mai đây! Sợi dây chuyền này... tôi sẽ giữ hộ em! À còn đôi giày thì tôi sẽ để ở ngoài cho em! Thôi tôi về đây! Chào em!

Long chậm rãi bước đi để lại Ngọc với bao sự tức giận.

"Sao thế này? Mình là con trai cơ mà! Sao lại không thể đánh nổi hần cơ chứ? Không được! Mình quyết không để hần thuyết phục dễ dàng như thế!"

"Hừ! Em nghĩ em có thể hạ được tôi ư? Riêng em thì không thể dùng lời nịnh nọt được! Tôi càng ngày càng thích em rồi đây! Em thật là thú vị!"- Long nhếch mép cười.

55. Chương 28

- Này đồ đáng ghét kia! Sao hôm qua cậu không đi học hả? Cậu có biết tớ lo cho cậu đến mức nào không? Gọi điện thì toàn thuê bao, bực cả mình!

- Tớ xin lỗi! Điện thoại của tớ bị hỏng rồi! Hôm qua tớ mệt nên xin nghỉ, cậu thông cảm cho tớ nha!

- Hừ! Suýt nữa thì tớ đổi cậu luôn rồi đó!

- Thôi mà! Tớ sai rồi!- Huyền Anh nũng nịu.

- Trời ạ! Sao cậu cứ dùng cái trò này để làm với tớ thế?

- Đơn giản vì tớ biết điểm yếu của cậu! Bị cái dễ thương làm ằm lòng!- Huyền Anh nháy mắt.

- Đúng là... tớ bó tay cậu luôn đó nha! Biết tớ như thế rồi thì cấm lợi dụng để làm việc xấu nghe chưa?

- Biết rồi thưa cô!- Huyền Anh cười.

- Ô ô nhìn kia! Kia chẳng phải là Bảo Duy sao?- Trang chỉ ra ngoài cửa lớp.

Huyền Anh ngạc nhiên nhìn theo. Đúng là anh, người con trai với mái tóc hung đỏ, đôi mắt màu cà phê đang tiến vào trong lớp. Cô quay mặt đi, không dám nhìn. Thấy anh, bọn con gái trong lớp hét ầm ầm cả lên như kiểu trời sắp sập vậy.

"Chết rồi! Sao hôm nay hần lại đi học nhỉ? Chết tiệt! Làm thế nào bây giờ? Mình không muốn ngồi cạnh tý nào cả! Ông trời ơi cứu con!"-Huyền Anh chấp 2 tay, mắt nhắm tịt lại, lẩm bẩm.

Nhưng đã quá trễ, anh đã đứng ngay cạnh cô, chậm rãi kéo ghế và ngồi đó. Theo phản xạ, Huyền Anh đứng bật dậy, cầm lấy cặp của mình.

- Tiết Địa này tôi sẽ ngồi cạnh Trang, anh ngồi 1 mình nha!- Huyền Anh cười gượng, định đi ra nhưng ngay lập tức tay cô bị anh giữ lại.

- Ngồi đây với tôi! Không đi đâu hết!- Anh nói nhưng không nhìn cô.

Cô ngạc nhiên nhìn anh đang giữ chặt lấy tay mình.

Anh trừng mắt nhìn cô như cảnh cáo rằng cô không nên chống lại anh.

Cô bặm môi, miễn cưỡng ngồi xuống. Anh gục mặt xuống bàn, tay kia vẫn nắm chặt lấy cô không rời. Cô lay lay tay anh:

- Này! Anh có thể thả tay tôi ra được không?

Anh không trả lời, coi như không nghe thấy. Anh càng nắm tay cô chặt hơn. Huyền Anh tự cốc đầu mình 1 phát.

“Trời ạ! Tự nhiên đi xin hán làm gì nữa? Tuyệt thật, bây giờ nắm chặt hơn thì học kiểu gì đây? Điên mất!!!”

Huyền Anh ngại ngần ngó xung quanh lớp, nhìn cũng đủ biết là mấy cô bạn cùng lớp này đang muốn giết chết cô như thế nào rồi, ánh mắt hình viên đạn của họ đều chĩa về phía cô và... bàn tay của cô đang bị Duy giam giữ.

Cô giáo bước vào, lớp của Huyền Anh bắt đầu tiết học đầu tiên của 1 ngày mới. May là có cô giáo, không thì không biết bao giờ cô mới thoát khỏi nhưng cô nằng hăm trai kia.

Giờ ra chơi...

- Này! Đi xuống căng tin với mình không?- Trang hớn hở nhìn Huyền Anh.

Huyền Anh khổ sở chỉ vào tay trái của mình đang bị Duy nắm chặt trong suốt 2 tiết đầu, anh vẫn đang ngủ. Cô nhìn Trang 1 cách đáng thương, tia hi vọng nhỏ nhoi đang đập đến trong cô, mong rằng nàng bạn thân này sẽ giúp cô thoát khỏi tên biến thái đang ngồi cạnh mình. Nhưng ai ngờ...

- Woa, tình cảm quá! Thích nha!- Trang sung sướng vỗ tay reo lên.

Huyền Anh há hốc mồm nhìn Trang. Vậy là niềm hi vọng nhỏ bé khó khăn lắm mới vun đắp được giờ đã tan biến. Bạn bè thế đấy!

- Trời ơi! Cậu phải giúp tớ đi chứ! Tớ chết mất thôi!- Huyền Anh hét lên.

- Chịu thôi! Đứa khác thì còn được chứ riêng Duy thì tớ không dám làm gì đâu!- Trang nhún vai.

- Có tớ rồi mà! Cứu tớ đi! Xin cậu đó! Tớ đã phải khổ sở như thế này trong suốt 2 tiết Văn đó!

- Ủa, 2 tiết Văn cơ á? Wow, Duy giỏi à nha! Vậy thì tớ không phiền 2 cậu nữa, đi ăn đây! Phải đi ngay kéo hết ra chơi mất! Ở đây vui vẻ nha!- Trang nháy mắt.

- O kìa! Trang! Đừng bỏ tớ! Tranggggggggg!- Huyền Anh hét lớn.

Trang coi như không nghe thấy gì nữa, cô chạy nhanh ra khỏi lớp. Huyền Anh bất lực gục mặt xuống bàn.

“Không được! Mình không thể thua!”

“1 2 3...”- Cô đếm thầm.

- Yaaaaaa!

Cô rút mạnh tay mình ra khỏi bàn tay to lớn của anh nhưng kết quả là... không rút nổi. Đây là lần thứ n cô cố thoát khỏi anh rồi nhưng toàn thất bại.

“Trời ơi! Tôi chết mất thôi! Tay tên này làm bằng đồng hay sắt vậy? Dùng sức không được, đành phải dùng mưu thôi!”

- Đói! Tôi đói!- Huyền Anh lấy tay kia lay lay Duy dậy.

Duy tỉnh dậy, nhìn cô.

- Thả tôi ra cho tôi đi ăn đi! Đói lắm! Sáng nay tôi đã ăn gì đâu!- Cô nhăn nhó.

Duy mở cặp ra, lấy trong đó 1 hộp sữa và đưa cho cô.

- Uống đi!- Rồi lại tiếp tục gục mặt xuống bàn ngủ tiếp.

Cô run rẩy cầm lấy hộp sữa. Tên này ghê gớm quá! Lại còn sắp sẵn cả sữa ỉnh nữa.

“Không ổn, không ổn! Cách này không được!”

- Tôi muốn đi vệ sinh!- Huyền Anh lại gọi Duy dậy.

- Không cho đi!- Anh lạnh lùng nói.

- Anh điên à? Anh có biết nếu cố nhịn sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe như thế nào không?

Anh ngồi dậy, quay sang nhìn cô.

“Khà khà! Có hiệu lực rồi đây! Công nhận mình thông minh thật đấy!”

- E hèm! Anh thả tay tôi ra đi! Tôi cần phải đi vệ sinh, tôi sợ bị thận lắm!- Huyền Anh chớp chớp mắt nhìn Duy.

- Tôi đi cùng em!

Huyền Anh mở to mắt nhìn Duy. Đi cùng ư? Có đứa con trai nào lại đi vệ sinh cùng con gái không?

- Anh điên à?- Huyền Anh bật dậy, hét lớn.

Cả lớp nghe thấy tiếng hét liền quay sang nhìn, Huyền Anh đỏ mặt ngồi xuống.

- Đừng có đi cùng được không? Anh không thấy buồn cười à?

- Thì sao?

- Tôi đi 1 tý rồi sẽ quay lại! Chỉ 1 tý thôi! Thật đấy! Không trốn đâu!

- Thời gian tối đa là đến hết giờ ra chơi!

- Rồi ok! Chờ tôi nha!

Huyền Anh sung sướng chạy vọt ra ngoài để tránh Duy và cũng còn để tránh những ánh mắt giết người của mấy đứa con gái trong lớp suốt 2 tiết đầu và cả bây giờ.

“Còn lâu tôi mới quay lại nhé! Đồ ngốc, mặt thì thông minh sáng sủa mà sao dễ bị lừa thế? Hôm nay mình sẽ cúp học, đến cuối giờ sẽ quay lại lấy cặp rồi về, sẽ không gặp phải hần nữa! Đúng rồi! Càng nghĩ càng thấy mình thông minh!”

Reng reng...

“Chuông vào học rồi! Yê, trời đã giúp mình!”

Huyền Anh sung sướng chạy đến vườn hoa đằng sau trường, bây giờ đã vào học nên ở đó không có ai cả. Cô từ từ nằm lên chiếc ghế đá, nhắm mắt và ngủ 1 giấc thật ngon mặc dù ánh nắng ban trưa cứ chiếu vào mắt làm cô hơi khó chịu.

56. Chương 28

Sáng hôm sau, Huyền Anh đi học. Tâm trạng của cô bây giờ cũng chẳng khác hôm qua là mấy. Cô ít nói hẳn đi, cười cùn hạn chế. Tuy vậy nhưng 3 tiết học đầu tiên cô đều tập trung nghe giảng và rất chăm chỉ học. Có lẽ đối với cô, học có thể giúp quên đi ưu phiền vì một khi đã tập trung học thì chẳng còn để ý gì đến những cái vớ vẩn xung quanh nữa.

Giờ ra chơi...

- Huyền Anh à! Mấy hôm nay cậu sao vậy? Cậu đau ở đâu à?

- Không!

- Vậy thì đi xuống căng tin với mình không?

- Ừ! Cũng được!

Huyền Anh cùng cô bạn mới quen đi xuống căng tin lót dạ vì sáng nay 2 người đều chưa ăn gì.

- Sao mặt cậu buồn thế?

- Hả? Mình á? Tổ đâu có buồn!

- Mắt cậu... thâm tím hết lên rồi kìa!

- Thế hả?- Huyền Anh vội lấy tay che đi mắt mình.

- Đêm qua cậu thức làm bài tập à?

- Ừ!

- Cậu học hành ít thôi! Học nhiều ốm đấy! Cậu ăn gì để mình lấy cho?

- Mình ăn gì cũng được!

- Vậy cậu ăn giống mình nha!

- Ừ!

- Chờ mình chút!

5 phút sau, khay đồ ăn đầy ắp được mang đến.

- Cảm ơn Trang!- Huyền Anh cầm lấy 2 cái bánh và chậm rãi ăn.

- Tại sao hôm nay Duy lại không đi học nhỉ?

- Duy nào?- Huyền Anh ngơ ngác hỏi.

- Bảo Duy ngồi cạnh cậu ý!

- Ô mình có ngồi cạnh ai à? Mình tưởng mình ngồi 1 mình chứ nhỉ?

- Cái cậu này... Chắc do cậu thức khuya quá nên đầu óc có vấn đề rồi! Cậu không biết thì thôi... Cái hôm mà cậu nghỉ ý, Duy chẳng học hành gì cả, lúc nào cũng nhìn ra ngoài cửa lớp như kiểu chờ ai ý, ra chơi thì cậu ta chạy ngay xuống dưới, đứng ngay trước cổng trường, cứ đi đi lại lại mãi. Duy từ trước đến nay có như thế đâu. Lạ thật đấy!

- Vậy à? Mình không quan tâm!- Huyền Anh vẫn bình thản ăn bánh.

- Cả trường này chắc có mỗi cậu là không thích Duy nhỉ? Lớp mình và các lớp khác thích Duy lắm đó!

- Ủ! Kệ họ chứ! Không liên quan đến mình! Mà mình không theo đuổi những cái đó!

- Theo đuổi gì đâu? Chỉ là thích thôi mà! Nhưng phải công nhận là Duy rất đẹp trai, lại học giỏi, nhà giàu. Con trai như thế ở đất Hà Nội này hiếm lắm đó!

- Xi! Chắc gì đã hiếm? Chẳng qua do cậu chưa gặp thôi!

- Woa! Cậu gặp rồi sao? Mình ngưỡng mộ cậu quá!- Trang sáng mắt lên.

- Chưa! Nhưng mình đảm bảo là có rất nhiều! Thôi mình lên lớp đây! Cảm ơn cậu đã mang đồ ăn cho mình!- Huyền Anh lạnh lùng đứng dậy.

- O! Mình chưa ăn mà! Chờ tớ với!- Trang cầm bánh và sữa chạy đuổi theo Huyền Anh.

Khi Huyền Anh và Trang đang đi lên trên cầu thang thì ngay lập tức có 1 đám con gái xúm đến chặn đường cô.

- Mà là... Tà Huyền Anh học lớp 12A đúng không?- Đứa con gái đứng đầu đám học sinh đó vênh mặt lên hỏi Huyền Anh.

- Phải!- Huyền Anh bình tĩnh đáp.

Nhỏ đó đến gần Huyền Anh, vuốt nhẹ mái tóc của cô. Nhưng ngay lập tức tay cô ta bị hất ra bởi Huyền Anh.

- Huyền Anh à!- Trang lao đến chỗ Huyền Anh nhưng ngay lập tức cô bị giữ lại bởi đám con gái ấy.

- Nhìn đâu có xinh nhỉ? Nhưng mà được anh Duy để ý thì quả thật hơi đáng lo ngại đấy!

- Anh Duy?

- Còn giả bộ à?

- Chẳng có gì là giả bộ cả! Tao không quen ai tên là Duy cả! Chúng mày vì 1 thằng con trai mà đến đây để gây chuyện với người khác mới gọi là đáng lo ngại.

Chát...

Cái tát giáng xuống 1 bên má của Huyền Anh.

- Huyền Anh!- Trang hét lên.

- Mày còn dạy đời bọn tao nữa cơ à? Quả thật từ bé đến giờ tao chưa bao giờ thấy thể loại gần chết đến nơi rồi mà vẫn giả mồm được như mày!

Huyền Anh không nói gì. Cô chẳng tức giận hay ngạc nhiên khi bị lãnh trọn cả 1 cái tát mạnh như thế. Có lẽ cô đã biết trước được chuyện gì sẽ xảy đến với mình.

- Thế nào? Đau phải không? Đấy chỉ là mở màn thôi! Lúc đầu tao thấy mày có khí thế lắm cơ mà! Sao bây giờ không dám làm gì? Mày sợ à?

- Tao không muốn để bạn tao bị liên lụy!

Trang nhìn Huyền Anh. Cô khóc, khóc vì người bạn mới này. Học ở đây đã 2 năm rồi nhưng chưa bao giờ cô tìm được 1 người bạn tốt thực sự. Họ chỉ lợi dụng tiền của cô, hết lời nịnh nọt, bênh vực cô. Cô đã nghĩ rằng mình có những người bạn tốt, luôn hết lòng vì mình. Nhưng khi công ty của bố cô bị phá sản do nợ nần thì những người bạn cô cho là thân ấy đã không còn xung quanh cô nữa. Họ hại cô, họ nói hết những bí mật thâm kín mà cô đã nói với họ ra cho cả lớp, và dần dần là cả trường. Cô không còn được mọi người yêu quý nữa, họ xa lánh, tẩy chay cô. Và bây giờ, Huyền Anh – 1 người cô mới quen chưa được bao lâu – lại là người đứng ra bảo vệ, không muốn vì mình mà liên can tới cô. Đây mới thực sự là 1 người bạn tốt.

- Chà chà! Dũng cảm quá nhỉ! Tao cảm động quá à! Vậy thì để xem mày cứng rắn được bao lâu! Chúng

mày đâu? Xông vào đánh nó cho tao!

Ngay lập tức cả đám con gái gồm 4 5 người chạy đến đánh Huyền Anh. Người thì tát, người thì giạt tóc còn người thì đập. Họ cứ làm như vậy liên tục. Huyền Anh không chống cự, cô cứ để yên, mặc cho họ muốn làm gì thì làm. Cô đau lắm, đau khắp mình mẩy, chẳng thể cử động được nữa. Cô thấy mắt mình mờ đi, rồi dần dần cô nhắm mắt lại và nằm phịch xuống.

- Chị Dung! Nó ngất rồi!- Tiếng 1 đứa con gái vang lên.

- Cái gì? Ngất rồi ư?- Đứa con gái cầm đầu tên Dung ngạc nhiên.

- Chạy thôi! Nhanh lên chúng mày!

Họ kéo nhau chạy ra khỏi đó và về lớp học của mình, bỏ mặc Trang đang khóc thét lên và Huyền Anh đang bất động nằm đó.

- Tỉnh lại đi Huyền Anh! Tỉnh lại đi! Mình xin cậu đấy!- Trang lay lay Huyền Anh dậy, những giọt nước mắt thì nhau rơi xuống.

Trang gọi rất nhiều lần nhưng vô ích, Huyền Anh vẫn không mở mắt, người cô thương tích đầy mình. Trang cảm thấy day dứt vì đã không giúp đỡ được bạn mình, chỉ biết đứng đó nhìn Huyền Anh bị đám con gái kia đánh cho đến ngất. Cô đưa Huyền Anh vào phòng y tế.

“Mình xin lỗi cậu! Mình là 1 người bạn tồi đúng không? Và... cảm ơn cậu... vì đã bảo vệ cho mình!”

57. Chương 29

- Này!

- Cái gì?

- Tối nay là ngày ra mắt bộ sưu tập mới của thằng Kevin đấy, em có muốn đến không?

- Anh đi mà đến! Sao tôi lại phải đi cùng anh nhỉ?

- Em không định đến cổ vũ cho nó à?

- Anh đi 1 mình đi! Tôi không muốn đi với anh!- Ngọc vênh mặt nhìn Long.

- Không! Nhất định em phải đến với tôi! Tối nay em sẽ không phải làm việc nhà! Được chứ?

- Tôi thà làm việc nhà còn hơn đi với anh!- Ngọc bĩu môi.

- Tôi không quan tâm! Nhất định tối nay em phải đi với tôi! Không nói nhiều ok? Nếu em không nghe lời thì tôi sẽ phạt em đó!

- Anh tưởng tôi sợ anh chắc? Phạt thoải mái đi! Bắt tôi làm bao nhiêu việc nhà cũng được! Tôi chấp nhận hết!

- Được thôi! Em muốn bị phạt chứ gì?

- Phạt đi!- Ngọc nói giọng đầy thách thức.

- Làm vợ tôi!

- Hả?????????

Ngọc sốc nặng, ngã ngửa ra đằng sau.

- Chẳng phải em nói phạt gì cũng được hay sao?- Long khoanh tay trước ngực nhìn cô.

- Đấy không phải là phạt! Anh bị điên à? Cái gì mà làm vợ anh? Sống cùng môi trường với anh đã đủ chết rồi! Tôi đã nói tôi không bao giờ thích con trai, chỉ thích con gái thôi!- Ngọc hét lên đầy tức giận.

- Em không thích à? Hay là... sống thử?- Long nhếch mép cười.

- Không... bao... giờ!- Ngọc hét lên.

- Chọn đi!

- Có chết tôi cũng không chọn!

- Em có chắc không?- Long kéo dài giọng, từ từ đến bên Ngọc.

- Này nhá! Anh đừng có dùng bạo lực ở đây! Tôi không sợ đâu!

- Tôi không bao giờ đánh con gái!

- Đánh đi! Tôi là con trai, không phải con gái!

- Vậy hả? Thế thì tôi không thích đánh em!- Long bẻ tay răng rắc.

- Ô nhưng không đánh mà sao lại bẻ tay thế?- Ngọc chỉ chỉ vào tay anh.

- Chả lẽ cứ bẻ tay có nghĩa là sắp đánh à?

- Thế anh muốn gì?

- Muốn em chọn! Nếu em không chọn thì tôi sẽ chọn!

- Cái gì? Ai cho anh cái quyền hành vô lí đó?

- Tôi là chủ của em! Tôi có quyền chọn, em phải chấp nhận. Hiểu không?

- Này này này! Tránh xa tôi ra nhé! Cấm anh được đụng vào tôi!- Ngọc lùi ra đằng sau.

- Tôi cho em 1 cơ hội cuối cùng... có đi không?

- ...

- Em có 3 giây! 3...

- ...

- 2...

- Tôi đi! Tôi đi! Được chưa?- Ngọc hét lên.

- Tốt! Ngoan! Bây giờ tôi sẽ gọi người ta đến làm việc hộ em!

Ngọc bấm môi nhìn Long. Trông cô mạnh mẽ vậy thôi nhưng chưa bao giờ thắng nổi anh. Anh là phái mạnh, hơn nữa lại rất mưu mô, sao mà lại nổi???

- Chuẩn bị đi nhé!

- Biết rồi! Nói nhiều!- Ngọc nhăn nhó.

- Đã xong hết chưa?

- Rồi thưa giám đốc!

- Tốt rồi! Tối nay là ngày trọng đại, mọi người hãy cố gắng hết sức mình, đặc biệt là những cô người mẫu! Họ sẽ là những người quyết định nên thành công của bộ sưu tập vào tối nay!

- Vâng thưa giám đốc!- Tất cả mọi người cùng đồng thanh, trừ Vy.

- Cô Vy còn gì bất mãn sao?- Kevin khoanh tay nhìn Vy.

- Ô! Không! Không có gì!- Vy cười trừ.

- Tối nay cô có thể làm tốt chứ?

- Vâng! Tôi sẽ cố gắng hết sức ạ!

- Tối nay nhờ cả vào cô đấy!

- Vâng ạ!- Vy nhấn mạnh, cô vẫn còn giận anh vì không chịu giúp cô tìm người khác thay thế mình.

- Nào! Xong rồi! Vậy bây giờ chỉ việc sắp xếp là xong, mọi người thì hãy chuẩn bị đi!

- Vâng thưa giám đốc!

- Đây là những bộ trang phục mà các cô sẽ trình diễn vào tối nay! Chắc chắn đây sẽ là những bộ đẹp nhất!- Ông Kiên mỉm cười đưa ổi người 1 quyển sổ rất lớn.

Vy há hốc mồm nhìn vào quyển sổ dày cộp.

“Cái gì thế này? Sao lại có cái này? Thế này là thế nào? Không được! Không được!”

- Chú Kiennnnnnnnnnnnnn!- Vy hét lên.

- Ôi ơi ơi! Gọi gì tôi?

- Thế này là thế nào? Sao lại có trang phục áo tắm thế này hả???

- À! Cái đó là tác phẩm của tổ 4. Vì đây là mùa hè mà! Phải có những cái này chứ!- Ông Kiên nháy mắt.

- Không được! Không được! Tôi không mặc chúng đâu! Có chết cũng không mặc!- Vy hét lên.

- Nhưng tôi đã gửi danh sách cho bên kia rồi! Nếu cô không chấp nhận thì sẽ bị đuổi việc đấy! Đây là dự án lớn mà!

- Có thể... đổi trang phục khác được không?

- Ai cũng phải mặc thế, đâu riêng gì cô?

- Tôi không thể mặc như thế được! Tôi không thích thế!

- Tôi chịu thôi! Cô hãy hỏi giám đốc ý!

Rầm...

- Gì vậy?- Kevin ngược mặt lên nhìn Vy.

- Cái này là cái gì hả? Sao lại có cái này? Anh đang trêu tức tôi phải không?

- Tôi làm gì sai à?- Kevin ngây thơ hỏi.

Vy tức giận mở quyển sổ, giở đúng trang mà cô cho rằng là quá thể.

- Đây! Anh nhìn đi! Sao lại có cái này hả? Anh mau giải thích đi!- Vy chỉ vào những bộ bikini màu mè lòe loẹt.

- Ô kìa! Sao lại trách tôi? Tôi có biết gì đâu?

- Đừng nói dối tôi! Anh là người xem những cái này rồi mới duyệt cơ mà!

- Cái này là của tổ 4, nhiệm vụ của tổ 4 là như thế mà!

- Nhiệm vụ cái đầu anh! Tôi không mặc chúng vào tối nay đâu!

- Trễ rồi! Tất cả đã xong! Không rút nổi đâu!- Kevin nhún vai.

- Trời ơi là trời! Tôi chết mất thôi!- Vy ôm đầu hét lên.

- Mỗi tối nay thôi mà! Cô cứ làm như cô sẽ mặc những cái này cả đời không bằng!

- Không phải! Mà tôi không thích! Người có phong cách kín đáo như tôi mà mặc những cái này thì có chịu nổi không? Anh thử là tôi mà xem!

- Tôi không biết đâu! Chấp nhận đi! Ngân cũng như cô mà tôi có thấy cô ấy than thở gì bao giờ đâu? Có mỗi cô là lảm mồm thôi à!- Kevin mĩa mai.

- Tôi muốn giết anh lảm rồi đấy nhé! Anh là chức vụ cao nhất ở đây cơ mà! Sao những việc cón con thế này mà anh cũng không giúp nổi tôi hả?

- Ô kìa! Chả lẽ cứ chức vụ to nhất là phải làm những cái đó à? Tôi đã giao trách nhiệm ấy cho bên thiết kế rồi! Cô sang mà bảo chú Kiên ý! Tự nhiên dở hơi dở khùng sang đây than phiền với mình!

- Anh... anh... Được lắm! Rồi tôi sẽ trả thù! Anh sẽ biết tay tôi! Tôi sẽ còn trả thù cả vụ hôm qua anh dám bảo tôi là đồ ngốc, đồ hâm, đồ keo kiệt, chỉ thích bắt nạt người khác! Nhớ đấy! Quân tử trả thù 10 năm chưa muộn đâu! Hừ!

Vy đi ra cửa, trước khi đi cô không quên lườm anh, thậm chí còn giơ nắm đấm hươ hươ trước mặt anh. Kevin khẽ cười khi cô đã đi khuất.

- Hơ!

Huyền Anh ngồi bật dậy, lấy 2 tay dụi mắt, ngáp ngắn ngáp dài, mơ màng nhìn xung quanh.

- Dậy rồi à?

- Ủ! Hết tiết cuối rồi đúng không?

- Còn 5 phút nữa! Sao lại ra đây làm gì?

- Đang chờ để trốn tên Duy ý mà! Muốn về lằm rồi! Mệt mõi lằm ý!- Cô ngái ngủ.

- Vậy à?

- Ủ!

“Ồ! Mà mình đang nói chuyện với ai thế nhỉ? Hay là mình đang mơ?”

Cô dụi mắt rồi nhìn người đối diện đang nói chuyện với mình. Dáng người cao gầy ấy, mái tóc màu hung đỏ ấy, đôi mắt màu cà phê ấy... đang nhìn cô không chút cảm xúc.

Cô sốc nặng, lấy 2 tay che miệng.

- O! Tôi... tôi tưởng anh... anh... ở lớp chứ?- Cô lắp bắp.

- Tôi không có quyền ra đây hóng gió à?

- Anh... ở đây lâu chưa?

- Rồi!

- Lúc nào?

- Lúc em ra đây ngủ!

“Tính xem nào! 3 tiết học là 2 tiếng 15 phút! Chết tiệt, hẩn ngồi đây suốt ngần đó giờ ư? Trời ơi! Tôi muốn được chui xuống đất. Ông Thổ Địa ơi giúp con!”- Huyền Anh nhắm tịt mắt lại, môi mím chặt.

- Sao anh lại ra đây?

- Thích thế! Tiện thể xem ai đó đang tìm cách trốn tiết!- Anh lạnh nhạt nói.

Huyền Anh mím môi nhìn anh. Cô đâu biết rằng Duy hay cúp tiết để ra đây ngủ. Thảo nào khu này luôn luôn vắng người như thế, đâu phải cứ vào giờ học là vắng người.

Reng reng...

“Yê! Chuông lại 1 lần nữa giúp mình! Đỡ phải nhìn hẩn nữa! May mà hẩn không đánh hay làm gì mình. Phù may quá! Tốt nhất bây giờ chuẩn cái đã! Đúng rồi!

”

- Chuông rồi! Này, về lớp đi!- Huyền Anh reo lên thích thú.

- Sao lại cầm tay tôi thế?

-...

Huyền Anh giật mình quay sang nhìn. Cô vội thả tay anh ra và tự cốc vào đầu mình. Xấu hổ thật, cô chỉ mong có cái lỗ nào thật sâu để cô được chui vào đó mà thôi.

- Tôi nhầm... Xin lỗi anh nha!- Huyền Anh chạy nhanh về phía lớp mình.

- Này! Huyền Anh!

- O Trang! Chưa về à?

- Ra đây mau lên! Trên lớp không có ai đâu!

- Tớ lên lấy cặp cái đã! Chờ 1 tý!

- Ê! Cặp cậu tớ đang cầm mà!

- Ôi! Cặp của tớ! Cảm ơn cậu!- Huyền Anh lao tới chỗ Trang đang đứng.

- Thôi! Về đi! Muộn rồi đó! Hôm nay sang nhà tớ nữa không?- Trang nháy mắt.

- Không! Tớ muốn cậu sang nhà tớ cơ!

- Hả???- Trang ngạc nhiên.

- Tối nay ở tập đoàn chị Vy sẽ ra mắt bộ sưu tập mới, rất đông người đến đó! Đi không?

- Woa! Thế á? Thích nhỉ? Nhưng liệu có được không? Fashion King không phải cứ muốn vào là vào được đâu!

- Ui dào! Tớ xin phép rồi! Được mà!- Huyền Anh nháy mắt.

- Vậy chiều nay chúng ta đi nha! Ha ha ha ha...

- Ok! Nào bây giờ khởi hành sang nhà tớ nào!

- Khoan đã! Tớ phải về nhà lấy quần áo, chả lẽ mặc đồng phục đi à? Người ta cười cho chết!- Trang nhăn mặt.

- Thế tớ sẽ đi cùng cậu! Mặc váy cho đẹp nàng ạ!

- Ui dào mệt! Cứ về nhà tớ trước đi đã!

58. Chương 29

Huyền Anh tỉnh dậy, cô nhìn xung quanh, toàn là màu trắng, mùi thuốc khử trùng xộc vào mũi khiến cô cảm thấy buồn nôn. Cô ghét màu trắng, vì màu trắng là màu của tang thương, chết chóc. Chỉ nhìn thấy thôi cũng đủ làm cô khó chịu rồi.

- Cậu tỉnh rồi à?- Trang bước vào, trên tay cầm 2 hộp đựng cơm.

- O! Trang! Đây là đâu?

- Đây là phòng y tế trường mình!

- Phòng y tế ư?- Huyền Anh hoảng hốt.

- Sao vậy?

- Bây giờ rồi?

- Bây giờ là 6 giờ tối rồi! Cậu ngất từ lúc trưa đến bây giờ đấy!

- Sao? Từ trưa á? Chết rồi! Thôi mình phải về nhà đây!- Huyền Anh tung chăn nhảy xuống giường.

- Cậu phải ăn rồi uống thuốc đã! Cậu không thấy đau à?

- Có! Nhưng mình phải về bây giờ! Mình sợ chị Vy sẽ lo lắng!

- Cậu đừng lo! Nếu chị ấy có gọi điện thì mình sẽ xin phép chị ấy! Bây giờ cậu cần phải ở lại đây, không đi lại nhiều được đâu!

- Nhưng mà...

- Yên tâm đi! Có mình ở đây rồi! Mình sẽ chăm sóc cho cậu!

- Cảm ơn cậu!

- Chúng mình là bạn của nhau mà! Có gì phải cảm ơn chứ! Mình mới là người phải cảm ơn cậu đó! Thôi ăn cơm kéo nguội mất!

- Ừ!

59. Chương 30

- Sao cơ? 2 em phải mặc bikini á?
 - Vâng! Khổ muốn chết đây!- Ngân và Vy thở dài.
 - Ha ha ha ha ha ha...- Việt và Chi cười lớn.
 - 2 người có bớt cười đi không hả? Vui lắm à?- Ngân hét lên.
 - Vui chứ sao không? Để xem 2 người mặc cái đó trông như thế nào!- Chi lăn ra cười.
 - Anh cũng muốn xem quá hà! Có khi anh phải đi mua ống nhòm mất. Anh sợ người ta chen chúc để mà xem 2 em biểu diễn ý chứ! Ha ha ha ha ha...- Việt cũng cười lớn chẳng kém.
 - Cái gì mà chen chúc? Em cho 2 người 1 trận bây giờ!
 - Người chị Ngân như con mắ m ý, mặc bikini vào người ta mắ m cho chết! Không ổn!- Chi xua xua tay.
 - Anh lại muốn xem Ngân cơ! Anh thấy con gái càng gầy càng đẹp mà!- Việt phản bác.
 - Con gái gầy xấu chết! Mập như em thế này còn đỡ. Sao anh lại có thể thích con gái gầy nhỉ? Hay là anh mập rồi nên thích con gái gầy để bù đắp ỉnh? Ha ha ha ha...
 - Chiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!- Việt hét lớn.
 - Ô! Em làm gì sai à?- Chi ngơ ngác.
 - Anh Việt nói đúng đấy! Người gầy đẹp hơn người mập! Lêu lêu!- Ngân le lưỡi.
 - Đấy thấy chưa? Anh bảo mà! Xời, anh hơi bị giỏi đấy!- Việt dương dương tự đắc.
 - Thôi đi! Buồn nôn 2 anh chị! Ọe ọe!- Chi vuốt ngực liên tục.
 - Thôi 3 người ơi! Cho em xin 2 chữ “bình yên”! Khổ suốt ngày cãi nhau! Trên 20 tuổi hết cả rồi đấy!- Vy nhăn nhó.
 - Dù sao anh cũng chúc 2 em tối nay làm thật tốt để bộ sưu tập này nhanh chóng được phát triển!- Việt cười nhăn răng.
 - Vâng! Vâng! Cảm ơn ông anh tốt bụng!- Vy mĩa mai.
- Còn Chi cứ cười không ngớt. Ngân thì ngơ người ra nhìn Việt.

- Cái này đẹp không?
- Xấu lắm! Cậu không hợp với màu hồng đâu!
- Thế cái này?
- Màu tím nhìn già quá!
- Thế màu này?
- Nhìn gớm chết!
- Thế cái nào bây giờ?
- A! Cái này đẹp này!
- Đâu? À cái đó hả? Tổ vứt xó suốt, có mặc đến bao giờ đâu!

- Đồ ngốc nghếch, hâm đơ! Cái váy đẹp thế này mà không mặc đến, phí của trời!- Huyền Anh nhăn mặt cầm chiếc váy lên ngắm.

Công nhận là đẹp thật. Váy liền màu trắng ngà có cổ tròn màu đen, dài đến gần đầu gối. Phần màu trắng trước ngực hơi trễ xuống và có ren trắng kéo dài lên cổ áo. Trước ngực áo có 1 chiếc nơ xinh xắn màu đen. Ở dưới còn có 1 cái dây vải dài màu đen để ngăn cách giữa áo và váy, được thắt nơ ở đằng sau lưng. Chiếc váy sẽ làm cho người mặc trở nên cá tính, phá cách mà không hề lỗi mốt mặc dù chiếc váy chỉ có đúng 2 màu đơn điệu là trắng và đen.

- Cậu mặc thì mặc chứ tớ không mặc đâu!

- Cậu phải mặc! Mấy cái kia toàn cái xấu thí mề! Cái này đẹp mê li thế này thì lại vứt xó!

- Không! Có chết tớ cũng không mặc đâu!

- Này tớ bảo! – Nói thầm vào tai Trang – Có nhiều đại diện đến, mà toàn là con trai của giám đốc công ty này công ty nọ cơ, họ đẹp trai lắm đấy! Có cả ca sĩ Kindy nữa!

- Cậu điều vừa thôi! Ra mắt bộ sưu tập mới thì có liên quan gì đến anh Kindy? Chỉ có nói dối trẻ con thôi à!

- Ai thèm điều với cậu làm gì? Phải có vài tiết mục ca hát nữa chứ! Cứ biểu diễn không như vậy thì nhàm chết!

- Ai chả biết! Nhưng mà họ mời được anh Kindy sao?

- Sao lại không? Cậu hồi buồn cười quá đấy! Fashion King nổi tiếng như vậy, có khi còn mời cả được Justin Timberlake đấy!- Huyền Anh kéo dài giọng.

- Jus... Justin Timberlake? Sao cậu biết tớ thích anh ý?

- đương nhiên! Anh ấy cũng là thần tượng của tớ mà! Lạ gì cậu nữa! Mà tớ cũng thích anh Kindy đó!- Huyền Anh nháy mắt.

- Woa! Không thể tin được! Cậu có cùng sở thích với tớ!- Trang sung sướng reo lên.

- Hí hí! Tớ biết mà!- Huyền Anh nháy mắt.

- Đúng là bạn tớ có khác! Tớ phong cho cậu chức “bạn thân của Phương Trang”!

- Ha ha ha! Vậy à? Thế thì cậu mặc váy này đi nhé! Coi như ăn mừng cậu vừa phong chức mới cho tớ nha!- Huyền Anh giơ cái váy lên trước mặt Trang

- O! Cứ nhất thiết phải mặc cái này à?- Trang xị mặt.

- Mặc đi mà! Năn nỉ đó!- Huyền Anh chớp chớp mắt nhìn Trang.

- Hứ!- Trang giật lấy cái váy rồi mang vào phòng vệ sinh thay.

Tại nhà Vy...

- Bây giờ đến lượt tớ!- Trang nhìn Huyền Anh với ánh mắt gian xảo.

- Này! Tôi không sợ cô đâu nha! Huyền Anh này hơi bị nhiều quần áo đẹp đó! Mặc cái nào cũng được hết à nha!

- Kể cả cái này à?- Trang giơ bộ váy ngủ 2 dây lên.

- Không tính cái đó! Chẳng ai mặc đồ ngủ đi xem biểu diễn cả!- Huyền Anh vội vàng giật lại cái váy.

- Sao toàn là đồ ngủ thế này? Cậu không có quần áo đi chơi à?- Trang ngạc nhiên.

- Có chứ sao không? Nhìn này!

Huyền Anh giơ số quần áo hay dùng để đi chơi cùng bạn bè cho Trang xem, cô cũng sờ:

- Đây... đây là quần áo đi chơi của cậu ư?
 - Ủ! Sao thế? Đẹp quá à?
 - Đẹp cái đầu cậu! Toàn áo phong với quần sooc! Cậu đùa tởm đấy à? Chính cậu bảo đây là dịp quan trọng, phải ăn mặc đẹp cơ mà! Cậu định mặc cái này đi á?
 - Ô... thì tởm... Đây là tất cả quần áo đẹp nhất của tớ rồi! Kiếm đâu ra nữa?
 - Ê! Nhìn kìa! Cái túi to đùng kia đựng gì vậy?
 - Đâu?
 - Đằng sau cậu ý!
- Huyền Anh ngạc nhiên cầm cái túi nặng trĩu đó lên.
- Chắc đây là của chị Vy! Mà đựng gì bên trong thế nhỉ?
 - Ô ô ô nhìn này! Đây chẳng phải là mác của Fashion King sao?
 - Hả? Fashion King?- Huyền Anh ngạc nhiên.
 - Đây này! Hình vương miện to đùng ngay giữa mác này! Chắc chắn trong này có quần áo rồi! Mở thử ra đi!
 - Diên à? Vô duyên thế? Nhớ là khách hàng của chị Vy thì sao?
 - Đã bao giờ chị ý mang đồ về cho khách thế này đâu? Hơn nữa đang trong giai đoạn ra bộ sưu tập mới, hơi đâu ra mà mang và giữ cho khách cơ chứ? Cậu phải động não lên chứ! Tởm ghê cái này là của chị Vy hoặc là... của cậu!
 - Cái gì mà của tớ? Tớ có mua những cái này bao giờ đâu?
 - Biết đâu bất ngờ! Mở thử ra đi xem nào!
 - Đã bảo không là không! Không phải của mình thì mở ra xem làm gì?- Huyền Anh nhăn nhó.
 - Cứ thử đi! Mở ra rồi gấp lại, không ai biết đâu! Nhanh lên! Chúng mình còn phải đi nữa! Nếu cậu không mở thì mình mở!- Trang vớ lấy cái túi to đùng đoàng đó và mở ra.
 - Có gì thế?- Huyền Anh tò mò liếc vào.
 - Woa! Toàn váy là váy! Đẹp quá!- Trang hét lên.
 - Cái gì? Váy ư?- Lần này thì không phải là liếc nữa mà cô ngó hằm vào xem.
 - Toàn hàng đắt tiền! Khiếp, chục triệu đấy!
- “Ồ! Đây chẳng phải là là chỗ váy mà Duy đã mua ỉnh hôm nọ đây sao? Sao nó lại ở đây nhỉ? Mình đâu có nhận? Lạ thật!”
- Huyền Anh chạy vội ra ngoài phòng khách. Trang thì vẫn đang mải ngắm nghía những chiếc váy đắt tiền mà Duy tặng cho Huyền Anh, chẳng để ý đến xung quanh.
- À! Cái túi đó hả? Chị cũng chẳng biết nữa! Sáng nay lúc em đi học thì có người đến đưa cho chị, bảo là đồ của Huyền Anh. Chị cứ tưởng là cô chủ gửi cho em nên cứ thế nhận thôi! Em đã kiểm tra trong đó chưa? Là cái gì vậy?
 - Không có gì chị ạ! Em chỉ hỏi thôi mà!
 - Zời ạ! Làm chị hết hồn! Thôi chuẩn bị dần đi! 6 giờ là bắt đầu rồi đấy nhá! Nhớ đến sớm mà cổ vũ cho chị!
 - Tuân lệnh!- Huyền Anh nói rồi cúp máy.
- May là không nhìn thấy cái mác Fashion King.

Huyền Anh thở dài bước vào trong.

60. Chương 30

Ads - Mọi người tập trung nào!- Tiếng của tổ trưởng Hoàng vang lên.

- Có chuyện gì vậy?

- Tuần sau là ngày ra mắt bộ sưu tập mới rồi! Bây giờ mọi người phải cố gắng làm việc hết sức. Hôm đó sẽ có rất nhiều người từ các công ty, tập đoàn lớn khác nhau đến tham dự! Và đặc biệt là đối thủ của chúng ta cũng sẽ đến!

- Đối thủ của chúng ta ư? Là ai vậy tổ trưởng?- Mọi người sốt sắng.

- Là tập đoàn Luxury Style!

- Luxury Style? Tập đoàn này bên Đài Loan mà! Vả lại tập đoàn này hiện giờ đang rất suy sụp, sao có thể là đối thủ của chúng ta được chứ?- Ngân thắc mắc.

- Tôi biết! Nghe nói họ mới chiêu mộ 1 thành viên, người này rất tài giỏi và xảo quyệt, nhiều công ty nhỏ đã bị phá sản bởi người đó đấy! Nhờ có anh ta mà tập đoàn đó mới lên được như thế!

- Có nghĩa là... tuần sau tập đoàn đó sẽ cử anh ta đến đây ư?

- Đúng vậy! Chúng ta phải hết sức cẩn thận! Luôn luôn phải giúp đỡ lẫn nhau. Chỉ cần 1 sơ suất nhỏ thôi là hỏng việc như chơi đấy! Họ sẽ soi xét rất kĩ chúng ta!

- Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?- Việt bình tĩnh nói.

- Cũng không nhất thiết phải gấp gáp lắm. Dù sao thì báo cáo và mẫu thiết kế chúng ta đã giải quyết xong rồi! Bây giờ chỉ cần chọn loại vải vóc phù hợp và làm 1 số bảng thống kê gửi cho bên thiết kế là xong! Nhưng cũng phải mất khá nhiều thời gian! Tìm được loại vải phù hợp với quần áo không phải chuyện đơn giản!

- Chúng ta phải nhờ đến giám đốc giúp đỡ rồi!- Chi nhún vai.

- ĐỪNG! Giám đốc cũng đang bận lắm! Những công việc cón con như vậy thì chúng ta phải làm! Nghĩa vụ của chúng ta là làm những việc như thế này mà! Bây giờ tôi sẽ giao việc: Tôi, Ngân, Việt, Chi và Vy sẽ đi tìm các loại mẫu vải phù hợp; Còn lại thì sẽ làm những bảng thống kê về số vải, những mẫu quần áo và các

bản báo cáo để nộp cho bên thiết kế. Chỉ còn 5 ngày nữa thôi! Mọi người cố lên!

- Vâng thưa tổ trưởng!- Mọi người đồng thanh.

Họ bắt đầu làm những công việc được giao. Người thì chạy chỗ này, người thì chạy chỗ khác, không khí làm việc bỗng sôi nổi hẳn lên.

- Anh đùa em đấy à? Vải dày sao hợp với cái váy này được?- Ngân nhún mày.

- Thế em nghĩ vải mỏng này hợp à? Cái váy thì đã hở hang rồi, dùng loại vải này thì thà đừng mặc gì thì hơn!- Việt giải thích.

- Không được! Dùng vải mỏng mới hợp với phong cách của cái váy chứ! Người ta trọng cái chất liệu mà!

- Trọng chất liệu gì chứ? Quan trọng là kiểu dáng bên ngoài, người ta chỉ sờ qua chất liệu thôi! Nói chung là vải dày!

- Mỏng!

- Dày!

- Mỏng!

- Khổ quá! 2 người trật tự cho em nhờ! Không được cái này thì được cái khác!- Vy nhăn nhó.

- Nhưng mà... cái váy này rất đặc biệt, nó chính là chủ chốt của cả bộ sưu tập này đó!

- 2 người tìm cái khác đi, cái váy đó để sau! Quan trọng thì quan trọng nhưng tốt nhất để cái đó cuối cùng rồi tất cả cùng tìm loại vải phù hợp. Ta còn hàng trăm bộ trang phục cần tìm loại vải kia kìa!

- Đúng đấy! Nếu cứ mãi tìm cho cái váy đó mà không tìm cho những cái còn lại thì về sau tha hồ mà chết! Mà 2 anh chị suốt ngày cãi nhau làm em phát ngán à!- Chi than thở.

- Cái con bé Chi kia! Được thể nên làm càn hả?

- O ai thèm! Em chỉ nói sự thật thôi!- Chi ngậy thơ nói.

- Chị sẽ cho em biết tay... Yaaaaaaaaaaaaaaaa...

- Á! Tha cho em!

Ngân đuổi Chi chạy xung quanh phòng làm việc khiến ai cũng phải phì cười vì hành động trẻ con của 2 cô này. Dù cho đang trong giai đoạn gấp rút nhưng họ vẫn vui đùa với nhau để quên đi những mệt mỏi trong công việc.

61. Chương 31

- Êu! Cái này đẹp này! Mặc đi!

Trang giơ cái váy cộc tay chấm bi đen trắng lên ướm thử vào người Huyền Anh. Cô gật đầu tỏ vẻ ưng thuận.

- Váy này đẹp lắm! Cậu mặc đi!

- Thôi! Tôi không mặc đâu!- Huyền Anh lắc đầu.

- Sao vậy? Đẹp mà! Trông không già lắm đâu!

- Không phải... mà là... haizzzz!

- Sao thế?

- Không phải là của tớ! Tôi mặc làm gì chứ? Cất lại chỗ cũ đi! Tôi mặc chỗ quần áo của tớ là đủ rồi!

- Cậu hâm à? Cậu định mặc quần sooc với áo phong mèo Oggy đi đến 1 tập đoàn nổi tiếng mà xung quanh là toàn đại biểu đại diện cho các công ty, tập đoàn khác trên thế giới à?

- Nhưng...

- Thôi! Mặc 1 chút thôi! Chỉ 1 buổi tối nay thôi mà! Không sao đâu!

-...

- Mặc đi nhanh lên! Không còn nhiều thời gian đâu!- Trang ném cái váy cho Huyền Anh rồi đẩy cô vào nhà vệ sinh.

- Nhanh lên nhé! Sắp muộn rồi đấy!

"Mình có nên mặc không? Thôi kệ! Chắc tối nay anh ta không đi đâu mà! Anh ta đâu có hứng thú với mấy cái đồ nhỉ? Anh ta sẽ không biết đâu! Đúng rồi! Chỉ tối nay thôi!

"- Huyền Anh nhắm mắt, thở dài rồi gật đầu lia lịa.

2 phút sau, cô mở cửa bước ra cùng với bộ váy chấm bi vừa khít. Trang vỗ tay bôm bốp.

- Đẹp! Đẹp quá! Cậu mặc quá hợp ý! Chà, vừa khít luôn! Mà lạ thật đấy, nếu không phải của cậu tại sao mấy cái váy này lại đúng size cậu thể nhỉ? Cái nào ướm cũng vừa hết cả! Hay đúng là của cậu nhỉ?- Trang nhú mày nhìn cái váy.

- Vớ vẩn! Sao lại là của tớ được chứ? Toàn đồ đắt tiền thế này, ai mà ngốc tự nhiên đem đi tặng cho người mà mình không quen chứ?- Huyền Anh chối ngay lập tức.

- Thế á? Vậy tại sao lại chuẩn size thế này hả? Hay là có ma?- Trang run sợ ngó nghiêng xung quanh phòng rồi chạy đến ôm chặt lấy Huyền Anh.

- Cậu hâm à? Ma gì ở đây?

- À! Hay là... Duy tặng cậu?- Trang e dè nói.

Huyền Anh giật mình quay sang nhìn Trang. Chả lẽ... Trang biết hết rồi ư?

- Không! Hâm à? Sao lại là Duy được?

- Tớ nghĩ dễ là Duy lắm! Cậu thử nghĩ mà xem, Duy là con trai của chủ tịch tập đoàn Fashion King, có quyền ra vào, mua bán thoải mái nhé! Hơn nữa sáng nay tên đó lại thân mật với cậu đến mức nắm tay cậu trong suốt 2 tiết như thế! Cậu biết không? Duy chưa từng như thế đâu! Cậu ấy lạnh nhạt với con gái lắm, có khi cậu là cô gái đầu tiên cậu ấy tiếp xúc nhiều ý chứ!

- Thật á? Cậu đừng nói dối tớ! Tớ thấy Duy có vẻ hay nói chuyện mà!

- Cậu mới là nói dối ý! Tớ học với cậu ta 2 năm qua rồi nên tớ hiểu rõ lắm. Cậu ta chỉ nói chuyện xã giao qua loa với bọn con trai thôi! Còn con gái thì chẳng đếm xỉa đến bao giờ! Bao nhiêu học sinh lớp dưới, lớp trên đều viết thư tỏ tình cho cậu ấy đó! Ngày nào đi học trên bàn cậu ta cũng phải có ít nhất 10 bức thư. Cậu ta chẳng thèm đọc, nhìn thấy là quăng thẳng vào sọt rác. Mấy đứa con gái lớp mình chắc cũng trong số những người viết thư đấy nên khi thấy Duy tàn nhẫn vứt thư đi như thế thì nàng nào nàng đấy đều lăn ra khóc lầy khóc đổ. Kể cũng tội! Chậc chậc!- Trang lắc đầu ngao ngán.

- Vậy sao?- Huyền Anh ngạc nhiên.

- Thế nên... tớ nghĩ rằng chắc chắn Duy đã mang cái túi này đến cho cậu!

-...

- Mà thôi nếu vừa rồi thì mặc luôn đi! Sao phải ngại? Nếu không phải của mình thì mặc xong rồi giặt sạch đi, hôm sau mang trả người ta rồi bảo là tôi “Xin lỗi, tôi không biết”, thế là xong! Chẳng ai chất vật mảy cái đó đâu! Ai chả có lúc nhầm lẫn đúng không?

-...

- Sao cậu không nói gì thế? Hay là... cậu biết chuyện này?

- Hả? Ở đâu có!- Huyền Anh lắc đầu lia lịa.

- Thôi đi! Tớ biết tổng rồi! Khai thật đi, cậu biết trước ai là người đã gửi cho cậu rồi đúng không?

-...

- Khai đi! Không tớ đi hỏi Duy đấy! Kể cả không phải nhé!

- Thực ra...

- Là Duy đúng không? Yên tâm đi! Tớ sẽ không nói cho ai đâu! Bọn mình là bạn với nhau mà!

- Ủ... thì... đúng là Duy tặng tớ!

- Đấy tớ biết ngay! Mà cậu ta tặng cậu hết chỗ này á?- Trang tròn xoe mắt.

- Ủ!

- Woa! Đại gia à nha! Thế chẳng còn gì để bàn nữa! Chắc chắn là Duy thích cậu rồi!- Trang nhún vai.

- Diên à? Không phải đâu!

- Sao lại không? Cứ thử xem nhé! Linh cảm của tớ là chuẩn 100%!- Trang nháy mắt.

Huyền Anh không biết phải nói gì nữa. Cô im lặng nhìn ra bên ngoài.

“Duy... thích mình ư?”

- Xong chưa?

- Xong rồi!

Ngọc đi từ trên tầng xuống. Cô đeo chiếc kính râm, mặc áo sơ mi màu đen, đeo cà vạt, quần bó và đi giày nam màu đen. Long há hốc mồm nhìn cô đang ung dung dứt 2 tay túi quần đi xuống. Nhìn cô chẳng khác gì 1 người đàn ông thực thụ, chẳng ai nghĩ cô là con gái cả.

- Em... em... mặc thế này ư?

- Không! Đi chơi tôi toàn mặc quần ngố rộng và áo phong cỡ lớn thôi! Vì hôm nay là ngày quan trọng nên tôi mới mặc thế này đó!- Ngọc cười để lộ răng khểnh.

- Cô Loan!- Long gọi lớn.

- Cậu chủ gọi tôi!- 1 người đàn bà đã đứng tuổi, mặc chiếc váy công sở màu đen, tóc búi cao trông rất quý phái chạy ra.

- Gọi điện cho chuyên gia trang điểm, làm tóc đến hết đây ngay bây giờ!

- Vâng thưa cậu chủ!

- Này này này! Anh định làm gì hả?

- Người khác thì còn chấp nhận kiểu này của em chứ tôi thì không bao giờ! Trật tự và đứng yên đó! Người ta sẽ đến trong 10 phút nữa!

- Anh buồn cười nhỉ? Tôi mặc gì là quyền của tôi! Anh xía vào làm gì?- Ngọc chống hông, nhăn nhó.

- Trật tự!- Long trừng mắt nhìn Ngọc.

Cô không nói gì nữa, hậm hực nhìn anh.

“Cố lên nào! Chỉ 1 thời gian ngắn thôi mà! Hạ hỏa hạ hỏa! Lấy lại được dây chuyền thì xử hần vẫn chưa muộn!”- Ngọc vuốt ngực tự trấn an mình.

Kính coong...

Bà Loan chạy ra mở cửa.

- Cậu chủ đang ở trong, vào đi!

- Chào cậu chủ!- 3 cô gái ăn mặc rất “mốt” cầm 3 cái hộp to dùng bước vào trong.

- Mau trang điểm và làm tóc cho người này ngay!- Long chỉ tay vào người Ngọc.

- Không! Tôi tự làm được! Tôi cũng là chuyên gia trang điểm và làm tóc cơ mà!- Ngọc đứng phắt dậy, xua tay.

- Em im đi! Tôi chắc chắn là em sẽ cố tình làm hỏng việc! Tốt nhất để người ta làm cho! Im lặng và vào trong đi! – Quay sang phía 3 cô gái – Còn các cô, đi theo cô ấy rồi làm phần việc của mình đi! Nhanh lên đấy!

- Vâng thưa cậu chủ!- Họ kính cẩn cúi đầu.

- Mời 4 người vào trong này!- Bà Loan đi trước để dẫn đường.

Ngọc tức lắm nhưng chẳng thể làm gì được. Đây là lần đầu tiên trong đời cô phải làm theo lời người khác như thế này, hơn nữa lại là 1 người con trai.

- Đẹp rồi đấy! Trông cậu như công chúa ý Huyền Anh ạ!

- Thật á? Cậu giỏi thật đó! Cậu học tết tóc ở đâu thế?- Huyền Anh sung sướng sờ sờ vào tóc mình.

- Trên mạng, xem người ta làm! Thiếu gì cách? Nhìn nhiều là biết làm ý mà! Với lại tóc cậu dài và mượt, tết sướng tay lắm ý!

- Thôi không cần khen! Gớm!- Huyền Anh bĩu môi.

- Tớ thì có cần phải làm tóc không nhỉ?- Trang nhìn mình trong gương.

- Khỏi đi! Cậu để thế này là xinh nhất!

- Thôi đi! Tóc tớ xoắn chết đi được! Nhìn như con nhím xù ý!- Trang nhăn nhó.

- Có đến mức đó đâu? Tóc cậu xoắn đẹp mà! Để thả thế cho nó tự nhiên hiểu không?

- Mà có cần phải trang điểm không vậy?

- Thôi đừng! Trang điểm là hỏng da đó!- Huyền Anh xua tay.

- Lo gì? Da cậu mịn mà! Không sao đâu! Đánh tý phấn thôi!

- Không đâu! Tớ ghét trang điểm lắm! Đến đánh son tớ còn sợ nữa là...

- 1 chút thôi! Trông cậu sẽ tươi tắn hơn ngốc à!

-...

- 1 tý thôi mà!- Trang năn nỉ.

-...

Trang kéo tay Huyền Anh về phía mình và quệt chút son vào môi cô.

- Á! Cậu hâm à?- Huyền Anh hét lên.

- Ui! Xinh lắm! Đấy tớ bảo mà! Nhìn xinh ra bao nhiêu! Mím môi vào cho bên trên nó đỏ nữa đi!

- Không!- Huyền Anh lấy tay lau đi chỗ son vừa bị Trang quệt vào.

- Không lau được đâu! Son này đậm mà lâu hết lắm! Chịu khó đi! Đã quá trễ rồi!

- Cậu thật là... Sao chưa hỏi mà đã quệt linh tinh thế hả?

- Ai biết được! Thấy nàng không nói gì thì tưởng nàng cho phép rồi! Thôi chín nhối nha!

- Hứ!- Huyền Anh giận dỗi quay mặt ra chỗ khác.

- Thôi mà! Xin lỗi! Tội sai rồi được chưa?

-...

- Dối à? Đừng mà!

-...

- Mai tớ sẽ làm mỳ Ý cho cậu, được chưa?

Nghe đến 2 từ “mỳ Ý”, Huyền Anh mắt sáng rực lên, quay mặt lại, lay lay người Trang.

- Nhớ nhé! Mai phải nấu nha!

- Biết ngay mà! Cô thấy tôi đã thất hứa với cô bao giờ chưa?

- Yê! Rồi ok, tớ sẽ để thế này! Mỳ Ý nâu 1! Hí hí!- Huyền Anh cười tí mắt.

“Chắc chắc, mai sau nàng này mà lấy chồng thì chắc phải bắt chồng nấu nướng đủ kiểu cho ăn hết quá! Khổ thân!”- Trang lắc đầu ngao ngán.

2 người đi ra ngoài và bắt 1 cái taxi gần đó.

- Cho cháu đến tập đoàn Fashion King ạ!

- 2 cô vào trong xe đi!

- Vâng!

62. Chương 31

- Nó vẫn không chịu ăn gì à?

- Vâng thưa cậu chủ! Cậu Duy chỉ ngồi 1 chỗ, cầm chúng tôi vào trong. Đồ đạc trong phòng thì lung tung lộn xộn và vỡ hết cả!

- Không ổn rồi! Cứ thế này thì nó ngã bệnh mất!

- Người của cậu chủ toàn máu do những mảnh thủy tinh từ những cái bình hoa vỡ cửa vào ạ!

- Sao? Cái thằng này! Thôi được rồi! Cứ để đấy cho tôi! Vẫn cứ chuẩn bị đồ ăn cho nó! Tôi sẽ lo liệu!

- Vâng thưa cậu chủ!

- Cậu đã đỡ hơn tý nào chưa?

- Mình đỡ nhiều rồi! Cảm ơn cậu! Nhưng bụng và chân vẫn còn đau lắm!

- Không sao đâu! Uống thuốc là khỏi ngay ý mà! Tối qua chị cậu có gọi cho cậu, lúc đó cậu ngủ rồi! Mình đã xin phép hộ cậu rồi đó! Tý nữa tan học xong qua nhà mình chơi nha!

- Thôi! Cả đêm qua cậu đã ở cạnh chăm sóc mình rồi! Phiền cậu lắm!

- Phiền gì đâu? Sang chơi thôi mà! Đi!- Trang chớp chớp mắt.

- Ủ thế cũng được! Bây giờ là mấy giờ rồi?

- Gần vào tiết 1 rồi! Cậu cứ nghỉ ngơi 1 2 tiết đi đã, mình sẽ xuống thăm cậu khi hết tiết.

- Cảm ơn cậu nha!

- Cậu cứ cảm ơn hoài à? Cậu mà còn cảm ơn nữa là mình không chơi với cậu nữa đâu!

- Ủ thì mình không cảm ơn nữa! Hi hi!

- Thôi vào tiết rồi! Mình đi đây! Bái bai nha!

- Bái bai!

- Bà Kim!

- Cậu chủ gọi tôi?

- Duy hay nhắc đến cô bé tên Linh, bà biết cô bé đó chứ?

- Dạ...

- Nói đi! Bà biết đúng không?

- Đó là... con gái của giám đốc tập đoàn đá quý Ruby ạ!

- Tập đoàn Ruby?

- Vâng! Cô bé đó đã chết cách đây 8 năm trước do tai nạn giao thông!

- Vậy sao? Có phải là con gái của chủ đầu tư đã trượt thầu công trình gần khu biệt thự Xanh nên dẫn đến phá sản phải không?

- Vâng! Tập đoàn đó đã phá sản ngay sau khi cô bé mất được 2 tháng ạ!

- Vậy sao?

- Vâng thưa cậu chủ!

- Thôi được rồi! Bà có thể đi!

- Vâng! Chào cậu chủ!

Cạch...

- Duy à!

- ...

- Duy!

- ...

Kevin từ từ đến bên Duy, đồ đạc trong phòng bị lộn xộn hết cả, tất cả các bình thủy tinh quý hiếm đều bị Duy đập phá không thương tiếc. Kevin nhìn Duy xót xa, trên người anh đầy vết sẹo do bị thủy tinh cửa vào, máu bị khô lại do để quá lâu không rửa hay sát trùng. 2 ngày nay anh không ăn, không uống, chỉ ngồi 1 góc trong phòng và ôm chặt lấy con búp bê mặc cái váy màu vàng chấm bi không rời.

- Duy à! Em đừng như vậy! Anh đã biết chuyện rồi!

- ...

- Mọi chuyện đã là của quá khứ rồi! Có nghĩ đến cũng chẳng giải quyết được gì!

- ...

- Tại sao em cứ tự làm đau mình như vậy? Cô bé đó đã mất rồi, em có nhớ đến mức nào thì cô bé cũng không thể sống lại được!

Duy quay đầu sang nhìn Kevin, ánh mắt lạnh lùng nhưng bên trong đó là sự đau khổ khiến cho Kevin không khỏi xót xa.

- Anh biết 8 năm đối với em là quá nhiều nhưng em phải hiểu đó là quá khứ rồi! Em đừng lục lại chuyện quá khứ để làm khổ mình như thế!

- Anh thì biết cái gì?- Duy lạnh lùng nói, giọng đứt quãng.

- Anh là anh trai em! Tại sao anh lại không biết?

- Anh trai ư?- Duy cười nhạt.

- ...

- Anh trai thì giải quyết được gì? Chỉ có thể an ủi và biết chuyện thế thôi!

- Cái gì?

- Anh đâu phải là em? Sao anh có thể hiểu cho em được?

- 18 năm qua anh sống cùng 1 mái nhà với em, chẳng lẽ anh lại không hiểu em ư?

- Anh đâu có quan tâm đến em! Anh chỉ quan trọng công việc mà thôi! Cái an ủi vợ vẫn qua loa của anh mà gọi là giúp đỡ em ư?

Bốp...

Duy ngã nhào xuống đất, máu từ miệng anh tứa ra.

- Vợ vẫn ư? Em nghĩ rằng an ủi em là vợ vẫn, qua loa ư? Em chỉ nghĩ được có thể thôi sao? Nếu làm thế với em thì anh được lợi gì? Ý em là... 18 năm qua... anh chỉ giả vờ với em? Hừ!- Kevin cười khẩy.

- ...

- Nếu hồi đó anh không giúp đỡ em thì liệu em có được ngày hôm nay không? Hay là em chỉ biết ngồi 1 chỗ và than khóc?

- ...

- Em làm anh thật sự thất vọng! Em có phải là Hoàng Bảo Duy, em trai của Kevin này không? Anh không có 1 thằng em trai yếu đuối như em đâu! Bởi mớ chuyện quá khứ rồi đập phá đồ đạc lung tung, ngồi 1 chỗ tự than trách mình. Em có phải là đàn ông không?

- ...

- Anh không còn gì để nói với em nữa! Phải rồi! Em coi nó là vợ vẫn phải không? Tùy em đấy! Cứ sống như thế đi, em sẽ không tồn tại được lâu đâu! Đừng nghĩ cứ như thế này thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp!

Duy không nói gì, anh cúi gằm mặt xuống, tay nắm chặt. Kevin lạnh lùng quay lưng bước đi. Anh cũng chẳng còn lựa chọn nào khác cho dù anh rất thương Duy, không muốn Duy bị tổn thương vì trong 8 năm qua Duy đã phải chịu khổ rất nhiều.

63. Chương 32

- Xong rồi thưa cậu chủ!

- Lâu vậy à?

Ngọc từ trong bước ra, cô mặc 1 chiếc váy cúp ngực màu đỏ. Chiếc váy bó sát làm tôn lên những đường cong hoàn mỹ trên người cô.

Long há hốc mồm, ngó người nhìn Ngọc.

Đây là Hoàng Bảo Ngọc - người con gái luôn luôn mang phong cách con trai mà anh thường gặp đây ư?

Long vội quay mặt đi để trấn tĩnh lại mình, anh khẽ cười mỉm.

- Được rồi! Các cô có thể về!- Anh xua tay.

- Vâng! Chào cậu chủ!- 3 cô gái cúi đầu chào lễ phép rồi đi theo bà Loan.

- Trời ạ! Sao tôi lại phải mặc như thế này hả? Chết mất thôi! Hình tượng đàn ông của tôi đâu rồi! Không thể thế được!- Ngọc hét lên.

- Bà Loan! Chuẩn bị xe!

- Vâng thưa cậu chủ!

Chưa đầy 1 phút, chiếc xe thể thao Mercedes mui trần màu xám được đưa ra trước mặt 2 người. Long chậm rãi vào trong. Ngọc vẫn đứng đó, mặt khó chịu.

- Sao vậy? Em không đi à?

- Tôi không muốn mặc thế này đi đâu! Anh Kevin sẽ cười tôi chết!- Ngọc phụng phịu.

- Em hâm nó in ít thôi! Vào đi mau lên! Muộn rồi đấy!- Long giơ chiếc đồng hồ lên.

- Tôi ghét anh lắm! Sao anh lại bắt tôi phải như thế này chứ? Anh hạnh phúc lắm hả?

- Ủ đúng rồi! Tôi hạnh phúc lắm! Nhanh lên! Tôi cho em 3 giây! Em mà không đi thì tôi sẵn sàng ở nhà cùng em và bắt đầu áp dụng hình phạt!

- Anh...

- 3... 2...

Ngọc hậm hực nhảy luôn vào trong xe, khỏi phải mở cửa. Long cười nửa miệng rồi phóng xe đi.

- Woa! Đẹp quá! Đây là lần đầu tiên tớ đến Fashion King đấy!

- Thì hôm nay là ngày quan trọng mà!

- Uôi! Công nhận là nhiều anh đẹp trai thật đấy! Nhìn kia! Đó là Đỗ Tuấn Anh, nhà thiết kế trang phục của các ca sĩ, diễn viên nổi tiếng đó!

- Ủ! Anh ý đẹp trai nhĩ? Hình như anh ý còn thiết kế trang phục riêng cho anh Kindy nữa hay sao ý!

- À! Nói đến anh Kindy, chúng ta đi xem anh ý ở đâu đi!

- Hâm à? Còn khướt mới được vào! Bảo vệ canh nghiêm lắm! Đâu phải có mỗi những người này đến đâu? Có cả những người bình thường đến mà, như kiểu bọn mình ý!

- Ôi tiếc quá! Anh Kindy!

- Thôi! Đi vào xem chị Vy đi! Tớ muốn xem chị ấy chuẩn bị thế nào rồi!

- Cậu đi đi! Tớ đi tham quan quanh đây tý đã!

- Liệu có lạc không?

- Cậu cứ làm như tớ là trẻ con không bằng! Cứ đi đi!- Trang xua tay.

- Thế ở đây nha! Tớ đi đây! Tớ nữa gặp lại cậu ở sàn diễn!

- Ừ!

Huyền Anh vẫy tay chào Trang rồi chạy đi lên tầng. Trang thích thú đi lung tung hết nơi này đến nơi khác.

- Woa!

Ánh mắt của Trang dừng lại ở 1 người con trai cao lớn có mái tóc màu bạch kim dựng đứng, tay đeo đồng hồ bằng vàng, mặc bộ vét màu đen đang đứng nói chuyện với Kevin.

“Đẹp... đẹp trai quá!”- Trang cảm nhận được tim mình đang đập rất nhanh.

Cô cứ đứng đó nhìn anh, mặc kệ cho những người xung quanh va vào mình, cô cũng chẳng quan tâm.

- Á!

Rầm...

- Cô đi đứng kiểu gì thế hả?

Trang chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra thì đã bị ngã xuống sàn.

- Cô bị diếc hả? Có nghe thấy tôi nói gì không đấy?

-...

- Nay cô kia!- Người đó đá chân vào người cô.

Đến lúc này thì Trang mới sực tỉnh ra. Cô giật mình ngước đầu lên nhìn người đang đứng cạnh mình.

Cô vội ngồi dậy, phủi chỗ bụi đang bám trên người mình rồi cúi đầu tỏ ý muốn xin lỗi người đàn bà đang đứng đối diện.

- Cháu xin lỗi! Cháu không để ý ạ! Mong bác tha thứ cho cháu!

- Tha thứ cái gì mà tha thứ? Tại sao tôi gọi mà cô không nói gì? Tại cô có bị làm sao không vậy?- Người đàn bà đó cổ tình hét âm lên.

Mọi người xung quanh đều quay sang nhìn cô, kể cả chàng trai có mái tóc màu bạch kim ấy. Trang xấu hổ lấy túi xách che mặt mình để không bị anh nhìn thấy.

- Cháu xin lỗi! Cháu không cố ý ạ!- Cô nói khẽ.

- Hừ! May cho cô là hôm nay tôi đang có tâm trạng tốt đấy!

- Cháu cảm ơn bác ạ! Cháu xin phép! Cháu xin lỗi!- Trang cúi đầu rồi chạy vội đi.

Đợi Trang đã đi khuất, người đàn bà ấy khẽ cười mỉm.

- Cô Tuyệt! Sao thế cô?

- O! Đạt! Cháu cũng đến đây à?

- Vâng!

- Cô đang đi thì tự nhiên có con bé nó đâm vào người cô. Đập đập nó mấy lần mới nghe thấy. Vừa mới vào đã gặp sao chổi!

- Thôi mà cô! Đây là chỗ đông người! Lần sau cô đừng to tiếng nhé! Mất mặt bạn cháu lắm!

- Rồi! Cô biết rồi! Cô xin lỗi! Mà cháu làm về bất động sản cơ mà! Sao lại đến đây thế?

- Cháu không được đến xem thẳng bạn thân cháu à?- Chàng trai khẽ nhún mày.

- Gớm! Bạn bè gì mà bạn bè! Chỉ giỏi điều toa! Chắc lại tía được cô bé nào à?

- Cô!

- Đúng rồi còn gì? Cô lạ gì cháu nữa?
- Không có mà cô!
- Thôi đi! Cô có thể hiểu được mọi thứ của cháu! Ánh mắt, hành động và rất nhiều cái khác!
- Đương nhiên rồi! Cô nuôi dạy cháu suốt 18 năm mà! Cô ở bên cạnh cháu còn nhiều hơn cả mẹ cháu!
- Thì thế! Thôi! Cô cùng già rồi! Cô muốn có cháu bé lắm rồi đây! Mau mau lấy vợ đi!
- Cháu mới có 22 tuổi thôi mà! Cô bắt cháu lấy sớm vậy?
- Cô muốn có cháu! Hiểu không?
- Cháu chưa muốn lấy vợ!
- Rồi sẽ có ngày cháu phải lấy! Ta đảm bảo luôn!
- Không không không!- Anh lắc đầu nguầy nguậy.
- Ta không nghe thấy gì cả! Ta đi đây! Ta vẫn muốn có cháu đây!
- Cô!
- Ha ha ha!- Người đàn bà cười lớn rồi quay lưng bước đi.
- Cô thật là...

- Huyền Anh! Huyền Anh!
 - Trang! Không đi xem nữa à?
 - Phù! May quá! May quá!- Trang bám chặt lấy người Huyền Anh, thở hổn hển.
 - Sao cậu chạy như kiểu bị zombie đuổi ấ!
 - Còn kinh hơn cả zombie đuổi ế!
 - Sao vậy?
 - Tớ vừa bị 1 người mắng té tát!
 - Cái gì? Ai dám mắng cậu hả?
 - Không sao! Tớ sai! Nhưng mà tớ cũng chẳng hiểu tại sao nữa. Tự nhiên bị ngã cái rầm xuống đất! Rồi cái người đứng cạnh cứ lay lay rồi bảo mình bị điếc! Mình cũng chả định hình được tại sao mình bị ngã!
 - Chắc do người đó cố tình làm cậu ngã rồi đổ lỗi cho cậu chứ còn gì nữa!
 - Chưa chắc đâu! Có thể tớ sai thật! Người thành đạt, xinh đẹp và quý phái như bà ấy thì gây chuyện với 1 đứa như mình làm gì?
 - Ờ nhỉ! Cũng đúng!- Huyền Anh xoa xoa cằm, mặt vẻ suy tư.
 - Thôi cũng qua rồi! Đi xem chị Vy thôi!
 - Tớ không được vào!- Huyền Anh xị mặt.
 - Sao lại không được vào?- Trang tròn xoe mắt.
 - Người ta bảo người mẫu phải trang điểm và biểu diễn, khách khứa không được vào!
 - Không sao đâu! Tớ mình sẽ gặp thôi mà! Còn 15 phút nữa là bắt đầu rồi! Mau mau đi giành chỗ kéo tỳ phải đứng đây!
 - Ờ nhỉ? Đi giành chỗ!
- Rồi 2 nàng kéo nhau chạy đi, len lỏi trong khu vực đông người qua lại.

- Long! Sao giờ mày mới đến?

- Sorry tao đến muộn quá! Tao bận chút chuyện!

- Ô! Ai đây?- Chàng trai với mái tóc màu bạch kim ấy chỉ tay vào cô gái đứng cạnh Long.

- À! Đây là bạn gái của tao!

- Cái gì? Bạn gái của anh?- Ngọc hét âm lên.

Long vội lấy tay bịt miệng Ngọc lại nên anh chỉ có thể nghe thấy những tiếng ú ớ không thành tiếng của cô.
Long khẽ nói nhỏ vào tai Ngọc:

- Nếu không muốn nhận hình phạt thì ngoan ngoãn nghe lời tôi! Tôi có thể thực hiện luôn hình phạt ngay đêm nay đấy!- Rồi anh trừng mắt nhìn Ngọc như đang cảnh cáo cô.

Ngọc im lặng, gật đầu lia lịa. Cô sợ anh sẽ nhốt cô vào 1 phòng tối nào đó rồi bắt cô nhịn đói. Nhà anh lớn như vậy, thiếu gì phòng tối. Đối với Ngọc, không được ăn uống gì trong 1 ngày sẽ là cả 1 thảm họa lớn.

Anh từ từ bỏ tay ra rồi luồn tay qua eo của Ngọc khiến cô dựng cả tóc gáy.

- Mày có bạn gái từ lúc nào vậy?

- Mới thôi! Thế là bộ 3 giờ chỉ còn mày là chưa có ai thôi đấy Đạ! Ạ!

- Haiz... Tao biết mà!

- Sành điệu nhất trong 3 thằng mà vẫn chưa kiếm được em nào!

- Kệ tao chứ! Tao còn phải tìm hiểu nữa!

- Thôi! Tao vào trước đây! Tớ tao còn phải gặp thằng Kevin nữa! Đi nào em yêu!

- Ủ... ừ...- Ngọc miễn cưỡng gật đầu.

“Chán nhĩ? Còn mỗi mình thôi sao?”- Đạ! Ạ! Khẽ thở dài.

64. Chương 32

Ads - Vy! Chị tìm ra rồi!

- Tìm gì vậy chị Ngân?

- Chất liệu vải phù hợp với cái váy này! Vải cotton là hợp nhất!

- Đúng rồi! Vải cotton! Sao em không nghĩ ra nhỉ? Chị Ngân giỏi quá!

- Hí hí! Chị mà lì!

- Thôi đi! Xin người!- Viêt bĩu môi.

- Sao anh lúc nào cũng trêu em thế nhỉ?

- Anh không biết! Thích thế!- Việt cười gian xảo.

- Hứ! Anh là đồ béo ú, xấu xí, đáng ghét!

- Cái gì? Anh mà xấu xí ư? Nói cho em biết ngày xưa anh là hotboy đấy! Chẳng qua bây giờ anh béo lên thôi!

- Em không tin! Hotboy gì ở anh cơ chứ! Đúng là dở hơi!

- Em... em...- Việt cứng họng.

- Khổ quá! Yên ắng được 1 lúc thì lại bắt đầu cãi nhau! 2 ông bà này...- Chi lườm nguyệt.

- Thôi thôi! Mọi người tập trung vào làm việc đi! Sắp xong rồi! Còn 2 ngày nữa thôi đó!

- Vâng thưa tổ trưởng!- Ngân và Việt đồng thanh, mặt bí xị.

- Tổ trưởng, chúng ta đã xong phần chất liệu cho trang phục rồi! Giờ cần phải làm gì nữa?

- Mang mẫu mã và loại vải sang cho bên may vá!

- Tôi và Vy sẽ đi, tổ trưởng hãy giúp bên kia làm nốt các bản thống kê đi!- Chi lên tiếng.

- Được! 2 người cứ đi đi!

- Sao ạ? Thiếu... thiếu người mẫu ư?

- Thiếu rất nhiều, bộ sưu tập này phải cần tầm 12 người, bây giờ chúng ta mới có 10 người.- Nguyễn Hoàng Kiên, 45 tuổi, là nhà thiết kế hàng đầu thế giới. Người chỉ huy và cũng là người đào tạo các nhà thiết kế nghiệp dư trở thành người giỏi nhất, chuyên gia tư vấn về làm đẹp, cách phối hợp trang phục, trang điểm, làm tóc,...

- Vậy... Những người mẫu kia đâu hết rồi? Thiếu có 2 người cũng không được sao hả chú Kiên?

- Không được! 2 người cũng cả là 1 vấn đề, phải trang điểm, làm tóc liên tục sẽ rất tốn kém và mất thời gian! Cần có đủ số lượng để không phải đi đi lại lại nhiều!

- Vậy... chúng ta phải làm sao? Còn 2 ngày nữa thôi!- Vy lo lắng.

Ông Kiên đi xung quanh Vy, nhìn cô 1 hồi lâu.

- Chú làm gì vậy?- Vy nhú mào.

- Nếu từ giờ đến hôm đó mà không có ai để vào cho đủ số lượng 12 người thì cô và 1 người nữa sẽ phải làm người mẫu ngày hôm đó.

- Hả??? Chú nói gì?- Vy mắt chữ A mồm chữ O.

- Tôi thấy cô cũng khá cao, khuôn mặt ưa nhìn nên có thể thay thế được cho những cô người mẫu khác ở bên Hàn Quốc.

- Bên Hàn Quốc? Tại sao chú không gọi họ về đây?

- Không được! Về là mọi công lao của tôi đổ xuống sông xuống biển hết! Bây giờ cô hãy kiếm thêm 1 người nữa đi! Từ giờ đến 6 giờ tối phải xong ngay nha!

- Không! Tôi không thể làm thế được! Công việc của tôi không phải thế này!

- Chẳng còn cách nào khác đâu! Hãy vì công ty đi! Nếu dự án này mà hỏng thì thiệt hại lớn lắm đấy!

- Nhưng tôi không biết cách đi đứng, với lại còn 2 ngày nữa, tôi không thể làm được! Chú đừng bắt ép tôi!

- Không phải là tôi bắt ép, chúng tôi cần có cô. Nếu thiệt hại quá lớn thì dẫn đến chuyện phá sản đấy! Cô hiểu không?

- Phá sản ư?

- Ủ! Cô hãy giúp chúng tôi đi! Tập đoàn này sẽ mang ơn cô lắm!

- Nhưng...

- Về chuyện đi đứng thì cô cứ yên tâm, tôi sẽ giúp cô. 1 ngày thậm chí 1 tiếng tôi cũng có thể giúp cô đi lại mà không sợ bị ngã.

- ...

- Không cần phải lưỡng lự nữa đâu! Coi như cô đồng ý rồi đấy! Bây giờ cô hãy kiếm 1 người nữa đi! Nhớ 6 giờ tối nay nhé! Thôi đi đi nhanh kẻo muộn!- Ông Kiên đẩy Vy ra khỏi phòng.

- Vy à! Chị nghĩ em làm người mẫu thì hợp đấy! Em đồng ý là đúng rồi!

- Chị!

- Chị làm sao? Chị chỉ nói đúng sự thật thôi hiểu không?

- Trời ơi! Kiếm đâu ra người nữa bây giờ?

- Thôi! Kiếm người để sau đi! Giờ phải về báo cáo với tổ trưởng chuyện thiếu người mẫu đã!

- Ok! Đi thôi chị!

- Sao? Thiếu người mẫu ư?

- Vâng! Thiếu đúng 2 người!

- Không ổn rồi! Thiếu 1 người đã là cả 1 vấn đề đó!

- Chú Kiên đã nói cho Vy làm người mẫu dự phòng đến hôm đó cùng với 1 người nữa.

- 1 người nữa ư? Biết kiếm ai?

- À! Chi biết 1 người!

- Ai?- Mọi người đồng thanh.

Chi liếc mắt sang nhìn Ngân đang giải quyết bằng thống kê để gửi cho nhà thiết kế Hoàng Kiên.

- À!- Đồng thanh tập 2.

- Đúng rồi! Ngân cũng khá cao, lại gầy, chuẩn đấy Chi ạ!- Việt tấm tắc khen.

- Chuyện! Em mà!- Chi vỗ ngực.

Nghe đến tên mình thì lập tức Ngân quay sang nhìn. Thấy ai cũng nhìn mình, cô lấy làm lạ.

- Sao mọi người nhìn tôi ghê thế?

- Ngân à! Để đó anh làm cho! Em đi cùng Vy đi!- Việt lên tiếng.

- Hả? Đi đâu?- Ngân thắc mắc.

- Chị Ngân à! Làm người mẫu cùng em nhé?

- Hả? Người mẫu???- Ngân ngạc nhiên.

- Đi mà chị! Chỉ có chị là đủ tiêu chuẩn thôi! Chị giúp em đi mà! Em đỡ phải tìm kiếm người khác vì em còn nhiều việc phải làm lắm!

- Chị không hiểu! Đi làm người mẫu là sao?

- Đi cùng em đi! Em sẽ giải thích cho chị!

- Ngân à! Cô nên đi cùng cô Vy đi! Hãy vì tập đoàn!

- Đúng rồi! Cố lên chị Ngân!

- Hả?- Ngân ngơ ngác, cô nàng vẫn chưa hiểu đang có chuyện gì xảy ra.

- Thôi! Nói chung chị cứ đi với em! Nhanh nào!- Vy cầm tay Ngân kéo đi.

65. Chương 33

- Tuyệt! Hết chỗ rồi! Giờ phải làm sao đây?

- Đúng cũng được mà!

- Đúng cái đầu cậu ý! Tổ ghét đứng lắm!

- Gì mà căng thế? Không có chỗ này thì tìm chỗ khác!

- Mau lên!- Trang cau gắt.

“Nàng này sao thế nhỉ? Tự nhiên tức lên với mình! Chắc là vẫn đang tức chuyện bị mắng ban nãy. Đúng là...”- Huyền Anh lắc đầu nhìn Trang đang kéo mình đi rất nhanh.

- Kia rồi! Có 2 ghế ở đằng kia! Mau chạy nào!

- Từ từ thôi! Tớ đang đi giày cao gót đấy!

- Mau lên!

Chợt Trang khựng lại, Huyền Anh không kịp “phanh” nên đâm sầm vào người cô.

- Sao vậy?- Huyền Anh nhăn nhó.

Trang mở to mắt nhìn Đạt đang ở cùng người đàn bà ban nãy cô đâm phải. Họ đứng ngay cạnh 2 cái ghế mà cô với Huyền Anh vừa nhả được.

- Ghế đó có người ngồi rồi!

- Đâu? Làm gì có?

- Thôi đi nào! Mau lên!- Trang kéo tay Huyền Anh quay ngược lại.

- Cậu hâm à? Làm gì có ai ở đó! Mau đến đấy đi! Chỗ đó gần sàn diễn!

- Thôi mà! Quay lại đi!

- Không đâu! Mãi mới có chỗ đó để ngồi! Tớ sẽ không bỏ cuộc đâu!- Huyền Anh cầm lại tay Trang rồi lôi mạnh về phía 2 cái ghế đó.

- Đừng mà Huyền Anh!

- Không!

Trang cầm lấy túi xách che đi mặt mình.

- Cậu sao vậy? Có ai truy nã cậu à?

- Cứ hiểu thế đi!

- Tớ không tin! Khai đi!

- Cậu có nhìn thấy cái người cao cao để tóc bạch kim kia không?

Huyền Anh nheo mắt nhìn người mà Trang đang chỉ.

- À! Tớ biết! Đó là bạn thân của anh Kevin, giám đốc tập đoàn bất động sản Duy Anh.

- Tập... Tập đoàn Duy Anh?- Trang ngã phịch xuống đất. Cô thất thần nhìn Huyền Anh.

- Trang! Cậu có sao không? Cậu đau ở đâu à?- Huyền Anh lay lay Trang.

- Đưa tớ ra khỏi chỗ này đi! Tớ nhức đầu quá!

- Hả?

- Đưa tớ ra khỏi chỗ này đi! Tớ cần nghỉ ngơi!

- Ừ được rồi! Cố lên nào!- Huyền Anh đỡ Trang dậy và phủi bụi cho cô.

Huyền Anh đưa cô ra ngoài, cô không ngừng lo lắng cho Trang và thầm nguyện rửa người đã mắng Trang ban nãy.

- Anh Kevin!

-Ồ! Huyền Anh à? Em đến lâu chưa?

- Em mới đến thôi!

- Bạn em đây à? Cô ấy sao vậy?

- Anh à! Có chỗ nào để nghỉ ngơi không? Bạn em hơi mệt!
- À có đấy! Nhưng em phải hứa với anh là phải giữ bí mật, không được cho ai biết!
- Vâng! Sao lại bí mật?
- Đó là phòng của anh, anh hay vào đó để ngủ mỗi khi phải ở lại tập đoàn giải quyết công việc, anh không thích ngủ ở phòng chờ vì ở đó cửa luôn mở, người ra người vào nhìn thấy ngại lắm!
- Anh ghê à nha! Có cả chỗ ngủ riêng nữa cơ đấy!
- Vì bây giờ đang đông người nên anh nghĩ em nên đưa bạn em vào đó cho đỡ ồn.
- Phòng đó ở đâu hả anh?
- Trên tầng 2, ở góc bên tay phải, đi dọc theo hành lang sẽ có 1 phòng có cánh cửa màu xanh tím ở tí bên trong cùng. Chìa khóa đây!- Kevin lấy từ trong túi quần ra 1 cái chìa khóa.
- Ok! Em biết rồi! Cảm ơn anh nha!
- Nhớ là khề khàng thôi! Đừng để ai biết hay nhìn thấy nha! Đó là phòng bí mật mà!- Kevin nháy mắt.
- Không cho ai biết! Nhớ rồi!
- Mà này! Nhớ khóa cửa trước khi vào và ra nhé! Mà tỳ đến xem rồi cổ vũ cho anh đấy, sắp đến giờ rồi!- Kevin nháy mắt.
- Được! Nhất định em sẽ đến!

“Lạ nhỉ? Sao lại phải khóa cửa trước khi ra chứ?”- Trang khề nhứ mày nhìn bóng dáng cao lớn của Kevin khuất dần sau cánh cửa chính.

- Cậu đỡ mệt chưa?
- Tớ đỡ rồi!
- Ban nãy cậu sao vậy?
- À không có gì đâu! Chẳng hiểu sao tớ lại bị như thế! Đau đầu lắm!
- Yên tâm đi! Nghỉ ngơi 1 lúc là đỡ ý mà!
- Xin thông báo! Buổi trình diễn trang phục cho bộ sưu tập mới nhất ‘Thời trang mùa hè’ sắp bắt đầu! Mời mọi người ổn định chỗ ngồi ạ!”
- Ôi! Bắt đầu mất rồi!
- Cậu đi đi! Tớ ở đây cũng được!
- Không được! Cậu mà ở đây 1 mình tớ không yên tâm! Ở đây không hề có ai qua lại mà!
- Tớ không sao mà! Cậu cứ đi đi! Còn xem chị Vy nữa!
- Nhưng...
- Cứ đi đi! Tớ ổn! Càng ra đó tớ càng mệt thêm thôi! Tớ cần ở 1 mình!
- Cậu sẽ không sao thật chứ?
- Ủ! Yên tâm đi!
- Vậy tớ chỉ đi 1 tí thôi! lát nữa tớ sẽ quay lại ngay nha!
- Ủ!
- Chỉ 1 lát thôi! Đừng đi đâu nhé!
- Ủ!

- Tớ đi đây!

Huyền Anh mở cửa rồi chạy vụt đi, quên không khóa cửa. Trang cũng chẳng để ý mấy, cô dựa lưng vào ghế sofa khẽ nhắm mắt ngủ 1 giấc để quên đi mệt mỏi.

Cô bỗng nhớ đến cái tên Duy Anh mà Huyền Anh vừa nhắc đến.

Tập đoàn Duy Anh... Đó chẳng phải là nguyên nhân đã khiến cho công ty của bố Trang bị phá sản hay sao?

Trang khẽ thở dài... Cô đã thích Đạt ngay từ cái nhìn đầu tiên. Ai ngờ rằng anh chính là con trai kẻ thù của gia đình cô, sao có thể yêu nhau khi 2 bên gia đình lại thù ghét nhau được? Cho dù 2 gia đình không phải là tình địch... liệu cô và anh có thể yêu nhau được không? Bây giờ cô chỉ là 1 con bé nhà nghèo, thấp hèn; còn anh thì là giám đốc của 1 tập đoàn lớn. Địa vị của cô và anh khác nhau 1 trời 1 vực. Người như anh thì xứng đáng với những cô gái xinh đẹp, sành điệu, nhà giàu có chẳng kém anh chứ không phải 1 người như cô. Sao có thể đến với nhau được chứ?

Khó lắm!

Mãi suy nghĩ nên cô không biết mình đã thiếp đi từ lúc nào.

- Xin chào toàn thể mọi người! Vâng! Như mọi người đã biết thì hôm nay là 1 ngày trọng đại của tập đoàn Fashion King chúng tôi! Bộ sưu tập “Thời trang mùa hè” là tất cả tâm huyết, sự yêu nghề, sáng tạo độc đáo của mọi người trong tập đoàn! Sau đây tôi xin giới thiệu người lãnh đạo – 1 con người gương mẫu. Đó là: Giám đốc Kevin!

Tiếng vỗ tay vang lên rào rào dưới sàn diễn. Kevin từ trong bước ra. Tuy là ngày quan trọng trong sự nghiệp của anh nhưng anh chẳng thay đổi gì nhiều. Vẫn là dáng người cao ráo, mái tóc màu hạt dẻ, bộ vét sang trọng màu đen, y như những ngày bình thường anh đi làm.

- Chào mọi người! Tôi là Kevin, giám đốc của tập đoàn Fashion King! Như mọi người đã biết! Bộ sưu tập “Thời trang mùa hè” là bộ sưu tập mới nhất trong 3 năm gần đây của tập đoàn chúng tôi! Đã có rất nhiều những lời khen ngợi cũng như chê trách đối với những bộ sưu tập trước vì số lượng trang phục rất hạn chế và có 1 chút sự cố nho nhỏ trong ngày ra mắt. Nhưng hôm nay, bộ sưu tập mới này hứa hẹn sẽ mang lại rất nhiều trang phục đẹp, thời trang nhất, những chất liệu vải sang trọng và đắt giá nhất để sản xuất và bày bán ra ngoài thị trường. Năm nay chúng tôi đã đầu tư nhiều hơn và lượng trang phục cũng được tăng lên gấp đôi so với 3 năm trước! Hi vọng mọi người sẽ ủng hộ và hợp tác, cùng sát cánh, chia sẻ những mẫu mã thời trang của các thương hiệu hàng đầu thế giới, nâng ngành thời trang của đất nước cũng như thế giới lên 1 tầm ới! Xin chân thành cảm ơn!

Tiếng vỗ tay lại 1 lần nữa vang lên.

- Vâng! Để tiếp tục chương trình. Đầu tiên là màn biểu diễn trang phục teen do tổ 1 thiết kế! Xin mời!

Người dẫn chương trình đi vào bên trong. Lần lượt, lần lượt từng tốp người mẫu đi ra. Họ diện những bộ trang phục rất đẹp mắt: Áo phông, quần sooc, áo 2 dây, váy ngắn,...

- Chị Ngân à! Em lo quá! Sắp đến em rồi!

- Không sao đâu! Cố lên! Nhất định sẽ được thôi mà!- Ngân vỗ vai an ủi Vy.

- Em chưa từng đứng trước đám đông! Em sợ run quá sẽ làm hỏng việc!

- Em cũng đã luyện tập nhiều rồi mà! Chị đã xin chú Kiên cho em đi giày thể thao đế cao rồi đấy! Em đi sẽ nhẹ nhàng hơn! Nhưng chỉ đi được đến hết trang phục của tổ 3 thôi! Từ tổ 4 trở đi là em phải đi giày cao gót đấy! Liệu em có đi được không?

- Em sẽ cố! Vì lợi ích của tập đoàn!

- Đúng rồi! Cố lên em!

- Cảm ơn chị!

- Ra đi! Đến em rồi kìa! Chị sẽ ở ngay sau em thôi! Nhớ là khuôn mặt đừng biểu cảm thái quá! Chỉ cần cố gắng tạo chút cảm xúc cho người xem là được!

- Em biết rồi! Chị nhớ ra ngay sau em nhé! Không thấy chị em sợ lắm!

- Yên tâm! Chị nhất định sẽ ra sau em!

Vy nhắm mắt, hít vào thở ra thật mạnh rồi bước ra ngoài sàn diễn. Cô cố gắng hết sức mình, nhìn thẳng về phía trước và đi thật nhanh, không được để ý xung quanh.

Và dần dần là các bản thiết kế của tổ 2, tổ 3... cô đều làm rất tốt.

- Vâng! Sau đây là bản thiết kế của tổ 4: Trang phục áo tắm ạ!

66. Chương 33

Ads - Hề lô! Mình nè!! Cậu đã thấy đỡ hơn tý nào chưa?

- Mình đỡ nhiều rồi! Cảm ơn cậu!- Huyền Anh mỉm cười.

- Uống nước hoa quả đi nè! Tốt lắm đó!

- Woa! Mình thích uống lắm! Cảm ơn cậu nhiều nha!

- Hí hí! Không có gì! Cuối cùng cũng thấy cậu tươi được 1 chút!- Trang thở dài.

- Hả?

- Cả hôm qua mặt cậu cứ buồn buồn kiểu gì ý! Chẳng cười nhiều!

- Vậy sao?

- Có chuyện gì xảy ra với cậu vậy?

- Không có gì đâu! Chuyện vớ vẩn ý mà!

- Chuyện gì thì chuyện, đâu đến mức phải như thế! Sống lạc quan lên, đừng có buồn như thế nữa, chẳng giải quyết được gì đâu! Đừng có như mình ngày xưa!

- Cậu ngày xưa?

- Chuyện dài lắm, khi nào mình sẽ kể cho cậu sau, giờ ăn uống nghỉ ngơi đi đã, tý còn sang nhà mình nữa

cơ mà!

- Ủi nhỉ! Ok! Chờ mình chút nha!

Reng reng...

- Đi nào Vy!- Trang cầm tay Huyền Anh kéo đi.

- Từ từ đã! Mình đang bị đau chân mà!

- Ủi nhỉ sorry nha!

- Không sao đâu! Đi nào!

Trang đưa Huyền Anh đến nhà của mình. Sau chuyện công ty bố Trang bị phá sản thì nhà cô không còn được rộng rãi, trang hoàng như ngày xưa nhưng cũng không đến mức gọi là quá xập xệ.

- Vào đi, bố mẹ mình không có nhà đâu!

- Họ đi đâu hết rồi?

- Bố mình đi làm, còn mẹ mình thì đi chơi với bạn rồi!

- Vậy hả? Thế chúng ta tự nấu bữa trưa nha!

- Ok! Làm món mì Ý đi, mình rất thích ăn mì Ý đó!

- Mình không biết làm!

- Mình biết làm mà! Món tủ của mình đó! Mình làm món này hơi bị chuyên nghiệp! Cậu mà ăn cậu sẽ mê ly luôn!

- Vậy sao? Vậy thì đi mua nguyên liệu nha!

- Không cần phải mua, nhà mình có sẵn rồi!

- Thế à?

- Cậu chỉ việc ngồi chờ mình thôi!

- Nhưng chả lẽ mình không phải làm gì à? Cũng phải phụ giúp cậu chút ít chứ!

- Khỏi đi! Hôm nay mình muốn làm hết! Đầu bếp Nguyễn Phương Trang xin được mạn phép trở tài làm món mỳ Ý cho cô Tạ Huyền Anh thưởng thức! Mời cô ngồi đây ạ!- Trang kéo ghế ra.

- Cảm ơn cô đầu bếp!- Huyền Anh mỉm cười.

- Không có chi thưa quý khách! Xin quý khách chờ tôi 1 tý ạ!- Trang cúi đầu rồi bước vào trong nhà bếp.

- Này nhanh lên nhá, không thì tôi sẽ bùng, không trả tiền đâu đấy!

- Yên tâm, chỉ 20 phút thôi thưa quý khách!

- Ok!

20 phút sau...

- Tèn tén ten!- Trang mang ra 2 đĩa mỳ Ý thơm phức, mùi thịt bò hòa quyện với mùi nước sốt làm Huyền Anh hít lấy hít để. Cái bụng đã kêu ghê lắm rồi giờ còn biểu tình dữ dội hơn.

- Woa! Thơm quá! Nhìn ngon ghê!

- Đã bảo đây là món tử của mình rồi mà! Cậu mà ăn cậu sẽ thích luôn!

- Ăn nào!- Huyền anh giật cái đĩa từ tay Trang rồi xúc lấy mì cho vào miệng nhai ngấu nghiến.

Trang há hốc mồm nhìn Huyền Anh ăn.

- Từ hôm qua đến giờ mình có đến nỗi cho cậu ăn ít đâu nhỉ?

- Ủ, đúng rồi!- Huyền Anh vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói.

- Sao... cậu ăn như kiểu...- Trang mím môi, không thể nói được từ tiếp theo.

- À! Tại cậu nấu ngon quá nên mình không chịu đựng được. Cậu nấu món này ngon số 1!- Huyền Anh giờ ngón cái lên.

- Đấy mình bảo mà! Mình mà nấu thì chỉ có ngon trở lên thôi ha ha ha ha!

- Rồi rồi rồi, tôi biết cô giỏi rồi! Còn không? Mình ăn hết mất rồi!

Trang không tin vào mắt mình, đĩa mỳ Ý của Huyền Anh hiện giờ trống trơn trong khi cô chưa cho miếng nào vào miệng.

- Cậu... sao cậu... ăn.. nhanh thế?

- Ủ! Tại ngon quá mà! Còn không?

- Hết... hết rồi!- Trang lấp bắp.

- Chán thế! Chả bỏ dính răng!- Huyền Anh xụ mặt.

Chả bỏ dính răng? Cả 1 đĩa mỳ to dùng đoàn mà bảo là chả bỏ? Trang đã phải nấu hết 1 gói mỳ ống, thậm chí cô còn sợ sẽ thừa vì 1 gói là dành cho 4 người ăn. Cô ước lượng chia ra cho Huyền Anh hơn nửa gói mỳ, còn mình thì chỉ ăn ít thôi vì cô đang trong giai đoạn giảm cân. Nhưng ai ngờ rằng Huyền Anh ăn hết đĩa mỳ đó rồi mà vẫn còn muốn ăn nữa. Trang thực sự kinh ngạc vì cô có thể ăn được nhiều như thế.

- Sao cậu nhìn mình như kiểu mình là người ngoài hành tinh thế?- Huyền Anh nhăn nhó.

- Vậy... vậy cậu ăn phần mỳ của mình đi, mình uống sữa trong tủ lạnh là được rồi!- Trang đưa đĩa mỳ của mình cho Huyền Anh.

- Hâm à! Cậu ăn đi! Mình chỉ ăn nếu còn thôi, uống sữa lúc đói không tốt đâu!

- Nhưng... cậu còn đói không? Có pizza đấy!

- Thôi mình không ăn nữa đâu! Ra xem tivi đây!

- Ủ! Kênh Cartoon Network là kênh 26 nhé! Giờ này chắc đang chiếu mèo Oggy rồi đấy!

- Mèo Oggy á! Đâu đâu? Điều khiển đâu?- Huyền Anh cuống cuống đi tìm.

- Trên tủ cạnh tivi kia kìa! Khiếp, gì mà phản ứng ghê vậy nàng?

- Mình nghiệm phim đó lắm lắm lắm ý!

- Đúng là... hăm! Lớp 12 rồi còn xem hoạt hình, đồ trẻ con!

- Thì sao? Kệ tôi!- Huyền Anh bấu môi.

Trang nhún vai nhìn Huyền Anh rồi tiếp tục giải quyết bữa trưa của mình.

67. Chương 34

- Chị Ngân ơi! Em không ra đâu!

- Sao vậy?

- Em không mặc chúng đâu!

- Sao lại không mặc?

- Em không muốn!

- Nhưng đã xong rồi mà! Chả lẽ ngày trọng đại thế này em lại không làm? Không sao đâu mà! Em ra 3 lần kia đều thành công mỹ mãn, chả lẽ lần này lại không được?

- Em sợ... em ngại nữa!

- Ngại gì mà ngại? Em nhìn mấy cô người mẫu kia đi! Họ có ngại không? Họ cũng là người giống em cơ mà!

- Em...

- Chúng ta cần phải cố gắng trong tối nay... em hiểu không? Chỉ tối nay thôi! Nhất định... chúng ta sẽ thành công! Em hãy tin tưởng vào bản thân mình!- Ngân đặt tay mình lên 2 vai của Vy.

-...

- Cố lên! Chỉ 1 lần này thôi! Số phận của tập đoàn chúng ta nằm trong 10 giây ra biểu diễn của em đấy!

-...

- Đừng nghĩ ngợi gì nữa! Không còn thời gian đâu! Mau vào thay đi!- Ngân đẩy Vy vào trong phòng vệ sinh cùng bộ bikini màu đỏ chấm bi trắng.

Cô dựa người vào tường. Chả lẽ phải mặc thế này ra biểu diễn ư? Thật sự rất lố bịch! Sao lại phải mặc cái này cơ chứ?

"Thôi thì... chỉ 10 giây bước ra thôi mà! Nhắm mắt lại rồi mở ra thì cũng đã mất 2 đến 3 giây rồi! Phải! Chỉ 10 giây thôi!"

Vy bước ra trong bộ áo tắm chấm bi, Ngân mừng rỡ ôm chầm lấy Vy.

- Cảm ơn em! Chị biết là em sẽ làm được mà! Nào, chuẩn bị diễn thôi!

- Vâng!- Vy cười nhạt.

Kevin đứng dựa vào tường gần sàn diễn, 2 tay đút túi quần, đôi mắt màu cà phê nhìn chằm chằm lên sân khấu để mong chờ người tiếp theo.

Vy bước ra... với bộ bikini hở hang. Cô chậm rãi đi để không bị ngã. Kevin ngạc nhiên nhìn cô. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Vy như thế này.

Đẹp, thực sự trông cô rất đẹp. Mỗi tội... hơi thấp.

Anh khẽ cười khi nhìn cô.

Ở dưới sân khấu, có 1 chàng trai khác đang nhìn Vy 1 cách thích thú. Khóe miệng người đó khẽ nâng lên tạo thành 1 đường cong hoàn mỹ.

Xong phần của mình, Vy sung sướng đi nhanh vào trong và ôm chầm lấy ông Kiên.

- Tôi làm được rồi!

- Tốt lắm! Tôi biết là cô sẽ làm được mà!- Ông Kiên mỉm cười vỗ vào vai Vy.

- Vy giỏi lắm!- Ngân từ sân khấu bước vào cũng ôm lấy Vy và ông Kiên.

- 2 cô đều làm rất tốt! Tôi thật sự rất tự hào!

- Cảm ơn chú! Nhờ chú mà tôi mới dũng cảm được như thế!- Vy cười tí mắt.

- Ô! Thế chị ra rìa à? - Ngân buông Vy ra, phụng phịu.

- Chị cũng có công, cả 2 người đều có công!

- Thôi! 2 cô vào chuẩn bị đi! Chỉ còn trang phục của tổ các cô nữa thôi!

- Ok!- Ngân và Vy đồng thanh rồi kéo nhau vào trong phòng thay đồ.

Ông Kiên đứng đằng sau nhìn 2 cô, mỉm cười.

- Hơ!- Trang từ từ mở mắt rồi ngồi dậy.

"Thôi chết rồi! Buổi trình diễn! Chắc mình đã ngủ nhiều quá rồi! Ôi tiếc quá! Chỉ định ngủ vài phút thôi, ai ngờ gần tiếng đồng hồ thế này!"- Trang vội vã định ra mở cửa.

Cộp cộp cộp...

Trang nghe thấy tiếng động, cô áp sát tai vào cánh cửa để nghe ra bên ngoài. Có người đang đến đây.

- Đây... đây là phòng bí mật cơ mà! Ai có thể qua được chỗ này chứ? Không lẽ... có ma?- Trang lùi ra đằng sau, run cầm cập.

Tiếng chân của ai đó càng lúc càng gần, có thể nghe rõ mồn một.

Cô có thể cảm nhận được tiếng động đó đang đến đây và dừng lại ở căn phòng này. Cô trốn tạm xuống gầm bàn làm việc của Kevin, lấy 2 tay tự bịt miệng mình lại để không phát ra tiếng động.

Cạch...

Tiếng cửa mở ra, 1 người bước vào. Nhìn dưới chân thì có thể biết được đó là đàn ông. Trang run sợ nhắm tịt mắt lại. Cô nhớ đến những bộ phim giết người của Mỹ mà anh trai cô hay xem, đa số toàn là cảnh nhân vật chính trốn ở dưới gầm bàn hay gầm giường, tên giết người sẽ đi xung quanh và ngồi lại ở ngay đối diện nơi mà nhân vật chính trốn.

Chẳng gì có thể diễn tả được nỗi sợ của cô lúc này. Cô mím chặt môi, chắp 2 tay cầu nguyện.

"Xin đừng giết tôi! Tôi không muốn chết! Tôi còn bố mẹ và anh trai ở nhà!"

Kétttttttt...

Người đó kéo ghế ngồi ngay cạnh cái bàn mà cô đang trốn.

Thôi xong rồi! Vậy rõ ràng đây là 1 kẻ giết người rồi!

Không lẽ định mệnh muốn cô chết ở đây?

Sớm quá! Cô còn chưa thi đại học, chưa báo đáp được công ơn của bố mẹ.

Chả lẽ người tóc bạc tiến người tóc xanh ư???

Trang rùng mình khi liên tưởng đến cảnh bố mẹ đứng xung quanh rồi khóc òn.

- Lạ nhỉ? Cô ấy đâu rồi? Rõ ràng ban nãy còn ở đây mà?

Trang giật mình, cô khẽ ngó đầu ra nhìn người bên cạnh. Là anh, người con trai ấy, mái tóc bạch kim ấy, đang ngồi trên chiếc ghế xoay cạnh cái bàn mà cô đang trốn. Anh đang cầm 1 cái khay bé tí, trên khay là 1 cốc nước lọc mát lạnh.

Cô quay đầu lại, nhắm tịt mắt. Những giọt nước mắt nóng hổi khẽ rơi xuống trong vô thức.

- Thôi! Muộn rồi! Chắc tý nữa cô ấy sẽ quay lại, có lẽ mình nên để cốc nước ở đây!

Anh đặt cái khay xuống bàn rồi rút tay túi quần, chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Đợi anh đã đi khuất, Trang bỏ ra ngoài và đứng dậy, phủi bụi trên người. Cô nhìn cốc nước đó.

“Cô ấy ư? Cô ấy là ai nhỉ? Chả lẽ anh ấy đã có người yêu rồi?”

Cô cảm thấy tiếc nuối. Vậy là... người mà cô có cảm tình ngay từ cái nhìn đầu... đã có người yêu rồi. Cô khẽ thở dài rồi bước ra ngoài, đóng chặt cửa lại.

- Oa oa oa! Chị Vy xinh quá!- Ngọc sung sướng hét to lên.

- Này! Em giữ thể diện cho tôi chút đi! Đây không phải là khu vui chơi giải trí hay sở thú đâu!- Long bịt tai lại, nhăn nhó.

- Kệ tôi chứ! Mắc mớ gì đến anh? Công nhận chị Vy mặc đồ bơi đẹp quá hà!

- Em đúng là đồ dỏ hơi!

- Còn anh là đồ biến thái!

- Em...

- Tôi làm sao?

- Không nói với em nữa!

- Tôi cần nói với anh à?

- Hừ!

“Đúng là tên điên”- Ngọc bĩu môi nhìn Long.

- Long!

- A! Kevin!

- Mà đến từ bao giờ đấy?

- Tao đến trước lúc bắt đầu buổi trình diễn!

- Thế à? Xin lỗi tao không ra đón tử tế, tại nhiều khách quá!

- Không sao! Anh hiểu cho chú mà!

- Anh cái đầu mày ý! Mà ai đây? Bạn gái mày à?- Kevin chỉ tay vào Ngọc.

Ngọc ngó người nhìn Kevin. Long vẫn đứng đưng, anh biết chắc chắn Kevin sẽ không nhận ra.

- Đoán đi!- Long mỉm cười nhìn Kevin.

- Em họ mày?

- Không phải!

- Chị gái?

- Mày điên à? Tao là con 1 mà!

- Bạn cùng lớp?

- Cùng lớp cái đầu mày ý! Tao và mày học với nhau suốt 7 năm cơ mà! Có ai thì mày phải biết chứ!

- Thư kí?

- Không! Mày không nhận ra là ai à?

- Không!

- Trời ơi! Em là Hoàng Bảo Ngọc, em họ của anh Hoàng Bảo Nam và Hoàng Bảo Duy đây ạ!- Ngọc hét lớn.

Kevin không tin vào mắt mình. Anh lùi ra đằng sau và nhìn Ngọc như kiểu cô là người ngoài hành tinh vậy.

- Đây... đây là... Ngọc... em... gái tao á? Mày có bị vấn đề gì về thần kinh không vậy?- Kevin nhìn Long, lấy tay chỉ vào thái dương mình.

- Mày dám bảo tao bị thần kinh à? Đây là em mày đấy! Nhìn cho kĩ đi!- Long khoanh tay trước ngực, hằm hằm nhìn Kevin.

Ngọc thì xấu hổ quay mặt đi, không dám nhìn thẳng vào anh.

Kevin chậm rãi đến gần Ngọc.

- Mày không cần phải ngạc nhiên quá đâu Kevin! Công của tao cả đấy!- Long nháy mắt.

- Công cái đầu anh ý! Chẳng qua là vì sợi dây chuyền thôi!- Ngọc lao đến hét vào tai Long.

- Sợi dây chuyền?- Kevin nhú mày.

- À không! Sợi dây chuyền gì chứ? Cô ấy nói nhầm đó!- Rồi kéo tay Ngọc – Đi ra xem biểu diễn tiếp đi, còn dài mà!

- Long! Tao đang hỏi mày, sợi dây chuyền gì cơ?- Kevin đến giữ tay Long lại.

- Em ở đây nhé! Anh ra đây 1 tí!

- Anh biến đi cho khuất mắt tôi! Còn anh Kevin, anh quên em rồi hay sao mà không nhận ra em hả?

- Anh xin lỗi, anh không biết thật mà! Em thay đổi ghê quá! Có khi cô chú còn chẳng nhận ra em nói gì đến anh?

- Hứ! Dối anh Kevin rồi!

- Kevin! Ra đây với tao!- Long giục.

68. Chương 34

Bộp...

- Trời ạ! Không phải đi như thế! Cô phải giữ thăng bằng vào! Mấy cô người mẫu trước của tôi phải đặt lên đầu 4 quyển sách dày cộp lận. Cô đặt có mỗi 1 quyển thôi mà đã làm rơi rồi!

- Nhưng đôi giày này cao quá, gót lại nhọn nữa! Chú cứ làm như để lằm ý!

- Tôi biết là khó nhưng cô cũng phải cố gắng tập trung cao độ vào chứ!

- Tôi không quen đi giày cao gót. Từ trước đến nay tôi toàn đi giày bệt thôi! Làm sao tôi thích nghi được với đôi cao tặn 10 phân này cơ chứ?

- Hôm đó sẽ phải đi đôi 15 phân đấy! Đi 10 phân thì người ta đuổi đi ngay!

- Thế thì tôi không làm được đâu! Nó quá sức đối với tôi!- Vỵ ném quyển sách vào người ông Kiên.

- Chẳng có gì gọi là quá sức cả! Chỉ cần cô đừng quá để ý đến đôi giày, hãy tập trung vào mục đích của mình là để biểu diễn bộ trang phục cao quý mà mình đang khoác trên người. Cô càng chú tâm vào đôi giày thì cô sẽ càng bị mất thăng bằng, ngã sẽ càng đau!

- Tôi sợ lắm! Ngày xưa tôi đã từng bị trẹo chân vì đi giày cao gót đấy chú biết không?

- Đấy thấy chưa? Cô càng để ý đến nó thì càng dễ ngã. Đơn giản vì cô sợ ngã, sợ bị trẹo chân phải không? Ai đi cái này mà chả có lúc bị trẹo chân? Cô đâu phải là trường hợp đầu tiên? Chính vì sợ sệt nên cô chẳng bao giờ khá lên được! Cô hãy nhìn cô Ngân kia kìa, đi rất thạo.

- Đơn giản là vì chị ý ngày nào cũng đi giày cao gót đi làm!

- Đấy! Vì thế nên cô ấy mới đi được thế kia! Vừa vào phát đã đi được ngay. Cố lên, đi giày cao gót không khó đâu! Nó làm tôn lên vẻ đẹp của người phụ nữ đấy! Cô thấy không? Ai đi cũng rất đẹp, chả lẽ cô lại không đi được? Người ta làm được thì nhất định mình cũng phải làm được chứ! Cô cũng là con gái cơ mà!

Vỵ lưỡng lự 1 lúc.

- Còn phải suy nghĩ gì nữa? Đi đi mau lên! Tôi sẽ lấy tạm quyển tạp chí mỏng mỏng này nhé, để cô đi cho dễ. Nào, thử đi! Nên nhớ là đừng tập trung vào đôi giày nhé. Cứ nhìn thẳng về phía trước. Mà hôm đấy diễn thì đừng nhìn vào khán giả nghe chưa? Cô sẽ run đấy!

- Tôi biết rồi thưa chú!

- Đi thử đi! Tôi còn nhiều việc lắm!

Vy nhắm mắt lại, hít vào thở ra 1 lúc rồi nhẹ nhàng đứng dậy, đặt quyển tạp chí lên đầu. Cô bước đi chậm rãi, không để ý đến đôi chân đang từ từ di chuyển của mình, cô chỉ nhìn về phía trước và cố gắng đi sao cho quyển tạp chí không bị rơi xuống.

- Đúng rồi! Đúng rồi! Tốt lắm! Đi nhanh hơn chút nữa đi!

Vy đi nhanh dần, nhanh dần. Nhưng do đi nhanh quá nên cô bị mất thăng bằng, ngã về bên phải và tất nhiên quyển tạp chí cũng theo sau rơi xuống.

- Tôi xin lỗi! Tôi không cố ý!- Vy cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào ông Kiên.

- Không đâu! Cô làm rất tốt! Tôi khen ngợi cô!

Vy ngạc nhiên, cô ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn ông Kiên.

- Tôi... tôi làm tốt ư? Chú... chú không đùa tôi đấy chứ?

- Bây giờ đang giai đoạn gấp rút, tôi còn thì giờ để đùa với cô sao? Tốt rồi đấy! Chỉ cần đi nhanh hơn chút nữa là được! Bây giờ cô về phòng nghỉ ngơi đi, chiều tập tiếp. Có gì thì nhờ cô Ngân chỉ cho, tôi thấy cô Ngân rất có năng lực đấy!- Ông Kiên chỉ tay về phía Ngân.

- Vâng! Chào chú, tôi đi đây!

- Chào chú!- Ngân cúi đầu, lảo đảo chạy theo sau Vy.

- Này! Em thấy chị hợp làm người mẫu lắm hả?

- Em không biết! Có lẽ vậy!

- Hừ! Sao em chưa hỏi ý kiến chị mà đã lôi chị đi như thế hả?- Ngân trừng mắt nhìn Vy.

- Em xin lỗi! Tại em thấy chỉ có mỗi chị và chị Chi là con gái ở tổ mình. Mà chị Chi thì hơi mập, không hợp đâu, chú Kiên mắng em chết.

- Em sợ chú Kiên đến mức đó à?

- Không phải là sợ mà em lười đi sang chỗ khác tìm người thích hợp. Chị quá hoàn hảo còn gì, nhìn cũng xinh, chỉ mỗi tội hơi gầy thôi!- Vy nhún vai.

- Chị đã cố ăn nhiều rồi, bao gồm cả ăn vặt mà chẳng béo lên tý nào, chỉ có cao lên thôi!- Ngân thở dài.

- Không sao chị ạ! Em thấy thế này cũng khá đẹp mà!

- Ủ! Cảm ơn em! Thế chị sẽ tham gia cùng em nha!

- Nhưng mà em không đi được giày cao gót, cố gắng lắm mới đi được có chút xịu à!

- Chị sẽ giúp đỡ em. Yên tâm đi! Đi dễ mà! Thú thực thì ngày xưa chị cũng bị trẹo chân khá nhiều lần, đau lắm ý! Nhưng đi dần sẽ quen em à! Tý nữa chị dạy cho! Chỉ cần em đừng để ý đến là được!

- Chà chà! Chị Ngân giỏi à nha! Cái gì cũng biết! Em rất thích chị!

- Gớm gớm! Cảm ơn cô!- Ngân véo yêu Vy.

- Thôi muộn quá rồi! Tớ phải về đây!

- Mới có 7 giờ tối mà! Về sớm thế? Ở lại ăn tối với nhà mình đi!

- Mình xin lỗi! Mình phải về ngay lập tức. Mấy hôm nay không về rồi, mình sợ chị Vy sẽ lo lắng.

- Mấy ngày gì đâu? Mới có 2 ngày 1 đêm mà!

- Thế là cả 1 vấn đề rồi đó! Con gái không nên ngủ ở ngoài nhiều!

- Kệ chứ! Mình không làm gì bất chính là được mà!

- Thôi! Dù sao tớ vẫn phải về đây!

- Giờ này cũng tối rồi, cậu về 1 mình nguy hiểm lắm! Nhà tớ cũng khá xa so với nhà cậu mà!

- Không sao mà! Tớ đi bộ về được!
- Hay để tớ đưa cậu về nha!
- Khỏi đi! Tớ tự về được!
- Này! Nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra thì cậu phải gọi ngay cho tớ đấy nhé!
- Ừ! Yên tâm! Thôi tớ về đây! Chào cậu!
- Chào cậu!

Huyền Anh chậm rãi bước đi. Ngoài đường khá đông đúc, xe cộ, người đi bộ nườm nượp chen chúc nhau. Cô đến nơi đó, cánh đồng hoa bồ công anh – nơi mà cô hay ra đây khi có những chuyện buồn giấu kín trong lòng mà không thể nói ra. Nơi này rất ít người biết, cô có thể đứng 1 mình giữa cả 1 khoảng rộng lớn, la hét thỏa thích mà không ai hay biết. Cô ngồi 1 mình, tay cô cầm lấy 1 bông hoa bồ công anh rồi thổi, cánh hoa cứ hướng theo gió mà bay đi, bay rất xa, trôi nhanh vào trong khoảng tối bao trùm cả cánh đồng rộng mênh mông. Cô thích hoa bồ công anh lắm. Trông nó yếu đuối như cần sự bảo vệ từ 1 điều kì diệu nào đó. Cô tình cờ phát hiện ra được nơi này từ khi còn rất nhỏ. Nó đẹp, yên tĩnh, không ảnh hưởng gì đến bên ngoài. Nếu như muốn ở 1 mình thì đây là 1 nơi khá lí tưởng.

69. Chương 35

- Mày giải thích đi! Sợi dây chuyện nào?
- Sợi dây chuyện của Ngọc mà hôm nọ mày đưa cho tao ỷ! Tao đang giữ!
- Sao mày không đưa cho nó?
- Tao giữ vì có việc của tao! Yên tâm rồi tao sẽ trả cho Ngọc mà!
- Mày thôi đi! Hôm nọ tao bảo mày chỉ đến cửa hàng vừa đưa sợi dây chuyện rồi rủ nó đi chơi, ai bảo mày giữ luôn sợi dây chuyện đâu? Mày mau trả nó đi! Cái đó là của người mà nó yêu quý nhất đấy!
- Tao biết! Tao biết! Mày nghĩ rủ suông thì cô ấy đi á? Mày có biết là phải dùng cách này thì cô ấy mới chịu nghe theo tao không?
- Mày mau trả đi!
- Yên tâm đi! Tao chỉ giữ 1 thời gian thôi! Tao không lấy luôn đâu mà! Xin mày đấy! Để cho tao giữ đi! Tao yêu cô ấy rồi mày có hiểu không?
- ...
- Tao cần có Ngọc! Nhất định Ngọc phải là của tao!
- Em tao là vật sở hữu của mày từ bao giờ thế?- Kevin nhún mày.
- Tao không cần biết! Tao không thể sống thiếu Ngọc được! Kevin ơi mày hãy hiểu cho tao! Chỉ 1 thời gian thôi!

-...

- Sợ dây chuyền đó... tao đang cất giữ rất cẩn thận, không mất được đâu!

-...

- Coi như mày đồng ý rồi nhé! Tao thề tao sẽ gắng hết sức mà!

- Được! Tao tin mày! Chỉ 1 lần thôi đấy!

- Woa! Chị Vy xinh quá! Mặc đẹp thật đó!- Huyền Anh cười tí mắt.

- Vậy à?

- Ủ! Chị tôi mà lại!

- Đâu?

- Kia kìa! Ở bên tay phải, cái người thứ 3 thấp thấp từ dưới lên ý, mặc cái bộ kẻ sọc đó!- Huyền Anh chỉ chỉ tay.

- Không thấy!

- Anh bị mù hả?- Huyền Anh tức giận quay sang đằng sau.

Cô há hốc mồm nhìn người đằng sau đang nói chuyện với mình, tay cô vội rụt lại khi bắt gặp đôi mắt màu cà phê không chút cảm xúc ấy.

Anh ở đây từ lúc nào vậy? Đôi khi cô còn tưởng anh là ma vì anh thoát ẩn thoát hiện, ai mà chả giết mình chứ?

“Chết rồi!”

- Em... dám bảo tôi mù?

Huyền Anh xấu hổ cúi gầm mặt xuống, từ từ đứng dậy đi ra chỗ khác.

- Đứng lại!- Anh ra lệnh.

Cô dừng lại, mắt nhắm chặt, 2 tay bám vào mép váy, run rẩy.

“Thôi chết rồi! Mình đang mặc váy của anh ta! Sao anh ta lại đến đúng lúc thế nhỉ? Trời ơi là trời, nếu ông trời muốn giết con thì chọn cách khác đi chứ! Sao cứ nhất thiết phải chọn tên này để giết con như thế???”- Cô mím môi.

- Anh đừng hiểu lầm nha! Cái váy này... cái váy này... À! Là do tôi thiếu váy nên mượn tạm thôi! Không có ý gì đâu! Tôi sẽ trả anh sớm mà!- Cô nói rồi tự bịt miệng mình lại.

“Mình nói gì thế này? Chưa hỏi đã tự khai rồi! Ôi trời ơi! Chết mất thôi!”- Huyền Anh xấu hổ tự cốc vào đầu mình.

Vì anh cứ nhìn chăm chăm vào cái váy Huyền Anh đang mặc nên cô tưởng rằng anh đang muốn “đòi lại” cái váy.

- Em mặc đẹp lắm!- Duy ngẩng đầu lên nhìn cô, mỉm cười hiền từ.

Huyền Anh ngơ ngẩn nhìn anh. Lại 1 lần nữa tim cô đập nhanh khi thấy nụ cười “giết người” này của anh. Cô đỏ mặt, vội quay ngay sang chỗ khác để không bị anh nhìn thấy.

Anh khẽ nhún mày nhìn cô.

- Sao vậy?

- Không có gì! Mắt tôi dính bụi ý mà!

- Trong này làm gì có bụi?

- Ai biết được! Có cái gì đó bay vào mắt tôi!
- Vậy à? Để tôi thổi cho!
- À không cần đâu!
- Ra đây xem nào! Để lâu thì mù mắt đấy!
- Không sao thật mà! Tôi khỏi rồi!
- Vậy thì đi với tôi, tôi muốn đưa em đến 1 nơi!
- Đi đâu? Buổi biểu diễn còn chưa kết thúc! Anh Kindy còn chưa xuất hiện cơ mà!
- Em thích tên ca sĩ vợ vẫn đó?
- Cái gì mà vợ vẫn? Ai cho phép anh chê anh Kindy của tôi hả?
- Tôi sẽ mời hẳn gặp riêng em!
- Thật á? Ôi thật á?- Huyền Anh như bắt được vàng.
- Ừ!
- Nhưng tôi muốn nghe anh Kindy hát cơ! Gặp không thôi chưa đủ!- Huyền Anh phụng phịu.
- 1 là đi, 2 là ngày mai trên báo sẽ đăng tin “Ca sĩ Kindy giải thể”! Em chọn đi!
- Anh dám... anh dám đe dọa tôi ư?- Huyền Anh hét lên.
- Chẳng có gì là tôi không làm được! Tôi có thể gọi điện cho giám đốc quản lý hẳn ta ngay bây giờ!
- Anh... Đi thì đi!- Huyền Anh hậm hực đi ra ngoài trước.

Duy khẽ lắc đầu, anh từ từ đứng dậy, rút tay túi quần rồi thông thả đi theo sau cô.

- Anh Kevin!
- Ồ! Đây chẳng phải là bạn của Huyền Anh ư? Em đã đỡ mệt chưa?
- Em đỡ rồi! Cảm ơn anh ạ! Anh có nhìn thấy Huyền Anh đâu không?
- Không! Hình như đang ở chỗ sàn diễn hay sao ý!
- Em tìm nhưng không thấy!
- Sao lại thế?
- Em cũng không biết nữa! Không biết Huyền Anh đâu rồi! Em lo quá!
- Em gọi điện thử xem nào!
- Điện thoại bạn ấy bị hỏng rồi! Không gọi được!
- Không sao đâu! Anh nghĩ chỉ quanh quẩn trong này thôi! Linh tinh Huyền Anh cũng đang tìm em đấy! Sao em không ở trong lâu hơn chút nữa để đợi Huyền Anh?
- Em...
- Kevin!

Kevin quay sang nhìn. Còn Trang, cô hoảng hốt khi nhận ra giọng nói ấy.

- Em xin phép đi ạ! Chào anh!- Trang cười gượng rồi chạy vội đi.
- Tìm thấy Huyền Anh thì nhớ báo anh nhé!

Trang không nói gì, có lẽ là do cô không nghe thấy.

- Ai đấy? Mà quen à?
- Ủ! Bạn của em họ Vy!
- Vậy à?- Đạt đứng đưng.
- Kevin nhìn Đạt với ánh mắt khó hiểu.
- Sao vậy mà? Mặt tao có dính gì à?
- Mà không thích à?
- Không thích là sao?- Đạt nhú mày.
- Mọi khi cứ nghe thấy con gái là mày sáng mắt lên cơ mà! Sao hôm nay lạ thế?
- Tao không biết! Tao chẳng hiểu nổi tao nữa! Mà Vy đâu? Tao chưa gặp cô ấy lần nào!
- Mày không xem Vy biểu diễn trang phục này giờ à?
- Không! Tao ở ngoài suốt!
- Vy chắc xong rồi đấy! Đằng sau sân diễn ý!
- Thôi tao về đây! Tao mệt rồi! Ở lại đi nhé! Tao ra đây có việc!
- Ủ!

Đạt chạy nhanh ra ngoài. Kevin lắc đầu nhìn anh.

“Thằng này... chắc lại cảm nắng em nào rồi!”

Chơi thân với nhau lâu như thế, anh còn lạ gì Đạt nữa?

Đạt đuổi theo bóng dáng nhỏ bé ấy nhưng không thấy đâu. Anh đi hết nơi này đến nơi khác, tưởng chừng như muốn lục tung cả cái tập đoàn khổng lồ này để tìm người con gái đó.

“Chết tiệt! Biết thế ban nãy đuổi theo luôn! Em đang ở đâu?”

Đạt bắt lực ngồi phịch xuống, anh thở hổn hển vì mệt mỏi.

Anh nhớ lại giây phút ban nãy, khi anh đến phòng riêng của Kevin. Căn phòng ấy chỉ có anh, Long mới được quyền vào, còn lại không ai được phép vào.

Anh cầm chìa khóa chuẩn bị mở thì nhìn thấy: cửa không khóa.

Anh khẽ nhú mày. Kevin đang ở ngoài kia tiếp khách, Long thì đi với Ngọc vào trong sân diễn rồi, còn ai vào đây nữa? Ngoài anh, Kevin và Long ra thì còn ai có thể vào được căn phòng này sao?

Anh nhẹ nhàng mở cửa bước vào, ngay trước mặt anh là 1 cô gái có mái tóc xoăn tự nhiên hơi ngả nâu, mặc chiếc váy trắng cổ tròn màu đen xinh xắn đang ngủ rất ngon.

Anh tiến lại gần người con gái đó, đang định đánh thức nhưng lại thôi. Anh lấy tay vuốt nhẹ lên mái tóc xoăn đó, mỉm cười.

Có lẽ nên để cô ấy ngủ, không nên đánh thức, làm thế sẽ rất vô duyên!

Anh ngồi lên giường, chống tay vào thành giường để được nhìn cô gần hơn. Anh chưa bao giờ được nhìn con gái gần như thế này.

Anh chợt nhận ra, đây chẳng phải là cô gái ban nãy đã đụng vào cô của anh đó sao? Sao cô ấy lại ở đây? Chẳng lẽ cô gái này quen Kevin sao? Lại còn đến mức được Kevin cho vào căn phòng này nữa.

Hàng loạt câu hỏi hiện diện trong đầu anh, nhưng ngay lập tức bị anh gạt phăng ra. Trong vô thức, anh đưa mắt nhìn sát vào môi cô, anh có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng của cô khi khoảng cách giữa 2 người ngày càng gần.

Khi môi chưa kịp chạm môi thì bỗng nhiên cô trở mình làm anh giật mình lùi ra đằng sau.

- Huyền Anh à? Tớ khát quá! Lấy cho tớ cốc nước được không?- Cô nói trong cơn mê, tay nắm lấy áo anh, tay kia dùng làm gối để nằm lên. Có lẽ cô tưởng anh là Huyền Anh.

Anh khẽ cười khi nhìn hành động này của cô mặc dù ban nãy cô làm anh suýt ngất vì... thót tim.

Phải rồi! Cô ấy đang khát nước, có lẽ nên đi lấy nước cho cô ấy!

- Chờ 1 chút!- Anh thì thầm vào tai cô.

Anh nhẹ nhàng gạt tay cô ra rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Anh qua bên lễ tân để lấy nước mát và khay rồi mang vào cho cô. Nhưng khi quay lại thì cô đã hoàn toàn biến mất.

Anh kéo cái ghế và ngồi xuống.

- Lại nhĩ? Cô ấy đâu rồi? Rõ ràng ban nãy còn ở đây mà?

Anh thấy khó hiểu. Anh vừa mới ra chưa được 5 phút, quay lại thì không thấy cô đâu nữa.

Anh giờ đồng hồ và xem giờ. Đã gần 10 giờ đêm rồi!

- Thôi muộn rồi! Chắc tý nữa cô ấy sẽ quay lại, có lẽ mình nên để cốc nước ở đây!

Anh đặt khay nước xuống rồi chậm rãi bước ra khỏi phòng. Anh nhớ lại giọng nói mê ngủ, những hành động đáng yêu của cô rồi cười 1 mình.

70. Chương 35

- Duy đâu rồi? Nó đã chịu ăn gì chưa?- Kevin vừa tháo cà vạt vừa điềm tính nói.

- Cậu Duy đi ra ngoài rồi ạ!

- Cái gì? Ra ngoài?- Kevin nhíu mày.

- Vâng! Cậu chủ vừa đi cách đây 10 phút.

- Trước khi đi nó có nói gì không?

- Dạ không ạ!

- Trong lúc nó đi, dọn dẹp phòng cho nó!

- Vâng thưa cậu chủ!- Đám người giúp việc cúi đầu lễ phép sau mỗi lần nói với anh.

Kevin lạnh lùng đi đến phòng của mình rồi đóng sầm cửa lại.

“Cái thằng này đi đâu rồi? Em lại định giở trò gì nữa?”

Anh chậm rãi cởi từng khuy áo, vứt cái áo sơ mi đen vừa mặc xuống đất rồi vào trong phòng tắm.

- Chà chà! Cô em này làm gì ở đây 1 mình thế này!

Huyền Anh giật mình quay ra đằng sau, có tận 3 tên mặt mũi hung dữ đang đến gần cô.

- Woa! Xinh thế nhỉ?

- Các anh muốn gì?- Huyền anh bật dậy lùi ra đằng sau.

- Sao thế? Bọn anh có làm gì đâu mà sợ?

- Đại ca à! Con bé này xinh quá! Em “xử” nó nhé!- 1 tên để đầu trọc, má bên phải có vết sẹo dài, cả 2 cánh tay đều xăm trổ trông rất đáng sợ.

- Vội gì mà? Mà cấm tranh của tao nhé!- Tên khác chen vào.

- Chúng mày im hết đi!- Tên đại ca có thân hình lực lưỡng, làn da ngăm đen, bị chốt 1 mắt lên tiếng.

Nghे thấy tên đại ca quát, 2 tên kia im lặng không dám nói gì nữa. Hắn quay sang nhìn Huyền Anh liếm mép rồi nói:

- Thôi thì hôm nay là ngày đen đủi của cưng rồi! Ngoan ngoan chiều bọn này thì sẽ giảm áp lực cho!- Hắn nháy mắt với Huyền Anh.

- Đừng đụng vào tôi! Tránh xa tôi ra!- Huyền Anh hét lên.

- Ô kia! Cô em nóng nảy quá! Sợ bọn anh mạnh tay à? Yên tâm đi! Bọn anh sẽ nhẹ nhàng mà!

- Tôi báo cảnh sát đấy! Đừng có chạm vào tôi!- Huyền Anh run run tay lấy điện thoại từ trong túi ra.

Tên cầm đầu lao đến giật mạnh cái điện thoại từ tay Huyền Anh. Hắn vứt xuống rồi dẫm mạnh làm chiếc điện thoại vỡ tan tành trong tích tắc.

- Trời!- Huyền Anh lấy 2 tay che miệng, kinh ngạc nhìn cái điện thoại yêu quý bị nát bét bởi bàn chân của tên dữ tợn kia.

- Vậy là hết báo cảnh sát nhé!- Tên đại ca nhếch mép cười.

- Hổ hổ, chúng ta có thể thoải mái rồi! Cô em, lại đây nào!- Tên đầu trọc đến gần Huyền Anh.

- Tránh xa ra!

- Sao phải sợ thế? Bọn anh có làm gì đâu nào?

Huyền Anh lùi ra sau rồi chạy thục mạng, 3 tên kia liền đuổi theo sau.

- Có chạy đến đâu đi chẳng nữa thì cũng không thoát khỏi bọn này đâu! Đừng cố!

Chúng đã theo sát cô, tên đại ca nhanh tay chụp lấy tóc cô rồi kéo mạnh lại.

- Á! Đau quá!- Cô hét lên.

- Giờ thì hết chạy nhé!

Cô dùng hết sức lực của mình cắn mạnh vào tay tên đại ca, đập vào bụng hắn rồi lại tiếp tục chạy. Tên đại ca thì ôm bụng và xuyt xoa cái tay còn 2 tên đàn em kia thì khỏi cần nói cũng tự động chạy đuổi theo cô từ đằng sau.

Nhưng lần này cô cũng bị chúng tóm được. Sức 1 người con gái yếu đuối như cô sao có thể lại với sức 2 tên bặm trợn to lực lưỡng đang bị dục vọng lấn chiếm được.

- Con ranh! Lần này thì mày đừng hòng thoát!

- Thả tôi ra! Cứu tôi với!- Huyền Anh hét lên trong sợ hãi.

- Mày có kêu trời thì cũng không ai cứu mày đâu!

- Cứu tôi với!- Huyền Anh ra sức vùng vẫy, la hét.

Chát...

Cái tát nẩy lửa giáng xuống Huyền Anh, cô chao đảo, 1 dòng máu đỏ tươi tràn ra từ khóe miệng của cô.

- Dám cắn tao à! Con ranh khốn kiếp! Tao sẽ cho mày 1 bài học!- Tên đại ca tức giận, mắt hấn hấn lên những tia đỏ, tay hấn vẫn còn in rõ vết cắn của Huyền Anh.

Rồi hấn nhìn 2 tên đàn em:

- Xử nó đi! Tao cho chúng mày đấy!

- Vâng thưa đại ca!

2 tên đàn em chỉ chờ có thể, chúng liếm mép rồi lao tới, Huyền Anh sợ hãi hét càng lúc càng lớn hơn. Chiếc áo sơ mi của cô đã bị xé ra bởi bàn tay thô bạo của chúng. Cô khóc, 2 tay ôm lấy người. Bọn chúng không thèm để ý đến cô, ý nghĩ của bọn chúng bây giờ chỉ là chiếm đoạt cô, ngay bây giờ. Huyền Anh nhắm tịt mắt lại, đành phó mặc cho số phận, những giọt nước mắt rơi xuống làm ướt 1 khoảng cỏ bé nhỏ mà cô đang ngồi lên.

Bốp... bốp... bốp...

Huyền Anh từ từ mở mắt, 2 tên đàn em đang nằm xuống dưới đất từ lúc nào, tên thì ôm bụng, tên thì ôm mặt, mắt chúng nhắm tịt lại vì đau. Cô hướng mặt lên nhìn. Là anh, anh vừa cứu cô sao?

- Thằng ranh con! Mày dám!- Tên đại ca trừng mắt nhìn anh.

Anh không nói gì, chỉ từ từ đến bên tên đại ca. Hấn gầm lên 1 tiếng rồi lao về phía anh, giơ tay lên đâm thì anh né được. Anh chộp lấy tay hấn bẻ ngược ra sau 1 cách nhẹ nhàng nhưng cũng đủ làm cho hấn cảm thấy đau đớn. Hấn hét lên, vùng vẫy nhưng anh vẫn không chịu bỏ tay ra, càng vùng vẫy anh càng bẻ mạnh hơn đến mức nghe thấy cả tiếng “rắc” giòn giã.

- Xin anh... tha cho bọn em ạ... Bọn em chữa rồi!- 2 tên đàn em quỳ xuống nài nỉ.

Anh quay sang nhìn chúng, mặt không chút cảm xúc. Sau đó anh đẩy mạnh tên đại ca ra làm hấn ngã phịch xuống đất.

- Tao cho chúng mày 3 giây!- Anh lạnh lùng nói.

Chả cần phải đếm thì 3 tên đầu gấu đã kéo nhau cao chạy xa bay rồi. Huyền Anh ngồi đó, áo của cô đã bị xé rách gần hết. Cô xấu hổ cúi mặt xuống, không dám nhìn anh, đôi mắt cô ngấn lệ. Cô lại khóc.

Anh đến bên cô, cởi ngay chiếc áo sơ mi ra rồi khoác vào người cô. Cô ngẩng mặt lên nhìn anh rồi lại cúi

xuống cái vôi cúc áo sơ mi mà anh vừa đưa cho cô.

- Cảm ơn anh!

Anh không nói gì, chỉ đỡ cô đứng dậy.

- Không cần đâu! Tôi có thể tự về!- Cô đẩy nhẹ anh ra, từ chối.

- Trong bộ dạng này?- Anh hơi nhú mày nhìn cô.

Cô nhìn xuống, trông cô lúc này thật thảm hại, áo thì dài gần đến đầu gối, che hết cả cái váy kẻ caro đồng phục trường cô, đầu tóc thì bù xù. Để thế này mà ra ngoài đường, người ta cười cho chết.

- Vậy... phiền anh!- Cô lí nhí.

Anh đưa cô vào trong xe rồi phóng đi rất nhanh. Trên đường, họ chẳng nói gì với nhau. Huyền Anh nhìn Duy, anh vẫn đang tập trung lái xe. Bỗng nhiên anh quay sang nhìn cô, Huyền Anh giật mình quay sang chỗ khác, không để ý thấy khóe miệng anh đang khẽ nhấc lên từ lúc nào.

71. Chương 36

- Anh đưa tôi đi đâu vậy?

-...

- Đây!

-...

- Hừ! Đồ làm phách!- Cô hậm hực quay mặt đi.

“Nhưng mà! Bây giờ cũng muộn lắm rồi! Hắn định đưa mình đi đâu? Ngày mai là chủ nhật, thiếu gì thời gian để đi? Hay hắn định... bắt cóc mình? Không được, nhất định không được để chuyện này xảy ra!”

- Đây! Thả tôi ra! Đừng có bắt cóc tôi!- Cô lay lay tay anh.

- Em làm gì vậy?- Duy quay sang nhìn cô, khẽ nhú mày.

- Bây giờ là 10 giờ đêm rồi! Anh muốn đưa tôi đi đâu vào giờ này hả? Anh muốn bắt cóc tôi phải không?

Duy không trả lời, anh vẫn tiếp tục lái xe.

- Đừng bắt cóc tôi! Tôi còn bố mẹ ở nhà mà!

Kết....

- Đến nơi rồi! Xuống xe!

“Đến nhanh vậy? Hay hắn bắt cóc mình thật rồi?”

Cô lắc đầu lia lịa, tỏ ý không muốn xuống.

- Đây không phải là Trung Quốc! Xuống!- Anh ra lệnh.

Cô vẫn không chịu xuống, Duy đến gần bế xốc cô, đưa ra ngoài.

- Này! Anh làm cái gì thế? Thả tôi xuống!- Huyền Anh giãy giụa.

- Nếu không muốn tôi làm gì thì im lặng!

Vừa dứt lời thì cô không dám nói gì nữa, đành phải để anh bế ra ngoài thôi.

- Ô! Đây chẳng phải là... cánh đồng hoa bồ công anh sao?- Huyền Anh chỉ tay về phía trước.

Duy không nói gì, anh chỉ bế cô đi đến đó.

“Tên dở hơi! Tưởng đưa đi đâu, vẫn chỉ là nơi này thôi à? Nhưng dù sao không bắt cóc mình là được rồi!”- Cô thở phào nhẹ nhõm.

Anh đặt cô xuống rồi ngồi bên cạnh cô. Hôm nay trời lại nhiều sao, Huyền Anh từ từ nằm xuống, nhìn lên trời.

- Em thích sao à?- Duy nhìn cô, khó hiểu.

- Ừ!- Cô mỉm cười.

- Tại sao?

- Hồi tôi còn nhỏ, bà tôi từng nói, mỗi ngôi sao là tượng trưng cho 1 người đã khuất, ngôi sao nào sáng nhất chứng tỏ có người vừa mất. Những ngôi sao ấy sẽ mãi ở trên bầu trời để nhìn, phù hộ cho những người thân của mình.

- ...

- Cái ngày bà tôi mất, lúc đó có rất nhiều sao, và tôi thấy có 1 ngôi sao rất sáng, sáng nhất và đẹp nhất trong những ngôi sao ấy. Tôi đã nghĩ đó là bà tôi. Bà đã vốn đẹp rồi thì chắc chắn ngôi sao của bà phải đẹp nhất!

Duy quay sang nhìn cô rồi lại nhìn lên trời.

- Vậy... có lẽ... trong này cũng có ngôi sao của Linh!

- Linh? Linh là ai vậy?- Huyền Anh ngồi dậy, nhú mày nhìn anh.

- Cô gái mà tôi yêu nhất trên đời!

Huyền Anh ngạc nhiên khi nghe câu nói ấy, cô bắt đầu cảm thấy hụt hẫng trong lòng.

- Nhưng cô ấy đã mất cách đây 8 năm rồi! Cô ấy bị tai nạn khi đang trên đường mua quà tặng tôi! Hôm đó trời mưa rất to!

Cô quay sang nhìn anh. Không ngờ anh ngang tàn như vậy mà lại phải chịu 1 nỗi đau quá lớn trong suốt 8 năm qua. Hóa ra sự lạnh lùng ấy chỉ là vỏ bọc để che đi sự đau khổ giằng xé tâm can mình.

- Vậy... sau khi cô ấy mất, anh đã làm gì?

Huyền Anh tự cốc vào đầu mình, tự nhiên lại hỏi cái câu ngớ ngẩn khi mà người ta đang buồn như thế. Nhưng biết làm sao được, trót hỏi rồi thì không thể rút lại, đâm lao thì phải theo lao thôi. Cô mím môi chờ câu trả lời của anh.

- ...

“Trời ơi! Nguy rồi! Anh ta giận mình rồi! Mình chỉ lỡ lời thôi mà! Đúng là cái đầu không biết suy nghĩ! Có lẽ lần sau phải dán băng dính vào miệng mới được!”

- Thực ra, lúc đó tôi chẳng thể làm gì hơn. Lúc đó tôi mới chỉ 10 tuổi, chẳng biết gì ngoài khóc cả! Tôi cũng không thể hiểu nổi mình. Đôi khi tôi còn tự hỏi bản thân mình có phải là đàn ông không nữa!- Duy cười nhạt.

Huyền Anh ngồi sát lại gần anh.

- Anh đừng buồn nữa! Chuyện đã qua rồi! Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ khổ anh mà thôi, anh hãy sống với hiện tại đi! Nói thật là dù anh có dẫn vật đến đâu đi nữa thì cũng chẳng giải quyết được gì cả! Anh nghĩ xem, cô ấy có sống lại để quay trở về bên anh không? Anh đừng nên nhớ nhung cô ấy quá như thế! Cô ấy cũng cần có cuộc sống riêng của mình ở thế giới bên kia chứ!

-...

- Anh nên nghe lời tôi đi! Thật đấy! Bây giờ anh còn có gia đình, anh Kevin, bạn bè luôn ở bên cạnh giúp đỡ mà!

-...

- Ai mà chẳng có nỗi buồn riêng của mình chứ! Dần dần nó cũng sẽ phai mờ theo thời gian thôi mà!

- Em nghĩ chuyện này của tôi có thể phai mờ được sao?

Huyền Anh bật dậy, nhìn chằm chằm anh.

- Này nhá! Tôi nói cho anh biết, chả có gì là không thể! Chẳng qua là do anh không dám làm mà thôi! Chỉ cần anh quyết tâm, gì cũng sẽ làm được hết!

- Em muốn tôi quyết tâm thế nào?- Duy khoanh tay trước ngực nhìn cô.

- Thiếu gì cách? Chỉ cần anh hô khẩu hiệu: “Quyết tâm không dẫn vật nữa!” Mà phòng anh rộng, dán tờ giấy ghi quyết tâm kín mít khắp cả phòng ỷ! Cần thiết hơn thì ghi thẳng vào trán mình!- Huyền Anh bụm miệng cười.

- Vậy tôi ghi vào trán em nhé?- Anh bò lại gần người cô, cười gian xảo.

- Này! Cấm anh làm vậy! Anh mà ghi vào thì...

- Thì sao?

- Thì... thì tôi sẽ cho anh biết tay!- Huyền Anh xắn tay áo lên tỏ vẻ đánh đấm.

Duy mỉm cười.

- Dù gì thì tôi vẫn yêu cô ấy!- Anh ngược mặt lên – Có lẽ cô ấy là 1 trong số những ngôi sao kia!

Huyền Anh im lặng, cô cũng ngược lên theo anh.

- Vậy sao? Anh yêu cô ấy lắm à?

- Có lẽ vậy!- Duy mỉm cười.

Cô cảm thấy buồn, khóe mắt hơi cay cay. Cô từ từ đứng dậy.

- Em định đi đâu à?

- Có lẽ tôi nên về! Bây giờ cũng muộn rồi!- Cô quay lưng lại rồi chạy thật nhanh.

- Huyền Anh!- Duy gọi lớn.

Tại cô như ù đi, cô chẳng còn nghe thấy gì nữa, cô chỉ biết chạy đi mà thôi. Cô cứ chạy mãi, chạy mãi. Không biết do cô hay do đôi chân không chịu nghe lời mà cô không dừng lại được.

Cho đến khi cô phát hiện ra mình đang đứng giữa 1 con đường vắng. Cô dừng lại, thở hổn hển.

Tách tách...

Những giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống.

“Sao thế này? Huyền Anh ơi sao mà lại khóc thế này? Tại sao mà lại phải khóc nhỉ?”

Cô cứ tự trấn an mình như vậy. Nhưng càng nghĩ nhiều, nước mắt lại càng rơi nhiều.

Bíp bip...

Huyền Anh giật mình nhìn sang. 1 chiếc ô tô đang lao đến với tốc độ khủng khiếp. Cô sợ hãi nhìn chiếc xe, mắt nhắm chặt lại. Chân cô đã đau đã dờn ra rồi. Không còn kịp để chạy nữa. Đành phó mặc số phận vậy. Có lẽ Tử Thần muốn đưa cô đi ngay bây giờ.

Bỗng có đôi bàn tay to lớn của ai đó bám lấy cô và kéo cô đi rất nhanh. Cô có thể cảm nhận được hơi ấm của người ấy bao trùm khắp người mình.

Tử Thần đã đi qua, vậy là cô chưa thể chết được!

- Em đang làm cái gì vậy? Tại sao em lại đứng giữa đường như thế hả? Em có biết là suýt nữa em đã bị cái ô tô đó đâm rồi không? Tại sao em lại ngốc như thế?- Duy hét lên.

Huyền Anh nhìn anh với ánh mắt chất chứa sự đau khổ tột cùng.

- Em... xin... lỗi!- Cô run rẩy.

Cô chỉ có thể nói được 3 từ đó thôi. Cổ họng Huyền Anh nghẹn ắng lại. Nước mắt vẫn rơi, rơi càng lúc càng nhiều. Có lẽ đây là lần đầu tiên cô khóc nhiều như vậy. Khóc vì 1 người con trai...

Duy ôm chặt cô vào lòng mình. Khi nhìn thấy chiếc xe ô tô đó, anh lại nhớ đến 8 năm trước, Linh cũng qua đời vì bị tai nạn giao thông.

Không lẽ... hồi ấy, Linh cũng ngốc nghếch như Huyền Anh, chỉ biết đứng đó nhìn cái ô tô đang lao vào người mình mà không dám tránh sao?

Anh sợ lắm... sợ lại mất thêm 1 người con gái nữa. Hơn nữa, anh không thể đứng nhìn Huyền Anh như thế được. Vì... anh đã yêu Huyền Anh mất rồi!

- Anh mới là người phải xin lỗi! Xin lỗi vì đã không thể bảo vệ được em!

Huyền Anh im lặng, cô chẳng thể nói gì được nữa. Mặc cho nước mắt rơi ướt đầm bờ vai của Duy.

72. Chương 36

- Đúng rồi! Cố lên! Em giỏi lắm!- Ngân vỗ tay liên tục.

- Em làm được rồi! Em đi được rồi chị Ngân!- Vy sung sướng reo lên.

- Cố lên! Nhưng em cần đi nhanh hơn nữa!

- Vâng! Em biết rồi! Chà! Cũng dễ thật đấy!

- Chị bảo mà! Đi nhiều sẽ quen! Thôi ăn tối đi! Tí nữa tập tiếp!

- Vâng, ok chị!

Ngân cùng Vy đi ra ngoài ăn bữa tối để giải quyết cái bụng đang réo lên không ngừng của mình.

Vy rót 1 ly nước có sẵn trên bàn rồi nhấp 1 ngụm.

- Này! Chị hỏi thật nhé?

- Chị cứ hỏi đi!- Vy vừa uống nước vừa nói.

- Em... và giám đốc... đang yêu nhau đúng không?

Phụtтттттттттттттттттттттттттттттт...

Trên bàn và dưới sàn dính đầy nước, nguyên nhân tất nhiên là do 1 người gây ra.

- Sao vậy? - Ngân lo lắng nhìn Vy với cái dáng rất khó coi, mắt mở to, tay cầm cốc nước đang uống dở suýt nữa thì đổ.

Vy không trả lời, cô quay sang nhìn Ngân với ánh mắt rất khó hiểu.

- Chị hỏi gì sai à? - Ngân xé giấy lau chỗ nước trên bàn.

- Ai xúi chị hỏi em câu đó? Chị Chi hay anh Việt? - Vy trừng mắt nhìn Ngân.

- Ai xúi đâu? Chị chỉ hỏi thế thôi!

- Em với tên... à giám đốc không có gì với nhau cả! Chị đừng hiểu lầm! - Vy nhăn nhó.

- Chị biết rồi! Chị xin lỗi! - Ngân chớp chớp mắt ra vẻ biết lỗi.

- Vì chị đã giúp đỡ em nên em bỏ qua nha!

- Cảm ơn em! Hí hí! - Ngân cười tíu tít.

Trên giường, một cô gái với mái tóc dài đen tuyền đang ngủ rất ngon lành. Bên cạnh cô, 1 chàng trai với mái tóc hơi dựng màu hung đỏ, tay cầm chiếc laptop màu xám tro, đôi mắt màu cà phê đang nhìn vào màn hình, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc.

Cô gái từ từ mở mắt và nhận ra rằng đây không phải phòng mình. Cô bật dậy, đảo mắt nhìn xung quanh, ánh mắt cô dừng lại ở anh, chàng trai đang ngồi bên cạnh mình cùng với chiếc laptop.

- Tỉnh rồi?- Anh nói, mắt vẫn nhìn vào màn hình.

- Đây là đâu?

- Phòng tôi!

- Sao tôi lại ở đây?

- Nhà không có chìa khóa!

Cô nhú mày nhìn anh. Rồi cô sực nhớ ra, chiều khóa nhà Vy đã cầm hết.

- Anh đưa tôi về nhà rồi sao?

Anh không nói gì, chỉ gật đầu.

- Chị Vy có nhà không?

Anh lắc đầu.

- Tôi phải về rồi! Phiền anh...

Anh nhìn đồng hồ ở góc bên phải màn hình laptop, lạnh lùng nói:

- 10 giờ rồi!

Cô sốc nặng, định lục tìm điện thoại để gọi điện cho Vy thì nhớ ra điện thoại đã bị tên đại ca kia dẫm nát bét rồi còn đâu. Cô bất lực ngồi phịch xuống, quay sang nhìn anh. Anh chẳng quan tâm lắm, cứ chỉ nhìn vào màn hình. Rồi anh đứng phắt dậy, đóng laptop, đi đến phòng tắm, đóng sầm cửa lại.

Cô nhìn anh 1 cách khó hiểu, người gì mà kì cục thế không biết. Anh nói ít hăng đi, cười thì càng không thể.

Anh cởi áo ra, vứt xuống đất, 2 tay chống vào tường. Anh nhớ lại ban nãy, khi anh đi đến nơi đó, nơi mà anh và Linh đã từng hứa hẹn với nhau và cũng từng là nơi mà lần đầu tiên anh gặp Linh.

Anh nằm xuống, tay vắt lên trán nhìn lên trời, cảnh vật yên tĩnh, không có lấy 1 bóng người, anh nhắm mắt định ngủ 1 giấc. Bỗng nhiên có tiếng hét làm anh cảm thấy hơi khó chịu. Anh mặc kệ, vẫn bình thản nhắm mắt. Nhưng tiếng hét càng lúc càng lớn, phá vỡ sự im lặng của nơi đây. Anh ngồi dậy và đi đến nơi

phát ra tiếng hét đó. Và, anh thấy có 1 cô gái đang bị 3 tên to lớn đuổi theo từ đằng sau, bọn chúng không ngừng trêu chọc cô. Vì đứng từ xa nên anh không thể xác định rõ khuôn mặt của cô gái đang chạy thực mạng khỏi 3 người kia. Anh hừ 1 tiếng rồi quay mặt đi, coi như không nhìn thấy. Nhưng dường như có cái gì đó đã ngăn cản anh lại, muốn anh đi tới và cứu cô gái đáng thương kia. Anh quay đầu lại, bọn chúng đã bắt được cô gái và tên cầm đầu đang tát cô 1 cái khá đau. Anh từ từ tiến đến gần và đánh 2 tên đàn em kia túi bụi, tên cầm đầu lao tới nhưng cũng bị hạ dưới tay anh. Đến lúc này, anh đến gần và nhận ra, người đó chính là Huyền Anh.

Duy đi ra, người anh ướt sũng, Huyền Anh vẫn ngồi đó nhưng ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ. Hôm nay ngoài trời rất nhiều sao, nhìn thấy mà không bị cuốn hút mới lạ.

Anh đến bên giường, cầm chiếc laptop và tiếp tục làm việc. Huyền Anh nghe tiếng động thì quay ngay ra đằng sau.

- Thích ngắm sao à?- Anh hỏi 1 cách lảng xẹt.

- ...

Huyền Anh nhìn anh, bây giờ cô mới để ý kĩ hơn khi ở gần anh. Anh đẹp tựa như 1 thiên sứ, 1 thiên sứ chẳng cười, chẳng nói nhiều, đẹp 1 cách lạnh lùng. Đôi mắt màu cà phê của anh khẽ nheo lại nhìn vào màn hình.

- Nhìn đủ chưa?

Huyền Anh vội quay mặt sang chỗ khác. Anh đúng là nguy hiểm thật, như thế mà còn nhìn thấy.

- Muộn rồi... Anh... vẫn còn làm việc sao?

Anh quay sang nhìn cô.

- Em... quan tâm?

- Không! Anh vẫn còn là học sinh, giờ này muộn rồi mà vẫn còn máy tính, anh không lo cho sức khỏe của mình à?

- Em... ngủ đi!

“Đúng là kì cục, dở hơi. Hết chịu nổi anh rồi! Mình chỉ muốn về nhà thôi! Ở lại cùng cái tên này thì... Mà mình... nói chuyện với hắn sao? Đúng rồi! Mình đang dỗi hắn cơ mà! Trời ạ! Quên hết tất cả! Chết mất, phải về thôi, có chết cũng phải về!”

Nghĩ là làm, Huyền Anh chạy đến mở cửa.

- Em đi đâu?

- Tôi về!

- Muộn rồi!

- Không liên quan tới anh!

- Đừng cãi tôi!- Anh gần từng chữ, khuôn mặt vẫn không biểu lộ tí cảm xúc nào.

- Không được! Tôi phải về!

- Đừng cứng đầu! Ở lại là ở lại!

Huyền Anh không quan tâm, cô vẫn cố đi. Cô quyết tâm không để anh khuất phục nữa. Vừa bước ra ngoài, cô nhìn thấy 1 bóng người đang đứng ở phía cuối hành lang cách rất xa cô, 2 tay khoanh trước ngực, dựa lưng vào tường. Cô sợ hãi lùi lại, chẳng lẽ là ma?

Nhưng ngay lập tức ý nghĩ đó bị cô gạt phăng đi. Thời buổi này làm gì có ma chứ? Cô tự cười chính mình rồi ngẩng đầu lên. Bỗng cô sợ hãi không thốt nên lời, cái bóng ấy... đã hoàn toàn biến mất, để lại cả 1 dãy hành lang dài dằng dặc tối tăm, chỉ có 1 chút ánh sáng yếu ớt nhờ có ánh trăng và sao hắt vào. Cô chạy nhanh vào trong phòng của Duy, mặt cắt không còn giọt máu.

- Em... sao thế?

- Có... ma...- Huyền Anh sợ hãi.

Khóe miệng anh khẽ nâng lên.

- Đó là... hậu quả của việc... không nghe lời tôi!

Huyền Anh nhìn Duy, cô tức giận. Chẳng lẽ cái bóng ban nãy là do anh dàn dựng nên sao? Thật quá đáng mà!

Cô hừ 1 tiếng rồi lại đến gần cửa sổ, tiếp tục... ngắm sao.

73. Chương 37

- Hôm nay 2 cô làm rất tốt! Tôi rất tự hào!
- Cảm ơn chú!- Ngân và Vy đồng thanh.
- À chú Kiên! Hôm nọ chú hứa sẽ may váy cho tôi cơ mà! Váy của tôi đâu?
- O... váy nào nhỉ?- Ông Kiên ngơ ngác.
- Á à! Chú dám quyt váy của tôi à?
- Ai thềm quyt? Váy nào ý nhỉ?
- Không biết đâu!
- Đùa thế thôi chứ tôi thiết kế cho cô rồi! Mai tôi sẽ đưa cho cô!
- Không! Tôi muốn bây giờ cơ!
- Giờ cũng muộn rồi mà! Mai đi!
- Không biết đâu! Nếu chú không đưa cho tôi thì tôi sẽ không giúp chú nữa!
- Thôi được rồi! Đi theo tôi! Một cô quá cơ!
- Ha ha! Có thể chứ! Vy đợi chị tý nha! Tý chị quay lại!
- Ok! Chị đi đi!

Vy ngồi 1 mình trong cánh gà sau sàn diễn, cô nghĩ đến những lời khen không ngớt của mọi người về mình. Cô cũng cảm thấy tự hào khi mình lại có thể làm được như thế! Quả thật rất bất ngờ!

- Sao người mẫu của Fashion King lại phải ngồi đây 1 mình thế này?

1 chàng trai mặc vét đen, 1 tay hút túi quần, tay kia cầm ly rượu vang, người dựa vào tường, đôi mắt màu xám tro nhìn cô 1 cách thích thú.

- Anh làm gì ở đây? Khách không được vào chỗ này!- Vy đuổi khéo.
- Có ai lại đuổi khách của mình đi như thế không?- Anh mỉm cười.
- Hừ!- Cô quay mặt đi.

Anh đến gần cô, kéo ghế lại rồi ngồi ngay đối diện cô, cười nửa miệng.

- Quên tôi rồi sao?
- Tôi phải nhớ anh sao?
- Sao lại không?
- Cái gì?- Vy nhúm mày.

- Cô còn nợ tôi 1 lời xin lỗi vì hôm nọ đụng vào tôi cơ mà! Phải nhớ tôi chứ!- Anh nhấp 1 ngụm rượu.
- Đồ dở hơi!
- Hôm nay cô diễn tốt đấy! Tôi thích màn trình diễn ở tổ 4!

Vy đỏ mặt, cô cúi mặt xuống, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt xám tro tinh quái kia.

Khóe miệng anh khẽ nhếch lên.

- Sao vậy?
- Anh có thể ra ngoài được không?

- Không!- Anh tỉnh bơ.

Vy ngẩng mặt lên nhìn anh.

- Tại sao?

- Không thích!

- Thế thì tôi sẽ đi!

Cô bật dậy, đi nhanh ra ngoài.

Đằng sau Vy, 1 chàng trai với mái tóc ngắn màu đen đang bình thản ngồi đó, tay cầm ly rượu từ từ đưa lên môi nhấp 1 ngụm. Đôi mắt màu xám tro nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của cô, khóe miệng nhếch lên.

- Cảm ơn anh!

- Ừ! Cũng muộn lắm rồi! Em đi ngủ đi!

-...

Huyền Anh chậm rãi bước vào nhà, bên trong không có ai, có lẽ Vy vẫn chưa về.

Cô nằm xuống giường, khẽ thở dài.

Vậy là... anh đã yêu người con gái tên Linh rồi! Cô chẳng bao giờ có cơ hội được đến gần anh.

Huyền Anh cười nhạt.

Sao lại có thể yêu người con trai đã có người khác trong tim rồi cơ chứ? Ngốc quá! Thật ngốc quá! Kể cả Linh đã mất rồi nhưng Duy vẫn chỉ yêu mỗi Linh mà thôi! Huyền Anh cảm thấy mình như người thứ 3 xen vào tình yêu giữa 2 người. 1 người đã khuất, 1 người còn sống... Kể cả như thế nhưng tình yêu thì vẫn có thể duy trì được mãi mãi. Chẳng gì ngăn cản được cả!

Phải rồi! Có lẽ nên quên anh đi! Yêu đơn phương chỉ làm khổ mình mà thôi!

Thôi thì... tình yêu đầu của mình chỉ đến đây thôi vậy!

Cô mỉm cười chua xót rồi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Không biết những giọt nước long lanh khẽ rơi xuống từ khóe mắt của cô từ lúc nào. Ngay cả lúc ngủ, Huyền Anh cũng không ngừng nghĩ về anh.

Có lẽ... cô đã quá yêu anh rồi!

- Tình hình thế nào rồi? Bao giờ có thể thực hiện được?

- Yên tâm! Tôi đã thuê người rồi! Cứ theo đúng kế hoạch thôi!

- Tốt lắm! Công nhận ông cũng giỏi thật đấy! Len lỏi vào trong Fashion King bao nhiêu năm mà lại được làm cái chức trưởng phòng nữa chứ!

- Cậu Huy quá khen rồi! Tôi cũng chỉ bình thường thôi mà!

- Sau chuyện này, ông sẽ lập công lớn đấy!

- Tôi biết! Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi xin phép đi trước để chuẩn bị!

- Được! Ông có thể đi!

Người đàn ông trung niên chậm rãi bước ra khỏi phòng.

- Gia Huy à! Tôi thấy tên trưởng phòng này cũng đáng nghi lắm! Chắc chắn hắn sẽ đòi quyền lợi từ chúng ta!

- Yên tâm đi! Tôi đã có cách rồi! Thủ tiêu tên này thì cũng có gì khó? Đợi hấn xong việc cho chúng ta đã, rồi tôi sẽ thưởng cho hấn 1 phần thưởng xứng đáng!

- Đúng là không ai có thể hiểu được cậu! Cậu mưu mô thật đấy!
 - Đương nhiên! Có lý do cả mà! Nếu không phải do Hoàng Bảo Minh gây ra thì chuyện cũng không đến mức này!
 - Cậu vẫn thù sao?
 - Hừ! Cả đời không bao giờ có thể nguôi ngoai được! Có chết tôi cũng phải trả thù cho em gái tôi!
 - Tôi hiểu! Tôi sẵn sàng giúp cậu!
 - Tôi biết chỉ có anh là luôn giúp tôi khi hoạn nạn mà thôi!
- Huy dựa người vào tường, khước miệng nhếch lên thành 1 đường cong, đôi mắt màu xám tro nhìn ra ngoài cửa sổ.
- “Linh à! Chúng ta sắp thành công rồi! Em hãy kiên nhẫn chờ anh nhé! Nhất định anh sẽ trả thù cho em!”

74. Chương 37

Ads - Nào nào nào! Tập trung mọi người ơi!

- Có chuyện gì vậy tổ trưởng?- Mọi người xúm lại, đồng thanh hỏi.
- Ngày mai là ngày ra mắt bộ sưu tập rồi! Mọi người đã hoàn thành xong hết công việc của mình chưa?
- Xong rồi thưa tổ trưởng!
- Tốt lắm! Tổ chúng ta rất giỏi!
- Tổ trưởng quá khen!

Mọi người vỗ tay bôm bốp để tự thưởng cho công lao của mình.

- Mà Ngân với Vy đâu rồi nhỉ?
- 2 cô ấy đi tập làm người mẫu rồi!- Việt nói.
- À đúng rồi! Nếu ngày mai thành công, tôi muốn khao tổ chúng ta 1 chiều karaoke. Đồng ý không?
- Woa! Karaoke!- Mọi người sung sướng hét ầm ỹ.

- Tốt! Tốt lắm! Cô thạo rồi đấy!- Ông Kiên vỗ tay bôm bốp.
- Thật ạ?- Vy sáng mắt lên.
- Vậy là ngày mai cô có thể biểu diễn 1 cách tự tin được rồi!
- Cảm ơn chú! Nhờ có chú mà tôi có thể đi được thể này! Và chị Ngân nữa!
- Không có gì!- Ngân cười mỉm.
- Vậy là xong rồi! Tôi không cần phải thuê thêm người mẫu nữa!
- Hả???- Ngân và Vy há hốc mồm nhìn ông Kiên.
- Chả đúng à? 2 cô thành thạo thể này rồi, cần gì phải thuê thêm nữa?- Ông Kiên tỏ vẻ ngây thơ không biết gì.
- Tại sao chú không nói sớm là chú có thể thuê thêm được người mẫu? Sao lại bắt chúng tôi khổ cực như thể này hả?- Vy hét lên.
- O kìa! Sao lại trách tôi? Dù sao thì tôi cũng giúp 2 cô rèn luyện thân thể còn gì?
- Rèn cái gì mà rèn? Chúng tôi khổ sở lắm chú có biết không?
- Bình tĩnh nào! Những người mẫu đó được “thuê” sang công ty nhỏ bên Hàn Quốc hết rồi! Người ta mới thuê hết cách đây 5 phút trước.
- Chú nói dối!
- Thật mà! Thôi chịu khó đi!- Ông Kiên vỗ vỗ vào vai Vy và Ngân.
- Ngân không nói gì còn Vy thì vẫn phản đối không ngừng.
- Tôi không tin, chú gọi điện cho người ta để tôi gặp xem nào!
- Tôi đã bảo người ta thuê hết rồi mà!

- Chú gọi đi! Tôi không biết đâu!- Vy hét lên.

Ông Kiên đành ngậm ngùi cầm di động gọi cho bên người mẫu rồi đưa máy cho Vy.

- Alô?

- Tôi là Ngô Tiểu Vy thuộc tổ 5 ở bên thiết kế trang phục và thống kê số liệu ạ!

- À vâng! Tôi có thể giúp gì được cho cô?

- Cho tôi hỏi... bên đó còn người mẫu không ạ? Cô cũng biết ngày mai là ngày ra mắt “Thời trang mùa hè” rồi mà!

- Rất tiếc, tất cả người mẫu đã sang Hàn Quốc thực hiện cho dự án ở công ty nhỏ rồi ạ!

- Hả? Tại sao lại thế?

- Ông Hoàng Kiên đã bảo chúng tôi sắp xếp lịch trình đưa họ sang Hàn Quốc 1 cách sớm nhất để thực hiện dự án bên đó!

- Chú Hoàng Kiên?- Vy liếc mắt sang nhìn ông Kiên đang cười rất đắc ý.

- Bây giờ có lẽ đã cất cánh rồi! Tối mai là đã phải ra mắt rồi ạ!

- Hừ! Thôi tôi biết rồi! Cảm ơn cô!

Tít...

- Thế nào? Tôi nói đúng không?

- Chuyện này do chú sắp đặt?

- O kìa! Sao lại là tôi?- Ông Kiên ngơ ngác.

- Chị bên kia nói chú đã sắp xếp lịch trình cho họ sang Hàn Quốc. Sao chú không nói cho tôi hả?

- Thôi! Qua rồi! Chịu khó đi! Tôi xin lỗi! Tại lúc đó tôi không biết!- Ông Kiên vỗ vai Vy.

Vy không nói gì, mặt xỉ xuống.

- Thôi mà! Tôi sai rồi! Mỗi ngày mai thôi mà! Cô giúp đỡ tôi chút đi!

- Chỉ ngày mai thôi đúng không?

- Ủ! Chỉ đúng ngày mai thôi! Thề đấy!

- Sau ngày mai, tôi không còn phận sự gì nữa nhé!

- Rồi ok!

- Chị Ngân! Mình đi thôi!

- Ủ!- Ngân theo sau Vy.

Khi 2 người vừa đi khuất, Ông Kiên cầm lấy điện thoại gọi cho ai đó.

- Được rồi à?

- Vâng!

- Tốt lắm! Cảm ơn chú!

- Không có gì! Nhiệm vụ của tôi mà! Thích cô bé đó à?

- Hình như thế!

- Tôi biết ngay mà! Lạ gì giới trẻ bây giờ nữa! Thôi, tôi phải hoàn thành nốt 1 số công việc đây!

- Chào chú!

Ở đầu dãy bên kia, người đó đan 2 tay vào nhau, khẽ nhếch mép cười.

- Mọi việc đã tiến hành đến đâu rồi?

- Đã xong hết rồi thưa giám đốc!

- Ừ! Được rồi! Anh có thể đi!

- Vâng!

Kevin ngồi trên chiếc ghế xoay, mệt mỏi ngã lưng ra đằng sau. Công việc mấy ngày nay khá bận rộn khiến anh chưa được nghỉ lúc nào. Ngày mai là ngày quan trọng nên mọi thứ cứ đổ dồn hết lên anh. Tuy là giám đốc nhưng anh lại là người phải làm việc nhiều nhất.

75. Chương 38

- Tối nay mấy giờ chị đi?

- Tầm 6 giờ!

- Đi sớm thế? Chị đã đỡ mệt chưa?

- Đỡ rồi! Chị còn cảm thấy sáng khoái là đằng khác!

- Công nhận tối qua chị xinh thật đấy! Mà em thấy chị và cái chị cao cao gầy gầy hay đi sau chị ý, khuôn mặt của 2 người trang điểm rất khác so với mấy chị người mẫu kia!

- À! Đó là chị Ngân – người cùng tổ chị! Chị và chị ấy được người khác trang điểm riêng cho đấy! Víp chưa? - Vy nháy mắt.

- Điều thế! Làm gì có chuyện được ưu ái đến mức đấy!

- Sao lại không?

- Thế ai trang điểm riêng cho 2 chị?

- À! 1 chị khác trong tổ chị làm đấy! Đẹp không?

- Có! Đẹp lắm ý! Công nhận mấy chị ý có nhiều tài lẻ thật đấy!

- đương nhiên! Tổ chị toàn thiên tài đó nha!

- Trừ chị ra đúng không?

- Cái gì?- Vy trừng mắt nhìn Huyền Anh.

- Ô em nói sai à? Chị Vy không có tài lẻ! Lêu lêu!- Huyền Anh le lưỡi.

- Không nói chuyện với em nữa! Hứ!

- Lêu lêu!

Kính coong...

- Ai đến thế nhỉ?

- Để em mở cửa cho!- Huyền Anh chạy ra trước.

- Khoan! Nhìn vào cái lỗ nhỏ xem là ai đấy! Nhỡ là kẻ cướp thì sao?

- Ừ nhỉ? Quên mất! Tý thì chết!

Huyền Anh nhìn vào cái lỗ mà Vy vừa chỉ. Cô hoảng hốt lùi ra đằng sau.

- Sao thế? Kẻ cướp thật à?- Vy run sợ.

Huyền Anh chạy ra chỗ Vy.

- Chị Vy à! Bảo là em không có nhà nhé! Nhớ đấy!

- Sao lại thế?- Vy ngơ ngác.

- Chị ra mở cửa đi! Bằng mọi giá đừng bảo em đang ở nhà! Nha!- Huyền Anh mở tủ quần áo, chui vào trong đó rồi đóng cửa tủ lại.

“Ai mà nó có vẻ sợ thế nhỉ?”

Cạch...

- A!

- Chào bà chị!- Duy đứng dựa vào cửa, 2 tay đút túi quần, đôi mắt màu cà phê lạnh lẽo nhìn cô.

- Em trai Kevin! Cậu đến đây có chuyện gì vậy?

- Huyền Anh có nhà không?

- Huyền Anh á? À... Nó đi chơi với bạn rồi!

- Vậy... tôi vào được không?

- Hả? Vào á? Ồ... nhưng mà...

- Tôi không được vào đây à?

- À! Có! Có chứ! Cậu... cậu vào đi!- Vy cười trừ.

- Cảm ơn!- Duy cười mỉm.

Anh bước vào trong nhà, chậm rãi ngồi lên ghế.

- Cậu uống gì?

- Gì cũng được!

- Vậy chờ tôi chút nha!

Ở bên trong tủ quần áo...

“Chết tiệt! Sao anh ta lại vào đây thế này? Trời ơi! Trong này ngọt ngào quá! Hơ hơ! Muốn hất xì quá! Không được! Nín đi!”- Huyền Anh lấy tay bịt mũi.

“Ồi! Không nhịn được!”

- Ất xìiiiiiiiiiiiiiiii!

Duy mỉm cười, anh đứng dậy, đút tay túi quần, thong thả đi đến phòng ngủ, nơi chứa cái tủ gỗ đựng quần áo.

“Chết rồi! Trời ơi là trời!”- Huyền Anh lấy tay bịt miệng mình lại.

- Khoan đã!

Duy nhúm mày nhìn Vy đang hốt hải chạy vào.

- Cậu muốn làm gì?

- Tôi nghe thấy có tiếng động trong này!

- À! Đó là... đó là tiếng két két của mắc áo ý mà! Tại cái dây sắt nó cũ lắm rồi! Thỉnh thoảng nó hay kêu lắm!

- Vậy à? Tủ nhà chị cải tiến từ tiếng két két sang tiếng ắt xì à?

Vy đơ người nhìn Duy.

- À! Chắc cậu nghe nhầm ý mà! Làm gì có chuyện đó!

- Đúng! Có lẽ tôi nghe nhầm!

- Đây! Tôi bảo mà! Thôi ra ngoài uống nước đi!

- Thôi! Tôi phải về rồi!

- Về sớm thế?

- Cũng muộn rồi! Tôi có rất nhiều việc phải làm!

- À.. ừ! Vậy cậu về đi! Khi nào Huyền Anh về thì tôi sẽ chuyển lời cho nó!

- Không cần đâu! Tự tôi sẽ có cách! Tạm biệt!- Anh quay lưng bước đi.

Đợi Duy đi khuất, Vy đập tay vào cánh tủ, Huyền Anh từ từ mở cửa tủ bước ra.

- Phù! May quá! Sợ thật đấy! Tỷ thì chết!- Huyền Anh thở phào nhẹ nhõm.

- Chị ghét em lắm! Sao em lại phải trốn tránh như thế? Em sợ cậu ta à?

- Không! Chỉ là em không thích gặp anh ta thôi!

- Đúng là...- Vy lắc đầu ngao ngán.

- Cảm ơn chị đã giúp em nha! May quá! Xin lỗi tại ban nãy em không chịu được nên mới hất xì!

- Không sao đâu! Cậu ta không biết là được rồi!

Bên cạnh chiếc BMW hạng sang là chàng trai mặc vét đen, 2 tay đút túi quần, mái tóc hung đỏ ánh lên trong nắng. Anh ngẩng mặt nhìn lên, đôi mắt màu cà phê khẽ nhắm lại.

“Em to gan quá rồi đấy! Dám trốn anh à? Phải trừng phạt em rồi!”- Anh mỉm cười.

- Bây giờ em phải sang nhà Trang!

- Sang nhà Trang?

- Hôm qua về nhà luôn mà không nói sớm với cô ấy, bây giờ em phải sang không thì Trang sẽ lo lắng cho em lắm! Tiện thể sang chơi luôn! Có thể tối nay em sẽ về muộn!

- Thế à? Vậy thì em đi đi! Tối nay chị cũng sẽ về muộn mà! Chị đi ăn liên hoan với tổ của chị!

- Ủa! Đúng là xong rồi có khác! Sướng ghê!

- Hi hi! Thành công mỹ mãn mà em!- Vy nháy mắt.

- Từ hôm qua đến nay con sao vậy?

- Con lo quá mẹ ơi! Không biết Huyền Anh sao rồi? Cả tối qua con chạy đi tìm nhưng không thấy cậu ấy đâu!

- Có lẽ bạn ấy về nhà rồi! Có thể có việc bận mà con!

- Con cũng nghĩ thế! Vậy nên hôm qua con mới về nhà luôn! Nhưng con vẫn lo lắm!

- Lo gì con? Nếu có gì thì chị gái của Huyền Anh đã gọi điện hỏi con rồi mà! Không gọi nghĩa là Huyền Anh đang ở nhà rồi!

-... Có lẽ thế!

- Hôm nay là chủ nhật, mẹ muốn nấu 1 bữa thật ngon! Bây giờ con đi chợ với mẹ nha!

- Vâng!- Trang thở dài.

- Chà! Con cá này to thật đấy! Con xem này!

- Vâng! To thật đấy!- Trang gượng cười.

- Mua về rán nha!

- Thế nào cũng được ạ!

- Chị ơi! Bán cho em con cá này!

- Vâng!

- À Trang này! Con đi mua mỳ và nước sốt để về làm mỳ Ý đi! Mẹ rất thích món mỳ Ý con làm!

- Vâng!

Trang chậm rãi đến quầy bán mỳ ống và nước sốt.

- Trang!

Cô giật mình khi nhận ra giọng nói đó.

- Aaaaaaaaa! Huyền Anh hhhhhhhhhhh!- Trang lao vội đến ôm chầm lấy Huyền Anh khiến cô không thở nổi.

- Ồi ời... Cậu làm gì thế? Muốn tớ tắt thở à?- Huyền Anh nói không ra hơi.

- Cậu là đồ đáng ghét! Hôm qua cậu đi đâu hả? Cậu có biết tớ lo cho cậu đến mức nào không?- Trang hét lên.

- Tớ xin lỗi! Hôm qua tớ về sớm có việc! Tớ không có điện thoại nên không thể gọi cho cậu được!

- Thôi không sao! Cậu về là tốt rồi!- Trang cười tí mắt.

- Hôm nay tớ sang nhà cậu ăn cơm nha! Đang thèm món mỳ Ý của cậu đây!

- A! Tớ đang đi mua nguyên liệu đấy! Chờ tớ nhé! Hôm nay tớ sẽ làm nhiều món khác cho cậu lác mắt luôn! Mỳ Ý đã là cái gì?- Trang vỗ ngực.

- Thế á? Woa, Trang giỏi à nha!

- Hi hi!

- Ồ! Đây chẳng phải là cô bé hôm qua sao?

Trang và Huyền Anh quay đầu lại. Trang lập tức nhận ra ngay người đang đứng trước mặt mình. Cô ngạc nhiên xen lẫn ngại ngùng.

- Cháu... cháu chào bác ạ!- Trang lí nhí.

Còn Huyền Anh thì ngơ ngác chẳng hiểu gì.

- Trùng hợp nhỉ? Vậy là chúng ta lại gặp nhau rồi!

- Vâng!- Trang gượng cười.

Đó là bà Tuyết, cô của Đạt, người mà hôm qua đã đổ lỗi cho cô vì tội va vào người bà. Trang nhìn bà, hôm nay trông bà thật giản dị với khuôn mặt mộc, áo sơ mi trắng đơn giản và chiếc quần ống suông. Tuy giản dị nhưng bà vẫn toát lên vẻ quý phái, sự sang trọng của 1 người thành đạt.

- Nghe cô bé này nói cháu nấu ăn rất giỏi?- Bà Tuyết chỉ tay vào Huyền Anh.

- Không đến mức đó đâu ạ!- Cô xua tay.

- Đừng khiếm tốn như thế! Cháu ta rất thích ăn mỳ Ý, nó toàn bắt ta phải khổ sở làm cho nó như thế này đây!- Bà Tuyết thở dài.

-...

- Có vẻ cháu làm mỳ Ý rất ngon! Khi nào rảnh... cháu có thể sang nấu cho nó 1 bữa hộ ta được không?

- Dạ! Cháu cũng nấu bình thường thôi ạ! Và cũng tùy từng khẩu vị của mỗi người!

-Ồ! Yên tâm đi! Nó thích ăn lắm! Khẩu vị như thế nào nó cũng ăn được hết mà!

-...

- Ngày mai cháu hãy qua nhà ta nhé!

- Cháu...

- Không sao đâu! Thằng cháu ta nó ngoan lắm! Ta nghĩ cháu cũng biết nó đấy!

-...

Bà Tuyết lấy từ trong túi ra 1 tờ giấy, đưa cho Trang.

- Đây là địa chỉ nhà cháu ta! Mai cháu nhớ qua nhé! Ta sẽ chờ cháu! Cháu mà không sang thì ta và nó sẽ buồn lắm đấy!

- Dạ... vâng!

- Tốt lắm! Cảm ơn cháu! Ta đi đây!

- Vâng! Cháu... chào bác!

Bà Tuyết quay lưng bước đi, 2 tay cầm rất nhiều túi linh kính đựng đồ ăn.

76. Chương 38

- Anh... có thể đưa tôi về được không?- Huyền Anh lí nhí.

- Chưa đến lúc!

- Cái gì mà chưa đến? Tôi phải về ngay mà! Mấy đêm nay đã không về rồi! Điện thoại thì bị hỏng, chị Vy sẽ lo lắng cho tôi!

- Chị Vy... không có ở nhà!

- Làm sao mà anh biết?- Huyền Anh nhú mày.

Anh không trả lời, chỉ nằm đó, nhắm mắt lại 1 cách rất bình thản.

- Này, anh bị điếc à?

- ...

- Thôi được rồi! Tôi tự về vậy!

Huyền Anh đứng dậy đi ra khỏi phòng, còn thì Duy vẫn nằm đó.

“Đồ điên! Đồ biến thái! Không đưa về thì cứ nói thẳng ra, còn bày trò ‘Chưa đến lúc’! Chưa chưa cái đầu anh ý! Hứ! Mình tự về là được chứ gì? Tại hấn mà mình lại phải nghỉ học hôm nay!”

- Cô đi về à?

Huyền Anh giật mình quay ra đằng sau, đó là bà Kim.

- À vâng! Cháu phải về đây ạ! Muộn rồi!

- Muộn gì đâu? Bây giờ mới 9 giờ sáng mà!

- Thôi ạ! Chị cháu đang chờ ở nhà! Cháu phải về ngay kéo chị ấy mắng cháu chết!- Huyền Anh cười xòa.

- Tôi xin lỗi nhưng chưa được phép của cậu chủ thì cô không thể đi khỏi đây được!

- Sao lại thế???

- Đây là ý của cậu chủ, tôi không thể tiết lộ nguyên nhân! Phiên cô vào trong cho!- Bà Kim hơi cúi đầu, tránh ra 1 bên tỏ ý nhường đường cho Huyền Anh vào trong.

Huyền Anh tức giận lao vào phòng Duy.

- Anh làm cái trò gì thế hả? Có để cho tôi về không thì bảo?

- ...

- Anh điếc à?

Cô vợ lấy 1 cái gối định ném vào người anh nhưng ngay lập tức tay cô bị anh giữ chặt lấy. Anh giật cái gối từ tay cô ném ra chỗ khác.

- Thả ra!

Duy không trả lời, anh nhìn cô chăm chăm, mặt không biểu lộ cảm xúc, tay vẫn nắm chặt.

- Anh làm cái trò gì thế? Thả ra để cho tôi về!

- Ngoan ngoan... ở lại. Không thì... đừng trách!

- Cái gì?- Huyền Anh mở to mắt nhìn anh.

Anh thả tay cô ra, đứng dậy bước ra ngoài rồi đóng cửa lại, nhốt cô ở bên trong.

- Này! Thả tôi ra! Anh điên à? Thả tôi ra!- Cô đập cửa liên tục.

Anh không quan tâm, bình thản tiến về phía trước.

- Canh chừng! Nếu để xềnh, các người sẽ... biến mất.- Anh lạnh lùng nói, tiếp tục bước đi.

- Vâng thưa cậu chủ!- Đám người hầu cúi xuống, mặt ai cũng tái mét vì sợ.

Không làm theo lời anh thì chỉ có nước chết.

—

77. Chương 39

- Cậu biết bà ấy à?

- Không!

- Vậy tại sao bà ấy lại nói cô gái ngày hôm qua là như thế nào?

- À! Đó chính là người mà tớ đụng phải tối hôm qua!

- Vậy á! Là bà ta hả? Hay quá! Đang định tìm để trả thù thì lại tự dẫn xác đến!- Huyền Anh xắn tay áo, hùng hổ đi ra ngoài

- Ấy ấy! Cậu làm gì vậy? - Trang giữ tay Huyền Anh.

- Cho bà ta 1 trận! Vì bà ta mà tối qua cậu mới như thế!

- Không phải tại bà ấy đâu! Bà ấy không sai mà!

- Cậu còn bệnh nữa à? Cậu hiền quá đấy Trang ạ!

- Không phải do bà ấy đâu! Đạo này tớ hay bị mệt mà! Chắc hôm qua ằm quá nên tớ mới bị nhức đầu thôi!

-...

- Kệ đi! Đừng có đánh oan người ta như thế!

-...

- Huyền Anh!- Trang hét lên.

- Sao?- Cô tỉnh bơ.

- Sao cậu không nói gì thế?

- Ô kìa! Cậu có hỏi tớ đâu nhỉ?- Huyền Anh tỏ vẻ ngây thơ.

- Thôi chịu cậu đấy!

- Mà này! Bà ấy nói cậu biết cháu trai bà ấy là sao? Trong khi cậu không quen bà ấy thì làm sao quen được cháu bà ấy chứ?

- Ủ! Tớ cũng không hiểu! Tớ có biết cháu bà ấy là ai đâu?

- Vậy á? Là nhỉ? Hay là bạn cấp 2 của cậu?

- Hâm à? Cấp 2 thì tớ phải biết chứ!

- Vậy à? Mà trông bà ấy trẻ thế, tớ nghĩ cháu bà ấy chừng cấp 1 là cùng!

- Chuẩn đấy! Tớ cũng nghĩ thế!- Trang cười tít mắt.

- Biết ngay mà! Nhắc đến trẻ con là sáng mắt lên! Lúc nào cũng trẻ con, trẻ con. Tớ chẳng thích trẻ con gì cả! Đôi khi chúng nó hư, đòi hỏi, khóc lóc làm tớ khó chịu!- Huyền Anh bĩu môi.

- Ai bảo cậu thế hả? Trẻ con đáng yêu mà! Tớ đang mong mai sau có thật nhiều cháu để được bế đây!

- Lấy chồng sớm đi! Lúc đấy tha hồ mà bế con cả ngày!- Huyền Anh nháy mắt.

- Chồng cái đầu cậu ý! Còn lâu tớ mới lấy chồng!

- Thôi đi! Chả muốn quá ý chứ!

- Dối cậu rồi!- Trang hét lên.

- Thôi mà! Chín hồi! Làm gì mà nóng thế?- Huyền Anh lay lay tay Trang.

- Thôi không nói với cậu nữa! Mua nhanh còn về làm kẹo mận!

- Cái đồ...

- Lêu lêu!- Trang le lưỡi.

- Thưa chủ tịch! Tôi đã điều tra về cô bé đó rồi ạ!

- Nói đi!

- Cô bé đó tên là Nguyễn Phương Trang, học lớp 12A trường Royal. Bố cô bé trước là giám đốc công ty Trung Anh.

- Công ty Trung Anh? Đó chẳng phải là công ty con của Duy Anh sao?

- Vâng! Công ty đó vì nợ nần nên phá sản và đã bị Duy Anh thu hồi.

- Ai là người ra lệnh thu hồi công ty đó?

- Là chủ tịch Duy Anh ạ!

- Anh trai ta ư?- Bà Tuyết ngạc nhiên.

- Vâng thưa chủ tịch!

- Sao lại có thể như thế được?

-...

- Thôi được rồi! Cảm ơn anh! Anh làm rất tốt!

- Cảm ơn chủ tịch! Đó là trách nhiệm của tôi!

Bà Tuyết khẽ thở dài.

“Hóa ra là con gái của giám đốc Trung Anh à? Có vẻ khó đây!”

Bà lấy 2 tay day day thái dương, lông mày hơi nhíu lại vì mệt mỏi.

- Sao cậu có vẻ buồn thế hả Huyền Anh?

-...

- Này!

-...

- Huyền Anh!

- Hả?- Huyền Anh ngơ ngác quay sang nhìn Trang.

- Cậu làm sao vậy?

- Sao là sao?

- Cậu cứ thần thờ như kiểu bị ma nhập ý!

- Ma nào nhập chứ?

- Cậu có bị mệt hay sốt không?

- Không!

- Thôi cậu vào nhà đi! Mình làm nốt cho! Cũng sắp xong rồi!

- Ủ! Cảm ơn nhé!- Huyền Anh gượng cười.

- Trông cậu có vẻ mệt đấy! Hay tối nay chúng mình đi mua sắm để thay đổi không khí tí đi!

- Đi mua ở đâu?

- Trung tâm Beauty Mall!

- Ủ! Cũng được!

- Cũng cái gì? Quá được ý chứ!

- Vậy ăn tối xong đi luôn nha!

- Đương nhiên!

Tại Beauty Mall...

- Đi ra khu kia chơi không?

- Chỗ đó toàn giày dép thôi! Chán chết! Tớ thích xem áo hơn cơ!

- Nhưng tớ đang cần mua 1 đôi giày bệt!

- Tớ đang cần mua áo phong Oggy!

- Suốt ngày Oggy! Cậu không thấy chán hả Huyền Anh? Mà tớ thấy quần áo của cậu đa số toàn là áo phong hoạt hình thôi! Sao cậu ăn mặc trẻ con vậy?

- Kệ tớ! Sở thích của tớ mà!- Huyền Anh bĩu môi.

- Thế bây giờ tớ ra kia, cậu ở đây mà xem áo!

- Rồi ok! Tớ tập trung ở NEW nhé!

- Ồ!

- Chán quá! Mang tiếng là trung tâm thương mại lớn mà toàn đôi xấu mù!- Trang than thở.

Bỗng cô dừng lại ở 1 gian hàng. Một đôi giày búp bê bằng da chấm bi trắng và có nơ nhỏ xinh xắn đơn điệu ở giữa với đủ các loại màu đã tình cờ lọt vào mắt Trang. Cô đến gần, cầm chiếc giày và ngắm nghía mãi không thấy chán.

- Tôi có thể giúp gì cho quý khách ạ?

- Đôi này bao nhiêu hả chị?

- 1 triệu rưỡi thưa quý khách!

Trang há hốc mồm nhìn cô nhân viên bán hàng.

- 1... 1 triệu rưỡi???

- Vâng! Vì đây là da thật! Hàng này mới nhập sáng nay từ Nhật Bản nên giá thành luôn đắt hơn! Đây là nơi duy nhất bán loại sản phẩm này! Quý khách lên mạng hay tìm ở các trung tâm lớn khác đều không có đâu ạ!

Trang tiếc rẻ nhìn đôi giày búp bê.

Cô miễn cưỡng đặt đôi giày lại đúng vị trí ban đầu rồi đứng dậy.

- Thôi em không mua nữa!- Cô xua tay.

“Ôi tiếc quá! Đôi giày yêu quý! Mình muốn có nó!”- Trang quay đầu lại, nhìn đôi giày với vẻ tiếc nuối.

Cô chán nản đi đến NEW để chờ Huyền Anh.

- Này! Trang!- Huyền Anh lao nhanh về phía cô.

- Hả?- Trang ngơ ngác.

- Áo này đẹp không?

- Đây là Joey trong phim mèo Oggy mà!

- Ủ đúng rồi! Đẹp không? Tớ mặc hợp nhĩ?

- Ủ! Hợp lắm!- Trang cười gượng.

- Sao vậy? Trông cậu có vẻ không vui!

- Đâu có? Tớ vẫn bình thường mà!

- Thế cậu đã chọn được giày chưa?

- À! Ở đây toàn giày xấu chết! Thôi đi về đi!

- Chờ tớ ra thanh toán đã!

- Ủ! Nhanh lên đấy nhé!

”Summer after high school when we first met

We make up in your Mustang to Radiohead

And on my 18th Birthday
 We got matching tattoos.
 Used to steal your parents' liquor
 And climb to the roof
 Talk about our future
 like we had a clue
 Never plan that one day
 I'd be losing you.
 And in another life
 I would be your girl
 We keep all our promises
 Be us against the world.
 And in another life
 I would make you stay
 So I don't have to say
 You were the one that got away
 The one that got away."

- Woa! Chị Ngân hát hay quá!
- Cảm ơn em! Chị cũng bình thường thôi mà!
- Trời ơi! Ngân mà hát hay á? Như vịt đực ý!- Việt bĩu môi.
- Em thấy chị Ngân hát hay mà! Anh hát hay bằng chị ấy chưa mà đòi chê?
- Mỗi người 1 ý kiến mà! Anh thấy Ngân hát chán chết!
- Còn em thấy chị Ngân hét hay chứ không phải hát hay!- Chi bụm miệng cười.
- 2 anh chị này thật là... không biết cảm thụ âm nhạc gì cả!- Vy lườm nguýt Chi và Việt.
- Kệ 2 người đó đi Vy! Hứ!- Ngân vênh mặt.
- Ố ồ! Có người dỗi rồi kìa! Anh Việt làm gì đi chứ!- Chi huých tay Việt.
- O sao lại là anh?- Việt ngơ ngác.
- Thì từ trước đến nay chỉ có anh là đồ được chị ý thôi mà! Không anh thì ai vào đây nữa?
- Thôi đi! Tha cho tôi cô nương ơi!
- Nào nào nào mọi người! Ai lên hát đi chứ? Sao không ai dám lên ngoài Ngân và Nhật thể nhỉ?
- Tổ trưởng Hoàng à! Sao tổ trưởng không hát luôn đi còn bắt bọn tôi lên?- Chi than thở.
- Hôm nay tôi bị viêm họng, không hát được! Vậy nên ai hát hay thì lên đi!
- Kevin!
- Gì?
- Anh lên hát đi!- Vy lay lay tay anh.
- Sao lại là tôi?- Kevin ngơ ngác.

- Hôm nọ anh hát Mirrors hay mà! Anh lên đi!

- Hôm đấy chẳng qua là tôi nổi hứng lên thôi! Giờ tôi không rảnh!- Anh xua tay.

- Lên đi mà! Anh hát hay lắm lắm lắm lắm...

- Không là không! Lắm cái gì mà lắm?

- Đi mà! Hát đi! Anh hát hay mà! Tôi thích giọng ca của anh lắm ý!- Vy nhìn Kevin với ánh mắt cún con.

-...

- Đi mà! Kevin đẹp trai!

Kevin ngạc nhiên nhìn Vy. Đây là lần đầu tiên anh được nghe cô khen nhiều đến mức đấy.

Không biết là khen thật lòng hay khen đểu đây?

Nghi lắm!

- Thôi được rồi! Nể đồ Mèo Xù nhà cô lắm đấy nhé!

- Hí hí!- Vy cười tí mắt.

- Ồ!!!- Mọi người cùng đồng thanh khi nhìn thấy Kevin bước lên và cầm lấy micro.

- Giám đốc hát ư?

- Lần đầu tiên tôi thấy giám đốc hát!

- Đúng! Lần đầu tiên trong lịch sử!

Tiếng xì xào, bàn tán bắt đầu vang lên. Vy ngạc nhiên nhìn tất cả mọi người xung quanh.

Mọi người chưa từng nghe Kevin hát ư? Làm gì đến mức đấy nhỉ?

78. Chương 39

Ads - Chiều nay đại diện của tập đoàn Luxury Style sẽ đến sớm thừa giám đốc!

- Chiều nay rồi ư? Sớm vậy à? Tôi tưởng là sáng mai mới đến chứ?- Kevin nói, vẫn giữ vẻ bình thản, lạnh lùng của 1 người lãnh đạo nghiêm khắc.

- Họ mới thay đổi lịch, sẽ đến sớm hơn so với dự định.

- Người đó là ai?

- Dạ! Tên anh ta là Ngô Gia Huy, năm nay 24 tuổi!

- Gia Huy – người đã làm cho nhiều công ty phải phá sản?

- Vâng thừa giám đốc! Hiện tại anh ta đang làm phó giám đốc cho tập đoàn Luxury Style! Mới đảm nhiệm tuần trước ạ!

- Tôi biết! Dự định bao giờ đến nơi?

- Khoảng 3 giờ chiều nay ạ!

- Được rồi! Anh có thể đi!

- Vâng thưa giám đốc.

Anh dựa người, đan 2 tay để ra đằng sau gáy.

“Có đối thủ rồi đây!”- Anh khẽ thở dài.

Rồi khoe miệng ai đó nhếch lên tạo thành 1 đường cong.

Trong khoang hạng sang của 1 chiếc máy bay, có 1 chàng trai mặc bộ vest sang trọng màu xám, mái tóc ngắn màu đen, đeo chiếc kính râm, 2 chân bắt chéo, tay cầm ly rượu vang đang nhìn ra bên ngoài.

- Thưa giám đốc, sắp hạ cánh rồi ạ!

- Nhanh vậy sao?- Người đó ngạc nhiên, nâng ly rượu nhấp 1 ngụm.

- Vâng! Giờ đã là 2 rưỡi rồi ạ!

- Được rồi! Việc tôi nhờ... ông đã làm cả rồi chứ?

- Vâng! Đã hoàn thành thưa giám đốc!

- Tốt! Vậy cứ theo kế hoạch mà triển khai!

- Vâng!

Đến nơi, người đó đứng dậy, dứt tay túi quần và thong thả đi xuống, đằng sau có 2 tên vệ sĩ mặc áo đen rất to lớn.

Anh bước vào trong xe, dựa lưng vào, chân bắt chéo.

Her lips, her lips, I could kiss them all day if she let me
 Her laugh, her laugh, she hates but I think it's so sexy
 She's so beautiful, and I tell her every day
 Oh, you know, you know, you know, I'd never ask you to change
 If perfect's what you're searching for then just stay the same
 So, don't even bother asking if you look ok
 You know I'll say
 When I see your face, there's not a thing that I would change
 Because you're amazing, just the way you are
 And when you smile, the whole world stops and stares for a while
 Because girl you're amazing, just the way you are
 The way you are, the way you are
 Girl you're amazing, just the way you are
 When I see your face, there's not a thing that I would change
 Because you're amazing, just the way you are
 And when you smile, the whole world stops and stares for a while
 Because girl you're amazing, just the way you are. Yeah!"

- Hoan hô! Hay quá!

Tiếng vỗ tay rào rào lại vang lên.

- Nào! Bây giờ thì ai muốn lên hát nào?

- Tôi!

- Tôi!

- Không! Tôi cơ!

Mọi người thi nhau giơ tay. Tổ trưởng Hoàng ngạc nhiên nhìn những cánh tay đang giơ lên và những khuôn mặt hớn hở đang mong được hát. Có lẽ nhờ Kevin mà họ mới có hứng để hát như thế.

- Từng người thôi! Sao nhiều vậy?- Ông Hoàng hoa cả mắt.

- Thế nào? Tôi hát hay chứ?- Kevin nháy mắt nhìn Vy.

- Hay! Hay lắm! Sao anh không lên hát ngay từ đầu?

- Không thích!

- Sao lại không thích?

- Không biết!

- Đúng là dở hơi!

- Cô có biết bài hát ban nãy tôi dành tặng cho ai không?

- Ai?

- Đoán đi!

- À! Dành ẹ anh hả?

- Không!

- Bà anh?

- Cô bị hâm à? Cô dịch lời ra và xem bài này là dành cho người như thế nào?

- “Đôi mắt, đôi mắt cô ấy, khiến những vì sao kia mờ nhạt
Mái tóc, mái tóc cô ấy, thẳng mượt tự nhiên chẳng cần sửa sang
Cô ấy thật đẹp, và tôi nói vậy với cô ấy hàng ngày
Tôi biết, tôi biết, khi tôi khen ngợi thì cô ấy không hề tin tôi
Và thật, thật đáng buồn khi nghĩ cô ấy không nhận ra những gì tôi thấy...”

Kevin chăm chú nhìn Vy đang nheo mắt nhìn vào và dịch lời bài hát.

- Thế nào? Hiểu chưa?

- À! Dành cho 1 cô gái!

- Bây giờ mới hiểu! Đúng là Mèo Xù kém cỏi!- Kevin khoanh tay trước ngực, bấu môi nhìn Vy.

- Anh... anh...- Vy cứng họng.

- Thôi! Bây giờ tôi chỉ vào ai thì người đó phải lên hát! Không nhượng bộ nữa!- Tổ trưởng Hoàng lên tiếng với vẻ mặt nghiêm trọng.

- Uầy! Chán thế? Tôi còn chưa lên mà!

- Ủ! Tôi cũng thế!

- Cô Vy!

- Hả?- Vy ngơ ngác nhìn ông Hoàng.

- Cô! Lên hát!- Tổ trưởng Hoàng chỉ tay vào cô.

- O kìa! Sao lại là tôi? Tôi đâu bao sẽ lên hát?

- Không biết! Tôi không nghe thấy gì cả! Lên hát!

- Kevin! Cứu tôi!- Vy liếc mắt cầu cứu Kevin, môi mấp máy.

Anh dựa người vào ghế sofa, khoanh tay trước ngực, chân bắt chéo với vẻ thản nhiên.

- Lên hát đi!- Anh hất mặt nhìn cô.

Vy đơ người nhìn anh.

- Cô Vy! Sao còn đứng đó? Lên hát đi!

- O... Tôi... tôi...

- Lên đi! Vòng vo quá!

- Lên đi!- Kevin cười nửa miệng.

- Tôi nhất định sẽ trả thù anh!- Vy trừng mắt nhìn Kevin.

Vy run rẩy lên trên và cầm micro. Mọi người ở dưới im lặng quan sát từng cử chỉ của cô.

- Em... em không biết hát!

- Đừng biện hộ nữa! Em mau hát đi! Xinh xắn thế này mà không biết hát à? Hơi bị điều đấy!

- Em... em không biết thật mà!

- Hát tạm bài gì đó đi! Không nhất thiết là phải nhạc trẻ, nhạc Hàn, nhạc Mỹ gì gì đó đâu mà!

- Vậy... sau đây em xin hát bài “Một con vịt” ạ!

- Hảaaaaaa???- Mọi người trở mắt nhìn Vy, chỉ trừ 1 người. Thậm chí người đó còn cười thích thú.

- Không còn bài gì khác hả em?

- Thôi được rồi! Hát đi!

- “Một con vịt xòe ra 2 cái cánh
 Nó kêu rằng ‘quác quác quác quác quác’
 Gặp hồ nước nó bì bà bì bôm
 Lúc lên bờ vẫy cái cánh cho khô!”

Ai cũng bùm miệng cười sau khi nghe cô hát, có người còn cười thành tiếng.

- Trời ơi Vy ơi! Giọng hát của em nghe ngang quá!- Chi xua tay.

Ngân giẫm mạnh vào chân Chi.

- Á! Đau! Chị làm gì vậy? - Chi xuyết xoa.

- Em hâm à? Sao em lại nói thế với Vy?

- Em chỉ nói sự thật thôi mà!- Chi phụng phịu.

- Em chưa từng nghe câu “Sự thật mất lòng” à? Đồ ngốc! Vy là người nhỏ tuổi nhất tổ chúng ta, hơn nữa lại mới vào làm chưa được bao lâu, em hâm nó vừa thôi chứ?

- Á! Em hiểu rồi!

- Chị Ngân, chị Chi, anh Việt! Em hát hay không?

- Hay em ạ!

- Ủ! Cũng hay! Giọng em nghe đáng yêu lắm!- Ngân mỉm cười.

- Cũng được!- Việt nói.

- Cảm ơn các anh chị!- Vy sung sướng.

Duy chỉ có Kevin là im lặng, anh chẳng nói gì, chỉ ngồi nhìn Vy đang cười nói với mọi người. Lại 1 lần nữa tim anh đập nhanh khi bắt gặp nụ cười tự nhiên đó của Vy.

Cô ngốc thật đấy! Anh nói vậy rồi mà không biết anh hát bài đấy là dành tặng cho ai.

Thậm chí dịch cả lời ra rồi mà vẫn không suy ra được!

Cô còn chẳng thèm để ý khi hát “Just the way you are” anh chỉ nhìn cô mà không nhìn đi đâu khác.

Kevin khẽ thở dài nhìn cô.

80. Chương 40

- Woa! Vy thành người mẫu luôn rồi! Em giỏi quá! Mới có 2 ngày mà đã thạo thế này, chị phục em rồi đó nha!- Ngân nháy mắt.

- Em cũng không ngờ được! Bây giờ em có thể đi mà không sợ ngã mà cũng chẳng sợ đau!

- Em ngã nhiều, đau nhiều rồi thì đương nhiên phải quen rồi chứ!

- Ô kìa! Ai bảo chị thế? Em vẫn còn ê ẩm đây này! Sướng gì đâu?
- Thôi dù sao đi được là tốt rồi! Chị trước kia phải khổ sở tận 1 tuần mới đi được, tại chân đau quá mà!
- Em cũng đau chân, nhưng nhẹ thôi! Hi hi!
- Cô Vy!- Tiếng tổ trưởng Hoàng từ đằng sau, trên tay ông cầm 1 xấp giấy tờ.
- Tổ trưởng?
- Hãy mang cái này cho giám đốc đi!- Ông Hoàng đưa xấp giấy tờ đó cho Vy.
- Hả???
- Tôi phải qua chỗ cánh gà sau sân diễn có chút việc.
- Ô nhưng mà...
- Không nhưng nhị gì cả, giám đốc bảo muốn gặp cô nên tiện thể tôi đưa cái này cho cô!
- Giám đốc muốn gặp... tôi á?- Vy chỉ vào mình.
- Ủ! Mang ngay nhé! Tôi phải đi đây!- Nói rồi ông Hoàng chạy vụt đi trông có vẻ gấp gáp lắm.
- Chị đi với em!- Ngân mỉm cười nhìn Vy.
- Cô Ngân! Vào trong này xem giúp tôi bộ chấm bi này cái! Nên cái cái nơ này ở chỗ nào?
- Chú tị đi mà xem! Sao lại nhờ tôi?
- Cái này cô biết mà! Nếu cô mà giúp thì tôi sẽ thiết kế riêng cho cô 1 bộ váy mà cô thích, được không?
- Thật á? Ok luôn! – rồi quay sang Vy – Em đi 1 mình đi nha! Chị vào đây chút! Phiên em! Hi hi!
- Chị thật là...- Vy lườm Ngân.

- Thôi mà! Em lên đưa giám đốc 1 tý thôi mà! Xong thì xuống đây với chị! Ok?

- Thôi được rồi! Em nể chị đây!

- Rồi! Đi đi nhanh lên!

“Đúng là cái đồ... Bỏ mặc chị em thế này đây!”- Vy lẩm bẩm.

Cô tức giận lao thật nhanh đi.

Bỗng...

Rầm...

Cô ngã phịch xuống đất, tập giấy tài liệu theo gió bay tứ tung lộn xộn hết cả.

Cô bàng hoàng nhìn chỗ giấy xung quanh mình rồi từ từ ngược lên.

1 người con trai với bộ vest màu xám, tay dứt túi quần, đôi mắt 1 mí màu xám tro đang nhìn cô, đằng sau anh vẫn là 2 tên vệ sĩ mặc đồ đen to cao. Cô ngồi dậy, nhặt chỗ giấy đó xếp lại thành 1 xấp như ban đầu rồi đứng dậy, cúi gằm mặt xuống, lướt nhanh qua anh.

- Đứng lại!- Anh ra lệnh.

Cô dừng lại.

- Cô không xin lỗi tôi?- Anh quay mặt lại nhìn cô.

“Chết tiệt! Tên chết dẫm nào thế này? Đang vội thì chớ! Trời ơi là trời!”- Cô bặm môi, nhắm chặt mắt lại.

- Cô có nghe thấy gì không?- Anh vẫn kiên nhẫn nhắc lại.

Cô từ từ quay đầu lại, nhìn anh.

“Ồ nhưng mà! Hắn nhìn thấy mình cơ mà! Đáng lẽ hắn phải tránh ra chứ nhỉ? Mình đâu có lỗi? Sao phải xin lỗi?”

Cô gật gật đầu cảm thấy mình đúng nên quay lưng đi, tiếp tục bước, coi như anh là không khí.

- Giữ cô ta lại!- Anh lạnh lùng ra lệnh cho 2 tên vệ sĩ.

Ngay lập tức, 2 tên vệ sĩ chạy tới cầm chặt lấy tay cô rồi kéo đến chỗ anh.

- Anh muốn gì?- Cô gắt lên.

- Xin lỗi mau!- Anh gằn giọng.

- Tôi làm gì sai à? Sao tôi phải xin lỗi anh?

- Cái gì? Cô đâm vào người tôi!

- Anh nhìn thấy tôi đang chạy nhưng không né, anh sai còn gì!- Vy gân cổ lên cãi.

- Cô...

Bỗng có tiếng chuông điện thoại, là của anh. Anh nhắc máy.

- Được rồi! Chờ tôi!

Anh quay sang nhìn cô 1 cách tức giận.

- May cho cô là tôi đang bận đó! Tôi sẽ còn tìm cô giải quyết! Đi!

2 tên vệ sĩ gật đầu “tuân lệnh” rồi thả tay ra, đi theo sau anh.

Vy đứng đó nhìn bóng anh đã khuất xa, lẩm bẩm:

- Đồ điên! Biến thái! Cái tên này mọc ở đâu ra thế không biết? Bực cả mình! Tìm thì tìm đê, tôi ngay đây này! Tôi sợ anh chắc? Hừ!

Rồi cô quay lưng, dậm mạnh chân xuống đất tỏ vẻ tức tối.

- Anh tìm tôi làm gì?- Vy thở dài, mệt mỏi nhìn Kevin.

- Tập tài liệu đâu?

- Đây này! Anh không thấy tôi đang cầm à? Mắt anh bị lè à?- Vy giơ xấp tài liệu, gất lên.

- Ô kìa! Cô bị làm sao thế? Tôi hỏi tử tế!

- Tử tế cái gì mà tử tế? Anh có gì muốn nói thì nhanh đi! Tôi còn về có chút việc.

- Sao tài liệu lại lộn xộn hết lên thế này? Tổ trưởng Hoàng không sắp xếp theo trình tự à?- Kevin ngạc nhiên nhìn tập tài liệu.

- Ban này tôi đi thì va phải 1 tên biến thái nên giấy tờ bị như thế, được chưa?

- Tên biến thái?- Kevin nhú mày.

- Anh không cần biết! Còn câu hỏi nào nữa không? Nhanh nhanh cho tôi cái!

- À! – Kevin ho nhẹ 1 tiếng – Cô vào làm người mẫu từ khi nào thế?

- Hả?- Vy sững sờ nhìn anh.

- Nhà thiết kế Kiên vừa gửi cho tôi danh sách người mẫu trình diễn cho bộ sưu tập mới vào tối mai, có tên cô và Ngân ở tổ 5. Thế này là thế nào?

- Cái này...- Vy lắp bắp.

- Cô thích làm người mẫu à? Sao không nói sớm? Tôi sẽ xếp cho cô 1 chỗ ngay mà!

- Xếp cái đầu anh! Chẳng qua là do thiếu người mẫu nên tôi và chị Ngân mới phải thay thế thôi!

- Thiếu người mẫu à? Gay nhỉ?- Kevin thở dài.

- Đúng rồi! Gay lắm ý! Hay là anh hãy tìm 2 người mẫu khác thay thế cho tôi và chị Ngân đi!- Vy lao đến lay lay tay áo Kevin.

- Cô hâm à? Đó không phải là nhiệm vụ của tôi!- Kevin giăng tay ra, nhăn nhó.

- Sao lại thế? Anh là giám đốc cơ mà! Cái này chỉ cần anh búng tay phát là xong!

- Không! Tôi không liên quan đến mấy chuyện đó, cô bảo ông Kiên tìm người mà thay thế ý!

Nghe đến 2 từ “ông Kiên” thì Vy xụ mặt xuống.

- Sao thế?

- Nếu như chú Kiên thuê thêm được người mẫu thì tôi đã chẳng cần phải cầu cứu anh như thế này!

Kevin khẽ nhếch mép nhìn cô.

- Thế thì rất tiếc! Tôi không thể giúp được rồi! Cô và Ngân đành phải thay thế 2 người mẫu còn thiếu kia thôi!- Anh nhún vai.

Vy không nói gì, thất vọng nhìn anh.

- Thế thôi tôi đi đây! Chào anh!

- Khoan đã!

Vy sung sướng quay mặt lại.

- Sao thế? Anh sẽ giúp tôi tìm người mẫu thay thế à? Thật sao?

- Không! Tôi chỉ định hỏi cô xem... mấy giờ rồi thôi!- Kevin cười mỉm.

- Anh đúng là... đồ đáng ghét, biến thái, chết dẫm! Không thèm nói với anh nữa! Tôi đi đây!

Vy lao ra cửa và đóng sầm lại, khổ thân cánh cửa vô tội tưởng chừng như sắp rời ra.

Đằng sau cánh cửa đó, chàng trai với mái tóc màu hạt dẻ nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế, đôi mắt màu cà phê nhìn ra ngoài cửa sổ, cười 1 mình.

- Vậy là... chúng ta sắp thành công?

- Đúng! Sớm thôi! Tập đoàn Fashion King sẽ phải phá sản nay mai. Không ngờ Kevin lại có thể sơ suất đến thế!

- Nhắc đến hắn, chúng ta phải cẩn thận. Kevin không phải hạng vừa đâu! Hắn đã thắng ngon lành vụ thầu của công ty xây dựng bên Đài Loan rồi đó!

- Thì đã sao? Lúc đó chỉ là may mắn thôi! Chẳng ai là may mắn mãi đâu! Lần này nhất định chúng ta sẽ thắng!- Chàng trai với mái tóc ngắn màu đen, đôi mắt 1 mí màu xám tro lạnh lùng nhìn người đối diện, tay cầm ly rượu, khóe miệng nhếch lên.

- Gia Huy! Gì thì gì nhưng tên Kevin đó không dễ chơi đâu! Cậu có biết không?

- Biết chứ! Sao lại không?- Anh từ từ nhấp 1 ngụm, vẻ mặt bình thản.

- Cậu không sợ sao?

- Sao tôi lại phải sợ? Anh không nhớ sao? Chúng ta đang có 1 người rất trung thành cơ mà!

Rồi như hiểu ra gì đó, người đó nhìn anh, cười lớn.

- Phải rồi! Cậu giỏi thật đấy Huy à! Ha ha ha ha...

- Đương nhiên!- Anh cầm ly rượu, nhấp thêm 1 ngụm, ánh mắt sắc lẹm với nhiều toan tính, mưu mô ở phía trước, khóe miệng nhếch lên tạo thành 1 nụ cười bí hiểm.

“Kevin, địa ngục đang chờ mày đấy!”

—

81. Chương 41

- Tôi đưa cô về nhà nhé!

- Thôi! Tôi đi xe buýt về là được rồi!

- Cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

- 11 giờ! Thì sao?

- Giờ này không có xe buýt đâu!

-...

- Tôi sẽ đưa cô về tận nhà! Giờ này con gái không nên ở ngoài đường 1 mình!
- Đi cùng anh còn nguy hiểm hơn cả ra ngoài đường 1 mình vào đêm khuya đấy!
- Vậy á? Tôi không nghĩ thế đâu! – Anh ghé sát vào tai cô – Ít ra tôi còn nhẹ tay hơn bọn bắt cóc đấy!

Vy rùng mình lùi ra đằng sau. Kevin cười nửa miệng, rút tay túi quần, nghiêng người nhìn cô.

- Thế nào? Có chịu đi không?
- Đi thì đi!- Vy hét lên.
- Đấy! Thế có phải ngoan không?

Vy tức giận mở cửa xe rồi đóng mạnh 1 cách thô bạo.

- Này này này! Tôi bắt đền cô đấy nhé!
- Đền cái đầu anh ý! May là tôi chưa đạp nát cái xe của anh đấy!
- Cứ thử đạp nát đi! Tôi sẽ cho cô biết thế nào là lễ độ!- Kevin mỉm cười.

- Nhất định mình phải mua được! Tiền của tôi đâu hết rồi nhỉ?

Trang lục lọi khắp phòng mình. Không chỗ nào trong căn phòng là không bị cô xới tung lên.

- A đây rồi! Ôi con lợn yêu quý của tôi!- Trang lôi từ túi trong tủ ra 1 con lợn đất màu đỏ.
- Nhất định vẫn còn tiền!- Cô liên tục lắc lắc con lợn.
- Biết là vẫn còn mà! Ha ha ha ha... Ông trời vẫn chưa ghét mình! Chiều mai đi học về rồi mua luôn! Mong rằng chưa hết hàng! Mua được lúc nào nào hay lúc đó! Nhất định phải mua được cho dù có phải nhảy xuống biển! Đúng rồi!- Trang tự nhủ.

Trang sung sướng ôm chặt lấy con lợn đất màu đỏ.

“Cảm ơn em yêu của chị nha! Biết ngay là sẽ có ngày phải dùng đến em mà!”

- Á á á á á... Tôi muộn học rồi!- Huyền Anh hét lên.

Cô chạy nhanh vào phòng vệ sinh làm VSCN.

- Em không ăn sáng hả Huyền Anh?
- Không ạ! Em muộn quá rồi! Em đi luôn đây!

Cô nhảy lên chiếc xe đạp điện thân yêu của mình rồi phóng đi với tốc độ tối đa.

- Này! Đi cẩn thận không đâm đấy!- Vy nói vọng từ đằng sau.
- Chết tiệt! Muộn quá rồi! Tiết đầu là tiết Toán! Bà Toán còn trù mình nữa chứ!
- Đã vậy lại còn bảo: “Nhờ bạn Bảo Duy mà em mới được điểm cao bài kiểm tra 1 tiết như thế! Nếu không có Duy thì em chỉ được điểm dưới trung bình mà thôi!”
- Eo ơi bực thế không biết? Cái gì mà nhờ Duy em mới được điểm cao chứ? Cô biết gì mà nói con như thế? Con tự làm mà! Có phải nhờ hần ta đâu? Mà hần ta được 10, con chỉ được có 8 thôi mà! Nếu chép thì phải được bằng điểm nhau chứ? Hơn nữa con và hần khác đề nhau, cô nói thế mà cũng nói được! Rõ đáng ghét!- Huyền Anh lẩm bẩm 1 mình.
- Thôi! Tập trung lái xe! Nghĩ đến bà ý chỉ khiến mình bực thêm thôi! Tớ đi muộn thế nào cũng bắt xuống phòng giám thị chép lại nội quy hoặc viết bản kiểm điểm hoặc tệ hơn thế!

- Mà bắt công thể nhỏ? Đầy lần tên Duy đi học muộn quá 2 tiết học, vào lớp còn không thèm xin phép mà chẳng bị làm sao, trong khi mình muộn có 1 phút mà mấy ông bà ý hét lên như kiểu thể giới sắp tận thế không bằng. Thế là thế nào? Ôi tức quá!- Huyền Anh hét lên.

- Huyền Anh à! Có người gửi cho cậu cái này!- Cô gái ngồi sau Huyền Anh đưa cho cô 1 mảnh giấy nhỏ được gấp rất kĩ, hẳn trong này phải có gì quan trọng lắm.

Cô từ từ mở ra và đọc nội dung bên trong mảnh giấy đó.

“Cuối giờ gặp bọn tao ở vườn hoa phía sau sân trường. Chỉ được đi 1 mình!”

Huyền Anh ngạc nhiên. Cô quay xuống hỏi người phía sau mình:

- Cái này ai đưa cho cậu vậy?

- Tớ không biết đó là ai, tớ chỉ cầm và đưa cho cậu thôi!

- Người đó đưa cho cậu tờ giấy này từ bao giờ?

- Mới thôi! Cách đây 15 phút!!

“Chết tiệt! Ai gửi cái này ỉnh nhĩ? Mình có gây thù oán cho ai đâu?”

- Huyền Anh!- Trang nhảy chân sáo vào lớp.

Cô vội dứt mẩu giấy vào túi quần.

- A! Trang!

- Tớ tan học đi mua giày với tớ ở Beauty Mall không?

- Ô! Tớ tưởng tối qua cậu chê là giày ở đó không đẹp?

- À! Có mấy đôi cũng đẹp lắm! Tớ nghĩ lại rồi! Tớ đi không?

- Xin lỗi cậu nha! Tớ bận rồi! Tớ không đi được đâu!

- Chán thế! Đi với tớ đi mà!- Trang phụng phịu.

- Tớ muốn lắm nhưng tớ không thể ý! Tớ bận thật mà!

- Thế thôi tớ đi 1 mình cũng được!

- Ủ!- Huyền Anh mỉm cười.

Reng reng...

- Ôi! Tôi chết mất! Tiết đầu là tiết Toán! Trời ơi chả lẽ tuổi trẻ của tôi bị vùi dập bởi những môn học và mấy bà chần giáo viên này sao?- Trang than thở.

- Chịu khó đi! Tớ cũng ghét bà Toán lắm nhưng bây giờ mà xin đổi giáo viên thì chúng mình ra bã ngay đấy!

- Nhưng học bà này cực hình lắm! Tớ không cam lòng!- Trang nhăn nhó.

- Tớ cũng thế!- Huyền Anh mếu máo.

- Ôi! Bà ấy đến rồi kìa!

- Tạm biệt cậu! Chúc cậu may mắn!

- Chào các em! Bài hôm nay hơi dài nên cô sẽ không kiểm tra miệng!

- Âu zê!- Cả lớp đồng thanh trong niềm hạnh phúc dâng trào.

- Nhưng bù lại, học xong bài này thì lớp ta sẽ có 1 bài kiểm tra 15 phút bao gồm cả bài hôm nọ và bài hôm nay!

- Ôi khônggggggggggg!- Cả lớp hét lên, có người còn suýt “ngất”.

“Biết ngay mà! Riêng bà này thì đừng bao giờ nghĩ đến chuyện được thành thoi! Tha cho hôm nay nhưng hôm sau còn khổ gấp đôi!”- Huyền Anh thở dài.

- Cả lớp trật tự! Mở sách vở ra học bài mới!- Cô giáo đập mạnh tay xuống bàn.

Vừa dứt lời thì cả lớp im bật, chẳng ai bảo ai cũng tự động lấy sách vở ra 1 cách khẽ khàng nhất, không ai dám ho he gì nữa.

- Em xin phép cô cho em vào lớp!

- Ủ! Em vào đi Duy!- Cô giáo dạy Toán nở 1 nụ cười thân thiện.

“Ôi nhìn kìa! Đáng ghét quá! Thật là bất công!”

- Này! Cậu có thấy bất công không? Tại sao tên Duy đó đi mượn lại không sao nhỉ? Rõ là thiên vị nhé!- Huyền Anh quay xuống giải bày nỗi bức xúc cho cô bạn bên dưới.

- Này! Cậu làm sao thế? Này!- Huyền Anh hươ hươ tay ra trước mặt cô bạn đó.

- Nào bỏ tay ra! Tổ đang ngắm Duy!- Cô gái gạt phăng tay Huyền Anh ra.

Huyền Anh há hốc mồm ngạc nhiên.

Duy chậm rãi đi vào lớp, kéo ghế và ngồi xuống. Có hàng chục con mắt hâm mộ của mấy cô nàng trong lớp đang hướng về anh, chỉ trừ 1 người.

- Ôi đẹp trai quá!

- Ủ! Anh Duy là đẹp trai nhất rồi!

- Ôi anh Duy! Ước gì mình nói chuyện được với anh ấy!

- Ủ công nhận! Nói chuyện được với anh ý thì quả là 1 điều quá khó khăn!

- Sao trên đời này lại có người đẹp trai đến thế nhỉ?

“Anh Duy? Đẹp trai nhất? Nói chuyện được thì quả là 1 vấn đề khó khăn? Lớp mình loạn rồi sao?”- Huyền Anh trở mắt nhìn họ.

- Cả lớp trật tự! Lấy -pa ra vẽ hình 12 vào vở cho tôi!

- Ôi! Mình không mang -pa rồi! – Huyền Anh quay xuống – Cho tớ mượn -pa nha!

- Không! Cậu mơ à? Tổ đang dùng mà!- Cô gái ngồi bàn dưới giấu ngay cái -pa ra đằng sau.

Duy khẽ mỉm cười, anh ghé sát vào tai cô.

- Em còn non lắm!

- Hứ! Đồ tình vi! Anh thì làm được cái gì mà lên mặt với tôi?- Huyền Anh bĩu môi.

Duy quay xuống, nhìn cô bạn đằng sau với đôi mắt màu cà phê cuốn hút và nụ cười giết người.

- Mình có thể mượn -pa của bạn được không?

Cô gái đơ người nhìn anh...

1s...

2s...

3s...

4s...

- Mượn -pa được không?- Anh nhắc lại lần 2.

- Đư... được...- Cô gái lắp bắp, mắt không rời khỏi anh như bị thôi miên, tay cầm cái -pa từ từ giơ lên trước mặt anh.

- Cảm ơn!- Duy với tay lấy cái -pa.
Huyền Anh há hốc mồm nhìn anh.

- Anh chơi bắn!

- Đâu có!- Anh tỉnh bơ.

- Không tính cái đó! Anh chơi bắn! Đưa -pa đây!

- Không!

- Trả -pa đây! Tôi thấy trước nên tôi được mượn trước!

- Anh xin được nên anh mượn trước!

- Không biết đâu! Đưa cho tôi!- Huyền Anh với tay về phía anh.

- Thôi được rồi! Anh sẽ cho em mượn với 1 điều kiện!

- Nói đi!

- Lại đây!- Duy luồn tay qua eo cô và kéo cô lại gần mình.

- Anh làm cái gì vậy?

- Thực hiện điều kiện!- Anh mỉm cười, mặt gian xảo.

- Tôi đã nói đồng ý đâu?

-...

- Thả tôi ra!- Huyền Anh giãy nảy.

- Ngồi im!- Duy gần từng chữ, trừng mắt nhìn cô.

Huyền Anh đành ngậm ngùi im lặng, ngoan ngoãn trong vòng tay của anh.

- Em nên biết nghe lời anh!- Duy mỉm cười.

-...

“May là chúng nó đang mải làm bài tập không thì mình sẽ nát như tương trong này mai ngay!”- Huyền Anh sợ hãi nhắm tịt mắt lại.

82. Chương 41

Ads Huyền Anh ngồi trong phòng 1 mình, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cạch...

Nghe thấy tiếng mở cửa, cô lao ngay ra, thềm cảm ơn vị ân nhân tốt bụng nào đã cứu cô khỏi căn phòng rộng rãi, đầy đủ nhưng trống vắng này.

Nhưng khi cánh cửa vừa mở ra, nụ cười trên môi cô vụt tắt. Anh đứng đó nhìn cô, khoanh tay lại đứng dựa vào tường. Cô quay mặt đi, cô có cảm tưởng như ánh mắt đó đang soi mói mình, cô thấy khó chịu.

Anh đến gần cô, cầm tay cô lôi đi.

- Thả ra! Anh làm gì vậy?- Cô vùng vẫy.

Anh không trả lời, cứ lạnh lùng lôi cô đi như vậy, tay càng lúc càng nắm chặt.

- Này! Thả ra!- Cô hét lên.

Anh đẩy mạnh cô vào trong xe rồi anh lên xe và phóng đi với tốc độ rất nhanh.

- Anh làm gì thế? Anh muốn giết người à?- Huyền Anh bầu chặt lấy ghế.

Anh không trả lời, vẫn tiếp tục phóng về phía trước, mặc cho cô la hét.

Xe dừng lại trước 1 trung tâm mua sắm toàn đồ hàng hiệu. Anh kéo cô vào trong. Nhân viên trong đó cúi đầu kính cẩn chào anh, trong đó có 1 số cô gái hơi ngước đầu lên nhìn trộm anh.

- Cậu chủ đến ạ!

- Mang hết tất cả những loại váy, quần áo đẹp nhất, sang trọng và đắt tiền nhất cho tôi. Các người có 1 phút!- Anh giơ tay lên xem đồng hồ.

Ngay lập tức đám nhân viên chạy loạn đi lấy những loại quần áo mà anh yêu cầu, người thì vào trong, người ra ngoài, người lên tầng,...

Huyền Anh ngơ ngác nhìn anh.

- Anh...

- Trật tự!- Anh đưa ngón trỏ lên môi, ra hiệu im lặng.

Đúng 1 phút sau, những bộ váy, bộ quần áo đẹp sang trọng, phá cách nhất được bày biện hết trước mặt anh và cô.

Huyền Anh cầm bừa 1 cái và xem giá, cô há hốc mồm kinh ngạc.

“Cái váy này làm cất lực 3 tháng mới đủ mua, kinh khủng quá! Đồ hoang phí!”- Huyền Anh quay sang trừng mắt nhìn Duy.

Anh đứng đưng coi như không thấy gì.

- Thử đi!- Anh ra lệnh cho cô.

- Sao tôi lại phải thử?- Cô vênh mặt nhìn anh.

“Đúng là điên hết chỗ nói, đưa mình đến đây với hàng đồng đồ hàng hiệu rồi bắt mình thử! Hỏi xem trên đời này có ai biến thái như hần không cơ chứ? Mà mình đâu phải con hần nhỉ? Sao lại phải nghe lời hần? Đúng rồi Huyền Anh à! Quyết tâm không sợ hần nữa! Mình phải cứng rắn lên!”

- 3 giây...- Duy nhẹ nhàng giơ 3 ngón tay ra trước mặt cô.

- Cái gì? Anh có quyền gì mà ra lệnh cho tôi?- Cô nhú mồm nhìn anh.

Những người xung quanh sợ hãi nhìn anh và cô.

- 1!

“Không sợ! Đúng! Quyết tâm không sợ!”

- 2!

Họ nín thở nhìn cô và anh, người thì mặt mày tái mét vì sợ hãi, người thì dững cảm hơn lay lay người cô có ý bảo cô hãy mặc vào đi.

Cô vẫn quyết tâm không mặc.

- 3!- Anh nhếch mép cười.

“Biết mà! Chỗ đông người thế này, hần dám làm gì mình chứ? Hừ!”- Huyền Anh nhìn Duy, vẻ mặt đắc thắng.

Anh từ từ tiến lại gần cô, cô giật mình lùi lại ra sau theo quán tính.

Anh ghé sát vào tai cô, trầm giọng:

- Vậy để tôi!- Rồi nở nụ cười ma mãnh.

Tay anh bắt đầu lần mò đến khuy áo sơ mi của anh mà cô đang mặc. Cô sợ hãi nhìn anh. Những nhân viên ở đây không khỏi bàng hoàng khi nhìn thấy cảnh này, họ bắt đầu bàn tán không ngớt. Huyền Anh có thể

nghe rõ những tiếng xì xào xung quanh mình, cô đẩy anh ra.

- Tôi thay là được chứ gì? Đừng chạm vào người tôi!

- Trễ rồi!- Anh lạnh lùng nói, tiếp tục đến gần cô.

- Anh đừng có đến gần tôi! Tránh xa tôi ra!- Cô lùi lại, người không ngừng run rẩy, chỉ ước sao có thể thoát khỏi người con trai đang ở trước mặt mình.

Anh nhìn cô, cười nhếch mép. Huyền Anh nhắm tịt mắt lại, không dám nhìn anh.

Anh đứng dậy, rút 2 tay túi quần, đôi mắt màu cà phê nhìn cô.

- Gối hết chỗ này!- Anh chỉ vào chỗ quần áo trước mặt, ra lệnh cho những người xung quanh.

Chả ai bảo ai, họ cũng tự động lao tới ôm chỗ đó cho vào túi 1 cách nhanh gọn. Xong xuôi, anh đưa cho cô cái váy ban nãy.

- Mặc vào!

Cô cầm lấy cái váy, đi nhanh vào phòng thay đồ, không để anh phải nói đến lần 2. Sau chuyện đó, anh vẫn vậy, chẳng thay đổi gì. Cái tính ngang tàn khó coi, thích ra lệnh cho người khác của anh làm cô sợ hãi và đôi khi là khó chịu.

Thay xong, cô bước ra. Anh nhìn cô 1 cái thích thú, khóe miệng anh khẽ nâng lên. Anh cầm tay lôi cô đi như ban nãy khiến cô không kịp phản ứng.

Anh đưa cô đến nơi đó, cánh đồng hoa bồ công anh. Cô sợ hãi nhớ lại tối ngày hôm qua khi ở đây, suýt nữa thì cô đã bị 3 tên kia hại đời rồi. Chính anh đã cứu cô, anh biết điều đó nhưng sao anh lại cố tình đưa cô đến đây?

- Anh... đưa tôi... đến đây làm gì?

- Đi theo tôi!- Anh bước về phía trước.

Huyền Anh ngó nghiêng xung quanh rồi chạy theo sau, cứ bám lấy anh không rời.

Anh dừng lại, quay sang nhìn cô. Do mãi để ý xung quanh xem có ai không nên cô không để ý đã đến nơi từ lúc nào. Anh cười trước thái độ lo sợ thừa thãi của cô. Có anh ở đây rồi, chả lẽ cô vẫn còn sợ?

- Đến rồi!

Bây giờ cô mới để ý đến anh, cô nhìn thẳng, 1 căn nhà bằng gỗ bên trên 1 con suối nhỏ, xung quanh là 1 rừng hoa oải hương. Cô thích thú reo lên:

- Đẹp quá! Sao mình chưa thấy chỗ này bao giờ nhỉ? Anh làm kiểu gì thế?

Anh nhú mày nhìn cô.

- Làm?

- Ừ! Nơi này tôi rất hay đến hồi nhỏ nhưng không biết chỗ này! Anh mới làm đúng không?

Lại 1 lần nữa anh nhìn cô với ánh mắt khó hiểu. Làm là sao? Đây là nơi đã từng gắn bó với anh rất lâu. Chẳng lẽ cô nghĩ rằng anh làm ra chỗ này để lấy lòng cô chắc?

- Tôi nói chuẩn rồi đúng không?- Cô đặc ý nhìn anh.

Anh không nói gì, đôi chân thon dài sải bước đến căn nhà gỗ nhỏ xinh đó.

Mở cánh cửa, cô ngạc nhiên nhìn vào bên trong, đồ đạc chẳng có gì nhiều, chỉ đơn giản là 1 cái giường bằng gỗ, 1 cái tủ gỗ nhỏ bên cạnh và 1 cái ghế cũng bằng... gỗ nốt, được kê ở giữa nhà. Anh bước vào, bình thản ngồi trên chiếc ghế đó. Cô nhú mày nhìn anh.

- Anh tự tiện thế? Đây đâu phải nhà của anh? Anh không sợ chủ nhà mắng à?

Anh không trả lời, chỉ ngồi đó nhìn cô chằm chằm không chớp mắt. Lại 1 lần nữa cô cảm thấy khó chịu khi bị ánh mắt ấy của anh soi mói.

- Anh có thể... nhìn ra chỗ khác được không?

- Không!- Anh tỉnh bơ.

- Vì sao?

- Không thích!

Cô bặm môi chạy ra chỗ cái giường gỗ đằng sau anh và ngồi lên đó.

“Hết mà nhìn nhé!”- Cô liếc mắt nhìn anh, cười đều.

Két... két...

Anh quay ghế lại đối diện thẳng với cô, tiếp tục nhìn.

- Cái đồ...- Cô tức giận.

Nhưng càng tức bao nhiêu thì anh lại càng cảm thấy thích thú bấy nhiêu, anh cười mỉm khi nhìn khuôn mặt đang đỏ lên của cô.

“Thôi! Không nhìn anh ta nữa!”

Cô đứng dậy rồi đi ra ngoài. Vừa bước ra khỏi cửa, màu tím của hoa oải hương hiện lên ngay trước mắt làm cô cảm thấy thích thú, cơn giận dữ đã tan biến đi từ lúc nào. Cô chạy ra ngoài, dang tay ra và hét lên:

- Đẹp quá! Thích quá!

Cô chạy xung quanh căn nhà gỗ, xắn quần lên lội suối và nhảy lên làm làn nước óng ánh nhờ có ánh nắng chiếu vào bắn tung tóe.

Anh đi ra ngoài, tay dứt túi quần, dựa lưng vào cửa ngắm nhìn cô gái với mái tóc dài đen tuyền đang nghịch ngợm như 1 đứa trẻ con, anh khẽ cười.

—

83. Chương 42

Reng reng...

- Thôi tớ về trước đây! Bái bai nhé! Tớ phải đi ngay kéo hết hàng!

- Ừ! Chào cậu nhé!

- Đi theo anh!- Duy cầm tay Huyền Anh.

- Không được! Tôi bận rồi!- Cô gạt tay anh ra.

- Em bận gì?- Duy nhú mày.

- Có việc của tôi! Anh hỏi làm gì?

-...

- Mai nha! Giờ tôi không thể đi được ý chứ!

Duy không nói gì nữa, cầm cặp và lẳng lặng đi ra ngoài.

- Phù may quá! Đi rồi! Mà hôm nay hần làm sao thế nhỉ? Đúng là dở hơi!- Huyền Anh bĩu môi.

Cô đi ra vườn hoa sau sân trường theo như mảnh giấy mà cô nhận được lúc mới vào lớp.

Nhưng khi cô đi ra ngoài đó thì không có 1 bóng người nào cả.

- Buồn cười thật! Hẹn mình ra đây rồi lại không đến!

Bốp...

Huyền Anh cảm thấy mọi thứ trước mặt mình mờ dần đi và chuyển thành màu đen, toàn thân bỗng nhẹ tênh. Cô ngã xuống đất và ngất lịm đi.

“Nhanh nhanh nhanh kéo hết mắt hàng!”

Trang chạy nhanh hết mức có thể. Mục tiêu của cô bây giờ là đôi giày búp bê đó, nhất định phải có nó ngay lập tức.

“Kia rồi!”

Chỉ còn duy nhất 1 đôi với đúng kích cỡ của cô, còn lại toàn là size chật với rộng. Trang hớn hở và thầm cảm ơn trời đã giúp đỡ mình.

Nhưng khi cô vừa cầm lấy đôi giày yêu quý ấy thì có 1 bàn tay khác chạm vào và cũng có ý định mua nó.

- Xin lỗi! Tôi thấy trước! Nó là của tôi!

- Cô mơ à? Nó là của tôi! Tôi thấy trước!

- Tôi thấy trước! Trả đây!

- Không trả!- Người đó giật lấy 1 chiếc giày.

- Á! Đồ khôn kiếp! Trả đây!- Trang lao tới cắn mạnh vào tay chàng trai đang cầm chiếc giày kia.

- Ối! Đau quá!- Anh vội thả chiếc giày ra, ôm lấy cánh tay vừa bị cắn và xuýt xoa trông thật đáng thương.

- Cho chết! Dám tranh giành với tôi à? Hứ!- Trang vênh mặt.

- Cô.. cô dám à?

- Sao lại không? Nhất là loại người như anh!

- Đưa đây mau!

- Không!

- Tôi hỏi lại lần cuối: Có đưa không?

- Không!

- Được rồi!

Chàng trai rút điện thoại từ trong túi ra và gọi cho ai đó.

- Gọi giám đốc lên đây!

Trang ngơ ngác nhìn anh.

- Cô toi đời rồi!- Anh ta cười nhếch mép nhìn cô.

- Toi cái đầu anh! Đồ điên!- Cô bĩu môi.

- Giám đốc mà lên đây thì cô chỉ có nước chết thôi!

- Đồ biến thái! Tôi sợ giám đốc của anh chắc?

- A! Giám đốc kia rồi! Đến nhanh quá!

Trang nheo mắt nhìn người mà chàng trai này gọi là giám đốc. Trông người đó rất quen.

Mái tóc bạch kim đó, khuyên tai đầu lâu màu đen ở bên phải và khuyên màu bạc hình tròn ánh lên ở dưới môi.

Trang hoảng hốt lùi lại ra đằng sau. Cô thả đôi giày xuống đất rồi chạy đi.

- Ô kìa! Cô chạy đi đâu? Đứng lại mau!

Tại Trang như ù đi, cô chẳng thể nghe thấy gì nữa. Cô chạy đến kệ giày gần đó và trốn, đầu hơi ngó ra để xem tình hình.

- Gọi tôi có chuyện gì?- Đạt lạnh lùng nhìn chàng trai đang đứng cạnh đôi giày.

- Giám... giám đốc... Ban nãy có cô gái cũng muốn mua đôi giày này!

- Vậy à? Thế nên cậu gọi tôi lên đây?

- Không thưa giám đốc! Cô gái đó ngang tàn quá! Cứ khăng khăng đòi đôi giày, đã vậy còn cắn vào tay của tôi nữa!- Chàng trai phụng phịu.

“Tên chết tiệt! Đồ mách lẻo! Ước gì mình có thể cắn nốt được tay kia!”- Trang tức giận nhìn chàng trai đáng thương đó.

- Vậy... cô gái đó đâu rồi?

- Cô ta... chạy rồi! Sau khi nhìn thấy giám đốc thì chạy như bay luôn! Có lẽ do sợ giám đốc đó!

- Vậy sao?- Đạt nhếch mép cười.

- Vâng thưa giám đốc! Hình như chạy hướng kia kìa!- Chàng trai chỉ vào nơi Trang đang trốn.

Đạt chậm rãi đi đến chỗ đó.

“Chết rồi! Đừng đến đây mà! Trời ạ!”- Trang chạy vội ra chỗ cầu thang để đi xuống tầng dưới.

Anh chỉ kịp nhìn hình bóng bé nhỏ mặc đồng phục của trường Royal khuất dần sau cầu thang thôi.

“Vậy là... chúng ta lại gặp nhau rồi!”- Anh mỉm cười.

- Giám đốc! Vậy đôi giày này... tính sao đây?- Chàng trai lấp bắp nhìn Đạt.

- Gợi vào! Thanh toán!- Anh lạnh lùng bỏ đi.

- Vâng!

- Nhanh lên đây! Tôi còn phải về nhà!

- Vâng!

Huyền Anh tỉnh dậy, trước mặt cô là 1 nơi ẩm ướt, tối om, xung quanh toàn là mạng nhện phủ kín cả căn phòng.

Cô không thể cử động được vì đang bị trói. Huyền Anh cảm thấy choáng váng, có lẽ ban nãy do bị đánh khá mạnh nên bây giờ cô thấy sau gáy đau ê ẩm.

“Đây là đâu? Tại sao mình lại ở đây?”

“Không được! Phải thoát khỏi đây!”

Huyền Anh cố hết sức để cởi trói nhưng không được. Ai đó đã thắt quá chặt.

Kétttttttt...

Huyền Anh nheo mắt nhìn cái bóng đen cùng thứ ánh sáng đằng sau đang ở trước mặt mình.

Cái bóng đen ấy từ từ đến gần cô, đằng sau còn có nhiều người khác.

Huyền Anh chợt nhận ra người đang đứng trước mặt mình.

Người đó ngồi lên chiếc ghế đối diện cô, cười khẩy.

- Nhớ tao chứ?

-...

- Ô! Chắc là vẫn nhớ rồi! Biết thế hôm nọ tao đánh ày chết luôn đi! Hôm đó sao mình lại tốt bụng thế nhỉ?

-...

- Tốt bụng để bây giờ quan hệ giữa nó và anh Duy ngày càng thân thiết hơn! Khổ quá đi mất!

-...

- Sao mày lại có thể trơ trên đến mức đấy? Không quyến rũ được anh Duy thì mày không chịu nổi à?

- Hừ! Hóa ra tất cả là vì Duy?

- Bây giờ mày mới khôn ra được à? Mày bám theo anh Duy là vì tiền đúng không? Tao còn lạ gì những đứa luôn vây xung quanh anh Duy nữa?

- Vậy à? Thế thì mày cũng như thế... Đúng không, Trịnh Thùy Dung?

Chát...

- Con ranh! Mày im đi! Mày biết cái gì mà nói? Hôm nay mày chết chắc rồi! Chúng mày đâu! Đánh nó chết đi cho tao!

Vừa dứt lời thì cả đám xúm vào nơi Huyền Anh đang bị trói. Lần này thì họ mạnh tay hơn rất nhiều. Huyền Anh cười khẩy nhìn họ, cô chẳng còn cảm thấy đau đớn như hôm trước nữa.

Huyền Anh nhìn cô gái đang ngồi ghế đối diện mình với ánh mắt khinh bỉ, khóe miệng khẽ nhếch lên.

- Khoan đã!

Họ dừng lại.

Dung đứng dậy, ngồi xuống và rút từ trong túi ra 1 cái dao lam.

- Có lẽ 1 vết sẹo trên khuôn mặt của mày sẽ làm anh Duy không còn quan tâm đến mày nữa!

Roẹt.....

Từng dòng máu tươi trên má bên trái của cô dần chảy xuống. Cô đau lắm nhưng không kêu la, không khóc, không gì cả. Cô vẫn nhìn họ với ánh mắt vô cảm xen lẫn sự khinh bỉ.

- Ô! Vẫn có vẻ thản nhiên quá nhỉ?- Dung cười khẩy nhìn Huyền Anh.

-...

- Vậy thì đánh tiếp!

Bịch...

Huyền Anh ngã xuống đất, máu vẫn chảy ra không ngừng từ vết rách trên má cô.

- Thế mà vẫn còn vênh váo được! Mang nước vào đây! Làm cho nó tỉnh lại rồi đánh tiếp! Bây giờ tao phải ra ngoài!

- Vâng!

Cô lấy tay vuốt nhẹ lên má Huyền Anh.

- Chịu khó đi nhé! Do mày cả thôi mà!

Nói rồi Thùy Dung đứng dậy, cô quay lưng bước đi trong tiếng cười sảng khoái.

- Con đi đâu à?
- Con đi ra ngoài có việc ạ!
- Máy giờ con về?
- Mẹ cứ ăn cơm đi! Tầm tối muộn con mới về!
- Con cố gắng về sớm đi nhé! Không được đi lâu đâu đấy!
- Vâng! Con biết mà! Con đi đây!

Trang thở dài bước đi trên con đường quen thuộc.

“Ôi tiếc quá! Vậy là không mua được đôi giày đó rồi!”

Chỉ vì gặp anh mà Trang không thể mua được. Cô không muốn gặp anh chút nào. Càng gặp, cô lại càng cảm thấy thích anh hơn. Anh cứ như là 1 loại nam châm có sức hút lớn vậy. Kể cả đứng xa cũng có thể dễ dàng bị cuốn vào nó.

Cô đã quyết tâm không gặp anh nữa, nếu không thì bản thân cô cũng sẽ là miếng sắt nhỏ bé để bị hút vào cái nam châm đó thôi!

Trang lần theo địa chỉ mà bà Tuyết đưa cho cô ngày hôm qua. Cô cứ nghĩ rằng cháu của bà Tuyết là 1 đứa trẻ con. Dù buồn nhưng cô vẫn hờn hờ đến đó.

Cô thích trẻ con lắm, cứ đứa trẻ nào mà gặp phải cô thì đừng hòng nghĩ đến chuyện thoát khỏi tay cô.

Kính coong...

- Cô là...
- Tôi là Trang, người mà...
- À! Người mà chủ tịch nói, cô vào đi!

Trang tuy không hiểu gì nhưng vẫn đi theo cô gái vừa mở cửa vào nhà.

- Woa!

Trang ngạc nhiên nhìn căn biệt thự to khủng bố này. Đây có khi là 1 tòa lâu đài như trong truyện cổ tích chứ không phải là biệt thự nữa.

“1 đứa trẻ con mà sống trong căn nhà lớn thế này ư? Trời đất ơi!”

- Ta biết là cháu sẽ đến mà!

Huyền Anh giật mình quay sang, đó là bà Tuyết, bà đang mỉm cười nhìn cô.

- Cháu... cháu chào bác ạ!- Trang rụt rè.
- Ồ! Không phải ngại ngần gì đâu! Cháu vào đây đi! Giúp ta nấu vài món ăn cái!
- Vâng!

84. Chương 42

- Làm nhanh lên! Em hơi bị chán chừ rồi đấy!

- Anh im đi! Để yên cho tôi làm!

- Tôi là chủ, em là ôsin, tôi có quyền sai khiến em cơ mà!

Ngọc im lặng, cô cảm thấy tức giận. Đã gần 1 tuần nay rồi, cô phải làm không công cho Long. Anh bắt cô làm rất nhiều, luôn phải dọn dẹp phòng anh, quét dọn cả cái biệt thự to khổng lồ, giặt giũ... Những người giúp việc cũng chẳng phải đả động gì nhiều, họ chỉ việc nấu nướng và lau dọn các phòng khác.

“Nếu không phải vì sợi dây chuyền của bác Diệp thì còn lâu tôi mới làm thế này cho anh. Anh định bóc lột sức lao động của tôi à? Đồ chết tiệt! Bao giờ lấy lại được thì tôi sẽ đánh anh như tở!”- Cô liếc ánh mắt sắc lẹm về phía anh.

Long thản nhiên ngồi trên ghế sofa đọc báo, chân bắt chéo, không thèm để ý đến cô.

- Xong rồi!- Cô hậm hực.

Anh lấy 1 ngón tay miết nhẹ xuống sàn nhà mà cô vừa hì hục lau xong, khế nhăn mặt:

- Chỗ này còn bẩn! Lau cho đến khi hết bụi!- Anh ra lệnh, mở tờ báo tiếp tục đọc.

- Anh...- Ngọc cứng họng, tay nắm chặt.

“Được! Làm thì làm! Nhất định tôi sẽ trả thù!”- Cô nghiến răng, khóe mắt hơi đỏ lên.

Nửa tiếng sau, cô mệt mỏi xách xô nước bẩn vừa được dùng để lau nhà mang vào phòng vệ sinh. Cô lau mồ hôi, hạnh phúc vì đã xong việc.

Anh đứng dậy, gấp tờ báo lại, lạnh nhạt nói:

- Đi nấu đồ ăn và mang lên phòng cho tôi! Em có 15 phút!

- Cái gì?- Ngọc ngạc nhiên xen lẫn tức giận.

Anh không trả lời, chậm rãi đi lên tầng.

“Trời ơi! Mình có biết nấu nướng đâu cơ chứ? Tên chết tiệt, hấn dám trêu tức mình ư?”

Cô chạy xung quanh đi tìm những người giúp việc nhưng chẳng có ai, thậm chí bà quản gia cũng không thấy tăm hơi đâu.

Cô bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Nấu gì bây giờ?

Bỗng cô nảy ra 1 sáng kiến rồi tự cốc vào đầu mình.

“Sao mình không nghĩ ra nhỉ? Món này vừa ngon vừa nhanh!”

Cô xắn tay áo lên, bắt đầu công việc nấu nướng vừa được giao.

5 phút sau...

Cộc cộc cộc...

“Nấu nhanh vậy sao? Hay là cô ấy nhờ người khác giúp? Không thể thế được! Mình đã bảo tất cả người giúp việc và quản gia đi rồi cơ mà! Lạ thật!”- Long nhìn ra ngoài cửa, mắt anh nhíu lại.

- Vào đi!

Cạch...

1 bát tô to dùng bằng sứ được đẩy nắp cẩn thận. Anh ngồi dậy nhìn cái bát, hỏi cô:

- Nhanh vậy? Em nhờ ai à?

- Không!- Cô tỉnh bơ.

Anh không nói gì, cầm lấy cái bát và từ từ mở nắp ra. Anh mở to mắt nhìn.

- Mỳ tôm?

- Tôi chỉ biết nấu cái đó thôi! Ăn hay không tùy anh!

- Tôi đâu bảo em nấu món này? Mà cái này cần gì phải nấu?

- Anh đâu có bảo tôi phải nấu món gì! Tôi nấu thế nào thì anh phải ăn thế thôi!- Cô nhún vai, mặt đắc thắng.

Anh nhìn cô rồi cúi xuống, cầm đũa gấp mì ăn. Thôi thì đành phải ăn thôi, cái bụng kêu réo lên làm anh khó chịu. Anh cảm thấy hối hận, biết thế đừng đuổi những người giúp việc về không thì đã không phải khổ sở như thế này.

Anh nhắm chặt mắt lại, ăn miếng đầu tiên, nhai 1 cách khổ sở.

- MẶN!- Anh buông đũa xuống, nhăn nhó nhìn cô.

Ngọc nhìn anh, bụm miệng cười.

- Em cố tình?- Long nhìn cô, lông mày hơi nhíu lại.

- Không!- Ngọc giả vờ vô tội.

- Tại sao lại mẶN thế này?- Anh chỉ vào bát mì.

- Ai biết được?- Cô vênh mặt lên.

- Vậy hả? Vậy thì...- Anh nhìn vào bát mì rồi ngược lên nhìn cô, mặt gian xảo.

“Hắn định làm gì? Hắn định giết mình chẳng? Trời ơi đừng mà!”- Cô run rẩy lùi lại.

- Ăn hết chỗ này cho tôi!- Anh cầm cốc nước uống 1 hơi rồi ra lệnh.

- Cái gì? Tôi không thích ăn đồ thừa của người khác!

- Ăn!

- Sao tôi lại phải ăn? Anh là bố tôi chắc?

- Im lặng và ăn đi! Em là giúp việc của tôi, quên rồi ư?- Long cười nửa miệng nhìn Ngọc.

Cô run run cầm lấy bát mì, nâng lên húp thử.

Phụt....

Nước mì vừa vào trong thì ngay lập tức bị cô “đưa” ra ngoài, và tất nhiên người hứng chịu không ai khác

là anh. Ngực áo anh ướt sũng màu vàng của nước mỳ tôm.

Anh mở to mắt nhìn “thành quả” của cô. Ngọc sợ hãi nhìn anh, cô lấy 2 tay che miệng mình lại.

Anh không nói gì, nhẹ nhàng đưa mắt lên nhìn cô. Cô sợ hãi, ánh mắt của anh như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Cô vớ lấy tạp dề của mình lau cho anh, miệng không ngừng xuýt xoa.

- Tôi xin lỗi! Tôi không cố ý! Anh không sao chứ? Có bị nóng không? Tôi không ngờ nó lại mặn như thế!- Cô chà mạnh vào vết bẩn trên ngực áo anh.

- Vậy có nghĩa là... em cố tình?

Cô mở to mắt nhìn anh, vậy là bại lộ rồi.

Lúc bị anh bắt đi nấu nướng, cô đã rất tức giận. Bắt làm việc nhà đã đành, bắt cô mặc cái váy xòe này để làm giúp việc đã đành, lại còn bắt cô nấu nướng. Hỏi thử xem cô không tức có được không? Cô khổ sở với cái váy này. Cô luôn thắc mắc tại sao những người khác không mặc mà anh lại bắt cô phải mặc. Anh chỉ hờ hững trả lời ngắn gọn: “Thích thế!”

Cô chỉ định cho mỳ vào úp rồi mang lên cho anh ăn, thế thôi! Nhưng vì tức anh chuyện ban nãy, cô cầm lọ gia vị và... đổ vào gần nửa lọ rồi úp. Nhưng ai ngờ, trò đùa của cô lại gây tai hại thế này.

Lau mãi, lau mãi nhưng vết bẩn vẫn cứng đầu ở đó, không chịu đi. Cô lùi lại ra sau nhìn anh, người run lấy bầy.

Anh từ từ đứng dậy, tiến đến gần cô. Cô vẫn lùi lại cho đến khi cảm nhận được rằng lưng mình đang chạm vào tường.

Thôi xong! Thế là hết đường thoát rồi!

Anh ghé sát mặt mình vào mặt cô, trầm giọng nhưng bên trong đó là sự đe dọa:

- Em vừa gây nên chuyện tày đình rồi em biết không?

Cô nhắm tịt mắt, môi mím chặt lại. Anh nhắc bóng cô lên, đưa ra ngoài.

- Anh làm gì vậy? Thả tôi raaaaaaaaaaaaaa!- Cô hét lên, 2 tay đâm thùm thụp vào lưng anh.

Anh chẳng phản ứng gì, lôi cô vào phòng tắm, đóng cửa lại rồi thả cô vào trong bồn tắm trống rỗng.

- Anh... anh định làm gì?- Ngọc lùi lại, lấy 2 tay che người.

Anh lạnh lùng nhìn cô, tay lần mò cởi cúc áo của mình.

- Này! Tôi cấm anh làm bậy nhé! Tránh xa tôi ra!- Ngọc hét lên.

- Tôi tưởng em là con trai cơ mà! Sao phải sợ hãi thế?- Long nhếch mép nhìn Ngọc đang run rẩy vì sợ.

- Ủ! Tôi là con trai đấy! Như thế không có nghĩa là anh có quyền làm thế với tôi!

“Hừ! Vẫn cái tật này, tưởng mình là con trai ư?”- Long nhăn nhó.

Anh giận dữ, tiếp tục cởi nốt vài cái cúc còn lại trên áo.

- Cấm anh đụng vào tôi! Không tôi sẽ đánh chết anh!- Ngọc giờ nắm đấm lên trước mặt anh.

Anh ném cái áo dính bẩn vừa cởi ra vào người Ngọc, ra lệnh:

- Giặt! Không sạch thì em sẽ biết tay tôi!

- Cái gì?- Ngọc cầm cái áo, ngẩng đầu nhìn anh.

Anh không trả lời, quay lưng bước đi, để lại Ngọc cùng với cơn giận đang sục sôi trong người.

- Đồ đáng chết! Tôi ghét anh!- Ngọc hét lên.

Long bước vào phòng mình, đóng cửa lại, mặc cho Ngọc ở ngoài đó đang ra sức nguyên rửa anh.

“Để xem em còn cứng đầu được bao lâu?”

—

85. Chương 43

- Bác đang nấu món gì thế ạ?

- À! Ta chỉ nấu mấy món đơn giản thôi! Nó không thích ăn mấy món đắt tiền bên ngoài vì ti ti lần được

người ta mời ra ngoài ăn nên nó ngán lắm rồi! Tính cách thằng này lạ thật đấy!

- Chà! May mắn là cháu cũng chỉ biết nấu những món ăn đơn giản chứ sơn hào hải vị thì cháu bó tay rồi!

- Vậy sao? Hay quá! Đạo này tay nghề của ta đang kém, ta cũng già rồi, việc ở công ty ta bận suốt, thời gian đâu ra để nấu nướng? Vậy thì từ nay cháu qua thường xuyên nhé?

- Vâng thưa bác! Cháu sẽ qua thường xuyên! Nhất định em ấy sẽ thích những món ăn mà cháu nấu!- Trang cười tí mắt.

Bà Tuyết khẽ nhú mày nhìn cô.

“Em ấy ư? À phải rồi! Con bé chưa biết mặt thằng Đạt mà!”- Bà mỉm cười.

Trang hớn hờ vừa nấu nướng vừa hát những bài hát của ca sĩ Kindy mà cô thích nhất. Cô không hề biết rằng chỉ vài phút nữa thôi thì người mà cô muốn trốn tránh nhất lại xuất hiện ngay trước mặt cô.

- Xong rồi đấy! Cháu bày ra đĩa đi! Ta không giỏi trang trí lắm đâu!

- Vâng! Bác cứ để cháu!

Cạch...

- Cậu chủ đã về!

- Cô Tuyết đâu?

- Dạ chủ tịch đang trong bếp cùng với 1 cô gái ạ!

- 1 cô gái?- Anh nhú mày.

- Vâng! Họ đang nấu nướng với nhau! Chủ tịch dặn tôi nếu cậu chủ về thì cậu chủ vào trong phòng ăn để chờ!

- Gọi cô Tuyết ra đây!

- Vâng thưa cậu chủ!

- Món này phải bày như thế này mới đẹp!

- Ồ! Ta hiểu rồi! Cháu khéo tay quá!

- Bác quá khen rồi! Cháu đều học từ mẹ cháu cả thôi mà! Chứ cháu cũng vụng lắm, có biết làm cái gì đâu?

- Cháu khiêm tốn quá! Ta thấy cháu nấu ăn khá giỏi mà!

- Cháu cũng bình thường thôi ạ! Bố mẹ cháu đi suốt nên cháu toàn phải ở nhà nấu nướng. Nấu nhiều cũng quen nên mới lên tay được như thế!

- Ồ!

- Thưa chủ tịch! Cậu chủ đã về rồi ạ! Cậu chủ muốn gặp chủ tịch!

- Được rồi! Về đúng lúc xong hết cả rồi! Ta ra trước nha! Có gì thì cháu cứ bảo mấy cô giúp việc bê ra hộ cho!

- Vâng! Bác cứ ra đi!

“Hí hí! Nhất định em ý sẽ thích mê à xem! Toàn món ngon thế này!”- Trang cười tủm tỉm.

- Xong rồi! Bê ra thôi!

Trang sung sướng cầm khay đựng 3 đĩa mỳ Ý to dùng mang ra ngoài phòng ăn.

- Xin lỗi đã để bác và em trai chờ lâu ạ!

Khi vừa bước vào phòng ăn, đập ngay vào mắt cô là hình ảnh bà Tuyết đang đứng nói chuyện với 1 chàng trai.

Trang mở to mắt nhìn người con trai đó.

Xoảng...

Đĩa cùng khay sứ vỡ tan tành trong tích tắc, đồ ăn vương vãi ra khắp nhà. Bà Tuyết ngạc nhiên nhìn cô.

- Cháu sao vậy?

-...

- Trang à!

- Cháu... cháu xin phép! Cháu phải về ạ! Giờ cũng muộn rồi!- Cô gượng cười, cởi tạp dề rồi chạy nhanh ra cửa.

- Khoan đã!

Trang khựng lại, khóe mắt cô hơi cay cay.

- Em đã gây ra thì em phải dọn dẹp! Làm mau!- Đạt lạnh lùng ra lệnh.

-...

- Đạt à! Cháu có cần thiết phải như vậy không? Mấy cô mau ra dọn đi!- Bà Tuyết chỉ vào mấy cô giúp việc đang đứng nhìn Đạt với ánh mắt sợ hãi.

- Ai đụng vào thì tôi sẽ đuổi việc người đó! Tôi bảo em dọn!- Đạt hét lên.

Trang bặm môi, cô quay lại dọn dẹp đồng đĩa vừa đổ vỡ, lau sạch chỗ mỳ Ý vương vãi dưới đất.

Đạt ngồi trên ghế, chân bắt chéo, quan sát từng cử chỉ của cô. Lần này thì cô đừng mong thoát khỏi anh.

Trang cảm nhận như có 1 luồng điện chạy dọc sống lưng. Cô quay mặt ra chỗ khác để không phải nhìn thấy ánh mắt của anh nữa.

Dọn dẹp xong, cô cầm lấy cặp sách của mình rồi đi ra ngoài cửa.

Đạt đứng dậy, anh giữ lấy tay cô, tay kia giật lấy cặp sách của cô rồi ném nó lên ghế.

- Anh làm cái gì vậy?- Trang hét lên.

Anh không trả lời, chỉ cầm tay cô kéo nhanh lên tầng. Anh đập mạnh cửa phòng mình, lôi cô vào trong rồi đóng lại 1 cách đầy thô bạo.

Trang sợ hãi, cô đẩy anh ra rồi cố gắng mở cửa nhưng vô ích.

Đạt ép cô vào tường, anh ghé sát mặt mình vào cô.

- Cuối cùng cũng tìm được em!

- Cái gì? Thả tôi ra!

- Đây là phòng anh! Em không thoát được đâu!

- Anh muốn gì hả?

Đạt vuốt nhẹ lên tóc cô.

- Em có biết là anh đang tìm em không?

- Anh nói nhầm gì vậy?

- Rồi! Anh quyết định công khai theo đuổi em! Từ nay em là của anh!

Trang há hốc mồm nhìn anh.

- Anh... anh nói cái gì?

- Từ nay em là của anh! Có cần anh chứng minh không?- Đạt mỉm cười, mặt gian xảo.

Trang đẩy mạnh anh ra.

- Anh bị điên à? - Cô hét lên.

- Anh không điên! - Anh tiến sát lại gần cô hơn - Anh chỉ muốn em thuộc về anh thôi!

-...

- Đồng ý đi!

- Không!

- Đồng ý đi mà!

- Không!

- Đã vậy thì anh không chơi với em nữa! - Đạt phụng phịu.

Trang ngạc nhiên nhìn anh. Đây là... Trần Duy Đạt - giám đốc tập đoàn Duy Anh đó ư?

- Này! Em có nghe thấy anh nói gì không đó?

- Anh... anh có đúng là... Duy Đạt không?

- Đúng! Chính là anh!

Trang mím môi nhìn anh.

- Sao em cứ nhìn anh thế? Mặt anh dính gì à?

- Anh... bao nhiêu... tuổi?

- 22!

- Anh... học lớp mấy rồi?

- Thôi đi! Em đang cố tình đánh trống lảng phải không?

- Đâu có... chỉ là...

- Nếu như em không đồng ý yêu anh thì anh sẽ không cho em về nhà nữa!

Đạt nhảy lên giường, vớ lấy 1 quyển Doremon để đọc.

- Này! Đừng tưởng là anh dọa được tôi nhé! - Trang vênh váo đi ra mở cửa.

Nhưng rất tiếc, cửa đã bị khóa. vắn mãi mà nó không chịu nhúc nhích.

- Không mở được đâu cưng à! Chìa khóa đây cơ mà! - Đạt hươ hươ chùm chìa khóa ra trước mặt cô.

- Yaaaaaa! Đưa đây! - Cô lao tới.

Bịch...

Trang vấp phải 1 quyển sách dày cộp và kết quả là ngã ngay lên người anh.

Đạt ôm chặt lấy cô.

- Anh làm gì thế? Buông tôi ra! - Trang vùng vẫy.

- Em ầm thế? Mùa đông mà ôm em thì sướng phải biết!

- Anh bị hâm à? Thả tôi ra! - Cô hét lên.

- Không thả!

- Thả ra! - Cô đâm liên tiếp vào ngực anh.

- Nào! Để yên cho anh ngủ! Em quậy ít thôi!

- Thả tôi ra! - Cô dùng hết sức mình đẩy anh ra.

Cô đã cố gắng lắm rồi nhưng anh chẳng nhúc nhích tí nào.

Trang bất lực nhìn Đạt, anh đang ngủ rất ngon lành, mặt anh và mặt cô chỉ cách nhau 1cm.

Chưa bao giờ... cô nhìn anh gần thế này vì cô chỉ dám đứng từ xa để ngắm anh thôi.

Chợt Trang nhìn thấy chiếc khuyên màu bạc ở dưới môi của anh. Cô đưa tay lên chạm vào chiếc khuyên đó.

- Em làm gì vậy?- Đạt khẽ mở mắt nhìn cô.
 - Bấm thế này mà anh... không đau à?
 - Không!
 - Ăn cũng không đau?
 - Không!
 - Uống thì sao?
 - Không!
 - Hắt hơi?
 - Em hỏi vớ vẩn quá! Anh cho em 1 trận bây giờ!
 - Tôi không sợ anh đâu! Thả tôi raaaaaaaaaaaaaa!- Cô hét lên.
 - Không thả! Tại ôm em ấm quá! Kể cả mùa hè ôm cũng thích!
 - Anh... anh...
 - Tốt nhất là nằm yên! Nói nữa là anh ôm đến đêm luôn đấy!
- Trang sợ hãi nhìn Đạt, anh nói là làm đấy!
- Thôi được rồi! Tôi chấp nhận làm người yêu anh, được chưa?
- Đạt bật dậy, sung sướng nhìn cô.
- Thật chứ?
- Trang gật đầu miễn cưỡng.
- Ầu yêêêêêêêêêê...- Đạt hét lên rồi ôm chặt lấy cô.
 - Này! Tôi không thở được!
 - Em nói thật chứ?
 - Ừ!
 - Rồi nhé! Vậy là từ nay em là của anh rồi!
 - Ừ ừ rồi rồi!- Cô phẩy tay.

86. Chương 43

- Về thôi! Muộn rồi!- Duy giơ đồng hồ, nhắc nhở Huyền Anh vẫn còn đang nghịch nước dưới vòi.
- Anh về trước đi! Ở đây thích quá! Tôi chưa muốn về!
- Vậy tí nữa bị làm sao... ráng chịu!

Cô khựng lại, ngược mặt lên thì anh đã đi được 1 đoạn khá xa rồi. Cô sợ hãi trèo lên rồi đuổi theo anh, miệng không ngừng la hét:

- Này Hoàng Bảo Duy! Đứng lại! Anh muốn tôi bị như thế lắm hả?

Anh không nói gì, tay dứt túi quần, đôi chân thon dài vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

Ngồi trong xe, cô lén quay sang nhìn trộm anh. Anh chẳng thèm quan tâm, mặt vẫn hướng về phía trước, tập trung lái xe.

- Này!

- ...

- Khi nào lại đưa tôi đến đây nha!

- ...

- Được không?

- ...

Thấy Duy không trả lời, cô cũng chẳng dám hỏi thêm nữa, vội quay ra chỗ khác, ngấm nhìn khung cảnh bên ngoài thông qua cửa kính của chiếc xe BMW hạng sang.

- Em thích nơi đó?

Huyền Anh ngạc nhiên quay sang nhìn anh.

- Ừ!

- Tại sao?

- Vì nó rất đẹp.

- Đẹp như thế nào?

Cô nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu. Mấy hôm nay anh bị gì mà toàn hỏi những câu dở hơi, biến thái như vậy? Chẳng lẽ anh không tự hiểu được là nó đẹp như thế nào sao?

- Có hoa oải hương, suối, căn nhà gỗ nhỏ xinh, nhiều lắm!

- Em thích hoa oải hương?

- Không! Tôi thích hoa bồ công anh!

Anh khựng lại, nắm chặt lấy vô lăng.

Hoa bồ công anh? Đó chẳng phải là loài hoa mà Linh cũng rất thích hay sao?

Sao họ lại có chung sở thích với nhau như thế?

Anh nhấn phanh, chiếc xe dừng gấp, Huyền Anh bị ngã người ra phía trước.

- Anh sao vậy?- Cô quay sang nhìn anh, mặt nhăn nhó.

Sau khi định thần được mình, anh lại tiếp tục phóng xe đi, vẻ mặt lạnh lùng như trước.

Thấy thế, cô cũng chẳng nói gì nữa. Họ cứ im lặng như vậy trong suốt quãng đường, chẳng ai nói gì, không khí rất căng thẳng và ngột ngạt.

Đến nơi, Huyền Anh xuống xe, cô e ngại nhìn anh.

- Cảm ơn anh!

- Có gì mà phải cảm ơn?

- Vì đã cứu tôi và vì đã... mua quần áo cho tôi!

- Trả ơn đi!

- Hả?- Huyền Anh ngơ ngác nhìn anh.

- Tôi muốn được trả ơn!- Duy nhấn mạnh từng chữ.

- Vậy... anh muốn tôi trả ơn như thế nào?

- Đơn giản thôi!- Nói rồi anh tiến đến gần cô, kề mặt mình sát vào mặt cô.

Cô vội đẩy anh ra.

- Tôi xin lỗi! Cái gì tôi cũng có thể đền anh được chứ cái này thì không thể!

- Em nghĩ tôi định làm gì?- Duy đút tay túi quần, nghiêng người nhìn cô.

- Thì... anh định...- Huyền Anh lấp bắp, 2 ngón trỏ chạm vào nhau để diễn tả cho anh hiểu.

- Không hiểu!- Duy lạnh lùng.

- Thì... như thế này này! – Lần này thêm cả động tác chu môi – Anh phải biết chứ, sao lại hỏi tôi?

Anh khẽ cười, Huyền Anh giật mình nhìn anh, tim cô đập nhanh. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh cười mỉm, trông anh lúc này rất đẹp trai, khác hoàn toàn so với kiểu lạnh lùng của anh mấy hôm nay.

Anh bắt đầu quay trở lại bộ mặt lạnh như băng, giọng anh trầm xuống:

- Muộn rồi! Tôi về! Chuyện trả ơn... sẽ đòi sau!

“Đúng là biến thái! Cái gì mà đòi sau? Trả ơn mà cũng phải đi đòi cơ đấy! Tên này càng ngày càng dở hơi!”- Cô nhìn anh, miệng lẩm bẩm.

Anh mở cửa bước vào xe, đôi mắt màu cà phê nhìn cô.

- Riêng em thì phải đòi!- Rồi anh phóng xe đi.

Huyền Anh đứng chết lặng nhìn theo chiếc BMW đang phóng với tốc độ... kinh khủng cho đến khi bóng chiếc xe chỉ còn là dấu chấm nhỏ phía cuối đường.

- Tên này ghê quá! Đọc được cả suy nghĩ của mình ư?

Cô nhún vai rồi mở cửa đi vào trong. Vỵ đang ngồi đó xem tivi, tay cầm hộp sữa.

- Chị Vy!- Huyền Anh gọi to.

Vy quay sang nhìn cô.

- Huyền Anh!- Vy hét lên, chạy ra chỗ cô.

- Sao vậy chị?- Huyền Anh ngạc nhiên trước thái độ bất ngờ của bà chị này.

- Hôm nay chị chưa được gặp em! Em khỏi ốm chưa? Tay chân còn đau không? Trời ơi tím hết rồi này! Lần sau đi xe là phải cẩn thận nghe chưa? Ngã xe thế này chắc đau đấy nhỉ?- Vy nhìn những chỗ tím tím trên tay, chân, mặt Huyền Anh mà xuýt xoa.

“Ngã xe? À! Chắc là Trang nói! Nàng đấy cũng thông minh thật đấy!”- Huyền Anh cười.

- Không sao đâu chị! Em đỡ nhiều rồi! Chắc chị bận lắm à? Tối qua Duy đưa... à em về nhưng không thấy chị ở nhà nên em sang nhà bạn rồi!

- Thật sao? Ôi chị xin lỗi! Hôm qua chị sang nhà 1 chị cùng cơ quan để tập dượt, tối mai là bắt đầu trình diễn cho bộ sưu tập mới rồi!

- Mai... mai ý à? Trời ơi sao chị không nói cho em sớm hơn? Mai cho em đi xem với!

- Chị không biết có được không nữa! Tại cũng có nhiều đại biểu lắm cơ!

- Đi mà chị! Em muốn xem!- Huyền Anh nũng nịu.

- O kìa! Cái con bé này! Chị có phải chủ đâu mà! Em cứ làm như để được vào lắm ý!

- Sao lại không? Em xin anh Kevin là được chứ gì? Anh Kevin hào phóng, tốt bụng hơn chị nhiều!

- Á à! Em dám bảo chị không bằng hần ư?

- Chị đồng ý đi mà! Chị tốt hơn anh Kevin, được chưa?

- Chị đã bảo rồi! Tập đoàn không phải muốn là vào tùy tiện được!

- Em không thèm nói với chị nữa! Em sẽ bảo anh Kevin!

Huyền Anh chạy đến cầm điện thoại bàn.

- Ô nhưng mà... em không biết số anh ấy!

- Điện thoại em đâu?

- Mất rồi!

- Mất ư?- Vy ngạc nhiên nhìn Huyền Anh.

- Đọc cho em số anh ý đi!

- Không!

- Đi mà! Chị không muốn em đến à?

- Chị...

- Đi mà! Cho em đi!

Vy miễn cưỡng đưa điện thoại của mình cho Huyền Anh. Cô hớn hở đón lấy và tìm số của anh trong danh bạ.

- Âu dê! Em cảm ơn anh Kevin nhiều lắm lắm lắm lắm! Chỉ có anh là tốt với em thôi! Chị Vy chán chết!

- ...

- Đúng rồi! Chị Vy đều lắm anh ạ, toàn bắt nạt em thôi!

- ...

- Em biết rồi! Em sẽ chuyển lời với chị ấy hí hí!- Huyền Anh cười tủm tỉm.

- ...

- Em chào anh!

Cạch...

Vy từ ngoài bước vào.

- Anh ta nói gì mà em cười nãy giờ thế?

- Anh ấy cho em đi rồi! Lâu lâu!

- Hừ! Tên đó dễ tính quá nhỉ? Đúng là thấy gái đẹp thì sáng mắt lên!- Vy khoanh tay trước ngực, vẻ mặt bực bội.

- À anh Kevin còn bảo chị là đồ hâm, đồ ngốc, đồ keo kiệt, chỉ thích bắt nạt người khác.

- Cái gì?- Vy mở to mắt nhìn Huyền Anh.

- Anh ý bảo em chuyển lời như thế cho chị! Anh ý còn bảo mai chị phải đi làm sớm để chuẩn bị trình diễn!

Vy mím môi.

- Ủi chị biết rồi! Mai chị sẽ cho hắn 1 trận!

- Chị mà đánh anh Kevin, em sẽ không chơi với chị nữa! Em đi tắm đây!

- Không thèm! Hừ!

Huyền Anh vênh mặt đi vào trong phòng tắm.

“Cái con bé này!”- Vy lắc đầu, chép miệng.

87. Chương 44

- Phải có gì để mừng cho ngày hôm nay chứ nhỉ?- Đạt cười nham hiểm.

- Hả?

Đạt kéo Trang lại gần mình, anh hôn lên môi cô coi như minh chứng cho ngày hôm nay. Trang vì bị hôn bất ngờ nên không kịp phản kháng, cô mở to mắt nhìn anh.

Sau khi môi rời môi, anh mỉm cười nhìn Trang đang đơ mắt nhìn về phía trước.

- Này!- Anh lay nhẹ Trang.

- Này!

- Em bị điếc hả?- Đạt hét lên.

Trang từ từ quay đầu sang nhìn anh.

- Em sao thế?

- Tôi... về đây!

Cô đứng dậy, cầm lấy chìa khóa rồi mở cửa, bước ra khỏi phòng, để lại Đạt với bao sự ngơ ngác, khó hiểu.

Trang tiến về phía trước, mắt nhìn thẳng không chút cảm xúc. Trông cô cứ như là người mất hồn vậy.

Đạt lo lắng chạy theo sau cô. Anh gọi mãi mà cô không quay lại mà cũng không trả lời.

- Này!- Anh lay lay vai cô.

Trang nhắm chặt mắt lại 1 lúc rồi sau đó mở ra nhìn anh với ánh mắt tức giận.

- Ai cho phép anh hôn tôi hãaaaaaaa??- Cô hét lên.

Đạt bịt tai mình lại, mặt nhăn nhó.

- Trật tự đi nào!

- Khônggggg!!! Tất cả là tại anh!- Cô tiếp tục hét cứ như muốn hành hạ anh vậy.

Anh lao tới bịt miệng cô lại.

- Em trật tự đi được không?

Cô gạt tay anh ra.

- Sao anh dám hôn tôi?

- À! Hóa ra vì anh hôn cứng nên cứng mới như thế hả?

- Tôi về đây!- Trang đẩy anh ra, chạy 1 mạch.

- O Trang! Cháu không ăn à?- Bà Tuyết từ dưới đi lên.

- Cháu phải về!

- Cháu ở lại đi! Về sớm làm gì?

- Cháu xin phép!- Cô cầm lấy cặp rồi phi như bay ra ngoài cửa, bắt 1 cái taxi gần đó.

Trang lấy tay chạm nhẹ lên môi mình, mặt cô bỗng đỏ lên.

“Anh... anh ấy vừa... vừa hôn mình ư?”

Không ngờ mọi chuyện lại diễn ra nhanh thế. Đành lòng là cô thích anh nhưng cô không nghĩ anh lại tỏ tình với cô trước, mặc dù tỏ tình trong 1 hoàn cảnh không được “đẹp” cho lắm.

Trang tự bịt miệng mình lại.

“Chết rồi! Sao lại đồng ý làm người yêu anh ta nhỉ? Còn bố mẹ mình thì sao?”

Giờ mới nhớ ra, cô tự cốc vào đầu để tự trừng phạt cho sự ngốc nghếch của mình.

“Nhưng... kể ra cũng thật thần kì! Anh ấy nói anh ấy tìm mình ư? Khó tin quá!”- Trang khẽ cười.

Có lẽ chuyện anh với gia đình cô bây giờ chẳng còn quan trọng trong cô nữa.

“Thôi thì... mình sẽ giữ bí mật với bố mẹ! Sẽ không ai biết cả! Đúng rồi!”- Trang tự trấn an mình.

- Cô à! Sao cô lại biết Trang?
- À! Nó chính là đứa đã va vào cô hôm nọ đó!
- Vậy sao?
- Ủ! Mà cháu kéo con bé lên tầng làm gì thế?- Bà Tuyết cười nham hiểm.
- Cô ấy chịu làm người yêu cháu rồi!- Anh nhảy lên ghế sofa, dựa lưng vào, đan 2 tay để đằng sau gáy, chân để lên bàn bắt chéo nhau.
- Cái gì? Con bé chịu làm người yêu cháu ư?- Bà Tuyết ngạc nhiên.
- Vâng!- Anh hồn nhiên đáp.

-...

- Cô sao vậy?
- Cô không sao!
- Vậy cháu ra ăn đây! Đói lắm rồi!
- Ủ ừ! Cháu ra ăn đi kéo nguội mắt!

Đặt dứt tay túi quần, vừa đi vào phòng ăn vừa huýt sáo rất tự nhiên.

Bà Tuyết khẽ nhíu mày, dùng 2 tay day day thái dương.

“Chả lẽ... con bé chưa hề biết chuyện gì ư?”

“Đã 10 giờ đêm rồi mà con bé Huyền Anh vẫn chưa về là sao nhỉ?”

Vy đi đi lại lại quanh nhà, trong lòng cô không ngừng lo lắng cho Huyền Anh.

Tút tut tut...

- Alô?
- Cho hỏi đây có phải là số của Phương Trang không?
- Vâng! Ai đấy ạ?
- Chị là Vy đây! Em ơi Huyền Anh có ở đó không?
- Không ạ! Bạn ý không sang đây!
- Vậy á?
- Sao thế hả chị?
- Nó không ở nhà suốt cả chiều nay! Chị lo quá!
- Để em gọi thử cho Duy! Sáng nay em về trước nên thấy Duy ở lại cùng Huyền Anh mà! Chắc Huyền Anh đang ở cùng cậu ấy!
- Kể cả thế thì nó cũng phải báo với chị 1 câu chứ? Đàng này nó không về mà cũng không báo gì cả! Chị lo quá!
- Chị yên tâm đi! Em sẽ gọi hỏi Duy!
- Ủ phiền em nhé!

Cạch...

Vy vẫn không cảm thấy an tâm chút nào, cô có 1 linh cảm rất xấu.

Reng reng...

Như bắt được vàng, cô chớp ngay lấy điện thoại và bấm nút nghe.

- Chị Vy à! Nguy to rồi! Huyền Anh không có ở nhà Duy!

- Cái gì?

Cô đánh rơi điện thoại xuống đất, vậy là linh cảm của cô đã đúng.

Huyền Anh có thể đi đâu được ngoài nhà Trang và nhà Duy?

Nhà bố mẹ Huyền Anh xa lắm, không thể đi xe đạp điện tới đó được. Hơn nữa nếu đi đến đó thì Huyền Anh phải báo với cô 1 tiếng chứ!

Không chần chừ thêm, Vy lấy đại 1 cái áo khoác mỏng rồi mở cửa chạy ra ngoài trong sự lo lắng tột độ.

- Em đi đâu?

-...

Rầm...

Duy rảo bước nhanh đến gara và nhảy lên chiếc BMW quen thuộc của mình rồi phóng đi.

Reng reng...

Tiếng chuông điện thoại của Kevin vang lên từng hồi.

- Giúp tôi với! Huyền Anh biến mất rồi!

- Cái gì?

- Xin anh hãy giúp tôi! Con bé mà gặp mệnh hệ gì thì chắc tôi chết mất!

Từ đầu dây bên này anh có thể nghe rõ những tiếng nấc liên hồi của Vy, anh cảm thấy lo lắng.

- Ổ yên đó! Tôi sẽ tới ngay! Cầm đi đâu nghe chưa?

- Tôi không thể! Tôi... không... thể! Tôi... tôi phải... tìm Huyền... Anh!- Giọng cô đứt quãng.

- Cầm cô được đi đâu! Quay trở về nhà đi! Tôi sẽ đến ngay! Lúc đó chúng ta cùng tìm sẽ dễ hơn! Cô không được khóc! Nghe chưa? Huyền Anh sẽ không sao cả!

-...

Anh không còn nghe thấy gì ở đầu bên kia nữa, chỉ có tiếng khóc nức nở của ai đó cùng với tiếng gió vi vu nghe đến rợn người. Vậy là cô đang ở bên ngoài.

Kevin tức giận ném cái điện thoại xuống đất rồi rồ ga, phóng đi với vận tốc nhanh nhất.

“Chết tiệt! Tại sao em lại cứng đầu như thế?”

- Huyền Anh! Em ở đâu?

- Huyền Anh!

- Huyền Anh!

Vy chạy hết chỗ này đến chỗ khác nhưng chẳng tìm được gì. Xung quanh cô không có 1 bóng người, giờ này đã muộn quá rồi. Cảnh vật rất yên ắng, chỉ có tiếng gió là rõ mồn một cùng những tiếng xào xạc của lá cây mà thôi.

Kevin đến nhà Vy nhưng cô không có nhà. Anh đập mạnh tay vào vô-lăng.

- Đồ Mèo Xù ngốc này! Em có thể đi đâu được chứ?

Bịch...

Mệt, mệt lắm rồi! Cô đã chạy hết sức có thể nhưng chẳng ích gì. Huyền Anh đều không có ở những nơi đó. Vậy cô có thể đi đâu?

Cô nắm chặt tay rồi dầm mạnh xuống đất.

- Chị xin lỗi! Lẽ ra chị nên quan tâm, để ý đến em hơn!

Kết...

Kevin mở cửa nhảy xuống xe.

- Đồ ngốc! Tôi bảo cô về nhà sao cô không chịu nghe lời hả?

-...

- Cô có biết là tôi lo lắng cho cô đến mức nào không?

- Tôi... xin lỗi... Tôi không thể!- Vy run rẩy, nước mắt mắt cứ thế trào ra.

Kevin lao tới ôm chặt lấy cô.

- Đừng khóc nữa! Tôi sẽ giúp cô tìm Huyền Anh!

- Tôi... sợ! Tôi... tôi... sợ Huyền Anh sẽ bị bắt cóc!

- Đừng nói linh tinh! Huyền Anh sẽ không sao cả! Cô phải bình tĩnh lại hiểu không? Chúng ta sẽ cùng đi tìm nó!

-...

- Vy à!

-...

Vy đã ngất đi từ lúc nào, anh lay mãi nhưng cô vẫn không tỉnh dậy.

- Chết tiệt!

Kevin đưa cô vào trong xe rồi phóng về nhà.

- Cậu chủ!

- Gọi bà Kim cho tôi!

- Vâng!

Kevin bế xốc Vy đưa lên phòng mình. Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống. Kể cả trong lúc ngủ cô cũng không ngừng khóc, thậm chí cô còn tự cắn môi mình và giãy lên. Anh hoảng hốt cầm chặt lấy tay cô nhưng cô vẫn không chịu yên. Cô cứ cắn môi cho đến khi bật máu.

Kevin xót xa nhìn cô.

“Chỉ còn cách này thôi!”

Anh ghé sát lại gần cô, đặt môi mình lên môi cô, tay thì giữ chặt lấy cô.

Vy cắn vào môi Kevin, anh khẽ nhíu mày vì đau.

Càng lúc cô càng cắn mạnh hơn nhưng anh vẫn cứ giữ như vậy, nhất quyết không rời, nếu không thì cô sẽ tự làm đau mình mất.

Quả nhiên 1 lúc sau, cô không còn cắn anh nữa mà yên lặng, chìm sâu vào trong giấc ngủ.

Kevin từ từ buông cô ra, lấy giấy lau chỗ máu trên môi mình. Anh khẽ thở dài nhìn cô.

“Yên tâm đi! Nhất định anh sẽ tìm giúp em!”

Cạch...

Bà Kim từ ngoài bước vào trong.

- Cậu chủ gọi tôi?
 - Hãy huy động toàn bộ lực lượng thám tử và cảnh sát đi tìm cô bé tên Tạ Huyền Anh cho tôi!
 - Vâng thưa cậu chủ!
 - Bây giờ tôi phải ra ngoài! Hãy chăm sóc cô gái này khi tôi vắng mặt! Không được để xảy ra bất cứ chuyện gì!
 - Vâng!
- Kevin lạnh lùng đứng dậy, anh cầm lấy chiếc áo khoác trên ghế rồi đi ra ngoài.

88. Chương 44

Ads - Đây đồ đáng ghét kia! Sao hôm qua cậu không đi học hả? Cậu có biết tớ lo cho cậu đến mức nào không? Gọi điện thì toàn thuê bao, bực cả mình!

- Tớ xin lỗi! Điện thoại của tớ bị hỏng rồi! Hôm qua tớ mệt nên xin nghỉ, cậu thông cảm cho tớ nha!
- Hứ! Suýt nữa thì tớ đổi cậu luôn rồi đó!
- Thôi mà! Tớ sai rồi!- Huyền Anh nũng nịu.
- Trời ạ! Sao cậu cứ dùng cái trò này để làm với tớ thế?
- Đơn giản vì tớ biết điểm yếu của cậu! Bị cái dễ thương làm cho mềm lòng!- Huyền Anh nháy mắt.
- Đúng là... tớ bó tay cậu luôn đó nha! Biết tớ như thế rồi thì cấm lợi dụng để làm việc xấu nghe chưa?
- Biết rồi thưa cô!- Huyền Anh cười.
- Ô ô nhìn kia! Kia chẳng phải là Bảo Duy sao?- Trang chỉ ra ngoài cửa lớp.

Huyền Anh ngạc nhiên nhìn theo. Đúng là anh, người con trai với mái tóc hung đỏ, đôi mắt màu cà phê đang tiến vào trong lớp. Cô quay mặt đi, không dám nhìn. Thấy anh, bọn con gái trong lớp hét ầm ầm hết cả lên như kiểu trời sắp sập vậy.

“Chết rồi! Sao hôm nay hần lại đi học nhỉ? Chết tiệt! Làm thế nào bây giờ? Mình không muốn ngồi cạnh tý nào cả! Ông trời ơi cứu con!”-Huyền Anh chấp 2 tay, mắt nhắm tịt lại, lẩm bẩm.

Nhưng đã quá trễ, anh đã đứng ngay cạnh cô, chậm rãi kéo ghế và ngồi đó. Theo phản xạ, Huyền Anh đứng bật dậy, cầm lấy cặp của mình.

- Tiết Địa này tôi sẽ ngồi cạnh Trang, anh ngồi 1 mình nha!- Huyền Anh cười gượng, định đi ra nhưng ngay lập tức tay cô bị anh giữ lại.

- Ngồi đây với tôi! Không đi đâu hết!- Anh nói nhưng không nhìn cô.

Cô ngạc nhiên nhìn anh đang giữ chặt lấy tay mình.

Anh trừng mắt nhìn cô như cảnh cáo rằng cô không nên chống lại anh.

Cô bặm môi, miễn cưỡng ngồi xuống. Anh gục mặt xuống bàn, tay kia vẫn nắm chặt lấy cô không rời. Cô lay lay tay anh:

- Nay! Anh có thể thả tay tôi ra được không?

Anh không trả lời, coi như không nghe thấy. Anh càng nắm tay cô chặt hơn. Huyền Anh tự cốc đầu mình 1 phát.

“Trời ạ! Tự nhiên đi xin hấn làm gì nữa? Tuyệt thật, bây giờ nắm chặt hơn thì học kiểu gì đây? Điên mất!!!”

Huyền Anh ngại ngần ngó xung quanh lớp, nhìn cũng đủ biết là mấy cô bạn cùng lớp này đang muốn giết chết cô như thế nào rồi, ánh mắt hình viên đạn của họ đều chĩa về phía cô và... bàn tay của cô đang bị Duy giam giữ.

Cô giáo bước vào, lớp của Huyền Anh bắt đầu tiết học đầu tiên của 1 ngày mới. May là có cô giáo, không thì không biết bao giờ cô mới thoát khỏi nhưng cô nàng hám trai kia.

Giờ ra chơi...

- Nay! Đi xuống căng tin với mình không? - Trang hớn hở nhìn Huyền Anh.

Huyền Anh khổ sở chỉ vào tay trái của mình đang bị Duy nắm chặt trong suốt 2 tiết đầu, anh vẫn đang ngủ. Cô nhìn Trang 1 cách đáng thương, tia hi vọng nhỏ nhoi đang ập đến trong cô, mong rằng nàng bạn thân này sẽ giúp cô thoát khỏi tên biến thái đang ngồi cạnh mình. Nhưng ai ngờ...

- Woa, tình cảm quá! Thích nha!- Trang sung sướng vỗ tay reo lên.

Huyền Anh há hốc mồm nhìn Trang. Vậy là niềm hi vọng nhỏ bé khó khăn lắm mới vun đắp được giờ đã tan biến. Bạn bè thế đấy!

- Trời ơi! Cậu phải giúp tớ đi chứ! Tớ chết mất thôi!- Huyền Anh hét lên.

- Chịu thôi! Đứa khác thì còn được chứ riêng Duy thì tớ không dám làm gì đâu!- Trang nhún vai.

- Có tớ rồi mà! Cứu tớ đi! Xin cậu đó! Tớ đã phải khổ sở như thế này trong suốt 2 tiết Văn đó!

- Ủa, 2 tiết Văn cơ á? Wow, Duy giỏi à nha! Vậy thì tớ không phiền 2 cậu nữa, đi ăn đây! Phải đi ngay kẻo hết ra chơi mất! Ồ đây vui vẻ nha!- Trang nháy mắt.

- Ô kìa! Trang! Đừng bỏ tớ! Tranggggggggg!- Huyền Anh hét lớn.

Trang coi như không nghe thấy gì nữa, cô chạy nhanh ra khỏi lớp. Huyền Anh bắt lực gục mặt xuống bàn.

“Không được! Mình không thể thua!”

“1 2 3...”- Cô đếm thầm.

- Yaaaaaa!

Cô rút mạnh tay mình ra khỏi bàn tay to lớn của anh nhưng kết quả là... không rút nổi. Đây là lần thứ n cô cố thoát khỏi anh rồi nhưng toàn thất bại.

“Trời ơi! Tôi chết mất thôi! Tay tên này làm bằng đồng hay sắt vậy? Dùng sức không được, đành phải dùng mưu thôi!”

- Đói! Tôi đói!- Huyền Anh lấy tay kia lay lay Duy dậy.

Duy tỉnh dậy, nhìn cô.

- Thả tôi ra cho tôi đi ăn đi! Đói lắm! Sáng nay tôi đã ăn gì đâu!- Cô nhăn nhó.

Duy mở cặp ra, lấy trong đó 1 hộp sữa và đưa cho cô.

- Uống đi!- Rồi lại tiếp tục gục mặt xuống bàn ngủ tiếp.

Cô run rẩy cầm lấy hộp sữa. Tên này ghê gớm quá! Lại còn sắp sẵn cả sữa cho mình nữa.

“Không ổn, không ổn! Cách này không được!”

- Tôi muốn đi vệ sinh!- Huyền Anh lại gọi Duy dậy.

- Không cho đi!- Anh lạnh lùng nói.

- Anh điên à? Anh có biết nếu cố nhịn sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe như thế nào không?

Anh ngồi dậy, quay sang nhìn cô.

“Khà khà! Có hiệu lực rồi đây! Công nhận mình thông minh thật đấy!”

- E hèm! Anh thả tay tôi ra đi! Tôi cần phải đi vệ sinh, tôi sợ bị thận lắm!- Huyền Anh chớp chớp mắt nhìn Duy.

- Tôi đi cùng em!

Huyền Anh mở to mắt nhìn Duy. Đi cùng ư? Có đưa con trai nào lại đi vệ sinh cùng con gái không?

- Anh điên à?- Huyền Anh bật dậy, hét lớn.

Cả lớp nghe thấy tiếng hét liền quay sang nhìn, Huyền Anh đỏ mặt ngồi xuống.

- Đừng có đi cùng được không? Anh không thấy buồn cười à?

- Thì sao?

- Tôi đi 1 tý rồi sẽ quay lại! Chỉ 1 tý thôi! Thật đấy! Không trốn đâu!

- Thời gian tối đa là đến hết giờ ra chơi!

- Rồi ok! Chờ tôi nha!

Huyền Anh sung sướng chạy vọt ra ngoài để tránh Duy và cũng còn để tránh những ánh mắt giết người của mấy đứa con gái trong lớp suốt 2 tiết đầu và cả bây giờ.

“Còn lâu tôi mới quay lại nhé! Đồ ngốc, mặt thì thông minh sáng sủa mà sao dễ bị lừa thế? Hôm nay mình

sẽ cúp học, đến cuối giờ sẽ quay lại lấy cặp rồi về, sẽ không gặp phải hấn nữa! Đúng rồi! Càng nghĩ càng thấy mình thông minh!”

Reng reng...

“Chuông vào học rồi! Yê, trời đã giúp mình!”

Huyền Anh sung sướng chạy đến vườn hoa đằng sau trường, bây giờ đã vào học nên ở đó không có ai cả. Cô từ từ nằm lên chiếc ghế đá, nhắm mắt và ngủ 1 giấc thật ngon mặc dù ánh nắng ban trưa cứ chiếu vào mắt làm cô hơi khó chịu.

89. Chương 45

Trên cánh đồng hoa bồ công anh quen thuộc, 1 chàng trai đang cố gắng tìm kiếm 1 người con gái bằng tất cả sức lực của mình. Không gian rộng rãi tối tăm bị bao phủ bởi lớp sương mù dày đặc và lạnh lẽo của buổi đêm yên tĩnh cũng không thể ngăn cản anh tìm người con gái ấy.

Nhưng vô ích, người đó không hề có ở đây.

- Chết tiệt! Huyền Anh! Em đang ở đâu???- Anh hét lớn.

Đáp lại vẫn chỉ là sự yên lặng của nơi đây.

Duy sức nhớ ra căn nhà gỗ nhỏ gần đây. Anh quay đầu lại, chạy nhanh đến ngôi nhà đó.

Kétttt....

- Huyền Anh!

Không có tiếng trả lời, trong này hoàn toàn trống rỗng và tối om.

Duy bước vào với sự vô vọng, anh nằm lên chiếc giường gỗ nhỏ xinh ấy.

“Em đang ở đâu?”

Anh vất tay lên trán, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

“Nhất định anh sẽ tìm được em!”

- Trang à! Con không đi học sao? Sắp muộn rồi đấy!

- Làm sao con có thể đi được trong khi Huyền Anh vẫn không biết đang ở đâu chứ?

- Con hãy đi học đi! Đừng nghỉ mà ảnh hưởng đến việc học!

- Sao mẹ lại có thể nói thế? Huyền Anh là bạn con! Con không thể bỏ mặc bạn ấy được!

- Cứ đến trường đi! Mẹ tin là chưa ai dǎ động đến trường con đâu!

Như hiểu được gì đó, Trang chạy lên gác cầm cặp rồi thay quần áo.

“Phải rồi! Mình chưa tìm ở trường! Chị Vy thì tìm ở công viên, siêu thị, trung tâm mua sắm. Tối qua muộn quá nên trường không cho phép ai vào, chắc chắn Duy không thể vào được! Vậy trường học là nơi chưa ai tìm đến!”

“Huyền Anh à! Chờ tớ! Tớ sẽ đến ngay!”

Bộp...

- Cái gì đây?

- Hôm nay đến phiên cậu và Minh Anh trực tuần đấy! Không nhớ à?

- Sao? Hôm nay ư?

- Chứ còn gì nữa? Mau đi đi, chuông rồi đấy! Nhớ phải quan sát kỹ nhé! Không thì lớp mình sẽ bị trừ điểm thi đua đấy! Mà sao giờ này Minh Anh vẫn chưa đến nhỉ?

- Khởi đi! Tổ sẽ đi 1 mình!

- Cậu đi nổi không Trang? Lớp 12E quậy lắm đấy!

- Không sao! Tổ đi được mà! Đưa sổ trực tuần đây!

- Ừ nhanh lên nhé!

Trang cầm quyển sổ rồi chạy ra ngoài. Như tìm được manh mối gì đó, nơi đầu tiên cô đến chính là lớp 12E.

Sĩ số: 45

Vắng: 6: Thùy Dung, Hương Ly, Thảo My, Minh Phương, Trâm Anh, Quỳnh Anh.

“Đó chẳng phải là những người đợt nọ đánh Huyền Anh ư? Không thiếu 1 người!”

“Khoan đã! Thùy Dung? Chết tiệt! Lại là con nhỏ đó!”- Trang nghiêng răng.

“Nhưng cũng chưa thể chứng tỏ được gì! Có thể do chúng nó đi muộn! Tớ nữa mình sẽ lên kiểm tra lại!”

“Lạnh! Lạnh quá! Hừ hừ...”

Huyền Anh tỉnh dậy, bây giờ cô chẳng còn sức để ngồi dậy được nữa. Cô chợt phát hiện ra mình đang ở trong 1 căn phòng chứa đầy đá lạnh trong khi quần áo trên người cô bị rách tả tơi. Những vết thương trên người cô đều bị cái lạnh của căn phòng làm cho tím bầm lại.

“Lạnh! Ai cứu tôi với!”

Ngay đến cả giọng nói cô cũng không thể nói được, cô đã kiệt sức lắm rồi. Bị bỏ đói, bị đánh cho đến ngất, bị bỏ vào trong 1 căn phòng lạnh trong khi quần áo trên người chẳng che kín được bao nhiêu.

“Duy!”

Huyền Anh dùng hết sức bò đến cánh cửa ở trước mặt mình.

Cạch...

- Ồ! Vẫn chưa chết à?- Dung đứng trước mặt cô, khoanh tay trước ngực nhìn cô với ánh mắt khinh thường.

Cô chẳng còn quan tâm đến những gì tồn tại xung quanh mình nữa, vẫn tiếp tục bò đến chỗ cánh cửa, mong sao thoát ra khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Nhưng cái lạnh thấu xương trong căn phòng này làm cô không thể nào mà di chuyển được trong khi toàn thân đã tê cứng, chân tay không thể nhúc nhích.

- Nhìn mày thảm thương quá! Chắc chắc!- Dung lắc đầu.

Huyền Anh ngẩng đầu lên nhìn cô 1 cách khó khăn.

- Khổ chưa kìa! Nhìn cũng không thể làm nổi!

- Thôi! Nó phải ở đây suốt mấy tiếng đồng hồ là cũng khổ lắm rồi! Chúng mày khiêng nó ra đi kéo nó đồng cứng thành đá mất! Khổ thân lắm!- Dung ra lệnh cho những cô gái xung quanh.

Huyền Anh được đưa ra ngoài. Vì không thể đi được nên phải cần đến 4 người khiêng ra. Cô thở 1 cách khó nhọc, chân tay cô lạnh cóng, không còn bất cứ cảm giác gì nữa. Hình như cái lạnh đã thấm vào sâu bên trong rồi.

“Duy! Cứu em!”

Người duy nhất mà cô nghĩ đến bây giờ chỉ có anh mà thôi.

Không còn sức nữa, Huyền Anh ngã xuống đất, ngất đi.

- Lại ngất!- Dung thở dài.

- Giờ làm sao hả chị?

- Còn sao nữa? Đưa nó về chỗ cũ, tao muốn tiếp tục hành hạ nó, không thể để cho nó yên được!

- Nhưng nó cũng yếu lắm rồi! Đánh nữa thì...

- Chúng mày im đi! Biết cái gì mà nói? Tao bảo làm là làm! Cấm cãi! Chúng mày có muốn bị thế này không?- Dung chỉ vào Huyền Anh.

-...

- Nếu không muốn thì câm miệng lại và làm theo những gì tao bảo! Còn nói nữa thì tự biết hậu quả!- Dung quay lưng bước đi.

Những cô gái xung quanh dần dần cảm thấy thương hại cho Huyền Anh và có ánh nhìn không thiện cảm về Dung hơn, mặc dù họ rất sợ cô. Tại sao cô lại có thể ác độc đến thế? Hành hạ Huyền Anh như vậy chưa đủ sao? Không lẽ cô muốn Huyền Anh phải chết?

Họ nhìn nhau 1 lúc rồi chẳng ai bảo ai cũng tự đưa Huyền Anh đi theo sau Dung.

“Đồ nhát chết!”- Dung cười khẩy.

Reng reng...

Chuông ra chơi vừa dứt, Trang đóng sách vở lại, chạy 1 mạch lên tầng 3.

Vẫn vắng đúng 6 người đó, nghỉ học không phép, vậy là rõ rồi!

Trang nắm chặt tay, cắn hận nhìn vào bên trong lớp 12E.

“Nhất định tao sẽ trả thù!”

- Vy đâu?

- Dạ! Cô ấy tỉnh rồi ạ! Cô ấy cứ đòi ra ngoài!

- Không được phép để cô ấy ra ngoài!

- Vâng! Chúng tôi đã ngăn cô ấy rồi ạ!

- Cô không được đi khỏi đây! Đó là lệnh của cậu chủ!

- Suyt! Cầu xin chị hãy giúp tôi! Tôi phải đi tìm em tôi!

- Nhưng cậu chủ không cho phép!

- Tôi xin chị đấy! Em gái tôi đang bị mất tích, tôi phải tìm nó! Tôi sợ nó đang gặp nguy hiểm! Chị hãy để tôi đi đi! Tôi sẽ không nói cho Kevin đâu!

- Nhưng...

- Tôi phải đi đây! Nhất định tôi sẽ quay lại!

Vy men theo mép tường phía sau căn biệt thự để tìm đường trèo ra ngoài. Nhưng chưa kịp nhảy lên thì tay cô đã bị giữ lại. Người đó kéo cô lại và ôm chặt cô vào lòng mình.

- Thả ra! Tôi phải tìm em tôi!- Cô vùng vẫy.

- Sao em lại cứng đầu như vậy hả?

- Huyền Anh đang gặp nguy hiểm! Tôi phải cứu nó!

- Không! Em không được đi đâu hết! Em đừng như vậy nữa được không?

- Thả tôi ra! Chả lẽ anh để yên cho Huyền Anh bị mất tích như vậy sao?

- Tôi đã huy động thám tử và cảnh sát rồi! Họ sẽ tìm ra Huyền Anh sớm thôi! Em không được phép ra ngoài, sẽ rất nguy hiểm cho em!

- Không! Dù có bị làm sao thì nhất định tôi phải tìm cho ra Huyền Anh! Anh không có quyền ngăn cản tôi!

- Em đừng làm khổ mình nữa đi!

- Bỏ ra!- Vy đâm liên tục vào người anh.

-...

- Tôi phải tìm Huyền Anh...

- Tôi phải tìm Huyền Anh...

- Tôi phải tìm Huyền Anh...

- Con bé cần tôi...

- Huyền Anh...

Mọi cử động của Vy chậm dần, chậm dần rồi dừng hẳn lại.

Anh ôm chặt lấy cô, ánh mắt xót xa nhìn về phía trước.

“Anh xin lỗi! Chỉ còn cách này thì em mới dừng lại được! Nhất định anh sẽ tìm ra Huyền Anh! Xin em đừng như vậy nữa!”

“Học học...

Mệt quá...

Chạy đi đến hết nơi này đến nơi khác rồi mà vẫn chẳng tìm kiếm được manh mối gì!

Không! Nhất định còn thiếu sót ở đâu đó! Rất có thể còn chỗ mà mình chưa đụng tới.

Nhưng đó là ở đâu? Cả 1 ngôi trường khổng lồ thế này, biết đi đâu mà tìm nữa?

Không ổn! 1 mình mình tìm không xong! Phải nhờ đến Duy! Đúng rồi, Duy!”

- Duy! Cứu em!

- Huyền Anh! Em ở đâu?

- Cứu em! Em sợ! Ở đây tối lắm, em sợ!

- Em đang ở đâu?

- Cứu... em... Duy...

- Huyền Anh! Trả lời anh đi! Em đang ở đâu? Anh sẽ đến tìm em!

-...

- Huyền Anh! Em đâu rồi?

-...

- Huyền Anh!!!

Duy choàng tỉnh dậy, mồ hôi nhễ nhại. Lại 1 cơn ác mộng đến với anh nhưng lần này lại là 1 người con gái khác.

Không biết giấc mơ này là như thế nào?

Một điềm báo gì chẳng?

Duy chợt nhớ ra điều gì đó...

Căn phòng trong giấc mơ của anh... rất quen thuộc. Nó lớn, bên trong chẳng có 1 cái gì, tối tăm, ẩm ướt, thật đáng sợ!

Phải rồi! Là nó! Chính là căn nhà đó!

Duy bật dậy đi ra ngoài, để lại căn phòng còn vương vấn hơi ẩm và hương thơm dịu nhẹ của anh.

90. Chương 45

- Này!

- Cái gì?

- Tối nay là ngày ra mắt bộ sưu tập mới của thằng Kevin đấy, em có muốn đến không?

- Anh đi mà đến! Sao tôi lại phải đi cùng anh nhỉ?

- Em không định đến cổ vũ cho nó à?

- Anh đi 1 mình đi! Tôi không muốn đi với anh!- Ngọc vênh mặt nhìn Long.

- Không! Nhất định em phải đến với tôi! Tối nay em sẽ không phải làm việc nhà! Được chứ?

- Tôi thà làm việc nhà còn hơn đi với anh!- Ngọc bĩu môi.

- Tôi không quan tâm! Nhất định tối nay em phải đi với tôi! Không nói nhiều ok? Nếu em không nghe lời thì tôi sẽ phạt em đó!

- Anh tưởng tôi sợ anh chắc? Phạt thoải mái đi! Bắt tôi làm bao nhiêu việc nhà cũng được! Tôi chấp nhận hết!

- Được thôi! Em muốn bị phạt chứ gì?

- Phạt đề!- Ngọc nói giọng đầy thách thức.

- Làm vợ tôi!

- Hả?????????

Ngọc sốc nặng, ngã ngửa ra đằng sau.

- Chẳng phải em nói phạt gì cũng được hay sao?- Long khoanh tay trước ngực nhìn cô.

- Đây không phải là phạt! Anh bị điên à? Cái gì mà làm vợ anh? Sống cùng môi trường với anh đã đủ chết rồi! Tôi đã nói tôi không bao giờ thích con trai, chỉ thích con gái thôi!- Ngọc hét lên đầy tức giận.

- Em không thích à? Hay là... sống thử?- Long nhếch mép cười.

- Không... bao... giờ!- Ngọc hét lên.

- Chọn đi!

- Có chết tôi cũng không chọn!

- Em có chắc không?- Long kéo dài giọng, từ từ đến bên Ngọc.

- Này nhá! Anh đừng có dùng bạo lực ở đây! Tôi không sợ đâu!

- Tôi không bao giờ đánh con gái!

- Đánh đề! Tôi là con trai, không phải con gái!

- Vậy hả? Thế thì tôi không thích đánh em!- Long bẻ tay răng rắc.

- O nhưng không đánh mà sao lại bẻ tay thế?- Ngọc chỉ chỉ vào tay anh.

- Chẳng lẽ cứ bẻ tay có nghĩa là sắp đánh à?

- Thế anh muốn gì?

- Muốn em chọn! Nếu em không chọn thì tôi sẽ chọn!

- Cái gì? Ai cho anh cái quyền hành vô lí đó?

- Tôi là chủ của em! Tôi có quyền chọn, em phải chấp nhận. Hiểu không?

- Này này này! Tránh xa tôi ra nhé! Cấm anh được đụng vào tôi!- Ngọc lùi ra đằng sau.

- Tôi cho em 1 cơ hội cuối cùng... có đi không?

- ...

- Em có 3 giây! 3...

- ...

- 2...

- Tôi đi! Tôi đi! Được chưa?- Ngọc hét lên.

- Tốt! Ngoan! Bây giờ tôi sẽ gọi người ta đến làm việc hộ em!

Ngọc bặm môi nhìn Long. Trông cô mạnh mẽ vậy thôi nhưng chưa bao giờ thắng nổi anh. Anh là phái mạnh, hơn nữa lại rất mưu mô, sao mà lại nổi???

- Chuẩn bị đi nhé!

- Biết rồi! Nói nhiều!- Ngọc nhăn nhó.

- Đã xong hết chưa?

- Rồi thưa giám đốc!

- Tốt rồi! Tối nay là ngày trọng đại, mọi người hãy cố gắng hết sức mình, đặc biệt là những cô người mẫu! Họ sẽ là những người quyết định nên thành công của bộ sưu tập vào tối nay!

- Vâng thưa giám đốc!- Tất cả mọi người cùng đồng thanh, trừ Vy.

- Cô Vy còn gì bất mãn sao?- Kevin khoanh tay nhìn Vy.

- Ô! Không! Không có gì!- Vy cười trừ.

- Tối nay cô có thể làm tốt chứ?

- Vâng! Tôi sẽ cố gắng hết sức ạ!

- Tối nay nhờ cả vào cô đấy!

- Vâng ạ!- Vy nhấn mạnh, cô vẫn còn giận anh vì không chịu giúp cô tìm người khác thay thế mình.

- Nào! Xong rồi! Vậy bây giờ chỉ việc sắp xếp là xong, mọi người thì hãy chuẩn bị đi!

- Vâng thưa giám đốc!

- Đây là những bộ trang phục mà các cô sẽ trình diễn vào tối nay! Chắc chắn đây sẽ là những bộ đẹp nhất!- Ông Kiên mỉm cười đưa cho mỗi người 1 quyển sổ rất lớn.

Vy há hốc mồm nhìn vào quyển sổ dày cộp.

“Cái gì thế này? Sao lại có cái này? Thế này là thế nào? Không được! Không được!”

- Chú Kiennnnnnnnnnnnnnnn!- Vy hét lên.

- Ôi ôi ôi! Gọi gì tôi?

- Thế này là thế nào? Sao lại có trang phục áo tắm thế này hả???

- À! Cái đó là tác phẩm của tổ 4. Vì đây là mùa hè mà! Phải có những cái này chứ!- Ông Kiên nháy mắt.

- Không được! Không được! Tôi không mặc chúng đâu! Có chết cũng không mặc!- Vy hét lên.

- Nhưng tôi đã gửi danh sách cho bên kia rồi! Nếu cô không chấp nhận thì sẽ bị đuổi việc đấy! Đây là dự án lớn mà!

- Có thể... đổi trang phục khác được không?

- Ai cũng phải mặc thế, đâu riêng gì cô?

- Tôi không thể mặc như thế được! Tôi không thích thế!

- Tôi chịu thôi! Cô hãy hỏi giám đốc ý!

91. Chương 46

Trang dừng lại để lấy sức. Cô đã chạy khá lâu rồi, chạy khắp trường mà chẳng tìm kiếm được cái gì.

Cô thở dài dựa lưng vào tường, ngẩng đầu lên.

“Rốt cuộc thì cậu ở đâu hả Huyền Anh?”

Trang chán nản đi đến phòng vệ sinh để rửa mặt. Nhưng khi chuẩn bị bước vào thì 1 đoạn hội thoại của 2 cô gái học lớp 11 tình cờ lọt vào tai cô.

- Mày ơi! Tao kể cái này nhưng mày phải bí mật không được kể cho ai nhá!

- Ồ! Kể đi! Tao chơi với mày bao nhiêu năm rồi mà mày còn phải cảnh báo tao mấy cái đó nữa! Mày không tin tao à?

- Có! Có chứ!

- Kể đi kể đi!

- Mày còn nhớ hôm qua tao đi học muộn nên bị bắt ở lại trực nhật không?

- Có!

- Lúc tao đi giặt giẻ lau, tao đi qua vườn hoa sau sân trường thì tình cờ nhìn thấy 1 chị nhìn mặt đánh đánh cầm cả 1 cái gậy dài đập mạnh vào đầu của 1 chị khác từ đằng sau đấy!

- Cái gì? Thế á? Thế chị kia có làm sao không?

- đương nhiên là có rồi! Chị ấy bị ngã ngay lúc đó luôn! Khổ thân chị đấy lắm ý! Vừa đánh phát là máu me đầy đầu!

- Thật á? Cái chị cầm gậy đánh trông như thế nào?

- Để tóc nửa ngắn nửa dài màu đỏ, nhìn hơi béo, thấp nữa!

- À! Da đen đen và xăm ở đằng sau gáy đúng không? Ở trên cánh tay cũng xăm hình con rồng nữa!

- Ồ! Sau gáy thì tao không biết nhưng trên cánh tay thì đúng có 1 hình xăm nhưng nhìn từ xa nên tao không thấy rõ! Sao mày biết hay vậy?

- Thì tao biết chị đấy mà! Học lớp 12E!

- Lớp 12E á?

- Ủ! Chị ấy đầu gấu lắm! Đụng vào chị ý là không xong đâu!

- Vậy thì khổ thân chị kia quá! Nhìn mặt hiền lành cực ý! Mà này! Tao nghĩ là do anh Duy lớp 12A nên chị Dung đó mới đánh chị kia!

- Anh... anh Duy á?

- Ủ! Từ trước đến nay đa số những người bị chị ý đánh đều dính líu đến anh Duy cả mà!

- Đánh ghen à?

- Đại loại vậy! Tao thích anh Duy lắm đó nhưng không bao giờ dám nói ra, nói là như tử ngay!

- Thế á? Thế chắc tao cũng phải im lặng mất!

- Mà cũng thích anh Duy à?

- Ồ! Anh ý thì ai mà chả thích!

- Anh ý đẹp trai nhĩ?

- Hí hí! Quá đẹp trai ý chứ! Mới vào trường tao đã thích rồi, nói gì đến bây giờ!

- Mà giống tao quá! Đúng là bạn thân của tao có khác!

- Ha ha ha...

2 cô gái cứ mãi mê nói chuyện, cười đùa mà không hề biết rằng có 1 người ở bên ngoài đã nghe thấy tất cả. Trang tức giận nắm mạnh tay vào tường.

“Con nhỏ khốn kiếp! Hóa ra là mày! Tao nhất định sẽ ày 1 trận!”- Cô nghĩ thầm.

Trang tiếp tục chạy để tìm thêm manh mối. Cô không biết rằng còn 1 nơi khác mà cô chưa hề đụng đến.

“Kia chẳng phải là xe của Duy sao?”

Như bắt được vàng, cô chạy đến chỗ anh, tay đập đập vào cửa kính, thở dốc.

- Tôi đã biết ai là người bắt cóc Huyền Anh rồi!

Duy bước xuống xe, anh xiết chặt lấy vai cô, mắt hằn lên những tia đỏ.

- Huyền Anh bị bắt cóc? Ai? Nói mau!- Anh hét lên.

Trang khẽ nhăn mặt vì đau.

- Đó là... Trịnh Thùy Dung... lớp 12E!

“Trịnh Thùy Dung?”

- Ở đâu?

- Tôi không biết! Tôi đã tìm quanh trường rồi nhưng không thấy gì cả!

Duy buông cô ra rồi chạy ra vườn hoa sau sân trường. Đó là địa điểm đầu tiên mà anh nghĩ đến khi nhắc đến cái tên Trịnh Thùy Dung.

Trang đuổi theo sau anh.

- Tôi đã tìm ở đó rồi nhưng không có gì cả!

- ...

- O...

Trước mặt Trang là 1 căn nhà lớn cũ kĩ ẩn sâu tít bên trong góc tay trái của vườn hoa.

- Đây là...- Cô ngạc nhiên.

Học ở đây gần 3 năm trời mà cô chưa từng biết đến căn nhà cũ kĩ này vì nó luôn bị cây cối xung quanh bao kín. Hơn nữa nó lại ở sâu trong 1 góc tối tăm thế này, làm sao có thể tìm được chứ?

Kết...

Trang chạy vào, trong này chẳng có gì ngoài mạng nhện bao phủ. Có lẽ căn nhà này đã quá lâu rồi không được ai sử dụng đến.

“Đây là đâu? Chẳng lẽ là nhà kho của trường?”

- D...u...y!

Trang chợt nhận ra tiếng gọi thều thào không rõ tiếng của 1 ai đó. Cô lần theo hướng của tiếng gọi.

1 cô gái toàn thân tím bầm, quần áo rách tả tơi, tóc tai bù xù, trên má bên trái có 1 vết sẹo dài bị khô máu lại.

Trang run rẩy đến gần cô gái đó, cô vén tóc của cô gái đó sang 1 bên.

- Huyền... Huyền... Anh!- Giọng Trang đứt quãng khi nhìn thấy cô bạn thân thiết mà cô yêu quý nhất đang ở trong hoàn cảnh như thế này.

- D...u...y!- Huyền Anh cố vươn tay về phía trước.

Duy chậm rãi tiến đến, mỗi bước đi của anh đều thể hiện 1 sự khó nhọc. Anh đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé dính đầy máu ấy.

Anh nhẹ nhàng nâng cô dậy, ôm chặt cô vào lòng.

Huyền Anh chỉ còn biết nhắm mắt lại cảm nhận hơi ấm của anh, tay chân không còn cử động được nữa. Thậm chí khóc cô cũng không thể làm được, cô đã hết nước mắt rồi.

- Anh xin lỗi!

-...

Duy bế xốc Huyền Anh đưa ra ngoài. Cô khẽ mỉm cười hạnh phúc rồi ngất lịm đi.

Người mà cô mong chờ nhất... đã tới cứu cô rồi!

- Cậu chủ!- 1 người mặc đồ đen cúi đầu kính cẩn chào anh.

- Trả lại học bạ và bắt hết tất cả những học sinh liên quan đến chuyện này! Còn nữa, thu hồi công ty và nhà ở của gia đình họ Trịnh!

- Vâng thưa cậu chủ!

Duy đưa Huyền Anh vào trong chiếc BMW của mình. Anh xót xa nhìn cô.

“Xin lỗi vì đã để em phải khổ sở!”

Anh đưa cô sát gần mình và hôn lên môi cô thật lâu.

“Những ai... đụng tới em... đều phải chết!”

Anh lia ánh mắt sắc lạnh của mình hướng tới căn nhà kho cũ kĩ đó rồi khẽ nhếch mép.

Vy chạy vào trong bệnh viện với mái tóc bù xù không được chải, quần áo xộc xệch không được chỉnh sửa tử tế.

- Cho hỏi bệnh nhân Tạ Huyền Anh nằm ở phòng nào ạ?

- Xin chờ 1 chút!

-...

- À đây rồi! Cô Tạ Huyền Anh: phòng 20 tầng 2!

Không chán chừ thêm, cô tiếp tục chạy lên trên tầng 2 mà không hề cảm thấy mệt mỏi.

Cạch...

- Huyền Anh!

Vy nắm lấy bàn tay của Huyền Anh, nước mắt rơi lã chã.

- Chị xin lỗi! Là tại chị! Chị đã không quan tâm đến em!

-...

- Chị xin lỗi! Xin em hãy tỉnh lại đi Huyền Anh!

-...

- Em hãy trả lời chị đi mà!

-...

- Huyền Anh!

-...

Vy đau khổ nhìn Huyền Anh đang nằm bên cạnh, trên khắp người cô toàn là những vết băng bó.

Bên ngoài cửa, 1 chàng trai đã nhìn thấy tất cả. Đôi mắt màu cà phê tối sầm lại. Hình ảnh của cô trước mặt làm anh nhớ đến cô gái mà anh yêu cách đây 8 năm trước.

Càng nhìn, lòng căm hận của anh đối với những người gây nên chuyện này càng lớn lên gấp trăm, nghìn lần. Anh xiết chặt tay.

- Xin anh! Xin anh tha cho em! Em sai rồi! Sẽ không có lần thứ 2 đâu ạ!

Anh lạnh lùng nhìn người con gái đang quỳ trước mặt mình.

Dung sợ hãi khi bắt gặp ánh mắt này của Duy, cô cúi mặt xuống. Đôi mắt màu cà phê lạnh tanh, không chút cảm xúc nhưng ẩn sâu bên trong đó là sự tức giận không ngừng sục sôi, có thể khiến nhiều người đổ máu ngay bây giờ.

Anh từ từ rút khẩu súng từ trong túi, chìa nó ngay trước mặt cô. Dung mở to mắt nhìn khẩu súng lục trên tay anh, mặt cắt không còn giọt máu.

- Xin anh... Xin anh đừng giết em! E... em... em biết lỗi... rồi... rồi... ạ!

Duy khẽ nhếch mép.

- Cô định giết Huyền Anh?

- Không! Em... không... dám! Cầu... cầu xin anh đừng... đừng giết em!

Pằng...

- Ối!

Dung mím chặt môi ôm lấy bên đùi phải, mồ hôi vã ra như tắm, trên người không ngừng run rẩy.

Duy cúi xuống, giơ 1 con dao lam ra trước mặt cô.

- Phát đạn vừa rồi chỉ là cảnh cáo! Tôi sẽ không giết cô! Như vậy sẽ quá nhẹ nhàng!

-...

- Tôi muốn cô ném trái gắp đôi những gì mà Huyền Anh phải chịu trong suốt 2 ngày qua!

-...

Roẹt...

Anh rạch 1 đường khá dài lên cả 2 bên má của Dung, nhưng lần này động tác của anh mạnh mẽ hơn. Anh cứ giữ nguyên cái dao lam trên má của cô như vậy khiến cô đau đớn tột cùng, cô không dám kêu gào cũng không dám khóc, chỉ biết nhắm tịt mắt chịu đựng, cắn chặt môi đến bật máu, 2 tay vẫn ôm lấy cái chân vừa bị trúng đạn của anh.

Nhắc nhẹ cái dao lam dính máu ra, Duy vứt nó xuống đất. Anh lấy ra 1 chiếc khăn và lau đi chút máu đang dính trên tay mình rồi ném thẳng vào cô như đang ghê tởm những gì mình vừa chạm phải.

- Nếu còn tái phạm, viên đạn thứ 2 sẽ không còn ở chân nữa!

Duy rút tay túi quần, thông thả đi ra ngoài. Trước cửa có 3 tên vệ sĩ mặc đồ đen. Ai cũng cúi đầu chào khi anh vừa bước ra.

- Thưa cậu chủ, bây giờ tính sao?

- Thích làm gì thì làm! Và... đốt căn nhà kho!

- Vâng thưa cậu chủ!

Bịch...

Dung ngã xuống đất, cô đã mất khá nhiều máu. Đôi mắt của cô mờ dần đi, chỉ kịp nhìn bóng dáng cao ráo toát lên vẻ lạnh lùng đến ghê rợn của ai đó đang nhạt dần, nhạt dần bởi ánh sáng ban ngày rồi biến mất trong tích tắc.

- Đến bao giờ thì Trang mới tỉnh dậy ạ?

- Cái này... cũng không thể biết trước được vì đằng sau đầu của cô ấy bị chấn thương do bị tác động mạnh từ vật cứng, máu mất khá nhiều mà không kịp cầm sớm. Vả lại ở trong phòng lạnh sẽ làm máu bị khô lại nhanh, rất nguy hiểm. Cũng may là chỉ chấn thương nhẹ. Nếu mạnh thì có thể dễ dàng ảnh hưởng đến não bộ và dẫn đến mất trí nhớ!

- Vậy... bạn tôi... sẽ không sao chứ?

- Không sao! Vì nhẹ nên chỉ đau 1 thời gian ngắn rồi sẽ tự động lành lại. Còn việc tỉnh lại thì chỉ còn phụ thuộc vào thời gian. Có rất nhiều trường hợp tầm vài ngày là tỉnh dậy ngay nhưng cũng có nhiều trường hợp phải vài tuần, vài tháng mới tỉnh lại.

- ...

- Hiện tại cô Huyền Anh còn rất yếu do mất sức. Vậy nên khi tỉnh lại thì phải bồi bổ cho cô ấy, không được để cô ấy bị stress không thì sẽ ảnh hưởng đến não bộ của cô ấy!

- Vâng! Tôi hiểu rồi! Cảm ơn bác sĩ!

- Nếu bệnh nhân có bất cứ triệu chứng gì bất thường thì hãy nói cho tôi!

- Vâng!

- Tôi xin phép!

- Chào bác sĩ!

Cạch...

Trang bước vào với túi đựng hoa quả trên tay. Duy đang ngồi đối diện để trông Huyền Anh. Suốt 2 ngày nay anh chỉ ở bên cô không rời dù chỉ 1 giây.

- Cậu nên ăn gì đó đi!

- ...

- Mấy ngày nay cậu đã không ăn, không uống gì rồi! Cậu sẽ kiệt sức mất!

- ...

Trang thở dài, đặt túi hoa quả lên bàn bên cạnh giường bệnh rồi bước ra ngoài.

“Huyền Anh à! 2 hôm nay cậu không tỉnh rồi! Cậu mau tỉnh lại đi chứ!”

92. Chương 46

Rầm...

- Gì vậy?- Kevin ngược mặt lên nhìn Vy.

- Cái này là cái gì hả? Sao lại có cái này? Anh đang trêu tức tôi phải không?

- Tôi làm gì sai à?- Kevin ngây thơ hỏi.

Vy tức giận mở quyển sổ, giở đúng trang mà cô cho rằng là quá thể.

- Đây! Anh nhìn đi! Sao lại có cái này hả? Anh mau giải thích đi!- Vy chỉ vào những bộ bikini màu mè lố loẹt.

- Ô kìa! Sao lại trách tôi? Tôi có biết gì đâu?

- Đừng nói dối tôi! Anh là người xem những cái này rồi mới duyệt cơ mà!

- Cái này là của tổ 4, nhiệm vụ của tổ 4 là như thế mà!

- Nhiệm vụ cái đầu anh! Tôi không mặc chúng vào tối nay đâu!

- Trễ rồi! Tất cả đã xong! Không rút nổi đâu!- Kevin nhún vai.

- Trời ơi là trời! Tôi chết mất thôi!- Vy ôm đầu hét lên.

- Mỗi tối nay thôi mà! Cô cứ làm như cô sẽ mặc những cái này cả đời không bằng!

- Không phải! Mà tôi không thích! Người có phong cách kín đáo như tôi mà mặc những cái này thì có chịu nổi không? Anh thử là tôi mà xem!

- Tôi không biết đâu! Chấp nhận đi! Ngân cũng như cô mà tôi có thấy cô ấy than thở gì bao giờ đâu? Có mỗi cô là lảm mồm thôi à!- Kevin mĩa mai.

- Tôi muốn giết anh lắm rồi đấy nhé! Anh là chức vụ cao nhất ở đây cơ mà! Sao những việc cón con thế

này mà anh cũng không giúp nổi tôi hả?

- Ô kìa! Chẳng lẽ cứ chức vụ to nhất là phải làm những cái đó à? Tôi đã giao trách nhiệm ấy cho bên thiết kế rồi! Cô sang mà bảo chú Kiên ý! Tự nhiên dở hơi dở khùng sang đây than phiền với mình!

- Anh... anh... Được lắm! Rồi tôi sẽ trả thù! Anh sẽ biết tay tôi! Tôi sẽ còn trả thù cả vụ hôm qua anh dám bảo tôi là đồ ngốc, đồ hâm, đồ keo kiệt, chỉ thích bắt nạt người khác! Nhớ đấy! Quân tử trả thù 10 năm chưa muộn đâu! Hừ!

Vy đi ra cửa, trước khi đi cô không quên lườm anh, thậm chí còn giơ nắm đấm hươu hươu trước mặt anh. Kevin khẽ cười khi cô đã đi khuất.

- Hơ!

Huyền Anh ngồi bật dậy, lấy 2 tay dụi mắt, ngáp ngắn ngáp dài, mơ màng nhìn xung quanh.

- Dậy rồi à?

- Ủ! Hết tiết cuối rồi đúng không?

- Còn 5 phút nữa! Sao lại ra đây làm gì?

- Đang chờ để trốn tên Duy ý mà! Muốn về lắm rồi! Mệt mỏi lắm ý!- Cô ngái ngủ.

- Vậy à?

- Ủ!

“Ồ! Mà mình đang nói chuyện với ai thế nhỉ? Hay là mình đang mơ?”

Cô dụi mắt rồi nhìn người đối diện đang nói chuyện với mình. Dáng người cao gầy ấy, mái tóc màu hung đỏ ấy, đôi mắt màu cà phê ấy... đang nhìn cô không chút cảm xúc.

Cô sốc nặng, lấy 2 tay che miệng.

- Ô! Tôi... tôi tưởng anh... anh... ở lớp chứ?- Cô lắp bắp.

- Tôi không có quyền ra đây hóng gió à?

- Anh... ở đây lâu chưa?

- Rồi!

- Lúc nào?

- Lúc em ra đây ngủ!

“Tính xem nào! 3 tiết học là 2 tiếng 15 phút! Chết tiệt, hắc ngòi đây suốt gần đó giờ ư? Trời ơi! Tôi muốn được chui xuống đất. Ông Thổ Địa ơi giúp con!”- Huyền Anh nhắm tịt mắt lại, môi mím chặt.

- Sao anh lại ra đây?

- Thích thế! Tiện thể xem ai đó đang tìm cách trốn tiết!- Anh lạnh nhạt nói.

Huyền Anh mím môi nhìn anh. Cô đâu biết rằng Duy hay cúp tiết để ra đây ngủ. Thảo nào khu này luôn luôn vắng người như thế, đâu phải cứ vào giờ học là vắng người.

Reng reng...

“Yê! Chuông lại 1 lần nữa giúp mình! Đỡ phải nhìn hắc nữa! May mà hắc không đánh hay làm gì mình. Phù may quá! Tốt nhất bây giờ chuẩn cái đã! Đúng rồi!”

- Chuông rồi! Này, về lớp đi!- Huyền Anh reo lên thích thú.

- Sao lại cầm tay tôi thế?

- ...

Huyền Anh giật mình quay sang nhìn. Cô vội thả tay anh ra và tự cốc vào đầu mình. Xấu hổ thật, cô chỉ mong có cái lỗ nào thật sâu để cô được chui vào đó mà thôi.

- Tôi nhầm... Xin lỗi anh nha!- Huyền Anh chạy nhanh về phía lớp mình.

- Này! Huyền Anh!

- Ô Trang! Chưa về à?
 - Ra đây mau lên! Trên lớp không có ai đâu!
 - Tớ lên lấy cặp cái đã! Chờ 1 tý!
 - Ê! Cặp cậu tớ đang cầm mà!
 - Ôi! Cặp của tớ! Cảm ơn cậu!- Huyền Anh lao tới chỗ Trang đang đứng.
 - Thôi! Về đi! Muộn rồi đó! Hôm nay sang nhà tớ nữa không?- Trang nháy mắt.
 - Không! Tớ muốn cậu sang nhà tớ cơ!
 - Hả???- Trang ngạc nhiên.
 - Tối nay ở tập đoàn chị Vy sẽ ra mắt bộ sưu tập mới, rất đông người đến đó! Đi không?
 - Woa! Thế á? Thích nhỉ? Nhưng liệu có được không? Fashion King không phải cứ muốn vào là vào được đâu!
 - Ui dào! Tớ xin phép rồi! Được mà!- Huyền Anh nháy mắt.
 - Vậy chiều nay chúng ta đi nha! Ha ha ha ha...
 - Ok! Nào bây giờ khởi hành sang nhà tớ nào!
 - Khoan đã! Tớ phải về nhà lấy quần áo, chẳng lẽ mặc đồng phục đi à? Người ta cười cho chết!- Trang nhăn mặt.
 - Thế tớ sẽ đi cùng cậu! Mặc váy cho đẹp nàng ạ!
 - Ui dào mệt! Cứ về nhà tớ trước đi đã!
-

93. Chương 47

Trang ra vườn cây ở trong bệnh viện và kiếm tạm cái ghế đá nào đó để ngồi cho đỡ mỏi.

Chợt có đôi bàn tay của ai đó che đi tầm nhìn của Trang, cô hoảng hốt gạt đôi bàn tay to lớn đó ra nhưng không thể làm được.

- Ai đó? Không đùa đâu!

-...

- Bỏ ra!- Cô hét lên.

-...

- Đừng trách tôi...

Bốp...

Trang tung thẳng nắm đấm ra đằng sau mình...

- Á!

Người đó rút tay lại và suýt xoa bên mặt vừa bị “dính chưởng”. Cô bật dậy, quay ra đằng sau để xem kẻ vừa bịt mắt mình là ai.

- Ô...

- Em là con gái hay con trai vậy? Ôi đau quá!

- Sao... sao anh lại ở đây?- Cô ngạc nhiên.

- Ôi khuôn mặt đẹp trai của tôi!

- Sao anh lại ở đây hả?

- Anh không có quyền đến thăm bạn gái mình à?

- Cái gì?

- Đây là cách chào hỏi của em hả?

- Sao anh biết tôi ở đây? Anh theo dõi tôi phải không?

-...

- Sao anh dám?

- Ô kìa! Bạn trai không có quyền đi theo giúp đỡ bạn gái à?- Anh tỉnh bơ.

- Tôi cần anh giúp à? Đúng là dở hơi!- Trang giận dữ quay mặt sang chỗ khác.

- Thôi mà! Anh xin lỗi!

-...

- Em đến đây làm gì vậy? Em bị làm sao à?

- Không! Bạn tôi bị ốm, tôi đến chăm sóc!

- Thế sao không vào trong? Ở ngoài này làm gì?

- Có người ở trong đó rồi! Tôi ngồi đây đợi thôi!

- Em có thể đổi cách xưng hô được không?

- Không thích!

- Đổi đi mà!

- Bây giờ tôi không rảnh để nói những chuyện đó đâu!

- Đổi đi mà! Em nhỏ tuổi hơn anh cơ mà! Quên rồi à?
 - Không quan tâm!
 - Thôi đi! Em không quan tâm nhưng đối với anh nó là cả 1 vấn đề đấy em có biết không?
 - Thì sao hả? Mà thôi cũng muộn rồi! Tôi phải về thay đồ và làm bài tập Toán nữa!
 - Để anh làm cho! Ngày xưa anh giỏi Toán lắm!- Đạt hí hửng.
 - Bất đắc dĩ đường cùng tôi mới phải làm thôi! Tôi ghét môn Toán nhất trên đời và ghét những ai học giỏi Toán!
 - Ồ kìa! Em ghét anh sao?
 - Ờ đúng rồi đây! Tôi ghét anh! Có sao không?
 - Thế hôm nọ em đồng ý làm bạn gái anh thì sao?
 - À! Chẳng qua lúc đó anh nhất tôi ở trong phòng anh nên tôi mới phải chấp nhận thôi!
 - Em...
 - Tôi làm sao?
 - Em là đồ đáng ghét! Em gạt anh!
 - Giờ anh mới biết à? Mà anh trẻ con ít thôi! Trong phòng thì toàn Doaremon với cả Superman!
 - Thì sao chứ? Đó là sở thích của anh mà!
 - Anh bao nhiêu tuổi rồi hả? Sao còn thích những cái đó? Lại còn toàn băng đĩa hoạt hình với ảnh hoạt hình dán khắp phòng nữa! Anh có phải là người lớn không?
 - Kệ anh chứ! Em ghen tỵ vì không được như anh à?
 - Tôi...
 - Đừng tưởng anh ngu ngơ không biết gì! Anh đã biết tất cả về em rồi! Thích trẻ con, ghét xem phim hoạt hình, thích ca sĩ Kindy và Justin Timberlake! Số đo 3 vòng 85-62-90, cao 1m62, nặng 48 cân và có 1 nốt ruồi ở...
- Trang vội lao tới bịt miệng Đạt lại.
- Suyt! Nói bé thôi!
 - Sao thế? Cưng sợ lộ à?- Đạt cười nham hiểm.
 - Anh im đi! Sao anh dám điều tra tôi?
 - Đây gọi là tìm hiểu cưng ạ!- Anh nhéo má cô.
 - Bỏ ra đi! Bây giờ tôi bận rồi! Không có thời gian để đùa giỡn đâu!- Cô đứng phắt dậy.
 - Em đi đâu?
 - Tôi phải về nhà! Tớ tớ lại quay lại bệnh viện để chăm sóc cho Huyền Anh!
- Đạt nắm lấy tay Trang.
- Anh sẽ đưa em về!
 - Không cần đâu! Tôi tự về được!
 - Anh không quan tâm!
 - Bỏ ra đi! Tôi phải về mà!
 - Sao em cứ đầu thế nhỉ?

- Kệ tôi!

- Đã vậy...

Đạt nhấc bổng cô lên như nhấc 1 đứa trẻ con. Trang hoảng hốt giãy giụa, mặt cô đỏ bừng lên vì xấu hổ.

- Anh làm gì thế? Thả tôi ra! Yaaaaaaaaa...- Cô dậm liên tục vào người anh.

- Em bị cân sai à? 48 cân gì mà nhẹ như 2 mấy cân thế?

- Thả tôi ra!

- Không nghe thấy gì cả!- Anh vênh mặt.

Đạt đưa cô vào trong xe. Anh nhìn cô rồi cười nham hiểm.

- Thả tôi ra!- Trang cố gắng mở cửa xe.

- Tốt nhất là em nên ngồi im! Nếu không muốn anh đưa về nhà anh và nhốt trong phòng cho đến đêm như hôm nọ!

Trang mím môi nhìn anh, bàn tay đang chạm vào cửa dần dần hạ xuống. Cô thở dài cúi mặt xuống, không dám ho he gì nữa.

Đạt khẽ nhếch mép cười.

- Ngoan đấy!

Cô bồng rùng mình.

- Sao trong này lạnh thế?

- Lạnh cái gì mà lạnh? Anh thấy bình thường mà!

- Tôi thấy lạnh!

- Đúng là...

Đạt cởi áo khoác của mình ra rồi khoác lên người Trang. Mùi hương cùng hơi ấm của anh hòa quyện vào chiếc áo làm Trang cảm thấy dễ chịu. Cô thích mùi hương này.

“Thơm quá! Mình cũng phải mua cho anh mình 1 lọ nước hoa như thế này mới được!”

- Ê!

- Anh có tên!

- Ủ thì Đạt! Anh dùng nước hoa gì mà thơm thế?

- Em thích à?

- Ủ!- Cô gật đầu.

- Thích lắm không?

- Có!- Trang cười tí mắt.

- Anh không dùng nước hoa bao giờ! Chỉ khi đi đâu quan trọng mới dùng đến thôi!

- Điều thế? Làm sao mà áo anh với người anh lại thơm như xịt nước hoa như thế được?

- Ô kìa! Chẳng lẽ cứ thơm là xịt nước hoa à? Em vào phòng anh rồi đúng không? Có thấy chai nước hoa nào không?

- Không... không có!- Cô lí nhí.

- Vậy là rõ rồi nhé! Anh không dùng nước hoa! Dù sao cũng cảm ơn em đã khen anh!- Anh mỉm cười ẩn ý.

Trang xấu hổ cúi mặt xuống vì biết mình đã bị hố.

“Cứ tưởng dùng nước hoa, hóa ra không dùng! Làm mình cứ khen mãi từ nãy đến giờ! Ôi xấu hổ quá!”

- Sao thế?

-...

- Ô kìa! Dối anh à? Anh có làm gì sai đâu?

- Không nói chuyện với anh nữa!- Trang bịt tai rồi hét lên.

Đặt lắc đầu ngao ngán.

“Mai sau tôi khổ rồi đây!”

Xe chuyển bánh, Trang tức giận quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, cô lại nhớ đến Huyền Anh. Cứ mỗi lần nhắc đến Huyền Anh cô lại cảm thấy buồn, luôn tự dằn vặt mình.

Lẽ ra lúc đó mình nên ép Huyền Anh đi mua giày cùng.

Lẽ ra lúc đó mình nên giật mẫu giấy mà Huyền Anh giấu đằng sau lưng.

Lẽ ra mình nên cảm thấy nghi ngờ khi Huyền Anh từ chối không đi cùng.

Lẽ ra...

Hàng loạt những ý nghĩ vẩn vơ cứ mâu thuẫn với nhau trong đầu Trang. Gì thì gì tất cả cũng đã qua rồi, có nhớ lại cũng chẳng giải quyết được gì.

“Thôi! Huyền Anh về là may mắn lắm rồi! Quên hết đi! Quên hết đi!”

“Không được! Tất cả là tại mình! Sao lại có thể quên được cơ chứ? Mình sai mà! Mình đã không chú ý hơn đến Huyền Anh! Phải rồi! Là tại mình! Là tại mình!”

“Nhất định mình phải bù đắp cho Huyền Anh! Và phải xin lỗi Huyền Anh nữa!”

“Liệu Huyền Anh có tha thứ ình không? Mình lo quá!”

“Không sao! Huyền Anh là người tốt! Chắc chắn Huyền Anh sẽ tha thứ ình mà! Don’t worry!”

“Không được! Dù cho Huyền Anh có tha thứ thì mình cũng không thể tha thứ ình. Mình là đứa bạn tồi tệ!”

Trang tự cốc vào đầu mình vài phát để quên đi những ý nghĩ đó. Nhưng càng làm vậy thì sự dằn vặt bản thân càng lấn át cô nhiều hơn. Vậy nên bây giờ trong đầu cô chỉ toàn xuất hiện những câu hỏi cô tự đặt ra để trách chính mình mà thôi.

Đặt mỉm cười. Tuy đang lái xe nhưng nãy giờ anh đã nhìn thấy tất cả. Những hành động ngốc nghếch, dở hơi của cô đã lọt hết vào mắt anh.

Trang cứ mãi đấu tranh với suy nghĩ của mình mà không biết rằng đã đến nơi từ lúc nào.

94. Chương 47

- Sao cơ? 2 em phải mặc bikini á?

- Vâng! Khổ muốn chết đây!- Ngân và Vy thở dài.

- Ha ha ha ha ha ha...- Việt và Chi cười lớn.

- 2 người có bớt cười đi không hả? Vui lắm à?- Ngân hét lên.

- Vui chứ sao không? Để xem 2 người mặc cái đó trông như thế nào!- Chi lăn ra cười.

- Anh cũng muốn xem quá hà! Có khi anh phải đi mua ống nhòm mắt. Anh sợ người ta chen chúc để mà xem 2 em biểu diễn ý chứ! Ha ha ha ha ha...- Việt cũng cười lớn chẳng kém.

- Cái gì mà chen chúc? Em cho 2 người 1 trận bây giờ!

- Người chị Ngân như con mằm ý, mặc bikini vào người ta mắng cho chết! Không ổn!- Chi xua xua tay.

- Anh lại muốn xem Ngân cơ! Anh thấy con gái càng gầy càng đẹp mà!- Việt phản bác.

- Con gái gầy xấu chết! Mập như em thế này còn đỡ. Sao anh lại có thể thích con gái gầy nhỉ? Hay là anh mập rồi nên thích con gái gầy để bù đắp cho mình? Ha ha ha ha...

- Chiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!- Việt hét lớn.

- O! Em làm gì sai à?- Chi ngơ ngác.

- Anh Việt nói đúng đấy! Người gầy đẹp hơn người mập! Lêu lêu!- Ngân le lưỡi.

- Đấy thấy chưa? Anh bảo mà! Xời, anh hơi bị giỏi đấy!- Việt dương dương tự đắc.

- Thôi đi! Buồn nôn 2 anh chị! Ọe ọe!- Chi vuốt ngực liên tục.

- Thôi 3 người ơi! Cho em xin 2 chữ “bình yên”! Khổ suốt ngày cãi nhau! Trên 20 tuổi hết cả rồi đấy!- Vy nhăn nhó.

- Dù sao anh cũng chúc 2 em tối nay làm thật tốt để bộ sưu tập này nhanh chóng được phát triển!- Việt cười nhăn nhăn.

- Vâng! Vâng! Cảm ơn ông anh tốt bụng!- Vy mỉm cười.

Còn Chi cứ cười không ngớt. Ngân thì ngó người ra nhìn Việt.

- Cái này đẹp không?

- Xấu lắm! Cậu không hợp với màu hồng đâu!

- Thế cái này?

- Màu tím nhìn già quá!

- Thế màu này?

- Nhìn gớm chết!

- Thế cái nào bây giờ?

- A! Cái này đẹp này!

- Đâu? À cái đó hả? Tổ vứt xó suốt, có mặc đến bao giờ đâu!

- Đồ ngốc nghếch, hâm đơ! Cái váy đẹp thế này mà không mặc đến, phí của trời!- Huyền Anh nhăn mặt cầm chiếc váy lên ngắm.

Công nhận là đẹp thật. Váy liền màu trắng ngà có cổ tròn màu đen, dài đến gần đầu gối. Phần màu trắng trước ngực hơi trễ xuống và có ren trắng kéo dài lên cổ áo. Trước ngực áo có 1 chiếc nơ xinh xắn màu đen. Ở dưới còn có 1 cái dây vải dài màu đen để ngăn cách giữa áo và váy, được thắt nơ ở đằng sau lưng. Chiếc váy sẽ làm cho người mặc trở nên cá tính, phá cách mà không hề lỗi mốt mặc dù chiếc váy chỉ có đúng 2 màu đơn điệu là trắng và đen.

- Cậu mặc thì mặc chứ tớ không mặc đâu!

- Cậu phải mặc! Mấy cái kia toàn cái xấu thí mồi! Cái này đẹp mê li thế này thì lại vứt xó!

- Không! Có chết tớ cũng không mặc đâu!

- Này tớ bảo! – Nói thâm vào tai Trang – Có nhiều đại diện đến, mà toàn là con trai của giám đốc công ty này công ty nọ cơ, họ đẹp trai lắm đấy! Có cả ca sĩ Kindy nữa!

- Cậu điều vừa thôi! Ra mắt bộ sưu tập mới thì có liên quan gì đến anh Kindy? Chỉ có nói dối trẻ con thôi à!

- Ai thèm điều với cậu làm gì? Phải có vài tiết mục ca hát nữa chứ! Cứ biểu diễn không như vậy thì nhàm chết!

- Ai chả biết! Nhưng mà họ mời được anh Kindy sao?

- Sao lại không? Cậu hỏi buồn cười quá đấy! Fashion King nổi tiếng như vậy, có khi còn mời cả được Justin Timberlake đấy!- Huyền Anh kéo dài giọng.

- Jus... Justin Timberlake? Sao cậu biết tớ thích anh ý?

- Đương nhiên! Anh ấy cũng là thần tượng của tớ mà! Lạ gì cậu nữa! Mà tớ cũng thích anh Kindy đó!- Huyền Anh nháy mắt.

- Woa! Không thể tin được! Cậu có cùng sở thích với tớ!- Trang sung sướng reo lên.

- Hí hí! Tớ biết mà!- Huyền Anh nháy mắt.

- Đúng là bạn tớ có khác! Tớ phong cho cậu chức “bạn thân của Phương Trang”!

- Ha ha ha! Vậy à? Thế thì cậu mặc váy này đi nhé! Coi như ăn mừng cậu vừa phong chức mới cho tớ nha!- Huyền Anh giơ cái váy lên trước mặt Trang

- O! Cứ nhất thiết phải mặc cái này à?- Trang xị mặt.

- Mặc đi mà! Năn nỉ đó!- Huyền Anh chớp chớp mắt nhìn Trang.

- Hứ!- Trang giật lấy cái váy rồi mang vào phòng vệ sinh thay.

95. Chương 48

Cộc cộc cộc...

- Đây!

-...

- Đây!

-...

- Em bị điếc hả?- Đạt hét lên.

Trang giật bản mình, cô quay ra thì thấy anh đang đứng ngoài, tay không ngừng đập cửa xe.

- Em này giờ bị làm sao vậy? Có bị đơ ở đâu không?

- Xuống đây làm gì? Đã đến nơi đâu?

Đạt lườm nguýt cô rồi hít 1 hơi dài. Anh mở cửa xe, với người vào tháo dây an toàn ra cho cô.

- Ô kìa! Anh làm gì thế?- Trang sợ hãi đẩy anh ra.

- Em thích ở trong xe anh à?

Cô nhúu mày nhìn anh.

- Đến nơi rồi bé ạ!- Anh tránh sang 1 bên để cô có thể thấy rõ hơn.

Căn nhà 2 tầng đơn sơ với 1 khoảng sân bé và 2 chậu cây to đứng ở 2 bên cửa ra vào. Ở giữa cửa chính còn có 1 chiếc chuông gió hình trái tim rất bắt mắt. Bên ngoài được sơn màu xanh nước biển đậm, bên trong được sơn màu trắng. Chỉ riêng tầng 2 có phòng của Trang là được sơn màu hồng nhạt.

“Đúng là nhà mình rồi! Sao mình lại không để ý nhỉ? Điên mất!”

Cạch...

Cánh cửa mở ra, 1 người phụ nữ với nước da bánh mật, khuôn mặt trái xoan, tóc búi cao. Bà mặc chiếc áo cổ tròn và quần lửng màu đen, đeo tạp dề bước ra cùng 1 người đàn ông mặc vest đen đeo cà vạt kẻ màu xanh coban, mái tóc ngắn đã điểm vài sợi bạc do ảnh hưởng từ tuổi tác. Người phụ nữ chỉnh sửa cà vạt cho người đàn ông ấy, họ vừa nói chuyện vừa cười đùa.

Trang hoảng hốt khi nhìn thấy họ, cô kéo Đạt vào trong xe, đóng cửa lại rồi ôm chặt lấy anh.

- Em làm gì vậy?- Đạt ngạc nhiên.

- Suyt!- Cô ra hiệu.

Người phụ nữ đến gần xe của Đạt, bà đập đập cửa kính.

- Cháu ơi! Không được đỗ xe ở đây!

“Chết rồi!”

Không chần chừ thêm, Trang lấy 2 tay ôm lấy đầu anh rồi nhắm mắt lại, kê môi mình vào môi anh, giữ cho thật chặt. Đạt mở to mắt nhìn cô. Chiếc khuyên bạc dưới môi khẽ ánh lên mặc dù hiện tại nó đang ép sát vào cằm của Trang.

Người phụ nữ đờ người khi nhìn thấy cảnh này. Bà trấn tĩnh bản thân mình, hít vào thở ra thật sâu.

“Có lẽ mình không nên làm phiền! Giới trẻ bây giờ thật là...”- Bà mỉm cười rồi bước vào trong nhà, đóng cửa lại.

Cạch...

“Phù may quá! Đi rồi!”

Trang đẩy Đạt ra khi cánh cửa vừa được khép lại. Cô thấy khó thở và chợt nhận ra ai đó đang ôm mình rất chặt.

- Ưm... ưm...

Cô không thể nói được vì môi đã bị khóa lại bởi người kia rồi. Trang hoảng hốt đẩy anh ra, nhưng càng đẩy ra thì anh càng ôm chặt lấy cô hơn, hôn mạnh hơn, cứ như muốn chiếm đoạt hoàn toàn bờ môi của cô vậy. Trang bất lực thả lỏng người, đành phải chờ người kia tự buông ra thôi!

“Có ai cứu tôi không?”

Trang nhắm chặt mắt lại, trong lòng không ngừng mong chờ 1 người tốt bụng nào đó đẩy cái tên “tham hôn” kia ra để giải thoát cho cô.

“Oh

I’ve been travellin’ on this road too long

Just tryna find my way back home

The old me is dead and gone, dead and gone...”

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc của anh cứ vang lên liên hồi. Anh nhăn nhó buông cô ra, cầm chiếc điện thoại lên và thăm nguyền rủa người nào dám gọi vào lúc này.

“Gọi gì thế không biết? Không thấy người ta đang bận à?”- Anh thở dài.

- Alô?

- Vâng! Tý nữa cháu mới về!

- Bây giờ cháu đang bận lắm! Cô gọi chẳng đúng lúc gì cả!- Anh phụng phịu như 1 đứa trẻ con.

- Vâng! Cháu chào cô!

Trang giận tím mặt khi nhìn anh vẫn còn rất thản nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Sao anh dám...- Trang giơ tay định đánh anh.

Nhưng quá trễ, anh nhanh tay hơn cô. Trang giơ nốt tay kia nhưng rồi cũng bị giữ lại khi cô chưa kịp hành động. Cô vùng vẫy khi cả 2 tay đều bị anh giữ lấy. Trông cô chẳng khác gì 1 người chuẩn bị đi tù, còn người giam cầm cô không ai khác chính là anh.

- Này nhé! Đừng có dùng bạo lực với anh nếu em không muốn bị HÔN như ban nãy!- Anh nhấn mạnh, mặt gian xảo.

Trang đờ người nhìn nụ cười cuốn hút nhưng bên trong lại chất chứa sự nham hiểm đến nổi da gà của anh. Cô khẽ rùng mình khi liên tưởng đến ban nãy.

Cũng may là ban nãy có bà Tuyết gọi điện đến để giục anh về vì chuyện công việc. Nếu không thì chắc cô sẽ phải nhịn đói đến đêm hoặc là phải nhập viện cùng Huyền Anh vì ngộp thở mất. Trông anh gầy như vậy, có vẻ ốm yếu như vậy mà khỏe phát gớm, chỉ được mỗi chiều cao thôi!

Đạt mỉm cười nhìn Trang đang dần mặt ra như đang suy nghĩ gì đó. Trông cô chẳng khác gì người mất hồn. Chắc cô đang nghĩ về anh rồi đây!

Anh hạ nhẹ 1 tiếng, khẽ lảng giọng.

- Này!

Trang sực tỉnh, cô quay sang nhìn anh với ánh mắt hình viên đạn. Lại 1 lần nữa anh mỉm cười vì khuôn mặt giận dữ kiểu trẻ con của cô.

- Anh cười cái gì chứ? Tôi ghét anh! Tôi muốn đánh chết anh! Tại sao anh dám hôn tôi hả?

- E hèm! Em nên xem xét lại câu nói của em! Ai là người hôn anh trước?

Trang nhìn anh 1 cách khó hiểu. Rồi như sực nhớ ra gì đó, cô đỏ mặt, vội mở cửa xe.

- O kìa! Đi đâu thế?

- Tôi phải về!

Trang cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn anh và cũng không để anh nhìn khuôn mặt đang đỏ lựng lên vì xấu hổ của mình. Cô cởi vội chiếc áo khoác ra rồi đưa cho anh.

- Trả anh này! Cảm ơn!

- O kìa! Không hôn tiếp à?

- Hôn cái đầu anh!

Cô lấy 2 tay che mặt, chạy thẳng vào trong nhà, không dám quay đầu ra đằng sau để nhìn anh nữa.

Rầm...

Đạt lắc đầu ngao ngán khi nhìn cô đang “hành hạ” cánh cửa gỗ nhỏ bé tội nghiệp. Thậm chí 2 cái chậu cây kia cũng có thể dễ dàng bị đổ vỡ bởi bàn tay ẩn chứa sự tức giận của “bà chằn Phương Trang” kia cho dù nó có to lớn đến đâu đi chăng nữa.

“Đúng là con gái!”- Anh thở dài.

Trang rón rén bước vào trong nhà. Khi không thấy ai, cô mới chạy 1 mạch lên tầng.

- Con về rồi đấy à? Huyền Anh đã tỉnh lại chưa?

Trang mím môi, cô từ từ quay lại rồi mỉm cười với người phụ nữ đang đứng trước mặt mình.

- Chưa mẹ ạ!

- Haiz! Khổ thân quá! Con tắm rửa rồi làm bài tập đi! Mẹ sẽ nấu cháo để mang cho Huyền Anh!

- Vâng! Con cảm ơn mẹ Quỳnh!- Cô cười xòa.

Bà lạnh lùng vào trong phòng bếp, Trang thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng mình đã bị lộ.

“Cái kim trong bọc sẽ có ngày lòi ra”, chẳng gì có thể giấu được mãi dù bản thân có giỏi đến đâu. Bà Quỳnh rất tinh ý và thông minh trong khá nhiều lĩnh vực. Hơn nữa bà lại dày dặn kinh nghiệm vì đã từng trải nhiều. Vậy nên chuyện cô và Đạt đang yêu nhau sớm muộn gì bà cũng biết.

Trang cũng rất muốn nói ẹ nhưng cô không đủ can đảm. Cô sợ bố mẹ sẽ ngăn cản không cho cô và Đạt gặp nhau nữa. Tình cảm của cô dành cho anh ngày một nhiều hơn. Mặc dù bên ngoài cô vẫn luôn giả vờ không muốn gặp anh, chứ thực ra nếu không được gặp anh 1 lần trong ngày thì trái tim cô cứ như bị ai đó xiết chặt vậy.

Cô thả mình vào trong chiếc bồn tắm và nhắm mắt thư giãn. Cô chợt nhớ đến lúc này khi cô và Đạt ở trong xe.

Trang khẽ mỉm cười, đây là lần thứ 2 cô và anh hôn nhau rồi. Cho dù con số 2 là rất ít nhưng đối với cô đó là cả 1 vấn đề.

Cô ngồi thẳng dậy, chống tay vào thành bồn, suy nghĩ rất vớ vẩn.

“Liệu anh ý có yêu mình thật không nhỉ? Anh ý đẹp trai như thế thì thiếu gì gái theo? Còn mình thì xấu òm, chắc anh ý không yêu đâu!”- Trang thở dài.

Cô luôn tự ti về bản thân mình như vậy. Cô nghĩ rằng cô không xứng đáng với anh chỉ vì mình rất... xấu. Cô không xinh đẹp như những người khác. Nói thật thì cũng chẳng ưa nhìn. Nhưng đôi mắt to tròn màu đen của cô lại là tâm điểm của sự chú ý. Ai cũng bảo đôi mắt của cô rất đẹp, đẹp hơn cả đôi mắt của mẹ cô. Nhưng khi Trang soi gương để kiểm chứng lời khen của mọi người thì cô chẳng cảm thấy nó đẹp gì cả. 1 đôi mắt vô hồn, chẳng có cảm xúc như vậy mà gọi là đẹp ư? Cô cười chua xót, chẳng lẽ mọi người không thể khen giỏi hơn được sao?

Tắm xong, cô bước ra ngoài với sự mệt mỏi. Cô từ từ nằm xuống giường, mắt hơi nhắm lại.

Cộc cộc cộc...

- Mẹ Quỳnh đây!

Trang ngạc nhiên, cô bật dậy và nhìn ra ngoài cửa 1 cách khó hiểu.

“Sao mẹ lại lên đây?”

Bình tâm lại 1 chút, cô từ từ đứng dậy và chạy ra mở cửa.

Cạch...

- Mẹ! Mẹ chưa ăn gì sao?- Trang mỉm cười.

- Mẹ không đói!

Bà Quỳnh nở 1 nụ cười hiền lành nhìn cô con gái yêu quý. Nhưng nhìn vào ai cũng biết đó chỉ là nụ cười gượng gạo, ẩn chứa sự xót xa bên trong đó. Nụ cười trên môi Trang tắt ngấm. Cô đóng cửa lại 1 cách chậm chạp.

- Mẹ lên đây tìm gì à?- Trang hỏi 1 cách cộc lốc.

Bà Quỳnh im lặng, 2 tay đặt lên đùi khẽ nắm chặt lại.

- Mẹ à!- Cô vẫn kiên nhẫn gọi bà.

- Ban này, mẹ có nhìn thấy 1 đôi đang hôn nhau ở trước cửa nhà mình!

Trang mở to mắt, cô mím chặt môi, nín thở nhìn bà. Cô sợ bà đã biết được gì đó.

Bà Quỳnh quay sang mỉm cười với cô, một nụ cười mà hàng ngày bà luôn dành cho cô và gia đình. Nhưng bây giờ, đối với cô, nụ cười đó như đang dò xét suy nghĩ và ánh mắt của cô, cô lại cảm thấy sợ nụ cười này, rất sợ! Tay Trang nắm chặt lấy ga giường.

Dù trong hoàn cảnh nào đi chăng nữa, bà Quỳnh cũng có thể đoán được người đối diện mình có nói dối hay không thông qua đôi mắt và hành động của người đó. Vậy nên Trang luôn cẩn thận khi nói chuyện với mẹ.

- Vì thế mà mẹ lên đây?

- Không! Cô gái trong đôi yêu nhau đó rất giống con!

Trang im lặng. Cô không nghĩ mọi chuyện lại được phơi bày ra nhanh thế. Cô còn chưa kịp sẵn sàng để đối diện với ba mẹ. Không! Mọi chuyện không thể kết thúc dễ dàng như thế được! Không phải bây giờ!

Trang nhắm mắt lại, thở 1 cách khó nhọc.

- Vậy à?

- Ủ!

- Thế thì sao hả mẹ?

Nụ cười trên môi bà Quỳnh nhanh chóng bị dập tắt bởi câu hỏi vô cảm của cô con gái. Đạo này cô rất hay có những hành động lạ kì, cứ như là đang giấu bà điều gì đó mà bà không biết. Những khi bà mượn điện thoại của cô thì cô lại giấu lên, giật lấy cái điện thoại rồi chạy lên phòng mình. Cô không cho phép bất cứ ai vào phòng và luôn khóa chặt cửa lại. Từ trước đến nay cô chưa bao giờ như vậy. Đối với bà, Trang là 1 đứa con ngoan, rất nghe lời cha mẹ. Thái độ của cô gần đây làm bà rất nghi ngờ.

Trang cảm thấy như có 1 luồng điện chạy dọc sống lưng. Cô lo sợ khi bắt gặp ánh mắt ấy của bà. Cổ họng cô như đông cứng lại, đôi mắt đen láy hiện rõ mòn một tội lỗi của mình.

-...

- Cơm sắp chín rồi! Con chuẩn bị xuống ăn đi!

Bà đứng dậy, lặng lẽ ra mở cửa, khuôn mặt lạnh tanh không chút cảm xúc.

Trang ngồi trên giường, ánh mắt đờn buồn theo dõi từng hành động của người phụ nữ trước mặt mình cho đến khi cánh cửa phòng dần khép lại.

“Con xin lỗi!”

Những giọt nước mắt khẽ rơi xuống từ hàng mi của cô từ lúc nào. Trang gơ tay gạt nhẹ những giọt nước mắt đó đi. Cô quay sang, với lấy con gấu bông màu hồng ở đầu giường rồi ôm chặt lấy nó.

- Chị sai đúng không em? Là chị sai đúng không?

- Chị phải làm thế nào bây giờ? Chị sợ lắm!

- Chị rất yêu anh ấy nhưng không dám nói cho bố mẹ! Chị sợ bố mẹ sẽ buồn và thất vọng về chị! Sợ lắm!

Hức hức...

Trang gục đầu vào con gấu khóc nức nở, người cô run rẩy bám chặt lấy nó, mái tóc xoăn tự nhiên xoa xuống che đi khuôn mặt trái xoan cùng những giọt nước vẫn còn đang vương vãn trên đôi má hồng hào và hàng mi đen cong vút.

96. Chương 48

Tại nhà Vy...

- Bây giờ đến lượt tớ!- Trang nhìn Huyền Anh với ánh mắt gian xảo.
- Này! Tôi không sợ cô đâu nha! Huyền Anh này hơi bị nhiều quần áo đẹp đó! Mặc cái nào cũng được hết à nha!
- Kể cả cái này à?- Trang giơ bộ váy ngủ 2 dây lên.
- Không tính cái đó! Chẳng ai mặc đồ ngủ đi xem biểu diễn cả!- Huyền Anh vội vàng giật lại cái váy.
- Sao toàn là đồ ngủ thế này? Cậu không có quần áo đi chơi à?- Trang ngạc nhiên.
- Có chứ sao không? Nhìn này!

Huyền Anh giơ số quần áo hay dùng để đi chơi cùng bạn bè cho Trang xem, cô cũng sờ:

- Đây... đây là quần áo đi chơi của cậu ư?
- Ủ! Sao thế? Đẹp quá à?
- Đẹp cái đầu cậu! Toàn áo phong với quần sooc! Cậu đùa tớ đấy à? Chính cậu bảo đây là dịp quan trọng, phải ăn mặc đẹp cơ mà! Cậu định mặc cái này đi á?
- O... thì tớ... Đây là tất cả quần áo đẹp nhất của tớ rồi! Kiểm đâu ra nữa?
- Ê! Nhìn kìa! Cái túi to đùng kia đựng gì vậy?
- Đâu?
- Đằng sau cậu ý!

Huyền Anh ngạc nhiên cầm cái túi nặng trĩu đó lên.

- Chắc đây là của chị Vy! Mà đựng gì bên trong thế nhỉ?

- Ô ô ô nhìn này! Đây chẳng phải là mác của Fashion King sao?

- Hả? Fashion King?- Huyền Anh ngạc nhiên.

- Đây này! Hình vương miện to đùng ngay giữa mác này! Chắc chắn trong này có quần áo rồi! Mở thử ra đi!

- Diên à? Vô duyên thế? Nhớ là khách hàng của chị Vy thì sao?

- Đã bao giờ chị ý mang đồ về cho khách thế này đâu? Hơn nữa đang trong giai đoạn ra bộ sưu tập mới, hơi đâu ra mà mang và giữ cho khách cơ chứ? Cậu phải động não lên chứ! Tớ nghĩ cái này là của chị Vy hoặc là... của cậu!

- Cái gì mà của tớ? Tớ có mua những cái này bao giờ đâu?

- Biết đâu bắt ngờ! Mở thử ra đi xem nào!

- Đã bảo không là không! Không phải của mình thì mở ra xem làm gì?- Huyền Anh nhăn nhó.

- Cứ thử đi! Mở ra rồi gấp lại, không ai biết đâu! Nhanh lên! Chúng mình còn phải đi nữa! Nếu cậu không mở thì mình mở!- Trang vớ lấy cái túi to đùng đoàng đó và mở ra.

- Có gì thế?- Huyền Anh tò mò liếc vào.

- Woa! Toàn váy là váy! Đẹp quá!- Trang hét lên.

- Cái gì? Váy ư?- Lần này thì không phải là liếc nữa mà cô ngó hằm vào xem.

- Toàn hàng đắt tiền! Khiếp, chục triệu đấy!

“Ồ! Đây chẳng phải là là chỗ váy mà Duy đã mua cho mình hôm nọ đây sao? Sao nó lại ở đây nhỉ? Mình đâu có nhận? Lạ thật!”

Huyền Anh chạy vội ra ngoài phòng khách. Trang thì vẫn đang mải ngắm nghía những chiếc váy đắt tiền mà Duy tặng cho Huyền Anh, chẳng để ý đến xung quanh.

- À! Cái túi đó hả? Chị cũng chẳng biết nữa! Sáng nay lúc em đi học thì có người đến đưa cho chị, bảo là đồ của Huyền Anh. Chị cứ tưởng là cô chú gửi cho em nên cứ thế nhận thôi! Em đã kiểm tra trong đó chưa? Là cái gì vậy?

- Không có gì chị ạ! Em chỉ hỏi thôi mà!

- Zời ạ! Làm chị hết hồn! Thôi chuẩn bị dần đi! 6 giờ là bắt đầu rồi đấy nhá! Nhớ đến sớm mà cổ vũ cho chị!

- Tuân lệnh!- Huyền Anh nói rồi cúp máy.

May là không nhìn thấy cái mác Fashion King. Huyền Anh thở dài bước vào trong.

—

97. Chương 49

Trong 1 căn biệt thự lớn được thiết kế theo kiểu hiện đại, một chàng trai với mái tóc màu hạt dẻ đang ngồi trên bàn làm việc với đồng giấy tờ lộn xộn, những ngón tay thon dài đang quay quay bút rất điều luyện, khuôn mặt lộ rõ sự mệt mỏi vì đã thức trắng nhiều đêm liền. Đã mấy ngày nay anh chẳng được nghỉ ngơi chút nào, chỉ có làm việc và làm việc.

Chợt có 1 bàn tay nhỏ nhắn của ai đó đặt lên vai anh.

- Đến giờ rồi!

Anh khẽ thở dài, đôi mắt màu cà phê nhắm nghiền lại. Anh lấy tay day day thái dương để xóa tan đi cơn nhức đầu đáng ghét luôn làm khổ mình. Nhưng người ấy không hề hiểu cho sự mệt mỏi của anh, vẫn cứ giục giã anh liên tục.

- Huyền Anh đang đợi!

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của người ấy, từ từ đứng dậy, quay sang nhìn cô gái với đôi mắt đang bị sưng, mái tóc bù xù. Anh vuốt nhẹ mái tóc cô, mỉm cười.

- Chờ tôi 1 chút!

- Không chờ được!

Anh đến gần, ôm lấy cô, đôi mắt lộ rõ vẻ ưu phiền, mệt mỏi. Chuyện công việc nhiều đã đành, giờ đây cả cô gái đang ở cạnh mình còn bị ốm mà không chịu ăn uống gì. Cứ hờ ra là lại đòi đến bệnh viện, khi ở bệnh viện thì phải dỗ mãi mới chịu về.

Anh biết là cô rất buồn, cô khóc rất nhiều. Chỉ có anh mới được đến gần cô, dỗ dành được cô, còn lại thì đành hòng!

Cô đẩy anh ra, đôi mắt hiện rõ sự tức giận mặc dù nó bị sưng rất to.

- Giờ không phải lúc! Tôi cần đến bệnh viện!

-...

- Nếu anh không đưa được thì tôi sẽ tự đi!

Khi cô chưa kịp bước đi thì bàn tay của cô đã bị anh giữ lại. Anh xiết chặt lấy tay cô, trầm giọng 1 cách đáng sợ.

- Tôi đã nói em không được phép ra ngoài 1 mình!

Cô nhìn anh với ánh mắt vô cảm cho dù tay cô đang đỏ lên vì bị bàn tay to lớn của anh xiết chặt. Khóe miệng khẽ nhếch lên.

- Anh quan trọng tôi hơn cả tính mạng của Huyền Anh ư?

- Huyền Anh đã có Duy rồi! Em không cần phải đến nữa!

Cô trừng mắt nhìn anh.

- Tại sao tôi lại không phải đến? Huyền Anh là em tôi! Anh có quyền gì mà giam cầm tôi như thế? Vì sao anh lại làm thế với tôi?- Cô hét lên, đôi mắt rơm rớm nước mắt.

- Im lặng và ở nhà!- Anh gằn giọng.

Cô quay lại với lấy 1 cái kéo gần đó, kê lên cổ mình, mắt hần lên những tia đỏ.

- Nếu anh không nói! Tôi sẽ chết trước mặt anh! Chắc anh muốn tôi chết đi phải không?

Anh hoảng hốt nhìn đầu nhọn của cái kéo đã dần dần đâm vào da thịt của cô, máu bắt đầu rơi xuống từng giọt, từng giọt.

- Bỏ cái đó xuống!

- Không! Anh hãy nói đi! Tại sao?

Anh im lặng nhìn cô, bây giờ anh chẳng biết phải nói như thế nào để cô chịu bỏ cái thứ sắc nhọn đáng sợ kia xuống. Anh nghiêng rằng, môi hơi mấp máy thành tiếng.

- Vì... anh yêu em!

Cô mở to mắt nhìn người con trai đứng trước mặt mình.

Cạch...

Cái kéo trên tay cô rơi xuống, trên đầu kéo còn bị dính ít máu. Anh ấy vừa nói gì cơ? Mình có nghe lầm không? Anh ấy... nói... yêu... mình ư? Có phải mình bị ảo giác không?

Cô đưa tay lên ôm lấy vết thương nhẹ trên cổ. Xót! Xót quá! Bây giờ cô mới cảm thấy đau, bây giờ cô mới cảm thấy xót. Anh đến gần cô, đặt 2 tay lên vai cô, đôi mắt màu cà phê hiện lên sự đau khổ khi nhìn người con gái mình yêu trong bộ dạng như thế này.

- Anh yêu em Vy à! Xin em đừng dại dột nữa!- Anh lẳng giọng.

“Không! Chỉ là lời nói dối! Anh ta làm vậy chỉ để mình không được nghĩ quẩn thôi!”- Cô lắc đầu nguầy nguậy khi nghe những lời anh nói.

“Không tin!”

Cô đẩy anh ra, nhặt lấy chiếc kéo nằm lăn lóc dưới đất lên, giơ ra trước mặt anh.

- Tôi không tin! Anh nói dối! Tôi không tin!

Lần này thì sự tức giận đã xâm chiếm khắp người anh. Anh giật lấy cái kéo từ tay cô rồi vút nó xuống đất. Anh cầm lấy tay cô kéo lên tầng.

Rầm...

Anh đập mạnh cửa phòng mình để nó được mở ra, lôi cô vào bên trong rồi đóng chặt cửa lại.

- Kevin! Thả tôi ra!- Cô vùng vằng.

Anh không nói gì, bây giờ anh chẳng thể kiềm chế được cơn tức giận đang sục sôi trong người nữa. Anh giữ chặt lấy cô, ánh mắt sắc lẹm xoáy sâu vào đôi mắt của người con gái đang đứng đối diện.

- Thả tôi ra!

Cô dùng hết sức đẩy anh ra nhưng không được. Sức lực yếu ớt của cô không bao giờ có thể lại được với anh, nhất là bây giờ.

Không chần chừ thêm, anh ghì đầu cô sát vào mình, hôn cô 1 cách thô bạo. Cô nhắm chặt mắt lại, 2 tay không ngừng đẩy anh ra.

- Ừ... ừ...ừ...ừ...

Chợt Kevin mở mắt ra, xô cô ngã xuống giường.

- Thế đã đủ chứng tỏ chưa?

Vy bặm môi nhìn anh, tay cầm lấy cái gối ném vào người anh. Kevin chớp lấy cái gối, gần giọng.

- Đừng để tôi tức lên! Tôi không biết kiềm chế đâu! Tôi có thể làm được hơn thế đấy!

-...

Anh bước đến mở cánh cửa, quay đầu lại ra lệnh cho cô.

- Đừng nghĩ đến chuyện bước ra khỏi căn phòng này khi chưa được sự cho phép của tôi!

Rầm...

Vy chạy tới đập cửa, miệng không ngừng gào thét.

Khi đã kiệt sức, cô bất lực đến bên giường của anh, gục xuống khóc nức nở. Hương thơm của anh vẫn còn vương lại trên chiếc ga giường với 2 màu đơn điệu là trắng và đen. Một mùi hương rất đặc trưng và dễ chịu. Cô bật dậy, nhảy xuống giường. Cứ nghĩ thấy mùi này lại nghĩ đến anh – cái tên đáng ghét dám cấm đoán cô. Cô quyết tâm cả đêm nay sẽ không ngủ để không phải nhìn thấy cái “tên” đó nữa!

“Mình sẽ thức! Mình sẽ thức!”

Cạch...

Anh đứng trước cửa, ánh sáng của dãy hành lang phản chiếu hình bóng cao lớn của 1 người con trai in rõ mồn một trong căn phòng rộng rãi nhưng tối om. Anh khẽ nhíu mày khi nhìn lên trên giường mình, không hề có ai nằm ở đó.

Bắt đầu cảm thấy lo lắng, anh chạy vào bên trong, bật đèn lên, sự sợ hãi khi để mắt cô không ngừng xâm chiếm tâm trí anh.

Ở dưới đất, cạnh tủ đựng quần áo là 1 cô gái đang ngồi thu lu lại, đầu gục xuống 2 cánh tay để ngủ. Nhìn cái dáng cam chịu của cô làm anh không khỏi buồn cười. Anh vuốt ngực tự trấn an mình.

“Phải rồi! Mình đã khóa cửa rất kĩ! Cô ấy không thể đi đâu được!”

Anh đến gần cô, bế xốc rồi đặt lên giường mình. Anh vuốt nhẹ mái tóc của cô, ngồi bên cạnh để được ngắm rõ hơn. Mặc dù ngày nào anh cũng đều được nhìn trộm cô như thế này nhưng nhìn mãi mà không biết chán. Anh có thể ngắm cô suốt cả ngày. Chợt anh nhìn thấy vết thương vẫn còn đang dính ít máu khô ở trên cổ của cô. Anh thở dài đứng dậy, đi đến lấy băng gạc và miếng dán.

“Em mà chết thì mai sau anh sống thế nào hả?”

Anh dán miếng băng vào vết thương ấy, khẽ lắc đầu vì cô dại dột quá! Đâu đến mức phải dọa tự tử để anh phải sợ hãi như thế? Anh chẳng sợ gì cả, chỉ sợ mất cô thôi! Đường như ai đó không hiểu được điều đó, cứ dọa chết trước mặt anh.

Anh nằm xuống bên cạnh cô, tay vén tóc mái qua bên tai để cô đỡ cảm thấy khó chịu khi cứ bị tóc vướng vào mặt. Dù đang trong bộ dạng nhếch nhác nhưng cô vẫn không khỏi cuốn hút kể cả lúc ngủ. Đôi môi cánh đào đỏ hồng tự nhiên hơi cong xuống, đôi mắt sưng vù nhắm lại lộ rõ hàng mi đen dài, làn da trắng hồng khó bắt nắng vẫn có thể thấy rõ mồn một kể cả đang ở trong bóng tối.

Kevin bật dậy, anh vuốt ngực, thở hổn hển.

“Chết tiệt! Mình không thể!”

Anh bất giác quay sang nhìn cô, vuốt nhẹ mái tóc ngắn bù xù đáng yêu. Trong lòng tự nhủ không được phép làm như thế.

“Em làm anh phát điên! Anh sẽ không thể kiềm chế được khi nhìn thấy em mất!”

Anh cầm tạm 1 cái gối rồi nhảy xuống giường, mở cửa bước ra ngoài.

“Nếu còn nhìn thấy cô ấy lần nữa! Mình sẽ không tự chủ được bản thân!”

Anh xuống phòng khách, đặt cái gối lên và nằm tạm bợ ở đó. Anh quyết tâm không dám nhìn cô lúc ngủ nữa, nếu không thì anh sẽ làm 1 việc mà trời đất không thể dung tha. Từ bé đến giờ anh chưa bao giờ phải khổ sở thế này. Đối với 1 công tử nhà giàu, cầm trong tay quyền lực cao lớn gần như là nhất mà lại phải cam chịu ngủ ở cái ghế của phòng khách như thế này ư? Người ta cười cho chết!

Sáng chủ nhật, cái nắng gay gắt của mùa hè làm rạng sáng cả căn phòng, chiếu vào người con gái đang ngủ ngon lành trên chiếc giường còn vương vấn mùi hương quen thuộc. Cô gái khẽ nhíu mày, giơ tay lên che đi thứ ánh sáng chói tiết dám làm hỏng giấc ngủ của mình. Cô mơ màng nhớ đến sự quyết tâm của mình đêm hôm qua: “Phải thức! Phải thức! Không được phép ngủ trên giường của cái tên đáng ghét dám cấm đoán mình!” Nhưng mùi hương của tấm ga giường làm cô không thể không nhớ đến 1 người.

“Mùi này... quen quá!”

“Chẳng phải là... mùi của...”

Cô mở to mắt, bật dậy thì thấy chính bản thân mình đang ngồi trên chiếc giường của anh. Cô hoảng hốt nhảy vọt xuống giường, lùi ra đằng sau thì chạm phải tấm gương to đùng. Cô bất giác chạm vào vết thương đã được ai đó băng bó ỉnh khi nhìn vào trong gương.

“Ai đã băng ỉnh nhỉ?”

Cô cứ tự hỏi bản thân mình mặc dù đáp án ở ngay trước mặt, chỉ có 1 đáp án duy nhất. Nhưng ngay lập tức mọi thứ được gạt ra khỏi suy nghĩ của cô.

“Ai làm cũng được, mình không khiến họ nên không cần phải cảm ơn. Chắc chắn tên Kevin đáng ghét đó không thể đụng chạm vào mình rồi. Mình đã quyết tâm không đến gần hắn, không ngủ, thức cả đêm để không phải dính dáng đến hắn mà!”

Cô gật đầu vì cảm thấy mình nói đúng, cô vươn vai 1 cái rồi đến bên cửa sổ để nhìn ra ngoài. Cả 1 khoảng vườn hoa rộng lớn của căn biệt thự hiện ra trước mắt cô, hơn nữa ánh nắng của buổi sáng càng làm tôn lên vẻ đẹp của nó.

- Ôi! Đẹp quá!

Cô không thể kiềm chế được mình khi nhìn thấy cảnh đẹp như thế này. Ít ra “tên đáng ghét” mà cô nói vẫn còn tốt bụng chán, vẫn cho cô có cái để ngắm, để thưởng thức. Chứ nếu cứ cầm tù cô trong 1 căn phòng rộng lớn với 4 bức tường to khủng bố thì cô sẽ chết vì cô đơn mất.

Meo...

Vy giật mình khi nhìn thấy 1 vật thể màu trắng đang đi đi lại lại dưới gầm giường của anh. Cô sợ hãi nắm chặt lấy rèm cửa, nín thở theo dõi. Vật đó nhảy ra, chạy đến bên cô.

- Á á á á á...- Cô sợ hãi hét ầm lên.

Meo meo...

Cô cảm thấy có cái gì đó rất êm ái, mềm mượt đang dụi dụi vào lòng mình. Cô nhìn xuống, hóa ra là 1 con mèo lông xù trắng với đôi mắt màu nâu vàng.

- Woa! Đáng yêu quá!

Cô bế con mèo lên để có thể nhìn nó được rõ hơn. Trên cổ nó có đeo 1 cái vòng ghi chữ Mimi to đùng.

- Mà tên là Mimi hả?

Meo... Con mèo cứ dụi dụi vào người Vy, cô sung sướng ôm chặt lấy nó.

“Tên Kevin này tốt thật đấy! Con mèo đẹp quá! Ôi chị yêu em lắ ý Mimi ạ!”- Vy cười tí mắt.

Mimi dường như hiểu được suy nghĩ của chủ nên nằm ngoan ngoãn trong lòng cô, thỉnh thoảng ngẩng cái đầu ngộ nghĩnh lên để nhìn cô với đôi mắt to tròn long lanh khiến cô không thể không bị cuốn vào.

“Trời ơi! Em đáng yêu thế này! Chị chịu sao nổi?”- Cô thở dài nhìn con Mimi.

98. Chương 49

- Êu! Cái này đẹp này! Mặc đi!

Trang gơ cái váy cộc tay chấm bi đen trắng lên ướm thử vào người Huyền Anh. Cô gật đầu tỏ vẻ ưng thuận.

- Váy này đẹp lắm! Cậu mặc đi!

- Thôi! Tổ không mặc đâu!- Huyền Anh lắc đầu.

- Sao vậy? Đẹp mà! Trông không già lắm đâu!

- Không phải... mà là... haizzzz!

- Sao thế?

- Không phải là của tổ! Tổ mặc làm gì chứ? Cát lại chỗ cũ đi! Tổ mặc chỗ quần áo của tổ là đủ rồi!

- Cậu hâm à? Cậu định mặc quần sooc với áo phông mèo Oggy đi đến 1 tập đoàn nổi tiếng mà xung quanh là toàn đại biểu đại diện cho các công ty, tập đoàn khác trên thế giới à?

- Nhưng...

- Thôi! Mặc 1 chút thôi! Chỉ 1 buổi tối nay thôi mà! Không sao đâu!

- ...

- Mặc đi nhanh lên! Không còn nhiều thời gian đâu!- Trang ném cái váy cho Huyền Anh rồi đẩy cô vào nhà vệ sinh.

- Nhanh lên nhé! Sắp muộn rồi đấy!

”Mình có nên mặc không? Thôi kệ! Chắc tối nay anh ta không đi đâu mà! Anh ta đâu có hứng thú với mấy cái đó nhỉ? Anh ta sẽ không biết đâu! Đúng rồi! Chỉ tối nay thôi!”- Huyền Anh nhắm mắt, thở dài rồi gật đầu lia lịa.

2 phút sau, cô mở cửa bước ra cùng với bộ váy chấm bi vừa khít. Trang vỗ tay bôm bốp.

- Đẹp! Đẹp quá! Cậu mặc quá hợp ý! Chà, vừa khít luôn! Mà lạ thật đấy, nếu không phải của cậu tại sao mấy cái váy này lại đúng size cậu thế nhỉ? Cái nào ướm cũng vừa hết cả! Hay đúng là của cậu nhỉ?- Trang nhú mày nhìn cái váy.

- Vớ vẩn! Sao lại là của tớ được chứ? Toàn đồ đắt tiền thế này, ai mà ngốc tự nhiên đem đi tặng cho người mà mình không quen chứ?- Huyền Anh chối ngay lập tức.

- Thế á? Vậy tại sao lại chuẩn size thế này hả? Hay là có ma?- Trang run sợ ngó nghiêng xung quanh phòng rồi chạy đến ôm chặt lấy Huyền Anh.

- Cậu hâm à? Ma gì ở đây?

- À! Hay là... Duy tặng cậu?- Trang e dè nói.

Huyền Anh giật mình quay sang nhìn Trang. Chả lẽ... Trang biết hết rồi ư?

- Không! Hâm à? Sao lại là Duy được?

- Tớ nghĩ dễ là Duy lắm! Cậu thử nghĩ mà xem, Duy là con trai của chủ tịch tập đoàn Fashion King, có quyền ra vào, mua bán thoải mái nhé! Hơn nữa sáng nay tên đó lại thân mật với cậu đến mức nắm tay cậu trong suốt 2 tiết như thế! Cậu biết không? Duy chưa từng như thế đâu! Cậu ấy lạnh nhạt với con gái lắm, có khi cậu là cô gái đầu tiên cậu ấy tiếp xúc nhiều ý chứ!

- Thật á? Cậu đừng nói dối tớ! Tớ thấy Duy có vẻ hay nói chuyện mà!

- Cậu mới là nói dối ý! Tớ học với cậu ta 2 năm qua rồi nên tớ hiểu rõ lắm. Cậu ta chỉ nói chuyện xã giao qua loa với bọn con trai thôi! Còn con gái thì chẳng đếm xỉa đến bao giờ! Bao nhiêu học sinh lớp dưới, lớp trên đều viết thư tỏ tình cho cậu ấy đó! Ngày nào đi học trên bàn cậu ta cũng phải có ít nhất 10 bức thư. Cậu ta chẳng thèm đọc, nhìn thấy là quẳng thẳng vào sọt rác. Mấy đứa con gái lớp mình chắc cũng trong số những người viết thư đấy nên khi thấy Duy tàn nhẫn vứt thư đi như thế thì nằng nằng đấy đều lăn ra khóc lầy khóc ể. Kể cũng tội! Chắc chắc!- Trang lắc đầu ngao ngán.

- Vậy sao?- Huyền Anh ngạc nhiên.

- Thế nên... tớ nghĩ rằng chắc chắn Duy đã mang cái túi này đến cho cậu!

- ...

- Mà thôi nếu vừa rồi thì mặc luôn đi! Sao phải ngại? Nếu không phải của mình thì mặc xong rồi giặt sạch đi, hôm sau mang trả người ta rồi bảo là tôi “Xin lỗi, tôi không biết”, thế là xong! Chẳng ai chất vật mấy cái đó đâu! Ai chả có lúc nhầm lẫn đúng không?

- ...

- Sao cậu không nói gì thế? Hay là... cậu biết chuyện này?

- Hả? Ở đâu có!- Huyền Anh lắc đầu lia lịa.

- Thôi đi! Tổ biết tổng rồi! Khai thật đi, cậu biết trước ai là người đã gửi cho cậu rồi đúng không?

- ...

- Khai đi! Không tổ đi hỏi Duy đấy! Kể cả không phải nhé!

- Thực ra...

- Là Duy đúng không? Yên tâm đi! Tổ sẽ không nói cho ai đâu! Bọn mình là bạn với nhau mà!

- Ủ... thì... đúng là Duy tặng tổ!

- Đấy tổ biết ngay! Mà cậu ta tặng cậu hết chỗ này á?- Trang tròn xoe mắt.

- Ủ!

- Woa! Đại gia à nha! Thế chẳng còn gì để bàn nữa! Chắc chắn là Duy thích cậu rồi!- Trang nhún vai.

- Điên à? Không phải đâu!

- Sao lại không? Cứ thử xem nhé! Linh cảm của tổ là chuẩn 100%!- Trang nháy mắt.

Huyền Anh không biết phải nói gì nữa. Cô im lặng nhìn ra bên ngoài.

“Duy... thích mình ư?”

- Xong chưa?

- Xong rồi!

Ngọc đi từ trên tầng xuống. Cô đeo chiếc kính râm, mặc áo sơ mi màu đen, đeo cà vạt, quần bó và đi giày nam màu đen. Long há hốc mồm nhìn cô đang ung dung dứt 2 tay túi quần đi xuống. Nhìn cô chẳng khác gì 1 người đàn ông thực thụ, chẳng ai nghĩ cô là con gái cả.

- Em... em... mặc thế này ư?

- Không! Đi chơi tôi toàn mặc quần ngố rộng và áo phong cỡ lớn thôi! Vì hôm nay là ngày quan trọng nên tôi mới mặc thế này đó!- Ngọc cười để lộ răng khểnh.

- Cô Loan!- Long gọi lớn.

- Cậu chủ gọi tôi!- 1 người đàn bà đã đứng tuổi, mặc chiếc váy công sở màu đen, tóc búi cao trông rất quý phái chạy ra.

- Gọi điện cho chuyên gia trang điểm, làm tóc đến hết đây ngay bây giờ!

- Vâng thưa cậu chủ!

- Này này này! Anh định làm gì hả?

- Người khác thì còn chấp nhận kiểu này của em chứ tôi thì không bao giờ! Trật tự và đứng yên đó! Người ta sẽ đến trong 10 phút nữa!

- Anh buồn cười nhỉ? Tôi mặc gì là quyền của tôi! Anh xía vào làm gì?- Ngọc chống hông, nhăn nhó.

- Trật tự!- Long trừng mắt nhìn Ngọc.

Cô không nói gì nữa, hậm hực nhìn anh.

“Cố lên nào! Chỉ 1 thời gian ngắn thôi mà! Hạ hỏa hạ hỏa! Lấy lại được dây chuyền thì xử hần vẫn chưa muộn!”- Ngọc vuốt ngực tự trấn an mình.

Kính coong...

Bà Loan chạy ra mở cửa.

- Cậu chủ đang ở trong, vào đi!

- Chào cậu chủ!- 3 cô gái ăn mặc rất “mốt” cầm 3 cái hộp to dùng bước vào trong.

- Mau trang điểm và làm tóc cho người này ngay!- Long chỉ tay vào người Ngọc.

- Không! Tôi tự làm được! Tôi cũng là chuyên gia trang điểm và làm tóc cơ mà!- Ngọc đứng phắt dậy, xua tay.

- Em im đi! Tôi chắc chắn là em sẽ cố tình làm hỏng việc! Tốt nhất để người ta làm cho! Im lặng và vào trong đi! – Quay sang phía 3 cô gái – Còn các cô, đi theo cô ấy rồi làm phần việc của mình đi! Nhanh lên đấy!

- Vâng thưa cậu chủ!- Họ kính cẩn cúi đầu.

- Mời 4 người vào trong này!- Bà Loan đi trước để dẫn đường.

Ngọc tức lắm nhưng chẳng thể làm gì được. Đây là lần đầu tiên trong đời cô phải làm theo lời người khác như thế này, hơn nữa lại là 1 người con trai.

99. Chương 50

- Cậu chủ!

- Cậu chủ!

- Cậu chủ!

Tiếng gọi của nhiều người xung quanh làm anh không thể ngủ được. Anh nhắm mắt, xua tay.

- Ai cho phép vào phòng tôi hả? - Anh nói trong sự mơ màng.

Bây giờ không còn là tiếng gọi nữa mà chỉ toàn là những tiếng cười rúc rích của nhiều cô gái. Anh tức giận, bật dậy, định mắng cho những người đó 1 trận té tát, có khi tệ hơn là đuổi việc vì dám vào phòng anh mà chưa được sự cho phép của anh. Mấy ngày nay phải khó khăn lắm anh mới có thể chớp mắt được, vậy mà họ lại còn to gan dám phá hỏng giấc ngủ của anh nữa chứ. Nhưng khi vừa mở mắt, trước mặt anh là 7 8 cô hầu gái mặc những chiếc váy giống nhau của người giúp việc. Người thì nhìn anh không chớp mắt, người thì bụm miệng cười, người thì kinh ngạc... Khi thấy anh tỉnh dậy, họ đứng thành 1 hàng, cúi đầu kính cẩn chào anh như hàng ngày họ vẫn làm.

- Chào buổi sáng, thưa cậu chủ!

Kevin giật mình, ngó nghiêng nhìn xung quanh. Anh cúi mặt xuống, khẽ thở dài, 2 tay day day thái dương.

“Trời ạ! Mất hết cả hình tượng!”

Anh đứng dậy, cầm lấy cái gối rồi hằm hằm đi lên tầng. Đằng sau anh vẫn là những tiếng cười nhỏ không ngớt.

“Tiểu Vy đáng ghét! Tất cả là tại em! Nhất định anh sẽ cho em biết tay!”

- Ôi! Cậu chủ đẹp trai quá! Đây là lần đầu tiên em được nhìn cậu chủ lúc ngủ!

- Ôi! Đẹp trai nhờ! Biết thế lúc này chụp ảnh! Ôi tiếc quá!- 1 cô gái phụng phịu.

- Chị thích cậu Duy hơn! Cậu Duy đẹp trai mà lại lạnh lùng, trầm tính!

- Này! Chị hơn tuổi cậu Duy đấy nhé! Đừng có mà ham hố!

- Chả lẽ cứ hơn tuổi là không có quyền thích à? Xì, ghét ghê!

-.....

Tiếng xì xào bàn tán và thậm chí là cãi nhau của mấy cô hầu gái làm không khí nhộn nhịp hẳn lên. Bà Kim đã chứng kiến hết tất cả mọi chuyện. Bà đứng dựa vào tường, khoanh tay trước ngực, khẽ lắc đầu khi theo dõi cuộc nói chuyện sôi nổi của mấy cô hầu gái háms trai kia.

- E hèm! Tán gẫu đủ chưa hả mấy cô kia? Mau vào làm việc đi kéo cậu chủ tức giận bây giờ!

Nghe đến 2 chữ “tức giận”, họ cuống cuống chạy hết chỗ này đến chỗ khác, người thì vào bếp nấu nướng, người thì lau dọn phòng khách, người thì ra vườn chăm sóc cây hoa... Bà Kim nhìn sự tất tả vội vã của họ mà bật cười thành tiếng.

Kết...

Vy quay đầu nhìn ra ngoài cửa chính, tay ôm chặt con Mimi. Đôi mắt khẽ nheo lại.

- Em dậy rồi à?

Kevin bước vào trong bộ quần áo công sở hàng ngày anh vẫn mặc đi làm. Vy bĩu môi khi nhìn thấy anh, cô giận dỗi quay mặt ra ngoài cửa sổ, tay vuốt ve con mèo. Kevin khẽ cười, anh đến gần cô, vuốt lấy bộ lông trắng mượt của Mimi.

- Em thích nó không?

-...

- Đây là giống mèo Persian ở Ba Tư đấy! Đẹp phải không?

-...

“Á à! Dám không trả lời anh à?”

Kevin chớp lấy con mèo, 2 tay giơ nó lên cao. Vy hoảng hốt đứng dậy, kiễng chân để lấy lại nó. Nhưng rất tiếc chiều cao của cô không cho phép. Dù có kiễng hay nhảy thì cô cũng không thể chạm nổi vào đuôi con mèo mặc dù đuôi nó rất dài.

- Trả đây!- Cô hét lên.

Kevin vênh mặt nhìn cô.

- Của ai?

- Mimi là của tôi!

- Của em từ bao giờ thế?

- Thế thì thôi! Trả anh! Không thèm!

Vy giận dỗi ngồi xuống ghế, quay mặt ra phía cửa sổ. Kevin ôm con mèo, vừa đi xung quanh cô vừa vuốt ve nó như để trêu tức cô.

Meo meo...

Con mèo cứ với người về phía cô rồi kêu khiến cô không thể không bị mềm lòng. Cứ quay sang nhìn là y như rằng gặp ngay đôi mắt to tròn màu nâu vàng của nó.

“Tốt lắm Mimi! Cứ thế mà duy trì! Anh sẽ thưởng!”

- Mimi ngoan nào! Ngoan nào!- Kevin trấn an con mèo.

“Không! Không được! Mình quyết tâm không chịu thua anh ta! Ôm nó nghĩa là sẽ từ bỏ tất cả! Không được! Mimi à! Em đừng như vậy chứ!”

Meo meo... Con Mimi vẫn tiếp tục công việc được giao, vẫn cố chơi với về phía Vy để được cô để ý. Kevin thả con mèo xuống, nháy mắt với nó. Đúng như dự kiến cùng với được huấn luyện 1 thời gian dài, Mimi chạy đến, nhảy vào lòng Vy và nằm ngoan ngoãn.

- Á!- Vy cuống cuống đẩy con mèo xuống.

- Em thua rồi nhé!- Kevin đứng dựa vào tường, khoanh tay trước ngực nhìn cô cười thích thú.

Vy quay sang lườm nguýt Mimi rồi tiếp tục quay ra ngoài cửa sổ, giận dỗi không thèm nhìn “2 anh em đáng ghét” kia.

Kevin đi đến tủ quần áo, chọn đại 1 chiếc áo sơ mi. Anh đứng trước mặt cô, bình thản cởi cúc áo, mặt không chút cảm xúc.

- Anh làm gì thế?

Vy hoảng hốt khi nhìn từng chiếc cúc đã được bàn tay to lớn của anh tháo dần ra, cô ôm chặt lấy Mimi, quay mặt ra chỗ khác.

Cạch...

Tiếng tháo thắt lưng rõ mồn một, cô mở to mắt nhìn ra ngoài vườn hoa, tay run rẩy vuốt bộ lông mềm mượt của Mimi. Môi mấp máy không rõ tiếng, mồ hôi bắt đầu túa ra vì sợ.

“Anh ta... định làm gì?”

Kevin vẫn cố tình đứng trước mặt cô để làm cho xong công việc của mình. Thản nhiên... thay quần áo trước mặt cô.

- Này! Cấm anh làm vậy! Tôi sẽ giết chết anh!- Vy chỉ thẳng tay vào anh, mắt vẫn nhìn ra ngoài sân.

Anh tiến đến gần cô, kê mặt mình lên bờ vai nhỏ bé của cô.

- Bé à! Đừng bao giờ chìa lưng cho kẻ thù nhé! Không biết anh sẽ làm gì bé đâu!- Anh cười nham hiểm.

Vy sợ hãi đẩy anh ra, tay vẫn ôm chặt lấy con mèo.

- Đừng chạm vào tôi!

Anh đứng thẳng người, 2 tay đút vào túi quần, đôi mắt màu cà phê lộ rõ sự thích thú khi nhìn người con gái đứng đối diện mình đang run rẩy vì sợ anh sẽ giở trò gì đó. Khóe miệng anh khẽ nhếch lên.

- Có đi không đây?

Vy hơi hơi quay đầu lại, lấy 1 tay che mặt. Anh thở dài, cầm lấy tay cô rồi kéo lên.

- Á! Đau!- Cô hét lên.

- Đi không?

- Đi đâu? Tưởng anh nhốt tôi ở đây cơ mà?

- Ờ thế tùy em đấy! Anh sẽ đi đến bệnh viện 1 mình!

“Cái gì? Hắn ta vừa nói gì? Bệnh... bệnh viện...???”

Không chần chừ thêm, cô lao ngay vào phòng vệ sinh để chải tóc, chỉnh sửa quần áo. Không thể trễ được. Kevin lắc đầu ngao ngán khi nhìn cô đang chạy đi chạy lại với tốc độ... kinh khủng.

- Anh xuống nhà trước nhé! Nhanh lên không anh đi một mình đấy!- Anh kéo dài giọng.

- Tôi giết anh đấy!- Tiếng Vy vọng ra từ trong phòng vệ sinh của anh.

“Sao toàn đồ của con trai thế này? Trời ơi!”- Cô ôm đầu, mím chặt môi.

Vứt chỗ quần áo bẩn xuống đất, cô mới sực nhớ ra là mình không có quần áo để thay. Khi quay lại thì đã quá trễ, chỗ quần áo cô vừa mặc đã ướt nhẹp nước. Cô hoảng hốt cầm lên thì nó còn bị dính bẩn nữa.

“Trời ơi! Làm thế nào bây giờ?”

- Có ai ở ngoài không?

Không có tiếng trả lời, Vy run rẩy dựa vào tường, tay ôm mình, mắt đảo dáo dác nhìn xung quanh để tìm gì đó.

“Ôi không! Chết tôi rồi!”

“Sao con Mèo Xù này lâu thế nhỉ? Đã 20 phút trôi qua rồi!”

Kevin sốt ruột nhìn lên chiếc đồng hồ cổ đắt tiền bên cạnh ghế sofa, khuôn mặt lo lắng của anh khiến những cô giúp việc xung quanh không khỏi buồn cười.

“Phải lên xem sao mới được!”

Anh bật dậy, chạy thật nhanh lên phòng mình để tìm cô.

Cạch...

Nghe thấy tiếng mở cửa, Vy như bắt được vàng. Cô lao đến cửa phòng vệ sinh, hét lên.

- Ai ở ngoài vậy? Giúp tôi với!

- Vy! Vy! Em ở trong đó hả? Em có sao không?

- Giúp tôi với!

- Không sao! Anh vào đây!

Kevin vặn tay nắm khóa, đẩy cửa bước vào trong.

- Ấy ấy! Đứng vào!

Vy cuống cuống lấy chân chặn lấy cánh cửa nhưng đã quá trễ. Do lực đẩy của anh quá mạnh nên cánh cửa mau chóng được mở ra, cô bị xô ngã xuống đất.

- Đứng...có...vào!

Kevin khựng lại, tay buông tay nắm khóa ra. Nhanh như cắt, Vy bật dậy đóng chặt cửa lại.

- Vy à! Em không sao thật chứ?

- Tôi không có quần áo!

Anh thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là chỉ có thế, vậy mà anh cứ tưởng cô bị làm sao. Khẽ nhăn mặt, anh thầm mắng cô vì đã làm cho anh lo lắng quá.

- Tại sao em không nói sớm?

- Tôi biết được à? Lấy quần áo cho tôi đi!

Giờ anh mới sực nhớ ra là anh chưa kịp chuẩn bị gì cho cô, cứ thế lôi thẳng cô về nhà mình, không cho cô về nhà để lấy quần áo, làm cô phải khổ sở thế này đây.

“Bây giờ biết lấy gì đây?”

Kevin đi đi lại lại trong phòng để nghĩ cách giúp cô, chợt con Mimi bò đến chỗ tủ quần áo của anh, cào cào vào ngăn dưới cùng. Anh như nhớ ra gì đó, mỉm cười vuốt ve con mèo.

- Đúng rồi! Cưng thông minh lắm! Đúng là anh không lầm khi chọn em!

Cộc cộc...

- Mở cửa ra đi! Quần áo đây!

- Anh tìm được rồi ư?

Vy choàng khăn tắm, hớn hờ chạy đến mở cửa phòng tắm, thầm cảm ơn ân nhân của mình.

- Được rồi! Tôi mở đây!

Cạch...

Cánh cửa vừa được mở ra, Kevin lao vào, đóng chặt cửa lại, ôm chặt lấy cô.

- Ha ha ha ha ha...

- Á á á! Ai cứu tôi với!- Vy hét lên, vùng vẫy.

- Ha ha ha ha... Em có chạy đằng trời!

- Ai cứu tôi! Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa....

Vy bừng tỉnh, mồ hôi vã ra như tắm, tay vẫn còn run rẩy cầm nắm cửa. Cô bặm môi, giữ chặt lấy cái khăn tắm đang được quàng lên người mình để nó không bị rơi xuống đất.

“Liệu hắn có định...?”

Hàng loạt những liên tưởng tiêu cực của cô khi nghĩ đến anh. Cô cảm thấy bất an, sợ hãi không dám mở cửa.

- Lâu thế? Có mở cửa không thì bảo?- Kevin vẫn kiên nhẫn ở ngoài giục giã cô.

“Mình có nên mở cửa cho hắn không? Trời ơi mình lại còn trong bộ dạng như thế này nữa chứ! Chết mất thôi!”

- Anh... để trên giường đi... tôi sẽ ra lấy!

- Được! Em mau lên đây! Tôi sẽ ở ngoài cửa đợi!

Cạch...

Vy ngó đầu ra ngoài, thấy không có ai, cô thở phào nhẹ nhõm, chạy ra lấy bộ quần áo mà Kevin vừa để trên giường.

“Cái gì thế này? Anh ta bắt mình mặc đồ của anh ta sao?”

“Mà thôi thế cũng được! Còn hơn là không có gì!”

Cô xua tay, mặc chỗ quần áo mà anh vừa đưa cho. Cái áo phông thì to khủng bố, dài đến gần đầu gối của cô, tay áo thì dài đến khuỷu tay. Quần ngắn thì rộng thùng thình, nhìn như là 2 cái váy chập vào nhau vậy. Vy nhăn mặt khi nhìn mình trước gương, trông cô chẳng khác gì 1 tên đầu đường xó chợ, nhìn phát gớm!

“Chả lẽ anh ta bắt mình mặc thế này đến bệnh viện ư? Đồ đáng ghét!”

Ở bên ngoài cửa phòng, 1 người con trai đang đứng dựa vào tường, 2 tay đút túi quần, mặt hướng lên trần nhà, đôi mắt nhắm nghiền lại như đang suy tư gì đó. Anh khẽ mỉm cười ẩn ý.

“Em đúng là đồ ngốc!”

100. Chương 50

- Đẹp rồi đấy! Trông cậu như công chúa ý Huyền Anh ạ!
- Thật á? Cậu giỏi thật đó! Cậu học tết tóc ở đâu thế?- Huyền Anh sung sướng sờ sờ vào tóc mình.
- Trên mạng, xem người ta làm! Thiếu gì cách? Nhìn nhiều là biết làm ý mà! Với lại tóc cậu dài và mượt, tết sướng tay lắm ý!
- Thôi không cần khen! Gớm!- Huyền Anh bĩu môi.
- Tóc thì có cần phải làm tóc không nhỉ?- Trang nhìn mình trong gương.
- Khỏi đi! Cậu để thế này là xinh nhất!
- Thôi đi! Tóc tớ xoắn chết đi được! Nhìn như con nhím xù ý!- Trang nhăn nhó.
- Có đến mức đó đâu? Tóc cậu xoắn đẹp mà! Để thả thê cho nó tự nhiên hiểu không?
- Mà có cần phải trang điểm không vậy?
- Thôi đừng! Trang điểm là hỏng da đó!- Huyền Anh xua tay.
- Lo gì? Da cậu mịn mà! Không sao đâu! Đánh tý phấn thôi!
- Không đâu! Tớ ghét trang điểm lắm! Đến đánh son tớ còn sợ nữa là...
- 1 chút thôi! Trông cậu sẽ tươi tắn hơn ngốc à!
- ...
- 1 tý thôi mà!- Trang năn nỉ.
- ...

Trang kéo tay Huyền Anh về phía mình và quệt chút son vào môi cô.

- Á! Cậu hâm à?- Huyền Anh hét lên.

- Ui! Xinh lắm! Đấy tớ bảo mà! Nhìn xinh ra bao nhiêu! Mím môi vào cho bên trên nó đỏ nữa đi!

- Không!- Huyền Anh lấy tay lau đi chỗ son vừa bị Trang quệt vào.

- Không lau được đâu! Son này đậm mà lâu hết lắm! Chịu khó đi! Đã quá trễ rồi!

- Cậu thật là... Sao chưa hỏi mà đã quệt linh tinh thế hả?

- Ai biết được! Thấy nàng không nói gì thì tưởng nàng cho phép rồi! Thôi chin nhối nha!

- Hứ!- Huyền Anh giận dỗi quay mặt ra chỗ khác.

- Thôi mà! Xin lỗi! Tôi sai rồi được chưa?

- ...

- Dỗi à? Đừng mà!

- ...

- Mai tớ sẽ làm mỳ Ý cho cậu, được chưa?

Nghe đến 2 từ “mỳ Ý”, Huyền Anh mắt sáng rực lên, quay mặt lại, lay lay người Trang.

- Nhớ nhé! Mai phải nấu nha!

- Biết ngay mà! Cô thấy tôi đã thất hứa với cô bao giờ chưa?

- Yê! Rồi ok, tớ sẽ để thế này! Mỳ Ý nâu 1! Hí hí!- Huyền Anh cười tít mắt.

“Chắc chắc, mai sau nàng này mà lấy chồng thì chắc phải bắt chồng nấu nướng đủ kiểu cho ăn hết quá! Khổ thân!”- Trang lắc đầu ngao ngán.

2 người đi ra ngoài và bắt 1 cái taxi gần đó.

- Cho cháu đến tập đoàn Fashion King ạ!

- 2 cô vào trong xe đi!

- Vâng!

101. Chương 51

Tại bệnh viện số 5...

Trong căn phòng chăm sóc đặc biệt, cô gái với đôi môi trắng nhợt, đôi mắt nhắm nghiền khó mở, mái tóc đen dài xõa xuống, bàn tay nhỏ nhắn được giữ lấy bởi 1 người con trai đang ngủ bên cạnh.

Anh tỉnh dậy, việc đầu tiên là ngắm nhìn người con gái bên cạnh mình. Anh vuốt nhẹ mái tóc cô, ngón tay thon dài dừng lại ở bờ môi nhợt nhạt của cô. Anh vươn người, hôn vào đôi môi ấy, khẽ mỉm cười.

- Chào buổi sáng!

Đáp lại anh vẫn chỉ là sự im lặng, đôi mắt đáng ghét kia sao mãi mà không chịu mở ra để anh được nhìn.

Cạch...

- Huyền Anh vẫn chưa tỉnh hả cháu?

- Vâng!- Anh lạnh nhạt nói.

Người phụ nữ cầm trên tay bát cháo còn nóng hổi, bà mặc chiếc áo cánh dơi màu trắng đơn giản nhưng vẫn toát lên sự trẻ trung vốn có của mình. Bà tiến đến gần anh, giơ bát cháo lên.

- Cháu ăn đi!

- Cháu không đói!- Anh nói, mắt vẫn không rời khỏi cô.

Bà nhẹ nhàng đặt bát cháo xuống bàn.

- Cháu hãy ăn đi! Đã mấy ngày nay cháu không ăn gì rồi!

- Huyền Anh còn chưa ăn, cháu ăn làm sao được?

Người phụ nữ khẽ thở dài nhìn dáng người xanh xao, ốm yếu của anh. Anh lúc nào cũng cứng đầu như vậy, suốt ngày chỉ quanh quẩn bên cô không lúc nào rời ra. Anh ăn rất ít, phải dỗ mãi mới chịu ăn 1 chút. Vốn dĩ anh đã ít nói, ít cười, nay còn trầm hơn. Điều này làm ọi người rất lo lắng, chắc chắn bà cũng không phải là ngoại lệ.

Cạch...

- Ôi Huyền Anh!

Vy chạy vào trong, cô nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Huyền Anh, vuốt nhẹ mái tóc đen dài.

- Xin lỗi vì bây giờ chị mới đến được!

- Duy à! Huyền Anh đã ăn gì chưa?

Anh lắc đầu 1 cách khó nhọc.

Kevin đi từ đằng sau, tay cầm nhiều túi đồ linh tinh. Anh nhăn mặt nhìn mấy túi đồ đó, thầm mắng nhiếc Vy.

“Mua gì mà mua lắm thế? Xách thì không chịu xách, cứ bắt bẻ mình! Chết mất! Sáng nay đã xui xẻo rồi giờ còn khổ sở thế này đây!”- Anh thở dài.

- Ồ! Kevin đó à?

Vy ngạc nhiên khi nhận ra giọng nói của 1 người phụ nữ đứng sau mình nãy giờ. Cô từ từ quay đầu lại.

- Cô Thu!

- Ủ! Chào cháu! Cháu không nhìn thấy cô à?- Bà nở 1 nụ cười ấm áp.

- Cháu xin lỗi! Cháu không thấy! Sao cô lại ở đây ạ?

- À! Là do anh đấy!

Vy ngạc nhiên lần 2 khi nhìn thấy Kevin đang đứng ngay cạnh mình, khuôn mặt lạnh tanh không chút cảm xúc. Cô tức giận đứng bật dậy, cầm lấy tay anh kéo ra ngoài. Bà Thu chưa kịp nói gì thì họ đã đi từ lúc nào.

- Tại sao anh lại gọi cô Thu đến đây? Chuyện này phải giữ bí mật cơ mà!

- Em buồn cười thật đấy! Đó là mẹ của Huyền Anh mà! Anh không nói sao được?

Vy lấy tay đập đập vào đầu mình, miệng rít 1 hơi dài. Cô nhắm chặt mắt lại, cố gắng nở 1 nụ cười rồi nhìn anh.

- Tôi đã bảo anh không được nói, sao anh lại nói hử???- Vy nhéo mạnh vào tay Kevin, mặt vẫn tươi cười nhưng thực ra bên trong là sự tức giận đang dâng trào.

- Á! Đau anh! Anh nói thì sao nhỡ? Chẳng lẽ ngay đến cả cô và bác em cũng không để cho đến thăm Huyền Anh sao?

- Anh là đồ ngốc! Cô chú đang trong giai đoạn căng thẳng đấy anh có biết không? Họ đang chuẩn bị kí hợp đồng với 1 công ti ở bên Hoa Kỳ, muốn hợp tác với bên đó thì phải chấp nhận các điều kiện họ đưa ra. Mà các điều kiện đấy lại đòi hỏi rất nhiều quyền lợi từ bên công ti của cô chú. Giờ ạ đã mệt mỗi chuyện công việc rồi giờ anh lại nói thế nữa. Công ti của họ Tạ mà phá sản thì anh tính sao? Đây là hợp đồng quan trọng nhất trong lịch sử đấy!

Kevin thở dài khi lắng nghe “bài thuyết trình” của cô. Anh cũng đáp trả cô bằng 1 nụ cười tươi, tay cầm lấy tay cô rồi giơ lên.

- Anh làm gì thế? Bỏ ra!

- Mèo Xù dần dần, anh nói cho em biết: Chủ tịch công ti ở bên Hoa Kỳ ấy là bạn thời cấp 3 của bố anh. Thế nên việc kí hợp đồng có thể được giải quyết nhanh gọn, và đương nhiên những điều kiện ấy cũng sẽ bị bác bỏ trong tích tắc chỉ với 1 câu nói của bố anh. Em hiểu chứ?

- Đồ tinh vi! Nếu như vậy thì tại sao bố anh không giúp họ đi? Thông gia cơ mà! Xí! Đúng là nói dối cũng không biết đường!- Vy bĩu môi.

Kevin bật cười thành tiếng, anh búng nhẹ lên trán cô để trừng phạt cho sự ngốc nghếch nhưng vẫn cố cãi lý.

- Này! Thế em nghĩ bố anh là người vô tình như vậy à?

- Chứ còn gì nữa? Bố anh biết vậy rồi mà không chịu giúp họ, để họ phải khổ sở như thế! Đó không phải là vô tình thì gọi là gì?

- Là vì họ không cần sự giúp đỡ của bố anh hiểu chưa? Họ muốn tự ký được hợp đồng nhờ công sức của mình! Em không biết động nào à? Chú Khang không phải hạng vừa đâu đồ ngốc à! Họ hàng kiểu gì mà hiểu biết nông cạn thế baby?- Anh xoa đầu cô.

- Bỏ ra! Kể cả thế chứ! Anh mới là đồ ngốc ý! Anh hơn gì tôi mà nói?

Kevin rít 1 hơi dài, anh lườm nguýt cô như đang cảnh cáo.

- Cấm được cãi anh! Em hư rồi đấy!

- Tôi không phải là trẻ con! Tôi 21 tuổi rồi!

Anh kể mặt mình sát vào cô, Vy mở to mắt nhìn anh, cô đẩy vội anh ra.

- Anh... anh định làm gì? Đây là bệnh viện – nơi công cộng chứ không phải nhà anh hay phòng anh đâu nhé!

- Này bé! Anh bảo: Em nên nhớ là em nhỏ hơn anh 1 tuổi nhé! Đối với anh thì kém 1 tuổi cũng được gọi là bé rồi! Thế nên em phải nghe lời anh, cãi là anh sẽ phạt! Understand???

Cô đỏ mặt khi nhìn những người xung quanh đang bàn tán về mình không ngớt, đa số toàn là những lời chỉ trích, chê bai.

- Anh tránh xa tôi ra đi! Mọi người đang nhìn kìa!

- Kệ người ta chứ! Anh hỏi em: Em có nghe lời anh không?

- Sao tôi lại phải nghe lời anh nhở? Anh là cái quái gì?

- Á à! Dám cứng đầu à?

Tiếng xì xầm, bàn tán càng lúc càng nhiều, khổ 1 nỗi là người ta chỉ nhằm vào cô để nói.

“Sao không ai nói về anh ta vậy? Cứ nhè mình mà nói là sao?”

- Thế nào? Có chịu nghe lời không BÉ?

- Thôi được rồi! Thôi được rồi! Tôi nghe lời anh! Được chưa?

Anh mỉm cười, cầm lấy tay cô, quay sang nói với mọi người.

- Xin lỗi nhé! Tại cô ấy hư quá!

“Xi! Đồ đáng ghét!”

Nói rồi Kevin kéo cô vào trong phòng bệnh của Huyền Anh rồi đóng chặt cửa lại, không để cho những lời bàn tán không mấy tốt đẹp cứ văng vẳng bên tai nữa.

Reng reng...

- Về nhà các em làm hết bài tập sách giáo khoa nhé! Tiết sau là tiết bài tập! Các em nhớ làm bài đầy đủ để lên gỡ điểm nhé!

- Vâng!

- Chào cả lớp!

Khi cô giáo vừa bước ra ngoài, đám con gái lập tức xúm vào nhau để bàn bạc chuyện gì đó. Trang chẳng buồn quan tâm đến mấy cô nàng đó, chắc lại nhắc đến trai đẹp rồi! Chẳng có ngày nào là họ không bàn đến những anh này, anh kia. Chỉ cần 1 trong số họ mà có được số di động của 1 anh chàng nào đó thì chắc chắn chàng trai đó sẽ tổn thọ sớm. Nói chung là khủng khiếp lắm! Riêng lớp 12A thì 95% con gái thuộc dạng “cuồng” trai đẹp.

Nhưng kì lạ thay, hôm nay họ lại không nhắc đến trai đẹp như thường ngày mà họ nhắc đến chuyện khác. Trang ngạc nhiên nhìn họ.

“Ồ! Hôm nay bọn này không nhắc đến trai đẹp nữa à? Chắc trời sắp sập rồi!”

- Mà biết không? Con nhỏ Thùy Dung lớp 12E bị đuổi học rồi đó!

- Thật á? Sao mà biết? - Đám con gái cùng đồng thanh.

- O kìa! Tin hot thế mà chúng mày chưa nghe à? Công ti bố nó còn bị phá sản nữa cơ!

- Cho con đây chết bớt đi! Tao ghét nó lắm! Kênh kiệu, vênh váo, nhìn cái mặt mà ngứa mắt kinh khủng!

- Bây giờ gia đình nó về quê sinh sống rồi! Nhà cũng bị giải tỏa luôn, không có chỗ mà ở! Đúng là quả báo!

-...

Trang ngồi bên cạnh đã nghe thấy tất cả, khoe miệng cô khẽ nhếch lên thành 1 đường cong. Cô nằm gục xuống bàn, mong cho thời gian kéo dài thật lâu thì giờ ra chơi sẽ không bao giờ hết để cô có thể được nằm ngủ 1 cách thoải mái.

Chợt 1 đứa con gái chỉ tay ra phía cửa lớp, hét lên:

- Ô! Bọn mày ơi! Nhìn kia! Anh đứng ở trước cửa lớp mình đẹp trai quá!

- Ô ơ ơ! Kia chẳng phải anh Duy Đạt trong “Tam đại hotboy” sao?- Đứa bên cạnh xen vào.

Nghe thấy 3 chữ “Tam đại hotboy” thì ngay lập tức cả đám con gái hướng mắt ra ngoài cửa lớp.

Mái tóc màu bạch kim ánh lên dưới nắng, chiếc khuyên màu bạc sáng lên. Anh, đúng là anh! Người con trai với nụ cười của nắng, tính cách y hệt như trẻ con. Kể cả bộ vét đang khoác trên người cũng không thể che đi cái dáng cao gầy vốn có của anh. Anh mỉm cười, rút tay túi quần, ung dung bước vào lớp trong con mắt ghen tị và hâm mộ của những người xung quanh. Nghe thấy tiếng hét của lũ con gái, Trang nhăn mặt ngẩng đầu lên.

“Cái bọn chết dẫm này! Muốn ngủ cũng khó nữa!”

Cả lớp đều ồ lên khi nhìn thấy anh, chỉ trừ 1 người. Người đó há hốc mồm ngạc nhiên, cúi đầu xuống để không bị anh nhìn thấy, tay run rẩy cầm lấy balo định chuồn ra ngoài.

Nhưng đã quá trễ, anh đã nhìn thấy cô từ lúc nào.

- Nguyễn Phương Trang! Đứng lại!

Cô dừng lại theo lệnh của anh. Cô sợ nếu chạy công khai trước mặt anh, anh mà bắt được thì cô chỉ có nước chết thôi.

Anh cười thành tiếng, mắt híp lại. Thấy nụ cười đó của anh thì đám con gái chết như đổ, người thì chụp ảnh, người thì dùng cảm hơn chạy ra xin chữ kí...

Anh xua tay, tiến đến gần cô. Trang nín thở nhìn cái tên cao kều kia đang tiến về phía mình. Cô có thể nghe rõ mồn một từng tiếng bước chân chậm rãi của anh, cô cảm nhận tim mình đang đập thình thịch, tay nắm chặt lấy cái balô.

- Chào cưng! Anh nhớ em quá!

Trang nhăn mặt, ra hiệu với anh. Ý là đừng tỏ ra thân mật ở đây, không thì chỉ vài giây nữa thôi, cô sẽ xuống địa ngục sớm.

Nhưng dường như ai đó không hiểu được điều đó, anh bật cười khi nhìn khuôn mặt khó coi của cô.

- Em sao thế?

“Trời ạ! Đồ ngốc này!”

Trang thấy lạnh hết cả sống lưng, chưa gì cô đã cảm nhận được những ánh mắt nãy lửa, ghê gớm hình viên đạn đang hướng về phía cô, thậm chí cô còn nghe thấy tiếng cả bẻ tay răng rắc ở phía sau anh nữa. Bây giờ phải chuồn thôi! Anh mà đi thì cô sẽ die ngay!

Đạt mỉm cười như hiểu cho cô, anh cầm lấy tay cô, quay lên nhìn mọi người.

- Dừng! Dừng mà!

Trang bặm môi, gạt tay anh ra, ánh mắt tội nghiệp như đang cầu cứu. Nhưng anh chẳng mảy may quan tâm, thậm chí còn chẳng nhìn ánh mắt đáng thương ấy, cứ giữ chặt lấy tay cô, giơ lên cao trước mặt mọi người.

- Chào mọi người! Tôi là Trần Duy Đạt – cựu học sinh của trường Royal. Sau đây tôi xin thông báo 1 điều: Nguyễn Phương Trang – học sinh lớp 12A sẽ là bạn gái hiện tại và vợ tương lai của tôi!

“Ôi không! Tôi xác định rồi!”

Trang nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn nữa. Vậy là cô chuẩn bị ra bã rồi! Chắc chắn đám con gái hám trai kia sẽ lao tới và xâu xé cô không thương tiếc à xem.

“Ôi trời ơi! Sao số tôi nó khổ thế này cơ chứ?”

- Hoan hô! Xin chúc mừng!

Tiếng vỗ tay rào rào vang lên, Trang mở to mắt nhìn họ, há hốc mồm ngạc nhiên. Những đứa con gái thường ngày mà cô hay gọi là “bà chằn” hoặc là “cuồng zai” nay lại trở nên khác hẳn. Không hề tức giận hay ghen tị mà thay vào đó là những nụ cười tươi roi rói cùng những động tác tỏ ý chúc mừng mặc dù nó hơi “dồ” 1 tý.

1 đứa trong đám đó lao đến, cầm lấy tay còn lại của Trang, đung đưa liên tục rồi hét lên.

- Ôi Trang à! Chúc mừng cậu nhé! Tớ ghen tị với cậu đó!

- Cảm ơn Minh Anh!- Cô cười với nụ cười méo xệch.

Bề ngoài vậy thôi nhưng trong lòng cô lại nổi lên 1 thứ cảm xúc lạ kì, khuôn mặt đau khổ bên ngoài của cô đối lập hoàn toàn so với những suy nghĩ bên trong, nó cứ liên tục đấu tranh với nhau như vậy khiến Trang không biết phải theo cái nào. Đôi khi bản thân còn chẳng hiểu được mình đang làm gì, nói gì, hoàn toàn không thể kiểm soát được.

102. Chương 51

- Xong rồi thưa cậu chủ!

- Lâu vậy à?

Ngọc từ trong bước ra, cô mặc 1 chiếc váy cúp ngực màu đỏ. Chiếc váy bó sát làm tôn lên những đường cong hoàn mỹ trên người cô.

Long há hốc mồm, ngó người nhìn Ngọc.

Đây là Hoàng Bảo Ngọc – người con gái luôn luôn mang phong cách con trai mà anh thường gặp đây ư?

Long vội quay mặt đi để trấn tĩnh lại mình, anh khẽ cười mỉm.

- Được rồi! Các cô có thể về!- Anh xua tay.

- Vâng! Chào cậu chủ!- 3 cô gái cúi đầu chào lễ phép rồi đi theo bà Loan.

- Trời ạ! Sao tôi lại phải mặc như thế này hả? Chết mất thôi! Hình tượng đàn ông của tôi đâu rồi! Không thể thế được!- Ngọc hét lên.

- Bà Loan! Chuẩn bị xe!

- Vâng thưa cậu chủ!

Chưa đầy 1 phút, chiếc xe thể thao Mercedes mui trần màu xám được đưa ra trước mặt 2 người. Long chậm rãi vào trong. Ngọc vẫn đứng đó, mặt khó chịu.

- Sao vậy? Em không đi à?

- Tôi không muốn mặc thế này đi đâu! Anh Kevin sẽ cười tôi chết!- Ngọc phụng phịu.

- Em hâm nó in ít thôi! Vào đi mau lên! Muộn rồi đấy!- Long giờ chiếc đồng hồ lên.

- Tôi ghét anh lắm! Sao anh lại bắt tôi phải như thế này chứ? Anh hạnh phúc lắm hả?

- Ủ đúng rồi! Tôi hạnh phúc lắm! Nhanh lên! Tôi cho em 3 giây! Em mà không đi thì tôi sẵn sàng ở nhà cùng em và bắt đầu áp dụng hình phạt!

- Anh...

- 3... 2...

Ngọc hậm hực nhảy luôn vào trong xe, khỏi phải mở cửa. Long cười nửa miệng rồi phóng xe đi.

- Woa! Đẹp quá! Đây là lần đầu tiên tớ đến Fashion King đấy!

- Thì hôm nay là ngày quan trọng mà!

- Uôi! Công nhận là nhiều anh đẹp trai thật đấy! Nhìn kìa! Đó là Đỗ Tuấn Anh, nhà thiết kế trang phục của các ca sĩ, diễn viên nổi tiếng đó!

- Ủ! Anh ý đẹp trai nhĩ? Hình như anh ý còn thiết kế trang phục riêng cho anh Kindy nữa hay sao ý!

- À! Nói đến anh Kindy, chúng ta đi xem anh ý ở đâu đi!

- Hâm à? Còn khướt mới được vào! Bảo vệ canh nghiêm lắm! Đâu phải có mỗi những người này đến đâu? Có cả những người bình thường đến mà, như kiểu bọn mình ý!

- Ôi tiếc quá! Anh Kindy!

- Thôi! Đi vào xem chị Vy đi! Tớ muốn xem chị ấy chuẩn bị thế nào rồi!

- Cậu đi đi! Tớ đi tham quan quanh đây tý đã!

- Liệu có lạc không?

- Cậu cứ làm như tớ là trẻ con không bằng! Cứ đi đi!- Trang xua tay.

- Thế ở đây nha! Tớ đi đây! Tý nữa gặp lại cậu ở sân diễn!

- Ừ!

Huyền Anh vẫy tay chào Trang rồi chạy đi lên tầng. Trang thích thú đi lung tung hết nơi này đến nơi khác.

- Woa!

Ánh mắt của Trang dừng lại ở 1 người con trai cao lớn có mái tóc màu bạch kim dựng đứng, tay đeo đồng hồ bằng vàng, mặc bộ vét màu đen đang đứng nói chuyện với Kevin.

“Đẹp... đẹp trai quá!”- Trang cảm nhận được tim mình đang đập rất nhanh.

Cô cứ đứng đó nhìn anh, mặc kệ cho những người xung quanh va vào mình, cô cũng chẳng quan tâm.

- Á!

Rầm...

- Cô đi đứng kiểu gì thế hả?

Trang chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra thì đã bị ngã xuống sàn.

- Cô bị điếc hả? Có nghe thấy tôi nói gì không đấy?

- ...

- Này cô kia!- Người đó đá chân vào người cô.

Đến lúc này thì Trang mới sực tỉnh ra. Cô giật mình ngược đầu lên nhìn người đang đứng cạnh mình.

Cô vội ngồi dậy, phải chỗ bụi đang bám trên người mình rồi cúi đầu tỏ ý muốn xin lỗi người đàn bà đang đứng đối diện.

- Cháu xin lỗi! Cháu không để ý ạ! Mong bác tha thứ cho cháu!

- Tha thứ cái gì mà tha thứ? Tại sao tôi gọi mà cô không nói gì? Tại cô có bị làm sao không vậy?- Người đàn bà đó cố tình hét âm lên.

Mọi người xung quanh đều quay sang nhìn cô, kể cả chàng trai có mái tóc màu bạch kim ấy. Trang xấu hổ lấy túi xách che mặt mình để không bị anh nhìn thấy.

- Cháu xin lỗi! Cháu không cố ý ạ!- Cô nói khẽ.

- Hừ! May cho cô là hôm nay tôi đang có tâm trạng tốt đấy!

- Cháu cảm ơn bác ạ! Cháu xin phép! Cháu xin lỗi!- Trang cúi đầu rồi chạy vội đi.

Đợi Trang đã đi khuất, người đàn bà ấy khẽ cười mỉm.

- Cô Tuyết! Sao thế cô?

- O! Đạt! Cháu cũng đến đây à?

- Vâng!

- Cô đang đi thì tự nhiên có con bé nó đâm vào người cô. Đập đập nó mấy lần mới nghe thấy. Vừa mới vào đã gặp sao chổi!

- Thôi mà cô! Đây là chỗ đông người! Lần sau cô đừng to tiếng nhé! Mất mặt bạn cháu lắm!

- Rồi! Cô biết rồi! Cô xin lỗi! Mà cháu làm về bất động sản cơ mà! Sao lại đến đây thế?

- Cháu không được đến xem thằng bạn thân cháu à?- Chàng trai khẽ nhún mày.

- Gớm! Bạn bè gì mà bạn bè! Chỉ giỏi điều toa! Chắc lại tía được cô bé nào à?

- Cô!

- Đúng rồi còn gì? Cô lạ gì cháu nữa?

- Không có mà cô!

- Thôi đi! Cô có thể hiểu được mọi thứ của cháu! Ánh mắt, hành động và rất nhiều cái khác!

- Đương nhiên rồi! Cô nuôi dạy cháu suốt 18 năm mà! Cô ở bên cạnh cháu còn nhiều hơn cả mẹ cháu!

- Thì thế! Thôi! Cô cùng già rồi! Cô muốn có cháu bé lắm rồi đây! Mau mau lấy vợ đi!

- Cháu mới có 22 tuổi thôi mà! Cô bắt cháu lấy sớm vậy?

- Cô muốn có cháu! Hiểu không?

- Cháu chưa muốn lấy vợ!

- Rồi sẽ có ngày cháu phải lấy! Ta đảm bảo luôn!

- Không không không!- Anh lắc đầu nguầy nguậy.

- Ta không nghe thấy gì cả! Ta đi đây! Ta vẫn muốn có cháu đây!

- Cô!

- Ha ha ha!- Người đàn bà cười lớn rồi quay lưng bước đi.

- Cô thật là...

103. Chương 52

Chợt 1 cô gái khác trong đám học sinh đó rụt rè tiến đến gần Đạt, cúi đầu không dám nói gì. Anh mỉm cười nhìn cô gái đó.

- Em có gì muốn nói với anh à?

Nhìn bên ngoài cũng có thể biết là cô gái đó đang run cầm cập khi tiếp xúc với anh, môi mấp máy thành tiếng 1 cách khó khăn.

- Em... em rất... rất hâm mộ... anh... anh ạ! Anh... anh có thể... cho em... xin... xin... xin... chữ... kí được không ạ? - Cô gái giơ lên trước mặt anh 1 cuốn sổ hình Doremon màu xanh nước biển rất đáng yêu.

Anh bật cười thành tiếng, cầm lấy cuốn sổ và cái bút.

- Em không cần phải ngại ngần thế đâu!

Anh kí lên cuốn sổ đó. Từng đường nét trên ngón tay thon dài của anh đều được mọi người quan sát rất kĩ không sót 1... tích tắc. Kí xong, anh nhẹ nhàng gấp cuốn sổ lại, đưa cho cô gái cùng với cái bút cũng hình Doremon.

- Em thích Doremon à?

- Vâng... vâng ạ! - Cô gái vẫn không thể thoát khỏi sự rụt rè, cứ run rẩy khi đứng trước anh.

-Ồ! Giống anh quá! Anh cũng thích Doremon mà!

Cô gái mở to mắt nhìn anh, cả những người xung quanh cũng ngạc nhiên không kém, chỉ trừ người con gái đang bị anh giam giữ bên cạnh. Cô bĩu môi, lè lưỡi nhìn anh.

“Đúng là háo sắc! Thấy gái xinh là sáng mắt lên! ‘Anh cũng thích Doremon mà!’ Nghe giọng ngọt thấy ớn à!”

- Vậy... vậy ạ?

-Ừ! Anh thích Doremon từ hồi học lớp 5 rồi! Hồi đó anh thích cả Superman và bây giờ cũng vậy!

Cả lớp ồ lên 1 tràng, mỗi người có 1 suy nghĩ khác nhau khi nhìn anh. Chắc chắn đám con gái thì nói rằng sở thích đó là đáng yêu, trẻ con rồi. Còn đám con trai thì khác, họ cho rằng đó là sự biến thái đối với 1 con người đã thực sự trưởng thành. Tiếng xì xầm, bàn tán càng lúc càng lớn.

- Không thể tin được là anh cũng thích Doremon! Anh lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn thích những cái này ạ?

- Lớn thì có nghĩa là không được thích hả em? Cái này dành ọi lứa tuổi mà!

Anh và cô gái đó mãi nói chuyện mà quên đi sự xuất hiện của những người xung quanh.

Reng reng...

Tiếng chuông ra hiệu giờ ra chơi đã kết thúc, ai cũng chạy vội về chỗ ngồi của mình, lấy sách vở ra và học rất chăm ngoan.

- Huyền Anh à! Tại sao mãi mà em vẫn không tỉnh lại thế? Chị nhớ em quá!

Vy thở dài nhìn cô gái đang nằm ngủ, trên người cô ấy vẫn là những vết băng bó nhưng đã vơi dần. Cô nắm lấy tay Huyền Anh, đôi mắt chứa đựng sự buồn bã cứ nhìn chăm chăm, cô gục xuống khóc nức nở.

“Bao giờ em mới tỉnh lại đây? Đã 2 tuần rồi!”

Chợt Vy thấy tay mình hơi rung rung, cô ngẩng đầu dậy thì thấy bàn tay nhỏ bé mà mình đang nắm lấy khẽ động đậy.

- Huyền Anh! Huyền Anh!

Cô lay lay liên tục để mong rằng tia hi vọng nhỏ nhoi mà mình vừa vun đắp lên sẽ được bùng sáng. Huyền Anh nhắm mắt lại rồi dần dần mở ra, đón ánh nắng mặt trời mà 2 tuần nay cô chưa được nhìn thấy.

Vy như không thể sung sướng hơn được nữa, cô hét lên, ôm chặt lấy Huyền Anh, nước mắt lại chực trào ra.

- Ôi! Huyền Anh! Cuối cùng em cũng tỉnh lại!

- Ch... chị... Vy!

- Ôi chị nhớ em quá! Em còn đau không?

Huyền Anh khẽ lắc đầu để trả lời cho câu hỏi của Vy.

- Bác sĩ! Đúng rồi! Chị phải gọi bác sĩ, em chờ chị nhé!

Tại quán Miu Coffee...

2 chàng trai mang màu mắt giống nhau nhưng mỗi người lại có một thứ cảm xúc riêng biệt, nhất là bây giờ.

Kevin nhẹ nhàng đặt ly capuchino xuống bàn, mắt hướng lên người em trai duy nhất đang im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt lạnh tanh không chút cảm xúc, ly cà phê đen của anh đã trở nên nguội lạnh từ lúc nào.

- Em không uống à? Cà phê nguội rồi kìa!

-...

Anh khẽ lắc đầu, trông Duy càng ngày càng ốm yếu. Mới chỉ mấy ngày gần đây anh không đến bệnh viện mà Duy đã trở nên tệ hại thế này. Đôi mắt màu cà phê khẽ nhắm lại, anh gơ 2 tay day day thái dương. Con nhúc đầu chết tiệt ấy lại làm khổ anh rồi.

Bống bà Thu từ cửa bệnh viện bên đối diện hốt hải chạy vào bên trong, đập tay lên bàn, hét lên.

- Huyền Anh tỉnh lại rồi!

Không chần chừ thêm, Duy chạy một mạch về bệnh viện, chẳng để ý đến xung quanh nữa, có khi bị xe đâm anh cũng mặc kệ, mục tiêu của anh bây giờ là được đứng cạnh cô thôi. Vậy là ông trời đã mỉm cười với anh, không để cho người con gái anh yêu phải chết thảm như 8 năm trước. Nếu cô mà chết thì anh cũng chẳng còn lý do nào để tiếp tục sống nữa.

Cạch...

Huyền Anh quay sang nhìn người con trai đang đứng trước cửa, cô mỉm cười.

Không gì có thể diễn tả được cảm xúc của Duy lúc này, có lẽ từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy hạnh phúc. Anh đến gần và cốc nhẹ lên đầu cô. Huyền Anh nhăn nhó ôm lấy đầu mình.

- Đau! Sao anh lại đánh em? Không tôn trọng người bệnh gì cả!

- Người bệnh mà mắc tội thì cũng phải đánh!

- Em mắc tội gì?

- Tự biết!

Cô bĩu môi nhìn anh, cái tính ngang tàn khó ưa vẫn còn đó, anh vẫn chẳng thay đổi gì cả. Đúng là đáng ghét mà!

Vy khẽ cười khi nhìn “couple” trước mặt mình đang lườm yêu nhau y như trẻ con vậy. Cô lẳng lặng bước ra ngoài vì không muốn làm phiền cặp đôi này.

Lúc này cô mới thấy Kevin đang chạy lên trên. Anh thở dốc nhìn cô.

- Huyền Anh sao rồi?

- Ổn rồi! Anh đừng vào!

- Tại sao?

- Duy đang ở trong đó! Ra ngoài với tôi đi!

- Nhưng mà...

Kevin còn đang ngơ ngác, chưa kịp hiểu gì thì đã bị Vy lôi ra ngoài từ lúc nào.

Huyền Anh lướt nhẹ bàn tay nhỏ bé của mình lên gò má hốc hác của anh. Cô bặm môi nhìn Duy.

- Tại sao anh lại gầy đi như thế này?

Duy quay mặt sang chỗ khác như để tránh ánh mắt cùng câu hỏi của cô. Huyền Anh đưa tay lên nắm chặt lấy tay anh, kéo anh ngồi cạnh mình.

- Em xin lỗi! Là do em phải không?

- Không! Là tại anh!

Cô nhồm dậy, ôm chầm lấy anh, mắt nhắm chặt lại.

- Em xin lỗi!

Duy mỉm cười, anh hôn nhẹ lên trán cô, tay vuốt lấy mái tóc đen dài.

- Anh biết rồi! Em đói chưa?

Cô gật đầu.

- Anh mang đồ ăn lên cho em nhé! Chờ anh týt.

Anh đứng dậy, trước khi ra ngoài không quên nháy mắt cô 1 cái. Huyền Anh khẽ cười vì hành động đó của anh. Cô ôm chặt lấy cái chân, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi có ánh nắng đang chiếu xuống, rọi vào 1 bóng dáng cao ráo với mái tóc hung đỏ đang di chuyển trong bệnh viện đông người qua lại.

“Cảm ơn anh!”

Trang chạy lên tầng 2 với tốc độ nhanh nhất có thể. Trước đây cô đã từng tham gia vào câu lạc bộ thể dục thể thao của trường cấp 2 nên thể lực của cô khá tốt. Cô có thể chạy 1 mạch lên tầng thứ... 10 chứ tầng 2 thì nhảm nhò gì. Chỉ trong vài phút, cô đã có mặt ở trước cửa phòng bệnh của Huyền Anh.

Rầm...

Cánh cửa vừa được mở ra, đập ngay vào mắt cô là khuôn mặt ngơ ngác của Vy, Kevin và Huyền Anh.

- Aaaaaaaaaaaaaa... Huyền Anhhhhhhhhhhhhhhhhhh...

Trang lao đến ôm chặt lấy Huyền Anh khiến cô không kịp định hình được cái gì vừa vụt đến với tốc độ kinh khủng.

- Huhu... Huyền Anh ơi! Tổ nhớ cậu quá! Huhuhuhu...

Bây giờ Huyền Anh mới biết được ai là người đang ôm mình. Cô mỉm cười hạnh phúc, ôm lại Trang, nước mắt cũng đã rơi từ lúc nào.

- Tại sao bây giờ cậu mới tỉnh? Bà Toán không có ai để bắt nạt nên cũng buồn ra phết kia kìa!- Trang buông cô ra, phụng phịu.

- Vậy à? Thế tớ phải đi học để bị bà ý bắt nạt vậy!

- À, cậu ăn gì chưa? Tớ mang sữa cho cậu này!

- Không có mỳ Ý à?

- Cậu cố gắng khỏi bệnh đi! Tớ sẽ làm cho cậu mấy chục đĩa luôn!

- Thật nhé?

- Thật!

2 cô nàng mãi nói chuyện, cười đùa mà quên mất sự có mặt của Vy và Kevin.

- Trang à! Em đâu rồi?

Vy, Kevin ngạc nhiên lần 2 khi thấy Đạt đang thở dốc, tay bám vào cánh cửa, người hơi cúi xuống. Huyền Anh cũng ngạc nhiên không kém khi nhận ra 1 người nổi tiếng mà cô rất hâm mộ.

- Đạt?- 2 người cùng đồng thanh.

- Ô! Vy, Kevin cũng ở đây à?

- Kia chẳng phải là... anh Duy... Duy Đạt sao?- Huyền Anh run rẩy chỉ tay về phía anh.

Khi nhìn thấy cô, anh đứng thẳng người, chỉnh chỉnh cà vạt, vuốt nhẹ tóc của mình để giữ nếp cho thẳng, anh tiến đến gần Huyền Anh, nở nụ cười thân thiện.

- Em biết anh à?

Trang lườm nguýt Đạt khi nhìn cái hành động như đang chuẩn bị... của gái của anh. Cô định đẩy anh ra thì bị Huyền Anh nắm mặt chặn tay lại.

- Nào! Tớ đang nói chuyện với anh ý mà!

Trang thở dài, không quên “tặng” cho anh 1 phát lườm nữa rồi quay ra đứng đằng sau Huyền Anh như kiểu vệ sĩ để bảo vệ cho cô khỏi tên “sát gái” kia.

- Em hâm mộ anh lắm! Hôm ra mắt bộ sưu tập mới của tập đoàn anh Kevin thì em cũng thấy anh ở đó nhưng ngại không dám đến gần!

- Cần gì phải vậy? Anh luôn chào đón mọi người mà!- Đạt dang tay.

Nhưng khi vừa hành động thì cái lườm sắc lẹm của Trang làm anh phải dừng ngay lại.

- 2 người sao vậy? Nãy giờ cứ lườm nguýt nhau là sao? Mà Trang à, hôm đó cậu còn không dám đến gần anh ấy cơ mà, sao bây giờ lại quen nhau thế?

Trang gãi đầu, khuôn mặt đau khổ nhìn cô.

- Chuyện dài lắm! Khi nào mình sẽ kể sau!

Đạt thở dài, anh nắm lấy tay Trang rồi giơ lên trước con mắt ngạc nhiên của Huyền Anh, Vy và Kevin.

- Đây là bạn gái của anh!

- Hả???- Cả 3 cùng đồng thanh.

Vy không tin vào mắt mình, cô tiến đến gần Đạt để nhìn cặp đôi “chênh lệch” này. Anh thì vênh mặt lên nhìn cô còn Trang thì xấu hổ cúi mặt xuống chẳng dám ho he gì. Kevin thì có vẻ bình tĩnh hơn 2 người kia, có lẽ anh đã hiểu được phần nào mọi chuyện. Anh mỉm cười nhìn người bạn thân trong suốt 3 năm cấp 3 của mình.

“Thằng này... khá đấy!”

104. Chương 52

- Huyền Anh! Huyền Anh!

- Trang! Không đi xem nữa à?

- Phù! May quá! May quá!- Trang bám chặt lấy người Huyền Anh, thở hổn hển.

- Sao cậu chạy như kiểu bị zombie đuổi ý!

- Còn kinh hơn cả zombie đuổi ế!

- Sao vậy?

- Tớ vừa bị 1 người mắng té tát!

- Cái gì? Ai dám mắng cậu hả?

- Không sao! Tớ sai! Nhưng mà tớ cũng chẳng hiểu tại sao nữa. Tự nhiên bị ngã cái rầm xuống đất! Rồi cái người đứng cạnh cứ lay lay rồi bảo mình bị điếc! Mình cũng chả định hình được tại sao mình bị ngã!

- Chắc do người đó cố tình làm cậu ngã rồi đổ lỗi cho cậu chứ còn gì nữa!

- Chưa chắc đâu! Có thể tớ sai thật! Người thành đạt, xinh đẹp và quý phái như bà ấy thì gây chuyện với 1 đứa như mình làm gì?

- Ồ nhỉ! Cũng đúng!- Huyền Anh xoa xoa cằm, mặt vẻ suy tư.

- Thôi cũng qua rồi! Đi xem chị Vy thôi!

- Tớ không được vào!- Huyền Anh xị mặt.

- Sao lại không được vào?- Trang tròn xoe mắt.

- Người ta bảo người mẫu phải trang điểm và biểu diễn, khách khứa không được vào!

- Không sao đâu! Tớ mình sẽ gặp thôi mà! Còn 15 phút nữa là bắt đầu rồi! Mau mau đi giành chỗ kẻo tớ phải đứng đấy!

- Ồ nhỉ? Đi giành chỗ!

Rồi 2 nàng kéo nhau chạy đi, len lỏi trong khu vực đông người qua lại.

- Long! Sao giờ này mới đến?

- Sorry tao đến muộn quá! Tao bận chút chuyện!

- Ô! Ai đây?- Chàng trai với mái tóc màu bạch kim ấy chỉ tay vào cô gái đứng cạnh Long.

- À! Đây là bạn gái của tao!

- Cái gì? Bạn gái của anh?- Ngọc hét âm lên.

Long vội lấy tay bịt miệng Ngọc lại nên anh chỉ có thể nghe thấy những tiếng ú ớ không thành tiếng của cô. Long khẽ nói nhỏ vào tai Ngọc:

- Nếu không muốn nhận hình phạt thì ngoan ngoãn nghe lời tôi! Tôi có thể thực hiện luôn hình phạt ngay đêm nay đây!- Rồi anh trừng mắt nhìn Ngọc như đang cảnh cáo cô.

Ngọc im lặng, gật đầu lia lịa. Cô sợ anh sẽ nhốt cô vào 1 phòng tối nào đó rồi bắt cô nhịn đói. Nhà anh lớn như vậy, thiếu gì phòng tối. Đối với Ngọc, không được ăn uống gì trong 1 ngày sẽ là cả 1 thảm họa lớn.

Anh từ từ bỏ tay ra rồi luồn tay qua eo của Ngọc khiến cô dựng cả tóc gáy.

- Mà có bạn gái từ lúc nào vậy?

- Mới thôi! Thế là bộ 3 giờ chỉ còn mà vẫn chưa có ai thôi đấy Đạt ạ!

- Haiz... Tao biết mà!

- Sành điệu nhất trong 3 thằng mà vẫn chưa kiếm được em nào!

- Kệ tao chứ! Tao còn phải tìm hiểu nữa!

- Thôi! Tao vào trước đây! Tớ tao còn phải gặp thằng Kevin nữa! Đi nào em yêu!

- Ủ... ừ...- Ngọc miễn cưỡng gật đầu.

“Chán nhí? Còn mỗi mình thôi sao?”- Đạt khẽ thở dài.

—

105. Chương 53

- Hả? Anh ấy nói anh ấy đang tìm cậu á?

- Ủ! Anh ý bắt đầu tỏ tình với tớ trước!

- Thế á? Vậy là cậu đồng ý à?

Nói đến đây thì mặt Trang bỗng đỏ lại. Cô im lặng, đặt 2 tay lên đùi rồi đung đưa liên tục khiến Huyền Anh cảm thấy sốt ruột.

- Sao vậy? Nói đi! Cậu có đồng ý không?

- Thực ra là... tớ bị bắt ép!

- Hả? Anh ta làm gì cậu cơ? Anh ta dám... cậu á?

Trang ngơ ngác nhìn khuôn mặt của Huyền Anh đang tức giận hết sức.

- Ý cậu là sao?

- Anh ta đã làm gì để đến mức cậu phải chấp nhận làm người yêu anh ta như thế?

Cô chợt hiểu ý mà Huyền Anh đang nói đến. Cô vội xua tay để phủ nhận những điều đó, Huyền Anh hiểu sai ý cô rồi.

- Không... anh ta không làm gì mình cả!

- Thế thì tại sao? Cậu nói đi! Nếu anh ta dám làm gì cậu thì tớ sẽ cho anh ta 1 trận kể cả là người tớ hâm mộ đi chẳng nữa, ai mà dám đụng đến cậu thì tớ quyết không tha!

- Thực ra... thực ra...

- Nói đi xem nào! Sao cứ lấp bắp thế?

- Thực ra là vì... tớ thích anh ấy! Từ lâu rồi!- Trang hét lên, mắt nhắm chặt lại.

- Hả???- Huyền Anh mất chữ A mồm chữ O.

Phải khó khăn lắm Trang mới dám nói ra câu đó. Huyền Anh hiện giờ còn ngạc nhiên hơn gấp trăm lần. Cô không ngờ mình mới chỉ bắt tình 2 tuần thôi mà đã có nhiều chuyện xảy ra đến thế.

Một người ở bên ngoài đã nghe hết tất cả. Người đó mỉm cười, chiếc khuyên bạc hình tròn khẽ ánh lên mặc dù ánh sáng trong bệnh viện khá yếu ớt. Anh rút tay túi quần, ung dung bước đi trên dãy hành lang dài dang dặc, huyết sáo vu vơ như đang vui về 1 việc gì đó.

Trang nhìn cô bạn thân đang hướng mắt ra ngoài cửa sổ, người nghiêng nghiêng theo giai điệu bài hát của ca sĩ Kindy.

- Vậy là... cậu và Duy... yêu nhau rồi hả?

Mọi hành động của Huyền Anh dừng hẳn lại, cô chậm rãi quay sang nhìn Trang. Cô cảm thấy hơi bối rối khi nghe được câu hỏi đó.

Duy đã nói lời yêu cô đâu? Chỉ có cô yêu anh thôi mà, hay chính xác hơn là cô đang yêu đơn phương anh. Vậy nên nói là đúng thì cũng không được, nói sai cũng chẳng xong. Cô chẳng biết phải trả lời Trang như thế nào bây giờ.

- Tớ... không... biết!

Huyền Anh vội quay mặt đi để không bị Trang nhìn thấy là cô đang khóc. Đôi khi cô cũng không thể kiểm soát được bản thân mình. Cứ mỗi lúc cảm xúc dâng trào 1 chút là nước mắt cứ lẽ tỵ nhiên thế mà trào ra, muốn lau đi, muốn nín đi cũng khó khăn lắm.

Trang thở dài, cô đã hiểu. Vậy là Huyền Anh rất yêu Duy nhưng không dám nói ra. Có lẽ Huyền Anh cứ tưởng rằng Duy chỉ coi cô là 1 người em gái không hơn không kém, vì trái tim anh đã dành cho 1 cô gái tên

Linh mà anh yêu tha thiết cách đây 8 năm rồi. Ngốc quá! Có thể thôi mà cũng phải tự làm khổ bản thân mình. Chả lẽ cô luôn tự dằn vặt bản thân mình thế này để cảm thấy tốt hơn sao?

Trang đặt tay lên vai Huyền Anh, xoay người cô lại. Lần này thì cô đã thấy rõ mồn một là Huyền Anh đang khóc.

- Huyền Anh à! Duy nói...

- Tớ biết rồi! Cậu không cần phải nói đâu!

Huyền Anh không muốn nghe nữa, người cô run lẩy bẩy, khuôn mặt bỗng trở nên xanh xao, bàn tay lạnh lẽo gạt tay của Trang ra.

- Duy yêu cậu! Rất nhiều!

Huyền Anh mở to mắt, 2 tay buông thõng xuống, thất thần nhìn thẳng vào mắt của Trang. Bình tĩnh lại 1 chút, cô tưởng mình nghe lầm, hỏi lại Trang để xác định rõ những điều Trang vừa nói.

- Cậu vừa nói gì cơ?

- Chuyện của 8 năm trước đã là quá khứ! Duy không còn yêu cô gái tên Linh đó nữa! Cậu hiểu không? Duy chỉ yêu cậu mà thôi! Cậu có biết là cậu ta đã như thế nào trong lúc cậu bất tỉnh không? Không ăn, không uống thậm chí không ngủ, chỉ kè kè bên cậu để chăm sóc. Cậu ta rất rất rất yêu cậu Huyền Anh à!

Tai Huyền Anh như ù đi, thay vào đó là 1 mớ cảm xúc hỗn độn trong lòng. Cô ôm đầu rồi lắc lia lịa, tỏ ý không tin những lời Trang vừa nói. Làm sao có thể như vậy được? Người anh yêu là Linh cơ mà! Anh đâu cần phải an ủi cô theo kiểu dối trá như thế? Thà cứ nói thẳng ra là anh yêu cô gái tên Linh kia đi, ít ra cô sẽ cảm thấy bớt day dứt hơn đây. Anh lại còn nói dối với Trang là anh yêu cô nữa, anh định biến cô thành con ngốc sao?

Huyền Anh cười nhạt, cô không ngờ Duy lại là người như thế. Chẳng qua chuyện cô bị Thùy Dung đánh là do có liên quan đến anh nên anh đành phải lấy lý do là yêu cô để mọi người không nghĩ anh là con người không có trách nhiệm mà thôi! Những cử chỉ chăm sóc, yêu thương ấy chỉ là để bù đắp cho tội lỗi của mình. Hóa ra tất cả cũng chỉ vì danh dự và tiếng tăm, thật đáng khinh!

- Cậu sao thế?

- Tớ không sao! Cậu ra ngoài được không? Tớ cần ở một mình!

- Huyền Anh à! Cậu lại nghĩ gì linh tinh phải không?

- Không! Cậu ra ngoài đi!

- Ủ! Nếu cần gì thì cứ gọi mình nhé!

- ...

Trang lẳng lặng bước ra ngoài, cô cảm thấy hối hận vì tự nhiên lại hỏi Huyền Anh câu hỏi ngốc nghếch đó. Nếu Huyền Anh và Duy mà giận dữ nhau thì chẳng phải mọi chuyện sẽ là tại cô hết sao?

“Ôi cái miệng hại cái thân! Sao bây giờ mình lại ghét mình thế không biết?”

Trang tự cốc vào đầu để trừng phạt mình. Cô sợ Huyền Anh sẽ bị tổn thương bởi những điều cô vừa nói. Chỉ cần nhìn qua sắc mặt của Huyền Anh thôi là cũng có thể biết được tâm trạng, cảm xúc của cô ấy hiện giờ là như thế nào.

“Tôi là đồ đáng ghét! Tôi là đồ đáng ghét! Tôi là đồ đáng ghét!”

Chỉ còn 3 ngày nữa là Huyền Anh có thể xuất viện vì tình trạng sức khỏe của cô đã trở nên tốt hơn. Vy thì quay trở về nhà của mình và tiếp tục công việc trong Fashion King, Kevin cũng vậy, vẫn giữ vai trò là 1 nhà lãnh đạo nghiêm khắc, anh không còn phải lo lắng quá nhiều chuyện nữa. Ai cũng đã có những tâm trạng thoải mái hơn sau khi Huyền Anh tỉnh lại, chỉ trừ 1 người.

Duy bước vào trong, ngày nào anh cũng mang đồ ăn và đồ uống cho Huyền Anh, luôn túc trực bên cạnh cô suốt. Nhưng...

- Tại sao đồ ăn anh mang đến em lại không ăn?
- Em không đói!- Cô nói nhưng chẳng thèm nhìn anh.
- Em cần phải ăn uống đầy đủ!

-...

Dường như cảm thấy có chuyện gì đó không ổn, Duy tiến đến gần Huyền Anh khi thái độ của cô vài ngày gần đây rất lạ lẫm, rất xa cách đối với anh.

- Em sao vậy?
- Sao là sao?- Cô tỉnh bơ.
- Em đang giấu anh điều gì đó phải không?
- Không!

Duy đặt tay lên vai cô, kéo sát cô lại gần mình, giọng anh trầm xuống như đang soi mói sắc mặt của cô.

- Em nói dối!

Huyền Anh gạt tay anh ra.

- Bỏ ra!

Nhưng càng gạt ra thì anh lại càng xiết chặt hơn khiến cô cảm thấy đau đớn.

- Em đang nói dối!
- Bỏ ra! Tôi không nói dối giỏi bằng anh đâu!
- Cái gì?

Lần này thì Duy đã tức giận thật sự, không thể kiềm chế nổi bản thân mình nữa. Anh xiết chặt lấy tay cô, mắt hằn lên những tia đỏ đáng sợ.

- Anh nói dối cái gì?
- Hừ! Còn hỏi à? Anh nói gì thì anh phải tự biết chứ? Anh giả vờ cũng giỏi phết đấy nhỉ?

Anh tiến sát lại gần cô hơn, khoảng cách giữa 2 người chỉ còn là 3cm.

- Em vừa nói gì cơ?
- Tránh xa tôi ra đồ lừa đảo! Tôi ghét anh! Anh nói anh yêu cô gái tên Linh kia cơ mà! Tại sao anh lại nói với Trang là anh yêu tôi? Anh muốn chứng tỏ ọi người biết là anh có trách nhiệm với tôi phải không? Đồ bì ổi, vô liêm sỉ! Chỉ bằng anh cứ để tôi chết luôn trong cái nhà kho đó đi để anh đỡ phải cảm thấy áy náy! Cút đi! Tại sao tôi lại yêu 1 người như anh chứ? Thật là nực cười! Tôi điên rồi!

Hóa ra là như thế! Chỉ vì vậy thôi mà cô cũng dối anh. Anh cứ tưởng là mình đã gây ra chuyện gì đó khiến cô phật ý. Từ giờ đến lúc ra viện anh không được khiến cô bị tổn hại về tâm lý, nếu không thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến não bộ. Cô mới chỉ sắp khỏi chứ chưa khỏi hoàn toàn. Thế nên khi nói chuyện thì phải cẩn thận hết sức.

Duy thở dài, đôi mắt dần dịu lại, anh ôm cô vào lòng. Cô lại khóc nữa rồi! Cứ mỗi lần cô khóc là anh lại cảm thấy đau lòng, đau cả thể xác, cứ như bị hàng nghìn mũi tên đâm vào 1 cách không thương tiếc vậy.

- Bỏ ra! Tôi hận anh!- Huyền Anh đâm liên tục vào lưng anh.
- Anh xin lỗi!
- Bỏ ra! Tôi hận anh!

- Huyền Anh à! Anh yêu em!

- Không! Tôi không tin! Anh nói dối!

Duy nhẹ nhàng buông cô ra, áp tay vào 2 bên má của cô rồi đưa sát lại gần mình, hôn lên đôi môi ấy, giữ thật lâu để chứng tỏ cho tình yêu của mình.

Huyền Anh mở to mắt nhìn anh. Nhưng sau đó cô cũng bị đắm chìm vào tình yêu của chính mình, cô nhắm mắt lại như 1 lời chấp nhận.

“Đó không phải là 1 lời nói dối!”

Huyền Anh từ từ đẩy anh ra, lấy tay gạt đi những giọt nước mắt vẫn còn vương vãn trên khuôn mặt. Cô quay mặt ra chỗ khác như không muốn nhìn anh.

- Tại sao tôi lại yêu anh điên cuồng như thế?

Duy chỉ biết im lặng lắng nghe những điều cô nói. Cho dù anh không sai nhưng anh vẫn để cô nói hết những gì giấu kín trong lòng để tâm trạng được thoải mái hơn.

- Phải đấy! Tôi yêu anh Duy ạ! Yêu rất nhiều! Tôi luôn tự hỏi bản thân mình tại sao lại yêu anh nhiều đến thế? Cứ mỗi lần nghe Trang, anh hay ai đó nhắc đến cô gái tên Linh kia thì tôi cảm thấy trái tim mình như bị xiết chặt. Đau lắm! Anh có biết không?

- ...

- Chắc anh nghĩ tôi ngu lắm phải không? Ha ha... Tôi thật quá khờ khạo. Yêu 1 người khiến bản thân mình chẳng thể kiểm soát được, lý trí của tôi như bị ai đó điều khiển 1 cách công khai. Buồn cười thật! Ha ha ha...

- ...

- Tôi yêu đơn phương mất rồi! Nhưng người chiếm trọn trái tim tôi lại thuộc về người khác. Chắc anh yêu Linh lắm phải không?

Duy mỉm cười, anh vuốt nhẹ mái tóc của cô.

- Không!

Huyền Anh khựng lại. Im lặng một lúc, cô cười nhạt.

- Chẳng phải anh đã từng nói anh rất yêu Linh rồi còn gì? Cái hôm anh đưa tôi ra chỗ cánh đồng bỏ công anh ý! Không cần phải giấu giếm đâu! Anh cứ nói đi, tôi sẽ không nghĩ gì đâu!

- Anh không yêu Linh nữa...

- Đã bảo không cần phải giấu giếm mà!- Cô xua tay.

- ... mà anh yêu em!

Nụ cười trên môi Huyền Anh tan biến. Cô ngược lên nhìn anh, môi mấp máy không thành lời. Duy cầm lấy tay cô, giọng trầm xuống.

- Em là đồ ngốc nghếch! Hôm đó chưa nghe anh nói hết mà em đã bỏ đi rồi! Em có biết là anh tức lắm không? Chưa kịp nói là anh chỉ yêu mình em. Chuyện của anh và Linh đã kết thúc từ lâu rồi!

- ...

- Anh đã yêu em từ khi anh cứu em khỏi 3 tên côn đồ đó. Thực ra hôm đấy anh đã không đưa em về nhà mà đưa em đến nhà anh để được ở bên cạnh em. Em không biết sao?

Cô lắc đầu khe khẽ.

- Vậy thì bây giờ em đã biết rồi đấy! Anh không nói dối em! Tình yêu của anh dành cho em là thật lòng!

Anh ôm Huyền Anh, hôn lên trán cô, mỉm cười nhìn khuôn mặt đang đỏ ửng của cô.

- Thật... thật sao?

- Em nghĩ anh nói dối em à? Chưa kịp thổ lộ thì em đã nói ra hết rồi! Tốt quá! Anh cứ nghĩ là anh yêu đơn phương em cơ!

Huyền Anh xấu hổ cúi mặt xuống, thầm trách bản thân mình.

“Trời ơi! Điên mất! Tại sao ban nãy mình lại phun hết ra nhỉ? Ôi mất mặt quá! Làm thế nào bây giờ?”

Duy bật cười thành tiếng, anh ôm chặt cô, tay nhéo nhẹ lên mũi cô.

- Em không cần phải xấu hổ đâu! Vậy là chúng ta đã nói hết bí mật ra rồi!

- Nhưng em ngại...

- Đồ ngốc! Em còn ngại với chồng sắp cưới của em ư?

“Cái... cái gì? Chồng... chồng sắp cưới???”

Huyền Anh bật dậy, đẩy anh ra, nhìn anh với đôi mắt ngạc nhiên hết sức.

- Cưới... cưới gì chứ?

- Anh đùa thôi!

- Xì... đồ đáng ghét!

Cô vợ lấy cái gối rồi ném mạnh vào người anh. Vậy là những lời tâm sự, những điều giấu kín từ bấy lâu đã được đưa ra hết. Tình yêu của họ đã thật sự bắt đầu. Cuộc sống của họ từ giờ sẽ bước sang một giai đoạn mới.

106. Chương 53

- Tuyệt! Hết chỗ rồi! Giờ phải làm sao đây?

- Đứng cũng được mà!

- Đứng cái đầu cậu ý! Tớ ghét đứng lắm!

- Gì mà căng thế? Không có chỗ này thì tìm chỗ khác!

- Mau lên!- Trang cau gắt.

“Nàng này sao thế nhỉ? Tự nhiên tức lên với mình! Chắc là vẫn đang tức chuyện bị mắng ban nãy. Đúng là...”- Huyền Anh lắc đầu nhìn Trang đang kéo mình đi rất nhanh.

- Kia rồi! Có 2 ghế ở đằng kia! Mau chạy nào!

- Từ từ thôi! Tớ đang đi giày cao gót đấy!

- Mau lên!

Chợt Trang khựng lại, Huyền Anh không kịp “phanh” nên đâm sầm vào người cô.

- Sao vậy?- Huyền Anh nhăn nhó.

Trang mở to mắt nhìn Đạt đang ở cùng người đàn bà ban nãy cô đâm phải. Họ đứng ngay cạnh 2 cái ghế mà cô với Huyền Anh vừa nhả được.

- Ghế đó có người ngồi rồi!

- Đâu? Làm gì có?

- Thôi đi nào! Mau lên!- Trang kéo tay Huyền Anh quay ngược lại.

- Cậu hâm à? Làm gì có ai ở đó! Mau đến đấy đi! Chỗ đó gần sàn diễn!

- Thôi mà! Quay lại đi!

- Không đâu! Mãi mới có chỗ đó để ngồi! Tớ sẽ không bỏ cuộc đâu!- Huyền Anh cầm lại tay Trang rồi lôi mạnh về phía 2 cái ghế đó.

- Đừng mà Huyền Anh!

- Không!

Trang cầm lấy túi xách che đi mặt mình.

- Cậu sao vậy? Có ai truy nã cậu à?

- Cứ hiểu thế đi!

- Tớ không tin! Khai đi!

- Cậu có nhìn thấy cái người cao cao để tóc bạch kim kia không?

Huyền Anh nheo mắt nhìn người mà Trang đang chỉ.

- À! Tớ biết! Đó là bạn thân của anh Kevin, giám đốc tập đoàn bất động sản Duy Anh.

- Tập... Tập đoàn Duy Anh?- Trang ngã phịch xuống đất. Cô thất thần nhìn Huyền Anh.

- Trang! Cậu có sao không? Cậu đau ở đâu à?- Huyền Anh lay lay Trang.

- Đưa tớ ra khỏi chỗ này đi! Tớ nhức đầu quá!

- Hả?

- Đưa tớ ra khỏi chỗ này đi! Tớ cần nghỉ ngơi!

- Ừ được rồi! Cố lên nào!- Huyền Anh đỡ Trang dậy và phủi bụi cho cô.

Huyền Anh đưa cô ra ngoài, cô không ngừng lo lắng cho Trang và thầm nguyện rửa người đã mắng Trang ban nãy.

- Anh Kevin!

-Ồ! Huyền Anh à? Em đến lâu chưa?

- Em mới đến thôi!

- Bạn em đây à? Cô ấy sao vậy?

- Anh à! Có chỗ nào để nghỉ ngơi không? Bạn em hơi mệt!

- À có đấy! Nhưng em phải hứa với anh là phải giữ bí mật, không được cho ai biết!

- Vâng! Sao lại bí mật?

- Đó là phòng của anh, anh hay vào đó để ngủ mỗi khi phải ở lại tập đoàn giải quyết công việc, anh không thích ngủ ở phòng chờ vì ở đó cửa luôn mở, người ra người vào nhìn thấy ngại lắm!

- Anh ghê à nha! Có cả chỗ ngủ riêng nữa cơ đấy!

- Vì bây giờ đang đông người nên anh nghĩ em nên đưa bạn em vào đó cho đỡ ồn.

- Phòng đó ở đâu hả anh?

- Trên tầng 2, ở góc bên tay phải, đi dọc theo hành lang sẽ có 1 phòng có cánh cửa màu xanh tím ở tít bên trong cùng. Chìa khóa đây!- Kevin lấy từ trong túi quần ra 1 cái chìa khóa.

- Ok! Em biết rồi! Cảm ơn anh nha!

- Nhớ là khẽ khàng thôi! Đừng để ai biết hay nhìn thấy nha! Đó là phòng bí mật mà!- Kevin nháy mắt.

- Không cho ai biết! Nhớ rồi!

- Mà này! Nhớ khóa cửa trước khi vào và ra nhé! Mà tỵ đến xem rồi cổ vũ cho anh đấy, sắp đến giờ rồi!- Kevin nháy mắt.

- Được! Nhất định em sẽ đến!

“Lạ nhỉ? Sao lại phải khóa cửa trước khi ra chứ?”- Trang khẽ nhúm mày nhìn bóng dáng cao lớn của Kevin khuất dần sau cánh cửa chính.

107. Chương 54

Trong căn phòng làm việc của tổng giám đốc Fashion King, Kevin dựa lưng vào ghế tựa, đôi mắt nhắm nghiền lại, trên bàn là 1 đồng giấy tờ lộn xộn cùng nhiều bản hợp đồng của các công ti, tập đoàn khác. Anh thờ dãi nhìn đồng giấy tờ đó, lắc đầu nguầy nguậy.

Cạch...

Cánh cửa kính trong suốt được mở ra, anh mỉm cười nhìn về phía trước, cơn mệt mỏi như đã tan biến trong tích tắc.

- Đồ đáng ghét! Lần sau anh tự đi mà lấy, còn bắt bẻ tôi nữa! Tôi là ôsin không công của anh đấy à?

- Cảm ơn em!- Anh mỉm cười đón lấy ly capuchino từ tay cô.

- Còn cười được nữa! Tôi ghét anh!

Vụ hậm hực giẫm mạnh chân xuống đất. Cô tức lắm, đang làm việc thì bị anh gọi vào trong phòng. Cho dù gấp đến đâu thì cô vẫn phải miễn cưỡng đi vào. Hóa ra anh chỉ nhờ mang cà phê lên. Ai mà chả tức cơ chứ?

- À này! Chiều nay 2h em đi cùng ban quản lý lên xưởng may của tập đoàn ta nhé! Vì anh có cuộc họp nên không đi được!

- Cái gì cơ? Anh đùa tôi đấy à? Sao tôi lại phải đi? Trưởng phòng đâu? Chú Kiên đâu?

- Nói nhiều quá! Bảo đi là đi! Không được cãi cấp trên!

- Không được! Tôi còn phải viết báo cáo và photo các mẫu thiết kế, bận rồi!

- Để cô Ngân làm cho!

- Không là không!

- Anh đuổi việc em đây!

-...

Kevin cười thích thú, chỉ có dọa sa thải là cô mới sợ thôi. Chứ trời, đất thậm chí là cả anh cô cũng không sợ đâu.

- Thế nào? Có đi không?

- Đi thì đi! 2 giờ chứ gì?

- Ủ! Mà này! Đúng 6 giờ tối phải mang báo cáo về cho anh! Anh sẽ chờ em ở đây! Trễ là phạt! Understand?

- Biết rồi!

Vy tức giận hét vào mặt anh, chạy nhanh ra ngoài, đóng sầm cửa lại trước con mắt ngạc nhiên của những thành viên trong tổ.

“Đồ đáng ghét! Sao anh ta cứ hành hạ mình thế nhỉ???”

Kevin nhấp 1 ngụm capuchino, bật cười thành tiếng. Anh xoay người, chống tay xuống bàn, chân bắt chéo, mắt hướng ra bàn làm việc của Vy thông qua cánh cửa kính trong suốt được thiết kế theo kiểu đặc biệt.

“1 rưỡi rồi mà sao chẳng thấy vậy? Quản lý kiểu gì thế không biết? Nửa tiếng nữa là phải qua đó rồi!”

Cộp cộp...

Tiếng bước chân chậm rãi của ai đó từ đằng sau. Đã muộn rồi mà vẫn còn đi từ từ được. Vy cảm thấy tức giận khi người khác giờ giấc cao su như thế. Đã hẹn là phải đúng thời gian, đừng có kiểu chỉ được cái nói mồm rồi lại thực hiện kiểu khác. Đi vì công việc chứ đâu phải đi để chơi?

- Ô! Người mẫu Fashion King!

Chưa kịp quay lại, Vy đã nhận ra giọng nói đó. Cô ngạc nhiên xen lẫn khó chịu.

“Trời ơi! Hôm nay tôi chưa đủ xui sao?”

- O kìa! Sao thế? Bơ à?- Người đó vẫn kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của cô.

Vy nhắm mắt lại, hít vào thở ra thật sâu để bình tâm. Cô xua tay để gạt đi những suy nghĩ không tốt về người đang đứng đằng sau mình.

“Vì tập đoàn nên mình mới phải đi thôi! Không sao cả! Không sao cả!”

Cô từ từ quay đầu lại, nở 1 nụ cười “tươi” hết sức.

Người đó bật cười thành tiếng khi nhìn thấy nụ cười miễn cưỡng khó coi của cô.

- Anh cười cái gì?

- Gặp tôi không cần phải như thế đâu! Thà cô cứ như bình thường thì tôi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn đây!

- Tưởng gặp anh thì tôi sung sướng lắm chắc? Kiêu ngạo ít thôi!- Vy bĩu môi.

Anh thờ dãi nhìn cô gái bướng bỉnh đứng trước mặt mình. Đúng là không cãi thì không thể chịu đựng được mà. Kể cả có bị đẩy vào bước đường cùng đi chẳng nữa thì cô vẫn có thể cãi lý được bằng 1 cách ngang ngược nhất. Tuy vậy nhưng tính cách này của cô lại làm anh cảm thấy thích thú.

Anh lấy chìa khóa xe từ trong túi quần, mở cửa rồi lên chiếc BMW đen quen thuộc của mình. Còn Vy thì vênh mặt chẳng thèm nhìn anh. Cô ghét cái tính kiêu ngạo, vô duyên đến khó tả của anh. Từng hành động của anh lọt vào mắt đều làm cô khó chịu. Đúng là... anh chẳng có cái gì để làm cô yêu quý cả. Cái hôm va chạm khi cô đang đi đến phòng làm việc của Kevin để đưa tài liệu thì anh đã khiến cho cô ghét lắm rồi. Làm người ta ngã rồi bay cả giấy tờ mà cũng chẳng thèm nhặt hoặc hỏi han 1 câu, chỉ biết đứng đấy nhìn

rồi còn bắt xin lỗi nữa chứ! Thử hỏi trên cái đất nước Việt Nam này có ai thành đạt, trông có vẻ galang mà lại xấu tính, đáng về bắt cần đời như anh ta không?

Bíp bíp...

Anh từ từ hạ cửa kính xe, ngửa mặt lên nhìn Vy

- Có lên xe không?

Chẳng còn cách nào khác, cô đành ngậm ngùi lên xe của anh mặc dù cô đang rất tức giận vì đã gặp quá nhiều xui xẻo ngày hôm nay.

- Này Gia Huy!

- Gì?

- Anh có học đầy đủ cấp 1, cấp 2, cấp 3 và đại học không?

- đương nhiên là có rồi! Cô hỏi gì lạ vậy?

- Ngày xưa đi học họ không dạy anh cách ăn nói với người khác à?

- Cô đang nói gì vậy?

- Anh không thể mời người ta lên xe 1 cách lịch sự hơn được à? Anh có biết cách nói chuyện với con gái không vậy?

- Ý cô là sao? Tôi làm gì đắc tội với con gái à?

Vy dầm liên tục vào ngực để trấn an mình. Cô lại hít vào, thở ra thật mạnh để có thể bình tĩnh hơn.

“Có đúng là hần ta được đi học không vậy?”

Huy cảm thấy lo lắng khi thấy cô cứ như kiểu bị tức ngực vậy, có lẽ cô đang bị bệnh gì đó.

- Cô làm sao vậy? Bị bệnh về hô hấp à?

“Cái gì? Hô hấp?”

Vy trở mắt nhìn anh. Cái gì mà bệnh về hô hấp? Chẳng còn từ ngữ gì tốt đẹp hơn để nói về cô sao? Nhìn thấy cô là anh lại liên tưởng đến 1 đứa con gái ốm yếu đang bệnh tật sao? Đúng là chẳng thể yêu quý bất cứ điểm gì từ người con trai này cả, trừ khuôn mặt ra, còn lại vứt hết.

Cảm thấy bí bách, Vy mở cửa sổ để thở dễ dàng hơn, không thể thở được trong cái ô tô ngột ngạt cùng với tên “ăn nói biến thái” này được. Thật là khó chịu quá mà!

- Sao vậy? Trông cô không được khỏe! Hay cô bị bệnh về da? Tôi đưa cô đến bệnh viện nhé? Ngứa ở những chỗ như thế là không tốt đâu!

- Cái gì? Anh không thể im đi được à?- Cô gắt lên.

Huy giật mình quay sang nhìn cô, anh có thể cảm nhận được sát khí đang vây xung quanh mình, và sát khí này bắt nguồn từ ai thì mọi người cũng biết rồi đấy.

“Cái tên chết dẫm này! Sao hần ta lại có thể nói như thế với mình chứ? Ôi trời ơi còn 15 phút nữa mới đến nơi. Chắc tôi tắt thở ngay tại đây mất! Ôi cái đầu của tôi! Mà ơ đừng nổ tung lúc này mà!”

Vy ôm đầu lắc lia lịa. Cô nhắm chặt mắt lại, mím môi 1 cách đáng thương, trông có vẻ đau đớn lắm.

- Sao nữa vậy? Lại bị bệnh về não à? Hay bị về thần kinh?- Anh lo lắng.

- Trời ơi! Im lặng và lái xe đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cô hét lên như muốn cả đất nước nghe thấy cơn thịnh nộ đáng sợ của cô khi ở trong xe cùng với tên “ăn nói biến thái” bên cạnh mình.

Khóe miệng của Huy khẽ nhếch lên, ngón tay thon dài cầm vô lăng đập nhẹ nhẹ theo giai điệu bài “Dead And Gone” mà anh yêu thích nhất của Justin Timberlake. Anh cố tình hát to lên 1 chút để cô gái bên cạnh mình có thể nghe thấy.

Đã ghét ai thì cho dù người đó có thở thì mình vẫn cảm thấy ghét cay ghét đắng. Vy cũng không phải ngoại lệ, cho dù anh hát không tồi nhưng cô vẫn nhăn nhó bịt tai lại, miệng cũng cố gắng hát thật to để át đi tiếng hát đáng ghét của anh.

Anh mỉm cười, vẫn tiếp tục hát:

“Oh

I’ve been travellin’ on this road too long

Just tryna find my way back home

The old me is dead and gone, dead and gone.

And oh

I’ve been travellin’ on this road too long

Just tryna find my way back home

The old me is dead and gone, dead and gone...”

“Đừng có hát nữa! Tên đáng ghét chết tiệt!”

Mặc cho cô la hét, khó chịu, anh vẫn bình thản.

“ I turn my head to the East

I don’t see nobody by my side

I turn my head to the West

Still nobody in sight

So I turn my head to the North

Swallow that pill that they call pride

That old me is dead and gone

But that new me will be alright...”

“ Phát âm sai hết rồi! Đừng có hát nữa!”

“ Ô tại sao mình lại nghe anh ta hát nhở? Điên mất! Vy ơi mày bị điên rồi!”

- Dừng lại! Đừng hát nữa! Tập trung lái xe đi!- Cô hét lên.

- Tôi hát không hay à?

- Không, không và không!

Xe dừng lại ở trước cổng 1 xưởng may. Fashion King có tổng cộng 15 xưởng may chia ra khắp các thành phố lớn của Việt Nam. Trong đó xưởng may ở Hà Nội là xưởng may lớn nhất chi phối tất cả các xưởng nhỏ còn lại. Xưởng may lớn đảm đương nhiệm vụ lấy các mẫu thiết kế cùng loại vải phù hợp may thành sản phẩm rồi đem ra khu trung tâm mua sắm riêng của tập đoàn để bày bán ra thị trường. Fashion không chỉ có quyền lực cao nhất mà các sản phẩm của họ cũng phải là độc nhất, không ai được phép bắt chước. Chỉ cần trang phục của công ti nào đó mà giống 1 chút thôi thì công ti đó sẽ bị niêm phong ngay lập tức mà không cần biết lý do.

Vy sung sướng chạy vào bên trong, cô đi đến hết bên này đến bên kia, chẳng ai nghĩ cô đến đây vì công việc mà là vì vui chơi giải trí. Việc chạy nhảy liên hồi của cô làm Gia Huy cảm thấy chóng mặt, anh vừa phải

theo sát cô, vừa phải giải thích ọi người hiểu đây là 1 nhân viên trong tập đoàn, đến đây để xem quy trình sản xuất vải cùng số lượng quần áo được may ra trong 1 ngày để báo cáo với giám đốc.

Anh tóm lấy tay cô, giữ chặt để cô dừng lại.

- Anh làm gì thế? Thả ra!

- Cô bớt chạy nhảy đi, người ta đang nói kia kìa!

Vì mãi chơi đùa mà cô không để ý đến những người xung quanh. Giờ đây cô là tâm điểm của sự chú ý, bàn tán. Một nơi làm việc nghiêm túc, yên lặng mà tự nhiên xuất hiện một đứa con gái dỏ hơi xông vào rồi bay nhảy làm náo loạn nơi đây, ai chả tức chứ?

Vy nắm chặt lấy tay áo Huy, cúi mặt xuống, nép ra sau lưng anh, ánh mắt đáng thương như cầu cứu.

- Giúp tôi với! Tôi phải hoàn thành buổi quan sát ngày hôm nay không thì Kevin sẽ giết tôi mất!

Anh mỉm cười, nắm lấy tay cô, tay kia khoác lên vai cô, quay sang nhìn những người xung quanh đang nhún nhó, mọi công việc dừng lại hết để liếc nhìn 2 người này.

- Tôi xin lỗi! Tại cô ấy được tôi nuông chiều quá nên mới như thế! Mong mọi người thông cảm! Thành thật xin lỗi!

Sau câu nói của anh, mọi ánh mắt sầm soi giờ không còn nữa, họ lại tiếp tục công việc đang dang dở của mình. Họ bỏ qua cho cô là vì anh thôi, nếu không có anh thì cô đừng hòng nghĩ đến chuyện thoát được ra khỏi đây. Đây là nơi làm việc, không phải nơi để chơi.

Vy xấu hổ không dám nhìn anh. Cô từ từ buông tay ra khỏi vạt áo của anh, môi mấp máy thành tiếng.

- Cảm ơn anh! Tôi xin lỗi!

Huy không nói gì, chỉ cười thích thú.

108. Chương 54

- Cậu đỡ mệt chưa?

- Tớ đỡ rồi!

- Ban nãy cậu sao vậy?

- À không có gì đâu! Chẳng hiểu sao tớ lại bị như thế! Đau đầu lắm!

- Yên tâm đi! Nghỉ ngơi 1 lúc là đỡ ý mà!

“Xin thông báo! Buổi trình diễn trang phục cho bộ sưu tập mới nhất ‘Thời trang mùa hè’ sắp bắt đầu! Mời mọi người ổn định chỗ ngồi ạ!”

- Ôi! Bắt đầu mất rồi!

- Cậu đi đi! Tớ ở đây cũng được!

- Không được! Cậu mà ở đây 1 mình tớ không yên tâm! Ở đây không hề có ai qua lại mà!

- Tớ không sao mà! Cậu cứ đi đi! Còn xem chị Vy nữa!

- Nhưng...

- Cứ đi đi! Tớ ổn! Càng ra đó tớ càng mệt thêm thôi! Tớ cần ở 1 mình!

- Cậu sẽ không sao thật chứ?

- Ừ! Yên tâm đi!

- Vậy tớ chỉ đi 1 tý thôi! Lát nữa tớ sẽ quay lại ngay nha!

- Ừ!

- Chỉ 1 lát thôi! Đừng đi đâu nhé!

- Ừ!

- Tớ đi đây!

Huyền Anh mở cửa rồi chạy vụt đi, quên không khóa cửa. Trang cũng chẳng để ý mấy, cô dựa lưng vào ghế sofa khẽ nhắm mắt ngủ 1 giấc để quên đi mệt mỏi.

Cô bỗng nhớ đến cái tên Duy Anh mà Huyền Anh vừa nhắc đến.

Tập đoàn Duy Anh... Đó chẳng phải là nguyên nhân đã khiến cho công ty của bố Trang bị phá sản hay sao?

Trang khẽ thở dài... Cô đã thích Đạt ngay từ cái nhìn đầu tiên. Ai ngờ rằng anh chính là con trai kẻ thù của gia đình cô, sao có thể yêu nhau khi 2 bên gia đình lại thù ghét nhau được? Cho dù 2 gia đình không phải là tình địch... liệu cô và anh có thể yêu nhau được không? Bây giờ cô chỉ là 1 con bé nhà nghèo, thấp hèn; còn anh thì là giám đốc của 1 tập đoàn lớn. Địa vị của cô và anh khác nhau 1 trời 1 vực. Người như anh thì xứng đáng với những cô gái xinh đẹp, sành điệu, nhà giàu có chẳng kém anh chứ không phải 1 người như cô. Sao có thể đến với nhau được chứ?

Khó lắm!

Mãi suy nghĩ nên cô không biết mình đã thiếp đi từ lúc nào.

- Xin chào toàn thể mọi người! Vâng! Như mọi người đã biết thì hôm nay là 1 ngày trọng đại của tập đoàn Fashion King chúng tôi! Bộ sưu tập “Thời trang mùa hè” là tất cả tâm huyết, sự yêu nghề, sáng tạo độc đáo của mọi người trong tập đoàn! Sau đây tôi xin giới thiệu người lãnh đạo – 1 con người gương mẫu. Đó là: Giám đốc Kevin!

Tiếng vỗ tay vang lên rào rào dưới sàn diễn. Kevin từ trong bước ra. Tuy là ngày quan trọng trong sự nghiệp của anh nhưng anh chẳng thay đổi gì nhiều. Vẫn là dáng người cao ráo, mái tóc màu hạt dẻ, bộ vét sang trọng màu đen, y như những ngày bình thường anh đi làm.

- Chào mọi người! Tôi là Kevin, giám đốc của tập đoàn Fashion King! Như mọi người đã biết! Bộ sưu tập “Thời trang mùa hè” là bộ sưu tập mới nhất trong 3 năm gần đây của tập đoàn chúng tôi! Đã có rất nhiều những lời khen ngợi cũng như chê trách đối với những bộ sưu tập trước vì số lượng trang phục rất hạn chế và có 1 chút sự cố nhỏ nhỏ trong ngày ra mắt. Nhưng hôm nay, bộ sưu tập mới này hứa hẹn sẽ mang lại rất nhiều trang phục đẹp, thời trang nhất, những chất liệu vải sang trọng và đắt giá nhất để sản xuất và bày bán ra ngoài thị trường. Năm nay chúng tôi đã đầu tư nhiều hơn và lượng trang phục cũng được tăng lên gấp đôi so với 3 năm trước! Hi vọng mọi người sẽ ủng hộ và hợp tác, cùng sát cánh, chia sẻ những mẫu mã thời trang của các thương hiệu hàng đầu thế giới, nâng ngành thời trang của đất nước cũng như thế giới lên 1 tầm cao mới! Xin chân thành cảm ơn!

Tiếng vỗ tay lại 1 lần nữa vang lên.

- Vâng! Để tiếp tục chương trình. Đầu tiên là màn biểu diễn trang phục teen do tổ 1 thiết kế! Xin mời!

Người dẫn chương trình đi vào bên trong. Lần lượt, lần lượt từng tốp người mẫu đi ra. Họ diện những bộ trang phục rất đẹp mắt: Áo phông, quần sooc, áo 2 dây, váy ngắn,...

- Chị Ngân à! Em lo quá! Sắp đến em rồi!

- Không sao đâu! Cố lên! Nhất định sẽ được thôi mà!- Ngân vỗ vai an ủi Vy.

- Em chưa từng đứng trước đám đông! Em sợ run quá sẽ làm hỏng việc!

- Em cũng đã luyện tập nhiều rồi mà! Chị đã xin chú Kiên cho em đi giày thể thao đế cao rồi đấy! Em đi sẽ nhẹ nhàng hơn! Nhưng chỉ đi được đến hết trang phục của tổ 3 thôi! Từ tổ 4 trở đi là em phải đi giày cao gót đấy! Liệu em có đi được không?

- Em sẽ cố! Vì lợi ích của tập đoàn!

- Đúng rồi! Cố lên em!

- Cảm ơn chị!

- Ra đi! Đến em rồi kìa! Chị sẽ ở ngay sau em thôi! Nhớ là khuôn mặt đừng biểu cảm thái quá! Chỉ cần cố gắng tạo chút cảm xúc cho người xem là được!

- Em biết rồi! Chị nhớ ra ngay sau em nhé! Không thấy chị em sợ lắm!

- Yên tâm! Chị nhất định sẽ ra sau em!

Vy nhắm mắt, hít vào thở ra thật mạnh rồi bước ra ngoài sàn diễn. Cô cố gắng hết sức mình, nhìn thẳng về phía trước và đi thật nhanh, không được để ý xung quanh.

Và dần dần là các bản thiết kế của tổ 2, tổ 3... cô đều làm rất tốt.

- Vâng! Sau đây là bản thiết kế của tổ 4: Trang phục áo tắm ạ!

—

109. Chương 55

Vy ngồi ngắm nghía hình ảnh của những món ăn Hàn Quốc trên menu mà cô chưa từng ăn bao giờ. Những món ăn được trang trí rất đẹp mắt, nhìn thôi cũng đã thấy thích rồi. Cái bụng đang trống rỗng của cô lại 1 lần nữa “biểu tình” dữ dội. Cô xấu hổ ôm lấy cái bụng đáng ghét của mình.

“Sao mày cứ nhè lúc anh ta ở đây mà kêu thế? Không thể im đi được à?”

- Sao cứ ngồi ngắm hoài vậy? Không gọi món à?

Cô im lặng, ngại ngần nhìn hàng chục món trong menu, không món nào là cô không muốn ăn. Cô không biết phải chọn món nào bây giờ.

- Tại... món nào cũng ngon nên...

Huy bật cười, có thể thôi mà cũng phải đắn đo suy nghĩ, đúng là dở hơi. Có ai bắt cô phải chọn 1 2 món đâu mà phải làm khổ mình như thế.

- Cô cứ chọn thoải mái đi! Nếu thích thì cứ gọi hết cũng được!

Bị nói trúng tim đen, Vy đỏ mặt vùng dậy.

- Anh bị điên à? Tôi đâu phải con heo?

- Tùy cô đấy! Chọn đi!

- Thế... anh ăn gì?

- Cô ăn gì tôi ăn đấy! Đồ Hàn Quốc tôi ăn nhiều rồi nên cứ thoải mái mà chọn!

“Xi! Đúng là cái tên chỉ biết đốt tiền! Ăn chán ăn chê rồi nên mới vênh mặt được như thế! Còn mình thì chưa ăn bao giờ nên chật vật quá! Ôi biết chọn món nào bây giờ?”

- Sao lâu vậy? Tôi đã bảo thích thì gọi hết ra cũng được mà!

“Thôi! Phải chọn nhanh kéo anh ta lại nghĩ xấu mình. Cứ chỉ bữa vài món là được! Dù sao lúc đói thì món gì vào bụng mình cũng được mà! Chọn món bây giờ thì có quan trọng gì chứ?”

Vy miễn cưỡng chỉ bữa 4 món ở trong thực đơn, cứ món nào trông đẹp mắt nhất thì cô chọn món đó. Đối với cô, những món ăn đẹp mắt thường là những món ăn ngon.

- Rồi ok!

Nửa tiếng sau, những món ăn mà Vy lựa chọn đã được bày biện ra trước mặt 2 người. Mùi thơm của thức ăn lại 1 lần nữa đánh thức cái bụng cồn cào đang ngủ say của cô.

Vy hớn hử cầm đũa gấp 1 miếng Tokbokki, vừa chuẩn bị đưa lên miệng thì...

- Con gái không nên ăn đồ cay đâu! Mọc mụn rồi bệnh về dạ dày, nôn mửa ghê lắm!

Vy nhắm chặt mắt lại, rít 1 hơi dài. Cô buông đũa xuống, lườm thẳng vào anh chàng ngồi đối diện đang ăn nói linh tinh kia.

- Anh im đi có được không? Không nói móc tôi thì anh không chịu được à?

- Ai thêm nói móc cô? Tôi chỉ nói sự thật thôi mà!

“Ôi điên với anh ta mất! Đã sai còn cãi cố! Sao trên đời này lại có loại người như anh ta nhỉ?”

- Thôi không nói với anh nữa! Ăn nhanh tôi còn phải về đưa báo cáo cho Kevin nữa!

- Sao cứ tự bắt bẻ mình phải đưa trong ngày hôm nay thế? Ngày mai đưa cũng được cơ mà! Cái này cũng đâu có quan trọng gì? Chỉ là xem xét quá trình làm việc của nhân viên thôi!

- Kệ tôi chứ! Tôi trót hẹn là đưa vào ngày hôm nay rồi! Mà nãy giờ anh cần nhần nhiều quá rồi đấy!

- Tôi cần nhần bao giờ? Do cô cứ đòi về nên tôi mới thế chứ!

- Không biết, không biết, không biết! Ăn đi! Nhiều chuyện.

Vy cầm đũa, gấp thức ăn cho liên tiếp vào miệng rồi nhai 1 cách ngon lành. 1 phần là do đói nhưng 1 phần khác là do muốn tránh ánh mắt của anh. Cô sợ bị bại lộ...

Huy thở dài nhìn cô. Anh cảm thấy bức bối vì cả chiều nay khi đi xem xét trên xưởng may thì cô chỉ có nhắc đến Kevin, ngoài ra không hề nhắc đến ai khác. Chẳng lẽ cô yêu quý anh ta đến vậy sao?

“Trong mắt cô ta, mình là người như thế nào chứ? Sao cô ta cứ nhắc đến hần trước mặt mình là sao?”

Đã đến giờ tan tầm, ai nấy đều mau chóng thu dọn tài liệu rồi cùng vui vẻ bước ra ngoài phòng làm việc, vừa đi vừa nói chuyện rất rôm rả. Trong tập đoàn bây giờ chẳng còn ai vì họ đã về hết, chỉ còn lại duy nhất 1 người vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mặt mình.

Kevin sốt ruột đi đi lại lại xung quanh phòng làm việc của mình. Anh cứ đi được 1 vòng thì lại giơ đồng hồ trên tay lên xem giờ 1 lần. Cho đến khi cảm thấy mệt mỏi, anh ngồi xuống, dựa lưng vào ghế, mắt nhắm lại.

“Tại sao đến giờ này rồi mà cô ấy vẫn chưa về nhỉ?”

Cạch...

Nghe thấy tiếng cửa mở, anh lập tức bật dậy, hớn hử hướng mắt ra cửa.

- Tại sao giờ này em mới về hả? Em có biết là anh...

Nụ cười trên môi anh lập tức tắt ngấm, vì trước mặt anh không phải là cô ấy - người con gái mà anh mong chờ suốt từ nãy đến giờ vẫn chưa thấy xuất hiện.

- Giám đốc! Giám đốc chưa về sao?

- À! Tôi...

Kevin nhắm mắt lại, quay sang chỗ khác.

- Tôi chưa về!

Ngân cười tủm tỉm, dường như cô đã hiểu chuyện gì đó đang xảy ra với giám đốc của mình. Cô chậm rãi tiến về phía anh, từ từ đặt tập tài liệu xuống.

- Đây là sản phẩm của công ti T.P.A thưa giám đốc! Tôi đã làm xong hết rồi ạ!

- Rồi! Cảm ơn cô! Cô chưa về sao?

- Dạ... Tôi làm xong cái này nộp cho giám đốc rồi mới về ạ!

Anh cầm tập tài liệu lên, giở qua 1 lúc rồi lại đặt nó xuống.

- Cái này... tôi đâu bắt cô phải nộp bây giờ? Ngày mai mới là hạn cuối cơ mà?

- Dạ... cái đó...

- Sao cô nộp sớm làm gì? Lại còn mất công phải ở lại muộn nữa!

- Dạ...

Ngân ngập ngừng chẳng biết nên nói gì vào lúc này. Thực ra việc cô ở lại muộn, làm việc rồi nộp cho anh chỉ là cái cớ. Cô cố tình đợi ọi người về hết rồi mới rón rén bước vào phòng làm việc của anh.

- Nói đi!

- Dạ?

- Tôi biết cô có điều cần nói với tôi! Nói đi!

-...

- Không phải ngại đâu! Cứ nói ra đi!

- Thế thì... tôi... cũng chẳng có gì phải giấu nữa! Thực ra... tôi... sắp làm đám cưới ạ!

Một chút ngạc nhiên thoáng hiện trên khuôn mặt của Kevin. Nhưng ngay sau đó anh lại trở lại bộ mặt lạnh lùng thường ngày của mình.

- Vậy sao? Với ai?

- Với...

- Một người trong tổ mình đúng không?

Ngân giật mình ngẩng mặt lên nhìn anh. Cô không ngờ anh lại có thể đoán được như thế. Kevin như đọc ra được mọi thứ trong ánh mắt của cô. Anh ngồi bắt chéo chân, khoe miệng nhếch lên thành 1 đường cong.

- Sao? Tôi nói đúng chứ? Tôi còn biết cô sẽ cưới ai nữa cơ! 2 người hẹn hò lộ liễu quá! Tôi đi qua mà gặp suốt à!- Anh xua tay.

Ngân bặm môi, thầm trách tên “người yêu giấu mặt” kia. Đây lần cô đã bắt anh ta phải đi chơi ở nơi nào xa xa tập đoàn 1 chút, cũng đừng đến gần xưởng may và những công ti con khác kéo bị phát hiện. Nhưng ai ngờ anh ta cứ khăng khăng đòi đi chơi ở một công viên gần tập đoàn. Chắc đối với anh, nơi nguy hiểm nhất lại chính là nơi an toàn nhất. Chuyện đó có ai ngờ...

- Vậy... 2 người định bao giờ cưới?

- Dạ... vào cuối tháng sau ạ!

- Sớm vậy sao? Thôi được! Tôi sẽ giúp 2 người!
- Không không! Không cần giám đốc phải giúp đỡ đâu! Chúng tôi có thể tự lo ỉnh mà!
- Thế hả? Mà sắp cưới rồi, không cần phải giấu giếm mọi người nữa đâu! Cô hãy nói với mọi người về quan hệ của mình với anh ta đi!
- Cái này...
- Tùy cô đấy! Tôi chỉ nói vậy thôi! Còn lại là ở cô mà! Thôi cô về được rồi đó! Giờ này cũng muộn rồi!
- Vâng... Nhưng... giám đốc chưa về sao? Giám đốc đang đợi ai à?
- À... cái này...

Ngân dường như hiểu cho sự khó xử của Kevin. Cô mỉm cười, cầm lấy túi xách rồi mở cửa bước ra ngoài.

- Cảm ơn giám đốc! Tôi về đây!
- À... ừ... chào cô!

Suốt từ nãy đến giờ Ngân vẫn chưa hết bàng hoàng về Kevin. Sao anh có thể biết hay như thế? Cho dù là phát hiện ra nhưng cô và bạn trai hẹn hò không hề để sơ hở. Bất cứ ai làm việc trong tập đoàn cô đều qua mắt được hết. Nhưng tại sao... chỉ riêng Kevin lại có thể nhìn thấy? Anh nhìn thấy lúc nào mà cô không hề hay biết! Muốn nhìn thấy cô và người bạn trai kia thì bắt buộc phải vào trong hần công viên mới có thể thấy được. Không lẽ...

“Hay là... anh ta cũng ở trong công viên?”

Nhưng ngay lập tức suy nghĩ đó được Ngân gạt ra khỏi đầu mình.

“Không được! Người như giám đốc mà cũng vào trong đó ư? Minh điên rồi!”

Ngân lắc đầu, tự cười nhạo chính mình vì đã nghĩ không tốt về anh.

Ngay khi Ngân vừa bước ra khỏi phòng, anh đập mạnh tay xuống bàn, sự tức giận đã dần dần hình thành trên khuôn mặt của anh.

“Chết tiệt! Sao mãi mà em vẫn chưa về thế? Em đi đâu rồi?”

Vy sung sướng dựa lưng vào ghế, tay xoa xoa cái bụng căng tròn yêu quý của mình, xung quanh cô hiện giờ chỉ còn là những đĩa trống trơn, sạch sẽ đến mức không còn 1 cọng rau.

Huy với tay lấy 2 cái khăn, ném cho cô 1 cái. Anh lau miệng, mắt thì hướng vào cô gái tham ăn đang hạnh phúc vì cái dạ dày vừa được lấp đầy ở đối diện mình. Anh nhìn vào những cái đĩa trống trơn trước mặt mình, lắc đầu.

- Tôi không nghĩ là cô lại ăn giỏi đến vậy!
- Thì sao? Tôi chưa bao giờ ăn đồ Hàn Quốc mà! Phải tận hưởng hết chứ!
- Cô ăn như con heo vậy! 10 người như tôi chắc cũng chẳng địch nổi 1 mình cô đâu!
- Anh...

Mặc dù rất tức giận nhưng rồi cũng phải hạ hỏa nhanh. Dù sao anh cũng là người đã khao cô hết chỗ này mà, cũng không nên như thế với anh ta.

- Thôi! Tôi no quá! Chẳng có sức để cãi nhau với anh nữa đâu! Mà mấy giờ rồi?
- Bây giờ là... 7 rưỡi!

Vy bật dậy, hét lên.

- Cái gì? 7... 7 rưỡi? Thôi chết rồi! Kevin! Tôi phải mang báo cáo về cho Kevin!

- Sao cô nóng nảy vậy? Nghỉ ngơi đã rồi về sau!
- Không được! Kevin đang đợi tôi! Tôi trót hứa với anh ta rồi! Tôi phải về nhanh! Anh đưa tôi về Fashion King được không?
- Đã bảo còn sớm mà! Cứ nghỉ đi đã!
- Nghỉ nghỉ cái đầu anh ý! 7 rưỡi rồi! Mà tôi hẹn anh ta 6 giờ phải có mặt rồi! Cầu xin anh đó! Đưa tôi về đi!

Huy cảm thấy bức bối, anh hất tay cô ra, nhăn nhó.

- Tôi đã nói rồi! Cô nghĩ giờ này anh ta còn ở đó để chờ cô sao? Cô có bị vấn đề về đầu óc không vậy?
- Kể cả như thế thì tôi cũng phải mang về để đưa cho anh ta mà! Cầu xin anh đó!

Huy chẳng muốn nói gì nữa, anh bật dậy, lấy áo vest bên cạnh mình rồi lạnh lùng bước ra ngoài.

Tại sao cô ta cứ nhắc đến Kevin vậy? Không nhắc đến Kevin thì cô không chịu được à? Anh là gì trong mắt của cô? Là không khí sao? Mà tên Kevin là cái thá gì? Hắn hơn gì ở anh để đến mức cô ta mong muốn được gặp hắn từng giây từng phút? Hừ! Nực cười!

Sự tức giận xen lẫn 1 chút ghen tỵ làm Huy không thể tập trung lái xe. Anh cứ như nửa tỉnh nửa không, khuôn mặt lạnh tanh không cảm xúc. Bởi từ trước đến nay chưa có 1 người con gái nào dám hờ hững với anh như vậy. Kể cả là họ hàng, đối tác hay nhân viên đi chăng nữa. Họ đều rất tôn trọng anh, thậm chí là thích, rất nhiều.

Vy dường như cũng hiểu được tâm trạng của anh. Cô im lặng, mắt hướng ra ngoài cửa xe để ngắm cảnh đường phố với những ánh đèn đường sáng lấp lánh vào buổi tối. Làm như vậy cô sẽ cảm thấy thoải mái, đỡ ngột ngạt hơn khi ngồi cạnh anh.

110. Chương 55

- Chị Ngân ơi! Em không ra đâu!
- Sao vậy?
- Em không mặc chúng đâu!
- Sao lại không mặc?
- Em không muốn!
- Nhưng đã xong rồi mà! Chả lẽ ngày trọng đại thế này em lại không làm? Không sao đâu mà! Em ra 3 lần kia đều thành công mỹ mãn, chả lẽ lần này lại không được?
- Em sợ... em ngại nữa!
- Ngại gì mà ngại? Em nhìn mấy cô người mẫu kia đi! Họ có ngại không? Họ cũng là người giống em cơ mà!
- Em...

- Chúng ta cần phải cố gắng trong tối nay... em hiểu không? Chỉ tối nay thôi! Nhất định... chúng ta sẽ thành công! Em hãy tin tưởng vào bản thân mình!- Ngân đặt tay mình lên 2 vai của Vy.

- ...

- Cố lên! Chỉ 1 lần này thôi! Số phận của tập đoàn chúng ta nằm trong 10 giây ra biểu diễn của em đấy!

- ...

- Đừng nghĩ ngợi gì nữa! Không còn thời gian đâu! Mau vào thay đi!- Ngân đẩy Vy vào trong phòng vệ sinh cùng bộ bikini màu đỏ chấm bi trắng.

Cô dựa người vào tường. Chả lẽ phải mặc thế này ra biểu diễn ư? Thật sự rất lố bịch! Sao lại phải mặc cái này cơ chứ?

“Thôi thì... chỉ 10 giây bước ra thôi mà! Nhắm mắt lại rồi mở ra thì cũng đã mất 2 đến 3 giây rồi! Phải! Chỉ 10 giây thôi!”

Vy bước ra trong bộ áo tắm chấm bi, Ngân mừng rỡ ôm chầm lấy Vy.

- Cảm ơn em! Chị biết là em sẽ làm được mà! Nào, chuẩn bị diễn thôi!

- Vâng!- Vy cười nhạt.

Kevin đứng dựa vào tường gần sàn diễn, 2 tay đút túi quần, đôi mắt màu cà phê nhìn chằm chằm lên sân khấu để mong chờ người tiếp theo.

Vy bước ra... với bộ bikini hở hang. Cô chậm rãi đi để không bị ngã. Kevin ngạc nhiên nhìn cô. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Vy như thế này.

Đẹp, thực sự trông cô rất đẹp. Mỗi tội... hơi thấp.

Anh khẽ cười khi nhìn cô.

Ở dưới sân khấu, có 1 chàng trai khác đang nhìn Vy 1 cách thích thú. Khóe miệng người đó khẽ nâng lên tạo thành 1 đường cong hoàn mỹ.

Xong phần của mình, Vy sung sướng đi nhanh vào trong và ôm chầm lấy ông Kiên.

- Tôi làm được rồi!

- Tốt lắm! Tôi biết là cô sẽ làm được mà!- Ông Kiên mỉm cười vỗ vào vai Vy.

- Vy giỏi lắm!- Ngân từ sân khấu bước vào cũng ôm lấy Vy và ông Kiên.

- 2 cô đều làm rất tốt! Tôi thật sự rất tự hào!

- Cảm ơn chú! Nhờ chú mà tôi mới dũng cảm được như thế!- Vy cười títt mắt.

- O! Thế chị ra rìa à?- Ngân buông Vy ra, phụng phịu.

- Chị cũng có công, cả 2 người đều có công!

- Thôi! 2 cô vào chuẩn bị đi! Chỉ còn trang phục của tổ các cô nữa thôi!

- Ok!- Ngân và Vy đồng thanh rồi kéo nhau vào trong phòng thay đồ.

Ông Kiên đứng đằng sau nhìn 2 cô, mỉm cười.

- Hơ!- Trang từ từ mở mắt rồi ngồi dậy.

“Thôi chết rồi! Buổi trình diễn! Chắc mình đã ngủ nhiều quá rồi! Ôi tiếc quá! Chỉ định ngủ vài phút thôi, ai ngờ gần tiếng đồng hồ thế này!”- Trang vội vã định ra mở cửa.

Cộp cộp cộp...

Trang nghe thấy tiếng động, cô áp sát tai vào cánh cửa để nghe ra bên ngoài. Có người đang đến đây.

- Đây... đây là phòng bí mật cơ mà! Ai có thể qua được chỗ này chứ? Không lẽ... có ma?- Trang lùi ra đằng sau, run cầm cập.

Tiếng chân của ai đó càng lúc càng gần, có thể nghe rõ mồn một.

Cô có thể cảm nhận được tiếng động đó đang đến đây và dừng lại ở căn phòng này. Cô trốn tạm xuống

gầm bàn làm việc của Kevin, lấy 2 tay tự bịt miệng mình lại để không phát ra tiếng động.

Cạch...

Tiếng cửa mở ra, 1 người bước vào. Nhìn dưới chân thì có thể biết được đó là đàn ông. Trang run sợ nhắm tịt mắt lại. Cô nhớ đến những bộ phim giết người của Mỹ mà anh trai cô hay xem, đa số toàn là cảnh nhân vật chính trốn ở dưới gầm bàn hay gầm giường, tên giết người sẽ đi xung quanh và ngồi lại ở ngay đối diện nơi mà nhân vật chính trốn.

Chẳng gì có thể diễn tả được nỗi sợ của cô lúc này. Cô mím chặt môi, chắp 2 tay cầu nguyện.

“Xin đừng giết tôi! Tôi không muốn chết! Tôi còn bố mẹ và anh trai ở nhà!”

Kéttttttt...

Người đó kéo ghế ngồi ngay cạnh cái bàn mà cô đang trốn.

Thôi xong rồi! Vậy rõ ràng đây là 1 kẻ giết người rồi!

Không lẽ định mệnh muốn cô chết ở đây?

Sớm quá! Cô còn chưa thi đại học, chưa báo đáp được công ơn của bố mẹ.

Chả lẽ người tóc bạc tiến người tóc xanh ư???

Trang rùng mình khi liên tưởng đến cảnh bố mẹ đứng xung quanh rồi khóc cho mình.

- Lạ nhỉ? Cô ấy đâu rồi? Rõ ràng ban nãy còn ở đây mà?

Trang giật mình, cô khẽ ngó đầu ra nhìn người bên cạnh. Là anh, người con trai ấy, mái tóc bạch kim ấy, đang ngồi trên chiếc ghế xoay cạnh cái bàn mà cô đang trốn. Anh đang cầm 1 cái khay bé tí, trên khay là 1 cốc nước lọc mát lạnh.

Cô quay đầu lại, nhắm tịt mắt. Những giọt nước mắt nóng hổi khẽ rơi xuống trong vô thức.

- Thôi! Muộn rồi! Chắc tý nữa cô ấy sẽ quay lại, có lẽ mình nên để cốc nước ở đây!

Anh đặt cái khay xuống bàn rồi rút tay túi quần, chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Đội anh đã đi khuất, Trang bò ra ngoài và đứng dậy, phủi bụi trên người. Cô nhìn cốc nước đó.

“Cô ấy ư? Cô ấy là ai nhỉ? Chẳng lẽ anh ấy đã có người yêu rồi?”

Cô cảm thấy tiếc nuối. Vậy là... người mà cô có cảm tình ngay từ cái nhìn đầu... đã có người yêu rồi. Cô khẽ thở dài rồi bước ra ngoài, đóng chặt cửa lại.

111. Chương 56

Vy nhảy vội xuống xe, hấp tấp vơ tập tài liệu.

- Cảm ơn anh!

Huy không nói gì, chỉ quay sang nhìn cô với ánh mắt vô cảm nhưng thực ra bên trong nó đang chứa chấp sự tức giận, tay anh xiết chặt lấy vô lăng.

- Anh có vào không?

- Không!

Huy rồ ga, phóng vút đi mà không thèm chào cô. Cả quãng đường anh chẳng nói chẳng rằng, cứ hằm hằm lái xe. Cho dù cô có tươi cười, bắt chuyện thế nào đi chăng nữa thì anh cũng chẳng thèm quan tâm, chỉ có lái xe và lái xe, cứ như cô và anh là 2 người xa lạ vậy.

Dường như cơn giận dữ đã khiến anh hoàn toàn bị mất kiểm soát trong hành động và lời nói của mình. Anh lái xe với tốc độ nhanh nhất có thể, chỉ cần 1 cú va chạm nhỏ thôi cũng có thể khiến anh chết bất đắc kỳ tử. Mà bây giờ chết chóc đối với anh thì quan trọng gì chứ? Anh chỉ có thể giải tỏa cơn tức giận bằng cách này thôi. Vì cô mà càng ngày anh càng căm hận Kevin nhiều hơn. Sự ghen tức cứ lớn dần, lớn dần theo thời gian, mãi không thể phai mờ đi được.

Cạch...

Phòng làm việc hiện tại chẳng còn 1 bóng người nào cả. Vy thầm trách bản thân mình, chỉ vì tâm hồn ăn uống quá cao nên bây giờ mới để lại hậu quả thế này. Cô đã về trễ tận 2 tiếng.

Cô mở cửa bước vào trong phòng của anh, nhẹ nhàng đặt tờ báo cáo lên bàn. Bỗng cô có linh cảm có cái gì đó đang lao về phía mình, rất nhanh...

Rầm...

Cô bị 1 lực gì đó đẩy mạnh vào tường, vì quá tối nên cô không thể định hình được đó là gì. Lần này cô có thể cảm nhận được hơi ấm của ai đó ở trước mặt mình. Cô sợ hãi đẩy “thứ” đang chắn trước mặt mình ra nhưng không được.

- Em đang đùa tôi phải không?

“Giọng này... là...”

- Kevin? Anh chưa về sao?

Hừ...

Tiếng cười khẩy rõ mồn một, cô nhắm mắt lại, tay nắm hờ như đang chuẩn bị nhận hình phạt của anh vì tội lỗi của mình. Cô đã sai rồi.

- Tôi xin lỗi! Tại đói quá nên...

- Không giải thích!

Vy im bật, cô vẫn biết được rằng 1 lời nói của cô bây giờ sẽ tương đương với 1 can xăng đổ vào 1 đồng lửa lớn đang bốc cháy phừng phừng.

- Em coi thường tôi phải không? Lời nói của tôi không còn giá trị với em nữa à?

Đã quá trễ, cơn tức giận của anh đã lên tới đỉnh điểm. Giờ có giải thích gì đi chẳng nữa thì cũng chẳng kịp nữa rồi.

- Tôi xin lỗi! Tôi sai rồi!

Kevin từ từ buông cô ra, anh lùi lại ra đằng sau, nhìn cô với ánh mắt vô cảm.

- Về đi! Ngày mai hãy đến đây dọn dẹp đồ đạc rồi rời khỏi đây!

Vy mở to mắt nhìn anh. Cho dù đang ở trong bóng tối nhưng cô cũng có thể cảm nhận được bộ mặt lạnh lùng đáng sợ của anh.

“Cái gì?”

- Kevin! Anh... anh đuổi việc tôi ư?

- Đừng gọi tên tôi! Đi đi! Nhớ ngày mai hãy quay lại thu dọn đồ đạc! Và... đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!

- Kevin!

- BIẾN!!!

Vy bậm môi, cô mở cửa, chậm rãi bước ra ngoài. Cô quay đầu lại, ngẩng nhìn người con trai đang đứng, đôi mắt hướng ra ngoài cửa sổ cùng những xúc cảm vẫn còn đang vương vấn trong người. Cô cười nhạt, những giọt nước từ khóe mắt cũng rơi xuống.

Trời tối mịt, dòng người đông đúc của nơi thành thị cũng đã vơi dần, trả lại sự tĩnh lặng vốn có cho không gian yên ắng, tối tăm. Ánh đèn đường theo 1 hàng dài dằng dặc, soi sáng bóng dáng bé nhỏ của 1 cô gái đang thần thờ bước đi.

Anh nhìn theo bóng dáng ấy, đôi mắt màu cà phê khê nheo lại, cơn giận dữ vì ghen tỵ nhất thời đã đánh thức về lạnh lùng của 1 con người chỉ biết đến công việc. Cho đến khi bóng dáng ấy biến mất, anh tiến đến bên tủ, lấy ra 1 chai rượu loại mạnh nhất. Anh nghiêng chai rượu như muốn uống hết nó vậy. Chỉ có rượu mới giải quyết được tất cả.

Cạch...

Anh nằm gục xuống, tay với lấy chai rượu nhưng không thể tới. Bây giờ anh đã hoàn toàn mất kiểm soát, đôi mắt hướng lên chai rượu, anh không thể đứng dậy nổi vì rượu đã ngấm hết vào trong người.

- Tiểu Vy! Tiểu Vy!

Trong cơn say, anh liên tục nhắc đến tên cô. Hình bóng cô luôn lơ lửng ở trước mặt khiến anh cứ chơi với như bị mất hồn.

- Tiểu Vy...

Hình bóng ấy dần dần biến mất, thay vào đó là sự tối tăm của căn phòng làm việc. Khắp người anh nóng bừng lên như lửa đốt, mọi động tác của anh không còn được như ý muốn nữa, cả người như bị ai đó điều khiển.

Mọi thứ xung quanh Kevin dần dần tối sầm lại. Khi không còn nhìn thấy gì nữa, toàn thân anh bỗng trở nên nhẹ tênh, xung quanh mờ nhạt.

“Tiểu Vy!”

- Chị về rồi à?

- Ừ!

Nhìn sắc mặt của Vy thì ai cũng biết là cô vừa khóc rất nhiều. Huyền Anh lo lắng chạy đến, cầm lấy túi xách rồi đưa cô vào giường nghỉ ngơi.

- Chị ăn gì không? Đồ ăn em có để phần đấy!

Vy nhắm mắt lại, bờ môi tái nhợt đi.

- Chị không đói!

- Vậy chị nằm nghỉ đi! Nếu cần gì thì cứ gọi em!

Huyền Anh nhìn Vy 1 lúc. Cô cũng đoán được phần nào chuyện gì đang diễn ra. Cô tắt đèn ngủ, chậm rãi bước ra ngoài.

Vy nằm trên giường, mắt hướng ra ngoài cửa. Thấy mắt mình hơi ươn ướt, cô vội vàng lau đi. Nước mắt cứ thế trào ra, cô cũng không hiểu nguyên nhân vì sao cô lại khóc nữa. Vì bị đuổi việc ư? Không phải!

“Tại sao mình lại khóc thế này? Mình điên rồi! Mình đâu có sợ bị đuổi việc chứ? Mình có thể kiếm việc làm khác ở bên ngoài mà!”

Bỏ Fashioning King là bỏ tất cả. Cho dù biết điều đó nhưng cô cũng đành phải chấp nhận. Cô không lo sợ chuyện bị đuổi ra khỏi tập đoàn. Nhưng mãi đến giờ cô vẫn chưa biết vì sao cô lại khóc, lại buồn nhiều đến thế.

Đôi mắt cô dần nhắm lại, chìm vào giấc ngủ. Đành mặc kệ cho nó ướt vậy, càng lau đi nước mắt càng trào ra nhiều. Vì 1 ai đó...

“Ngày mai hãy đến đây dọn dẹp đồ đạc rồi rời khỏi đây!”

“Ngày mai hãy đến đây dọn dẹp đồ đạc rồi rời khỏi đây!”

“Ngày mai hãy đến đây dọn dẹp đồ đạc rồi rời khỏi đây!”

Câu nói ấy cứ lảng vảng trong đầu khiến cô không thể ngủ được. Nếu cứ như thế này thì cô sẽ gặp ác mộng mất. Cô sợ hãi ngồi dậy, ngó nghiêng xung quanh căn phòng ngủ của mình. Tại sao hôm nay trông nó lại lạ đến thế? Cứ như đây là lần đầu tiên cô vào đây vậy. Cô đã quen với căn phòng với những gam màu lạnh của người đó. Khi cô đang gặp khủng hoảng về tinh thần, chính người đó đã giúp đỡ cô. Nếu không có anh, cô đã tự tử và chết từ lâu rồi. Mùi hương cùng vẻ lạnh lẽo của căn phòng cứ thi nhau hòa vào trong tâm trí cô.

Vy nhắm chặt mắt lại, cô ôm đầu, lắc lia lịa, thậm tự nhủ bản thân không được nghĩ đến những cái đó nữa. Nhưng hiện giờ, chính bản thân cô còn không thể kiểm soát nỗi suy nghĩ của mình. Nó cứ đến trong vô thức để bắt cô phải nghĩ về người ấy.

- Không! Cút đi!

Cô hét lên, cầm gối và những thứ xung quanh ném tứ tung khắp phòng. Huyền Anh từ ngoài chạy vào, cô hoảng hốt đỡ lấy tay của Vy.

- Chị Vy!

- Cút đi! Đừng có ở đây nữa!

- Chị Vy!

Vy giãy giụa, đánh cả Huyền Anh. Cho dù rất đau nhưng cô vẫn cố gắng giữ chị mình, cô sợ Vy sẽ tự làm đau mình.

Bỗng mọi hành động của Vy dừng hẳn lại, cô thả những thứ cầm trên tay xuống đất, mắt nhắm lại, nằm lên trên giường ngủ ngon lành. Đường như những suy đó không còn xuất hiện trong tâm trí cô nữa.

Đặt Vy xuống, Huyền Anh cảm thấy hoảng sợ. Cô định gọi cho Kevin nhưng lại thôi. Cô sợ Kevin sẽ lo lắng cho Vy như hồi cô bị bất tỉnh vậy.

- Phải để ngày mai xem như thế nào đã!

Vy bước đi trên con đường vắng vẻ, xung quanh đều bị bóng tối bao trùm. Gió xào xạc, thổi mạnh khiến cô cảm thấy lạnh lẽo và 1 chút sợ hãi khi đang ở trong khung cảnh âm u thế này 1 mình.

“Mình đang ở đâu thế này? Đây không phải là khu gần nhà mình!”

- Có ai ở đây không?- Cô gọi lớn.

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng gió vi vu, tiếng lá cây xào xạc hòa quyện với cái lạnh đầu đông khiến cô nổi cả da gà. Cô chỉ mặc chiếc váy ngủ màu trắng mỏng manh, người co ro lại vì quá rét.

Chợt từ xa có 1 bóng dáng cao ráo đang tiến về phía cô với tốc độ khá nhanh. Hình như là người đó... đang chạy. Cô sung sướng chạy tới chỗ vị cứu tinh đó.

- Anh gì ơi!

Vy khựng lại, cô chợt nhận ra khuôn mặt cùng hình dáng của người đó khi cô tiến đến gần hơn. Cho dù đang ở trong bóng tối nhưng cô cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một.

- Ke...kevin!

Kevin chạy đến, nắm chặt lấy tay cô rồi lôi đi.

- Chạy đi mau lên!

- Đi đâu?

- Đừng hỏi nhiều! Mau lên! Nếu bắt được thì chúng sẽ giết chúng ta đấy!

Nghe đến từ “giết”, cô sợ hãi chạy theo anh. Quả nhiên từ phía sau có tiếng chân, rất nhiều. Chắc phải 5 6 người chứ chẳng ít. Họ là ai vậy? Tại sao họ lại đuổi theo anh? Họ sẽ giết anh ư?

Hàng loạt câu hỏi thắc mắc xuất hiện trong đầu cô. Kevin vẫn đang chạy, tay anh vẫn đang nắm lấy tay cô... rất chặt. Vì nếu buông ra, cô sẽ chết bất cứ lúc nào. Cô cũng có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Họ chạy đến 1 căn nhà nhỏ gần đó. Đó là căn nhà của đôi vợ chồng trẻ, anh đưa cô vào trong, thăm cảm ơn vị ân nhân của mình.

- Xin anh chị hãy cứu giúp chúng tôi! Có 1 bọn người đang đuổi chúng tôi từ đằng sau!

- Vậy sao? Mau vào nhà đi! Bọn chúng không thể vào đây được đâu!

- Cảm ơn 2 người!

- Không có gì! Hãy vào trong đi! Chúng tôi sẽ đối phó với bọn chúng!

Kevin dựa vào tường, thở dốc, mồ hôi nhễ nhại. Anh quay sang nhìn cô, đưa tay lên vuốt mái tóc đen tự nhiên, mỉm cười. Vy quay sang nhìn anh, đã đến lúc lắng nghe anh giải đáp những câu hỏi kia của cô rồi.

- Họ là ai vậy? Tại sao anh phải trốn họ?

- Chúng là tay chân của gián điệp trong tập đoàn. Chúng đang tìm cách giết anh để chiếm đoạt tài sản và vị trí giám đốc của anh.

- Chiếm đoạt ư?

- Yên tâm đi! Anh và Duy đã tính sẵn kế hoạch rồi! Sáng mai Duy sẽ đến đây đón chúng ta!

- Duy ư? Sao Duy có thể biết được chúng ta đang ở đây?

- Trên người anh có gắn thiết bị định vị! Duy sẽ đến đây để giúp chúng ta! Em đừng lo!

-...

- Em sao vậy?

- Em... lo lắm! Em sợ anh sẽ gặp mệnh hệ gì đó! Thực sự là em có linh cảm không ổn!

- Không sao mà! Em yên tâm đi! Chỉ cần qua nỗi đêm nay thôi, chúng ta sẽ sống! Bọn chúng sẽ phải chịu sự trừng phạt của pháp luật!

- Vậy sao?

- Ủ! Chúng ta sẽ sống thôi! Giờ cũng muộn rồi, em hãy ngủ đi!

- Vâng! Anh cũng nghỉ ngơi đi! Chắc anh cũng mệt rồi!

Vy tựa vào vai Kevin, mắt nhắm lại, chìm vào giấc ngủ. Ở bên anh, cô luôn cảm thấy an toàn lạ thường. Kevin mỉm cười, anh đưa cô sát lại gần mình hơn rồi ôm chặt lấy cô.

- Anh sẽ không để em phải bị liên lụy đâu! Nhất định anh sẽ bảo vệ em!

Ánh trăng sáng chiếu vào cửa sổ, soi sáng bóng của 1 cặp đôi đang ngồi cạnh nhau, nhẹ nhàng tựa đầu vào nhau để ngủ 1 giấc ngon lành. Có lẽ sự sợ hãi không còn xuất hiện trong suy nghĩ của họ nữa mà thay vào đó là 1 tình yêu, 1 mối nhân duyên nào đó đã đưa họ đến với nhau như sự sắp đặt sẵn.

- Suyt! Khẽ thôi không chúng nó nghe thấy bây giờ!

- Hừ! Đúng là ngu ngốc!

Tiếng nói thầm của nhiều người làm Vy giật mình tỉnh giấc. Cô mở to mắt, tay run run nắm chặt lấy bàn tay của Kevin, môi mấp máy thành tiếng.

- Ke...ke...vin...

Thấy tay mình như bị ai đó xiết chặt, Kevin mở mắt ra. Trước mặt anh là 6 tên mặc đồ đen ban nãy và đôi vợ chồng trẻ mà anh thầm cảm ơn vì đã cứu mạng anh.

- 2 người...

Cô vợ trẻ tiến về phía Kevin, cô ta vuốt khuôn mặt của anh, nở nụ cười ma mẫn.

- Không ngờ giám đốc của Fashion King mà có ngày lại phải thảm hại như thế này!

Kevin im lặng, anh ném cho cô ta cái nhìn khinh bỉ. Hóa ra đây chẳng phải là vợ chồng hay gia đình gì cả, đều là đồng bọn của chúng hết. Chúng đã lừa Vy và anh. Khốn kiếp!

Bốp...

1 tên trong số đó thẳng thừng đấm anh. Máu tươi từ khóe miệng anh bắt đầu trào ra do tác dụng của cú đấm quá lớn. Vy hoảng hốt đỡ lấy anh, tay lau đi vết máu ấy. Nhưng càng lau, nó càng chảy ra nhiều hơn.

Tên đó từ từ rút trong túi ra 1 khẩu súng, hắn không ngần ngại chĩa thẳng nó về phía anh, nhếch mép cười.

- Kevin! Nơi đây sẽ là mồ chôn của mày!

- Không! Không!

Vy sợ hãi ôm chặt lấy Kevin. Cô sợ anh sẽ chết. Cô còn nhiều điều chưa nói với anh. Cô cứ nghĩ rằng tối nay sẽ là ngày hạnh phúc nhất đối với cô. Cô không thể để anh chết như vậy được.

- Lôi con bé kia ra!

Ngay lập tức 2 tên lao đến, kéo cô ra khỏi anh. Cho dù có ôm chặt đến đâu đi chăng nữa thì sức cô cũng không thể địch nổi 2 tên xã hội đen lực lưỡng này.

- Kevin! Không! Đừng chết!

- Tôi làm sao?

- Không nói với em nữa!

- Tôi cần nói với anh à?

- Hừ!

“Đúng là tên điên”- Ngọc bấu môi nhìn Long.

- Long!

- A! Kevin!

- Mà đến từ bao giờ đấy?

- Tao đến trước lúc bắt đầu buổi trình diễn!

- Thế à? Xin lỗi tao không ra đón tử tế, tại nhiều khách quá!

- Không sao! Anh hiểu cho chú mà!

- Anh cái đầu mày ý! Mà ai đây? Bạn gái mày à?- Kevin chỉ tay vào Ngọc.

Ngọc ngó người nhìn Kevin. Long vẫn đứng đưng, anh biết chắc chắn Kevin sẽ không nhận ra.

- Đoán đi!- Long mỉm cười nhìn Kevin.

- Em họ mày?

- Không phải!

- Chị gái?

- Mày điên à? Tao là con 1 mà!

- Bạn cùng lớp?

- Cùng lớp cái đầu mày ý! Tao và mày học với nhau suốt 7 năm cơ mà! Có ai thì mày phải biết chứ!

- Thư kí?

- Không! Mày không nhận ra là ai à?

- Không!

- Trời ơi! Em là Hoàng Bảo Ngọc, em họ của anh Hoàng Bảo Nam và Hoàng Bảo Duy đây ạ!- Ngọc hét lớn.

Kevin không tin vào mắt mình. Anh lùi ra đằng sau và nhìn Ngọc như kiểu cô là người ngoài hành tinh vậy.

- Đây... đây là... Ngọc... em... gái tao á? Mày có bị vấn đề gì về thần kinh không vậy?- Kevin nhìn Long, lấy tay chỉ vào thái dương mình.

- Mày dám bảo tao bị thần kinh à? Đây là em mày đấy! Nhìn cho kĩ đi!- Long khoanh tay trước ngực, hằm hằm nhìn Kevin.

Ngọc thì xấu hổ quay mặt đi, không dám nhìn thẳng vào anh.

Kevin chậm rãi đến gần Ngọc.

- Mày không cần phải ngạc nhiên quá đâu Kevin! Công của tao cả đấy!- Long nháy mắt.

- Công cái đầu anh ý! Chẳng qua là vì sợi dây chuyền thôi!- Ngọc lao đến hét vào tai Long.

- Sợi dây chuyền?- Kevin nhú mày.

- À không! Sợi dây chuyền gì chứ? Cô ấy nói nhầm đó!- Rồi kéo tay Ngọc – Đi ra xem biểu diễn tiếp đi, còn dài mà!

- Long! Tao đang hỏi mày, sợi dây chuyền gì cơ?- Kevin đến giữ tay Long lại.

- Em ở đây nhé! Anh ra đây 1 tý!

- Anh biến đi cho khuất mắt tôi! Còn anh Kevin, anh quên em rồi hay sao mà không nhận ra em hả?
 - Anh xin lỗi, anh không biết thật mà! Em thay đổi ghê quá! Có khi cô chú còn chẳng nhận ra em nói gì đến anh?
 - Hứ! Dối anh Kevin rồi!
 - Kevin! Ra đây với tao!- Long giục.
-

113. Chương 57

Vy mở to mắt, bật dậy, trên trán đầm đìa mồ hôi. Cô sợ hãi thở không ra hơi, mắt đảo dác nhìn xung quanh. Cô chợt nhận ra đây không phải là căn nhà nhỏ của đôi vợ chồng trẻ đó nữa mà chính là nhà của mình. Vy thở phào nhẹ nhõm. Cô đưa tay lên lau mồ hôi trên trán. Hóa ra đó chỉ là mơ, một giấc mơ thực sự đáng sợ.

- Các anh làm gì vậy? Các anh là ai mà dám tự tiện vào đây?
 - Xin lỗi! Nhưng đây là lệnh của cậu chủ! Chúng tôi buộc phải đến đây để thu dọn đồ đạc cho cô!
- Nghe thấy tiếng người lạ ở ngoài cửa, Vy ngồi dậy, khoác tạm chiếc áo len mỏng, mở cửa phòng. Đập ngay vào mắt cô là 4 người đàn ông mặc đồ đen, đeo kính râm, nghiêm nghị đứng ở trước cửa và đang nói chuyện với Huyền Anh.
- Huyền Anh à! Họ là ai vậy?
- Huyền Anh sợ hãi chạy đến bên Vy, cô chỉ thẳng tay vào mấy người mặc đồ đen kia:
- Chị Vy à! Họ nói đến đây thu dọn đồ đạc của em! Làm thế nào bây giờ?
 - Thu dọn đồ đạc? - Vy nhíu mày.
- Một tên bước vào, cúi xuống chào 1 cái, trầm giọng lên tiếng:
- Thưa cô! Theo lệnh của cậu Duy, chúng tôi đến đây thu dọn đồ đạc và đưa cô Huyền Anh đi!
 - Duy ư? - Cả 2 đồng thanh.
- “Cái tên chết tiệt này! Chưa xin phép mà đã dám tự tiện sai người khác đến đây dọn đồ đạc của mình ư?” - Huyền Anh tức giận.
- Tôi không đi! - Cô thẳng thừng.
 - Đúng! Dựa vào cái gì mà mấy người đòi đưa em tôi đi? Tôi cũng không đồng ý!
 - Nhưng đây là lệnh của cậu Duy! Trái lệnh thì chúng tôi sẽ bị phạt!
 - Phạt thì sao? Ai biểu các ông đến đây dọn dẹp đồ đạc của tôi chứ? Có chết tôi cũng không đến đấy ở đâu!
- Bỗng đám người lui ra, dạt sang 2 bên, một người con trai mặc vest bước vào, tay rút túi quần, mái tóc hung đỏ ánh lên trong nắng, anh mỉm cười nhìn Huyền Anh rồi quay sang đám vệ sĩ.
- Vào trong thu dọn!

- Không!

Huyền Anh tức giận chạy về phía anh, hét âm lên:

- Em không đi đâu! Tại sao anh chưa hỏi gì mà đã dám đến đây như vậy?

- Anh hỏi bố mẹ em rồi! Cần gì phải thông qua em nữa! Đúng không?

- Anh...

Huyền Anh cứng họng, nhăn nhó nhìn nụ cười đắc thắng trên môi của Duy. Anh quay xuống đám vệ sĩ, hất mặt:

- Có muốn bị đuổi việc không?

Ngay lập tức đám vệ sĩ kéo nhau vào trong, cho dù Vy có ngăn cản đến đâu cũng không thể được. Họ mở cửa phòng cô, lấy hết sạch đồ đạc của Huyền Anh rồi lạnh lùng bước ra ngoài. Trước cửa ra vào là 2 đôi mắt thất thần của 2 cô gái nhìn chăm chăm vào căn phòng vừa bị đám vệ sĩ lục tung lên chỉ để lấy đồ đạc. Duy khoác vai Huyền Anh, hôn lên má cô.

- Từ nay em sẽ đến ở cùng anh!

- Không!- Cô đẩy người anh ra.

4 tên vệ sĩ bước đến, tay cầm chiếc vali màu xanh dương.

- Thưa cậu chủ, đã xong!

- Mang về đi!

Huyền Anh hoảng hốt lao đến định giật lại chiếc vali chứa quần áo của mình. Nhưng chưa kịp chạy thì tay cô đã bị giữ lại.

- Anh làm gì vậy? Thả em ra! Trả quần áo đây!

Anh kéo cô vào lòng mình, giơ tay xua xua mấy tên vệ sĩ như để ra hiệu. Tên cầm vali cúi đầu lễ phép chào, theo sau là 3 tên còn lại. Họ thẳng thừng bước ra trước sự đắc ý của Duy và khuôn mặt ngơ ngác của Vy.

Huyền Anh vẫn không từ bỏ, cô cố chấp với người về phía mấy tên vệ sĩ nhưng đã quá trễ, họ đã lên xe và phóng đi mất hút, tay cô lại chơi vơi giữa không trung. Giờ đây căn phòng của Vy sẽ chẳng còn bộ quần áo nào mang tên của Huyền Anh nữa.

Tức giận, cô quay sang Duy, nghiến răng:

- Tại sao anh quá đáng thế? Anh muốn em điên lên phải không?

- Không nói nhiều! Về thôi! Em sẽ đi theo anh!

- Không! Anh tránh xa em ra!- Cô giãy nảy.

Không thể bình tĩnh hơn được nữa, Duy bế xốc cô lên, đưa ra ngoài. Trước khi đi, anh không quên quay đầu lại, mỉm cười.

- Cảm ơn bà chị!

Vy vẫn còn ngơ ngác không hiểu gì thì chiếc BMW đỏ của Duy đã đi từ lúc nào.

Vy ngồi trên ghế, rót tạm cốc nước uống cho đỡ khát. Cô bỗng cảm thấy đau đầu, choáng váng. Có lẽ dư âm của giấc mơ đêm qua vẫn ám ảnh cô từng giây, từng phút. Cô chợt nhận ra có 1 việc cần phải làm nhưng vẫn không thể nhớ ra.

“Ngày mai hãy đến đây dọn dẹp đồ đạc rồi rời khỏi đây!”

Câu nói của ai đó lại 1 lần nữa xuất hiện trong suy nghĩ của Vy. Cô ôm đầu, lắc nguây nguẩy.

- Không!

Trong vô thức, cô đến bên tủ quần áo, chậm rãi mở nó ra và lấy trong đó 1 bộ quần áo công sở. Khoác nó trên mình, cô chỉnh cổ áo, buộc tóc lên, đánh 1 chút son để trông khuôn mặt đỡ nhợt nhạt hơn.

Bước đi trên con đường quen thuộc, cô bỗng cảm thấy nó xa lạ lạ thường. Mặc dù ngày nào cô cũng phải đi qua đây mới đến được những nơi mà mình mong muốn. Cô ngó nghiêng xung quanh để tìm trạm xe buýt nhưng chẳng thấy có 1 cái nào. Cô hoảng hốt đi tìm, hỏi rồi rít những người gần nhất.

- Bác ơi! Cho cháu hỏi gần đây có trạm xe buýt nào không ạ?

Một người đàn ông đứng tuổi là chủ cửa hàng tạp hóa đối diện với ngõ nhà cô, ông ngạc nhiên:

- Ô kia! Cô gái này! Trạm xe buýt ở ngay đằng sau cô mà!

Vy giật mình quay ra đằng sau, cả 1 trạm xe buýt với ghế ngồi sừng sững trước mặt cô. Cô ngạc nhiên tột độ, rõ ràng ban nãy cô có chạy quanh đây nhưng không có. Tại sao bây giờ nó lại xuất hiện trước mặt cô thế này?

Cô đập đập tay vào trán mình để tỉnh táo hơn. Từ hôm qua đến nay cô cứ như người mất hồn, chẳng phân biệt nổi cái gì với cái gì. Thậm chí phòng của mình cô cũng cảm thấy xa lạ. Nhưng đường đến nhà và căn phòng của ai đó thì cô lại nhớ như in, không sai 1 chi tiết.

“Ôi! Tôi làm sao thế này? Tại sao khuôn mặt của anh ta cứ hiện lên trong đầu mình thế? Biến hết đi!”

Cô lại ôm đầu, lắc liên tục. Người đàn ông lo lắng nhìn cô gái mà ngày nào ông cũng gặp khi cô đi ra ngoài.

- Cô gái à! Cô không sao chứ?

Cô không trả lời, một mạch chạy đến bến xe buýt, tay nắm chặt lấy quai túi xách, lòng bồn chồn đến kì lạ. Lại 1 lần nữa cảm xúc chiến thắng cô, nó cứ đến rồi lại đi khiến cô không thể kiểm soát nổi. Cô muốn đến gặp người đó thật nhanh, đầu cứ ngó liên tục ra ngoài để mong ngóng xe buýt tới thật nhanh.

Kevin ngồi lên ghế, đầu anh choáng váng tột độ, 1 phần là do loại rượu mà anh uống tối qua tác động quá mạnh.

Đạt tiến đến bàn làm việc, lấy bình rót 1 cốc nước đưa cho Kevin. Anh khổ sở đón lấy cốc nước từ tay Đạt.

- Cảm ơn mày!

Đạt cười trừ, ngồi lên chiếc ghế đối diện với Kevin. Anh xót xa nhìn dáng người gầy gò của thằng bạn thân suốt bao nhiêu năm trời.

- Kevin à! Đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Kevin khựng lại, lúc sau anh lại bình tĩnh uống cốc nước. Anh đang cố tình lảng tránh câu hỏi của Đạt.

- Kevin...

- Chẳng có gì cả!

- Tao không tin! Bạn thân với mày bao nhiêu năm như vậy, chẳng lẽ tao lại không hiểu mày sao?

- Tùy!

Đạt nhún mày khó chịu. Cho dù chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì anh vẫn bình thản đến kì lạ mặc dù cảm xúc trong lòng đối lập hẳn so với sắc thái trên khuôn mặt của Kevin. Anh không lạ gì Kevin cả. Từ trước đến nay khi uống rượu anh luôn làm chủ được bản thân mình. Khi có chuyện bức tức, anh chỉ uống say rồi ngày hôm sau lại trở nên bình thường. Đây là lần đầu tiên Đạt nhìn thấy Kevin trong bộ dạng này, dù đã qua 1 đêm nhưng anh vẫn còn bị choáng, tay chân run rẩy. Chắc chắn phải có chuyện gì đó rất quan trọng xảy ra mà Đạt không thể biết được.

Anh nhắm mắt lại suy nghĩ một hồi. Ngay sau đó, như biết được gì đó, anh ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mắt Kevin.

- Vì Tiểu Vy đúng không?

Xoảng...

Chiếc cốc vỡ tan tành trong tích tắc, nước trong cốc bắn tung tóe ra khắp sàn nhà. Đạt không nói gì, khuôn mặt lạnh lùng nhìn Kevin đang tức giận, mắt hằn lên những tia đỏ.

- Đừng nhắc tới cô ta trước mặt tao!

Vậy là đã rõ, nguyên nhân khiến Kevin như thế này chỉ có thể là do 1 người. Lại là do ghen tức nhất thời sao? Đạt cười nửa miệng, anh đã hiểu hết tất cả mọi chuyện. Không cần biết nguồn gốc, chỉ cần biết Kevin tức giận là do Tiểu Vy thôi.

Bên ngoài, mọi người hoảng sợ khi nghe thấy tiếng đồ vỡ trong phòng và tiếng nói trầm của Kevin. Ai cũng nín thở, một khi giám đốc của họ mà như vậy thì đồng nghĩa với việc 1 người sẽ phải cuốn gói ra đi.

- Em đến rồi ạ!

Nhìn thấy Vy, Ngân lo lắng tiến lại gần cô, cố gắng hết sức để chạy không bị ra tiếng động. Cô đưa ngón tay lên ra hiệu im lặng. Vy khó hiểu nhìn mọi người đang đứng xúm vào nhau ở góc tường cạnh cánh cửa trong suốt của văn phòng tổng giám đốc.

- Mọi người sao vậy?

- Suyt!!!

Lần này thì tất cả mọi người cùng ra hiệu im lặng. Ngân kéo cô về phía họ, ghé tai vào tường nghe ngóng tình hình.

- Mọi người sao vậy?

- Sắp có người bị đuổi việc rồi!

“Đuổi việc ư?”

Vy cười nhạt. Người bị đuổi việc đang đứng trước mặt mấy người đây. Phải nói là đã bị đuổi chứ không còn là sắp bị đuổi nữa. Nếu là sắp thì quá tốt rồi, ngày mai mới phải đến dọn đồ, ít ra vẫn còn lưu luyến mọi người được chút ít.

“Vậy là anh ấy vẫn quyết tâm đuổi mình ư? Thật là...”

Cô chậm rãi đứng dậy, đi về phía bàn làm việc của mình, bê tất cả đồ đạc cho vào thùng xốp nhỏ để dưới gầm bàn. Mỗi khi cho 1 thứ vào thùng thì 1 giọt nước mắt của cô lại vô thức rơi xuống. Nhớ lại những ngày làm việc ở đây cùng mọi người, cùng Kevin thì lòng cô lại quặn thắt. Cô nhẹ nhàng đặt thùng đồ đạc lên bàn, tiến về phía cánh cửa phòng làm việc của Kevin. Mỗi bước chân như 1 gánh nặng đối với cô. Cô không muốn rời xa nơi này 1 chút nào. 5 tháng làm việc ở đây là quả một khoảng thời gian quá ngắn ngủi, chưa kịp để cô bộc lộ hết tình cảm của mình thì đã phải dời đi 1 cách dễ dàng như thế này rồi.

Cạch...

- Ô! Vy!

- Chào anh!

Đạt lia ánh mắt về phía Kevin, trông anh vẫn bình thản như thường, anh thậm chí còn chẳng thèm quay lại nhìn cô, chỉ hờ hững buông 1 câu:

- Vào đây làm gì?

- Tôi... đã thu dọn xong rồi ạ!

- Thế thì đi đi!

Vy bấm môi, nước mắt càng lúc càng tuôn ra nhiều hơn, ánh mắt vẫn hướng về tấm lưng to lớn của người con trai có mái tóc màu hạt dẻ kia.

- Vy à! Vào đây đi! Ngồi đây uống nước này!

- Đi đi!

Vy cười chua xót, cô cúi mặt xuống, vén tóc mai lên.

- Chào giám đốc! Cảm ơn anh trong suốt thời gian qua!

- Vy à! Em đừng như vậy!

- Mày im đi!- Kevin gần giọng, ánh mắt giận dữ nhìn Đạt.

Vy im lặng, cô không hề cảm thấy bất ngờ trước thái độ này của Kevin. Cô hiểu anh đuổi cô do cô sai, tất cả là tại cô. Đối với một người có lòng tự trọng cao như anh, chờ đợi 1 người trong vòng 1 tiếng rưỡi là quá nhiều. Hơn nữa đây là trong công việc, cô lại là cấp dưới của anh mà dám làm hỏng việc, bị đuổi là điều đương nhiên rồi.

Vy quay lưng bước đi, tay gạt những giọt nước mắt đang lăn dài trên má.

Từ bên ngoài mọi người đã nghe thấy tất cả. Ngân thất thần nhìn Vy bước ra từ căn phòng của Kevin. Cô đứng im đó, môi mấp máy thành tiếng:

- Vy à! Em... bị đuổi sao?

Vy gạt đầu thay cho câu trả lời của mình. Cô ôm lấy thùng đựng đồ, quay sang mỉm cười, cúi xuống chào tạm biệt 1 cách lễ phép.

- Cảm ơn mọi người trong những ngày tháng qua đã tận tâm chỉ bảo, giúp đỡ để em có thể thành thạo hơn trong công việc. Bây giờ... em xin phép! Cảm ơn tổ trưởng Hoàng cùng toàn thể tổ 5! Tạm biệt mọi người!

Ngân đứng như trời trồng nhìn Vy đang khó nhọc lê từng bước chân để có thể bước ra khỏi căn phòng làm việc.

- Vy! Khoan đã!

Ngân lao tới, ôm chầm lấy cô, nước mắt cũng chực trào ra.

- Chị sẽ rất nhớ em, Vy à! Nhớ thỉnh thoảng đến đây chơi!

Vy đứng im 1 lúc, tay vẫn ôm chặt lấy cái thùng. Chi và Việt cũng đến gần, ôm lấy 2 người. Rồi dần dần là tất cả mọi người cùng đi tới và ôm nhau.

- Cảm ơn cô! Mọi người đều rất quý cô! Cô là người rất chăm chỉ, siêng năng mà ai cũng phải kính phục cho dù là người nhỏ tuổi nhất.- Tổ trưởng Hoàng mỉm cười hiền hậu, chính ông cũng không thể kiềm chế được cảm xúc của mình bây giờ.

Chỉ có Chi là mím嘴唇 nhất, cô cứ sực sùi tiếc nuối khi nhìn Vy phải ra đi bất ngờ như thế này.

- Không có em! Ai sẽ giảng hòa cho những trận cãi nhau của chị và anh Việt? Chị không muốn em đi đâu!

- Vy à! Năng lực của em rất tốt! Đừng vì việc bị đuổi khỏi Fashion King mà bỏ cuộc nhé! Mọi người trong tổ sẽ luôn dõi theo, giúp đỡ bất cứ lúc nào em cần! Nếu có gì khó khăn, hãy gọi cho anh!

- Cảm ơn chị Chi, anh Việt! Em sẽ ghi nhớ! Bây giờ em phải đi rồi! Mọi người mau vào làm việc đi kẻo giám đốc mắng!

Mọi người không nói gì, chỉ nhìn cô, gương mặt ai cũng hiện lên một nỗi buồn. Chỉ có Chi và Ngân là 2 cô gái duy nhất trong tổ đang khóc vì không cầm nổi nước mắt. Vy đưa tay lên gạt nước mắt cho 2 cô chị của mình.

- 2 chị đừng khóc nữa, nhoe hết bây giờ, xấu là không có ai yêu đâu!

- Tạm biệt em! Anh sẽ rất nhớ em!

- Em cũng thế! 2 anh chị đừng cãi nhau nữa nhé!

- Ủ anh biết rồi!- Việt mỉm cười.

Vy không nói gì nữa. Cô bắt đầu bước ra khỏi cửa, đi thật nhanh ra ngoài. Cô biết nếu mình còn nín kẻo thì chỉ thêm đau buồn hơn mà thôi.

Ánh nắng mặt trời chiếu rọi vào mắt khiến cô hơi khó chịu. Vậy là cô đã bước ra khỏi tập đoàn rồi, từ nay cô sẽ không bao giờ được đến đây nữa, cả việc được ngắm nhìn 1 người con trai ở căn phòng đối diện bàn làm việc cũng sẽ tan biến hết.

Cô ngược đầu, nhìn lên căn phòng làm việc ấy. Cô đã mong sẽ có ai đó đứng bên cửa sổ, nhìn xuống bóng dáng 1 cô gái đang ôm khư khư cái thùng đựng đồ đạc rồi mỉm cười để trong lòng cô gái ấy sẽ cảm thấy ấm áp hơn. Ít ra, trước khi đi, cô còn được ngắm nhìn nụ cười ấy.

Nhưng không, hi vọng đó của cô cho dù đến phút cuối cùng cũng không đạt được, chẳng có ai đứng ngoài đó như cô mong muốn cả, trên cửa sổ vẫn trống trơn.

- Có lẽ... mọi thứ... đã chấm dứt thật rồi!- Cô cười nhạt.

Vy cúi xuống, đi thật nhanh để không còn thấy vương vấn nơi này nữa. Nó không còn là nơi mà cô hằng mong muốn được vào nữa rồi. Cô đã phải rời khỏi đó quá sớm, quá bất ngờ mà không kịp nói lời từ biệt.

114. Chương 57

- Mày giải thích đi! Sợi dây chuyện nào?

- Sợi dây chuyện của Ngọc mà hôm nọ mày đưa cho tao ý! Tao đang giữ!

- Sao mày không đưa cho nó?

- Tao giữ vì có việc của tao! Yên tâm rồi tao sẽ trả cho Ngọc mà!

- Mày thôi đi! Hôm nọ tao bảo mày chỉ đến cửa hàng vừa đưa sợi dây chuyện rồi rủ nó đi chơi, ai bảo mày giữ luôn sợi dây chuyện đâu? Mày mau trả nó đi! Cái đó là của người mà nó yêu quý nhất đấy!

- Tao biết! Tao biết! Mày nghĩ rủ xuống thì cô ấy đi á? Mày có biết là phải dùng cách này thì cô ấy mới chịu nghe theo tao không?

- Mày mau trả đi!

- Yên tâm đi! Tao chỉ giữ 1 thời gian thôi! Tao không lấy luôn đâu mà! Xin mày đấy! Để cho tao giữ đi! Tao yêu cô ấy rồi mày có hiểu không?

- ...

- Tao cần có Ngọc! Nhất định Ngọc phải là của tao!

- Em tao là vật sở hữu của mày từ bao giờ thế?- Kevin nhún mày.

- Tao không cần biết! Tao không thể sống thiếu Ngọc được! Kevin ơi mày hãy hiểu cho tao! Chỉ 1 thời gian thôi!

- ...

- Sợ dây chuyền đó... tao đang cắt giữ rất cẩn thận, không mất được đâu!

- ...

- Coi như mày đồng ý rồi nhé! Tao thề tao sẽ gắng hết sức mà!

- Được! Tao tin mày! Chỉ 1 lần thôi đấy!

- Woa! Chị Vy xinh quá! Mặc đẹp thật đó!- Huyền Anh cười tí mắt.

- Vậy à?

- Ủ! Chị tôi mà lại!

- Đâu?

- Kia kìa! Ở bên tay phải, cái người thứ 3 thấp thấp từ dưới lên ý, mặc cái bộ kẻ sọc đó!- Huyền Anh chỉ chỉ tay.

- Không thấy!

- Anh bị mù hả?- Huyền Anh tức giận quay sang đằng sau.

Cô há hốc mồm nhìn người đằng sau đang nói chuyện với mình, tay cô vội rụt lại khi bắt gặp đôi mắt màu cà phê không chút cảm xúc ấy.

Anh ở đây từ lúc nào vậy? Đôi khi cô còn tưởng anh là ma vì anh thoát ẩn thoát hiện, ai mà chả giật mình chứ?

“Chết rồi!”

- Em... dám bảo tôi mù?

Huyền Anh xấu hổ cúi gầm mặt xuống, từ từ đứng dậy đi ra chỗ khác.

- Đứng lại!- Anh ra lệnh.

Cô dừng lại, mắt nhắm chặt, 2 tay bám vào mép váy, run rẩy.

“Thôi chết rồi! Mình đang mặc váy của anh ta! Sao anh ta lại đến đúng lúc thế nhỉ? Trời ơi là trời, nếu ông trời muốn giết con thì chọn cách khác đi chứ! Sao cứ nhất thiết phải chọn tên này để giết con như thế???”- Cô mím môi.

- Anh đừng hiểu lầm nha! Cái váy này... cái váy này... À! Là do tôi thiếu váy nên mượn tạm thôi! Không có ý gì đâu! Tôi sẽ trả anh sớm mà!- Cô nói rồi tự bịt miệng mình lại.

“Mình nói gì thế này? Chưa hỏi đã tự khai rồi! Ôi trời ơi! Chết mất thôi!”- Huyền Anh xấu hổ tự cốc vào đầu mình.

Vì anh cứ nhìn chằm chằm vào cái váy Huyền Anh đang mặc nên cô tưởng rằng anh đang muốn “đòi lại” cái váy.

- Em mặc đẹp lắm!- Duy ngẩng đầu lên nhìn cô, mỉm cười hiền từ.

Huyền Anh ngơ ngẩn nhìn anh. Lại 1 lần nữa tim cô đập nhanh khi thấy nụ cười “giết người” này của anh. Cô đỏ mặt, vội quay ngay sang chỗ khác để không bị anh nhìn thấy.

Anh khẽ nhúm mày nhìn cô.

- Sao vậy?

- Không có gì! Mắt tôi dính bụi ý mà!

- Trong này làm gì có bụi?

- Ai biết được! Có cái gì đó bay vào mắt tôi!

- Vậy à? Để tôi thổi cho!

- À không cần đâu!

- Ra đây xem nào! Để lâu thì mù mắt đấy!
 - Không sao thật mà! Tôi khỏi rồi!
 - Vậy thì đi với tôi, tôi muốn đưa em đến 1 nơi!
 - Đi đâu? Buổi biểu diễn còn chưa kết thúc! Anh Kindy còn chưa xuất hiện cơ mà!
 - Em thích tên ca sĩ vợ vắn đó?
 - Cái gì mà vợ vắn? Ai cho phép anh chê anh Kindy của tôi hả?
 - Tôi sẽ mời hẳn gặp riêng em!
 - Thật á? Ôi thật á?- Huyền Anh như bắt được vàng.
 - Ủ!
 - Nhưng tôi muốn nghe anh Kindy hát cơ! Gặp không thôi chưa đủ!- Huyền Anh phụng phịu.
 - 1 là đi, 2 là ngày mai trên báo sẽ đăng tin “Ca sĩ Kindy giải thể”! Em chọn đi!
 - Anh dám... anh dám đe dọa tôi ư?- Huyền Anh hét lên.
 - Chẳng có gì là tôi không làm được! Tôi có thể gọi điện cho giám đốc quản lý hẳn ta ngay bây giờ!
 - Anh... Đi thì đi!- Huyền Anh hậm hực đi ra ngoài trước.
- Duy khẽ lắc đầu, anh từ từ đứng dậy, đút tay túi quần rồi thông thả đi theo sau cô.
- ***
- Anh Kevin!
 - Ô! Đây chẳng phải là bạn của Huyền Anh ư? Em đã chờ một chưa?

- Em đỡ rồi! Cảm ơn anh ạ! Anh có nhìn thấy Huyền Anh đâu không?

- Không! Hình như đang ở chỗ sàn diễn hay sao ý!

- Em tìm nhưng không thấy!

- Sao lại thế?

- Em cũng không biết nữa! Không biết Huyền Anh đâu rồi! Em lo quá!

- Em gọi điện thử xem nào!

- Điện thoại bạn ấy bị hỏng rồi! Không gọi được!

- Không sao đâu! Anh nghĩ chỉ quanh quẩn trong này thôi! Linh tinh Huyền Anh cũng đang tìm em đấy! Sao em không ở trong lâu hơn chút nữa để đợi Huyền Anh?

- Em...

- Kevin!

Kevin quay sang nhìn. Còn Trang, cô hoảng hốt khi nhận ra giọng nói ấy.

- Em xin phép đi ạ! Chào anh!- Trang cười gượng rồi chạy vội đi.

- Tìm thấy Huyền Anh thì nhớ báo anh nhé!

Trang không nói gì, có lẽ là do cô không nghe thấy.

- Ai đấy? Mà quen à?

- Ủ! Bạn của em họ Vy!

- Vậy à?- Đạt đứng dưng.

Kevin nhìn Đạt với ánh mắt khó hiểu.

- Sao vậy mày? Mặt tao có dính gì à?

- Mày không thích à?

- Không thích là sao?- Đạt nhứ mày.

- Mọi khi cứ nghe thấy con gái là mày sáng mắt lên cơ mà! Sao hôm nay lạ thế?

- Tao không biết! Tao chẳng hiểu nổi tao nữa! Mà Vy đâu? Tao chưa gặp cô ấy lần nào!

- Mày không xem Vy biểu diễn trang phục này giờ à?

- Không! Tao ở ngoài suốt!

- Vy chắc xong rồi đấy! Đằng sau sân diễn ý!

- Thôi tao về đây! Tao mệt rồi! Ở lại đi nhé! Tao ra đây có việc!

- Ừ!

Đạt chạy nhanh ra ngoài. Kevin lắc đầu nhìn anh.

“Thằng này... chắc lại cảm nắng em nào rồi!”

Chơi thân với nhau lâu như thế, anh còn lạ gì Đạt nữa?

Đạt đuổi theo bóng dáng nhỏ bé ấy nhưng không thấy đâu. Anh đi hết nơi này đến nơi khác, tưởng chừng như muốn lục tung cả cái tập đoàn khổng lồ này để tìm người con gái đó.

“Chết tiệt! Biết thế ban này đuổi theo luôn! Em đang ở đâu?”

Đạt bắt lực ngồi phịch xuống, anh thở hắt hắt vì mệt mỏi.

Anh nhớ lại giây phút ban nãy, khi anh đến phòng riêng của Kevin. Căn phòng ấy chỉ có anh, Long mới được quyền vào, còn lại không ai được phép vào.

Anh cầm chìa khóa chuẩn bị mở thì nhìn thấy: cửa không khóa.

Anh khẽ nhủ mày. Kevin đang ở ngoài kia tiếp khách, Long thì đi với Ngọc vào trong sàn diễn rồi, còn ai vào đây nữa? Ngoài anh, Kevin và Long ra thì còn ai có thể vào được căn phòng này sao?

Anh nhẹ nhàng mở cửa bước vào, ngay trước mặt anh là 1 cô gái có mái tóc xoăn tự nhiên hơi ngả nâu, mặc chiếc váy trắng cổ tròn màu đen xinh xắn đang ngủ rất ngon.

Anh tiến lại gần người con gái đó, đang định đánh thức nhưng lại thôi. Anh lấy tay vuốt nhẹ lên mái tóc xoăn đó, mỉm cười.

Có lẽ nên để cô ấy ngủ, không nên đánh thức, làm thế sẽ rất vô duyên!

Anh ngồi lên giường, chống tay vào thành giường để được nhìn cô gần hơn. Anh chưa bao giờ được nhìn con gái gần như thế này.

Anh chợt nhận ra, đây chẳng phải là cô gái ban nãy đã đụng vào cô của anh đó sao? Sao cô ấy lại ở đây? Chẳng lẽ cô gái này quen Kevin sao? Lại còn đến mức được Kevin cho vào căn phòng này nữa.

Hàng loạt câu hỏi hiện diện trong đầu anh, nhưng ngay lập tức bị anh gạt phăng ra. Trong vô thức, anh đưa môi mình sát vào môi cô, anh có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng của cô khi khoảng cách giữa 2 người ngày càng gần.

Khi môi chưa kịp chạm môi thì bỗng nhiên cô trở mình làm anh giật mình lùi ra đằng sau.

- Huyền Anh à? Tớ khát quá! Lấy cho tớ cốc nước được không?- Cô nói trong cơn mê, tay nắm lấy áo anh, tay kia dùng làm gối để nằm lên. Có lẽ cô tưởng anh là Huyền Anh.

Anh khẽ cười khi nhìn hành động này của cô mặc dù ban nãy cô làm anh suýt ngất vì... thót tim.

Phải rồi! Cô ấy đang khát nước, có lẽ nên đi lấy nước cho cô ấy!

- Chờ 1 chút!- Anh thì thầm vào tai cô.

Anh nhẹ nhàng gạt tay cô ra rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Anh qua bên lễ tân để lấy nước mát và khay rồi mang vào cho cô. Nhưng khi quay lại thì cô đã hoàn toàn biến mất.

Anh kéo cái ghế và ngồi xuống.

- Lạ nhỉ? Cô ấy đâu rồi? Rõ ràng ban nãy còn ở đây mà?

Anh thấy khó hiểu. Anh vừa mới ra chưa được 5 phút, quay lại thì không thấy cô đâu nữa.

Anh giờ đồng hồ và xem giờ. Đã gần 10 giờ đêm rồi!

- Thôi muộn rồi! Chắc tý nữa cô ấy sẽ quay lại, có lẽ mình nên để cốc nước ở đây!

Anh đặt khay nước xuống rồi chậm rãi bước ra khỏi phòng. Anh nhớ lại giọng nói mê ngủ, những hành động đáng yêu của cô rồi cười 1 mình.

115. Chương 58

Đầu đông, lá vàng trải dài lên những con đường quen thuộc. Mưa phùn kéo dài suốt ngày đêm, mang đến cái se se lạnh để mình chứng rằng mùa thu đã hoàn toàn kết thúc. Một mùa đông lạnh giá đã đến, cần những vòng tay, những cái ôm ấm áp và những nụ hôn nồng cháy để sưởi ấm cho tình cảm của con người. Trên phố, những ánh đèn đủ loại màu sắc với đủ kiểu quảng cáo soi sáng cho con đường lớn dài dằng dặc. Dòng người qua lại càng lúc càng đông, biểu hiện của một không khí nhộn nhịp, tràn đầy sức sống cho dù điều kiện thời tiết không được tốt lắm.

Vy ngồi bên cửa sổ, những hạt mưa phùn theo hướng gió hắt vào cửa kính tạo nên sự mờ ảo của những ánh đèn đường khi cô hướng mắt ra ngoài cửa sổ. Bây giờ cô lại thấy thích mưa, bởi mưa luôn làm cô quên đi mọi thứ, những giây phút tay trong tay và thậm chí là nụ hôn đầu thoáng qua của ai đó khi cô còn đang trong trạng thái khúng hoảng. Mưa cứ kéo dài khiến cảm xúc của cô lại tan biến đi, thế nhưng khi tanh, mọi cảm xúc đáng ghét ấy lại hòa về để làm khổ cô từng đêm, từng ngày. Từ khi Huyền Anh chuyển sang sống ở nhà Duy, cô chỉ có một mình, không ai bên cạnh để cô có thể tâm sự và cũng không ai giúp cô gạt đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên đôi má gầy gò. Cô đành ngậm đắng nuốt cay mặc cho những hình ảnh của người con trai ấy xuất hiện trong tâm trí, bởi cô không thể nào quên đi được. Hình bóng của anh cứ bám chặt lấy cô và mãi mãi không bao giờ có thể rời ra.

Tách tách tách...

Mưa vẫn rơi, từng hạt mưa nhỏ li ti cứ tấp vào cửa kính rồi lại rơi xuống, hòa lẫn với làn đất ẩm mát lạnh do ảnh hưởng của mùa đông. Trong vô thức, cô đưa tay lên chạm nhẹ vào cửa kính, cái lạnh bắt đầu truyền sang những ngón tay nhỏ nhắn khiến cô cảm thấy thích thú. Cô muốn được đón những hạt mưa ấy để chứng không bao giờ bị mất đi, có vậy thì hình ảnh của người con trai với đôi mắt màu cà phê cuốn hút sẽ không còn xuất hiện trong tâm trí cô nữa.

- Đẹp quá!- Cô mỉm cười.

Ly capuchino đã nguội lạnh từ lúc nào. Cô mãi ngắm mưa mà không hề để ý đến những gì xung quanh mình. Thậm chí cô ngồi ở đây được bao lâu, từ bao giờ cô cũng chẳng biết. Tuy đã nguội nhưng hương thơm của cà phê hòa quyện với mùi hương béo ngậy của sữa tóa lên đã đưa cô về thực tại. Cô giạt mình nhìn xuống ly cà phê của mình, mỉm cười.

- Quên mất không uống!

Cô đặt hai tay lên ly cà phê, nó chẳng còn nóng nữa. Cô nâng chiếc ly, nhấp một ngụm. Vị ngọt và đắng của ly cà phê khiến cô ngây ngất. Không biết từ bao giờ cô đã thích uống loại này, mặc dù cô không hề biết uống cà phê. Vỵ chợt nhớ ra, Kevin cũng rất thích capuchino, anh thích đến mức có thể uống nhiều ly cùng một lúc mà không biết ngán.

- Tại sao mình lại uống cái này nhỉ?

Chính cô cũng không hiểu vì sao mình lại thích loại này đến thế. Nó cũng chỉ là cà phê bình thường nhưng lại mang đến sự ngọt ngào lạ thường khi uống.

- Tôi điên rồi! Thích thì cứ uống thôi! Sao cứ phải suy nghĩ vớ vẩn thế nhỉ?

Cô dốc hết cả ly cà phê vào miệng rồi nuốt thật nhanh. Cô không muốn thưởng thức nó nữa. Bởi mỗi khi nhìn thấy, ngửi thấy nó thì cô lại nhớ đến người đó - một người mà cô đã tự hứa với bản thân mình phải quên đi thật nhanh, tránh càng xa càng tốt.

Uống xong, cô cầm túi xách đứng dậy, thanh toán tiền rồi bước ra ngoài, chen chúc giữa sự đông đúc của buổi tối.

Thấm thoát đã 1 tháng trôi qua rồi, cô vẫn chưa tìm được việc làm ổn định, mới chỉ giúp việc tạm bợ ở một cửa hàng fast food gần nhà do người quen của cô làm chủ. Cô làm ca sáng và chiều, buổi tối thì đã người thay ca. Công việc cũng chẳng có gì nặng nhọc, chỉ là ghi chép khi khách gọi, mang đồ ăn đến cho khách rồi lại dọn dẹp khi khách ra về. Tuy nhẹ nhàng nhưng cô cũng phải chạy đi chạy lại khá nhiều, rất ít khi được nghỉ ngơi. Cũng tốt thôi, thà đi đi lại lại để tập thể dục còn tốt hơn là cứ ngồi lì ở văn phòng để đánh máy, viết lách này nọ cũng mệt lắm. Làm ở đây như là 1 bài thể dục giảm cân cho cô vậy.

Bíp bíp...

Vỵ cảm thấy khó chịu khi chiếc xe màu đen bên cạnh cứ kêu lên inh ỏi như muốn thu được sự chú ý của cô. Cô cố gắng bước đi thật nhanh để chiếc xe đáng ghét đó không còn ở trong tầm nhìn của cô nữa. Nhưng khôn khéo thay, chiếc xe đó cứ bám theo trên gheo khiến cô càng thêm bực tức.

Bíp bíp...

- Dừng bóp cò nữa!- Cô tức giận hét lên.

Chiếc xe dừng lại, cửa kính được hạ xuống. Khuôn mặt giận dữ của Vỵ bỗng chuyển sang ngạc nhiên rồi thay vào đó là 1 nụ cười gượng gạo.

- Đồ đáng ghét! Em dám hét lên với anh vậy ư?

- O! Em xin lỗi, em tưởng tên nào đang trêu nên...

- Thôi được rồi! Không cần giải thích nữa đâu! Lên đi, anh chờ em!

Cô mở cửa bước vào trong xe, người co ro lại vì lạnh.

- Sao em ăn mặc phong phanh thế? Lỡ ốm thì sao?

- Tại lúc chiều em thấy cũng không lạnh lắm nên chỉ mặc thế này thôi!

- Em đúng là bướng bỉnh mà!

Chàng trai không ngần ngại cởi chiếc áo khoác của mình rồi khoác lên người cô. Hương thơm đặc trưng cùng hơi ấm trên người anh khiến Vỵ đỏ mặt xấu hổ, cô quay mặt đi để không bị anh nhìn thấy.

- Dừng làm thế! Anh sẽ lạnh mất!- Cô nói nhưng không nhìn anh.

- Không sao cả! Trong xe cũng khá ấm mà! Em muốn đi đâu bây giờ?

- Em muốn về nhà!

Chàng trai im lặng, sau đó là một tiếng thở dài náo nức. Anh quay sang nhìn cô, chắc cô lại nhớ đến người đó. Cô cứ tự dằn vặt bản thân mình như vậy. Nụ cười gượng gạo của cô khiến anh đau xót. Cho dù bên ngoài cô luôn nói rằng đã quên rồi nhưng thật ra trong lòng không như thế. Tại sao cô cứ phải dối lòng

mình? Chẳng lẽ làm vậy sẽ khiến tâm trạng trở nên khá hơn sao? Càng nghĩ anh lại càng cảm hận tên ấy nhiều hơn. Hắn đã làm cho cô phải khóc, phải trở nên điên dại. Anh muốn tìm hắn để đấm một trận, trả thù cho cô. Thế nhưng ánh mắt xót xa như cầu xin, van lơn của cô lại khiến lòng anh dịu lại. Anh chỉ biết ôm cô vào lòng, cố gắng chịu đựng để từng ngày, từng ngày trôi đi theo lẽ tự nhiên mà thôi.

Sau khi bị đuổi khỏi Fashion King, không một nơi nào dám nhận cô bởi quyền lực của vị giám đốc trẻ tuổi tài năng và tập đoàn hùng mạnh hàng đầu thế giới. Những ngày qua, nếu không có anh giúp đỡ thì bây giờ không biết cô sẽ ra sao. Anh luôn ở bên cạnh chăm sóc cho cô, đưa cô đi mọi nơi mà cô muốn. Vì cô, anh sẵn sàng làm tất cả. Và... không biết từ bao giờ, trái tim của anh đã xuất hiện hình bóng của cô gái ấy - một cô gái xinh đẹp tự nhiên, không son phấn, không cầu kì, biết quan tâm đến người khác. Cho dù biết rằng cô không hề yêu anh nhưng anh vẫn sẽ đợi cho đến khi cô đồng ý, kể cả là 1 năm, 2 năm hay thậm chí là cả đời anh cũng sẽ đợi.

Chiếc BMW đen vẫn đang cố gắng len lỏi trong dòng người đông đúc. Khi đã mất kiên nhẫn, Vy bắt đầu cảm thấy khó chịu khi từng người, từng người cứ đi qua, chắn cả tầm nhìn của cô lẫn của anh:

- Hôm nay là ngày gì mà đông thế nhỉ? Đáng ghét thật!

- Em không biết sao? Sắp đến Giáng Sinh rồi! Họ ra đường để chuẩn bị đón Giáng Sinh và năm mới đấy!

- Giáng Sinh? Mới đang đầu đông mà! Giáng Sinh gì chứ?

- Năm nay mùa đông đến muộn hơn! Chỉ còn 1 tháng nữa thôi! Em không biết sao?

- 1... 1 tháng nữa ư?

Vy vội rút mở điện thoại ra xem lịch, hôm nay là ngày 24 tháng 11, quả nhiên đúng 1 tháng nữa là tới Giáng Sinh.

“Mùa đông đến muộn ư? Thế loại gì kì vậy?”

Cô mãi mê tìm kiếm công việc nên quên mất cả thời gian. Chẳng có lúc nào là cô được ngơi nghỉ. Áp lực bởi nhiều mặt đã khiến cô trở nên mệt mỏi, không còn thiết tha gì đến những thứ xung quanh mình nữa.

- Em mệt lắm à?

Giọng nói trầm nhẹ nhàng của anh làm cô giật mình. Mắt cô bỗng nhòe đi, mọi thứ xung quanh đều trở nên mờ ảo. Một bàn tay to lớn đưa lên gạt đi những giọt nước làm cản trở tầm nhìn của cô. Bây giờ cô đã có thể nhìn rõ hơn đôi mắt màu xám tro buồn bã của người con trai ấy. Cô vội gạt tay anh ra, quay mặt sang chỗ khác để tránh ánh nhìn từ đôi mắt ấy.

- Em không sao thật chứ?

- Anh có thể... đưa em về nhà được không?

- Ừ!

Anh lặng lẽ phóng xe đi. Đường phố bây giờ cũng đã vơi dần. Hắn là họ đang có những giây phút riêng tư bên người yêu hoặc gia đình của mình. Nhìn những đôi tình nhân dọc theo từng chiếc ghế đá đang ôm nhau, trao cho nhau những nụ hôn ngọt ngào mà lòng cô quặn thắt. Cô lại nhớ đến Kevin, nhớ những ngày tháng được đi chơi ở trong công viên gần tập đoàn với anh. Tại sao những khoảnh khắc ấy lại ngăn ngui đến thế? Chưa kịp cho cô được hưởng thụ cái gọi là tình yêu đầu tiên trong cuộc đời thì đã phải vứt bỏ đi rồi!

Chiếc xe dừng lại ở căn nhà nhỏ quen thuộc. Cô bước xuống, tâm trạng cũng đã đỡ hơn.

- Cảm ơn anh nhé!

- Ừ! Em đi ngủ đi, mai còn đi làm nữa!

- Vâng! Chào anh!

- Chúc em ngủ ngon!

Khi chiếc xe đã đi khuất, cô lão đảo dựa vào cửa nhà, đôi mắt bắt đầu cay xè. Cô đã cố gắng chịu đựng khi ở trên xe của anh, không dám tâm sự, không dám khóc. Cô sợ anh sẽ lo lắng, sẽ không chịu về nhà khi cô

đang bị như thế này. Anh là một chàng trai tốt, luôn quan tâm và giúp đỡ cô. Phải nói thật là cô đã nợ anh quá nhiều. Thế nên... tình cảm của anh dành cho cô... cô không dám nhận. Cô cho rằng mình không đủ tư cách để đón nhận đó.

Kết...

Chiếc xe dừng gấp trước một quán bar nhỏ. Giờ này đã muộn, chiếc đèn của quán vẫn sáng trưng để mở qua đêm. Ngoài đường chẳng có ai qua lại, chỉ có vài gã say xỉn, tay cầm chai rượu, mặt đỏ ửng lên, tóc tai bù xù, vừa đi vừa chửi bới cuộc đời.

Anh từ từ bước vào trong, ánh đèn cùng những điệu nhạc sàn xập xình làm anh cảm thấy chói tai. Biết là thế nhưng anh vẫn đến, chẳng quan tâm đến những gì tồn tại xung quanh mình. Đã lâu lắm rồi anh không đến đây, kể từ ngày yêu cô gái đó, mọi thói hư tật xấu anh đều bỏ hết. Thế nhưng bây giờ anh đâu còn quen biết cô ta nữa, cần gì phải tự làm khổ chính mình?

Như thói quen hồi trước, cậu phục vụ với chiếc áo gile màu đỏ, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng được cài hết cúc, giữa cổ áo được thắt chiếc nơ đen xinh xắn.

- Cậu Kevin! Cậu uống gì ạ?

- Như trước!

- Vâng!

Chỉ 5 phút sau, một chai Smirnoff Vodka được đặt trước mặt anh. Không chần chừ thêm, anh mở nắp chai, dốc hết vào miệng, vị chát của rượu chạm đến đầu lưỡi rồi xuống đến cổ họng cứ kéo dài khiến khắp người anh nóng bừng lên. Đặt chai rượu lên bàn, anh gục mặt xuống, hình ảnh người con gái ấy lại bắt đầu xuất hiện trong tâm trí anh.

- Anh ơi!

Tiếng gọi ngọt xớt đến nổi da gà của một cô gái đang tiến đến gần anh. Cô ta mặc chiếc váy kim tuyến khoét sâu xuống gần rốn và cả phần lưng đằng sau, để lộ làn da trắng nõn nà, khuôn mặt được trang điểm đậm che đi những khuyết điểm trên nó. Trên tay cô ta là một ly rượu vang đỏ, bàn tay nhỏ nhắn đưa lên nắm lấy tay anh.

Kevin ngẩng đầu dậy, ánh đèn mập mờ cùng tác dụng của rượu đã khiến anh không thể xác định được người đang đứng bên cạnh mình.

- Tiểu Vy! Có phải là em không?

Trước mặt anh là Tiểu Vy - cô nhân viên giản dị mà anh yêu tha thiết, yêu đến điên dại. Chỉ vì một phút ghen tuông vẩn vơ mà anh đẩy cô đến mức tuyệt vọng. Cũng chỉ vì quá yêu cô nên anh mới phải làm như thế.

1 tháng nay, anh chỉ tìm đến rượu để quên đi hình bóng nhỏ bé thường xuyên xuất hiện trong căn phòng của mình. Nhưng càng uống, cô gái ấy lại càng xuất hiện trước mặt anh nhiều hơn. Nhưng đó chỉ là ảo ảnh, cứ đến gần thì nó lại biến mất.

Nhưng bây giờ, trước mặt anh không còn là ảo ảnh nữa mà là một Ngô Tiểu Vy bằng xương bằng thịt đang gọi anh. Anh sung sướng ôm chầm lấy cô, men rượu càng lúc càng thấm sâu hơn, khiến anh bị mất kiểm soát.

Cô gái nở nụ cười ma mẫn. Cô ta ghé sát vào tai anh, thì thầm:

- Vâng! Là em đây!

“Không! Giọng nói này... không phải Tiểu Vy!”

Anh đẩy cô ra. Lực đẩy mạnh khiến cô gái kia bị ngã xuống đất. Anh lão đảo chỉ thẳng tay về phía cô ta, gần giọng:

- Cô không phải Tiểu Vy! Cút!

Cô ta ngồi dậy, phải đám bụi đang bám trên người mình, hậm hực bỏ đi chỗ khác, miệng lẩm bẩm những câu nói rất khó nghe.

Anh lại tiếp tục uống, dốc hết cho đến khi chai rượu không còn 1 giọt. Cậu bồi bàn lo lắng chạy đến, lay lay người anh.

- Cậu Kevin! Cậu đừng uống nữa! Mau dừng lại đi!

- Tiểu Vy!!!

- Cậu Kevin! Cậu say quá rồi!

- Tiểu Vy! Đưa Tiểu Vy đến đây!- Anh nói trong cơn say, đôi bàn tay to lớn gạt hết những thứ từ trên bàn xuống.

Xoảng...

- Cậu Kevin!

Hàng chục chai rượu cùng những ly thủy tinh vỡ tan tành trong tích tắc. Anh vẫn đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, cơn say đã bao trùm khắp người anh.

- Tiểu Vy!

Bịch...

Khi không thể đứng nổi nữa, anh gục xuống bàn, miệng vẫn không ngừng nhắc đến tên cô.

116. Chương 58

- Anh đưa tôi đi đâu vậy?

- ...

- Đây!

- ...

- Hừ! Đồ làm phách!- Cô hậm hực quay mặt đi.

“Nhưng mà! Bây giờ cũng muộn lắm rồi! Hắn định đưa mình đi đâu? Ngày mai là chủ nhật, thiếu gì thời gian để đi? Hay hắn định... bắt cóc mình? Không được, nhất định không được để chuyện này xảy ra!”

- Đây! Thả tôi ra! Đừng có bắt cóc tôi!- Cô lay lay tay anh.

- Em làm gì vậy?- Duy quay sang nhìn cô, khẽ nhíu mày.

- Bây giờ là 10 giờ đêm rồi! Anh muốn đưa tôi đi đâu vào giờ này hả? Anh muốn bắt cóc tôi phải không?

Duy không trả lời, anh vẫn tiếp tục lái xe.

- Đừng bắt cóc tôi! Tôi còn bố mẹ ở nhà mà!

Kết....

- Đến nơi rồi! Xuống xe!

“Đến nhanh vậy? Hay hấn bắt cóc mình thật rồi?”

Cô lắc đầu lia lịa, tỏ ý không muốn xuống.

- Đây không phải là Trung Quốc! Xuống!- Anh ra lệnh.

Cô vẫn không chịu xuống, Duy đến gần bế xốc cô, đưa ra ngoài.

- Này! Anh làm cái gì thế? Thả tôi xuống!- Huyền Anh giãy giụa.

- Nếu không muốn tôi làm gì thì im lặng!

Vừa dứt lời thì cô không dám nói gì nữa, đành phải để anh bế ra ngoài thôi.

- O! Đây chẳng phải là... cánh đồng hoa bồ công anh sao?- Huyền Anh chỉ tay về phía trước.

Duy không nói gì, anh chỉ bế cô đi đến đó.

“Tên dở hơi! Tưởng đưa đi đâu, vẫn chỉ là nơi này thôi à? Nhưng dù sao không bắt cóc mình là được rồi!”- Cô thở phào nhẹ nhõm.

Anh đặt cô xuống rồi ngồi bên cạnh cô. Hôm nay trời lại nhiều sao, Huyền Anh từ từ nằm xuống, nhìn lên trời.

- Em thích sao à?- Duy nhìn cô, khó hiểu.

- Ừ!- Cô mỉm cười.

- Tại sao?

- Hồi tôi còn nhỏ, bà tôi từng nói, mỗi ngôi sao là tượng trưng cho 1 người đã khuất, ngôi sao nào sáng nhất chứng tỏ có người vừa mất. Những ngôi sao ấy sẽ mãi ở trên bầu trời để nhìn, phù hộ cho những người thân của mình.

- ...

- Cái ngày bà tôi mất, lúc đó có rất nhiều sao, và tôi thấy có 1 ngôi sao rất sáng, sáng nhất và đẹp nhất trong những ngôi sao ấy. Tôi đã nghĩ đó là bà tôi. Bà đã vốn đẹp rồi thì chắc chắn ngôi sao của bà phải đẹp nhất!

Duy quay sang nhìn cô rồi lại nhìn lên trời.

- Vậy... có lẽ... trong này cũng có ngôi sao của Linh!

- Linh? Linh là ai vậy?- Huyền Anh ngồi dậy, nhúu mày nhìn anh.

- Cô gái mà tôi yêu nhất trên đời!

Huyền Anh ngạc nhiên khi nghe câu nói ấy, cô bắt đầu cảm thấy hụt hẫng trong lòng.

- Nhưng cô ấy đã mất cách đây 8 năm rồi! Cô ấy bị tai nạn khi đang trên đường mua quà tặng tôi! Hôm đó trời mưa rất to!

Cô quay sang nhìn anh. Không ngờ anh ngang tàn như vậy mà lại phải chịu 1 nỗi đau quá lớn trong suốt 8 năm qua. Hóa ra sự lạnh lùng ấy chỉ là vỏ bọc để che đi sự đau khổ giằng xé tâm can mình.

- Vậy... sau khi cô ấy mất, anh đã làm gì?

Huyền Anh tự cốc vào đầu mình, tự nhiên lại hỏi cái câu ngớ ngẩn khi mà người ta đang buồn như thế. Nhưng biết làm sao được, trót hỏi rồi thì không thể rút lại, đâm lao thì phải theo lao thôi. Cô mím môi chờ câu trả lời của anh.

- ...

“Trời ơi! Nguy rồi! Anh ta giận mình rồi! Mình chỉ lỡ lời thôi mà! Đúng là cái đầu không biết suy nghĩ! Có lẽ lần sau phải dán băng dính vào miệng mới được!”

- Thực ra, lúc đó tôi chẳng thể làm gì hơn. Lúc đó tôi mới chỉ 10 tuổi, chẳng biết gì ngoài khóc cả! Tôi cũng không thể hiểu nổi mình. Đôi khi tôi còn tự hỏi bản thân mình có phải là đàn ông không nữa!- Duy cười nhạt.

Huyền Anh ngồi sát lại gần anh.

- Anh đừng buồn nữa! Chuyện đã qua rồi! Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ khổ anh mà thôi, anh hãy sống với hiện tại đi! Nói thật là dù anh có dẫn vật đến đâu đi nữa thì cũng chẳng giải quyết được gì cả! Anh nghĩ xem, cô ấy có sống lại để quay trở về bên anh không? Anh đừng nên nhớ nhung cô ấy quá như thế! Cô ấy cũng cần có cuộc sống riêng của mình ở thế giới bên kia chứ!

- ...

- Anh nên nghe lời tôi đi! Thật đấy! Bây giờ anh còn có gia đình, anh Kevin, bạn bè luôn ở bên cạnh giúp đỡ mà!

- ...

- Ai mà chẳng có nỗi buồn riêng của mình chứ! Dần dần nó cũng sẽ phai mờ theo thời gian thôi mà!

- Em nghĩ chuyện này của tôi có thể phai mờ được sao?

Huyền Anh bật dậy, nhìn chăm chăm anh.

- Này nhá! Tôi nói cho anh biết, chả có gì là không thể! Chẳng qua là do anh không dám làm mà thôi! Chỉ cần anh quyết tâm, gì cũng sẽ làm được hết!

- Em muốn tôi quyết tâm thế nào?- Duy khoanh tay trước ngực nhìn cô.

- Thiếu gì cách? Chỉ cần anh hô khẩu hiệu: “Quyết tâm không dẫn vật nữa!” Mà phòng anh rộng, dán tờ giấy ghi quyết tâm kín mít khắp cả phòng ý! Cần thiết hơn thì ghi thẳng vào trán mình!- Huyền Anh bụm miệng cười.

- Vậy tôi ghi vào trán em nhé?- Anh bò lại gần người cô, cười gian xảo.

- Này! Cấm anh làm vậy! Anh mà ghi vào thì...

- Thì sao?

- Thì... thì tôi sẽ cho anh biết tay!- Huyền Anh xắn tay áo lên tỏ vẻ đánh đấm.

Duy mỉm cười.

- Dù gì thì tôi vẫn yêu cô ấy!- Anh ngược mặt lên – Có lẽ cô ấy là 1 trong số những ngôi sao kia!

Huyền Anh im lặng, cô cũng ngược lên theo anh.

- Vậy sao? Anh yêu cô ấy lắm à?

- Có lẽ vậy!- Duy mỉm cười.

Cô cảm thấy buồn, khóe mắt hơi cay cay. Cô từ từ đứng dậy.

- Em định đi đâu à?

- Có lẽ tôi nên về! Bây giờ cũng muộn rồi!- Cô quay lưng lại rồi chạy thật nhanh.

- Huyền Anh!- Duy gọi lớn.

Tai cô như ù đi, cô chẳng còn nghe thấy gì nữa, cô chỉ biết chạy đi mà thôi. Cô cứ chạy mãi, chạy mãi. Không biết do cô hay do đôi chân không chịu nghe lời mà cô không dừng lại được.

Cho đến khi cô phát hiện ra mình đang đứng giữa 1 con đường vắng. Cô dừng lại, thở hổn hển.

Tách tách...

Những giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống.

“Sao thế này? Huyền Anh ơi sao mà lại khóc thế này? Tại sao mà lại phải khóc nhỉ?”

Cô cứ tự trấn an mình như vậy. Nhưng càng nghĩ nhiều, nước mắt lại càng rơi nhiều.

Bíp bip...

Huyền Anh giật mình nhìn sang. 1 chiếc ô tô đang lao đến với tốc độ khủng khiếp. Cô sợ hãi nhìn chiếc xe, mắt nhắm chặt lại. Chân cô đã đau đã rời ra rồi. Không còn kịp để chạy nữa. Đành phó mặc số phận vậy. Có lẽ Tử Thần muốn đưa cô đi ngay bây giờ.

Bỗng có đôi bàn tay to lớn của ai đó bám lấy cô và kéo cô đi rất nhanh. Cô có thể cảm nhận được hơi ấm của người ấy bao trùm khắp người mình.

Tử Thần đã đi qua, vậy là cô chưa thể chết được!

- Em đang làm cái gì vậy? Tại sao em lại đứng giữa đường như thế hả? Em có biết là suýt nữa em đã bị cái ô tô đó đâm rồi không? Tại sao em lại ngốc như thế?- Duy hét lên.

Huyền Anh nhìn anh với ánh mắt chứa sự đau khổ tột cùng.

- Em... xin... lỗi!- Cô run rẩy.

Cô chỉ có thể nói được 3 từ đó thôi. Cổ họng Huyền Anh nghẹn ắng lại. Nước mắt vẫn rơi, rơi càng lúc càng nhiều. Có lẽ đây là lần đầu tiên cô khóc nhiều như vậy. Khóc vì 1 người con trai...

Duy ôm chặt cô vào lòng mình. Khi nhìn thấy chiếc xe ô tô đó, anh lại nhớ đến 8 năm trước, Linh cũng qua đời vì bị tai nạn giao thông.

Không lẽ... hồi ấy, Linh cũng ngốc nghếch như Huyền Anh, chỉ biết đứng đó nhìn cái ô tô đang lao vào người mình mà không dám tránh sao?

Anh sợ lắm... sợ lại mất thêm 1 người con gái nữa. Hơn nữa, anh không thể đứng nhìn Huyền Anh như thế được. Vì... anh đã yêu Huyền Anh mất rồi!

- Anh mới là người phải xin lỗi! Xin lỗi vì đã không thể bảo vệ được em!

Huyền Anh im lặng, cô chẳng thể nói gì được nữa. Mặc cho nước mắt rơi ướt đầm bờ vai của Duy.

117. Chương 59

Những dòng nước ấm nóng làm trôi đi mọi ưu phiền, mệt mỏi đeo bám trên người Vy. Cô thở dài, mắt nhắm lại để thư giãn. Đường như mọi thứ vẫn còn chưa chấm dứt hoàn toàn, nó vẫn đi theo cô từng ngày, từng ngày.

Tắm xong, cô bước ra trong chiếc áo choàng tắm màu trắng, đôi mắt hơi khép lại. Bây giờ đã là 10 rưỡi đêm, cô cần phải đi ngủ sớm để ngày mai còn đi làm, suy nghĩ nhiều chỉ khiến cô thêm mệt mỏi mà thôi.

"And baby

It's amazing I'm in this maze with you

I just can't crack the code

One day you screaming you love me loud

The next day you're so cold

One day you here, one day you there, one day you care

You're so unfair sipping from the cup

Till it runneth over, Holy Grail..."

Tiếng chuông điện thoại đổ liên hồi, Vy bước đến. Cô sững sờ khi nhìn trên màn hình biểu thị: "Kevin is calling..."

Đôi tay nhỏ bé run rẩy cầm lấy chiếc điện thoại, đôi mắt cô lại nhòe đi. Cái tên này sao mà quen thuộc quá! Cái tên mà khiến cô nghĩ về hàng đêm, khi làm việc và ngay cả trong giấc ngủ của mình. Nhưng ngay lập tức những thứ đó được cô gạt bỏ, cô nhấn mạnh nút CANCEL để cuộc gọi kết thúc.

Tại sao mình lại phải nghe? Tại sao mình lại phải khóc như thế? Tại sao mình lại yếu đuối khi nhìn cái tên đó đến vậy? Tại sao...

Cô vứt chiếc điện thoại lên giường, đầu óc lại bắt đầu choáng váng. Cô đã cố gắng quên đi, vậy mà tại sao khi sắp đạt được rồi thì anh lại đến để đẩy cô quay trở lại vị trí ban đầu? Tại sao? Anh ta ghét cô đến vậy sao? Đã đẩy cô vào bước đường cùng rồi mà cũng không chịu buông tha sao?

Reng reng...

Màn hình chiếc điện thoại sáng lên, nó tự hiển thị tin nhắn mới cho người đọc.

...

Đọc những dòng chữ trên, cô hốt hoảng mở tủ quần áo, lấy tạm chiếc áo khoác rồi chạy đến địa chỉ ở trong nội dung tin nhắn.

Tiếng nhạc ồn ã của quán bar làm Vy cảm thấy khó chịu. Từ trước đến nay cô luôn cho rằng nơi đây là dành cho những con người hư hỏng, chỉ biết đốt tiền và ăn chơi trác táng. Cô cố gắng len lỏi vào trong, tránh xa những đứa mắt xanh mỡ đỏ kia. Mặt mũi thì non choẹt mà lại vào những nơi như thế này để đập phá, quả thật là đáng lo ngại.

Vy sững sờ, trước mặt cô là chàng trai cầm trong tay chức vụ cao nhất của một tập đoàn lớn trên toàn thế giới, xung quanh anh chất đầy những mảnh vỡ thủy tinh, rượu và bia văng tung tóe khắp sàn. Vy chạy tới đỡ lấy Kevin, khắp người anh nồng nặc mùi rượu mạnh. Nó xộc vào mũi khiến cô khó thở.

- Chị là Tiểu Vy phải không? Phiền chị đưa anh ấy về nhà hộ tôi nhé!

- Tại sao cậu lại biết tên tôi?

- Bởi vì...

Kính coong...

Cánh cổng rộng lớn được mở ra, bà Kim hốt hoảng chạy đến, đằng sau là vài cô hầu gái.

- Cậu chủ!

Những cô hầu gái đỡ lấy anh, bà Kim cũng đi theo họ để đưa anh lên phòng. Khi bà quay lại thì chiếc xe taxi trắng đã biến mất.

Vy dựa người ra đằng sau, câu nói của anh bồi bàn đã khiến cô suy nghĩ suốt từ nãy đến giờ.

"Bởi vì cậu Kevin cứ nhắc đến tên chị rồi lại đập phá lung tung. Tiếng đổ vỡ làm khách khứa cảm thấy khó chịu. Tình cờ tôi mở điện thoại thì thấy tên chị ngay đầu tiên. Vậy nên tôi đã gọi điện nhưng chị lại tắt máy. Không còn cách nào khác, tôi đành phải nhắn tin cho chị!"

Anh ấy vẫn còn yêu cô sao? Ngay cả trong cơn say, anh không ngừng nhắc đến tên cô, muốn cô xuất hiện để anh lại được cảm nhận hơi ấm từ những cái ôm của cô. Thế nhưng tất cả chỉ là ảo giác, muốn cũng chẳng được.

"Anh ta đâu còn yêu mình? Tất cả chỉ là dối trá mà thôi! Đều là diễn kịch hết!"

Cô cười chua xót, ánh mắt đượm buồn, nước mắt bắt đầu đọng dần trên khóe mi, chỉ cần cô đồng ý thì nó sẽ rơi xuống bất cứ lúc nào.

Tình yêu đã khiến cô trở nên điên dại, không một ngày nào là không nghĩ đến người con trai đó. Bóng dáng của anh cứ dính chặt lấy cô mà không gì có thể tháo rời ra được. Tại sao cứ phải là Kevin mà không phải người khác? Ông trời thật trớ trêu, đưa cô đến với anh rồi lại tách rời ra như muốn trêu đùa tình yêu của 2 người, để giờ đây cô và anh phải tự hành hạ bản thân, dần vật vờ với những tội lỗi mà mình đã gây ra. Chẳng lẽ cô cứ phải mang sự hành hạ này cho đến khi chết sao?

Xoảng...

- Chết tiệt!

- Sao thế? Lại có chuyện gì à?

- Tại sao cô ấy lại yêu hắn đến vậy? Hắn hơn gì ở tôi? Cô ấy vẫn chưa tỉnh ra sau những gì hắn đã gây ra ỉnh sao?

- Cô ấy ư? À! Có phải cô gái tên Tiểu Vy không?

- Ủ! Tên Kevin khốn kiếp ấy! Tôi chỉ muốn giết chết hắn ta thôi!

- Cậu ghét Kevin đến vậy sao? Bình tĩnh đi! Đằng nào mà Kevin chẳng thất bại dưới tay chúng ta? Tức giận sẽ trở nên hồ đồ đấy!

- Nhưng tôi không thể chịu đựng được! Tôi căm hận hắn ta!

Nụ cười tinh quái thoáng xuất hiện trên khuôn mặt của người đàn ông đã đứng tuổi. Ông ta đẩy cặp kính, rót rượu ra một cái ly khác.

- Mọi chuyện tôi đã chuẩn bị xong rồi! Cậu có thể thực hiện bất cứ lúc nào cậu muốn!

- Cái gì? Ông đã xong rồi ư? Từ lúc nào vậy?

- Cũng mới đây thôi! Cậu cũng biết tôi là người như thế nào rồi đấy! Muốn ép bọn chúng bán cổ phần với giá rẻ thì cũng dễ thôi mà!

Khóe môi anh khẽ nhếch lên. Nhấp một ngụm rượu, anh trầm giọng:

- Tốt lắm! Tôi thực sự khâm phục ông!

- Cậu quá khen rồi! Một phần công lao cũng là của cậu mà!

- Phải rồi! Cuộc họp cổ đông sẽ diễn ra vào tuần sau! Nếu chúng ta thắng, Fashion King sẽ thuộc về chúng ta!

Anh hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, một tòa nhà lớn hiện lên ngay phía trước.

“Kevin! Mà chết chắc rồi!”

- Cô ơi! Cho 1 suất đùi gà rán ạ!

- Vâng! Có ngay!

Càng lúc, số lượng khách càng đông hơn khiến những cô nhân viên không lúc nào được nghỉ ngơi. Ai cũng cảm thấy mệt mỏi, mồ hôi vã rất nhiều trong khi thời tiết đã chuyển sang lạnh giá. Riêng Vy thì khác, cô chẳng cảm thấy nặng nhọc hay gì cả, thậm chí cô còn cảm thấy thích hơn rất nhiều.

- Chị Vy! Đĩa pizza này ở bàn 5 nhé!

- Ủ!

Một người đàn ông mặc quần áo thể thao bước đến, tay cầm một chiếc thẻ rồi trầm giọng:

- Như mọi ngày!

- Vâng!

Vy ngoan ngoãn lấy 8 suất gà rán, 6 pizza và 10 gói khoai tây rán cho người đàn ông này. Ngày nào ông ta cũng đến đây và mua đúng số lượng mà cô vừa lấy. Nhân viên trong cửa hàng ai cũng ngạc nhiên tốt độ khi ông ta lại mua nhiều như thế mà cứ lặp đi lặp lại ngày nào cũng chỉ ngần đó đồ ăn. Tính ra ông ta đến đây cũng đã được 1 tháng. Khi mà cô bắt đầu làm việc ở đây thì cũng là ngày đầu tiên ông ta đến mua đồ ăn.

- Cảm ơn cô!

- Cảm ơn quý khách! Tạm biệt quý khách ạ!

Cô cúi đầu chào lễ phép, đó cũng được gọi là 1 phần công việc của mình. Chờ cho khách đi hẳn thì cô mới được phép vào bên trong để tiếp tục phục vụ người khác.

- Chị Vy!

Cô bé với nước da trắng, tóc màu nâu buộc thấp, mặc quần áo của nhân viên hốt hoảng chạy đến. Trên tay cô là một xấp tiền.

- Sao thế?

- Chị nhìn này! Trong thẻ của ông khách ban nãy có rất nhiều tiền! Từ 1 tháng trước đến bây giờ ông ta đều thanh toán thừa rất nhiều mà ông ta không hề biết. Số tiền thừa lên đến hàng triệu đồng rồi!

- Cái gì? Sao lại thừa nhiều vậy? Mọi người không biết gì sao?

- Em cũng không biết nữa! Bây giờ mới phát hiện ra!

- Đưa cho chị! Phải trả người ta ngay!

Cô giật xấp tiền từ tay cô bé rồi chạy ra ngoài. Cô bắt đầu cảm thấy lo lắng. Cô sợ rằng họ cố tình để thừa lại để làm mất uy tín cho cửa hàng khi số tiền quá lớn như thế.

Từ xa, chiếc Mercedes Benz màu ghi đậu ở bên kia đường, mọi hành động của cô đã tình cờ lọt hết vào tầm mắt của chủ nhân chiếc xe. Anh tháo chiếc kính râm xuống, hai tay day day thái dương, cho dù đã uống canh giã rượu nhưng anh vẫn cảm thấy choáng váng.

- Cậu chủ! Tôi đã xong rồi ạ!

- Tốt! Các anh có thể về trước!

- Vâng thưa cậu chủ!

Vy ngó nghiêng xung quanh để tìm người đàn ông đó. Chen lẫn giữa những người đi đường quả thật chẳng dễ chịu gì, họ cứ chen lấn xô đẩy nhau, cô cảm thấy chật chội và khó thở.

Bỗng một người thanh niên lướt qua, va mạnh khiến cô bị mất đà ngã xuống đất. Khi chưa kịp định hình chuyện gì xảy ra thì số tiền trên tay cô đã hoàn toàn biến mất. Vy hốt hoảng chạy theo hướng của người thanh niên đó. Anh ta đi rất nhanh khiến cô không thể đuổi kịp.

- Cướp! Ai cứu tôi với! Cướp!

Cô hét lên để mong nhận được sự giúp đỡ của ai đó. Nhưng dường như thời gian không cho phép cô làm điều đó. Cô sợ hãi chạy nhanh hết sức, mong đuổi kịp được tên trộm kia.

Tên trộm chạy dọc theo đường lớn rồi chui lủi vào trong một cái ngõ nhỏ của một khu ổ chuột. Cô cứ chạy mãi, chạy mãi, quả thật đường đi ở đây rất rắc rối, ngoằn ngoèo. Khi đã đến ngõ cụt, hắn ta dừng lại, thở dốc. Cô cũng bị mất khá nhiều sức nên cũng không thể chạy tiếp.

- Trả... tiền... đây!

Cô đưa tay ra trước mặt hắn để đòi lại số tiền. Hắn quay mặt lại, nhếch mép cười một cái.

- Tao biết là mày sẽ đến mà!

Vy nhúm mày khó hiểu, cô nhận ra tên trộm không hề nhìn mình mà đang nhìn ai đó ở đằng sau. Cô quay lưng lại, mắt mở to hết cỡ.

- Trả tiền đi!

Giọng nói quen thuộc vang lên. Anh hơi lão đảo tiến về phía tên trộm, đầu vẫn còn khá đau vì ảnh hưởng từ độ mạnh của rượu.

- Ke...Kevin!- Cô mấp máy.

Đường như anh không thèm để ý đến cô, chỉ lạnh nhạt nhìn tên cướp rồi ra lệnh cho hắn.

- Kevin à! Mày tới số rồi!

Khi vừa dứt lời thì đằng sau bắt đầu xuất hiện 6 tên bặm trợn, trên tay chúng là gậy gộc, tuýp nước và những vật dụng gây sát thương lớn.

Tên trộm nhếch mép cười, hắn bước đến, thả xấp tiền trên tay xuống đất.

- Kevin!

- Đừng gọi tên tao! Ghê tởm lắm!

Từ nãy đến giờ, anh chẳng tỏ vẻ gì gọi là sợ hãi khi nhìn thấy sự xuất hiện của bọn chúng. Anh đã biết trước điều này và cũng biết trước được người đứng sau giật dây.

- Có vẻ mày vẫn bình thản nhỉ? Được thôi! Xem mày thế này được bao lâu! Chúng mày đâu! Đánh nó đi!- Hắn phẩy tay.

Sau hiệu lệnh thì ngay lập tức cả 6 tên cùng xông đến. Chúng sử dụng vũ khí đánh anh liên tiếp. Sức của một mình anh không thể đối hết được với cả 6 tên. Hơn nữa trong người anh không có bất cứ vũ khí gì cả.

Bịch...

- Kevinnnnnnnnn...

Vy sợ hãi chạy tới, nhưng chưa kịp đến thì cô đã bị tên trộm kia giữ chặt lấy. Hắn ta vuốt mái tóc của cô, kề mặt mình bên tai cô.

- Buông ra!

- Bình tĩnh nào! Nếu cương không muốn chứng kiến người yêu mình phải chết!

- Kevin!

Cô bỗng nhớ tới giấc mơ đáng sợ đó. Cô sợ nó sẽ trở thành sự thật. Đã có rất nhiều kẻ muốn giết anh để chiếm đoạt chức vụ cùng số tài sản lớn mà anh đang nắm trong tay.

Một tên chạy về phía hắn, khuôn mặt đánh lại tỏ vẻ tức tối:

- Đại ca! Nó lì quá! Đánh nãy giờ mà vẫn chưa ngất!

- Vậy sao?

Hắn rút từ trong túi ra một con dao sắc nhọn, đẩy Vy sang chỗ tên kia.

- Giữ cẩn thận!

- Vâng!

Hắn tiến đến, bọn côn đồ tự động dừng lại rồi lùi sang 2 bên. Xung quanh anh toàn là máu, những vết bầm tím trên khuôn mặt anh khiến cô đau xót. Đôi mắt màu cà phê vẫn nhạt nhòa trong tầm nhìn của cô. Anh chẳng cảm thấy đau, chẳng cảm thấy xót.

Vy bặm môi, cô muốn lao tới che chở cho anh nhưng không được. Hình ảnh của anh trong giấc mơ lại một lần nữa xuất hiện trong tâm trí cô.

Tên trộm ngăm ngửa con dao một hồi lâu rồi giơ ra trước mặt anh.

Anh không trả lời, chỉ lạnh nhạt nhìn hắn, máu càng lúc càng chảy ra nhiều hơn từ khóe miệng của anh. Chúng mạnh tay đến mức khiến anh không thể cử động nổi.

Cô cũng người, câu nói đó... chẳng phải là câu nói của cô vợ trẻ trong giấc mơ của cô sao? Tại sao lại giống nhau đến vậy? Cô nhớ rõ ràng từng chi tiết, từng lời nói trong giấc mơ ấy cho dù đã nhiều ngày trôi qua. Một ác mộng đáng sợ như vậy, cô quên sao nổi?

- Mà nói gì cơ? Tao nghe không rõ!

Một cú đâm mạnh giáng vào mặt tên trộm, hất lão đảo ngã xuống đất, con dao bị rơi khỏi tay hắn. Bọn đàn em chẳng cần ra lệnh cũng tự động xông vào tiếp tục đánh anh.

- Thằng khốn kiếp!

Vụ gào thét trong nước mắt, cô giãy giụa để thoát khỏi tên lực lưỡng kia. Cô cắn mạnh vào tay hắn, đẩy hắn ra rồi lao đến.

- Kevinnnnnnnnnnnnnnnnnn....

- Lôi con kia ra!

Đoàng...

Vy thất thần nhìn Kevin, đôi mắt cô tối sầm lại. Từ xa, một người đàn ông mặc quần áo thể thao chạy đến, trên tay ông ta là một khẩu súng lục đã lên nòng, chắc đó là người đã bắn tên trộm.

Vì số lượng đông và được huấn luyện kĩ càng nên chỉ vài phút sau bọn cướp bặm trợn đã bị đánh gục dưới tay của những người mặc đồ đen. Họ đưa anh vào trong xe, nhanh chóng đến bệnh viện.

478

Cô nắm chặt lấy tay anh, tay kia vuốt nhẹ mái tóc màu hạt dẻ bị dính máu, đôi mắt ươn ướt nhắm lại để cầu nguyện.

118. Chương 59

- Hôm nay 2 cô làm rất tốt! Tôi rất tự hào!
- Cảm ơn chú!- Ngân và Vy đồng thanh.
- À chú Kiên! Hôm nọ chú hứa sẽ may váy cho tôi cơ mà! Váy của tôi đâu?
- O... váy nào nhỉ?- Ông Kiên ngơ ngác.
- Á à! Chú dám quyt váy của tôi à?
- Ai thềm quyt? Váy nào ý nhỉ?
- Không biết đâu!
- Đùa thế thôi chứ tôi thiết kế cho cô rồi! Mai tôi sẽ đưa cho cô!
- Không! Tôi muốn bây giờ cơ!
- Giờ cũng muộn rồi mà! Mai đi!
- Không biết đâu! Nếu chú không đưa cho tôi thì tôi sẽ không giúp chú nữa!
- Thôi được rồi! Đi theo tôi! Một cô quá cơ!
- Ha ha! Có thể chứ! Vy đợi chị tý nha! Tý chị quay lại!
- Ok! Chị đi đi!

Vy ngồi 1 mình trong cánh gà sau sàn diễn, cô nghĩ đến những lời khen không ngớt của mọi người về mình. Cô cũng cảm thấy tự hào khi mình lại có thể làm được như thế! Quả thật rất bất ngờ!

- Sao người mẫu của Fashion King lại phải ngồi đây 1 mình thế này?

1 chàng trai mặc vét đen, 1 tay đút túi quần, tay kia cầm ly rượu vang, người dựa vào tường, đôi mắt màu xám tro nhìn cô 1 cách thích thú.

- Anh làm gì ở đây? Khách không được vào chỗ này!- Vy đuổi khéo.

- Có ai lại đuổi khách của mình đi như thế không?- Anh mỉm cười.

- Hừ!- Cô quay mặt đi.

Anh đến gần cô, kéo ghế lại rồi ngồi ngay đối diện cô, cười nửa miệng.

- Quên tôi rồi sao?

- Tôi phải nhớ anh sao?

- Sao lại không?

- Cái gì?- Vy nhú mày.

- Cô còn nợ tôi 1 lời xin lỗi vì hôm nọ đụng vào tôi cơ mà! Phải nhớ tôi chứ!- Anh nhấp 1 ngụm rượu.

- Đồ dở hơi!

- Hôm nay cô diễn tốt đấy! Tôi thích màn trình diễn ở tổ 4!

Vy đỏ mặt, cô cúi mặt xuống, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt xám tro tinh quái kia.

Khóe miệng anh khẽ nhếch lên.

- Sao vậy?

- Anh có thể ra ngoài được không?

- Không!- Anh tỉnh bơ.

Vy ngẩng mặt lên nhìn anh.

- Tại sao?

- Không thích!

- Thế thì tôi sẽ đi!

Cô bật dậy, đi nhanh ra ngoài.

Đằng sau Vy, 1 chàng trai với mái tóc ngắn màu đen đang bình thản ngồi đó, tay cầm ly rượu từ từ đưa lên môi nhấp 1 ngụm. Đôi mắt màu xám tro nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của cô, khóe miệng nhếch lên.

- Cảm ơn anh!

- Ủ! Cũng muộn lắm rồi! Em đi ngủ đi!

- ...

Huyền Anh chậm rãi bước vào nhà, bên trong không có ai, có lẽ Vy vẫn chưa về.

Cô nằm xuống giường, khẽ thở dài.

Vậy là... anh đã yêu người con gái tên Linh rồi! Cô chẳng bao giờ có cơ hội được đến gần anh.

Huyền Anh cười nhạt.

Sao lại có thể yêu người con trai đã có người khác trong tim rồi cơ chứ? Ngốc quá! Thật ngốc quá! Kể cả Linh đã mất rồi nhưng Duy vẫn chỉ yêu mỗi Linh mà thôi! Huyền Anh cảm thấy mình như người thứ 3 xen vào tình yêu giữa 2 người. 1 người đã khuất, 1 người còn sống... Kể cả như thế nhưng tình yêu thì vẫn có thể duy trì được mãi mãi. Chẳng gì ngăn cản được cả!

Phải rồi! Có lẽ nên quên anh đi! Yêu đơn phương chỉ làm khổ mình mà thôi!

Thôi thì... tình yêu đầu của mình chỉ đến đây thôi vậy!

Cô mỉm cười chua xót rồi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Không biết những giọt nước long lanh khẽ rơi xuống từ khóe mắt của cô từ lúc nào. Ngay cả lúc ngủ, Huyền Anh cũng không ngừng nghĩ về anh.

Có lẽ... cô đã quá yêu anh rồi!

119. Chương 60

- Tình hình thế nào rồi? Bao giờ có thể thực hiện được?

- Yên tâm! Tôi đã thuê người rồi! Cứ theo đúng kế hoạch thôi!

- Tốt lắm! Công nhận ông cũng giỏi thật đấy! Len lỏi vào trong Fashion King bao nhiêu năm mà lại được làm cái chức trưởng phòng nữa chứ!

- Cậu Huy quá khen rồi! Tôi cũng chỉ bình thường thôi mà!

- Sau chuyện này, ông sẽ lập công lớn đấy!

- Tôi biết! Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi xin phép đi trước để chuẩn bị!

- Được! Ông có thể đi!

Người đàn ông trung niên chậm rãi bước ra khỏi phòng.

- Gia Huy à! Tôi thấy tên trưởng phòng này cũng đáng nghi lắm! Chắc chắn hắn sẽ đòi quyền lợi từ chúng ta!

- Yên tâm đi! Tôi đã có cách rồi! Thủ tiêu tên này thì cũng có gì khó? Đợi hắn xong việc cho chúng ta đã, rồi tôi sẽ thưởng cho hắn 1 phần thưởng xứng đáng!

- Đúng là không ai có thể hiểu được cậu! Cậu mưu mô thật đấy!

- Đương nhiên! Có lý do cả mà! Nếu không phải do Hoàng Bảo Minh gây ra thì chuyện cũng không đến mức này!

- Cậu vẫn thù sao?

- Hừ! Cả đời không bao giờ có thể nguôi ngoai được! Có chết tôi cũng phải trả thù cho em gái tôi!

- Tôi hiểu! Tôi sẵn sàng giúp cậu!

- Tôi biết chỉ có anh là luôn giúp tôi khi hoạn nạn mà thôi!

Huy dựa người vào tường, khước miệng nhếch lên thành 1 đường cong, đôi mắt màu xám tro nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Linh à! Chúng ta sắp thành công rồi! Em hãy kiên nhẫn chờ anh nhé! Nhất định anh sẽ trả thù cho em!”

120. Chương 61

- Tối nay mấy giờ chị đi?

- Tầm 6 giờ!

- Đi sớm thế? Chị đã đỡ mệt chưa?

- Đỡ rồi! Chị còn cảm thấy sáng khoái là đằng khác!

- Công nhận tối qua chị xinh thật đấy! Mà em thấy chị và cái chị cao cao gầy gầy hay đi sau chị ý, khuôn mặt của 2 người trang điểm rất khác so với mấy chị người mẫu kia!

- À! Đó là chị Ngân – người cùng tổ chị! Chị và chị ấy được người khác trang điểm riêng cho đấy! Víp chưa?- Vy nháy mắt.

- Điều thế! Làm gì có chuyện được ưu ái đến mức đấy!

- Sao lại không?

- Thế ai trang điểm riêng cho 2 chị?

- À! 1 chị khác trong tổ chị làm đấy! Đẹp không?

- Có! Đẹp lắm ý! Công nhận mấy chị ý có nhiều tài lẻ thật đấy!

- Đương nhiên! Tổ chị toàn thiên tài đó nha!

- Trừ chị ra đúng không?

- Cái gì?- Vy trừng mắt nhìn Huyền Anh.

- Ô em nói sai à? Chị Vy không có tài lẻ! Lêu lêu!- Huyền Anh le lưỡi.

- Không nói chuyện với em nữa! Hứ!

- Lêu lêu!

Kính coong...

- Ai đến thế nhỉ?

- Để em mở cửa cho!- Huyền Anh chạy ra trước.

- Khoan! Nhìn vào cái lỗ nhỏ xem là ai đã! Nhỡ là kẻ cướp thì sao?

- Ủ nhỉ? Quên mất! Tỷ thì chết!

Huyền Anh nhìn vào cái lỗ mà Vy vừa chỉ. Cô hoảng hốt lùi ra đằng sau.

- Sao thế? Kẻ cướp thật à?- Vy run sợ.

Huyền Anh chạy ra chỗ Vy.

- Chị Vy à! Bảo là em không có nhà nhé! Nhớ đấy!

- Sao lại thế?- Vy ngơ ngác.

- Chị ra mở cửa đi! Bằng mọi giá đừng bảo em đang ở nhà! Nha!- Huyền Anh mở tủ quần áo, chui vào trong đó rồi đóng cửa tủ lại.

“Ai mà nó có vẻ sợ thế nhỉ?”

Cạch...

- A!

- Chào bà chị!- Duy đứng dựa vào cửa, 2 tay đút túi quần, đôi mắt màu cà phê lạnh lẽo nhìn cô.

- Em trai Kevin! Cậu đến đây có chuyện gì vậy?

- Huyền Anh có nhà không?

- Huyền Anh á? À... Nó đi chơi với bạn rồi!

- Vậy... tôi vào được không?

- Hả? Vào á? Ồ... nhưng mà...

- Tôi không được vào đây à?

- À! Có! Có chứ! Cậu... cậu vào đi!- Vy cười trừ.

- Cảm ơn!- Duy cười mỉm.

Anh bước vào trong nhà, chậm rãi ngồi lên ghế.

- Cậu uống gì?

- Gì cũng được!

- Vậy chờ tôi chút nha!

Ồ bên trong tủ quần áo...

“Chết tiệt! Sao anh ta lại vào đây thế này? Trời ơi! Trong này ngọt ngào quá! Hơ hơ! Muốn hất xì quá! Không được! Nín đi!”- Huyền Anh lấy tay bịt mũi.

“Ồi! Không nhịn được!”

- Ất xìiiiiiiiiiiiiiiii!

Duy mỉm cười, anh đứng dậy, rút tay túi quần, thong thả đi đến phòng ngủ, nơi chứa cái tủ gỗ đựng quần áo.

“Chết rồi! Trời ơi là trời!”- Huyền Anh lấy tay bịt miệng mình lại.

- Khoan đã!

Duy nhúu mày nhìn Vy đang hốt hải chạy vào.

- Cậu muốn làm gì?

- Tôi nghe thấy có tiếng động trong này!

- À! Đó là... đó là tiếng két két của mắc áo ý mà! Tại cái dây sắt nó cũ lắm rồi! Thỉnh thoảng nó hay kêu lắm!

- Vậy à? Tủ nhà chị cải tiến từ tiếng két két sang tiếng ắt xì à?

Vy đơ người nhìn Duy.

- À! Chắc cậu nghe nhầm ý mà! Làm gì có chuyện đó!

- Đúng! Có lẽ tôi nghe nhầm!

- Đấy! Tôi bảo mà! Thôi ra ngoài uống nước đi!

- Thôi! Tôi phải về rồi!

- Về sớm thế?

- Cũng muộn rồi! Tôi có rất nhiều việc phải làm!

- À.. ừ! Vậy cậu về đi! Khi nào Huyền Anh về thì tôi sẽ chuyển lời cho nó!

- Không cần đâu! Tự tôi sẽ có cách! Tạm biệt!- Anh quay lưng bước đi.

Đợi Duy đi khuất, Vy đập tay vào cánh tủ, Huyền Anh từ từ mở cửa tủ bước ra.

- Phù! May quá! Sợ thật đấy! Tý thì chết!- Huyền Anh thở phào nhẹ nhõm.

- Chị ghét em lắm! Sao em lại phải trốn tránh như thế? Em sợ cậu ta à?

- Không! Chỉ là em không thích gặp anh ta thôi!

- Đúng là...- Vy lắc đầu ngao ngán.

- Cảm ơn chị đã giúp em nha! May quá! Xin lỗi tại ban nãy em không chịu được nên mới hất xì!

- Không sao đâu! Cậu ta không biết là được rồi!

Bên cạnh chiếc BMW hạng sang là chàng trai mặc vét đen, 2 tay đút túi quần, mái tóc hung đỏ ánh lên trong nắng. Anh ngẩng mặt nhìn lên, đôi mắt màu cà phê khẽ nhắm lại.

“Em to gan quá rồi đấy! Dám trốn anh à? Phải trừng phạt em rồi!”- Anh mỉm cười.

- Bây giờ em phải sang nhà Trang!

- Sang nhà Trang?

- Hôm qua về nhà luôn mà không nói sớm với cô ấy, bây giờ em phải sang không thì Trang sẽ lo lắng cho em lắm! Tiện thể sang chơi luôn! Có thể tối nay em sẽ về muộn!

- Thế à? Vậy thì em đi đi! Tối nay chị cũng sẽ về muộn mà! Chị đi ăn liên hoan với tổ của chị!

- Ủầy! Đúng là xong rồi có khác! Sướng ghê!

- Hi hi! Thành công mỹ mãn mà em!- Vy nháy mắt.

121. Chương 62

- Từ hôm qua đến nay con sao vậy?

- Con lo quá mẹ ơi! Không biết Huyền Anh sao rồi? Cả tối qua con chạy đi tìm nhưng không thấy cậu ấy đâu!

- Có lẽ bạn ấy về nhà rồi! Có thể có việc bạn mà con!

- Con cũng nghĩ thế! Vậy nên hôm qua con mới về nhà luôn! Nhưng con vẫn lo lắng!

- Lo gì con? Nếu có gì thì chị gái của Huyền Anh đã gọi điện hỏi con rồi mà! Không gọi nghĩa là Huyền Anh đang ở nhà rồi!

- ... Có lẽ thế!

- Hôm nay là chủ nhật, mẹ muốn nấu 1 bữa thật ngon! Bây giờ con đi chợ với mẹ nha!

- Vâng!- Trang thở dài.

- Chà! Con cá này to thật đấy! Con xem này!

- Vâng! To thật đấy!- Trang gượng cười.

- Mua về rán nha!

- Thế nào cũng được ạ!

- Chị ơi! Bán cho em con cá này!

- Vâng!

- À Trang này! Con đi mua mỳ và nước sốt để về làm mỳ Ý đi! Mẹ rất thích món mỳ Ý con làm!

- Vâng!

Trang chậm rãi đến quầy bán mỳ ống và nước sốt.

- Trang!

Cô giật mình khi nhận ra giọng nói đó.

- Aaaaaaaaa! Huyền Anhhhhhhhhhhhh!- Trang lao vội đến ôm chầm lấy Huyền Anh khiến cô không thở nổi.

- Ồi ời... Cậu làm gì thế? Muốn tớ tắt thở à?- Huyền Anh nói không ra hơi.

- Cậu là đồ đáng ghét! Hôm qua cậu đi đâu hả? Cậu có biết tớ lo cho cậu đến mức nào không?- Trang hét lên.

- Tớ xin lỗi! Hôm qua tớ về sớm có việc! Tớ không có điện thoại nên không thể gọi cho cậu được!

- Thôi không sao! Cậu về là tốt rồi!- Trang cười tí mắt.

- Hôm nay tớ sang nhà cậu ăn cơm nha! Đang thèm món mỳ Ý của cậu đây!

- A! Tớ đang đi mua nguyên liệu đấy! Chờ tớ nhé! Hôm nay tớ sẽ làm nhiều món khác cho cậu lác mắt luôn! Mỳ Ý đã là cái gì?- Trang vỗ ngực.

- Thế á? Woa, Trang giỏi à nha!

- Hi hi!

- Ồ! Đây chẳng phải là cô bé hôm qua sao?

Trang và Huyền Anh quay đầu lại. Trang lập tức nhận ra ngay người đang đứng trước mặt mình. Cô ngạc nhiên xen lẫn ngại ngùng.

- Cháu... cháu chào bác ạ!- Trang lí nhí.

Còn Huyền Anh thì ngơ ngác chẳng hiểu gì.

- Trùng hợp nhỉ? Vậy là chúng ta lại gặp nhau rồi!

- Vâng!- Trang gượng cười.

Đó là bà Tuyết, cô của Đạt, người mà hôm qua đã đổ lỗi cho cô vì tội va vào người bà. Trang nhìn bà, hôm nay trông bà thật giản dị với khuôn mặt mộc, áo sơ mi trắng đơn giản và chiếc quần ống suông. Tuy giản dị nhưng bà vẫn toát lên vẻ quý phái, sự sang trọng của 1 người thành đạt.

- Nghe cô bé này nói cháu nấu ăn rất giỏi?- Bà Tuyết chỉ tay vào Huyền Anh.

- Không đến mức đó đâu ạ!- Cô xua tay.

- Đừng khiêm tốn như thế! Cháu ta rất thích ăn mỳ Ý, nó toàn bắt ta phải khổ sở làm cho nó như thế này đây!- Bà Tuyết thở dài.

- ...

- Có vẻ cháu làm mỳ Ý rất ngon! Khi nào rảnh... cháu có thể sang nấu cho nó 1 bữa hộ ta được không?

- Dạ! Cháu cũng nấu bình thường thôi ạ! Và cũng tùy từng khẩu vị của mỗi người!

-Ồ! Yên tâm đi! Nó thích ăn lắm! Khẩu vị như thế nào nó cũng ăn được hết mà!

- ...

- Ngày mai cháu hãy qua nhà ta nhé!

- Cháu...

- Không sao đâu! Thằng cháu ta nó ngoan lắm! Ta nghĩ cháu cũng biết nó đấy!

- ...

Bà Tuyết lấy từ trong túi ra 1 tờ giấy, đưa cho Trang.

- Đây là địa chỉ nhà cháu ta! Mai cháu nhớ qua nhé! Ta sẽ chờ cháu! Cháu mà không sang thì ta và nó sẽ buồn lắm đấy!

- Dạ... vâng!

- Tốt lắm! Cảm ơn cháu! Ta đi đây!

- Vâng! Cháu... chào bác!

Bà Tuyết quay lưng bước đi, 2 tay cầm rất nhiều túi linh kính đựng đồ ăn.

—

122. Chương 63

- Cậu biết bà ấy à?

- Không!

- Vậy tại sao bà ấy lại nói cô gái ngày hôm qua là như thế nào?

- À! Đó chính là người mà tớ đụng phải tối hôm qua!

- Vậy á! Là bà ta hả? Hay quá! Đang định tìm để trả thù thì lại tự dẫn xác đến!- Huyền Anh xắn tay áo, hùng hổ đi ra ngoài

- Ấy ấy! Cậu làm gì vậy?- Trang giữ tay Huyền Anh.

- Cho bà ta 1 trận! Vì bà ta mà tối qua cậu mới như thế!

- Không phải tại bà ấy đâu! Bà ấy không sai mà!

- Cậu còn bệnh nữa à? Cậu hiền quá đấy Trang ạ!

- Không phải do bà ấy đâu! Đạo này tớ hay bị mệt mà! Chắc hôm qua ằm quá nên tớ mới bị nhức đầu thôi!

- ...

- Kệ đi! Đừng có đánh oan người ta như thế!

- ...

- Huyền Anh!- Trang hét lên.

- Sao?- Cô tỉnh bơ.

- Sao cậu không nói gì thế?

- Ô kìa! Cậu có hỏi tớ đâu nhĩ?- Huyền Anh tỏ vẻ ngây thơ.

- Thôi chịu cậu đấy!

- Mà này! Bà ấy nói cậu biết cháu trai bà ấy là sao? Trong khi cậu không quen bà ấy thì làm sao quen được cháu bà ấy chứ?

- Ủ! Tớ cũng không hiểu! Tớ có biết cháu bà ấy là ai đâu?

- Vậy á? Là nhĩ? Hay là bạn cấp 2 của cậu?

- Hâm à? Cấp 2 thì tớ phải biết chứ!

- Vậy à? Mà trông bà ấy trẻ thế, tớ nghĩ cháu bà ấy chừng cấp 1 là cùng!

- Chuẩn đấy! Tớ cũng nghĩ thế!- Trang cười tít mắt.

- Biết ngay mà! Nhắc đến trẻ con là sáng mắt lên! Lúc nào cũng trẻ con, trẻ con. Tớ chẳng thích trẻ con gì cả! Đôi khi chúng nó hư, đòi hỏi, khóc lóc làm tớ khó chịu!- Huyền Anh bĩu môi.

- Ai bảo cậu thế hả? Trẻ con đáng yêu mà! Tớ đang mong mai sau có thật nhiều cháu để được bế đây!

- Lấy chồng sớm đi! Lúc đấy tha hồ mà bế con cả ngày!- Huyền Anh nháy mắt.

- Chồng cái đầu cậu ý! Còn lâu tớ mới lấy chồng!

- Thôi đi! Chả muốn quá ý chứ!

- Dối cậu rồi!- Trang hét lên.

- Thôi mà! Chín nhối! Làm gì mà nóng thế?- Huyền Anh lay lay tay Trang.

- Thôi không nói với cậu nữa! Mua nhanh còn về làm kẹo mutton!

- Cái đồ...

- Lêu lêu!- Trang le lưỡi.

- Thưa chủ tịch! Tôi đã điều tra về cô bé đó rồi ạ!

- Nói đi!

- Cô bé đó tên là Nguyễn Phương Trang, học lớp 12A trường Royal. Bố cô bé trước là giám đốc công ty Trung Anh.

- Công ty Trung Anh? Đó chẳng phải là công ty con của Duy Anh sao?

- Vâng! Công ty đó vì nợ nần nên phá sản và đã bị Duy Anh thu hồi.

- Ai là người ra lệnh thu hồi công ty đó?

- Là chủ tịch Duy Anh ạ!

- Anh trai ta ư?- Bà Tuyết ngạc nhiên.

- Vâng thưa chủ tịch!

- Sao lại có thể như thế được?

- ...

- Thôi được rồi! Cảm ơn anh! Anh làm rất tốt!

- Cảm ơn chủ tịch! Đó là trách nhiệm của tôi!

Bà Tuyết khẽ thở dài.

“Hóa ra là con gái của giám đốc Trung Anh à? Có vẻ khó đây!”

Bà lấy 2 tay day day thái dương, lông mày hơi nhíu lại vì mệt mỏi.

123. Chương 64

- Sao cậu có vẻ buồn thế hả Huyền Anh?

- ...

- Này!

- ...

- Huyền Anh!

- Hả?- Huyền Anh ngơ ngác quay sang nhìn Trang.

- Cậu làm sao vậy?

- Sao là sao?

- Cậu cứ thần thờ như kiểu bị ma nhập ý!

- Ma nào nhập chứ?

- Cậu có bị mệt hay sốt không?

- Không!

- Thôi cậu vào nhà đi! Mình làm nốt cho! Cũng sắp xong rồi!

- Ừ! Cảm ơn nhé!- Huyền Anh gượng cười.

- Trông cậu có vẻ mệt đấy! Hay tối nay chúng mình đi mua sắm để thay đổi không khí tý đi!

- Đi mua ở đâu?

- Trung tâm Beauty Mall!

- Ủ! Cũng được!

- Cũng cái gì? Quá được ý chứ!

- Vậy ăn tối xong đi luôn nha!

- Dương nhiên!

Tại Beauty Mall...

- Đi ra khu kia chơi không?

- Chỗ đó toàn giày dép thôi! Chán chết! Tớ thích xem áo hơn cơ!

- Nhưng tớ đang cần mua 1 đôi giày bệt!

- Tớ đang cần mua áo phong Oggy!

- Suốt ngày Oggy! Cậu không thấy chán hả Huyền Anh? Mà tớ thấy quần áo của cậu đa số toàn là áo phong hoạt hình thôi! Sao cậu ăn mặc trẻ con vậy?

- Kệ tớ! Sở thích của tớ mà!- Huyền Anh bĩu môi.

- Thế bây giờ tớ ra kia, cậu ở đây mà xem áo!

- Rồi ok! Tớ tập trung ở NEW nhé!

- Ồ!

- Chán quá! Mang tiếng là trung tâm thương mại lớn mà toàn đôi xấu mù!- Trang than thở.

Bỗng cô dừng lại ở 1 gian hàng. Một đôi giày búp bê bằng da chấm bi trắng và có nơ nhỏ xinh xắn đơn điệu ở giữa với đủ các loại màu đã tình cờ lọt vào mắt Trang. Cô đến gần, cầm chiếc giày và ngắm nghía mãi không thấy chán.

- Tôi có thể giúp gì cho quý khách ạ?

- Đôi này bao nhiêu hả chị?

- 1 triệu rưỡi thưa quý khách!

Trang há hốc mồm nhìn cô nhân viên bán hàng.

- 1... 1 triệu rưỡi???

- Vâng! Vì đây là da thật! Hàng này mới nhập sáng nay từ Nhật Bản nên giá thành luôn đắt hơn! Đây là nơi duy nhất bán loại sản phẩm này! Quý khách lên mạng hay tìm ở các trung tâm lớn khác đều không có đâu ạ!

Trang tiếc rẻ nhìn đôi giày búp bê.

Cô miễn cưỡng đặt đôi giày lại đúng vị trí ban đầu rồi đứng dậy.

- Thôi em không mua nữa!- Cô xua tay.

“Ôi tiếc quá! Đôi giày yêu quý! Mình muốn có nó!”- Trang quay đầu lại, nhìn đôi giày với vẻ tiếc nuối.

Cô chán nản đi đến NEW để chờ Huyền Anh.

- Này! Trang!- Huyền Anh lao nhanh về phía cô.

- Hả?- Trang ngơ ngác.

- Áo này đẹp không?

- Đây là Joey trong phim mèo Oggy mà!

- Ủ đúng rồi! Đẹp không? Tớ mặc hợp nhỉ?

- Ủ! Hợp lắm!- Trang cười gượng.

- Sao vậy? Trông cậu có vẻ không vui!

- Đâu có? Tớ vẫn bình thường mà!

- Thế cậu đã chọn được giày chưa?

- À! Ở đây toàn giày xấu chết! Thôi đi về đi!

- Chờ tớ ra thanh toán đã!

- Ừ! Nhanh lên đấy nhé!

“Summer after high school when we first met

We make up in your Mustang to Radiohead

And on my 18th Birthday

We got matching tattoos.

Used to steal your parents’ liquor

And climb to the roof

Talk about our future

like we had a clue

Never plan that one day

I’d be losing you.

And in another life

I would be your girl

We keep all our promises

Be us against the world.

And in another life

I would make you stay

So I don't have to say

You were the one that got away

The one that got away.”

- Woa! Chị Ngân hát hay quá!

- Cảm ơn em! Chị cũng bình thường thôi mà!

- Trời ơi! Ngân mà hát hay á? Như vịt đực ý!- Việt bĩu môi.

- Em thấy chị Ngân hát hay mà! Anh hát hay bằng chị ấy chưa mà đòi chê?

- Mỗi người 1 ý kiến mà! Anh thấy Ngân hát chán chết!

- Còn em thấy chị Ngân hét hay chứ không phải hát hay!- Chi bụm miệng cười.

- 2 anh chị này thật là... không biết cảm thụ âm nhạc gì cả!- Vy lườm nguyệt Chi và Việt.

- Kệ 2 người đó đi Vy! Hứ!- Ngân vênh mặt.

- Ô ồ! Có người dỗi rồi kìa! Anh Việt làm gì đi chứ!- Chi huých tay Việt.

- Ô sao lại là anh?- Việt ngơ ngác.

- Thì từ trước đến nay chỉ có anh là dỗ được chị ý thôi mà! Không anh thì ai vào đây nữa?

- Thôi đi! Tha cho tôi cô nương ơi!

- Nào nào nào mọi người! Ai lên hát đi chứ? Sao không ai dám lên ngoài Ngân và Nhật thể nhỉ?

- Tổ trưởng Hoàng à! Sao tổ trưởng không hát luôn đi còn bắt bọn tôi lên?- Chi than thở.

- Hôm nay tôi bị viêm họng, không hát được! Vậy nên ai hát hay thì lên đi!

- Kevin!

- Gì?

- Anh lên hát đi!- Vy lay lay tay anh.

- Sao lại là tôi?- Kevin ngơ ngác.

- Hôm nọ anh hát Mirrors hay mà! Anh lên đi!

- Hôm đấy chẳng qua là tôi nổi hứng lên thôi! Giờ tôi không rảnh!- Anh xua tay.

- Lên đi mà! Anh hát hay lắm lắm lắm lắm lắm...

- Không là không! Lắm cái gì mà lắm?

- Đi mà! Hát đi! Anh hát hay mà! Tôi thích giọng ca của anh lắm ý!- Vy nhìn Kevin với ánh mắt cún con.

- ...

- Đi mà! Kevin đẹp trai!

Kevin ngạc nhiên nhìn Vy. Đây là lần đầu tiên anh được nghe cô khen nhiều đến mức đấy.

Không biết là khen thật lòng hay khen đều đây?

Nghi lắm!

- Thôi được rồi! Nể đồ Mèo Xù nhà cô lắm đấy nhé!

- Hí hí!- Vy cười tí mắt.

-Ồ!!!- Mọi người cùng đồng thanh khi nhìn thấy Kevin bước lên và cầm lấy micro.

- Giám đốc hát ư?

- Lần đầu tiên tôi thấy giám đốc hát!

- Đúng! Lần đầu tiên trong lịch sử!

Tiếng xì xào, bàn tán bắt đầu vang lên. Vy ngạc nhiên nhìn tất cả mọi người xung quanh. Mọi người chưa từng nghe Kevin hát ư? Làm gì đến mức đấy nhỉ?

—

124. Chương 65

- Sau đây tôi xin hát bài “As long as you love me” của Justin Bieber!

“We’re under pressure

Seven billion people in the world trying to fit in

Keep it together

Smile on your face even though your heart is frowning

But hey now, you know, girl

We both know it’s a cruel world

But I will take my chances.

As long as you love me

- Ừ! Hay quá!

Mọi người ở dưới vỗ tay liên tục sau khi nghe Kevin hát. Anh chậm rãi bỏ cái micro xuống.

- Khoan đã giám đốc! Giám đốc có thể hát thêm 1 bài nữa không?

- Đúng rồi! Đúng rồi! Hát thêm đi giám đốc! Hát thêm đi!- Mọi người cùng đồng thanh.

- Được thôi!- Anh mỉm cười.

“Tên này hát hay thật đấy! Tài năng vậy mà chẳng bao giờ chịu bộc lộ ra! Thích làm thiên tài ẩn dật à? Đúng là dở người! Nếu tài năng như anh ta thì mình đã lên hát mấy chục bài rồi!”- Vy bấu môi nhìn Kevin.

- Bây giờ tôi sẽ hát 1 bài sôi động hơn 1 chút vì nãy giờ toàn hát những bài buồn quá!

- ‘The one that got away’ mà buồn?- Ngân bấu môi.

- Bài đấy nghe cũng buồn mà em!

- Ai bảo anh thế? Nhạc sôi động mà!

- Không đâu em! Đấy chỉ là nhạc thôi! Nhạc chẳng chứng tỏ được gì cả! Quan trọng là ý nghĩa của bài hát!- Việt giảng đạo.

- Không thèm nói với anh nữa!- Ngân giận dỗi quay mặt đi.

- Thôi được rồi! Bài đấy không buồn được chưa?

- Đấy em bảo mà! Chỉ có anh Việt hiểu em thôi nhỉ?- Ngân cười tíu tít.

- Đúng là...- Việt lắc đầu ngao ngán.

“Oh, her eyes, her eyes, make the stars look like they’re not shining

Her hair, her hair, falls perfectly without her trying

She’s so beautiful, and I tell her every day

Yeah, I know, I know, when I compliment her she won't believe me

And it's so, it's so, sad to think that she don't see what I see

But every time she asks me do I look ok, I say

When I see your face, there's not a thing that I would change

Because you're amazing, just the way you are

And when you smile, the whole world stops and stares for a while

Because girl you're amazing, just the way you are. Yeah!

Her lips, her lips, I could kiss them all day if she let me

Her laugh, her laugh, she hates but I think it's so sexy

She's so beautiful, and I tell her every day

Oh, you know, you know, you know, I'd never ask you to change

If perfect's what you're searching for then just stay the same

So, don't even bother asking if you look ok

You know I'll say

When I see your face, there's not a thing that I would change

Because you're amazing, just the way you are

And when you smile, the whole world stops and stares for a while

Because girl you're amazing, just the way you are

The way you are, the way you are

Girl you're amazing, just the way you are

When I see your face, there's not a thing that I would change

Because you're amazing, just the way you are

And when you smile, the whole world stops and stares for a while

Because girl you're amazing, just the way you are. Yeah!"

- Hoan hô! Hay quá!

Tiếng vỗ tay rào rào lại vang lên.

- Nào! Bây giờ thì ai muốn lên hát nào?

- Tôi!

- Tôi!

- Không! Tôi cơ!

Mọi người thi nhau giơ tay. Tổ trưởng Hoàng ngạc nhiên nhìn những cánh tay đang giơ lên và những khuôn mặt hớn hở đang mong được hát. Có lẽ nhờ Kevin mà họ mới có hứng để hát như thế.

- Từng người thôi! Sao nhiều vậy?- Ông Hoàng hoa cả mắt.

- Thế nào? Tôi hát hay chứ?- Kevin nháy mắt nhìn Vy.

- Hay! Hay lắm! Sao anh không lên hát ngay từ đầu?

- Không thích!

- Sao lại không thích?

- Không biết!

- Đúng là dở hơi!

- Cô có biết bài hát ban nãy tôi dành tặng cho ai không?

- Ai?

- Đoán đi!

- À! Dành cho mẹ anh hả?

- Không!

- Bà anh?

- Cô bị hâm à? Cô dịch lời ra và xem bài này là dành cho người như thế nào?

- “Đôi mắt, đôi mắt cô ấy, khiến những vì sao kia mờ nhạt

Mái tóc, mái tóc cô ấy, trắng mượt tự nhiên chẳng cần sửa sang

Cô ấy thật đẹp, và tôi nói vậy với cô ấy hàng ngày

Tôi biết, tôi biết, khi tôi khen ngợi thì cô ấy không hề tin tôi

Và thật, thật đáng buồn khi nghĩ cô ấy không nhận ra những gì tôi thấy...”

Kevin chăm chú nhìn Vy đang nheo mắt nhìn vào và dịch lời bài hát.

- Thế nào? Hiểu chưa?

- À! Dành cho 1 cô gái!

- Bây giờ mới hiểu! Đúng là Mèo Xù kém cỏi!- Kevin khoanh tay trước ngực, bấu môi nhìn Vy.

- Anh... anh...- Vy cứng họng.

- Thôi! Bây giờ tôi chỉ vào ai thì người đó phải lên hát! Không nhượng bộ nữa!- Tổ trưởng Hoàng lên tiếng với vẻ mặt nghiêm trọng.

- Uầy! Chán thế? Tôi còn chưa lên mà!

- Ừ! Tôi cũng thế!

- Cô Vy!

- Hả?- Vy ngơ ngác nhìn ông Hoàng.

- Cô! Lên hát!- Tổ trưởng Hoàng chỉ tay vào cô.

- Ô kìa! Sao lại là tôi? Tôi đâu bảo sẽ lên hát?

- Không biết! Tôi không nghe thấy gì cả! Lên hát!

- Kevin! Cứu tôi!- Vy liếc mắt cầu cứu Kevin, môi mấp máy.

Anh dựa người vào ghế sofa, khoanh tay trước ngực, chân bắt chéo với vẻ thản nhiên.

- Lên hát đi!- Anh hát mặt nhìn cô.

Vy đơ người nhìn anh.

- Cô Vy! Sao còn đứng đó? Lên hát đi!

- O... Tôi... tôi...

- Lên đi! Vòng vo quá!

- Lên đi!- Kevin cười nửa miệng.

- Tôi nhất định sẽ trả thù anh!- Vy trừng mắt nhìn Kevin.

Vy run rẩy lên trên và cầm micro. Mọi người ở dưới im lặng quan sát từng cử chỉ của cô.

- Em... em không biết hát!

- Đừng biện hộ nữa! Em mau hát đi! Xinh xắn thế này mà không biết hát à? Hơi bị điệu đấy!

- Em... em không biết thật mà!

- Hát tạm bài gì đó đi! Không nhất thiết là phải nhạc trẻ, nhạc Hàn, nhạc Mỹ gì gì đó đâu mà!

- Vậy... sau đây em xin hát bài “Một con vịt” ạ!

- Hảảảảảảảảảả??- Mọi người trở mắt nhìn Vy, chỉ trừ 1 người. Thậm chí người đó còn cười thích thú.

- Không còn bài gì khác hả em?

- Thôi được rồi! Hát đi!

- “Một con vịt xòe ra 2 cái cánh

Nó kêu rằng ‘quác quác quác quác quác quác’

Gập hồ nước nó bì bà bì bõm

Lúc lên bờ vẫy cái cánh cho khô!”

Ai cũng bùm miệng cười sau khi nghe cô hát, có người còn cười thành tiếng.

- Trời ơi Vy ơi! Giọng hát của em nghe ngang quá!- Chi xua tay.

Ngân giẫm mạnh vào chân Chi.

- Á! Đau! Chị làm gì vậy? - Chi xuyết xoa.

- Em hâm à? Sao em lại nói thế với Vy?

- Em chỉ nói sự thật thôi mà!- Chi phụng phịu.

- Em chưa từng nghe câu “Sự thật mất lòng” à? Đồ ngốc! Vy là người nhỏ tuổi nhất tổ chúng ta, hơn nữa lại mới vào làm chưa được bao lâu, em hâm nó vừa thôi chứ?

- À! Em hiểu rồi!

- Chị Ngân, chị Chi, anh Việt! Em hát hay không?

- Hay em ạ!

- Ủ! Cũng hay! Giọng em nghe đáng yêu lắm!- Ngân mỉm cười.

- Cũng được!- Việt nói.

- Cảm ơn các anh chị!- Vy sung sướng.

Duy chỉ có Kevin là im lặng, anh chẳng nói gì, chỉ ngồi nhìn Vy đang cười nói với mọi người. Lại 1 lần nữa tim anh đập nhanh khi bắt gặp nụ cười tự nhiên đó của Vy.

Cô ngốc thật đấy! Anh nói vậy rồi mà không biết anh hát bài đấy là dành tặng cho ai. Thậm chí dịch cả lời ra rồi mà vẫn không suy ra được!

Cô còn chẳng thèm để ý khi hát “Just the way you are” anh chỉ nhìn cô mà không nhìn đi đâu khác. Kevin khẽ thở dài nhìn cô.

125. Chương 66

- Tôi đưa cô về nhà nhé!

- Thôi! Tôi đi xe buýt về là được rồi!

- Cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

- 11 giờ! Thì sao?

- Giờ này không có xe buýt đâu!

- ...

- Tôi sẽ đưa cô về tận nhà! Giờ này con gái không nên ở ngoài đường 1 mình!

- Đi cùng anh còn nguy hiểm hơn cả ra ngoài đường 1 mình vào đêm khuya đấy!

- Vậy á? Tôi không nghĩ thế đâu! – Anh ghé sát vào tai cô – Ít ra tôi còn nhẹ tay hơn bọn bắt cóc đấy!

Vy rung mình lùi ra đằng sau. Kevin cười nửa miệng, đút tay túi quần, nghiêng người nhìn cô.

- Thế nào? Có chịu đi không?

- Đi thì đi!- Vy hét lên.

- Đấy! Thế có phải ngoan không?

Vy tức giận mở cửa xe rồi đóng mạnh 1 cách thô bạo.

- Này này này! Tôi bắt đền cô đấy nhé!

- Đền cái đầu anh ý! May là tôi chưa đập nát cái xe của anh đấy!

- Cứ thử đập nát đi! Tôi sẽ cho cô biết thế nào là lễ độ!- Kevin mỉm cười.

- Nhất định mình phải mua được! Tiền của tôi đâu hết rồi nhỉ?

Trang lục lọi khắp phòng mình. Không chỗ nào trong căn phòng là không bị cô xới tung lên.

- A đây rồi! Ôi con lợn yêu quý của tôi!- Trang lôi từ tí trong tủ ra 1 con lợn đất màu đỏ.

- Nhất định vẫn còn tiền!- Cô liên tục lắc lắc con lợn.

- Biết là vẫn còn mà! Ha ha ha ha... Ông trời vẫn chưa ghét mình! Chiều mai đi học về rồi mua luôn! Mong rằng chưa hết hàng! Mua được lúc nào nào hay lúc đó! Nhất định phải mua được cho dù có phải nhảy xuống biển! Đúng rồi!- Trang tự nhủ.

Trang sung sướng ôm chặt lấy con lợn đất màu đỏ.

“Cảm ơn em yêu của chị nha! Biết ngay là sẽ có ngày phải dùng đến em mà!”

- Á á á á á... Tôi muộn học rồi!- Huyền Anh hét lên.

Cô chạy nhanh vào phòng vệ sinh làm VSCN.

- Em không ăn sáng hả Huyền Anh?

- Không ạ! Em muộn quá rồi! Em đi luôn đây!

Cô nhảy lên chiếc xe đạp điện thân yêu của mình rồi phóng đi với tốc độ tối đa.

- Này! Đi cẩn thận không đâm đấy!- Vỵ nói vọng từ đằng sau.

- Chết tiệt! Muộn quá rồi! Tiết đầu là tiết Toán! Bà Toán còn trù mình nữa chứ!

- Đã vậy lại còn bảo: “Nhờ bạn Bảo Duy mà em mới được điểm cao bài kiểm tra 1 tiết như thế! Nếu không có Duy thì em chỉ được điểm dưới trung bình mà thôi!”

- Eo ơi bực thế không biết? Cái gì mà nhờ Duy em mới được điểm cao chứ? Cô biết gì mà nói con như thế? Con tự làm mà! Có phải nhờ hần ta đâu? Mà hần ta được 10, con chỉ được có 8 thôi mà! Nếu chép thì phải được bằng điểm nhau chứ? Hơn nữa con và hần khác đề nhau, cô nói thế mà cũng nói được! Rõ đáng ghét!- Huyền Anh lẩm bẩm 1 mình.

- Thôi! Tập trung lái xe! Nghĩ đến bà ý chỉ khiến mình bực thêm thôi! Tớ đi muộn thế nào cũng bắt xuống phòng giám thị chép lại nội quy hoặc viết bản kiểm điểm hoặc tệ hơn thế!

- Mà bắt công thế nhờ? Đây lần tên Duy đi học muộn quá 2 tiết học, vào lớp còn không thèm xin phép mà chẳng bị làm sao, trong khi mình muộn có 1 phút mà mấy ông bà ý hét lên như kiểu thế giới sắp tận thế không bằng. Thế là thế nào? Ôi tức quá!- Huyền Anh hét lên.

- Huyền Anh à! Có người gửi cho cậu cái này!- Cô gái ngồi sau Huyền Anh đưa cho cô 1 mảnh giấy nhỏ được gấp rất kĩ, hần trong này phải có gì quan trọng lắm.

Cô từ từ mở ra và đọc nội dung bên trong mảnh giấy đó.

“Cuối giờ gặp bọn tao ở vườn hoa phía sau sân trường. Chỉ được đi 1 mình!”

Huyền Anh ngạc nhiên. Cô quay xuống hỏi người phía sau mình:

- Cái này ai đưa cho cậu vậy?
- Tớ không biết đó là ai, tớ chỉ cầm và đưa cho cậu thôi!
- Người đó đưa cho cậu tờ giấy này từ bao giờ?
- Mới thôi! Cách đây 15 phút!!

126. Chương 67

“Chết tiệt! Ai gửi cái này cho mình nhỉ? Mình có gây thù oán cho ai đâu?”

- Huyền Anh!- Trang nhảy chân sáo vào lớp.
- Cô vội đút mẫu giấy vào túi quần.
- A! Trang!
- Tý tan học đi mua giày với tớ ở Beauty Mall không?
- O! Tớ tưởng tối qua cậu chê là giày ở đó không đẹp?
- À! Có mấy đôi cũng đẹp lắm! Tớ nghĩ lại rồi! Tý đi không?
- Xin lỗi cậu nha! Tớ bận rồi! Tý không đi được đâu!
- Chán thế! Đi với tớ đi mà!- Trang phụng phịu.
- Tớ muốn lắm nhưng tớ không thể ý! Tớ bận thật mà!
- Thế thôi tớ đi 1 mình cũng được!

- Ủ!- Huyền Anh mỉm cười.

Reng reng...

- Ôi! Tôi chết mất! Tiết đầu là tiết Toán! Trời ơi chả lẽ tuổi trẻ của tôi bị vùi dập bởi những môn học và mấy bà chần giáo viên này sao?- Trang than thở.

- Chịu khó đi! Tổ cũng ghét bà Toán lắm nhưng bây giờ mà xin đổi giáo viên thì chúng mình ra bã ngay đấy!

- Nhưng học bà này cực hình lắm! Tổ không cam lòng!- Trang nhăn nhó.

- Tổ cũng thế!- Huyền Anh mếu máo.

- Ôi! Bà ấy đến rồi kìa!

- Tạm biệt cậu! Chúc cậu may mắn!

- Chào các em! Bài hôm nay hơi dài nên cô sẽ không kiểm tra miệng!

- Âu zê!- Cả lớp đồng thanh trong niềm hạnh phúc dâng trào.

- Nhưng bù lại, học xong bài này thì lớp ta sẽ có 1 bài kiểm tra 15 phút bao gồm cả bài hôm nọ và bài hôm nay!

- Ôi khônggggggggggg!- Cả lớp hét lên, có người còn suýt “ngất”.

“Biết ngay mà! Riêng bà này thì đừng bao giờ nghĩ đến chuyện được thành thoi! Tha cho hôm nay nhưng hôm sau còn khổ gấp đôi!”- Huyền Anh thở dài.

- Cả lớp trật tự! Mở sách vở ra học bài mới!- Cô giáo đập mạnh tay xuống bàn.

Vừa dứt lời thì cả lớp im bật, chẳng ai bảo ai cũng tự động lấy sách vở ra 1 cách khê khàng nhất, không ai dám ho he gì nữa.

- Em xin phép cô cho em vào lớp!

- Ủ! Em vào đi Duy!- Cô giáo dạy Toán nở 1 nụ cười thân thiện.

“Ôi nhìn kìa! Đáng ghét quá! Thật là bất công!”

- Đây! Cậu có thấy bất công không? Tại sao tên Duy đó đi mượn lại không sao nhỉ? Rõ là thiên vị nhé!- Huyền Anh quay xuống giải bày nỗi bức xúc cho cô bạn bên dưới.

- Đây! Cậu làm sao thế? Đây!- Huyền Anh hươ hươ tay ra trước mặt cô bạn đó.

- Nào bỏ tay ra! Tổ đang ngắm Duy!- Cô gái gạt phăng tay Huyền Anh ra.

Huyền Anh há hốc mồm ngạc nhiên.

Duy chậm rãi đi vào lớp, kéo ghế và ngồi xuống. Có hàng chục con mắt hâm mộ của mấy cô nàng trong lớp đang hướng về anh, chỉ trừ 1 người.

- Ôi đẹp trai quá!

- Ủ! Anh Duy là đẹp trai nhất rồi!

- Ôi anh Duy! Ước gì mình nói chuyện được với anh ấy!

- Ủ công nhận! Nói chuyện được với anh ý thì quả là 1 điều quá khó khăn!

- Sao trên đời này lại có người đẹp trai đến thế nhỉ?

“Anh Duy? Đẹp trai nhất? Nói chuyện được thì quả là 1 vấn đề khó khăn? Lớp mình loạn rồi sao?”- Huyền Anh trở mắt nhìn họ.

- Cả lớp trật tự! Lấy com-pa ra vẽ hình 12 vào vở cho tôi!

- Ôi! Mình không mang com-pa rồi! – Huyền Anh quay xuống – Cho tớ mượn com-pa nha!

- Không! Cậu mơ à? Tổ đang dùng mà!- Cô gái ngồi bàn dưới giấu ngay cái com-pa ra đằng sau.

Duy khẽ mỉm cười, anh ghé sát vào tai cô.

- Em còn non lắm!

- Hứ! Đồ tình vi! Anh thì làm được cái gì mà lên mặt với tôi?- Huyền Anh bĩu môi.

Duy quay xuống, nhìn cô bạn đằng sau với đôi mắt màu cà phê cuốn hút và nụ cười giết người.

- Mình có thể mượn com-pa của bạn được không?

Cô gái đơ người nhìn anh...

1s...

2s...

3s...

4s...

- Mượn com-pa được không?- Anh nhắc lại lần 2.

- Đư... được...- Cô gái lắp bắp, mắt không rời khỏi anh như bị thôi miên, tay cầm cái com-pa từ từ giơ lên trước mặt anh.

- Cảm ơn!- Duy với tay lấy cái com-pa.

Huyền Anh há hốc mồm nhìn anh.

- Anh chơi bắn!

- Đâu có!- Anh tỉnh bơ.

- Không tính cái đó! Anh chơi bắn! Đưa com-pa đây!

- Không!

- Trả com-pa đây! Tôi thấy trước nên tôi được mượn trước!

- Anh xin được nên anh mượn trước!

- Không biết đâu! Đưa cho tôi!- Huyền Anh với tay về phía anh.

- Thôi được rồi! Anh sẽ cho em mượn với 1 điều kiện!

- Nói đi!

- Lại đây!- Duy luồn tay qua eo cô và kéo cô lại gần mình.

- Anh làm cái gì vậy?

- Thực hiện điều kiện!- Anh mỉm cười, mặt gian xảo.

- Tôi đã nói đồng ý đâu?

- ...

- Thả tôi ra!- Huyền Anh giãy nảy.

- Ngồi im!- Duy gần từng chữ, trừng mắt nhìn cô.

Huyền Anh đành ngậm ngùi im lặng, ngoan ngoãn trong vòng tay của anh.

- Em nên biết nghe lời anh!- Duy mỉm cười.

- ...

“May là chúng nó đang mải làm bài tập không thì mình sẽ nát như tương trong nay mai ngay!”- Huyền Anh sợ hãi nhắm tịt mắt lại.

127. Chương 68

Reng reng...

- Thôi tớ về trước đây! Bái bai nhé! Tớ phải đi ngay kéo hết hàng!

- Ừ! Chào cậu nhé!

- Đi theo anh!- Duy cầm tay Huyền Anh.

- Không được! Tôi bận rồi!- Cô gạt tay anh ra.

- Em bận gì?- Duy nhú mào.

- Có việc của tôi! Anh hỏi làm gì?

- ...

- Mai nha! Giờ tôi không thể đi được ý chứ!

Duy không nói gì nữa, cầm cặp và lẳng lặng đi ra ngoài.

- Phù may quá! Đi rồi! Mà hôm nay hấn làm sao thể nhỉ? Đúng là dở hơi!- Huyền Anh bĩu môi.

Cô đi ra vườn hoa sau sân trường theo như mảnh giấy mà cô nhận được lúc mới vào lớp.

Nhưng khi cô đi ra ngoài đó thì không có 1 bóng người nào cả.

- Buồn cười thật! Hẹn mình ra đây rồi lại không đến!

Bốp...

Huyền Anh cảm thấy mọi thứ trước mặt mình mờ dần đi và chuyển thành màu đen, toàn thân bỗng nhẹ tênh. Cô ngã xuống đất và ngất lịm đi.

“Nhanh nhanh nhanh kéo hết mất hàng!”

Trang chạy nhanh hết mức có thể. Mục tiêu của cô bây giờ là đôi giày búp bê đó, nhất định phải có nó ngay lập tức.

“Kia rồi!”

Chỉ còn duy nhất 1 đôi với đúng kích cỡ của cô, còn lại toàn là size chật với rộng. Trang hớn hở và thẳm

cảm ơn trời đã giúp đỡ mình.

Nhưng khi cô vừa cầm lấy đôi giày yêu quý ấy thì có 1 bàn tay khác chạm vào và cũng có ý định mua nó.

- Xin lỗi! Tôi thấy trước! Nó là của tôi!

- Cô mơ à? Nó là của tôi! Tôi thấy trước!

- Tôi thấy trước! Trả đây!

- Không trả!- Người đó giật lấy 1 chiếc giày.

- Á! Đồ khốn kiếp! Trả đây!- Trang lao tới cắn mạnh vào tay chàng trai đang cầm chiếc giày kia.

- Ối! Đau quá!- Anh vội thả chiếc giày ra, ôm lấy cánh tay vừa bị cắn và xuýt xoa trông thật đáng thương.

- Cho chết! Dám tranh giành với tôi à? Hừ!- Trang vênh mặt.

- Cô.. cô dám à?

- Sao lại không? Nhất là loại người như anh!

- Đưa đây mau!

- Không!

- Tôi hỏi lại lần cuối: Có đưa không?

- Không!

- Được rồi!

Chàng trai rút điện thoại từ trong túi ra và gọi cho ai đó.

- Gọi giám đốc lên đây!

Trang ngơ ngác nhìn anh.

- Cô toi đời rồi!- Anh ta cười nhếch mép nhìn cô.

- Toi cái đầu anh! Đồ điên!- Cô bĩu môi.

- Giám đốc mà lên đây thì cô chỉ có nước chết thôi!

- Đồ biến thái! Tôi sợ giám đốc của anh chắc?

- A! Giám đốc kia rồi! Đến nhanh quá!

Trang nheo mắt nhìn người mà chàng trai này gọi là giám đốc. Trông người đó rất quen.

Mái tóc bạch kim đó, khuyên tai đầu lâu màu đen ở bên phải và khuyên màu bạc hình tròn ánh lên ở dưới môi.

Trang hoảng hốt lùi lại ra đằng sau. Cô thả đôi giày xuống đất rồi chạy đi.

- O kìa! Cô chạy đi đâu? Đứng lại mau!

Tại Trang như ù đi, cô chẳng thể nghe thấy gì nữa. Cô chạy đến kệ giày gần đó và trốn, đầu hơi ngó ra để xem tình hình.

- Gọi tôi có chuyện gì?- Dạt lạnh lùng nhìn chàng trai đang đứng cạnh đôi giày.

- Giám... giám đốc... Ban nãy có cô gái cũng muốn mua đôi giày này!

- Vậy à? Thế nên cậu gọi tôi lên đây?

- Không thưa giám đốc! Cô gái đó ngang tàn quá! Cứ khăng khăng đòi đôi giày, đã vậy còn cắn vào tay của tôi nữa!- Chàng trai phụng phịu.

“Tên chết tiệt! Đồ mách lẻo! Ước gì mình có thể cắn nốt được tay kia!”- Trang tức giận nhìn chàng trai đáng thương đó.

- Vậy... cô gái đó đâu rồi?

- Cô ta... chạy rồi! Sau khi nhìn thấy giám đốc thì chạy như bay luôn! Có lẽ do sợ giám đốc đó!

- Vậy sao?- Đạt nhếch mép cười.

- Vâng thưa giám đốc! Hình như chạy hướng kia kìa!- Chàng trai chỉ vào nơi Trang đang trốn.

Đạt chậm rãi đi đến chỗ đó.

“Chết rồi! Đừng đến đây mà! Trời ạ!”- Trang chạy vội ra chỗ cầu thang để đi xuống tầng dưới.

Anh chỉ kịp nhìn hình bóng bé nhỏ mặc đồng phục của trường Royal khuất dần sau cầu thang thôi.

“Vậy là... chúng ta lại gặp nhau rồi!”- Anh mỉm cười.

- Giám đốc! Vậy đôi giày này... tính sao đây?- Chàng trai lấp bắp nhìn Đạt.

- Gói vào! Thanh toán!- Anh lạnh lùng bỏ đi.

- Vâng!

- Nhanh lên đây! Tôi còn phải về nhà!

- Vâng!

128. Chương 69

Huyền Anh tỉnh dậy, trước mặt cô là 1 nơi ẩm ướt, tối om, xung quanh toàn là mạng nhện phủ kín cả căn phòng.

Cô không thể cử động được vì đang bị trói. Huyền Anh cảm thấy choáng váng, có lẽ ban nãy do bị đánh khá mạnh nên bây giờ cô thấy sau gáy đau ê ẩm.

“Đây là đâu? Tại sao mình lại ở đây?”

“Không được! Phải thoát khỏi đây!”

Huyền Anh cố hết sức để cởi trói nhưng không được. Ai đó đã thắt quá chặt.

Kéttttttttt...

Huyền Anh nheo mắt nhìn cái bóng đen cùng thứ ánh sáng đằng sau đang ở trước mặt mình.

Cái bóng đen ấy từ từ đến gần cô, đằng sau còn có nhiều người khác.

Huyền Anh chợt nhận ra người đang đứng trước mặt mình.

Người đó ngồi lên chiếc ghế đối diện cô, cười khẩy.

- Nhớ tao chứ?

- ...

- Ô! Chắc là vẫn nhớ rồi! Biết thế hôm nọ tao đánh cho mày chết luôn đi! Hôm đó sao mình lại tốt bụng thế nhỉ?

- ...

- Tốt bụng để bây giờ quan hệ giữa nó và anh Duy ngày càng thân thiết hơn! Khổ quá đi mất!

- ...

- Sao mày lại có thể trơ trên đến mức đấy? Không quyền rũ được anh Duy thì mày không chịu nổi à?

- Hừ! Hóa ra tất cả là vì Duy?

- Bây giờ mày mới khôn ra được à? Mày bám theo anh Duy là vì tiền đúng không? Tao còn lạ gì những đứa luôn vây xung quanh anh Duy nữa?

- Vậy à? Thế thì mày cũng như thế... Đúng không, Trịnh Thùy Dung?

Chát...

- Con ranh! Mày im đi! Mày biết cái gì mà nói? Hôm nay mày chết chắc rồi! Chúng mày đâu! Đánh nó

chết đi cho tao!

Vừa dứt lời thì cả đám xúm vào nơi Huyền Anh đang bị trói. Lần này thì họ mạnh tay hơn rất nhiều. Huyền Anh cười khẩy nhìn họ, cô chẳng còn cảm thấy đau đớn như hôm trước nữa.

Huyền Anh nhìn cô gái đang ngồi ghé đối diện mình với ánh mắt khinh bỉ, khóe miệng khẽ nhếch lên.

- Khoan đã!

Họ dừng lại.

Dung đứng dậy, ngồi xuống và rút từ trong túi ra 1 cái dao lam.

- Có lẽ 1 vết sẹo trên khuôn mặt của mày sẽ làm anh Duy không còn quan tâm đến mày nữa!

Roẹt.....

Từng dòng máu tươi trên má bên trái của cô dần chảy xuống. Cô đau lắm nhưng không kêu la, không khóc, không gì cả. Cô vẫn nhìn họ với ánh mắt vô cảm xen lẫn sự khinh bỉ.

- Ồ! Vẫn có vẻ thản nhiên quá nhỉ?- Dung cười khẩy nhìn Huyền Anh.

- ...

- Vậy thì đánh tiếp!

Bịch...

Huyền Anh ngã xuống đất, máu vẫn chảy ra không ngừng từ vết rạch trên má cô.

- Thế mà vẫn còn vênh váo được! Mang nước vào đây! Làm cho nó tỉnh lại rồi đánh tiếp! Bây giờ tao phải ra ngoài!

- Vâng!

Cô lấy tay vuốt nhẹ lên má Huyền Anh.

- Chịu khó đi nhé! Do mày cả thôi mà!

Nói rồi Thùy Dung đứng dậy, cô quay lưng bước đi trong tiếng cười sảng khoái.

- Con đi đâu à?

- Con đi ra ngoài có việc ạ!

- Bây giờ con về?

- Mẹ cứ ăn cơm đi! Tầm tối muộn con mới về!

- Con cố gắng về sớm đi nhé! Không được đi lâu đâu đấy!

- Vâng! Con biết mà! Con đi đây!

Trang thở dài bước đi trên con đường quen thuộc.

“Ôi tiếc quá! Vậy là không mua được đôi giày đó rồi!”

Chỉ vì gặp anh mà Trang không thể mua được. Cô không muốn gặp anh chút nào. Càng gặp, cô lại càng cảm thấy thích anh hơn. Anh cứ như là 1 loại nam châm có sức hút lớn vậy. Kể cả đứng xa cũng có thể dễ dàng bị cuốn vào nó.

Cô đã quyết tâm không gặp anh nữa, nếu không thì bản thân cô cũng sẽ là miếng sắt nhỏ bé để bị hút vào cái nam châm đó thôi!

Trang lần theo địa chỉ mà bà Tuyết đưa cho cô ngày hôm qua. Cô cứ nghĩ rằng cháu của bà Tuyết là 1 đứa trẻ con. Dù buồn nhưng cô vẫn hớn hởi đến đó.

Cô thích trẻ con lắm, cứ đứa trẻ nào mà gặp phải cô thì đừng hòng nghĩ đến chuyện thoát khỏi tay cô.

Kính coong...

- Cô là...

- Tôi là Trang, người mà...

- À! Người mà chủ tịch nói, cô vào đi!

Trang tuy không hiểu gì nhưng vẫn đi theo cô gái vừa mở cửa vào nhà.

- Woa!

Trang ngạc nhiên nhìn căn biệt thự to khủng bố này. Đây có khi là 1 tòa lâu đài như trong truyện cổ tích chứ không phải là biệt thự nữa.

“1 đứa trẻ con mà sống trong căn nhà lớn thế này ư? Trời đất ơi!”

- Ta biết là cháu sẽ đến mà!

129. Chương 70

Huyền Anh giật mình quay sang, đó là bà Tuyết, bà đang mỉm cười nhìn cô.

- Cháu... cháu chào bác ạ!- Trang rụt rè.

- Ô! Không phải ngại ngần gì đâu! Cháu vào đây đi! Giúp ta nấu vài món ăn cái!

- Vâng!

- Bác đang nấu món gì thế ạ?

- À! Ta chỉ nấu mấy món đơn giản thôi! Nó không thích ăn mấy món đắt tiền bên ngoài vì tí ti lần được người ta mời ra ngoài ăn nên nó ngán lắm rồi! Tính cách thẳng này lạ thật đấy!

- Chà! May mắn là cháu cũng chỉ biết nấu những món ăn đơn giản chứ sơn hào hải vị thì cháu bó tay rồi!

- Vậy sao? Hay quá! Đạo này tay nghề của ta đang kém, ta cũng già rồi, việc ở công ty ta bận suốt, thời gian đâu ra để nấu nướng? Vậy thì từ nay cháu qua thường xuyên nhé?

- Vâng thưa bác! Cháu sẽ qua thường xuyên! Nhất định em ấy sẽ thích những món ăn mà cháu nấu!- Trang cười tí mắt.

Bà Tuyết khẽ nhú mày nhìn cô.

“Em ấy ư? À phải rồi! Con bé chưa biết mặt thằng Đạt mà!”- Bà mỉm cười.

Trang hớn hờ vừa nấu nướng vừa hát những bài hát của ca sĩ Kindy mà cô thích nhất. Cô không hề biết rằng chỉ vài phút nữa thôi thì người mà cô muốn trốn tránh nhất lại xuất hiện ngay trước mặt cô.

- Xong rồi đấy! Cháu bày ra đĩa đi! Ta không giỏi trang trí lắm đâu!

- Vâng! Bác cứ để cháu!

Cạch...

- Cậu chủ đã về!

- Cô Tuyết đâu?

- Dạ chủ tịch đang trong bếp cùng với 1 cô gái ạ!

- 1 cô gái?- Anh nhú mày.

- Vâng! Họ đang nấu nướng với nhau! Chủ tịch dặn tôi nếu cậu chủ về thì cậu chủ vào trong phòng ăn để chờ!

- Gọi cô Tuyết ra đây!

- Vâng thưa cậu chủ!

- Món này phải bày như thế này mới đẹp!

-Ồ! Ta hiểu rồi! Cháu khéo tay quá!

- Bác quá khen rồi! Cháu đều học từ mẹ cháu cả thôi mà! Chứ cháu cũng vụng lắm, có biết làm cái gì đâu?

- Cháu khiêm tốn quá! Ta thấy cháu nấu ăn khá giỏi mà!

- Cháu cũng bình thường thôi ạ! Bố mẹ cháu đi suốt nên cháu toàn phải ở nhà nấu nướng. Nấu nhiều cũng

quen nên mới lên tay được như thế!

-Ồ!

- Thưa chủ tịch! Cậu chủ đã về rồi ạ! Cậu chủ muốn gặp chủ tịch!

- Được rồi! Về đúng lúc xong hết cả rồi! Ta ra trước nha! Có gì thì cháu cứ bảo mấy cô giúp việc bê ra hộ cho!

- Vâng! Bác cứ ra đi!

“Hí hí! Nhất định em ý sẽ thích mê cho mà xem! Toàn món ngon thế này!”- Trang cười tủm tỉm.

- Xong rồi! Bê ra thôi!

Trang sung sướng cầm khay đựng 3 đĩa mỳ Ý to dùng mang ra ngoài phòng ăn.

- Xin lỗi đã để bác và em trai chờ lâu ạ!

Khi vừa bước vào phòng ăn, đập ngay vào mắt cô là hình ảnh bà Tuyết đang đứng nói chuyện với 1 chàng trai.

Trang mở to mắt nhìn người con trai đó.

Xoảng...

Đĩa cùng khay sứ vỡ tan tành trong tích tắc, đồ ăn vương vãi ra khắp nhà. Bà Tuyết ngạc nhiên nhìn cô.

- Cháu sao vậy?

- ...

- Trang à!

- Cháu... cháu xin phép! Cháu phải về ạ! Giờ cũng muộn rồi!- Cô gượng cười, cởi tạp dề rồi chạy nhanh ra cửa.

- Khoan đã!

Trang khựng lại, khóe mắt cô hơi cay cay.

- Em đã gây ra thì em phải dọn dẹp! Làm mau!- Đạt lạnh lùng ra lệnh.

- ...

- Đạt à! Cháu có cần thiết phải như vậy không? Mấy cô mau ra dọn đi!- Bà Tuyết chỉ vào mấy cô giúp việc đang đứng nhìn Đạt với ánh mắt sợ hãi.

- Ai đụng vào thì tôi sẽ đuổi việc người đó! Tôi bảo em dọn!- Đạt hét lên.

Trang bặm môi, cô quay lại dọn dẹp đồng đĩa vừa đổ vỡ, lau sạch chỗ mỳ Ý vương vãi dưới đất.

Đạt ngồi trên ghế, chân bắt chéo, quan sát từng cử chỉ của cô. Lần này thì cô đừng mong thoát khỏi anh.

Trang cảm nhận như có 1 luồng điện chạy dọc sống lưng. Cô quay mặt ra chỗ khác để không phải nhìn thấy ánh mắt của anh nữa.

Dọn dẹp xong, cô cầm lấy cặp sách của mình rồi đi ra ngoài cửa.

Đạt đứng dậy, anh giữ lấy tay cô, tay kia giật lấy cặp sách của cô rồi ném nó lên ghế.

- Anh làm cái gì vậy? - Trang hét lên.

Anh không trả lời, chỉ cầm tay cô kéo nhanh lên tầng. Anh đập mạnh cửa phòng mình, lôi cô vào trong rồi đóng lại 1 cách đầy thô bạo.

Trang sợ hãi, cô đẩy anh ra rồi cố gắng mở cửa nhưng vô ích.

Đạt ép cô vào tường, anh ghé sát mặt mình vào cô.

- Cuối cùng cũng tìm được em!

- Cái gì? Thả tôi ra!

- Đây là phòng anh! Em không thoát được đâu!

- Anh muốn gì hả?

Đạt vuốt nhẹ lên tóc cô.

- Em có biết là anh đang tìm em không?

- Anh nói nhằm gì vậy?

- Rồi! Anh quyết định công khai theo đuổi em! Từ nay em là của anh!

Trang há hốc mồm nhìn anh.

- Anh... anh nói cái gì?

- Từ nay em là của anh! Có cần anh chứng minh không?- Đạt mỉm cười, mặt gian xảo.

Trang đẩy mạnh anh ra.

- Anh bị điên à?- Cô hét lên.

- Anh không điên! – Anh tiến sát lại gần cô hơn – Anh chỉ muốn em thuộc về anh thôi!

- ...

- Đồng ý đi!

- Không!

- Đồng ý đi mà!

- Không!

- Đã vậy thì anh không chơi với em nữa!- Đạt phụng phịu.

Trang ngạc nhiên nhìn anh. Đây là... Trần Duy Đạt – giám đốc tập đoàn Duy Anh đó ư?

130. Chương 71

- Này! Em có nghe thấy anh nói gì không đó?

- Anh... anh có đúng là... Duy Đạt không?

- Đúng! Chính là anh!

Trang mím môi nhìn anh.

- Sao em cứ nhìn anh thế? Mặt anh dính gì à?

- Anh... bao nhiêu... tuổi?

- 22!

- Anh... học lớp mấy rồi?

- Thôi đi! Em đang cố tình đánh trống lảng phải không?

- Đâu có... chỉ là...

- Nếu như em không đồng ý yêu anh thì anh sẽ không cho em về nhà nữa!

Đạt nhảy lên giường, vớ lấy 1 quyển Doremon để đọc.

- Này! Đừng tưởng là anh dọa được tôi nhé!- Trang vênh vác đi ra mở cửa.

Nhưng rất tiếc, cửa đã bị khóa. vặn mãi mà nó không chịu nhúc nhích.

- Không mở được đâu cưng à! Chìa khóa đây cơ mà!- Đạt hươ hươ chùm chìa khóa ra trước mặt cô.

- Yaaaaaa! Đưa đây!- Cô lao tới.

Bịch...

Trang vấp phải 1 quyển sách dày cộp và kết quả là ngã ngay lên người anh.

Đạt ôm chặt lấy cô.

- Anh làm gì thế? Buông tôi ra!- Trang vùng vẫy.

- Em ầm thế? Mùa đông mà ôm em thì sương phải biết!

- Anh bị hâm à? Thả tôi ra!- Cô hét lên.

- Không thả!

- Thả ra!- Cô đâm liên tiếp vào ngực anh.

- Nào! Để yên cho anh ngủ! Em quậy ít thôi!

- Thả tôi ra!- Cô dùng hết sức mình đẩy anh ra.

Cô đã cố gắng lắm rồi nhưng anh chẳng nhúc nhích tí nào.

Trang bất lực nhìn Đạt, anh đang ngủ rất ngon lành, mặt anh và mặt cô chỉ cách nhau 1cm.

Chưa bao giờ... cô nhìn anh gần thế này vì cô chỉ dám đứng từ xa để ngắm anh thôi.

Chợt Trang nhìn thấy chiếc khuyên màu bạc ở dưới môi của anh. Cô đưa tay lên chạm vào chiếc khuyên đó.

- Em làm gì vậy?- Đạt khẽ mở mắt nhìn cô.

- Bấm thế này mà anh... không đau à?

- Không!

- Ăn cũng không đau?

- Không!

- Uống thì sao?

- Không!

- Hắt hơi?

- Em hỏi vớ vẩn quá! Anh cho em 1 trận bây giờ!

- Tôi không sợ anh đâu! Thả tôi raaaaaaaaaaaaaa!- Cô hét lên.

- Không thả! Tại ôm em ấm quá! Kể cả mùa hè ôm cũng thích!

- Anh... anh...

- Tốt nhất là nằm yên! Nói nữa là anh ôm đến đêm luôn đấy!

Trang sợ hãi nhìn Đạt, anh nói là làm đấy!

- Thôi được rồi! Tôi chấp nhận làm người yêu anh, được chưa?

Đạt bật dậy, sung sướng nhìn cô.

- Thật chứ?

Trang gật đầu miễn cưỡng.

- Âu yêeeeeeeee...- Đạt hét lên rồi ôm chặt lấy cô.

- Này! Tôi không thả được!

- Em nói thật chứ?

- Ừ!

- Rồi nhé! Vậy là từ nay em là của anh rồi!

- Ủ ừ rồi rồi!- Cô phẩy tay.

—

131. Chương 72

- Phải có gì để mừng cho ngày hôm nay chứ nhỉ?- Đạt cười nham hiểm.

- Hả?

Đạt kéo Trang lại gần mình, anh hôn lên môi cô coi như minh chứng cho ngày hôm nay. Trang vì bị hôn bất ngờ nên không kịp phản kháng, cô mở to mắt nhìn anh.

Sau khi môi rời môi, anh mỉm cười nhìn Trang đang đơ mặt nhìn về phía trước.

- Này!- Anh lay nhẹ Trang.

- Này!

- Em bị điếc hả?- Đạt hét lên.

Trang từ từ quay đầu sang nhìn anh.

- Em sao thế?

- Tôi... về đây!

Cô đứng dậy, cầm lấy chìa khóa rồi mở cửa, bước ra khỏi phòng, để lại Đạt với bao sự ngỡ ngàng, khó hiểu.

Trang tiến về phía trước, mắt nhìn thẳng không chút cảm xúc. Trông cô cứ như là người mất hồn vậy.

Đạt lo lắng chạy theo sau cô. Anh gọi mãi mà cô không quay lại mà cũng không trả lời.

- Này!- Anh lay lay vai cô.

Trang nhắm chặt mắt lại 1 lúc rồi sau đó mở ra nhìn anh với ánh mắt tức giận.

- Ai cho phép anh hôn tôi hãaaaaaa??- Cô hét lên.

Đạt bịt tai mình lại, mặt nhăn nhó.

- Trật tự đi nào!

- Khôngggg!!! Tất cả là tại anh!- Cô tiếp tục hét cứ như muốn hành hạ anh vậy.

Anh lao tới bịt miệng cô lại.

- Em trật tự đi được không?

Cô gạt tay anh ra.

- Sao anh dám hôn tôi?

- À! Hóa ra vì anh hôn cứng nên cứng mới như thế hả?

- Tôi về đây!- Trang đẩy anh ra, chạy 1 mạch.

- O Trang! Cháu không ăn à?- Bà Tuyết từ dưới đi lên.

- Cháu phải về!

- Cháu ở lại đi! Về sớm làm gì?

- Cháu xin phép!- Cô cầm lấy cặp rồi phi như bay ra ngoài cửa, bắt 1 cái taxi gần đó.

Trang lấy tay chạm nhẹ lên môi mình, mặt cô bỗng đỏ lên.

“Anh... anh ấy vừa... vừa hôn mình ư?”

Không ngờ mọi chuyện lại diễn ra nhanh thế. Đành lòng là cô thích anh nhưng cô không nghĩ anh lại tỏ tình với cô trước, mặc dù tỏ tình trong 1 hoàn cảnh không được “đẹp” cho lắm.

Trang tự bịt miệng mình lại.

“Chết rồi! Sao lại đồng ý làm người yêu anh ta nhỉ? Còn bố mẹ mình thì sao?”

Giờ mới nhớ ra, cô tự cốc vào đầu để tự trừng phạt cho sự ngốc nghếch của mình.

“Nhưng... kể ra cũng thật thần kì! Anh ấy nói anh ấy tìm mình ư? Khó tin quá!”- Trang khẽ cười.

Có lẽ chuyện anh với gia đình cô bây giờ chẳng còn quan trọng trong cô nữa.

“Thôi thì... mình sẽ giữ bí mật với bố mẹ! Sẽ không ai biết cả! Đúng rồi!”- Trang tự trấn an mình.

- Cô à! Sao cô lại biết Trang?

- À! Nó chính là đứa đã va vào cô hôm nọ đó!

- Vậy sao?

- Ủ! Mà cháu kéo con bé lên tầng làm gì thế?- Bà Tuyết cười nham hiểm.

- Cô ấy chịu làm người yêu cháu rồi!- Anh nhảy lên ghế sofa, dựa lưng vào, đan 2 tay để đằng sau gáy, chân để lên bàn bắt chéo nhau.

- Cái gì? Con bé chịu làm người yêu cháu ư?- Bà Tuyết ngạc nhiên.

- Vâng!- Anh hồn nhiên đáp.

- ...

- Cô sao vậy?

- Cô không sao!

- Vậy cháu ra ăn đây! Đói lắm rồi!

- Ủ ừ! Cháu ra ăn đi kẻo nguội mất!

Đặt dứt tay túi quần, vừa đi vào phòng ăn vừa huýt sáo rất tự nhiên.

Bà Tuyết khẽ nhú mào, dùng 2 tay day day thái dương.

“Chả lẽ... con bé chưa hề biết chuyện gì ư?”

132. Chương 73

“Đã 10 giờ đêm rồi mà con bé Huyền Anh vẫn chưa về là sao nhỉ?”

Vy đi đi lại lại quanh nhà, trong lòng cô không ngừng lo lắng cho Huyền Anh.

Tút tut tut...

- Alô?

- Cho hỏi đây có phải là số của Phương Trang không?

- Vâng! Ai đấy ạ?

- Chị là Vy đây! Em ơi Huyền Anh có ở đó không?

- Không ạ! Bạn ý không sang đây!

- Vậy á?

- Sao thế hả chị?

- Nó không ở nhà suốt cả chiều nay! Chị lo quá!

- Để em gọi thử cho Duy! Sáng nay em về trước nên thấy Duy ở lại cùng Huyền Anh mà! Chắc Huyền Anh đang ở cùng cậu ấy!

- Kể cả thế thì nó cũng phải báo với chị 1 câu chứ? Đằng này nó không về mà cũng không báo gì cả! Chị lo quá!

- Chị yên tâm đi! Em sẽ gọi hỏi Duy!

- Ừ phiền em nhé!

Cạch...

Vy vẫn không cảm thấy an tâm chút nào, cô có 1 linh cảm rất xấu.

Reng reng...

Như bắt được vàng, cô chớp ngay lấy điện thoại và bấm nút nghe.

- Chị Vy à! Nguy to rồi! Huyền Anh không có ở nhà Duy!

- Cái gì?

Cô đánh rơi điện thoại xuống đất, vậy là linh cảm của cô đã đúng.

Huyền Anh có thể đi đâu được ngoài nhà Trang và nhà Duy?

Nhà bố mẹ Huyền Anh xa lắm, không thể đi xe đạp điện tới đó được. Hơn nữa nếu đi đến đó thì Huyền Anh phải báo với cô 1 tiếng chứ!

Không chần chừ thêm, Vy lấy đại 1 cái áo khoác mỏng rồi mở cửa chạy ra ngoài trong sự lo lắng tột độ.

- Em đi đâu?

- ...

Rầm...

Duy vội bước nhanh đến gara và nhảy lên chiếc BMW quen thuộc của mình rồi phóng đi.

Reng reng...

Tiếng chuông điện thoại của Kevin vang lên từng hồi.

- Giúp tôi với! Huyền Anh biến mất rồi!

- Cái gì?

- Xin anh hãy giúp tôi! Con bé mà gặp mệnh hệ gì thì chắc tôi chết mất!

Từ đầu dây bên này anh có thể nghe rõ những tiếng nấc liên hồi của Vy, anh cảm thấy lo lắng.

- Ổ yên đó! Tôi sẽ tới ngay! Cầm đi đâu nghe chưa?

- Tôi không thể! Tôi... không... thể! Tôi... tôi phải... tìm Huyền... Anh!- Giọng cô đứt quãng.

- Cầm cô được đi đâu! Quay trở về nhà đi! Tôi sẽ đến ngay! Lúc đó chúng ta cùng tìm sẽ dễ hơn! Cô không được khóc! Nghe chưa? Huyền Anh sẽ không sao cả!

- ...

Anh không còn nghe thấy gì ở đầu bên kia nữa, chỉ có tiếng khóc nức nở của ai đó cùng với tiếng gió vi vu nghe đến rợn người. Vậy là cô đang ở bên ngoài.

Kevin tức giận ném cái điện thoại xuống đất rồi rồ ga, phóng đi với vận tốc nhanh nhất.

“Chết tiệt! Tại sao em lại cứng đầu như thế?”

- Huyền Anh! Em ở đâu?

- Huyền Anh!

- Huyền Anh!

Vy chạy hết chỗ này đến chỗ khác nhưng chẳng tìm được gì. Xung quanh cô không có 1 bóng người, giờ này đã muộn quá rồi. Cảnh vật rất yên ắng, chỉ có tiếng gió là rõ mồn một cùng những tiếng xào xạc của lá cây mà thôi.

Kevin đến nhà Vy nhưng cô không có nhà. Anh đập mạnh tay vào vô-lăng.

- Đồ Mèo Xù ngốc này! Em có thể đi đâu được chứ?

Bịch...

Mệt, mệt lắm rồi! Cô đã chạy hết sức có thể nhưng chẳng ích gì. Huyền Anh đều không có ở những nơi đó. Vậy cô có thể đi đâu?

Cô nắm chặt tay rồi dấn mạnh xuống đất.

- Chị xin lỗi! Lẽ ra chị nên quan tâm, để ý đến em hơn!

Két...

Kevin mở cửa nhảy xuống xe.

- Đồ ngốc! Tôi bảo cô về nhà sao cô không chịu nghe lời hả?

- ...

- Cô có biết là tôi lo lắng cho cô đến mức nào không?

- Tôi... xin lỗi... Tôi không thể!- Vy run rẩy, nước mắt mắt cứ thế trào ra.

Kevin lao tới ôm chặt lấy cô.

- Đừng khóc nữa! Tôi sẽ giúp cô tìm Huyền Anh!

- Tôi... sợ! Tôi... tôi... sợ Huyền Anh sẽ bị bắt cóc!

- Đừng nói linh tinh! Huyền Anh sẽ không sao cả! Cô phải bình tĩnh lại hiểu không? Chúng ta sẽ cùng đi tìm nó!

- ...

- Vy à!

- ...

Vy đã ngất đi từ lúc nào, anh lay mãi nhưng cô vẫn không tỉnh dậy.

- Chết tiệt!

Kevin đưa cô vào trong xe rồi phóng về nhà.

- Cậu chủ!

- Gọi bà Kim cho tôi!

- Vâng!

Kevin bế xốc Vy đưa lên phòng mình. Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống. Kể cả trong lúc ngủ cô cũng không ngừng khóc, thậm chí cô còn tự cắn môi mình và giãy lên. Anh hoảng hốt cầm chặt lấy tay cô nhưng cô vẫn không chịu yên. Cô cứ cắn môi cho đến khi bật máu.

Kevin xót xa nhìn cô.

“Chỉ còn cách này thôi!”

Anh ghé sát lại gần cô, đặt môi mình lên môi cô, tay thì giữ chặt lấy cô.

Vy cắn vào môi Kevin, anh khẽ nhíu mày vì đau.

Càng lúc cô càng cắn mạnh hơn nhưng anh vẫn cứ giữ như vậy, nhất quyết không rời, nếu không thì cô sẽ tự làm đau mình mất.

Quả nhiên 1 lúc sau, cô không còn cắn anh nữa mà yên lặng, chìm sâu vào trong giấc ngủ.

Kevin từ từ buông cô ra, lấy giấy lau chỗ máu trên môi mình. Anh khẽ thở dài nhìn cô.

“Yên tâm đi! Nhất định anh sẽ tìm giúp em!”

Cạch...

Bà Kim từ ngoài bước vào trong.

- Cậu chủ gọi tôi?

- Hãy huy động toàn bộ lực lượng thám tử và cảnh sát đi tìm cô bé tên Tạ Huyền Anh cho tôi!

- Vâng thưa cậu chủ!

- Bây giờ tôi phải ra ngoài! Hãy chăm sóc cô gái này khi tôi vắng mặt! Không được để xảy ra bất cứ chuyện gì!

- Vâng!

Kevin lạnh lùng đứng dậy, anh cầm lấy chiếc áo khoác trên ghế rồi đi ra ngoài.

133. Chương 74

Ads Trên cánh đồng hoa bồ công anh quen thuộc, 1 chàng trai đang cố gắng tìm kiếm 1 người con gái bằng tất cả sức lực của mình. Không gian rộng rãi tối tăm bị bao phủ bởi lớp sương mù dày đặc và lạnh lẽo của buổi đêm yên tĩnh cũng không thể ngăn cản anh tìm người con gái ấy.

Nhưng vô ích, người đó không hề có ở đây.

- Chết tiệt! Huyền Anh! Em đang ở đâu???- Anh hét lớn.

Đáp lại vẫn chỉ là sự yên lặng của nơi đây.

Duy sức nhớ ra căn nhà gỗ nhỏ gần đây. Anh quay đầu lại, chạy nhanh đến ngôi nhà đó.

Kétttt....

- Huyền Anh!

Không có tiếng trả lời, trong này hoàn toàn trống rỗng và tối om.

Duy bước vào với sự vô vọng, anh nằm lên chiếc giường gỗ nhỏ xinh ấy.

“Em đang ở đâu?”

Anh vất tay lên trán, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

“Nhất định anh sẽ tìm được em!”

- Trang à! Con không đi học sao? Sắp muộn rồi đấy!

- Làm sao con có thể đi được trong khi Huyền Anh vẫn không biết đang ở đâu chứ?

- Con hãy đi học đi! Đừng nghỉ mà ảnh hưởng đến việc học!

- Sao mẹ lại có thể nói thế? Huyền Anh là bạn con! Con không thể bỏ mặc bạn ấy được!

- Cứ đến trường đi! Mẹ tin là chưa ai đã động đến trường con đâu!

Như hiểu được gì đó, Trang chạy lên gác cầm cặp rồi thay quần áo.

“Phải rồi! Mình chưa tìm ở trường! Chị Vy thì tìm ở công viên, siêu thị, trung tâm mua sắm. Tối qua muộn quá nên trường không cho phép ai vào, chắc chắn Duy không thể vào được! Vậy trường học là nơi chưa ai tìm đến!”

“Huyền Anh à! Chờ tớ! Tớ sẽ đến ngay!”

Bộp...

- Cái gì đây?

- Hôm nay đến phiên cậu và Minh Anh trực tuần đấy! Không nhớ à?

- Sao? Hôm nay ư?

- Chứ còn gì nữa? Mau đi đi, chuông rồi đấy! Nhớ phải quan sát kĩ nhé! Không thì lớp mình sẽ bị trừ điểm thi đua đấy! Mà sao giờ này Minh Anh vẫn chưa đến nhỉ?

- Khỏi đi! Tôi sẽ đi 1 mình!

- Cậu đi nổi không Trang? Lớp 12E quậy lắm đấy!

- Không sao! Tôi đi được mà! Đưa sổ trực tuần đây!

- Ừ nhanh lên nhé!

Trang cầm quyển sổ rồi chạy ra ngoài. Như tìm được manh mối gì đó, nơi đầu tiên cô đến chính là lớp 12E.

Sĩ số: 45

Vắng: 6: Thùy Dung, Hương Ly, Thảo My, Minh Phương, Trâm Anh, Quỳnh Anh.

“Đó chẳng phải là những người đột nọ đánh Huyền Anh ư? Không thiếu 1 người!”

“Khoan đã! Thùy Dung? Chết tiệt! Lại là con nhỏ đó!”- Trang nghiêng răng.

“Nhưng cũng chưa thể chứng tỏ được gì! Có thể do chúng nó đi muộn! Tỷ nữa mình sẽ lên kiểm tra lại!”

“Lạnh! Lạnh quá! Hừ hừ...”

Huyền Anh tỉnh dậy, bây giờ cô chẳng còn sức để ngồi dậy được nữa. Cô chợt phát hiện ra mình đang ở trong 1 căn phòng chứa đầy đá lạnh trong khi quần áo trên người cô bị rách tả tơi. Những vết thương trên người cô đều bị cái lạnh của căn phòng làm cho tím bầm lại.

“Lạnh! Ai cứu tôi với!”

Ngay đến cả giọng nói cô cũng không thể nói được, cô đã kiệt sức lắm rồi. Bị bỏ đói, bị đánh cho đến ngất, bị bỏ vào trong 1 căn phòng lạnh trong khi quần áo trên người chẳng che kín được bao nhiêu.

“Duy!”

Huyền Anh dùng hết sức bò đến cánh cửa ở trước mặt mình.

Cạch...

- Ồ! Vẫn chưa chết à? - Dung đứng trước mặt cô, khoanh tay trước ngực nhìn cô với ánh mắt khinh thường.

Cô chẳng còn quan tâm đến những gì tồn tại xung quanh mình nữa, vẫn tiếp tục bò đến chỗ cánh cửa, mong sao thoát ra khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Nhưng cái lạnh thấu xương trong căn phòng này làm cô không thể nào mà di chuyển được trong khi toàn thân đã tê cứng, chân tay không thể nhúc nhích.

134. Chương 75

- Nhìn mày thảm thương quá! Chắc chắc! - Dung lắc đầu.

Huyền Anh ngẩng đầu lên nhìn cô 1 cách khó khăn.

- Khổ chưa kìa! Nhìn cũng không thể làm nổi!

- Thôi! Nó phải ở đây suốt mấy tiếng đồng hồ là cũng khổ lắm rồi! Chúng mày khiêng nó ra đi kéo nó đông cứng thành đá mất! Khổ thân lắm! - Dung ra lệnh cho những cô gái xung quanh.

Huyền Anh được đưa ra ngoài. Vì không thể đi được nên phải cần đến 4 người khiêng ra. Cô thở 1 cách khó nhọc, chân tay cô lạnh cóng, không còn bất cứ cảm giác gì nữa. Hình như cái lạnh đã thấm vào sâu bên trong rồi.

“Duy! Cứu em!”

Người duy nhất mà cô nghĩ đến bây giờ chỉ có anh mà thôi.

Không còn sức nữa, Huyền Anh ngã xuống đất, ngất đi.

- Lại ngất! - Dung thở dài.

- Giờ làm sao hả chị?

- Còn sao nữa? Đưa nó về chỗ cũ, tao muốn tiếp tục hành hạ nó, không thể để cho nó yên được!

- Nhưng nó cũng yếu lắm rồi! Đánh nữa thì...

- Chúng mày im đi! Biết cái gì mà nói? Tao bảo làm là làm! Cấm cãi! Chúng mày có muốn bị thể này không?- Dung chỉ vào Huyền Anh.

- ...

- Nếu không muốn thì câm miệng lại và làm theo những gì tao bảo! Còn nói nữa thì tự biết hậu quả!- Dung quay lưng bước đi.

Những cô gái xung quanh dần dần cảm thấy thương hại cho Huyền Anh và có ánh nhìn không thiện cảm về Dung hơn, mặc dù họ rất sợ cô. Tại sao cô lại có thể ác độc đến thế? Hành hạ Huyền Anh như vậy chưa đủ sao? Không lẽ cô muốn Huyền Anh phải chết?

Họ nhìn nhau 1 lúc rồi chẳng ai bảo ai cũng tự đưa Huyền Anh đi theo sau Dung.

“Đồ nhát chết!”- Dung cười khẩy.

Reng reng...

Chuông ra chơi vừa dứt, Trang đóng sách vở lại, chạy 1 mạch lên tầng 3.

Vẫn vắng đúng 6 người đó, nghỉ học không phép, vậy là rõ rồi!

Trang nắm chặt tay, cắn hận nhìn vào bên trong lớp 12E.

“Nhất định tao sẽ trả thù!”

- Vy đâu?

- Dạ! Cô ấy tỉnh rồi ạ! Cô ấy cứ đòi ra ngoài!

- Không được phép để cô ấy ra ngoài!

- Vâng! Chúng tôi đã ngăn cô ấy rồi ạ!

- Cô không được đi khỏi đây! Đó là lệnh của cậu chủ!

- Suyt! Cậu xin chị hãy giúp tôi! Tôi phải đi tìm em tôi!

- Nhưng cậu chủ không cho phép!

- Tôi xin chị đấy! Em gái tôi đang bị mất tích, tôi phải tìm nó! Tôi sợ nó đang gặp nguy hiểm! Chị hãy để tôi đi đi! Tôi sẽ không nói cho Kevin đâu!

- Nhưng...

- Tôi phải đi đây! Nhất định tôi sẽ quay lại!

Vy men theo mép tường phía sau căn biệt thự để tìm đường trèo ra ngoài. Nhưng chưa kịp nhảy lên thì tay cô đã bị giữ lại. Người đó kéo cô lại và ôm chặt cô vào lòng mình.

- Thả ra! Tôi phải tìm em tôi!- Cô vùng vẫy.

- Sao em lại cứng đầu như vậy hả?

- Huyền Anh đang gặp nguy hiểm! Tôi phải cứu nó!

- Không! Em không được đi đâu hết! Em đừng như vậy nữa được không?

- Thả tôi ra! Chả lẽ anh để yên cho Huyền Anh bị mất tích như vậy sao?

- Tôi đã huy động thám tử và cảnh sát rồi! Họ sẽ tìm ra Huyền Anh sớm thôi! Em không được phép ra ngoài, sẽ rất nguy hiểm cho em!

- Không! Dù có bị làm sao thì nhất định tôi phải tìm cho ra Huyền Anh! Anh không có quyền ngăn cản tôi!

- Em đừng làm khổ mình nữa đi!

- Bỏ ra!- Vy đâm liên tục vào người anh.

- ...

- Tôi phải tìm Huyền Anh...

- Tôi phải tìm Huyền Anh...

- Tôi phải tìm Huyền Anh...

- Con bé cần tôi...

- Huyền Anh...

Mọi cử động của Vy chậm dần, chậm dần rồi dừng hẳn lại.

Anh ôm chặt lấy cô, ánh mắt xót xa nhìn về phía trước.

“Anh xin lỗi! Chỉ còn cách này thì em mới dừng lại được! Nhất định anh sẽ tìm ra Huyền Anh! Xin em đừng như vậy nữa!”

“Học học...

Mệt quá...

Chạy đi đến hết nơi này đến nơi khác rồi mà vẫn chẳng tìm kiếm được manh mối gì!

Không! Nhất định còn thiếu sót ở đâu đó! Rất có thể còn chỗ mà mình chưa đụng tới.

Nhưng đó là ở đâu? Cả 1 ngôi trường khổng lồ thế này, biết đi đâu mà tìm nữa?

Không ổn! 1 mình mình tìm không xong! Phải nhờ đến Duy! Đúng rồi, Duy!”

- Duy! Cứu em!

- Huyền Anh! Em ở đâu?

- Cứu em! Em sợ! Ở đây tối lắm, em sợ!

- Em đang ở đâu?

- Cứu... em... Duy...

- Huyền Anh! Trả lời anh đi! Em đang ở đâu? Anh sẽ đến tìm em!

- ...

- Huyền Anh! Em đâu rồi?

- ...

- Huyền Anh!!!

Duy choàng tỉnh dậy, mồ hôi nhễ nhại. Lại 1 cơn ác mộng đến với anh nhưng lần này lại là 1 người con gái khác.

Không biết giấc mơ này là như thế nào?

Một điềm báo gì chẳng?

Duy chợt nhớ ra điều gì đó...

Căn phòng trong giấc mơ của anh... rất quen thuộc. Nó lớn, bên trong chẳng có 1 cái gì, tối tăm, ẩm ướt, thật đáng sợ!

Phải rồi! Là nó! Chính là căn nhà đó!

Duy bật dậy đi ra ngoài, để lại căn phòng còn vương vấn hơi ẩm và hương thơm dịu nhẹ của anh.

135. Chương 76

Trang dừng lại để lấy sức. Cô đã chạy khá lâu rồi, chạy khắp trường mà chẳng tìm kiếm được cái gì.

Cô thở dài dựa lưng vào tường, ngẩng đầu lên.

“Rốt cuộc thì cậu ở đâu hả Huyền Anh?”

Trang chán nản đi đến phòng vệ sinh để rửa mặt. Nhưng khi chuẩn bị bước vào thì 1 đoạn hội thoại của 2 cô gái học lớp 11 tình cờ lọt vào tai cô.

- Mày ơi! Tao kể cái này nhưng mày phải bí mật không được kể cho ai nhá!

- Ồ! Kể đi! Tao chơi với mày bao nhiêu năm rồi mà mày còn phải cảnh báo tao mấy cái đó nữa! Mày không tin tao à?

- Có! Có chứ!

- Kể đi kể đi!

- Mày còn nhớ hôm qua tao đi học muộn nên bị bắt ở lại trực nhật không?

- Có!

- Lúc tao đi giặt giẻ lau, tao đi qua vườn hoa sau sân trường thì tình cờ nhìn thấy 1 chị nhìn mặt đánh đánh cầm cả 1 cái gậy dài đập mạnh vào đầu của 1 chị khác từ đằng sau đấy!

- Cái gì? Thế á? Thế chị kia có làm sao không?

- đương nhiên là có rồi! Chị ấy bị ngất ngay lúc đó luôn! Khổ thân chị đấy lắm ý! Vừa đánh phát là máu me đầy đầu!

- Thật á? Cái chị cầm gậy đánh trông như thế nào?

- Để tóc nửa ngắn nửa dài màu đỏ, nhìn hơi béo, thấp nữa!

- À! Da đen đen và xăm ở đằng sau gáy đúng không? Ở trên cánh tay cũng xăm hình con rồng nữa!

- Ô! Sau gáy thì tao không biết nhưng trên cánh tay thì đúng có 1 hình xăm nhưng nhìn từ xa nên tao không thấy rõ! Sao mày biết hay vậy?

- Thì tao biết chị đấy mà! Học lớp 12E!

- Lớp 12E á?

- Ủ! Chị ấy đầu gấu lắm! Đụng vào chị ý là không xong đâu!

- Vậy thì khổ thân chị kia quá! Nhìn mặt hiền lành cực ý! Mà này! Tao nghĩ là do anh Duy lớp 12A nên chị Dung đó mới đánh chị kia!

- Anh... anh Duy á?

- Ủ! Từ trước đến nay đa số những người bị chị ý đánh đều dính líu đến anh Duy cả mà!

- Đánh ghen à?

- Đại loại vậy! Tao thích anh Duy lắm đó nhưng không bao giờ dám nói ra, nói là như tử ngay!

- Thế á? Thế chắc tao cũng phải im lặng mất!

- Mày cũng thích anh Duy à?

- Ô! Anh ý thì ai mà chả thích!

- Anh ý đẹp trai nhỉ?

- Hí hí! Quá đẹp trai ý chứ! Mới vào trường tao đã thích rồi, nói gì đến bây giờ!

- Mày giống tao quá! Đúng là bạn thân của tao có khác!

- Ha ha ha...

2 cô gái cứ mãi mê nói chuyện, cười đùa mà không hề biết rằng có 1 người ở bên ngoài đã nghe thấy tất cả.

Trang tức giận nắm mạnh tay vào tường.

“Con nhỏ khôn kiếp! Hóa ra là mày! Tao nhất định sẽ cho mày 1 trận!”- Cô nghiêng răng.

Trang tiếp tục chạy để tìm thêm manh mối. Cô không biết rằng còn 1 nơi khác mà cô chưa hề đụng đến.

“Kia chẳng phải là xe của Duy sao?”

Như bắt được vàng, cô chạy đến chỗ anh, tay đập đập vào cửa kính, thở dốc.

- Tôi đã biết ai là người bắt cóc Huyền Anh rồi!

Duy bước xuống xe, anh xiết chặt lấy vai cô, mắt hằn lên những tia đỏ.

- Huyền Anh bị bắt cóc? Ai? Nói mau!- Anh hét lên.

Trang khẽ nhăn mặt vì đau.

- Đó là... Trịnh Thùy Dung... lớp 12E!

“Trịnh Thùy Dung?”

- Ở đâu?

- Tôi không biết! Tôi đã tìm quanh trường rồi nhưng không thấy gì cả!

Duy buông cô ra rồi chạy ra vườn hoa sau sân trường. Đó là địa điểm đầu tiên mà anh nghĩ đến khi nhắc đến cái tên Trịnh Thùy Dung.

Trang đuổi theo sau anh.

- Tôi đã tìm ở đó rồi nhưng không có gì cả!

- ...

- O...

Trước mặt Trang là 1 căn nhà lớn cũ kĩ ẩn sâu tít bên trong góc tay trái của vườn hoa.

- Đây là...- Cô ngạc nhiên.

Học ở đây gần 3 năm trời mà cô chưa từng biết đến căn nhà cũ kĩ này vì nó luôn bị cây cối xung quanh bao kín. Hơn nữa nó lại ở sâu trong 1 góc tối tăm thế này, làm sao có thể tìm được chứ?

Kết...

Trang chạy vào, trong này chẳng có gì ngoài mạng nhện bao phủ. Có lẽ căn nhà này đã quá lâu rồi không được ai sử dụng đến.

“Đây là đâu? Chẳng lẽ là nhà kho của trường?”

- D...u...y!

Trang chợt nhận ra tiếng gọi thều thào không rõ tiếng của 1 ai đó. Cô lần theo hướng của tiếng gọi.

1 cô gái toàn thân tím bầm, quần áo rách tả tơi, tóc tai bù xù, trên má bên trái có 1 vết sẹo dài bị khô máu lại.

Trang run rẩy đến gần cô gái đó, cô vén tóc của cô gái đó sang 1 bên.

- Huyền... Huyền... Anh!- Giọng Trang đứt quãng khi nhìn thấy cô bạn thân thiết mà cô yêu quý nhất đang ở trong hoàn cảnh như thế này.

- D...u...y!- Huyền Anh cố vươn tay về phía trước.

Duy chậm rãi tiến đến, mỗi bước đi của anh đều thể hiện 1 sự khó nhọc. Anh đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé dính đầy máu ấy.

Anh nhẹ nhàng nâng cô dậy, ôm chặt cô vào lòng.

Huyền Anh chỉ còn biết nhắm mắt lại cảm nhận hơi ấm của anh, tay chân không còn cử động được nữa. Thậm chí khóc cô cũng không thể làm được, cô đã hết nước mắt rồi.

- Anh xin lỗi!

- ...

Duy bế xốc Huyền Anh đưa ra ngoài. Cô khẽ mỉm cười hạnh phúc rồi ngắt lịm đi.

Người mà cô mong chờ nhất... đã tới cứu cô rồi!

- Cậu chủ!- 1 người mặc đồ đen cúi đầu kính cẩn chào anh.

- Trả lại học bạ và bắt hết tất cả những học sinh liên quan đến chuyện này! Còn nữa, thu hồi công ty và nhà ở của gia đình họ Trịnh!

- Vâng thưa cậu chủ!

Duy đưa Huyền Anh vào trong chiếc BMW của mình. Anh xót xa nhìn cô.

“Xin lỗi vì đã để em phải khổ sở!”

Anh đưa cô sát gần mình và hôn lên môi cô thật lâu.

“Những ai... đụng tới em... đều phải chết!”

Anh lia ánh mắt sắc lạnh của mình hướng tới căn nhà kho cũ kĩ đó rồi khẽ nhếch mép.

Vy chạy vào trong bệnh viện với mái tóc bù xù không được chải, quần áo xộc xệch không được chỉnh sửa tử tế.

- Cho hỏi bệnh nhân Tạ Huyền Anh nằm ở phòng nào ạ?

- Xin chờ 1 chút!

- ...

- À đây rồi! Cô Tạ Huyền Anh: phòng 20 tầng 2!

Không chần chừ thêm, cô tiếp tục chạy lên trên tầng 2 mà không hề cảm thấy mệt mỏi.

Cạch...

- Huyền Anh!

Vy nắm lấy bàn tay của Huyền Anh, nước mắt rơi lã chã.

- Chị xin lỗi! Là tại chị! Chị đã không quan tâm đến em!

- ...

- Chị xin lỗi! Xin em hãy tỉnh lại đi Huyền Anh!

- ...

- Em hãy trả lời chị đi mà!

- ...

- Huyền Anh!

- ...

Vy đau khổ nhìn Huyền Anh đang nằm bên cạnh, trên khắp người cô toàn là những vết băng bó.

Bên ngoài cửa, 1 chàng trai đã nhìn thấy tất cả. Đôi mắt màu cà phê tối sầm lại. Hình ảnh của cô trước mặt làm anh nhớ đến cô gái mà anh yêu cách đây 8 năm trước.

Càng nhìn, lòng căm hận của anh đối với những người gây nên chuyện này càng lớn lên gấp trăm, nghìn lần. Anh xiết chặt tay.

136. Chương 77

- Xin anh! Xin anh tha cho em! Em sai rồi! Sẽ không có lần thứ 2 đâu ạ!

Anh lạnh lùng nhìn người con gái đang quỳ trước mặt mình.

Dung sợ hãi khi bắt gặp ánh mắt này của Duy, cô cúi mặt xuống. Đôi mắt màu cà phê lạnh tanh, không chút cảm xúc nhưng ẩn sâu bên trong đó là sự tức giận không ngừng sục sôi, có thể khiến nhiều người đổ máu ngay bây giờ.

Anh từ từ rút khẩu súng từ trong túi, chĩa nó ngay trước mặt cô. Dung mở to mắt nhìn khẩu súng lục trên tay anh, mặt cắt không còn giọt máu.

- Xin anh... Xin anh đừng giết em! E... em... em biết lỗi... rồi... rồi... ạ!

Duy khẽ nhếch mép.

- Cô định giết Huyền Anh?

- Không! Em... không... dám! Cầu... cầu xin anh đừng... đừng giết em!

Pằng...

- Ối!

Dung mím chặt môi ôm lấy bên đùi phải, mồ hôi vã ra như tắm, trên người không ngừng run rẩy.

Duy cúi xuống, giơ 1 con dao lam ra trước mặt cô.

- Phát đạn vừa rồi chỉ là cảnh cáo! Tôi sẽ không giết cô! Như vậy sẽ quá nhẹ nhàng!

- ...

- Tôi muốn cô ném trái gắp đôi những gì mà Huyền Anh phải chịu trong suốt 2 ngày qua!

- ...

Roẹt...

Anh rạch 1 đường khá dài lên cả 2 bên má của Dung, nhưng lần này động tác của anh mạnh mẽ hơn. Anh cứ giữ nguyên cái dao lam trên má của cô như vậy khiến cô đau đớn tột cùng, cô không dám kêu gào cũng không dám khóc, chỉ biết nhắm tịt mắt chịu đựng, cắn chặt môi đến bật máu, 2 tay vẫn ôm lấy cái chân vừa bị trúng đạn của anh.

Nhắc nhẹ cái dao lam dính máu ra, Duy vứt nó xuống đất. Anh lấy ra 1 chiếc khăn và lau đi chút máu đang dính trên tay mình rồi ném thẳng vào cô như đang ghê tởm những gì mình vừa chạm phải.

- Nếu còn tái phạm, viên đạn thứ 2 sẽ không còn ở chân nữa!

Duy rút tay túi quần, thông thả đi ra ngoài. Trước cửa có 3 tên vệ sĩ mặc đồ đen. Ai cũng cúi đầu chào khi anh vừa bước ra.

- Thưa cậu chủ, bây giờ tính sao?

- Thích làm gì thì làm! Và... đốt căn nhà kho!

- Vâng thưa cậu chủ!

Bịch...

Dung ngã xuống đất, cô đã mất khá nhiều máu. Đôi mắt của cô mờ dần đi, chỉ kịp nhìn bóng dáng cao ráo toát lên vẻ lạnh lùng đến ghê rợn của ai đó đang nhạt dần, nhạt dần bởi ánh sáng ban ngày rồi biến mất trong tích tắc.

137. Chương 78

- Đến bao giờ thì Trang mới tỉnh dậy ạ?

- Cái này... cũng không thể biết trước được vì đằng sau đầu của cô ấy bị chấn thương do bị tác động mạnh từ vật cứng, máu mất khá nhiều mà không kịp cầm sớm. Vả lại ở trong phòng lạnh sẽ làm máu bị khô lại nhanh, rất nguy hiểm. Cũng may là chỉ chấn thương nhẹ. Nếu mạnh thì có thể dễ dàng ảnh hưởng đến não bộ và dẫn đến mất trí nhớ!

- Vậy... bạn tôi... sẽ không sao chứ?

- Không sao! Vì nhẹ nên chỉ đau 1 thời gian ngắn rồi sẽ tự động lành lại. Còn việc tỉnh lại thì chỉ còn phụ thuộc vào thời gian. Có rất nhiều trường hợp tầm vài ngày là tỉnh dậy ngay nhưng cũng có nhiều trường hợp phải vài tuần, vài tháng mới tỉnh lại.

- ...

- Hiện tại cô Huyền Anh còn rất yếu do mất sức. Vậy nên khi tỉnh lại thì phải bồi bổ cho cô ấy, không được để cô ấy bị stress không thì sẽ ảnh hưởng đến não bộ của cô ấy!

- Vâng! Tôi hiểu rồi! Cảm ơn bác sĩ!

- Nếu bệnh nhân có bất cứ triệu chứng gì bất thường thì hãy nói cho tôi!

- Vâng!

- Tôi xin phép!

- Chào bác sĩ!

Cạch...

Trang bước vào với túi đựng hoa quả trên tay. Duy đang ngồi đối diện để trông Huyền Anh. Suốt 2 ngày nay anh chỉ ở bên cô không rời dù chỉ 1 giây.

- Cậu nên ăn gì đó đi!

- ...

- Mấy ngày nay cậu đã không ăn, không uống gì rồi! Cậu sẽ kiệt sức mất!

- ...

Trang thở dài, đặt túi hoa quả lên bàn bên cạnh giường bệnh rồi bước ra ngoài.

“Huyền Anh à! 2 hôm nay cậu không tỉnh rồi! Cậu mau tỉnh lại đi chứ!”

Trang ra vườn cây ở trong bệnh viện và kiếm tạm cái ghế đá nào đó để ngồi cho đỡ mỏi.

Chợt có đôi bàn tay của ai đó che đi tầm nhìn của Trang, cô hoảng hốt gạt đôi bàn tay to lớn đó ra nhưng không thể làm được.

- Ai đó? Không đùa đâu!

- ...

- Bỏ ra!- Cô hét lên.

- ...

- Đừng trách tôi...

Bốp...

Trang tung thẳng nắm đấm ra đằng sau mình...

- Á!

Người đó rút tay lại và suýt xoa bên mặt vừa bị “dính chưởng”. Cô bật dậy, quay ra đằng sau để xem kẻ vừa bịt mắt mình là ai.

- O...

- Em là con gái hay con trai vậy? Ôi đau quá!

- Sao... sao anh lại ở đây?- Cô ngạc nhiên.

- Ôi khuôn mặt đẹp trai của tôi!

- Sao anh lại ở đây hả?

- Anh không có quyền đến thăm bạn gái mình à?

- Cái gì?

- Đây là cách chào hỏi của em hả?

- Sao anh biết tôi ở đây? Anh theo dõi tôi phải không?

- ...

- Sao anh dám?

- O kìa! Bạn trai không có quyền đi theo giúp đỡ bạn gái à?- Anh tỉnh bơ.

- Tôi cần anh giúp à? Đúng là dở hơi!- Trang giận dỗi quay mặt sang chỗ khác.

- Thôi mà! Anh xin lỗi!
- ...
- Em đến đây làm gì vậy? Em bị làm sao à?
- Không! Bạn tôi bị ốm, tôi đến chăm sóc!
- Thế sao không vào trong? Ở ngoài này làm gì?
- Có người ở trong đó rồi! Tôi ngồi đây đợi thôi!
- Em có thể đổi cách xưng hô được không?
- Không thích!
- Đổi đi mà!
- Bây giờ tôi không rảnh để nói những chuyện đó đâu!
- Đổi đi mà! Em nhỏ tuổi hơn anh cơ mà! Quên rồi à?
- Không quan tâm!
- Thôi đi! Em không quan tâm nhưng đối với anh nó là cả 1 vấn đề đấy em có biết không?
- Thì sao hả? Mà thôi cũng muộn rồi! Tôi phải về thay đồ và làm bài tập Toán nữa!
- Để anh làm cho! Ngày xưa anh giỏi Toán lắm!- Đạt hí hửng.
- Bất đắc dĩ đường cùng tôi mới phải làm thôi! Tôi ghét môn Toán nhất trên đời và ghét những ai học giỏi Toán!
- O kìa! Em ghét anh sao?
- Ồ đúng rồi đây! Tôi ghét anh! Có sao không?

- Thế hôm nọ em đồng ý làm bạn gái anh thì sao?

- À! Chẳng qua lúc đó anh nhất tôi ở trong phòng anh nên tôi mới phải chấp nhận thôi!

- Em...

- Tôi làm sao?

- Em là đồ đáng ghét! Em gạt anh!

- Giờ anh mới biết à? Mà anh trẻ con ít thôi! Trong phòng thì toàn Doaremon với cả Superman!

- Thì sao chứ? Đó là sở thích của anh mà!

- Anh bao nhiêu tuổi rồi hả? Sao còn thích những cái đó? Lại còn toàn băng đĩa hoạt hình với ảnh hoạt hình dán khắp phòng nữa! Anh có phải là người lớn không?

- Kệ anh chứ! Em ghen tỵ vì không được như anh à?

- Tôi...

- Đừng tưởng anh ngu ngơ không biết gì! Anh đã biết tất cả về em rồi! Thích trẻ con, ghét xem phim hoạt hình, thích ca sĩ Kindy và Justin Timberlake! Số đo 3 vòng 85-62-90, cao 1m62, nặng 48 cân và có 1 nốt ruồi ở...

Trang vội lao tới bịt miệng Đạt lại.

- Suyt! Nói bé thôi!

- Sao thế? Cưng sợ lộ à?- Đạt cười nham hiểm.

- Anh im đi! Sao anh dám điều tra tôi?

- Đây gọi là tìm hiểu cưng ạ!- Anh nhéo má cô.

- Bỏ ra đi! Bây giờ tôi bận rồi! Không có thời gian để đùa giỡn đâu!- Cô đứng phắt dậy.

- Em đi đâu?

- Tôi phải về nhà! Tớ tớ lại quay lại bệnh viện để chăm sóc cho Huyền Anh!

Đạt nắm lấy tay Trang.

- Anh sẽ đưa em về!

- Không cần đâu! Tôi tự về được!

- Anh không quan tâm!

- Bỏ ra đi! Tôi phải về mà!

- Sao em cứng đầu thế nhỉ?

- Kệ tớ!

- Đã vậy...

Đạt nhấc bổng cô lên như nhấc 1 đứa trẻ con. Trang hoảng hốt giãy giụa, mặt cô đỏ bừng lên vì xấu hổ.

- Anh làm gì thế? Thả tớ ra! Yaaaaaaaaa...- Cô dấn liên tục vào người anh.

- Em bị cân sai à? 48 cân gì mà nhẹ như 2 mấy cân thế?

- Thả tớ ra!

- Không nghe thấy gì cả!- Anh vênh mặt.

Đạt đưa cô vào trong xe. Anh nhìn cô rồi cười nham hiểm.

- Thả tớ ra!- Trang cố gắng mở cửa xe.

- Tốt nhất là em nên ngồi im! Nếu không muốn anh đưa về nhà anh và nhốt trong phòng cho đến đêm như hôm nọ!

Trang mím môi nhìn anh, bàn tay đang chạm vào cửa dần dần hạ xuống. Cô thở dài cúi mặt xuống, không dám ho he gì nữa.

Đạt khẽ nhếch mép cười.

- Ngoan đấy!

Cô bỗng rùng mình.

- Sao trong này lạnh thế?

- Lạnh cái gì mà lạnh? Anh thấy bình thường mà!

- Tôi thấy lạnh!

- Đúng là...

Đạt cởi áo khoác của mình ra rồi khoác lên người Trang. Mùi hương cùng hơi ấm của anh hòa quyện vào chiếc áo làm Trang cảm thấy dễ chịu. Cô thích mùi hương này.

“Thơm quá! Mình cũng phải mua cho anh mình 1 lọ nước hoa như thế này mới được!”

- Ê!

- Anh có tên!

- Ủ thì Đạt! Anh dùng nước hoa gì mà thơm thế?

- Em thích à?

- Ủ!- Cô gật đầu.

- Thích lắm không?

- Có!- Trang cười tí mắt.

- Anh không dùng nước hoa bao giờ! Chỉ khi đi đâu quan trọng mới dùng đến thôi!

- Điều thế? Làm sao mà áo anh với người anh lại thơm như xịt nước hoa như thế được?

- Ô kìa! Chẳng lẽ cứ thơm là xịt nước hoa à? Em vào phòng anh rồi đúng không? Có thấy chai nước hoa nào không?

- Không... không có!- Cô lí nhí.

- Vậy là rõ rồi nhé! Anh không dùng nước hoa! Dù sao cũng cảm ơn em đã khen anh!- Anh mỉm cười ẩn ý.

Trang xấu hổ cúi mặt xuống vì biết mình đã bị hố.

“Cứ tưởng dùng nước hoa, hóa ra không dùng! Làm mình cứ khen mãi từ nãy đến giờ! Ôi xấu hổ quá!”

- Sao thế?

- ...

- Ô kìa! Dối anh à? Anh có làm gì sai đâu?

- Không nói chuyện với anh nữa!- Trang bịt tai rồi hét lên.

Đặt lắc đầu ngao ngán.

“Mai sau tôi khổ rồi đây!”

Xe chuyển bánh, Trang tức giận quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, cô lại nhớ đến Huyền Anh. Cứ mỗi lần nhắc đến Huyền Anh cô lại cảm thấy buồn, luôn tự dằn vặt mình.

Lẽ ra lúc đó mình nên ép Huyền Anh đi mua giày cùng.

Lẽ ra lúc đó mình nên giật mẫu giấy mà Huyền Anh giấu đằng sau lưng.

Lẽ ra mình nên cảm thấy nghi ngờ khi Huyền Anh từ chối không đi cùng.

Lẽ ra...

Hàng loạt những ý nghĩ vẩn vơ cứ mâu thuẫn với nhau trong đầu Trang. Gì thì gì tất cả cũng đã qua rồi,

có nhớ lại cũng chẳng giải quyết được gì.

“Thôi! Huyền Anh về là may mắn lắm rồi! Quên hết đi! Quên hết đi!”

“Không được! Tất cả là tại mình! Sao lại có thể quên được cơ chứ? Mình sai mà! Mình đã không chú ý hơn đến Huyền Anh! Phải rồi! Là tại mình! Là tại mình!”

“Nhất định mình phải bù đắp cho Huyền Anh! Và phải xin lỗi Huyền Anh nữa!”

“Liệu Huyền Anh có tha thứ cho mình không? Mình lo quá!”

“Không sao! Huyền Anh là người tốt! Chắc chắn Huyền Anh sẽ tha thứ cho mình mà! Don’t worry!”

“Không được! Dù cho Huyền Anh có tha thứ thì mình cũng không thể tha thứ cho mình. Mình là đứa bạn tồi tệ!”

Trang tự cốc vào đầu mình vài phát để quên đi những ý nghĩ đó. Nhưng càng làm vậy thì sự dằn vặt bản thân càng lấn át cô nhiều hơn. Vậy nên bây giờ trong đầu cô chỉ toàn xuất hiện những câu hỏi cô tự đặt ra để trách chính mình mà thôi.

Đạt mỉm cười. Tuy đang lái xe nhưng này giờ anh đã nhìn thấy tất cả. Những hành động ngốc nghếch, dở hơi của cô đã lọt hết vào mắt anh.

Trang cứ mãi đấu tranh với suy nghĩ của mình mà không biết rằng đã đến nơi từ lúc nào.

—

138. Chương 79

Cộc cộc cộc...

- Này!

- ...

- Này!

- ...

- Em bị điếc hả?- Đạt hét lên.

Trang giật bản mình, cô quay ra thì thấy anh đang đứng ngoài, tay không ngừng đập cửa xe.

- Em này giờ bị làm sao vậy? Có bị đơ ở đâu không?

- Xuống đây làm gì? Đã đến nơi đâu?

Đạt lườm nguýt cô rồi hít 1 hơi dài. Anh mở cửa xe, với người vào tháo dây an toàn ra cho cô.

- Ô kìa! Anh làm gì thế?- Trang sợ hãi đẩy anh ra.

- Em thích ở trong xe anh à?

Cô nhú mồm nhìn anh.

- Đến nơi rồi bé ạ!- Anh tránh sang 1 bên để cô có thể thấy rõ hơn.

Căn nhà 2 tầng đơn sơ với 1 khoảng sân bé và 2 chậu cây to đứng ở 2 bên cửa ra vào. Ở giữa cửa chính còn có 1 chiếc chuông gió hình trái tim rất bắt mắt. Bên ngoài được sơn màu xanh nước biển đậm, bên trong được sơn màu trắng. Chỉ riêng tầng 2 có phòng của Trang là được sơn màu hồng nhạt.

“Đúng là nhà mình rồi! Sao mình lại không để ý nhỉ? Điên mất!”

Cạch...

Cánh cửa mở ra, 1 người phụ nữ với nước da bánh mật, khuôn mặt trái xoan, tóc búi cao. Bà mặc chiếc áo cổ tròn và quần lửng màu đen, đeo tạp dề bước ra cùng 1 người đàn ông mặc vest đen đeo cà vạt kẻ màu xanh coban, mái tóc ngắn đã điểm vài sợi bạc do ảnh hưởng từ tuổi tác. Người phụ nữ chỉnh sửa cà vạt cho người đàn ông ấy, họ vừa nói chuyện vừa cười đùa.

Trang hoảng hốt khi nhìn thấy họ, cô kéo Đạt vào trong xe, đóng cửa lại rồi ôm chặt lấy anh.

- Em làm gì vậy?- Đạt ngạc nhiên.

- Suyt!- Cô ra hiệu.

Người phụ nữ đến gần xe của Đạt, bà đập đập cửa kính.

- Cháu ơi! Không được đỗ xe ở đây!

“Chết rồi!”

Không chần chừ thêm, Trang lấy 2 tay ôm lấy đầu anh rồi nhắm mắt lại, kê môi mình vào môi anh, giữ cho thật chặt. Đạt mở to mắt nhìn cô. Chiếc khuyên bạc dưới môi khẽ ánh lên mặc dù hiện tại nó đang ép sát vào cằm của Trang.

Người phụ nữ đơ người khi nhìn thấy cảnh này. Bà trấn tĩnh bản thân mình, hít vào thở ra thật sâu.

“Có lẽ mình không nên làm phiền! Giới trẻ bây giờ thật là...”- Bà mỉm cười rồi bước vào trong nhà, đóng cửa lại.

Cạch...

“Phù may quá! Đi rồi!”

Trang đẩy Đạt ra khi cánh cửa vừa được khép lại. Cô thấy khó thở và chợt nhận ra ai đó đang ôm mình rất chặt.

- Ừm... ừm...

Cô không thể nói được vì môi đã bị khóa lại bởi người kia rồi. Trang hoảng hốt đẩy anh ra, nhưng càng đẩy ra thì anh càng ôm chặt lấy cô hơn, hôn mạnh hơn, cứ như muốn chiếm đoạt hoàn toàn bờ môi của cô vậy. Trang bất lực thả lỏng người, đành phải chờ người kia tự buông ra thôi!

“Có ai cứu tôi không?”

Trang nhắm chặt mắt lại, trong lòng không ngừng mong chờ 1 người tốt bụng nào đó đẩy cái tên “tham hôn” kia ra để giải thoát cho cô.

“Oh

I've been travellin' on this road too long

Just tryna find my way back home

The old me is dead and gone, dead and gone...”

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc của anh cứ vang lên liên hồi. Anh nhăn nhó buông cô ra, cầm chiếc điện thoại lên và thầm nguyện rửa người nào dám gọi vào lúc này.

“Gọi gì thế không biết? Không thấy người ta đang bận à?”- Anh thở dài.

- Alô?

- Vâng! Tý nữa cháu mới về!

- Bây giờ cháu đang bận lắm! Cô gọi chẳng đúng lúc gì cả!- Anh phụng phịu như 1 đứa trẻ con.

- Vâng! Cháu chào cô!

Trang giận tím mặt khi nhìn anh vẫn còn rất thản nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Sao anh dám...- Trang giơ tay định đánh anh.

Nhưng quá trễ, anh nhanh tay hơn cô. Trang giơ nốt tay kia nhưng rồi cũng bị giữ lại khi cô chưa kịp hành động. Cô vùng vẫy khi cả 2 tay đều bị anh giữ lấy. Trông cô chẳng khác gì 1 người chuẩn bị đi tù, còn người giam cầm cô không ai khác chính là anh.

- Này nhé! Đừng có dùng bạo lực với anh nếu em không muốn bị HÔN như ban nãy!- Anh nhấn mạnh, mặt gian xảo.

Trang đờ người nhìn nụ cười cuốn hút nhưng bên trong lại chất chứa sự nham hiểm đến nổi da gà của anh. Cô khẽ rùng mình khi liên tưởng đến ban nãy.

Cũng may là ban nãy có bà Tuyết gọi điện đến để giục anh về vì chuyện công việc. Nếu không thì chắc cô sẽ phải nhịn đói đến đêm hoặc là phải nhập viện cùng Huyền Anh vì ngộp thở mất. Trông anh gầy như vậy, có vẻ ốm yếu như vậy mà khỏe phát gớm, chỉ được mỗi chiều cao thôi!

Đặt mím cười nhìn Trang đang dần mặt ra như đang suy nghĩ gì đó. Trông cô chẳng khác gì người mất hồn. Chắc cô đang nghĩ về anh rồi đây!

Anh hạ nhẹ 1 tiếng, khẽ lắng giọng.

- Này!

Trang sực tỉnh, cô quay sang nhìn anh với ánh mắt hình viên đạn. Lại 1 lần nữa anh mắc cười vì khuôn mặt giận dữ kiểu trẻ con của cô.

- Anh cười cái gì chứ? Tôi ghét anh! Tôi muốn đánh chết anh! Tại sao anh dám hôn tôi hả?

- E hèm! Em nên xem xét lại câu nói của em! Ai là người hôn anh trước?

Trang nhìn anh 1 cách khó hiểu. Rồi như sực nhớ ra gì đó, cô đỏ mặt, vội mở cửa xe.

- Ô kìa! Đi đâu thế?

- Tôi phải về!

Trang cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn anh và cũng không để anh nhìn khuôn mặt đang đỏ lựng lên vì xấu hổ của mình. Cô cởi vội chiếc áo khoác ra rồi đưa cho anh.

- Trả anh này! Cảm ơn!

- Ô kìa! Không hôn tiếp à?

- Hôn cái đầu anh!

Cô lấy 2 tay che mặt, chạy thẳng vào trong nhà, không dám quay đầu ra đằng sau để nhìn anh nữa.

Rầm...

Đạt lắc đầu ngao ngán khi nhìn cô đang “hành hạ” cánh cửa gỗ nhỏ bé tội nghiệp. Thậm chí 2 cái chậu cây kia cũng có thể dễ dàng bị đổ vỡ bởi bàn tay ẩn chứa sự tức giận của “bà chằn Phương Trang” kia cho dù nó có to lớn đến đâu đi chăng nữa.

“Đúng là con gái!”- Anh thở dài.

139. Chương 80

Trang rón rén bước vào trong nhà. Khi không thấy ai, cô mới chạy 1 mạch lên tầng.

- Con về rồi đấy à? Huyền Anh đã tỉnh lại chưa?

Trang mím môi, cô từ từ quay lại rồi mỉm cười với người phụ nữ đang đứng trước mặt mình.

- Chưa mẹ ạ!

- Haiz! Khổ thân quá! Con tắm rửa rồi làm bài tập đi! Mẹ sẽ nấu cháo để mang cho Huyền Anh!

- Vâng! Con cảm ơn mẹ Quỳnh!- Cô cười xòa.

Bà lạnh lùng vào trong phòng bếp, Trang thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng mình đã bị lộ.

“Cái kim trong bọc sẽ có ngày lòi ra”, chẳng gì có thể giấu được mãi dù bản thân có giỏi đến đâu. Bà Quỳnh rất tinh ý và thông minh trong khá nhiều lĩnh vực. Hơn nữa bà lại dày dặn kinh nghiệm vì đã từng trải nhiều. Vậy nên chuyện cô và Đạt đang yêu nhau sớm muộn gì bà cũng biết.

Trang cũng rất muốn nói cho mẹ nhưng cô không đủ can đảm. Cô sợ bố mẹ sẽ ngăn cản không cho cô và Đạt gặp nhau nữa. Tình cảm của cô dành cho anh ngày một nhiều hơn. Mặc dù bên ngoài cô vẫn luôn giả vờ không muốn gặp anh, chứ thực ra nếu không được gặp anh 1 lần trong ngày thì trái tim cô cứ như bị ai đó xiết chặt vậy.

Cô thả mình vào trong chiếc bồn tắm và nhắm mắt thư giãn. Cô chợt nhớ đến lúc này khi cô và Đạt ở trong xe.

Trang khẽ mỉm cười, đây là lần thứ 2 cô và anh hôn nhau rồi. Cho dù con số 2 là rất ít nhưng đối với cô đó là cả 1 vấn đề.

Cô ngồi thẳng dậy, chống tay vào thành bồn, suy nghĩ rất vớ vẩn.

“Liệu anh ý có yêu mình thật không nhỉ? Anh ý đẹp trai như thế thì thiếu gì gái theo? Còn mình thì xấu òm, chắc anh ý không yêu đâu!”- Trang thở dài.

Cô luôn tự ti về bản thân mình như vậy. Cô nghĩ rằng cô không xứng đáng với anh chỉ vì mình rất... xấu. Cô không xinh đẹp như những người khác. Nói thật thì cũng chẳng ưa nhìn. Nhưng đôi mắt to tròn màu đen của cô lại là tâm điểm của sự chú ý. Ai cũng bảo đôi mắt của cô rất đẹp, đẹp hơn cả đôi mắt của mẹ cô. Nhưng khi Trang soi gương để kiểm chứng lời khen của mọi người thì cô chẳng cảm thấy nó đẹp gì cả. 1 đôi mắt vô hồn, chẳng có cảm xúc như vậy mà gọi là đẹp ư? Cô cười chua xót, chẳng lẽ mọi người không thể khen giỏi hơn được sao?

Tắm xong, cô bước ra ngoài với sự mệt mỏi. Cô từ từ nằm xuống giường, mắt hơi nhắm lại.

Cộc cộc cộc...

- Mẹ Quỳnh đây!

Trang ngạc nhiên, cô bật dậy và nhìn ra ngoài cửa 1 cách khó hiểu.

“Sao mẹ lại lên đây?”

Bình tâm lại 1 chút, cô từ từ đứng dậy và chạy ra mở cửa.

Cạch...

- Mẹ! Mẹ chưa ăn gì sao?- Trang mỉm cười.

- Mẹ không đói!

Bà Quỳnh nở 1 nụ cười hiền lành nhìn cô con gái yêu quý. Nhưng nhìn vào ai cũng biết đó chỉ là nụ cười gượng gạo, ẩn chứa sự xót xa bên trong đó. Nụ cười trên môi Trang tắt ngấm. Cô đóng cửa lại 1 cách chậm chạp.

- Mẹ lên đây tìm gì à?- Trang hỏi 1 cách cộc lốc.

Bà Quỳnh im lặng, 2 tay đặt lên đùi khẽ nắm chặt lại.

- Mẹ à!- Cô vẫn kiên nhẫn gọi bà.

- Ban nãy, mẹ có nhìn thấy 1 đôi đang hôn nhau ở trước cửa nhà mình!

Trang mở to mắt, cô mím chặt môi, nín thở nhìn bà. Cô sợ bà đã biết được gì đó.

Bà Quỳnh quay sang mỉm cười với cô, một nụ cười mà hàng ngày bà luôn dành cho cô và gia đình. Nhưng bây giờ, đối với cô, nụ cười đó như đang dò xét suy nghĩ và ánh mắt của cô, cô lại cảm thấy sợ nụ cười này, rất sợ! Tay Trang nắm chặt lấy ga giường.

Dù trong hoàn cảnh nào đi chăng nữa, bà Quỳnh cũng có thể đoán được người đối diện mình có nói dối hay không thông qua đôi mắt và hành động của người đó. Vậy nên Trang luôn cẩn thận khi nói chuyện với mẹ.

- Vì thế mà mẹ lên đây?

- Không! Cô gái trong đôi yêu nhau đó rất giống con!

Trang im lặng. Cô không nghĩ mọi chuyện lại được phơi bày ra nhanh thế. Cô còn chưa kịp sẵn sàng để đối diện với ba mẹ. Không! Mọi chuyện không thể kết thúc dễ dàng như thế được! Không phải bây giờ!

Trang nhắm mắt lại, thở 1 cách khó nhọc.

- Vậy à?

- Ừ!

- Thế thì sao hả mẹ?

Nụ cười trên môi bà Quỳnh nhanh chóng bị dập tắt bởi câu hỏi vô cảm của cô con gái. Đạo này cô rất hay có những hành động lạ kì, cứ như là đang giấu bà điều gì đó mà bà không biết. Những khi bà mượn điện thoại của cô thì cô lại gắt lên, giật lấy cái điện thoại rồi chạy lên phòng mình. Cô không cho phép bất cứ ai vào phòng và luôn khóa chặt cửa lại. Từ trước đến nay cô chưa bao giờ như vậy. Đối với bà, Trang là 1 đứa con ngoan, rất nghe lời cha mẹ. Thái độ của cô gần đây làm bà rất nghi ngờ.

Trang cảm thấy như có 1 luồng điện chạy dọc sống lưng. Cô lo sợ khi bắt gặp ánh mắt ấy của bà. Cổ họng cô như đông cứng lại, đôi mắt đen láy hiện rõ mòn một tội lỗi của mình.

- ...

- Cơm sắp chín rồi! Con chuẩn bị xuống ăn đi!

Bà đứng dậy, lặng lẽ ra mở cửa, khuôn mặt lạnh tanh không chút cảm xúc.

Trang ngồi trên giường, ánh mắt đờn buồn theo dõi từng hành động của người phụ nữ trước mặt mình cho đến khi cánh cửa phòng dần khép lại.

“Con xin lỗi!”

Những giọt nước mắt khế rơi xuống từ hàng mi của cô từ lúc nào. Trang giơ tay gạt nhẹ những giọt nước mắt đó đi. Cô quay sang, với lấy con gấu bông màu hồng ở đầu giường rồi ôm chặt lấy nó.

- Chị sai đúng không em? Là chị sai đúng không?

- Chị phải làm thế nào bây giờ? Chị sợ lắm!

- Chị rất yêu anh ấy nhưng không dám nói cho bố mẹ! Chị sợ bố mẹ sẽ buồn và thất vọng về chị! Sợ lắm!

Hức hức...

Trang gục đầu vào con gấu khóc nức nở, người cô run rẩy bám chặt lấy nó, mái tóc xoăn tự nhiên xõa xuống che đi khuôn mặt trái xoan cùng những giọt nước vẫn còn đang vương vãn trên đôi má hồng hào và hàng mi đen cong vút.

—

140. Chương 81

Trong 1 căn biệt thự lớn được thiết kế theo kiểu hiện đại, một chàng trai với mái tóc màu hạt dẻ đang ngồi trên bàn làm việc với đồng giấy tờ lộn xộn, những ngón tay thon dài đang quay quay bút rất điều luyện, khuôn mặt lộ rõ sự mệt mỏi vì đã thức trắng nhiều đêm liền. Đã mấy ngày nay anh chẳng được nghỉ ngơi chút nào, chỉ có làm việc và làm việc.

Chợt có 1 bàn tay nhỏ nhắn của ai đó đặt lên vai anh.

- Đến giờ rồi!

Anh khẽ thở dài, đôi mắt màu cà phê nhắm nghiền lại. Anh lấy tay day day thái dương để xóa tan đi cơn nhức đầu đáng ghét luôn làm khổ mình. Nhưng người ấy không hề hiểu cho sự mệt mỏi của anh, vẫn cứ giục giã anh liên tục.

- Huyền Anh đang đợi!

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của người ấy, từ từ đứng dậy, quay sang nhìn cô gái với đôi mắt đang bị sưng, mái tóc bù xù. Anh vuốt nhẹ mái tóc cô, mỉm cười.

- Chờ tôi 1 chút!

- Không chờ được!

Anh đến gần, ôm lấy cô, đôi mắt lộ rõ vẻ ưu phiền, mệt mỏi. Chuyện công việc nhiều đã đành, giờ đây cả cô gái đang ở cạnh mình còn bị ốm mà không chịu ăn uống gì. Cứ hờ ra là lại đòi đến bệnh viện, khi ở bệnh viện thì phải dỗ mãi mới chịu về.

Anh biết là cô rất buồn, cô khóc rất nhiều. Chỉ có anh mới được đến gần cô, dỗ dành được cô, còn lại thì

đừng hòng!

Cô đẩy anh ra, đôi mắt hiện rõ sự tức giận mặc dù nó bị sưng rất to.

- Giờ không phải lúc! Tôi cần đến bệnh viện!

- ...

- Nếu anh không đưa được thì tôi sẽ tự đi!

Khi cô chưa kịp bước đi thì bàn tay của cô đã bị anh giữ lại. Anh xiết chặt lấy tay cô, trầm giọng 1 cách đáng sợ.

- Tôi đã nói em không được phép ra ngoài 1 mình!

Cô nhìn anh với ánh mắt vô cảm cho dù tay cô đang đỏ lên vì bị bàn tay to lớn của anh xiết chặt. Khóe miệng khẽ nhếch lên.

- Anh quan trọng tôi hơn cả tính mạng của Huyền Anh ư?

- Huyền Anh đã có Duy rồi! Em không cần phải đến nữa!

Cô trừng mắt nhìn anh.

- Tại sao tôi lại không phải đến? Huyền Anh là em tôi! Anh có quyền gì mà giam cầm tôi như thế? Vì sao anh lại làm thế với tôi?- Cô hét lên, đôi mắt rơm rớm nước mắt.

- Im lặng và ở nhà!- Anh gằn giọng.

Cô quay lại với lấy 1 cái kéo gần đó, kê lên cổ mình, mắt hằn lên những tia đỏ.

- Nếu anh không nói! Tôi sẽ chết trước mặt anh! Chắc anh muốn tôi chết đi phải không?

Anh hoảng hốt nhìn đầu nhọn của cái kéo đã dần dần đâm vào da thịt của cô, máu bắt đầu rơi xuống từng giọt, từng giọt.

- Bỏ cái đó xuống!

- Không! Anh hãy nói đi! Tại sao?

Anh im lặng nhìn cô, bây giờ anh chẳng biết phải nói như thế nào để cô chịu bỏ cái thứ sắc nhọn đáng sợ kia xuống. Anh nghiêng rằng, môi hơi mấp máy thành tiếng.

- Vì... anh yêu em!

Cô mở to mắt nhìn người con trai đứng trước mặt mình.

Cạch...

Cái kéo trên tay cô rơi xuống, trên đầu kéo còn bị dính ít máu. Anh ấy vừa nói gì cơ? Mình có nghe lầm không? Anh ấy... nói... yêu... mình ư? Có phải mình bị ảo giác không?

Cô đưa tay lên ôm lấy vết thương nhẹ trên cổ. Xót! Xót quá! Bây giờ cô mới cảm thấy đau, bây giờ cô mới cảm thấy xót. Anh đến gần cô, đặt 2 tay lên vai cô, đôi mắt màu cà phê hiện lên sự đau khổ khi nhìn người con gái mình yêu trong bộ dạng như thế này.

- Anh yêu em Vy à! Xin em đừng dại dột nữa!- Anh lẳng giọng.

“Không! Chỉ là lời nói dối! Anh ta làm vậy chỉ để mình không được nghĩ quẩn thôi!”- Cô lắc đầu nguầy nguậy khi nghe những lời anh nói.

“Không tin!”

Cô đẩy anh ra, nhặt lấy chiếc kéo nằm lăn lóc dưới đất lên, giơ ra trước mặt anh.

- Tôi không tin! Anh nói dối! Tôi không tin!

Lần này thì sự tức giận đã xâm chiếm khắp người anh. Anh giật lấy cái kéo từ tay cô rồi vút nó xuống đất. Anh cầm lấy tay cô kéo lên tầng.

Rầm...

Anh đập mạnh cửa phòng mình để nó được mở ra, lôi cô vào bên trong rồi đóng chặt cửa lại.

- Kevin! Thả tôi ra!- Cô vùng vằng.

Anh không nói gì, bây giờ anh chẳng thể kiềm chế được cơn tức giận đang sục sôi trong người nữa. Anh giữ chặt lấy cô, ánh mắt sắc lẹm xoáy sâu vào đôi mắt của người con gái đang đứng đối diện.

- Thả tôi ra!

Cô dùng hết sức đẩy anh ra nhưng không được. Sức lực yếu ớt của cô không bao giờ có thể lại được với anh, nhất là bây giờ.

Không chần chừ thêm, anh ghì đầu cô sát vào mình, hôn cô 1 cách thô bạo. Cô nhắm chặt mắt lại, 2 tay không ngừng đẩy anh ra.

- Ừ... ừ...ừ...ừ...

Chợt Kevin mở mắt ra, xô cô ngã xuống giường.

- Thế đã đủ chứng tỏ chưa?

Vy bặm môi nhìn anh, tay cầm lấy cái gối ném vào người anh. Kevin chớp lấy cái gối, gần giọng.

- Đừng để tôi tức lên! Tôi không biết kiềm chế đâu! Tôi có thể làm được hơn thế đấy!

- ...

Anh bước đến mở cánh cửa, quay đầu lại ra lệnh cho cô.

- Đừng nghĩ đến chuyện bước ra khỏi căn phòng này khi chưa được sự cho phép của tôi!

Rầm...

Vy chạy tới đập cửa, miệng không ngừng gào thét.

Khi đã kiệt sức, cô bất lực đến bên giường của anh, gục xuống khóc nức nở. Hương thơm của anh vẫn còn vương lại trên chiếc ga giường với 2 màu đơn điệu là trắng và đen. Một mùi hương rất đặc trưng và dễ chịu. Cô bật dậy, nhảy xuống giường. Cứ nghĩ thấy mùi này lại nghĩ đến anh – cái tên đáng ghét dám cấm đoán cô. Cô quyết tâm cả đêm nay sẽ không ngủ để không phải nhìn thấy cái “tên” đó nữa!

“Mình sẽ thức! Mình sẽ thức!”

141. Chương 82

Cạch...

Anh đứng trước cửa, ánh sáng của dây hành lang phản chiếu hình bóng cao lớn của 1 người con trai in rõ mồn một trong căn phòng rộng rãi nhưng tối om. Anh khẽ nhúm mày khi nhìn lên trên giường mình, không hề có ai nằm ở đó.

Bất đầu cảm thấy lo lắng, anh chạy vào bên trong, bật đèn lên, sự sợ hãi khi để mắt cô không ngừng xâm chiếm tâm trí anh.

Ở dưới đất, cạnh tủ đựng quần áo là 1 cô gái đang ngồi thu lu lại, đầu gục xuống 2 cánh tay để ngủ. Nhìn cái dáng cam chịu của cô làm anh không khỏi buồn cười. Anh vuốt ngực tự trấn an mình.

“Phải rồi! Mình đã khóa cửa rất kĩ! Cô ấy không thể đi đâu được!”

Anh đến gần cô, bế xốc rồi đặt lên giường mình. Anh vuốt nhẹ mái tóc của cô, ngồi bên cạnh để được ngắm rõ hơn. Mặc dù ngày nào anh cũng đều được nhìn trộm cô như thế này nhưng nhìn mãi mà không biết chán. Anh có thể ngắm cô suốt cả ngày. Chợt anh nhìn thấy vết thương vẫn còn đang dính ít máu khô ở trên cổ của cô. Anh thở dài đứng dậy, đi đến lấy băng gạc và miếng dán.

“Em mà chết thì mai sau anh sống thế nào hả?”

Anh dán miếng băng vào vết thương ấy, khẽ lắc đầu vì cô đại dột quá! Đâu đến mức phải dọa tự tử để anh phải sợ hãi như thế? Anh chẳng sợ gì cả, chỉ sợ mất cô thôi! Đường như ai đó không hiểu được điều đó, cứ dọa chết trước mặt anh.

Anh nằm xuống bên cạnh cô, tay vén tóc mái qua bên tai để cô đỡ cảm thấy khó chịu khi cứ bị tóc vướng vào mặt. Dù đang trong bộ dạng nhếch nhác nhưng cô vẫn không khỏi cuốn hút kể cả lúc ngủ. Đôi môi cánh đào đỏ hồng tự nhiên hơi cong xuống, đôi mắt sưng vù nhắm lại lộ rõ hàng mi đen dài, làn da trắng hồng khó bắt nắng vẫn có thể thấy rõ mồn một kể cả đang ở trong bóng tối.

Kevin bật dậy, anh vuốt ngực, thở hổn hển.

“Chết tiệt! Mình không thể!”

Anh bất giác quay sang nhìn cô, vuốt nhẹ mái tóc ngắn bù xù đáng yêu. Trong lòng tự nhủ không được phép làm như thế.

“Em làm anh phát điên! Anh sẽ không thể kiềm chế được khi nhìn thấy em mất!”

Anh cầm tạm 1 cái gối rồi nhảy xuống giường, mở cửa bước ra ngoài.

“Nếu còn nhìn thấy cô ấy lần nữa! Mình sẽ không tự chủ được bản thân!”

Anh xuống phòng khách, đặt cái gối lên và nằm tạm bợ ở đó. Anh quyết tâm không dám nhìn cô lúc ngủ nữa, nếu không thì anh sẽ làm 1 việc mà trời đất không thể dung tha. Từ bé đến giờ anh chưa bao giờ phải khổ sở thế này. Đối với 1 công tử nhà giàu, cầm trong tay quyền lực cao lớn gần như là nhất mà lại phải cam chịu ngủ ở cái ghế của phòng khách như thế này ư? Người ta cười cho chết!

Sáng chủ nhật, cái nắng gay gắt của mùa hè làm rạng sáng cả căn phòng, chiếu vào người con gái đang ngủ ngon lành trên chiếc giường còn vương vấn mùi hương quen thuộc. Cô gái khẽ nhủ mày, giơ tay lên che đi thứ ánh sáng chết tiệt dám làm hỏng giấc ngủ của mình. Cô mơ màng nhớ đến sự quyết tâm của mình đêm hôm qua: “Phải thức! Phải thức! Không được phép ngủ trên giường của cái tên đáng ghét dám cấm đoán mình!” Nhưng mùi hương của tấm ga giường làm cô không thể không nhớ đến 1 người.

“Mùi này... quen quá!”

“Chẳng phải là... mùi của...”

Cô mở to mắt, bật dậy thì thấy chính bản thân mình đang ngồi trên chiếc giường của anh. Cô hoảng hốt nhảy vọt xuống giường, lùi ra đằng sau thì chạm phải tấm gương to đùng. Cô bất giác chạm vào vết thương đã được ai đó băng bó cho mình khi nhìn vào trong gương.

“Ai đã băng cho mình nhỉ?”

Cô cứ tự hỏi bản thân mình mặc dù đáp án ở ngay trước mặt, chỉ có 1 đáp án duy nhất. Nhưng ngay lập tức mọi thứ được gạt ra khỏi suy nghĩ của cô.

“Ai làm cũng được, mình không khiến họ nên không cần phải cảm ơn. Chắc chắn tên Kevin đáng ghét đó không thể đụng chạm vào mình rồi. Mình đã quyết tâm không đến gần hắn, không ngủ, thức cả đêm để không phải dính dáng đến hắn mà!”

Cô gật đầu vì cảm thấy mình nói đúng, cô vươn vai 1 cái rồi đến bên cửa sổ để nhìn ra ngoài. Cả 1 khoảng vườn hoa rộng lớn của căn biệt thự hiện ra trước mắt cô, hơn nữa ánh nắng của buổi sáng càng làm tôn lên vẻ đẹp của nó.

- Ôi! Đẹp quá!

Cô không thể kiềm chế được mình khi nhìn thấy cảnh đẹp như thế này. Ít ra “tên đáng ghét” mà cô nói vẫn còn tốt bụng chán, vẫn cho cô có cái để ngắm, để thưởng thức. Chứ nếu cứ cầm tù cô trong 1 căn phòng rộng lớn với 4 bức tường to khủng bố thì cô sẽ chết vì cô đơn mất.

Meo...

Vy giật mình khi nhìn thấy 1 vật thể màu trắng đang đi đi lại lại dưới gầm giường của anh. Cô sợ hãi nắm chặt lấy rèm cửa, nín thở theo dõi. Vật đó nhảy ra, chạy đến bên cô.

- Á á á á á á...- Cô sợ hãi hét ầm lên.

Meo meo...

Cô cảm thấy có cái gì đó rất êm ái, mềm mượt đang dụi dụi vào lòng mình. Cô nhìn xuống, hóa ra là 1 con mèo lông xù trắng với đôi mắt màu nâu vàng.

- Woa! Đáng yêu quá!

Cô bế con mèo lên để có thể nhìn nó được rõ hơn. Trên cổ nó có đeo 1 cái vòng ghi chữ Mimi to đùng.

- Mà tên là Mimi hả?

Meo... Con mèo cứ dụi dụi vào người Vy, cô sung sướng ôm chặt lấy nó.

“Tên Kevin này tốt thật đấy! Con mèo đẹp quá! Ôi chị yêu em lắm ý Mimi ạ!”- Vy cười tít mắt.

Mimi dường như hiểu được suy nghĩ của chủ nên nằm ngoan ngoãn trong lòng cô, thỉnh thoảng ngẩng cái đầu ngộ nghĩnh lên để nhìn cô với đôi mắt to tròn long lanh khiến cô không thể không bị cuốn vào.

“Trời ơi! Em đáng yêu thế này! Chị chịu sao nổi?”- Cô thở dài nhìn con Mimi.

142. Chương 83

- Cậu chủ!

- Cậu chủ!

- Cậu chủ!

Tiếng gọi của nhiều người xung quanh làm anh không thể ngủ được. Anh nhắm mắt, xua tay.

- Ai cho phép vào phòng tôi hả?- Anh nói trong sự mơ màng.

Bây giờ không còn là tiếng gọi nữa mà chỉ toàn là những tiếng cười rúc rích của nhiều cô gái. Anh tức giận, bật dậy, định mắng cho những người đó 1 trận té tát, có khi tệ hơn là đuổi việc vì dám vào phòng anh mà chưa được sự cho phép của anh. Mấy ngày nay phải khó khăn lắm anh mới có thể chớp mắt được, vậy mà họ lại còn to gan dám phá hỏng giấc ngủ của anh nữa chứ. Nhưng khi vừa mở mắt, trước mặt anh là 7 8 cô hầu gái mặc những chiếc váy giống nhau của người giúp việc. Người thì nhìn anh không chớp mắt, người thì bụm miệng cười, người thì kinh ngạc... Khi thấy anh tỉnh dậy, họ đứng thành 1 hàng, cúi đầu kính cẩn chào anh như hàng ngày họ vẫn làm.

- Chào buổi sáng, thưa cậu chủ!

Kevin giật mình, ngó nghiêng nhìn xung quanh. Anh cúi mặt xuống, khẽ thở dài, 2 tay day day thái dương.

“Trời ạ! Mất hết cả hình tượng!”

Anh đứng dậy, cầm lấy cái gối rồi hằm hằm đi lên tầng. Đằng sau anh vẫn là những tiếng cười nhỏ không ngớt.

“Tiểu Vy đáng ghét! Tất cả là tại em! Nhất định anh sẽ cho em biết tay!”

- Ôi! Cậu chủ đẹp trai quá! Đây là lần đầu tiên em được nhìn cậu chủ lúc ngủ!

- Ôi! Đẹp trai nhờ! Biết thế lúc này chụp ảnh! Ôi tiếc quá!- 1 cô gái phụng phịu.

- Chị thích cậu Duy hơn! Cậu Duy đẹp trai mà lại lạnh lùng, trầm tính!

- Này! Chị hơn tuổi cậu Duy đấy nhé! Đừng có mà ham hố!

- Chẳng lẽ cứ hơn tuổi là không có quyền thích à? Xì, ghét ghê!

-

Tiếng xì xào bàn tán và thậm chí là cãi nhau của mấy cô hầu gái làm không khí nhộn nhịp hẳn lên. Bà Kim đã chứng kiến hết tất cả mọi chuyện. Bà đứng dựa vào tường, khoanh tay trước ngực, khẽ lắc đầu khi

theo dõi cuộc nói chuyện sôi nổi của mấy cô hầu gái hám trai kia.

- E hèm! Tán gẫu đủ chưa hả mấy cô kia? Mau vào làm việc đi kéo cậu chủ tức giận bây giờ!

Nghe đến 2 chữ “tức giận”, họ cuống cuống chạy hết chỗ này đến chỗ khác, người thì vào bếp nấu nướng, người thì lau dọn phòng khách, người thì ra vườn chăm sóc cây hoa... Bà Kim nhìn sự tất tả vội vã của họ mà bật cười thành tiếng.

Kết...

Vy quay đầu nhìn ra ngoài cửa chính, tay ôm chặt con Mimi. Đôi mắt khẽ nhắm lại.

- Em dậy rồi à?

Kevin bước vào trong bộ quần áo công sở hàng ngày anh vẫn mặc đi làm. Vy bĩu môi khi nhìn thấy anh, cô giận dữ quay mặt ra ngoài cửa sổ, tay vuốt ve con mèo. Kevin khẽ cười, anh đến gần cô, vuốt lấy bộ lông trắng mượt của Mimi.

- Em thích nó không?

- ...

- Đây là giống mèo Persian ở Ba Tư đấy! Đẹp phải không?

- ...

“Á à! Dám không trả lời anh à?”

Kevin chop lấy con mèo, 2 tay giơ nó lên cao. Vy hoảng hốt đứng dậy, kiễng chân để lấy lại nó. Nhưng rất tiếc chiều cao của cô không cho phép. Dù có kiễng hay nhảy thì cô cũng không thể chạm nổi vào đuôi con mèo mặc dù đuôi nó rất dài.

- Trả đây!- Cô hét lên.

Kevin vênh mặt nhìn cô.

- Của ai?

- Mimi là của tôi!

- Của em từ bao giờ thế?

- Thế thì thôi! Trả anh! Không thềm!

Vy giận dỗi ngồi xuống ghế, quay mặt ra phía cửa sổ. Kevin ôm con mèo, vừa đi xung quanh cô vừa vuốt ve nó như để trêu tức cô.

Meo meo...

Con mèo cứ với người về phía cô rồi kêu khiến cô không thể không bị mềm lòng. Cứ quay sang nhìn là y như rằng gặp ngay đôi mắt to tròn màu nâu vàng của nó.

“Tốt lắm Mimi! Cứ thế mà duy trì! Anh sẽ thưởng!”

- Mimi ngoan nào! Ngoan nào!- Kevin trấn an con mèo.

“Không! Không được! Mình quyết tâm không chịu thua anh ta! Ôm nó nghĩa là sẽ từ bỏ tất cả! Không được! Mimi à! Em đừng như vậy chứ!”

Meo meo... Con Mimi vẫn tiếp tục công việc được giao, vẫn cố chơi với về phía Vy để được cô để ý. Kevin thả con mèo xuống, nháy mắt với nó. Đúng như dự kiến cùng với được huấn luyện 1 thời gian dài, Mimi chạy đến, nhảy vào lòng Vy và nằm ngoan ngoãn.

- Á!- Vy cuống cuống đẩy con mèo xuống.

- Em thua rồi nhé!- Kevin đứng dựa vào tường, khoanh tay trước ngực nhìn cô cười thích thú.

Vy quay sang lườm nguýt Mimi rồi tiếp tục quay ra ngoài cửa sổ, giận dỗi không thềm nhìn “2 anh em đáng ghét” kia.

Kevin đi đến tủ quần áo, chọn đại 1 chiếc áo sơ mi. Anh đứng trước mặt cô, bình thản cởi cúc áo, mặt không chút cảm xúc.

- Anh làm gì thế?

Vy hoảng hốt khi nhìn từng chiếc cúc đã được bàn tay to lớn của anh tháo dần ra, cô ôm chặt lấy Mimi, quay mặt ra chỗ khác.

143. Chương 84

Cạch...

Tiếng tháo thắt lưng rõ mồn một, cô mở to mắt nhìn ra ngoài vườn hoa, tay run rẩy vuốt bộ lông mềm mượt của Mimi. Môi mấp máy không rõ tiếng, mồ hôi bắt đầu túa ra vì sợ.

“Anh ta... định làm gì?”

Kevin vẫn cố tình đứng trước mặt cô để làm cho xong công việc của mình. Thản nhiên... thay quần áo trước mặt cô.

- Này! Cấm anh làm vậy! Tôi sẽ giết chết anh!- Vy chỉ thẳng tay vào anh, mắt vẫn nhìn ra ngoài sân.

Anh tiến đến gần cô, kê mặt mình lên bờ vai nhỏ bé của cô.

- Bé à! Đừng bao giờ chìa lưng cho kẻ thù nhé! Không biết anh sẽ làm gì bé đâu!- Anh cười nham hiểm.

Vy sợ hãi đẩy anh ra, tay vẫn ôm chặt lấy con mèo.

- Đừng chạm vào tôi!

Anh đứng thẳng người, 2 tay đút vào túi quần, đôi mắt màu cà phê lộ rõ sự thích thú khi nhìn người con gái đứng đối diện mình đang run rẩy vì sợ anh sẽ giở trò gì đó. Khóe miệng anh khẽ nhếch lên.

- Có đi không đây?

Vy hơi hơi quay đầu lại, lấy 1 tay che mặt. Anh thở dài, cầm lấy tay cô rồi kéo lên.

- Á! Đau!- Cô hét lên.

- Đi không?

- Đi đâu? Tưởng anh nhốt tôi ở đây cơ mà?

- Ờ thế tùy em đấy! Anh sẽ đi đến bệnh viện 1 mình!

“Cái gì? Hắn ta vừa nói gì? Bệnh... bệnh viện...???”

Không chần chừ thêm, cô lao ngay vào phòng vệ sinh để chải tóc, chỉnh sửa quần áo. Không thể trễ được. Kevin lắc đầu ngao ngán khi nhìn cô đang chạy đi chạy lại với tốc độ... kinh khủng.

- Anh xuống nhà trước nhé! Nhanh lên không anh đi một mình đấy!- Anh kéo dài giọng.

- Tôi giết anh đấy!- Tiếng Vy vọng ra từ trong phòng vệ sinh của anh.

“Sao toàn đồ của con trai thế này? Trời ơi!”- Cô ôm đầu, mím chặt môi.

Vứt chỗ quần áo bẩn xuống đất, cô mới sực nhớ ra là mình không có quần áo để thay. Khi quay lại thì đã quá trễ, chỗ quần áo cô vừa mặc đã ướt nhẹp nước. Cô hoảng hốt cầm lên thì nó còn bị dính bẩn nữa.

“Trời ơi! Làm thế nào bây giờ?”

- Có ai ở ngoài không?

Không có tiếng trả lời, Vy run rẩy dựa vào tường, tay ôm mình, mắt đảo dáo nhìn xung quanh để tìm gì đó.

“Ôi không! Chết tôi rồi!”

“Sao con Mèo Xù này lâu thế nhỉ? Đã 20 phút trôi qua rồi!”

Kevin sốt ruột nhìn lên chiếc đồng hồ cổ đắt tiền bên cạnh ghế sofa, khuôn mặt lo lắng của anh khiến những cô giúp việc xung quanh không khỏi buồn cười.

“Phải lên xem sao mới được!”

Anh bật dậy, chạy thật nhanh lên phòng mình để tìm cô.

Cạch...

Nghe thấy tiếng mở cửa, Vy như bắt được vàng. Cô lao đến cửa phòng vệ sinh, hét lên.

- Ai ở ngoài vậy? Giúp tôi với!

- Vy! Vy! Em ở trong đó hả? Em có sao không?

- Giúp tôi với!

- Không sao! Anh vào đây!

Kevin vặn tay nắm khóa, đẩy cửa bước vào trong.

- Ấy ấy! Đừng vào!

Vy cuống cuống lấy chân chặn lấy cánh cửa nhưng đã quá trễ. Do lực đẩy của anh quá mạnh nên cánh cửa mau chóng được mở ra, cô bị xô ngã xuống đất.

- Đừng...có...vào!

Kevin khựng lại, tay buông tay nắm khóa ra. Nhanh như cắt, Vy bật dậy đóng chặt cửa lại.

- Vy à! Em không sao thật chứ?

- Tôi không có quần áo!

Anh thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là chỉ có thế, vậy mà anh cứ tưởng cô bị làm sao. Khẽ nhăn mặt, anh thầm mắng cô vì đã làm cho anh lo lắng quá.

- Tại sao em không nói sớm?

- Tôi biết được à? Lấy quần áo cho tôi đi!

Giờ anh mới sực nhớ ra là anh chưa kịp chuẩn bị gì cho cô, cứ thế lôi thẳng cô về nhà mình, không cho cô về nhà để lấy quần áo, làm cô phải khổ sở thế này đây.

“Bây giờ biết lấy gì đây?”

Kevin đi đi lại lại trong phòng để nghĩ cách giúp cô, chợt con Mimi bò đến chỗ tủ quần áo của anh, cào cào vào ngăn dưới cùng. Anh như nhớ ra gì đó, mỉm cười vuốt ve con mèo.

- Đúng rồi! Cưng thông minh lắm! Đúng là anh không lầm khi chọn em!

Cộc cộc...

- Mở cửa ra đi! Quần áo đây!

- Anh tìm được rồi ư?

Vy choàng khăn tắm, hớn hở chạy đến mở cửa phòng tắm, thầm cảm ơn ân nhân của mình.

- Được rồi! Tôi mở đây!

Cạch...

Cánh cửa vừa được mở ra, Kevin lao vào, đóng chặt cửa lại, ôm chặt lấy cô.

- Ha ha ha ha ha...

- Á á á! Ai cứu tôi với!- Vy hét lên, vùng vẫy.

- Ha ha ha ha... Em có chạy đằng trời!

- Ai cứu tôi! Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa....

Vy bình tĩnh, mồ hôi vã ra như tắm, tay vẫn còn run rẩy cầm nắm cửa. Cô bặm môi, giữ chặt lấy cái khăn tắm đang được quàng lên người mình để nó không bị rơi xuống đất.

“Liệu hấn có định...?”

Hàng loạt những liên tưởng tiêu cực của cô khi nghĩ đến anh. Cô cảm thấy bất an, sợ hãi không dám mở cửa.

- Lâu thế? Có mở cửa không thì bảo?- Kevin vẫn kiên nhẫn ở ngoài giục giã cô.

“Mình có nên mở cửa cho hấn không? Trời ơi mình lại còn trong bộ dạng như thế này nữa chứ! Chết mất thôi!”

- Anh... để trên giường đi... tôi sẽ ra lấy!

- Được! Em mau lên đây! Tôi sẽ ở ngoài cửa đợi!

Cạch...

Vy ngó đầu ra ngoài, thấy không có ai, cô thở phào nhẹ nhõm, chạy ra lấy bộ quần áo mà Kevin vừa để trên giường.

“Cái gì thế này? Anh ta bắt mình mặc đồ của anh ta sao?”

“Mà thôi thế cũng được! Còn hơn là không có gì!”

Cô xua tay, mặc chỗ quần áo mà anh vừa đưa cho. Cái áo phong thì to khủng bố, dài đến gần đầu gối của cô, tay áo thì dài đến khuỷu tay. Quần ngắn thì rộng thùng thình, nhìn như là 2 cái váy chập vào nhau vậy. Vy nhăn mặt khi nhìn mình trước gương, trông cô chẳng khác gì 1 tên đầu đường xó chợ, nhìn phát ghét!

“Chả lẽ anh ta bắt mình mặc thế này đến bệnh viện ư? Đồ đáng ghét!”

Ở bên ngoài cửa phòng, 1 người con trai đang đứng dựa vào tường, 2 tay đút túi quần, mặt hướng lên trần nhà, đôi mắt nhắm nghiền lại như đang suy tư gì đó. Anh khẽ mỉm cười ẩn ý.

“Em đúng là đồ ngốc!”

144. Chương 85

Tại bệnh viện số 5...

Trong căn phòng chăm sóc đặc biệt, cô gái với đôi môi trắng nhợt, đôi mắt nhắm nghiền khó mở, mái tóc đen dài xõa xuống, bàn tay nhỏ nhắn được giữ lấy bởi 1 người con trai đang ngủ bên cạnh.

Anh tỉnh dậy, việc đầu tiên là ngẩng nhìn người con gái bên cạnh mình. Anh vuốt nhẹ mái tóc cô, ngón tay thon dài dừng lại ở bờ môi nhợt nhạt của cô. Anh vươn người, hôn vào đôi môi ấy, khẽ mỉm cười.

- Chào buổi sáng!

Đáp lại anh vẫn chỉ là sự im lặng, đôi mắt đáng ghét kia sao mãi mà không chịu mở ra để anh được nhìn.

Cạch...

- Huyền Anh vẫn chưa tỉnh hả cháu?

- Vâng!- Anh lạnh nhạt nói.

Người phụ nữ cầm trên tay bát cháo còn nóng hổi, bà mặc chiếc áo cánh dơi màu trắng đơn giản nhưng vẫn toát lên sự trẻ trung vốn có của mình. Bà tiến đến gần anh, giơ bát cháo lên.

- Cháu ăn đi!

- Cháu không đói!- Anh nói, mắt vẫn không rời khỏi cô.

Bà nhẹ nhàng đặt bát cháo xuống bàn.

- Cháu hãy ăn đi! Đã mấy ngày nay cháu không ăn gì rồi!

- Huyền Anh còn chưa ăn, cháu ăn làm sao được?

Người phụ nữ khẽ thở dài nhìn dáng người xanh xao, ốm yếu của anh. Anh lúc nào cũng cứng đầu như vậy, suốt ngày chỉ quanh quẩn bên cô không lúc nào rời ra. Anh ăn rất ít, phải dỗ mãi mới chịu ăn 1 chút. Vốn dĩ anh đã ít nói, ít cười, nay còn trầm hơn. Điều này làm cho mọi người rất lo lắng, chắc chắn bà cũng không phải là ngoại lệ.

Cạch...

- Ôi Huyền Anh!

Vy chạy vào trong, cô nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Huyền Anh, vuốt nhẹ mái tóc đen dài.

- Xin lỗi vì bây giờ chị mới đến được!

- Duy à! Huyền Anh đã ăn gì chưa?

Anh lắc đầu 1 cách khó nhọc.

Kevin đi từ đằng sau, tay cầm nhiều túi đồ linh tinh. Anh nhăn mặt nhìn mấy túi đồ đó, thầm mắng nhiếc Vy.

“Mua gì mà mua lắm thế? Xách thì không chịu xách, cứ bắt bẻ mình! Chết mất! Sáng nay đã xui xẻo rồi giờ còn khổ sở thế này đây!”- Anh thở dài.

- Ồ! Kevin đó à?

Vy ngạc nhiên khi nhận ra giọng nói của 1 người phụ nữ đứng sau mình nãy giờ. Cô từ từ quay đầu lại.

- Cô Thu!

- Ủ! Chào cháu! Cháu không nhìn thấy cô à?- Bà nở 1 nụ cười ấm áp.

- Cháu xin lỗi! Cháu không thấy! Sao cô lại ở đây ạ?

- À! Là do anh đấy!

Vy ngạc nhiên lần 2 khi nhìn thấy Kevin đang đứng ngay cạnh mình, khuôn mặt lạnh tanh không chút cảm xúc. Cô tức giận đứng bật dậy, cầm lấy tay anh kéo ra ngoài. Bà Thu chưa kịp nói gì thì họ đã đi từ lúc nào.

- Tại sao anh lại gọi cô Thu đến đây? Chuyện này phải giữ bí mật cơ mà!

- Em buồn cười thật đấy! Đó là mẹ của Huyền Anh mà! Anh không nói sao được?

Vy lấy tay đập đập vào đầu mình, miệng rít 1 hơi dài. Cô nhắm chặt mắt lại, cố gắng nở 1 nụ cười rồi nhìn anh.

- Tôi đã bảo anh không được nói, sao anh lại nói hử???- Vy nhéo mạnh vào tay Kevin, mặt vẫn tươi cười nhưng thực ra bên trong là sự tức giận đang dâng trào.

- Á! Đau anh! Anh nói thì sao nhỡ? Chẳng lẽ ngay đến cả cô và bác em cũng không để cho đến thăm Huyền Anh sao?

- Anh là đồ ngốc! Cô chú đang trong giai đoạn căng thẳng đấy anh có biết không? Họ đang chuẩn bị kí hợp đồng với 1 công ti ở bên Hoa Kỳ, muốn hợp tác với bên đó thì phải chấp nhận các điều kiện họ đưa ra. Mà các điều kiện đấy lại đòi hỏi rất nhiều quyền lợi từ bên công ti của cô chú. Giờ ả đã mệt mỗi chuyện công việc rồi giờ anh lại nói thế nữa. Công ti của họ Tạ mà phá sản thì anh tính sao? Đây là hợp đồng quan trọng nhất trong lịch sử đấy!

Kevin thở dài khi lắng nghe “bài thuyết trình” của cô. Anh cũng đáp trả cô bằng 1 nụ cười tươi, tay cầm lấy tay cô rồi giờ lên.

- Anh làm gì thế? Bỏ ra!

- Mèo Xù dần dần, anh nói cho em biết: Chủ tịch công ti ở bên Hoa Kỳ ấy là bạn thời cấp 3 của bố anh. Thế nên việc kí hợp đồng có thể được giải quyết nhanh gọn, và đương nhiên những điều kiện ấy cũng sẽ bị bác bỏ trong tích tắc chỉ với 1 câu nói của bố anh. Em hiểu chứ?

- Đồ tình vi! Nếu như vậy thì tại sao bố anh không giúp họ đi? Thông gia cơ mà! Xí! Đúng là nói dối cũng không biết đường!- Vy bĩu môi.

Kevin bật cười thành tiếng, anh búng nhẹ lên trán cô để trừng phạt cho sự ngốc nghếch nhưng vẫn cố cãi lý.

- Này! Thế em nghĩ bố anh là người vô tình như vậy à?

- Chứ còn gì nữa? Bố anh biết vậy rồi mà không chịu giúp họ, để họ phải khổ sở như thế! Đó không phải là vô tình thì gọi là gì?

- Là vì họ không cần sự giúp đỡ của bố anh hiểu chưa? Họ muốn tự ký được hợp đồng nhờ công sức của mình! Em không biết động nào à? Chú Khang không phải hạng vừa đâu đồ ngốc à! Họ hàng kiểu gì mà hiểu biết nông cạn thế baby?- Anh xoa đầu cô.

- Bỏ ra! Kể cả thế chứ! Anh mới là đồ ngốc ý! Anh hơn gì tôi mà nói?

Kevin rít 1 hơi dài, anh lườm nguyệt cô như đang cảnh cáo.

- Cầm được cãi anh! Em hư rồi đấy!

- Tôi không phải là trẻ con! Tôi 21 tuổi rồi!

Anh kề mặt mình sát vào cô, Vy mở to mắt nhìn anh, cô đẩy vội anh ra.

- Anh... anh định làm gì? Đây là bệnh viện – nơi công cộng chứ không phải nhà anh hay phòng anh đâu nhé!

- Này bé! Anh bảo: Em nên nhớ là em nhỏ hơn anh 1 tuổi nhé! Đối với anh thì kém 1 tuổi cũng được gọi là bé rồi! Thế nên em phải nghe lời anh, cãi là anh sẽ phạt! Understand???

Cô đỏ mặt khi nhìn những người xung quanh đang bàn tán về mình không ngớt, đa số toàn là những lời chỉ trích, chê bai.

- Anh tránh xa tôi ra đi! Mọi người đang nhìn kìa!

- Kệ người ta chứ! Anh hỏi em: Em có nghe lời anh không?

- Sao tôi lại phải nghe lời anh nhỏ? Anh là cái quái gì?

- Á à! Dám cứng đầu à?

Tiếng xì xầm, bàn tán càng lúc càng nhiều, khổ 1 nỗi là người ta chỉ nhằm vào cô để nói.

“Sao không ai nói về anh ta vậy? Cứ nhè mình mà nói là sao?”

- Thế nào? Có chịu nghe lời không BÉ?

- Thôi được rồi! Thôi được rồi! Tôi nghe lời anh! Được chưa?

Anh mỉm cười, cầm lấy tay cô, quay sang nói với mọi người.

- Xin lỗi nhé! Tại cô ấy hư quá!

“Xi! Đồ đáng ghét!”

Nói rồi Kevin kéo cô vào trong phòng bệnh của Huyền Anh rồi đóng chặt cửa lại, không để cho những lời bàn tán không mấy tốt đẹp cứ văng vẳng bên tai nữa.

Reng reng...

- Về nhà các em làm hết bài tập sách giáo khoa nhé! Tiết sau là tiết bài tập! Các em nhớ làm bài đầy đủ để lên gỡ điểm nhé!

- Vâng!

- Chào cả lớp!

Khi cô giáo vừa bước ra ngoài, đám con gái lập tức xúm vào nhau để bàn bạc chuyện gì đó. Trang chẳng

buồn quan tâm đến mấy cô nàng đó, chắc lại nhắc đến trai đẹp rồi! Chẳng có ngày nào là họ không bàn đến những anh này, anh kia. Chỉ cần 1 trong số họ mà có được số di động của 1 anh chàng nào đó thì chắc chắn chàng trai đó sẽ tổn thọ sớm. Nói chung là khủng khiếp lắm! Riêng lớp 12A thì 95% con gái thuộc dạng “cuồng” trai đẹp.

Nhưng kì lạ thay, hôm nay họ lại không nhắc đến trai đẹp như thường ngày mà họ nhắc đến chuyện khác. Trang ngạc nhiên nhìn họ.

“Ồ! Hôm nay bọn này không nhắc đến trai đẹp nữa à? Chắc trời sắp sập rồi!”

- Mà biết không? Con nhỏ Thùy Dung lớp 12E bị đuổi học rồi đó!

- Thật á? Sao mà biết? - Đám con gái cùng đồng thanh.

- Ô kìa! Tin hot thế mà chúng mày chưa nghe à? Công ti bố nó còn bị phá sản nữa cơ!

- Cho con đẩy chết bớt đi! Tao ghét nó lắm! Kênh kiệu, vênh váo, nhìn cái mặt mà ngứa mắt kinh khủng!

- Bây giờ gia đình nó về quê sinh sống rồi! Nhà cũng bị giải tỏa luôn, không có chỗ mà ở! Đúng là quả báo!

- ...

145. Chương 86

Trang ngồi bên cạnh đã nghe thấy tất cả, khoe miệng cô khẽ nhếch lên thành 1 đường cong. Cô nằm gục xuống bàn, mong cho thời gian kéo dài thật lâu thì giờ ra chơi sẽ không bao giờ hết để cô có thể được nằm ngủ 1 cách thoải mái.

Chợt 1 đứa con gái chỉ tay ra phía cửa lớp, hét lên:

- Ô! Bọn mày ơi! Nhìn kìa! Anh đứng ở trước cửa lớp mình đẹp trai quá!

- Ô ơ ơ! Kia chẳng phải anh Duy Đạt trong “Tam đại hotboy” sao? - Đứa bên cạnh xen vào.

Nghe thấy 3 chữ “Tam đại hotboy” thì ngay lập tức cả đám con gái hướng mắt ra ngoài cửa lớp.

Mái tóc màu bạch kim ánh lên dưới nắng, chiếc khuyên màu bạc sáng lên. Anh, đúng là anh! Người con trai với nụ cười của nắng, tính cách y hệt như trẻ con. Kể cả bộ vét đang khoác trên người cũng không thể

che đi cái dáng cao gầy vốn có của anh. Anh mỉm cười, rút tay túi quần, ung dung bước vào lớp trong con mắt ghen tị và hâm mộ của những người xung quanh. Nghe thấy tiếng hét của lũ con gái, Trang nhăn mặt ngẩng đầu lên.

“Cái bọn chết dẫm này! Muốn ngủ cũng khó nữa!”

Cả lớp đều ồ lên khi nhìn thấy anh, chỉ trừ 1 người. Người đó há hốc mồm ngạc nhiên, cúi đầu xuống để không bị anh nhìn thấy, tay run rẩy cầm lấy balo định chuồn ra ngoài.

Nhưng đã quá trễ, anh đã nhìn thấy cô từ lúc nào.

- Nguyễn Phương Trang! Đứng lại!

Cô dừng lại theo lệnh của anh. Cô sợ nếu chạy công khai trước mặt anh, anh mà bắt được thì cô chỉ có nước chết thôi.

Anh cười thành tiếng, mắt híp lại. Thấy nụ cười đó của anh thì đám con gái chết như điệu đố, người thì chụp ảnh, người thì dứng cầm hơn chạy ra xin chữ kí...

Anh xua tay, tiến đến gần cô. Trang nín thở nhìn cái tên cao kều kia đang tiến về phía mình. Cô có thể nghe rõ mồn một từng tiếng bước chân chậm rãi của anh, cô cảm nhận tim mình đang đập thành thịch, tay nắm chặt lấy cái balô.

- Chào cưng! Anh nhớ em quá!

Trang nhăn mặt, ra hiệu với anh. Ý là đừng tỏ ra thân mật ở đây, không thì chỉ vài giây nữa thôi, cô sẽ xuống địa ngục sớm.

Nhưng dường như ai đó không hiểu được điều đó, anh bật cười khi nhìn khuôn mặt khó coi của cô.

- Em sao thế?

“Trời ạ! Đồ ngốc này!”

Trang thấy lạnh hết cả sống lưng, chưa gì cô đã cảm nhận được những ánh mắt nãy lửa, ghê gớm hình viên đạn đang hướng về phía cô, thậm chí cô còn nghe thấy tiếng cả bẻ tay răng rắc ở phía sau anh nữa. Bây giờ phải chuồn thôi! Anh mà đi thì cô sẽ die ngay!

Đặt mỉm cười như hiểu cho cô, anh cầm lấy tay cô, quay lên nhìn mọi người.

- Đứng! Đứng mà!

Trang bặm môi, gạt tay anh ra, ánh mắt tội nghiệp như đang cầu cứu. Nhưng anh chẳng mảy may quan tâm, thậm chí còn chẳng nhìn ánh mắt đáng thương ấy, cứ giữ chặt lấy tay cô, giơ lên cao trước mặt mọi người.

- Chào mọi người! Tôi là Trần Duy Đạt – cựu học sinh của trường Royal. Sau đây tôi xin thông báo 1 điều: Nguyễn Phương Trang – học sinh lớp 12A sẽ là bạn gái hiện tại và vợ tương lai của tôi!

“Ôi không! Tôi xác định rồi!”

Trang nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn nữa. Vậy là cô chuẩn bị ra bã rồi! Chắc chắn đám con gái hám trai kia sẽ lao tới và xâu xé cô không thương tiếc cho mà xem.

“Ôi trời ơi! Sao số tôi nó khổ thế này cơ chứ?”

- Hoan hô! Xin chúc mừng!

Tiếng vỗ tay rào rào vang lên, Trang mở to mắt nhìn họ, há hốc mồm ngạc nhiên. Những đứa con gái thường ngày mà cô hay gọi là “bà chằn” hoặc là “cuồng zai” nay lại trở nên khác hẳn. Không hề tức giận hay ghen tị mà thay vào đó là những nụ cười tươi rói rói cùng những động tác tỏ ý chúc mừng mặc dù nó hơi “đồ” 1 tý.

1 đứa trong đám đó lao đến, cầm lấy tay còn lại của Trang, đung đưa liên tục rồi hét lên.

- Ôi Trang à! Chúc mừng cậu nhé! Tớ ghen tị với cậu đó!

- Cảm ơn Minh Anh!- Cô cười với nụ cười méo xệch.

Bề ngoài vậy thôi nhưng trong lòng cô lại nổi lên 1 thứ cảm xúc lạ kì, khuôn mặt đau khổ bên ngoài của cô đối lập hoàn toàn so với những suy nghĩ bên trong, nó cứ liên tục đấu tranh với nhau như vậy khiến Trang không biết phải theo cái nào. Đôi khi bản thân còn chẳng hiểu được mình đang làm gì, nói gì, hoàn toàn không thể kiểm soát được.

146. Chương 87

Chợt 1 cô gái khác trong đám học sinh đó rụt rè tiến đến gần Đạt, cúi đầu không dám nói gì. Anh mỉm cười nhìn cô gái đó.

- Em có gì muốn nói với anh à?

Nhìn bên ngoài cũng có thể biết là cô gái đó đang run cầm cập khi tiếp xúc với anh, môi mấp máy thành tiếng 1 cách khó khăn.

- Em... em rất... rất hâm mộ... anh... anh ạ! Anh... anh có thể... cho em... xin... xin... xin... chữ... kí được không ạ?- Cô gái giơ lên trước mặt anh 1 cuốn sổ hình Doremon màu xanh nước biển rất đáng yêu.

Anh bật cười thành tiếng, cầm lấy cuốn sổ và cái bút.

- Em không cần phải ngại ngần thế đâu!

Anh kí lên cuốn sổ đó. Từng đường nét trên ngón tay thon dài của anh đều được mọi người quan sát rất kĩ không sót 1... tích tắc. Kí xong, anh nhẹ nhàng gấp cuốn sổ lại, đưa cho cô gái cùng với cái bút cũng hình Doremon.

- Em thích Doremon à?

- Vâng... vâng ạ!- Cô gái vẫn không thể thoát khỏi sự rụt rè, cứ run rẩy khi đứng trước anh.

- Ồ! Giống anh quá! Anh cũng thích Doremon mà!

Cô gái mở to mắt nhìn anh, cả những người xung quanh cũng ngạc nhiên không kém, chỉ trừ người con gái đang bị anh giam giữ bên cạnh. Cô bĩu môi, lè lưỡi nhìn anh.

“Đúng là háo sắc! Thấy gái xinh là sáng mắt lên! ‘Anh cũng thích Doremon mà!’ Nghe giọng ngọt thấy ớn à!”

- Vậy... vậy ạ?

- Ủ! Anh thích Doremon từ hồi học lớp 5 rồi! Hồi đó anh thích cả Superman và bây giờ cũng vậy!

Cả lớp ồ lên 1 tràng, mỗi người có 1 suy nghĩ khác nhau khi nhìn anh. Chắc chắn đám con gái thì nói rằng sở thích đó là đáng yêu, trẻ con rồi. Còn đám con trai thì khác, họ cho rằng đó là sự biến thái đối với 1 con người đã thực sự trưởng thành. Tiếng xì xầm, bàn tán càng lúc càng lớn.

- Không thể tin được là anh cũng thích Doremon! Anh lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn thích những cái này ạ?

- Lớn thì có nghĩa là không được thích hả em? Cái này dành cho mọi lứa tuổi mà!

Anh và cô gái đó mãi nói chuyện mà quên đi sự xuất hiện của những người xung quanh.

Reng reng...

Tiếng chuông ra hiệu giờ ra chơi đã kết thúc, ai cũng chạy vội về chỗ ngồi của mình, lấy sách vở ra và học rất chăm ngoan.

- Huyền Anh à! Tại sao mãi mà em vẫn không tỉnh lại thế? Chị nhớ em quá!

Vy thở dài nhìn cô gái đang nằm ngủ, trên người cô ấy vẫn là những vết băng bó nhưng đã vơi dần. Cô nắm lấy tay Huyền Anh, đôi mắt chứa đựng sự buồn bã cứ nhìn chăm chăm, cô gục xuống khóc nức nở.

“Bao giờ em mới tỉnh lại đây? Đã 2 tuần rồi!”

Chợt Vy thấy tay mình hơi rung rung, cô ngẩng đầu dậy thì thấy bàn tay nhỏ bé mà mình đang nắm lấy khẽ động đậy.

- Huyền Anh! Huyền Anh!

Cô lay lay liên tục để mong rằng tia hi vọng nhỏ nhoi mà mình vừa vun đắp lên sẽ được bùng sáng. Huyền Anh nheo mắt lại rồi dần dần mở ra, đón ánh nắng mặt trời mà 2 tuần nay cô chưa được nhìn thấy.

Vy như không thể sung sướng hơn được nữa, cô hét lên, ôm chặt lấy Huyền Anh, nước mắt lại chực trào ra.

- Ôi! Huyền Anh! Cuối cùng em cũng tỉnh lại!

- Ch... chị... Vy!

- Ôi chị nhớ em quá! Em còn đau không?

Huyền Anh khẽ lắc đầu để trả lời cho câu hỏi của Vy.

- Bác sĩ! Đúng rồi! Chị phải gọi bác sĩ, em chờ chị nhé!

Tại quán Miu Coffee...

2 chàng trai mang màu mắt giống nhau nhưng mỗi người lại có một thứ cảm xúc riêng biệt, nhất là bây giờ.

Kevin nhẹ nhàng đặt ly capuchino xuống bàn, mắt hướng lên người em trai duy nhất đang im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt lạnh tanh không chút cảm xúc, ly cà phê đen của anh đã trở nên nguội lạnh từ lúc nào.

- Em không uống à? Cà phê nguội rồi kìa!

- ...

Anh khẽ lắc đầu, trông Duy càng ngày càng ốm yếu. Mới chỉ mấy ngày gần đây anh không đến bệnh viện mà Duy đã trở nên tệ hại thế này. Đôi mắt màu cà phê khẽ nhắm lại, anh gơ 2 tay day day thái dương. Con nhưc đầu chết tiệt ấy lại làm khổ anh rồi.

Bỗng bà Thu từ cửa bệnh viện bên đối diện hốt hải chạy vào bên trong, đập tay lên bàn, hét lên.

- Huyền Anh tỉnh lại rồi!

Không chần chừ thêm, Duy chạy một mạch về bệnh viện, chẳng để ý đến xung quanh nữa, có khi bị xe đâm anh cũng mặc kệ, mục tiêu của anh bây giờ là được đứng cạnh cô thôi. Vậy là ông trời đã mỉm cười với anh, không để cho người con gái anh yêu phải chết thảm như 8 năm trước. Nếu cô mà chết thì anh cũng chẳng còn lý do nào để tiếp tục sống nữa.

Cạch...

Huyền Anh quay sang nhìn người con trai đang đứng trước cửa, cô mỉm cười.

Không gì có thể diễn tả được cảm xúc của Duy lúc này, có lẽ từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy hạnh phúc. Anh đến gần và cốc nhẹ lên đầu cô. Huyền Anh nhăn nhó ôm lấy đầu mình.

- Đau! Sao anh lại đánh em? Không tôn trọng người bệnh gì cả!

- Người bệnh mà mắc tội thì cũng phải đánh!

- Em mắc tội gì?

- Tự biết!

Cô bấu môi nhìn anh, cái tính ngang tàn khó ưa vẫn còn đó, anh vẫn chẳng thay đổi gì cả. Đúng là đáng

ghét mà!

Vy khẽ cười khi nhìn “couple” trước mặt mình đang lờm yêu nhau y như trẻ con vậy. Cô lẳng lặng bước ra ngoài vì không muốn làm phiền cặp đôi này.

Lúc này cô mới thấy Kevin đang chạy lên trên. Anh thở dốc nhìn cô.

- Huyền Anh sao rồi?

- Ổn rồi! Anh đừng vào!

- Tại sao?

- Duy đang ở trong đó! Ra ngoài với tôi đi!

- Nhưng mà...

Kevin còn đang ngơ ngác, chưa kịp hiểu gì thì đã bị Vy lôi ra ngoài từ lúc nào.

*

147. Chương 88

Huyền Anh lướt nhẹ bàn tay nhỏ bé của mình lên gò má hốc hác của anh. Cô bặm môi nhìn Duy.

- Tại sao anh lại gầy đi như thế này?

Duy quay mặt sang chỗ khác như để tránh ánh mắt cùng câu hỏi của cô. Huyền Anh đưa tay lên nắm chặt lấy tay anh, kéo anh ngồi cạnh mình.

- Em xin lỗi! Là do em phải không?

- Không! Là tại anh!

Cô nhồm đậy, ôm chầm lấy anh, mắt nhắm chặt lại.

- Em xin lỗi!

Duy mỉm cười, anh hôn nhẹ lên trán cô, tay vuốt lấy mái tóc đen dài.

- Anh biết rồi! Em đói chưa?

Cô gật đầu.

- Anh mang đồ ăn lên cho em nhé! Chờ anh týt.

Anh đứng dậy, trước khi ra ngoài không quên nháy mắt cô 1 cái. Huyền Anh khẽ cười vì hành động đó của anh. Cô ôm chặt lấy cái chăn, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi có ánh nắng đang chiếu xuống, rơi vào 1 bóng dáng cao ráo với mái tóc hung đỏ đang di chuyển trong bệnh viện đông người qua lại.

“Cảm ơn anh!”

Trang chạy lên tầng 2 với tốc độ nhanh nhất có thể. Trước đây cô đã từng tham gia vào câu lạc bộ thể dục thể thao của trường cấp 2 nên thể lực của cô khá tốt. Cô có thể chạy 1 mạch lên tầng thứ... 10 chứ tầng 2 thì nhảm nhò gì. Chỉ trong vài phút, cô đã có mặt ở trước cửa phòng bệnh của Huyền Anh.

Rầm...

Cánh cửa vừa được mở ra, đập ngay vào mắt cô là khuôn mặt ngơ ngác của Vy, Kevin và Huyền Anh.

- Aaaaaaaaaaaaaa... Huyền Anhhhhhhhhhhhhhhhh...

Trang lao đến ôm chặt lấy Huyền Anh khiến cô không kịp định hình được cái gì vừa vụt đến với tốc độ kinh khủng.

- Huhu... Huyền Anh ơi! Tớ nhớ cậu quá! Huhuhuhu...

Bây giờ Huyền Anh mới biết được ai là người đang ôm mình. Cô mỉm cười hạnh phúc, ôm lại Trang, nước mắt cũng đã rơi từ lúc nào.

- Tại sao bây giờ cậu mới tỉnh? Bà Toán không có ai để bắt nạt nên cũng buồn ra phết kia kia!- Trang buông cô ra, phụng phịu.

- Vậy à? Thế tớ phải đi học để bị bà ý bắt nạt vậy!

- À, cậu ăn gì chưa? Tớ mang sữa cho cậu này!

- Không có mỳ Ý à?

- Cậu cố gắng khỏi bệnh đi! Tớ sẽ làm cho cậu mấy chục đĩa luôn!

- Thật nhé?

- Thật!

2 cô nàng mãi nói chuyện, cười đùa mà quên mất sự có mặt của Vy và Kevin.

- Trang à! Em đâu rồi?

Vy, Kevin ngạc nhiên lần 2 khi thấy Đạt đang thở dốc, tay bám vào cánh cửa, người hơi cúi xuống. Huyền Anh cũng ngạc nhiên không kém khi nhận ra 1 người nổi tiếng mà cô rất hâm mộ.

- Đạt?- 2 người cùng đồng thanh.

- O! Vy, Kevin cũng ở đây à?

- Kia chẳng phải là... anh Duy... Duy Đạt sao?- Huyền Anh run rẩy chỉ tay về phía anh.

Khi nhìn thấy cô, anh đứng thẳng người, chỉnh chỉnh cà vạt, vuốt nhẹ tóc của mình để giữ nếp cho thẳng, anh tiến đến gần Huyền Anh, nở nụ cười thân thiện.

- Em biết anh à?

Trang lườm nguýt Đạt khi nhìn cái hành động như đang chuẩn bị... cửa gái của anh. Cô định đẩy anh ra thì bị Huyền Anh nhả mặt chặn tay lại.

- Nào! Tớ đang nói chuyện với anh ý mà!

Trang thở dài, không quên “tặng” cho anh 1 phát lườm nữa rồi quay ra đứng đằng sau Huyền Anh như kiểu vệ sĩ để bảo vệ cho cô khỏi tên “sát gái” kia.

- Em hâm mộ anh lắm! Hôm ra mắt bộ sưu tập mới của tập đoàn anh Kevin thì em cũng thấy anh ở đó nhưng ngại không dám đến gần!

- Cần gì phải vậy? Anh luôn chào đón mọi người mà!- Đạt dang tay.

Nhưng khi vừa hành động thì cái lườm sắc lẹm của Trang làm anh phải dừng ngay lại.

- 2 người sao vậy? Nãy giờ cứ lườm nguýt nhau là sao? Mà Trang à, hôm đó cậu còn không dám đến gần anh ấy cơ mà, sao bây giờ lại quen nhau thế?

Trang gãi đầu, khuôn mặt đau khổ nhìn cô.

- Chuyện dài lắm! Khi nào mình sẽ kể sau!

Đạt thở dài, anh nắm lấy tay Trang rồi giơ lên trước con mắt ngạc nhiên của Huyền Anh, Vy và Kevin.

- Đây là bạn gái của anh!

- Hả???- Cả 3 cùng đồng thanh.

Vy không tin vào mắt mình, cô tiến đến gần Đạt để nhìn cặp đôi “chênh lệch” này. Anh thì vênh mặt lên nhìn cô còn Trang thì xấu hổ cúi mặt xuống chẳng dám ho he gì. Kevin thì có vẻ bình tĩnh hơn 2 người kia, có lẽ anh đã hiểu được phần nào mọi chuyện. Anh mỉm cười nhìn người bạn thân trong suốt 3 năm cấp 3 của mình.

“Thằng này... khá đấy!”

148. Chương 89

- Hả? Anh ấy nói anh ấy đang tìm cậu á?

- Ừ! Anh ý bắt đầu tỏ tình với tớ trước!

- Thế á? Vậy là cậu đồng ý à?

Nói đến đây thì mặt Trang bỗng đỏ lại. Cô im lặng, đặt 2 tay lên đùi rồi dung đưa liên tục khiến Huyền Anh cảm thấy sốt ruột.

- Sao vậy? Nói đi! Cậu có đồng ý không?

- Thực ra là... tớ bị bắt ép!

- Hả? Anh ta làm gì cậu cơ? Anh ta dám... cậu á?

Trang ngơ ngác nhìn khuôn mặt của Huyền Anh đang tức giận hết sức.

- Ý cậu là sao?

- Anh ta đã làm gì để đến mức cậu phải chấp nhận làm người yêu anh ta như thế?

Cô chợt hiểu ý mà Huyền Anh đang nói đến. Cô vội xua tay để phủ nhận những điều đó, Huyền Anh hiểu sai ý cô rồi.

- Không... anh ta không làm gì mình cả!

- Thế thì tại sao? Cậu nói đi! Nếu anh ta dám làm gì cậu thì tớ sẽ cho anh ta 1 trận kể cả là người tớ hâm mộ đi chăng nữa, ai mà dám đụng đến cậu thì tớ quyết không tha!

- Thực ra... thực ra...

- Nói đi xem nào! Sao cứ lấp bắp thế?

- Thực ra là vì... tớ thích anh ấy! Từ lâu rồi!- Trang hét lên, mắt nhắm chặt lại.

- Hả???- Huyền Anh mắt chữ A mồm chữ O.

Phải khó khăn lắm Trang mới dám nói ra câu đó. Huyền Anh hiện giờ còn ngạc nhiên hơn gấp trăm lần. Cô không ngờ mình mới chỉ bắt tình 2 tuần thôi mà đã có nhiều chuyện xảy ra đến thế.

Một người ở bên ngoài đã nghe hết tất cả. Người đó mỉm cười, chiếc khuyên bạc hình tròn khê ánh lên mặc dù ánh sáng trong bệnh viện khá yếu ớt. Anh đút tay túi quần, ung dung bước đi trên dãy hành lang dài vắng vẻ, huyết sáo vu vơ như đang vui về 1 việc gì đó.

Trang nhìn cô bạn thân đang hướng mắt ra ngoài cửa sổ, người nghiêng nghiêng theo giai điệu bài hát của ca sĩ Kindy.

- Vậy là... cậu và Duy... yêu nhau rồi hả?

Mọi hành động của Huyền Anh dừng hẳn lại, cô chậm rãi quay sang nhìn Trang. Cô cảm thấy hơi bối rối khi nghe được câu hỏi đó.

Duy đã nói lời yêu cô đâu? Chỉ có cô yêu anh thôi mà, hay chính xác hơn là cô đang yêu đơn phương anh. Vậy nên nói là đúng thì cũng không được, nói sai cũng chẳng xong. Cô chẳng biết phải trả lời Trang như thế nào bây giờ.

- Tớ... không... biết!

Huyền Anh vội quay mặt đi để không bị Trang nhìn thấy là cô đang khóc. Đôi khi cô cũng không thể kiểm soát được bản thân mình. Cứ mỗi lúc cảm xúc dâng trào 1 chút là nước mắt cứ lẽ tỰ nhiên thế mà trào ra, muốn lau đi, muốn nín đi cũng khó khăn lắm.

Trang thở dài, cô đã hiểu. Vậy là Huyền Anh rất yêu Duy nhưng không dám nói ra. Có lẽ Huyền Anh cứ tưởng rằng Duy chỉ coi cô là 1 người em gái không hơn không kém, vì trái tim anh đã dành cho 1 cô gái tên Linh mà anh yêu tha thiết cách đây 8 năm rồi. Ngốc quá! Có thể thôi mà cũng phải tự làm khổ bản thân mình. Chả lẽ cô luôn tự dằn vặt bản thân mình thế này để cảm thấy tốt hơn sao?

Trang đặt tay lên vai Huyền Anh, xoay người cô lại. Lần này thì cô đã thấy rõ mồn một là Huyền Anh đang khóc.

- Huyền Anh à! Duy nói...

- Tớ biết rồi! Cậu không cần phải nói đâu!

Huyền Anh không muốn nghe nữa, người cô run lẩy bẩy, khuôn mặt bỗng trở nên xanh xao, bàn tay lạnh lẽo gát tay của Trang ra.

- Duy yêu cậu! Rất nhiều!

Huyền Anh mở to mắt, 2 tay buông thõng xuống, thất thần nhìn thẳng vào mắt của Trang. Bình tĩnh lại 1 chút, cô tưởng mình nghe lầm, hỏi lại Trang để xác định rõ những điều Trang vừa nói.

- Cậu vừa nói gì cơ?

- Chuyện của 8 năm trước đã là quá khứ! Duy không còn yêu cô gái tên Linh đó nữa! Cậu hiểu không? Duy chỉ yêu cậu mà thôi! Cậu có biết là cậu ta đã như thế nào trong lúc cậu bất tỉnh không? Không ăn, không uống thậm chí không ngủ, chỉ kè kè bên cậu để chăm sóc. Cậu ta rất rất rất yêu cậu Huyền Anh à!

Tai Huyền Anh như ù đi, thay vào đó là 1 mớ cảm xúc hỗn độn trong lòng. Cô ôm đầu rồi lắc lia lịa, tỏ ý không tin những lời Trang vừa nói. Làm sao có thể như vậy được? Người anh yêu là Linh cơ mà! Anh đâu cần phải an ủi cô theo kiểu dối trá như thế? Thà cứ nói thẳng ra là anh yêu cô gái tên Linh kia đi, ít ra cô sẽ cảm thấy bớt day dứt hơn đây. Anh lại còn nói dối với Trang là anh yêu cô nữa, anh định biến cô thành con ngốc sao?

Huyền Anh cười nhạt, cô không ngờ Duy lại là người như thế. Chẳng qua chuyện cô bị Thùy Dung đánh là do có liên quan đến anh nên anh đành phải lấy lý do là yêu cô để mọi người không nghĩ anh là con người không có trách nhiệm mà thôi! Những cử chỉ chăm sóc, yêu thương ấy chỉ là để bù đắp cho tội lỗi của mình. Hóa ra tất cả cũng chỉ vì danh dự và tiếng tăm, thật đáng khinh!

- Cậu sao thế?

- Tớ không sao! Cậu ra ngoài được không? Tớ cần ở một mình!

- Huyền Anh à! Cậu lại nghĩ gì linh tinh phải không?

- Không! Cậu ra ngoài đi!

- Ủ! Nếu cần gì thì cứ gọi mình nhé!

- ...

Trang lẳng lặng bước ra ngoài, cô cảm thấy hối hận vì tự nhiên lại hỏi Huyền Anh câu hỏi ngốc nghếch đó. Nếu Huyền Anh và Duy mà giận dữ nhau thì chẳng phải mọi chuyện sẽ là tại cô hết sao?

“Ôi cái miệng hại cái thân! Sao bây giờ mình lại ghét mình thế không biết?”

Trang tự cốc vào đầu để trừng phạt mình. Cô sợ Huyền Anh sẽ bị tổn thương bởi những điều cô vừa nói. Chỉ cần nhìn qua sắc mặt của Huyền Anh thôi là cũng có thể biết được tâm trạng, cảm xúc của cô ấy hiện giờ là như thế nào.

“Tôi là đồ đáng ghét! Tôi là đồ đáng ghét! Tôi là đồ đáng ghét!”

Chỉ còn 3 ngày nữa là Huyền Anh có thể xuất viện vì tình trạng sức khỏe của cô đã trở nên tốt hơn. Vy thì quay trở về nhà của mình và tiếp tục công việc trong Fashion King, Kevin cũng vậy, vẫn giữ vai trò là 1 nhà lãnh đạo nghiêm khắc, anh không còn phải lo lắng quá nhiều chuyện nữa. Ai cũng đã có những tâm trạng thoải mái hơn sau khi Huyền Anh tỉnh lại, chỉ trừ 1 người.

Duy bước vào trong, ngày nào anh cũng mang đồ ăn và đồ uống cho Huyền Anh, luôn túc trực bên cạnh cô suốt. Nhưng...

- Tại sao đồ ăn anh mang đến em lại không ăn?

- Em không đói!- Cô nói nhưng chẳng thềm nhìn anh.

- Em cần phải ăn uống đầy đủ!

- ...

149. Chương 90

Dường như cảm thấy có chuyện gì đó không ổn, Duy tiến đến gần Huyền Anh khi thái độ của cô vài ngày gần đây rất lạ lẫm, rất xa cách đối với anh.

- Em sao vậy?

- Sao là sao?- Cô tỉnh bơ.

- Em đang giấu anh điều gì đó phải không?

- Không!

Duy đặt tay lên vai cô, kéo sát cô lại gần mình, giọng anh trầm xuống như đang soi mói sắc mặt của cô.

- Em nói dối!

Huyền Anh gạt tay anh ra.

- Bỏ ra!

Nhưng càng gạt ra thì anh lại càng xiết chặt hơn khiến cô cảm thấy đau đớn.

- Em đang nói dối!

- Bỏ ra! Tôi không nói dối giỏi bằng anh đâu!

- Cái gì?

Lần này thì Duy đã tức giận thật sự, không thể kiềm chế nổi bản thân mình nữa. Anh xiết chặt lấy tay cô, mắt hằn lên những tia đỏ đáng sợ.

- Anh nói dối cái gì?

- Hừ! Còn hỏi à? Anh nói gì thì anh phải tự biết chứ? Anh giả vờ cũng giỏi phết đấy nhỉ?

Anh tiến sát lại gần cô hơn, khoảng cách giữa 2 người chỉ còn là 3cm.

- Em vừa nói gì cơ?

- Tránh xa tôi ra đồ lừa đảo! Tôi ghét anh! Anh nói anh yêu cô gái tên Linh kia cơ mà! Tại sao anh lại nói với Trang là anh yêu tôi? Anh muốn chứng tỏ cho mọi người biết là anh có trách nhiệm với tôi phải không? Đồ bì ổi, vô liêm sỉ! Chi bằng anh cứ để tôi chết luôn trong cái nhà kho đó đi để anh đỡ phải cảm thấy áy náy! Cút đi! Tại sao tôi lại yêu 1 người như anh chứ? Thật là nực cười! Tôi điên rồi!

Hóa ra là như thế! Chỉ vì vậy thôi mà cô cũng dối anh. Anh cứ tưởng là mình đã gây ra chuyện gì đó khiến cô phật ý. Từ giờ đến lúc ra viện anh không được khiến cô bị tổn hại về tâm lý, nếu không thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến não bộ. Cô mới chỉ sắp khỏi chứ chưa khỏi hoàn toàn. Thế nên khi nói chuyện thì phải cẩn thận hết sức.

Duy thở dài, đôi mắt dần dịu lại, anh ôm cô vào lòng. Cô lại khóc nữa rồi! Cứ mỗi lần cô khóc là anh lại cảm thấy đau lòng, đau cả thể xác, cứ như bị hàng nghìn mũi tên đâm vào 1 cách không thương tiếc vậy.

- Bỏ ra! Tôi hận anh!- Huyền Anh đâm liên tục vào lưng anh.

- Anh xin lỗi!

- Bỏ ra! Tôi hận anh!

- Huyền Anh à! Anh yêu em!

- Không! Tôi không tin! Anh nói dối!

Duy nhẹ nhàng buông cô ra, áp tay vào 2 bên má của cô rồi đưa sát lại gần mình, hôn lên đôi môi ấy, giữ

thật lâu để chứng tỏ cho tình yêu của mình.

Huyền Anh mở to mắt nhìn anh. Nhưng sau đó cô cũng bị đắm chìm vào tình yêu của chính mình, cô nhắm mắt lại như 1 lời chấp nhận.

“Đó không phải là 1 lời nói dối!”

Huyền Anh từ từ đẩy anh ra, lấy tay gạt đi những giọt nước mắt vẫn còn vương vãn trên khuôn mặt. Cô quay mặt ra chỗ khác như không muốn nhìn anh.

- Tại sao tôi lại yêu anh điên cuồng như thế?

Duy chỉ biết im lặng lắng nghe những điều cô nói. Cho dù anh không sai nhưng anh vẫn để cô nói hết những gì giấu kín trong lòng để tâm trạng được thoải mái hơn.

- Phải đấy! Tôi yêu anh Duy ạ! Yêu rất nhiều! Tôi luôn tự hỏi bản thân mình tại sao lại yêu anh nhiều đến thế? Cứ mỗi lần nghe Trang, anh hay ai đó nhắc đến cô gái tên Linh kia thì tôi cảm thấy trái tim mình như bị xiết chặt. Đau lắm! Anh có biết không?

- ...

- Chắc anh nghĩ tôi ngu lắm phải không? Ha ha... Tôi thật quá khờ khạo. Yêu 1 người khiến bản thân mình chẳng thể kiểm soát được, lý trí của tôi như bị ai đó điều khiển 1 cách công khai. Buồn cười thật! Ha ha ha...

- ...

- Tôi yêu đơn phương mất rồi! Nhưng người chiếm trọn trái tim tôi lại thuộc về người khác. Chắc anh yêu Linh lắm phải không?

Duy mỉm cười, anh vuốt nhẹ mái tóc của cô.

- Không!

Huyền Anh khựng lại. Im lặng một lúc, cô cười nhạt.

- Chẳng phải anh đã từng nói anh rất yêu Linh rồi còn gì? Cái hôm anh đưa tôi ra chỗ cánh đồng bỏ công anh ý! Không cần phải giấu giếm đâu! Anh cứ nói đi, tôi sẽ không nghĩ gì đâu!

- Anh không yêu Linh nữa...

- Đã bảo không cần phải giấu giếm mà!- Cô xua tay.

- ... mà anh yêu em!

Nụ cười trên môi Huyền Anh tan biến. Cô ngược lên nhìn anh, môi mấp máy không thành lời. Duy cầm lấy tay cô, giọng trầm xuống.

- Em là đồ ngốc nghếch! Hôm đó chưa nghe anh nói hết mà em đã bỏ đi rồi! Em có biết là anh tức lắm không? Chưa kịp nói là anh chỉ yêu mình em. Chuyện của anh và Linh đã kết thúc từ lâu rồi!

- ...

- Anh đã yêu em từ khi anh cứu em khỏi 3 tên côn đồ đó. Thực ra hôm đấy anh đã không đưa em về nhà mà đưa em đến nhà anh để được ở bên cạnh em. Em không biết sao?

Cô lắc đầu khe khẽ.

- Vậy thì bây giờ em đã biết rồi đấy! Anh không nói dối em! Tình yêu của anh dành cho em là thật lòng!

Anh ôm Huyền Anh, hôn lên trán cô, mỉm cười nhìn khuôn mặt đang đỏ ửng của cô.

- Thật... thật sao?

- Em nghĩ anh nói dối em à? Chưa kịp thổ lộ thì em đã nói ra hết rồi! Tốt quá! Anh cứ nghĩ là anh yêu đơn phương em cơ!

Huyền Anh xấu hổ cúi mặt xuống, thầm trách bản thân mình.

“Trời ơi! Điên mất! Tại sao ban nãy mình lại phun hết ra nhỉ? Ôi mất mặt quá! Làm thế nào bây giờ?”

Duy bật cười thành tiếng, anh ôm chặt cô, tay nhéo nhẹ lên mũi cô.

- Em không cần phải xấu hổ đâu! Vậy là chúng ta đã nói hết bí mật ra rồi!

- Nhưng em ngại...

- Đồ ngốc! Em còn ngại với chồng sắp cưới của em ư?

“Cái... cái gì? Chồng... chồng sắp cưới???”

Huyền Anh bật dậy, đẩy anh ra, nhìn anh với đôi mắt ngạc nhiên hết sức.

- Cưới... cưới gì chứ?

- Anh đùa thôi!

- Xi... đồ đáng ghét!

Cô vợ lấy cái gối rồi ném mạnh vào người anh. Vậy là những lời tâm sự, những điều giấu kín từ bấy lâu đã được đưa ra hết. Tình yêu của họ đã thật sự bắt đầu. Cuộc sống của họ từ giờ sẽ bước sang một giai đoạn mới.

150. Chương 91

Trong căn phòng làm việc của tổng giám đốc Fashion King, Kevin dựa lưng vào ghế tựa, đôi mắt nhắm nghiền lại, trên bàn là 1 đồng giấy tờ lộn xộn cùng nhiều bản hợp đồng của các công ti, tập đoàn khác. Anh thờ dãi nhìn đồng giấy tờ đó, lắc đầu nguây nguậy.

Cạch...

Cánh cửa kính trong suốt được mở ra, anh mỉm cười nhìn về phía trước, cơn mệt mỏi như đã tan biến trong tích tắc.

- Đồ đáng ghét! Lần sau anh tự đi mà lấy, còn bắt bẻ tôi nữa! Tôi là ôsin không công của anh đấy à?

- Cảm ơn em!- Anh mỉm cười đón lấy ly capuchino từ tay cô.

- Còn cười được nữa! Tôi ghét anh!

Vy hậm hực giẫm mạnh chân xuống đất. Cô tức lắm, đang làm việc thì bị anh gọi vào trong phòng. Cho dù gấp đến đâu thì cô vẫn phải miễn cưỡng đi vào. Hóa ra anh chỉ nhờ mang cà phê lên. Ai mà chả tức cơ chứ?

- À này! Chiều nay 2h em đi cùng ban quản lý lên xưởng may của tập đoàn ta nhé! Vì anh có cuộc họp nên không đi được!

- Cái gì cơ? Anh đùa tôi đấy à? Sao tôi lại phải đi? Trưởng phòng đâu? Chú Kiên đâu?

- Nói nhiều quá! Bảo đi là đi! Không được cãi cấp trên!

- Không được! Tôi còn phải viết báo cáo và photo các mẫu thiết kế, bận rồi!

- Để cô Ngân làm cho!

- Không là không!

- Anh đuổi việc em đấy!

- ...

Kevin cười thích thú, chỉ có dọa sa thải là cô mới sợ thôi. Chứ trời, đất thậm chí là cả anh cô cũng không sợ đâu.

- Thế nào? Có đi không?

- Đi thì đi! 2 giờ chứ gì?

- Ủ! Mà này! Đúng 6 giờ tối phải mang báo cáo về cho anh! Anh sẽ chờ em ở đây! Trễ là phạt! Understand?

- Biết rồi!

Vy tức giận hét vào mặt anh, chạy nhanh ra ngoài, đóng sầm cửa lại trước con mắt ngạc nhiên của những thành viên trong tổ.

“Đồ đáng ghét! Sao anh ta cứ hành hạ mình thế nhỉ???”

Kevin nhấp 1 ngụm capuchino, bật cười thành tiếng. Anh xoay người, chống tay xuống bàn, chân bắt chéo, mắt hướng ra bàn làm việc của Vy thông qua cánh cửa kính trong suốt được thiết kế theo kiểu đặc biệt.

“1 rưỡi rồi mà sao chẳng thấy vậy? Quản lý kiểu gì thế không biết? Nửa tiếng nữa là phải qua đó rồi!”

Cộp cộp...

Tiếng bước chân chậm rãi của ai đó từ đằng sau. Đã muộn rồi mà vẫn còn đi từ từ được. Vy cảm thấy tức giận khi người khác giờ giấc cao su như thế. Đã hẹn là phải đúng thời gian, đừng có kiểu chỉ được cái nói mồm rồi lại thực hiện kiểu khác. Đi vì công việc chứ đâu phải đi để chơi?

- Ô! Người mẫu Fashion King!

Chưa kịp quay lại, Vy đã nhận ra giọng nói đó. Cô ngạc nhiên xen lẫn khó chịu.

“Trời ơi! Hôm nay tôi chưa đủ xui sao?”

- Ô kìa! Sao thế? Bơ à?- Người đó vẫn kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của cô.

Vy nhắm mắt lại, hít vào thở ra thật sâu để bình tâm. Cô xua tay để gạt đi những suy nghĩ không tốt về người đang đứng đằng sau mình.

“Vì tập đoàn nên mình mới phải đi thôi! Không sao cả! Không sao cả!”

Cô từ từ quay đầu lại, nở 1 nụ cười “tươi” hết sức.

Người đó bật cười thành tiếng khi nhìn thấy nụ cười miễn cưỡng khó coi của cô.

- Anh cười cái gì?

- Gặp tôi không cần phải như thế đâu! Thà cô cứ như bình thường thì tôi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn đấy!

- Tưởng gặp anh thì tôi sung sướng lắm chắc? Kiêu ngạo ít thôi!- Vy bĩu môi.

Anh thờ dãi nhìn cô gái bướng bỉnh đứng trước mặt mình. Đúng là không cãi thì không thể chịu đựng được mà. Kể cả có bị đẩy vào bước đường cùng đi chẳng nữa thì cô vẫn có thể cãi lý được bằng 1 cách ngang ngược nhất. Tuy vậy nhưng tính cách này của cô lại làm anh cảm thấy thích thú.

Anh lấy chìa khóa xe từ trong túi quần, mở cửa rồi lên chiếc BMW đen quen thuộc của mình. Còn Vy thì vênh mặt chẳng thèm nhìn anh. Cô ghét cái tính kiêu ngạo, vô duyên đến khó tả của anh. Từng hành động của anh lọt vào mắt đều làm cô khó chịu. Đúng là... anh chẳng có cái gì để làm cô yêu quý cả. Cái hôm va chạm khi cô đang đi đến phòng làm việc của Kevin để đưa tài liệu thì anh đã khiến cho cô ghét lắm rồi.

Làm người ta ngã rồi bay cả giấy tờ mà cũng chẳng thềm nhặt hoặc hỏi han 1 câu, chỉ biết đứng đấy nhìn rồi còn bắt xin lỗi nữa chứ! Thử hỏi trên cái đất nước Việt Nam này có ai thành đạt, trông có vẻ galang mà lại xấu tính, đáng về bắt cần đòi như anh ta không?

Bíp bíp...

Anh từ từ hạ cửa kính xe, ngửa mặt lên nhìn Vy

- Có lên xe không?

Chẳng còn cách nào khác, cô đành ngậm ngùi lên xe của anh mặc dù cô đang rất tức giận vì đã gặp quá nhiều xui xẻo ngày hôm nay.

- Này Gia Huy!

- Gì?

- Anh có học đầy đủ cấp 1, cấp 2, cấp 3 và đại học không?

- đương nhiên là có rồi! Cô hỏi gì lạ vậy?

- Ngày xưa đi học họ không dạy anh cách ăn nói với người khác à?

- Cô đang nói gì vậy?

- Anh không thể mời người ta lên xe 1 cách lịch sự hơn được à? Anh có biết cách nói chuyện với con gái không vậy?

- Ý cô là sao? Tôi làm gì đắc tội với con gái à?

Vy dấm liên tục vào ngực để trấn an mình. Cô lại hít vào, thở ra thật mạnh để có thể bình tĩnh hơn.

“Có đúng là hẳn ta được đi học không vậy?”

Huy cảm thấy lo lắng khi thấy cô cứ như kiểu bị tức ngực vậy, có lẽ cô đang bị bệnh gì đó.

- Cô làm sao vậy? Bị bệnh về hô hấp à?

“Cái gì? Hô hấp?”

Vy trở mắt nhìn anh. Cái gì mà bệnh về hô hấp? Chẳng còn từ ngữ gì tốt đẹp hơn để nói về cô sao? Nhìn thấy cô là anh lại liên tưởng đến 1 đứa con gái ốm yếu đang bệnh tật sao? Đúng là chẳng thể yêu quý bất cứ điểm gì từ người con trai này cả, trừ khuôn mặt ra, còn lại vứt hết.

Cảm thấy bí bách, Vy mở cửa sổ để thở dễ dàng hơn, không thể thở được trong cái ô tô ngột ngạt cùng với tên “ăn nói biến thái” này được. Thật là khó chịu quá mà!

- Sao vậy? Trông cô không được khỏe! Hay cô bị bệnh về da? Tôi đưa cô đến bệnh viện nhé? Ngứa ở những chỗ như thế là không tốt đâu!

- Cái gì? Anh không thể im đi được à?- Cô gắt lên.

Huy giật mình quay sang nhìn cô, anh có thể cảm nhận được sát khí đang vây xung quanh mình, và sát khí này bắt nguồn từ ai thì mọi người cũng biết rồi đấy.

“Cái tên chết dẫm này! Sao hắn ta lại có thể nói như thế với mình chứ? Ôi trời ơi còn 15 phút nữa mới đến nơi. Chắc tôi tắt thở ngay tại đây mất! Ôi cái đầu của tôi! Mày ơi đừng nổ tung lúc này mà!”

Vy ôm đầu lắc lia lịa. Cô nhắm chặt mắt lại, mím môi 1 cách đáng thương, trông có vẻ đau đớn lắm.

- Sao nữa vậy? Lại bị bệnh về não à? Hay bị về thần kinh?- Anh lo lắng.

- Trời ơi! Im lặng và lái xe đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cô hét lên như muốn cả đất nước nghe thấy cơn thịnh nộ đáng sợ của cô khi ở trong xe cùng với tên “ăn nói biến thái” bên cạnh mình.

Khóe miệng của Huy khẽ nhếch lên, ngón tay thon dài cầm vô lăng đập nhẹ nhẹ theo giai điệu bài “Dead And Gone” mà anh yêu thích nhất của Justin Timberlake. Anh cố tình hát to lên 1 chút để cô gái bên cạnh mình có thể nghe thấy.

Đã ghét ai thì cho dù người đó có thở thì mình vẫn cảm thấy ghét cay ghét đắng. Vy cũng không phải ngoại lệ, cho dù anh hát không tồi nhưng cô vẫn nhăn nhó bịt tai lại, miệng cũng cố gắng hát thật to để át đi tiếng hát đáng ghét của anh.

151. Chương 92

Anh mỉm cười, vẫn tiếp tục hát:

“Oh

I've been travellin' on this road too long

Just tryna find my way back home

The old me is dead and gone, dead and gone.

And oh

I've been travellin' on this road too long

Just tryna find my way back home

The old me is dead and gone, dead and gone...”

“Đừng có hát nữa! Tên đáng ghét chết tiệt!”

Mặc cho cô la hét, khó chịu, anh vẫn bình thản.

“ I turn my head to the East

I don't see nobody by my side

I turn my head to the West

Still nobody in sight

So I turn my head to the North

Swallow that pill that they call pride

That old me is dead and gone

But that new me will be alright...”

“ Phát âm sai hết rồi! Đừng có hát nữa!”

“ Ô tại sao mình lại nghe anh ta hát nhở? Điên mất! Vỵ ơi mày bị điên rồi!”

- Dừng lại! Đừng hát nữa! Tập trung lái xe đi!- Cô hét lên.

- Tôi hát không hay à?

- Không, không và không!

Xe dừng lại ở trước cổng 1 xưởng may. Fashion King có tổng cộng 15 xưởng may chia ra khắp các thành phố lớn của Việt Nam. Trong đó xưởng may ở Hà Nội là xưởng may lớn nhất chi phối tất cả các xưởng nhỏ còn lại. Xưởng may lớn đảm đương nhiệm vụ lấy các mẫu thiết kế cùng loại vải phù hợp may thành sản phẩm rồi đem ra khu trung tâm mua sắm riêng của tập đoàn để bày bán ra thị trường. Fashion không chỉ có quyền lực cao nhất mà các sản phẩm của họ cũng phải là độc nhất, không ai được phép bắt chước. Chỉ cần trang phục của công ti nào đó mà giống 1 chút thôi thì công ti đó sẽ bị niêm phong ngay lập tức mà không cần biết lý do.

Vỵ sung sướng chạy vào bên trong, cô đi đến hết bên này đến bên kia, chẳng ai nghĩ cô đến đây vì công việc mà là vì vui chơi giải trí. Việc chạy nhảy liên hồi của cô làm Gia Huy cảm thấy chóng mặt, anh vừa phải theo sát cô, vừa phải giải thích cho mọi người hiểu đây là 1 nhân viên trong tập đoàn, đến đây để xem quy trình sản xuất vải cùng số lượng quần áo được may ra trong 1 ngày để báo cáo với giám đốc.

Anh tóm lấy tay cô, giữ chặt để cô dừng lại.

- Anh làm gì thế? Thả ra!

- Cô bớt chạy nhảy đi, người ta đang nói kia kìa!

Vì mãi chơi đùa mà cô không để ý đến những người xung quanh. Giờ đây cô là tâm điểm của sự chú ý, bàn tán. Một nơi làm việc nghiêm túc, yên lặng mà tự nhiên xuất hiện một đứa con gái dễ hơi xông vào rồi bay nhảy làm náo loạn nơi đây, ai chả tức chứ?

Vỵ nắm chặt lấy tay áo Huy, cúi mặt xuống, nép ra sau lưng anh, ánh mắt đáng thương như cầu cứu.

- Giúp tôi với! Tôi phải hoàn thành buổi quan sát ngày hôm nay không thì Kevin sẽ giết tôi mất!

Anh mỉm cười, nắm lấy tay cô, tay kia khoác lên vai cô, quay sang nhìn những người xung quanh đang

nhăn nhó, mọi công việc dừng lại hết để liếc nhìn 2 người này.

- Tôi xin lỗi! Tại cô ấy được tôi nuông chiều quá nên mới như thế! Mong mọi người thông cảm! Thành thật xin lỗi!

Sau câu nói của anh, mọi ánh mắt sầm soi giờ không còn nữa, họ lại tiếp tục công việc đang dang dở của mình. Họ bỏ qua cho cô là vì anh thôi, nếu không có anh thì cô đừng hòng nghĩ đến chuyện thoát được ra khỏi đây. Đây là nơi làm việc, không phải nơi để chơi.

Vy xấu hổ không dám nhìn anh. Cô từ từ buông tay ra khỏi vạt áo của anh, môi mấp máy thành tiếng.

- Cảm ơn anh! Tôi xin lỗi!

Huy không nói gì, chỉ cười thích thú.

—

152. Chương 93

Vy ngồi ngắm nghía hình ảnh của những món ăn Hàn Quốc trên menu mà cô chưa từng ăn bao giờ. Những món ăn được trang trí rất đẹp mắt, nhìn thôi cũng đã thấy thích rồi. Cái bụng đang trống rỗng của cô lại 1 lần nữa biểu tình dữ dội. Cô xấu hổ ôm lấy cái bụng đáng ghét của mình.

Sao mà cứ nhè lúc anh ta ở đây mà kêu thế? Không thể im đi được à?

- Sao cứ ngồi ngắm hoài vậy? Không gọi món à?

Cô im lặng, ngại ngần nhìn hàng chục món trong menu, không món nào là cô không muốn ăn. Cô không biết phải chọn món nào bây giờ.

- Tại... món nào cũng ngon nên...

Huy bật cười, có thể thôi mà cũng phải đắn đo suy nghĩ, đúng là dở hơi. Có ai bắt cô phải chọn 1 2 món đâu mà phải làm khổ mình như thế.

- Cô cứ chọn thoải mái đi! Nếu thích thì cứ gọi hết cũng được!

Bị nói trúng tim đen, Vy đỏ mặt vùng dậy.

- Anh bị điên à? Tôi đâu phải con heo?

- Tùy cô đấy! Chọn đi!

- Thế... anh ăn gì?

- Cô ăn gì tôi ăn đấy! Đồ Hàn Quốc tôi ăn nhiều rồi nên cứ thoải mái mà chọn!

Xi! Đúng là cái tên chỉ biết đốt tiền! Ăn chán ăn chê rồi nên mới vênh mặt được như thế! Còn mình thì chưa ăn bao giờ nên chật vật quá! Ôi biết chọn món nào bây giờ?

- Sao lâu vậy? Tôi đã bảo thích thì gọi hết ra cũng được mà!

Thôi! Phải chọn nhanh kéo anh ta lại nghĩ xấu mình. Cứ chỉ bữa vài món là được! Dù sao lúc đói thì món gì vào bụng mình cũng được mà! Chọn món bây giờ thì có quan trọng gì chứ?

Vy miễn cưỡng chỉ bữa 4 món ở trong thực đơn, cứ món nào trông đẹp mắt nhất thì cô chọn món đó. Đối với cô, những món ăn đẹp mắt thường là những món ăn ngon.

- Rồi ok!

Nửa tiếng sau, những món ăn mà Vy lựa chọn đã được bày biện ra trước mặt 2 người. Mùi thơm của thức ăn lại 1 lần nữa đánh thức cái bụng cồn cào đang ngủ say của cô.

Vy hớn hử cầm đũa gấp 1 miếng Tokbokki, vừa chuẩn bị đưa lên miệng thì...

- Con gái không nên ăn đồ cay đâu! Mọc mụn rồi bệnh về dạ dày, nôn mửa ghê lắm!

Vy nhắm chặt mắt lại, rít 1 hơi dài. Cô buông đũa xuống, lườm thẳng vào anh chàng ngồi đối diện đang ăn nói linh tinh kia.

- Anh im đi có được không? Không nói móc tôi thì anh không chịu được à?

- Ai thêm nói móc cô? Tôi chỉ nói sự thật thôi mà!

Ôi điên với anh ta mất! Đã sai còn cãi cổ! Sao trên đời này lại có loại người như anh ta nhỉ?

- Thôi không nói với anh nữa! Ăn nhanh tôi còn phải về đưa báo cáo cho Kevin nữa!

- Sao cứ tự bắt bẻ mình phải đưa trong ngày hôm nay thế? Ngày mai đưa cũng được cơ mà! Cái này cũng đâu có quan trọng gì? Chỉ là xem xét quá trình làm việc của nhân viên thôi!

- Kệ tôi chứ! Tôi trót hẹn là đưa vào ngày hôm nay rồi! Mà nãy giờ anh cần nhằn nhiều quá rồi đấy!

- Tôi cần nhằn bao giờ? Do cô cứ đòi về nên tôi mới thế chứ!

- Không biết, không biết, không biết! Ăn đi! Nhiều chuyện.

Vy cầm đĩa, gấp thức ăn cho liên tiếp vào miệng rồi nhai 1 cách ngon lành. 1 phần là do đói nhưng 1 phần khác là do muốn tránh ánh mắt của anh. Cô sợ bị bại lộ...

Huy thở dài nhìn cô. Anh cảm thấy bức bối vì cả chiều nay khi đi xem xét trên xưởng may thì cô chỉ có nhắc đến Kevin, ngoài ra không hề nhắc đến ai khác. Chẳng lẽ cô yêu quý anh ta đến vậy sao?

Trong mắt cô ta, mình là người như thế nào chứ? Sao cô ta cứ nhắc đến hằn trước mặt mình là sao?

153. Chương 94

Đã đến giờ tan tầm, ai nấy đều mau chóng thu dọn tài liệu rồi cùng vui vẻ bước ra ngoài phòng làm việc, vừa đi vừa nói chuyện rất rôm rả. Trong tập đoàn bây giờ chẳng còn ai vì họ đã về hết, chỉ còn lại duy nhất 1 người vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mặt mình.

Kevin sốt ruột đi đi lại lại xung quanh phòng làm việc của mình. Anh cứ đi được 1 vòng thì lại giơ đồng hồ trên tay lên xem giờ 1 lần. Cho đến khi cảm thấy mệt mỏi, anh ngồi xuống, dựa lưng vào ghế, mắt nhắm lại.

Tại sao đến giờ này rồi mà cô ấy vẫn chưa về nhỉ?

Cách...

Nghe thấy tiếng cửa mở, anh lập tức bật dậy, hớn hờ hướng mắt ra cửa.

- Tại sao giờ này em mới về hả? Em có biết là anh...

Nụ cười trên môi anh lập tức tắt ngấm, vì trước mặt anh không phải là cô ấy - người con gái mà anh mong

chờ suốt từ nãy đến giờ vẫn chưa thấy xuất hiện.

- Giám đốc! Giám đốc chưa về sao?

- À! Tôi...

Kevin nhắm mắt lại, quay sang chỗ khác.

- Tôi chưa về!

Ngân cười tủm tỉm, dường như cô đã hiểu chuyện gì đó đang xảy ra với giám đốc của mình. Cô chậm rãi tiến về phía anh, từ từ đặt tập tài liệu xuống.

- Đây là sản phẩm của công ti T.P.A thưa giám đốc! Tôi đã làm xong hết rồi ạ!

- Rồi! Cảm ơn cô! Cô chưa về sao?

- Dạ... Tôi làm xong cái này nộp cho giám đốc rồi mới về ạ!

Anh cầm tập tài liệu lên, giở qua 1 lúc rồi lại đặt nó xuống.

- Cái này... tôi đâu bắt cô phải nộp bây giờ? Ngày mai mới là hạn cuối cơ mà?

- Dạ... cái đó...

- Sao cô nộp sớm làm gì? Lại còn mất công phải ở lại muộn nữa!

- Dạ...

Ngân ngập ngừng chẳng biết nên nói gì vào lúc này. Thực ra việc cô ở lại muộn, làm việc rồi nộp cho anh chỉ là cái cớ. Cô cố tình đợi cho mọi người về hết rồi mới rón rén bước vào phòng làm việc của anh.

- Nói đi!

- Dạ?

- Tôi biết cô có điều cần nói với tôi! Nói đi!

- ...

- Không phải ngại đâu! Cứ nói ra đi!

- Thế thì... tôi... cũng chẳng có gì phải giấu nữa! Thực ra... tôi... sắp làm đám cưới ạ!

Một chút ngạc nhiên thoáng hiện trên khuôn mặt của Kevin. Nhưng ngay sau đó anh lại trở lại bộ mặt lạnh lùng thường ngày của mình.

- Vậy sao? Với ai?

- Với...

- Một người trong tổ mình đúng không?

Ngân giật mình ngẩng mặt lên nhìn anh. Cô không ngờ anh lại có thể đoán được như thế. Kevin như đọc ra được mọi thứ trong ánh mắt của cô. Anh ngồi bắt chéo chân, khóe miệng nhếch lên thành 1 đường cong.

- Sao? Tôi nói đúng chứ? Tôi còn biết cô sẽ cưới ai nữa cơ! 2 người hẹn hò lộ liễu quá! Tôi đi qua mà gặp suốt à!- Anh xua tay.

Ngân bặm môi, thầm trách tên người yêu giấu mặt kia. Đây lần cô đã bắt anh ta phải đi chơi ở nơi nào xa xa tập đoàn 1 chút, cũng đừng đến gần xưởng may và những công ti con khác kéo bị phát hiện. Nhưng ai ngờ anh ta cứ khăng khăng đòi đi chơi ở một công viên gần tập đoàn. Chắc đối với anh, nơi nguy hiểm nhất lại chính là nơi an toàn nhất. Chuyện đó có ai ngờ...

- Vậy... 2 người định bao giờ cưới?

- Dạ... vào cuối tháng sau ạ!

- Sớm vậy sao? Thôi được! Tôi sẽ giúp 2 người!

- Không không! Không cần giám đốc phải giúp đỡ đâu! Chúng tôi có thể tự lo cho mình mà!

- Thế hả? Mà sắp cưới rồi, không cần phải giấu giếm mọi người nữa đâu! Cô hãy nói với mọi người về quan hệ của mình với anh ta đi!

- Cái này...

- Tùy cô đấy! Tôi chỉ nói vậy thôi! Còn lại là ở cô mà! Thôi cô về được rồi đó! Giờ này cũng muộn rồi!

- Vâng... Nhưng... giám đốc chưa về sao? Giám đốc đang đợi ai à?

- À... cái này...

Ngân dường như hiểu cho sự khó xử của Kevin. Cô mỉm cười, cầm lấy túi xách rồi mở cửa bước ra ngoài.

- Cảm ơn giám đốc! Tôi về đây!

- À... ừ... chào cô!

Suốt từ nãy đến giờ Ngân vẫn chưa hết bàng hoàng về Kevin. Sao anh có thể biết hay như thế? Cho dù là phát hiện ra nhưng cô và bạn trai hẹn hò không hề để sơ hở. Bất cứ ai làm việc trong tập đoàn cô đều qua mắt được hết. Nhưng tại sao... chỉ riêng Kevin lại có thể nhìn thấy? Anh nhìn thấy lúc nào mà cô không hề hay biết! Muốn nhìn thấy cô và người bạn trai kia thì bắt buộc phải vào trong hần công viên mới có thể thấy được. Không lẽ...

Hay là... anh ta cũng ở trong công viên?

Nhưng ngay lập tức suy nghĩ đó được Ngân gạt ra khỏi đầu mình.

Không được! Người như giám đốc mà cũng vào trong đó ư? Minh điên rồi!

Ngân lắc đầu, tự cười nhạo chính mình vì đã nghĩ không tốt về anh.

Ngay khi Ngân vừa bước ra khỏi phòng, anh đập mạnh tay xuống bàn, sự tức giận đã dần dần hình thành trên khuôn mặt của anh.

Chết tiệt! Sao mãi mà em vẫn chưa về thế? Em đi đâu rồi?

Vỹ sung sướng dựa lưng vào ghế, tay xoa xoa cái bụng căng tròn yêu quý của mình, xung quanh cô hiện giờ chỉ còn là những đĩa trống trơn, sạch sẽ đến mức không còn 1 cọng rau.

Huy với tay lấy 2 cái khăn, ném cho cô 1 cái. Anh lau miệng, mắt thì hướng vào cô gái tham ăn đang hạnh phúc vì cái dạ dày vừa được lấp đầy ở đối diện mình. Anh nhìn vào những cái đĩa trống trơn trước mặt mình, lắc đầu.

- Tôi không nghĩ là cô lại ăn giỏi đến vậy!

- Thì sao? Tôi chưa bao giờ ăn đồ Hàn Quốc mà! Phải tận hưởng hết chứ!

- Cô ăn như con heo vậy! 10 người như tôi chắc cũng chẳng địch nổi 1 mình cô đâu!

- Anh...

Mặc dù rất tức giận nhưng rồi cũng phải hạ hỏa nhanh. Dù sao anh cũng là người đã khao cô hết chỗ này mà, cũng không nên như thế với anh ta.

- Thôi! Tôi no quá! Chẳng có sức để cãi nhau với anh nữa đâu! Mà mấy giờ rồi?

- Bây giờ là... 7 rưỡi!

Vy bật dậy, hét lên.

- Cái gì? 7... 7 rưỡi? Thôi chết rồi! Kevin! Tôi phải mang báo cáo về cho Kevin!

- Sao cô nóng nảy vậy? Nghỉ ngơi đã rồi về sau!

- Không được! Kevin đang đợi tôi! Tôi trót hứa với anh ta rồi! Tôi phải về nhanh! Anh đưa tôi về Fashion King được không?

- Đã bảo còn sớm mà! Cứ nghỉ đi đã!

- Nghỉ nghỉ cái đầu anh ý! 7 rưỡi rồi! Mà tôi hẹn anh ta 6 giờ phải có mặt rồi! Cầu xin anh đó! Đưa tôi về đi!

Huy cảm thấy bức bối, anh hất tay cô ra, nhăn nhó.

- Tôi đã nói rồi! Cô nghĩ giờ này anh ta còn ở đó để chờ cô sao? Cô có bị vấn đề về đầu óc không vậy?

- Kể cả như thế thì tôi cũng phải mang về để đưa cho anh ta mà! Cầu xin anh đó!

Huy chẳng muốn nói gì nữa, anh bật dậy, lấy áo vest bên cạnh mình rồi lạnh lùng bước ra ngoài.

Tại sao cô ta cứ nhắc đến Kevin vậy? Không nhắc đến Kevin thì cô không chịu được à? Anh là gì trong mắt của cô? Là không khí sao? Mà tên Kevin là cái thá gì? Hơn gì ở anh để đến mức cô ta mong muốn được gặp hẳn từng giây từng phút? Hừ! Nực cười!

Sự tức giận xen lẫn 1 chút ghen tỵ làm Huy không thể tập trung lái xe. Anh cứ như nửa tỉnh nửa không, khuôn mặt lạnh tanh không cảm xúc. Bởi từ trước đến nay chưa có 1 người con gái nào dám hờ hững với anh như vậy. Kể cả là họ hàng, đối tác hay nhân viên đi chăng nữa. Họ đều rất tôn trọng anh, thậm chí là thích, rất nhiều.

Vy dường như cũng hiểu được tâm trạng của anh. Cô im lặng, mắt hướng ra ngoài cửa xe để ngắm cảnh đường phố với những ánh đèn đường sáng lấp lánh vào buổi tối. Làm như vậy cô sẽ cảm thấy thoải mái, đỡ ngột ngạt hơn khi ngồi cạnh anh.

154. Chương 95

Vy nhảy vội xuống xe, hấp tấp vợ tập tài liệu.

- Cảm ơn anh!

Huy không nói gì, chỉ quay sang nhìn cô với ánh mắt vô cảm nhưng thực ra bên trong nó đang chứa chấp sự tức giận, tay anh xiết chặt lấy vô lăng.

- Anh có vào không?

- Không!

Huy rồ ga, phóng vút đi mà không thèm chào cô. Cả quãng đường anh chẳng nói chẳng rằng, cứ hằm hằm lái xe. Cho dù cô có tươi cười, bắt chuyện thế nào đi chăng nữa thì anh cũng chẳng thèm quan tâm, chỉ có lái xe và lái xe, cứ như cô và anh là 2 người xa lạ vậy.

Đường như cơn giận dữ đã khiến anh hoàn toàn bị mất kiểm soát trong hành động và lời nói của mình. Anh lái xe với tốc độ nhanh nhất có thể, chỉ cần 1 cú va chạm nhỏ thôi cũng có thể khiến anh chết bất đắc kỳ tử. Mà bây giờ chết chóc đối với anh thì quan trọng gì chứ? Anh chỉ có thể giải tỏa cơn tức giận bằng cách này thôi. Vì cô mà càng ngày anh càng căm hận Kevin nhiều hơn. Sự ghen tức cứ lớn dần, lớn dần theo thời gian, mãi không thể phai mờ đi được.

Cạch...

Phòng làm việc hiện tại chẳng còn 1 bóng người nào cả. Vy thầm trách bản thân mình, chỉ vì tâm hồn ăn uống quá cao nên bây giờ mới để lại hậu quả thế này. Cô đã về trễ tận 2 tiếng.

Cô mở cửa bước vào trong phòng của anh, nhẹ nhàng đặt tờ báo cáo lên bàn. Bỗng cô có linh cảm có cái gì đó đang lao về phía mình, rất nhanh...

Rầm...

Cô bị 1 lực gì đó đẩy mạnh vào tường, vì quá tối nên cô không thể định hình được đó là gì. Lần này cô có thể cảm nhận được hơi ấm của ai đó ở trước mặt mình. Cô sợ hãi đẩy thứ đang chắn trước mặt mình ra nhưng không được.

- Em đang đùa tôi phải không?

Giọng này... là...

- Kevin? Anh chưa về sao?

Hừ...

Tiếng cười khẩy rõ mồn một, cô nhắm mắt lại, tay nắm hồ như đang chuẩn bị nhận hình phạt của anh vì tội lỗi của mình. Cô đã sai rồi.

- Tôi xin lỗi! Tại đói quá nên...

- Không giải thích!

Vy im bật, cô vẫn biết được rằng 1 lời nói của cô bây giờ sẽ tương đương với 1 can xăng đổ vào 1 đồng lửa lớn đang bốc cháy bùng bùng.

- Em coi thường tôi phải không? Lời nói của tôi không còn giá trị với em nữa à?

Đã quá trễ, cơn tức giận của anh đã lên tới đỉnh điểm. Giờ có giải thích gì đi chăng nữa thì cũng chẳng kịp nữa rồi.

- Tôi xin lỗi! Tôi sai rồi!

Kevin từ từ buông cô ra, anh lùi lại ra đằng sau, nhìn cô với ánh mắt vô cảm.

- Về đi! Ngày mai hãy đến đây dọn dẹp đồ đạc rồi rời khỏi đây!

Vy mở to mắt nhìn anh. Cho dù đang ở trong bóng tối nhưng cô cũng có thể cảm nhận được bộ mặt lạnh lùng đáng sợ của anh.

Cái gì?

- Kevin! Anh... anh đuổi việc tôi ư?

- Đừng gọi tên tôi! Đi đi! Nhớ ngày mai hãy quay lại thu dọn đồ đạc! Và... đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!

- Kevin!

- BIẾN!!!

Vy bặm môi, cô mở cửa, chậm rãi bước ra ngoài. Cô quay đầu lại, ngẩng nhìn người con trai đang đứng, đôi mắt hướng ra ngoài cửa sổ cùng những xúc cảm vẫn còn đang vương vấn trong người. Cô cười nhạt, những giọt nước từ khóe mắt cũng rơi xuống.

Trời tối mịt, dòng người đông đúc của nơi thành thị cũng đã vơi dần, trả lại sự tĩnh lặng vốn có cho không gian yên ắng, tối tăm. Ánh đèn đường theo 1 hàng dài dằng dặc, soi sáng bóng dáng bé nhỏ của 1 cô gái đang thẫn thờ bước đi.

Anh nhìn theo bóng dáng ấy, đôi mắt màu cà phê khê nheo lại, cơn giận dữ vì ghen tỵ nhất thời đã đánh thức về lạnh lùng của 1 con người chỉ biết đến công việc. Cho đến khi bóng dáng ấy biến mất, anh tiến đến bên tủ, lấy ra 1 chai rượu loại mạnh nhất. Anh nghiêng chai rượu như muốn uống hết nó vậy. Chỉ có rượu mới giải quyết được tất cả.

Cạch...

Anh nằm gục xuống, tay với lấy chai rượu nhưng không thể tới. Bây giờ anh đã hoàn toàn mất kiểm soát, đôi mắt hướng lên chai rượu, anh không thể đứng dậy nổi vì rượu đã ngấm hết vào trong người.

- Tiểu Vy! Tiểu Vy!

Trong cơn say, anh liên tục nhắc đến tên cô. Hình bóng cô luôn lơ lửng ở trước mặt khiến anh cứ chơi với như bị mất hồn.

- Tiểu Vy...

Hình bóng ấy dần dần biến mất, thay vào đó là sự tối tăm của căn phòng làm việc. Khắp người anh nóng bừng lên như lửa đốt, mọi động tác của anh không còn được như ý muốn nữa, cả người như bị ai đó điều khiển.

Mọi thứ xung quanh Kevin dần dần tối sầm lại. Khi không còn nhìn thấy gì nữa, toàn thân anh bỗng trở nên nhẹ tênh, xung quanh mờ nhạt.

Tiểu Vy!

155. Chương 96

- Chị về rồi à?

- Ủ!

Nhìn sắc mặt của Vy thì ai cũng biết là cô vừa khóc rất nhiều. Huyền Anh lo lắng chạy đến, cầm lấy túi xách rồi đưa cô vào giường nghỉ ngơi.

- Chị ăn gì không? Đồ ăn em có để phần đấy!

Vy nhắm mắt lại, bờ môi tái nhợt đi.

- Chị không đói!

- Vậy chị nằm nghỉ đi! Nếu cần gì thì cứ gọi em!

Huyền Anh nhìn Vy 1 lúc. Cô cũng đoán được phần nào chuyện gì đang diễn ra. Cô tắt đèn ngủ, chậm rãi bước ra ngoài.

Vy nằm trên giường, mắt hướng ra ngoài cửa. Thấy mắt mình hơi ươn ướt, cô vội vàng lau đi. Nước mắt cứ thế trào ra, cô cũng không hiểu nguyên nhân vì sao cô lại khóc nữa. Vì bị đuổi việc ư? Không phải!

Tại sao mình lại khóc thế này? Mình điên rồi! Mình đâu có sợ bị đuổi việc chứ? Mình có thể kiếm việc làm khác ở bên ngoài mà!

Bỏ Fashioning King là bỏ tất cả. Cho dù biết điều đó nhưng cô cũng đành phải chấp nhận. Cô không lo sợ

chuyện bị đuổi ra khỏi tập đoàn. Nhưng mãi đến giờ cô vẫn chưa biết vì sao cô lại khóc, lại buồn nhiều đến thế.

Đôi mắt cô dần nhắm lại, chìm vào giấc ngủ. Đánh mặc kệ cho nó ướt vậy, càng lau đi nước mắt càng trào ra nhiều. Vì 1 ai đó...

Ngày mai hãy đến đây dọn dẹp đồ đạc rồi rời khỏi đây!

Ngày mai hãy đến đây dọn dẹp đồ đạc rồi rời khỏi đây!

Ngày mai hãy đến đây dọn dẹp đồ đạc rồi rời khỏi đây!

Câu nói ấy cứ lảng vảng trong đầu khiến cô không thể ngủ được. Nếu cứ như thế này thì cô sẽ gặp ác mộng mất. Cô sợ hãi ngồi dậy, ngó nghiêng xung quanh căn phòng ngủ của mình. Tại sao hôm nay trông nó lại lạ đến thế? Cứ như đây là lần đầu tiên cô vào đây vậy. Cô đã quen với căn phòng với những gam màu lạnh của người đó. Khi cô đang gặp khủng hoảng về tinh thần, chính người đó đã giúp đỡ cô. Nếu không có anh, cô đã tự tử và chết từ lâu rồi. Mùi hương cùng vẻ lạnh lẽo của căn phòng cứ thi nhau hòa vào trong tâm trí cô.

Vy nhắm chặt mắt lại, cô ôm đầu, lắc lia lịa, thậm tự nhủ bản thân không được nghĩ đến những cái đó nữa. Nhưng hiện giờ, chính bản thân cô còn không thể kiểm soát nỗi suy nghĩ của mình. Nó cứ đến trong vô thức để bắt cô phải nghĩ về người ấy.

- Không! Cút đi!

Cô hét lên, cầm gối và những thứ xung quanh ném tứ tung khắp phòng. Huyền Anh từ ngoài chạy vào, cô hoảng hốt đỡ lấy tay của Vy.

- Chị Vy!

- Cút đi! Đừng có ở đây nữa!

- Chị Vy!

Vy giãy giụa, đánh cả Huyền Anh. Cho dù rất đau nhưng cô vẫn cố gắng giữ chị mình, cô sợ Vy sẽ tự làm đau mình.

Bỗng mọi hành động của Vy dừng hẳn lại, cô thả những thứ cầm trên tay xuống đất, mắt nhắm lại, nằm lên trên giường ngủ ngon lành. Đường như những suy đó không còn xuất hiện trong tâm trí cô nữa.

Đặt Vy xuống, Huyền Anh cảm thấy hoảng sợ. Cô định gọi cho Kevin nhưng lại thôi. Cô sợ Kevin sẽ lo lắng cho Vy như hồi cô bị bắt tình vậy.

- Phải để ngày mai xem như thế nào đã!

Vy bước đi trên con đường vắng vẻ, xung quanh đều bị bóng tối bao trùm. Gió xào xạc, thổi mạnh khiến cô cảm thấy lạnh lẽo và 1 chút sợ hãi khi đang ở trong khung cảnh âm u thế này 1 mình.

Mình đang ở đâu thế này? Đây không phải là khu gần nhà mình!

- Có ai ở đây không?- Cô gọi lớn.

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng gió vi vu, tiếng lá cây xào xạc hòa quyện với cái lạnh đầu đông khiến cô nổi cả da gà. Cô chỉ mặc chiếc váy ngủ màu trắng mỏng manh, người co ro lại vì quá rét.

Chợt từ xa có 1 bóng dáng cao ráo đang tiến về phía cô với tốc độ khá nhanh. Hình như là người đó... đang chạy. Cô sung sướng chạy tới chỗ vị cứu tinh đó.

- Anh gì ơi!

Vy khựng lại, cô chợt nhận ra khuôn mặt cùng hình dáng của người đó khi cô tiến đến gần hơn. Cho dù đang ở trong bóng tối nhưng cô cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một.

- Ke...kevin!

Kevin chạy đến, nắm chặt lấy tay cô rồi lôi đi.

- Chạy đi mau lên!

- Đi đâu?

- Đừng hỏi nhiều! Mau lên! Nếu bắt được thì chúng sẽ giết chúng ta đấy!

Nghe đến từ giết, cô sợ hãi chạy theo anh. Quả nhiên từ phía sau có tiếng chân, rất nhiều. Chắc phải 5 6 người chứ chẳng ít. Họ là ai vậy? Tại sao họ lại đuổi theo anh? Họ sẽ giết anh ư?

Hàng loạt câu hỏi thắc mắc xuất hiện trong đầu cô. Kevin vẫn đang chạy, tay anh vẫn đang nắm lấy tay cô... rất chặt. Vì nếu buông ra, cô sẽ chết bất cứ lúc nào. Cô cũng có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Họ chạy đến 1 căn nhà nhỏ gần đó. Đó là căn nhà của đôi vợ chồng trẻ, anh đưa cô vào trong, thăm cảm ơn vị ân nhân của mình.

- Xin anh chị hãy cứu giúp chúng tôi! Có 1 bọn người đang đuổi chúng tôi từ đằng sau!

- Vậy sao? Mau vào nhà đi! Bọn chúng không thể vào đây được đâu!

- Cảm ơn 2 người!

- Không có gì! Hãy vào trong đi! Chúng tôi sẽ đối phó với bọn chúng!

Kevin dựa vào tường, thở dốc, mồ hôi nhễ nhại. Anh quay sang nhìn cô, đưa tay lên vuốt mái tóc đen tự nhiên, mỉm cười. Vy quay sang nhìn anh, đã đến lúc lắng nghe anh giải đáp những câu hỏi kia của cô rồi.

- Họ là ai vậy? Tại sao anh phải trốn họ?

- Chúng là tay chân của gián điệp trong tập đoàn. Chúng đang tìm cách giết anh để chiếm đoạt tài sản và vị trí giám đốc của anh.

- Chiếm đoạt ư?

- Yên tâm đi! Anh và Duy đã tính sẵn kế hoạch rồi! Sáng mai Duy sẽ đến đây đón chúng ta!

- Duy ư? Sao Duy có thể biết được chúng ta đang ở đây?

- Trên người anh có gắn thiết bị định vị! Duy sẽ đến đây để giúp chúng ta! Em đừng lo!

- ...

- Em sao vậy?

- Em... lo lắm! Em sợ anh sẽ gặp mệnh hệ gì đó! Thực sự là em có linh cảm không ổn!

- Không sao mà! Em yên tâm đi! Chỉ cần qua nổi đêm nay thôi, chúng ta sẽ sống! Bọn chúng sẽ phải chịu sự trừng phạt của pháp luật!

- Vậy sao?

- Ừ! Chúng ta sẽ sống thôi! Giờ cũng muộn rồi, em hãy ngủ đi!

- Vâng! Anh cũng nghỉ ngơi đi! Chắc anh cũng mệt rồi!

Vy tựa vào vai Kevin, mắt nhắm lại, chìm vào giấc ngủ. Ở bên anh, cô luôn cảm thấy an toàn lạ thường. Kevin mỉm cười, anh đưa cô sát lại gần mình hơn rồi ôm chặt lấy cô.

- Anh sẽ không để em phải bị liên lụy đâu! Nhất định anh sẽ bảo vệ em!

Ánh trăng sáng chiếu vào cửa sổ, soi sáng bóng của 1 cặp đôi đang ngồi cạnh nhau, nhẹ nhàng tựa đầu vào nhau để ngủ 1 giấc ngon lành. Có lẽ sự sợ hãi không còn xuất hiện trong suy nghĩ của họ nữa mà thay vào đó là 1 tình yêu, 1 mối nhân duyên nào đó đã đưa họ đến với nhau như sự sắp đặt sẵn.

- Suyt! Khẽ thôi không chúng nó nghe thấy bây giờ!

- Hừ! Đúng là ngu ngốc!

Tiếng nói thầm của nhiều người làm Vy giật mình tỉnh giấc. Cô mở to mắt, tay run run nắm chặt lấy bàn tay của Kevin, môi mấp máy thành tiếng.

- Ke...ke...vin...

Thấy tay mình như bị ai đó xiết chặt, Kevin mở mắt ra. Trước mặt anh là 6 tên mặc đồ đen ban nãy và đôi vợ chồng trẻ mà anh thầm cảm ơn vì đã cứu mạng anh.

- 2 người...

Cô vợ trẻ tiến về phía Kevin, cô ta vuốt khuôn mặt của anh, nở nụ cười ma mãnh.

- Không ngờ giám đốc của Fashion King mà có ngày lại phải thảm hại như thế này!

Kevin im lặng, anh ném cho cô ta cái nhìn khinh bỉ. Hóa ra đây chẳng phải là vợ chồng hay gia đình gì cả, đều là đồng bọn của chúng hết. Chúng đã lừa Vy và anh. Khốn kiếp!

Bốp...

- Chị Vy à! Họ nói đến đây thu dọn đồ đạc của em! Làm thế nào bây giờ?

- Thu dọn đồ đạc?- Vy nhú mày.

Một tên bước vào, cúi xuống chào 1 cái, trầm giọng lên tiếng:

- Thưa cô! Theo lệnh của cậu Duy, chúng tôi đến đây thu dọn đồ đạc và đưa cô Huyền Anh đi!

- Duy ư?- Cả 2 đồng thanh.

Cái tên chết tiệt này! Chưa xin phép mà đã dám tự tiện sai người khác đến đây dọn đồ đạc của mình ư?- Huyền Anh tức giận.

- Tôi không đi!- Cô thẳng thừng.

- Đúng! Dựa vào cái gì mà mấy người đòi đưa em tôi đi? Tôi cũng không đồng ý!

- Nhưng đây là lệnh của cậu Duy! Trái lệnh thì chúng tôi sẽ bị phạt!

- Phạt thì sao? Ai biểu các ông đến đây dọn dẹp đồ đạc của tôi chứ? Có chết tôi cũng không đến đây ở đâu!

Bỗng đám người lui ra, dạt sang 2 bên, một người con trai mặc vest bước vào, tay dứt túi quần, mái tóc hung đỏ ánh lên trong nắng, anh mỉm cười nhìn Huyền Anh rồi quay sang đám vệ sĩ.

- Vào trong thu dọn!

- Không!

Huyền Anh tức giận chạy về phía anh, hét âm lên:

- Em không đi đâu! Tại sao anh chưa hỏi gì mà đã dám đến đây như vậy?

- Anh hỏi bố mẹ em rồi! Cần gì phải thông qua em nữa! Đúng không?

- Anh...

Huyền Anh cứng họng, nhẩn nhó nhìn nụ cười đắc thắng trên môi của Duy. Anh quay xuống đám vệ sĩ,

hất mặt:

- Có muốn bị đuổi việc không?

Ngay lập tức đám vệ sĩ kéo nhau vào trong, cho dù Vy có ngăn cản đến đâu cũng không thể được. Họ mở cửa phòng cô, lấy hết sạch đồ đạc của Huyền Anh rồi lạnh lùng bước ra ngoài. Trước cửa ra vào là 2 đôi mắt thất thần của 2 cô gái nhìn chăm chăm vào căn phòng vừa bị đám vệ sĩ lục tung lên chỉ để lấy đồ đạc. Duy khoác vai Huyền Anh, hôn lên má cô.

- Từ nay em sẽ đến ở cùng anh!

- Không!- Cô đẩy người anh ra.

4 tên vệ sĩ bước đến, tay cầm chiếc vali màu xanh dương.

- Thưa cậu chủ, đã xong!

- Mang về đi!

Huyền Anh hoảng hốt lao đến định giật lại chiếc vali chứa quần áo của mình. Nhưng chưa kịp chạy thì tay cô đã bị giữ lại.

- Anh làm gì vậy? Thả em ra! Trả quần áo đây!

Anh kéo cô vào lòng mình, giơ tay xua xua mấy tên vệ sĩ như để ra hiệu. Tên cầm vali cúi đầu lễ phép chào, theo sau là 3 tên còn lại. Họ thẳng thừng bước ra trước sự đắc ý của Duy và khuôn mặt ngơ ngác của Vy.

Huyền Anh vẫn không từ bỏ, cô cố chấp với người về phía mấy tên vệ sĩ nhưng đã quá trễ, họ đã lên xe và phóng đi mất hút, tay cô lại chơi vơi giữa không trung. Giờ đây căn phòng của Vy sẽ chẳng còn bộ quần áo nào mang tên của Huyền Anh nữa.

Tức giận, cô quay sang Duy, nghiến răng:

- Tại sao anh quá đáng thế? Anh muốn em điên lên phải không?

- Không nói nhiều! Về thôi! Em sẽ đi theo anh!

- Không! Anh tránh xa em ra!- Cô giãy nảy.

Không thể bình tĩnh hơn được nữa, Duy bế xốc cô lên, đưa ra ngoài. Trước khi đi, anh không quên quay đầu lại, mỉm cười.

- Cảm ơn bà chị!

Vy vẫn còn ngơ ngác không hiểu gì thì chiếc BMW đỏ của Duy đã đi từ lúc nào.

157. Chương 98

Vy ngồi trên ghế, rót tạm cốc nước uống cho đỡ khát. Cô bỗng cảm thấy đau đầu, choáng váng. Có lẽ dư âm của giấc mơ đêm qua vẫn ám ảnh cô từng giây, từng phút. Cô chợt nhận ra có 1 việc cần phải làm nhưng vẫn không thể nhớ ra.

Ngày mai hãy đến đây dọn dẹp đồ đạc rồi rời khỏi đây!

Câu nói của ai đó lại 1 lần nữa xuất hiện trong suy nghĩ của Vy. Cô ôm đầu, lắc nguây nguẩy.

- Không!

Trong vô thức, cô đến bên tủ quần áo, chậm rãi mở nó ra và lấy trong đó 1 bộ quần áo công sở. Khoác nó trên mình, cô chỉnh cổ áo, buộc tóc lên, đánh 1 chút son để trông khuôn mặt đỡ nhợt nhạt hơn.

Bước đi trên con đường quen thuộc, cô bỗng cảm thấy nó xa lạ lạ thường. Mặc dù ngày nào cô cũng phải đi qua đây mới đến được những nơi mà mình mong muốn. Cô ngó nghiêng xung quanh để tìm trạm xe buýt nhưng chẳng thấy có 1 cái nào. Cô hoảng hốt đi tìm, hỏi rồi rít những người gần nhất.

- Bác ơi! Cho cháu hỏi gần đây có trạm xe buýt nào không ạ?

Một người đàn ông đứng tuổi là chủ của cửa hàng tạp hóa đối diện với ngõ nhà cô, ông ngạc nhiên:

- Ô kìa! Cô gái này! Trạm xe buýt ở ngay đằng sau cô mà!

Vy giật mình quay ra đằng sau, cả 1 trạm xe buýt với ghế ngồi sừng sững trước mặt cô. Cô ngạc nhiên tột độ, rõ ràng ban nãy cô có chạy quanh đây nhưng không có. Tại sao bây giờ nó lại xuất hiện trước mặt cô thế này?

Cô đập đập tay vào trán mình để tỉnh táo hơn. Từ hôm qua đến nay cô cứ như người mất hồn, chẳng phân biệt nổi cái gì với cái gì. Thậm chí phòng của mình cô cũng cảm thấy xa lạ. Nhưng đường đến nhà và căn phòng của ai đó thì cô lại nhớ như in, không sai 1 chi tiết.

Ôi! Tôi làm sao thế này? Tại sao khuôn mặt của anh ta cứ hiện lên trong đầu mình thế? Biến hết đi!

Cô lại ôm đầu, lắc liên tục. Người đàn ông lo lắng nhìn cô gái mà ngày nào ông cũng gặp khi cô đi ra ngoài.

- Cô gái à! Cô không sao chứ?

Cô không trả lời, một mạch chạy đến bến xe buýt, tay nắm chặt lấy quai túi xách, lòng bồn chồn đến kì lạ. Lại 1 lần nữa cảm xúc chiến thắng cô, nó cứ đến rồi lại đi khiến cô không thể kiểm soát nổi. Cô muốn đến gặp người đó thật nhanh, đầu cứ ngó liên tục ra ngoài để mong ngóng xe buýt tới thật nhanh.

Kevin ngồi lên ghế, đầu anh choáng váng tột độ, 1 phần là do loại rượu mà anh uống tối qua tác động quá mạnh.

Đạt tiến đến bàn làm việc, lấy bình rót 1 cốc nước đưa cho Kevin. Anh khổ sở đón lấy cốc nước từ tay Đạt.

- Cảm ơn mày!

Đạt cười trừ, ngồi lên chiếc ghế đối diện với Kevin. Anh xót xa nhìn dáng người gầy gò của thằng bạn thân suốt bao nhiêu năm trời.

- Kevin à! Đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Kevin khựng lại, lúc sau anh lại bình tĩnh uống cốc nước. Anh đang cố tình lảng tránh câu hỏi của Đạt.

- Kevin...

- Chẳng có gì cả!

- Tao không tin! Bạn thân với mày bao nhiêu năm như vậy, chẳng lẽ tao lại không hiểu mày sao?

- Tùy!

Đạt nhún mày khó chịu. Cho dù chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì anh vẫn bình thản đến kì lạ mặc dù cảm xúc trong lòng đối lập hẳn so với sắc thái trên khuôn mặt của Kevin. Anh không lạ gì Kevin cả. Từ trước đến nay khi uống rượu anh luôn làm chủ được bản thân mình. Khi có chuyện bức tức, anh chỉ uống say rồi

ngày hôm sau lại trở nên bình thường. Đây là lần đầu tiên Đạt nhìn thấy Kevin trong bộ dạng này, dù đã qua 1 đêm nhưng anh vẫn còn bị choáng, tay chân run rẩy. Chắc chắn phải có chuyện gì đó rất quan trọng xảy ra mà Đạt không thể biết được.

Anh nhắm mắt lại suy nghĩ một hồi. Ngay sau đó, như biết được gì đó, anh ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mắt Kevin.

- Vì Tiểu Vy đúng không?

Xoảng...

Chiếc cốc vỡ tan tành trong tích tắc, nước trong cốc bắn tung tóe ra khắp sàn nhà. Đạt không nói gì, khuôn mặt lạnh lùng nhìn Kevin đang tức giận, mắt hằn lên những tia đỏ.

- Đừng nhắc tới cô ta trước mặt tao!

Vậy là đã rõ, nguyên nhân khiến Kevin như thế này chỉ có thể là do 1 người. Lại là do ghen tức nhất thời sao? Đạt cười nửa miệng, anh đã hiểu hết tất cả mọi chuyện. Không cần biết nguồn gốc, chỉ cần biết Kevin tức giận là do Tiểu Vy thôi.

Bên ngoài, mọi người hoảng sợ khi nghe thấy tiếng đổ vỡ trong phòng và tiếng nói trầm của Kevin. Ai cũng nín thở, một khi giám đốc của họ mà như vậy thì đồng nghĩa với việc 1 người sẽ phải cuốn gói ra đi.

- Em đến rồi ạ!

Nhìn thấy Vy, Ngân lo lắng tiến lại gần cô, cố gắng hết sức để chạy không bị ra tiếng động. Cô đưa ngón tay lên ra hiệu im lặng. Vy khó hiểu nhìn mọi người đang đứng xúm vào nhau ở góc tường cạnh cánh cửa trong suốt của văn phòng tổng giám đốc.

- Mọi người sao vậy?

- Suyt!!!

Lần này thì tất cả mọi người cùng ra hiệu im lặng. Ngân kéo cô về phía họ, ghé tai vào tường nghe ngóng tình hình.

- Mọi người sao vậy?

- Sắp có người bị đuổi việc rồi!

Đuổi việc ư?

Vy cười nhạt. Người bị đuổi việc đang đứng trước mặt mấy người đây. Phải nói là đã bị đuổi chứ không còn là sắp bị đuổi nữa. Nếu là sắp thì quá tốt rồi, ngày mai mới phải đến dọn đồ, ít ra vẫn còn lưu luyến mọi người được chút ít.

Vậy là anh ấy vẫn quyết tâm đuổi mình ư? Thật là...

Cô chậm rãi đứng dậy, đi về phía bàn làm việc của mình, bê tất cả đồ đạc cho vào thùng xốp nhỏ để dưới gầm bàn. Mỗi khi cho 1 thứ vào thùng thì 1 giọt nước mắt của cô lại vô thức rơi xuống. Nhớ lại những ngày làm việc ở đây cùng mọi người, cùng Kevin thì lòng cô lại quặn thắt. Cô nhẹ nhàng đặt thùng đồ đạc lên bàn, tiến về phía cánh cửa phòng làm việc của Kevin. Mỗi bước chân như 1 gánh nặng đối với cô. Cô không muốn rời xa nơi này 1 chút nào. 5 tháng làm việc ở đây là quả một khoảng thời gian quá ngắn ngủi, chưa kịp để cô bộc lộ hết tình cảm của mình thì đã phải dời đi 1 cách dễ dàng như thế này rồi.

Cạch...

- Ô! Vy!

- Chào anh!

Đạt lia ánh mắt về phía Kevin, trông anh vẫn bình thản như thường, anh thậm chí còn chẳng thèm quay lại nhìn cô, chỉ hờ hững buông 1 câu:

- Vào đây làm gì?

- Tôi... đã thu dọn xong rồi ạ!

- Thế thì đi đi!

Vy bặm môi, nước mắt càng lúc càng tuôn ra nhiều hơn, ánh mắt vẫn hướng về tấm lưng to lớn của người con trai có mái tóc màu hạt dẻ kia.

- Vy à! Vào đây đi! Ngồi đây uống nước này!

- Đi đi!

Vy cười chua xót, cô cúi mặt xuống, vén tóc mai lên.

- Chào giám đốc! Cảm ơn anh trong suốt thời gian qua!

- Vy à! Em đừng như vậy!

- Mày im đi!- Kevin gần giọng, ánh mắt giận dữ nhìn Đạt.

Vy im lặng, cô không hề cảm thấy bất ngờ trước thái độ này của Kevin. Cô hiểu anh đuổi cô do cô sai, tất cả là tại cô. Đối với một người có lòng tự trọng cao như anh, chờ đợi 1 người trong vòng 1 tiếng rưỡi là quá nhiều. Hơn nữa đây là trong công việc, cô lại là cấp dưới của anh mà dám làm hỏng việc, bị đuổi là điều đương nhiên rồi.

Vy quay lưng bước đi, tay gạt những giọt nước mắt đang lăn dài trên má.

Từ bên ngoài mọi người đã nghe thấy tất cả. Ngân thất thần nhìn Vy bước ra từ căn phòng của Kevin. Cô đứng im đó, môi mấp máy thành tiếng:

- Vy à! Em... bị đuổi sao?

Vy gạt đầu thay cho câu trả lời của mình. Cô ôm lấy thùng đựng đồ, quay sang mỉm cười, cúi xuống chào tạm biệt 1 cách lễ phép.

- Cảm ơn mọi người trong những ngày tháng qua đã tận tâm chỉ bảo, giúp đỡ để em có thể thành thạo hơn trong công việc. Bây giờ... em xin phép! Cảm ơn tổ trưởng Hoàng cùng toàn thể tổ 5! Tạm biệt mọi người!

Ngân đứng như trời trồng nhìn Vy đang khó nhọc lê từng bước chân để có thể bước ra khỏi căn phòng làm việc.

- Vy! Khoan đã!

Ngân lao tới, ôm chầm lấy cô, nước mắt cũng chực trào ra.

- Chị sẽ rất nhớ em, Vy à! Nhớ thỉnh thoảng đến đây chơi!

Vy đứng im 1 lúc, tay vẫn ôm chặt lấy cái thùng. Chi và Việt cũng đến gần, ôm lấy 2 người. Rồi dần dần là tất cả mọi người cùng đi tới và ôm nhau.

- Cảm ơn cô! Mọi người đều rất quý cô! Cô là người rất chăm chỉ, siêng năng mà ai cũng phải kính phục cho dù là người nhỏ tuổi nhất.- Tổ trưởng Hoàng mỉm cười hiền hậu, chính ông cũng không thể kiềm chế được cảm xúc của mình bây giờ.

Chỉ có Chi là mít ướt nhất, cô cứ sụt sùi tiếc nuối khi nhìn Vy phải ra đi bất ngờ như thế này.

- Không có em! Ai sẽ giảng hòa cho những trận cãi nhau của chị và anh Việt? Chị không muốn em đi đâu!

- Vy à! Năng lực của em rất tốt! Đừng vì việc bị đuổi khỏi Fashion King mà bỏ cuộc nhé! Mọi người trong tổ sẽ luôn dõi theo, giúp đỡ bất cứ lúc nào em cần! Nếu có gì khó khăn, hãy gọi cho anh!

- Cảm ơn chị Chi, anh Việt! Em sẽ ghi nhớ! Bây giờ em phải đi rồi! Mọi người mau vào làm việc đi kẻo giám đốc mắng!

Mọi người không nói gì, chỉ nhìn cô, gương mặt ai cũng hiện lên một nỗi buồn. Chỉ có Chi và Ngân là 2 cô gái duy nhất trong tổ đang khóc vì không cầm nổi nước mắt. Vy đưa tay lên gạt nước mắt cho 2 cô chị của mình.

- 2 chị đừng khóc nữa, nhòe hết bây giờ, xấu là không có ai yêu đâu!

- Tạm biệt em! Anh sẽ rất nhớ em!

- Em cũng thế! 2 anh chị đừng cãi nhau nữa nhé!

- Ủ anh biết rồi!- Việt mỉm cười.

Vy không nói gì nữa. Cô bắt đầu bước ra khỏi cửa, đi thật nhanh ra ngoài. Cô biết nếu mình còn nín kén thì chỉ thêm đau buồn hơn mà thôi.

Ánh nắng mặt trời chiếu rọi vào mắt khiến cô hơi khó chịu. Vậy là cô đã bước ra khỏi tập đoàn rồi, từ nay cô sẽ không bao giờ được đến đây nữa, cả việc được ngắm nhìn 1 người con trai ở căn phòng đối diện bàn làm việc cũng sẽ tan biến hết.

Cô ngược đầu, nhìn lên căn phòng làm việc ấy. Cô đã mong sẽ có ai đó đứng bên cửa sổ, nhìn xuống bóng dáng 1 cô gái đang ôm khư khư cái thùng đựng đồ đạc rồi mỉm cười để trong lòng cô gái ấy sẽ cảm thấy ấm áp hơn. Ít ra, trước khi đi, cô còn được ngắm nhìn nụ cười ấy.

Nhưng không, hi vọng đó của cô cho dù đến phút cuối cùng cũng không đạt được, chẳng có ai đứng ngoài đó như cô mong muốn cả, trên cửa sổ vẫn trống trơn.

- Có lẽ... mọi thứ... đã chấm dứt thật rồi!- Cô cười nhạt.

Vy cúi xuống, đi thật nhanh để không còn thấy vương vấn nơi này nữa. Nó không còn là nơi mà cô hằng mong muốn được vào nữa rồi. Cô đã phải rời khỏi đó quá sớm, quá bất ngờ mà không kịp nói lời từ biệt.

158. Chương 99

Ads Đầu đông, lá vàng trải dài lên những con đường quen thuộc. Mưa phùn kéo dài suốt ngày đêm, mang đến cái se se lạnh để mình chứng rằng mùa thu đã hoàn toàn kết thúc. Một mùa đông lạnh giá đã đến, cần những vòng tay, những cái ôm ấm áp và những nụ hôn nồng cháy để sưởi ấm cho tình cảm của con người. Trên phố, những ánh đèn đủ loại màu sắc với đủ kiểu quảng cáo soi sáng cho con đường lớn dài dằng dặc. Dòng người qua lại càng lúc càng đông, biểu hiện của một không khí nhộn nhịp, tràn đầy sức sống cho dù điều kiện thời tiết không được tốt lắm.

Vy ngồi bên cửa sổ, những hạt mưa phùn theo hướng gió hất vào cửa kính tạo nên sự mờ ảo của những ánh đèn đường khi cô hướng mắt ra ngoài cửa sổ. Bây giờ cô lại thấy thích mưa, bởi mưa luôn làm cô quên đi mọi thứ, những giây phút tay trong tay và thậm chí là nụ hôn đầu thoáng qua của ai đó khi cô còn đang trong trạng thái khủng hoảng. Mưa cứ kéo dài khiến cảm xúc của cô lại tan biến đi, thế nhưng khi tạnh, mọi cảm xúc đáng ghét ấy lại hòa về để làm khổ cô từng đêm, từng ngày. Từ khi Huyền Anh chuyển sang sống ở nhà Duy, cô chỉ có một mình, không ai bên cạnh để cô có thể tâm sự và cũng không ai giúp cô gạt đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên đôi má gầy gò. Cô đành ngậm đắng nuốt cay mặc cho những hình ảnh của người con trai ấy xuất hiện trong tâm trí, bởi cô không thể nào quên đi được. Hình bóng của anh cứ bám chặt lấy cô và mãi mãi không bao giờ có thể rời ra.

Tách tách tách...

Mưa vẫn rơi, từng hạt mưa nhỏ li ti cứ tấp vào cửa kính rồi lại rơi xuống, hòa lẫn với làn đất ẩm mát lạnh do ảnh hưởng của mùa đông. Trong vô thức, cô đưa tay lên chạm nhẹ vào cửa kính, cái lạnh bắt đầu truyền sang những ngón tay nhỏ nhắn khiến cô cảm thấy thích thú. Cô muốn được đón những hạt mưa ấy để chúng không bao giờ bị mất đi, có vậy thì hình ảnh của người con trai với đôi mắt màu cà phê cuốn hút sẽ không còn xuất hiện trong tâm trí cô nữa.

- Đẹp quá!- Cô mỉm cười.

Ly capuchino đã nguội lạnh từ lúc nào. Cô mãi ngắm mưa mà không hề để ý đến những gì xung quanh mình. Thậm chí cô ngồi ở đây được bao lâu, từ bao giờ cô cũng chẳng biết. Tuy đã nguội nhưng hương thơm của cà phê hòa quyện với mùi hương béo ngậy của sữa tỏa lên đã đưa cô về thực tại. Cô giật mình nhìn xuống ly cà phê của mình, mỉm cười.

- Quên mất không uống!

Cô đặt hai tay lên ly cà phê, nó chẳng còn nóng nữa. Cô nâng chiếc ly, nhấp một ngụm. Vị ngọt và đắng của ly cà phê khiến cô ngây ngất. Không biết từ bao giờ cô đã thích uống loại này, mặc dù cô không hề biết uống cà phê. Vy chợt nhớ ra, Kevin cũng rất thích capuchino, anh thích đến mức có thể uống nhiều ly cùng một lúc mà không biết ngán.

- Tại sao mình lại uống cái này nhỉ?

Chính cô cũng không hiểu vì sao mình lại thích loại này đến thế. Nó cũng chỉ là cà phê bình thường nhưng lại mang đến sự ngọt ngào lạ thường khi uống.

- Tôi điên rồi! Thích thì cứ uống thôi! Sao cứ phải suy nghĩ vớ vẩn thế nhỉ?

Cô dốc hết cả ly cà phê vào miệng rồi nuốt thật nhanh. Cô không muốn thưởng thức nó nữa. Bởi mỗi khi nhìn thấy, ngửi thấy nó thì cô lại nhớ đến người đó - một người mà cô đã tự hứa với bản thân mình phải quên đi thật nhanh, tránh càng xa càng tốt.

Uống xong, cô cầm túi xách đứng dậy, thanh toán tiền rồi bước ra ngoài, chen chúc giữa sự đông đúc của buổi tối.

Thấm thoát đã 1 tháng trôi qua rồi, cô vẫn chưa tìm được việc làm ổn định, mới chỉ giúp việc tạm bợ ở một cửa hàng fast food gần nhà do người quen của cô làm chủ. Cô làm ca sáng và chiều, buổi tối thì đã người thay ca. Công việc cũng chẳng có gì nặng nhọc, chỉ là ghi chép khi khách gọi, mang đồ ăn đến cho khách rồi lại dọn dẹp khi khách ra về. Tuy nhẹ nhàng nhưng cô cũng phải chạy đi chạy lại khá nhiều, rất ít khi được nghỉ ngơi. Cũng tốt thôi, thà đi đi lại lại để tập thể dục còn tốt hơn là cứ ngồi lì ở văn phòng để đánh máy, viết lách này nọ cũng mệt lắm. Làm ở đây như là 1 bài thể dục giảm cân cho cô vậy.

Bíp bíp...

Vy cảm thấy khó chịu khi chiếc xe màu đen bên cạnh cứ kêu lên inh ỏi như muốn thu được sự chú ý của cô. Cô cố gắng bước đi thật nhanh để chiếc xe đáng ghét đó không còn ở trong tầm nhìn của cô nữa. Nhưng khốn khổ thay, chiếc xe đó cứ bám theo trên gheo khiến cô càng thêm bực tức.

Bíp bíp...

- Đừng bóp cò nữa!- Cô tức giận hét lên.

Chiếc xe dừng lại, cửa kính được hạ xuống. Khuôn mặt giận dữ của Vy bỗng chuyển sang ngạc nhiên rồi thay vào đó là 1 nụ cười gượng gạo.

- Đồ đáng ghét! Em dám hét lên với anh vậy ư?

- O! Em xin lỗi, em tưởng tên nào đang trên nên...

- Thôi được rồi! Không cần giải thích nữa đâu! Lên đi, anh chờ em!

Cô mở cửa bước vào trong xe, người co ro lại vì lạnh.

- Sao em ăn mặc phong phanh thế? Lỡ ốm thì sao?

- Tại lúc chiều em thấy cũng không lạnh lắm nên chỉ mặc thế này thôi!

- Em đúng là bướng bỉnh mà!

Chàng trai không ngần ngại cởi chiếc áo khoác của mình rồi khoác lên người cô. Hương thơm đặc trưng cùng hơi ấm trên người anh khiến Vy đỏ mặt xấu hổ, cô quay mặt đi để không bị anh nhìn thấy.

- Đừng làm thế! Anh sẽ lạnh mất!- Cô nói nhưng không nhìn anh.

- Không sao cả! Trong xe cũng khá ấm mà! Em muốn đi đâu bây giờ?

- Em muốn về nhà!

Chàng trai im lặng, sau đó là một tiếng thở dài náo nề. Anh quay sang nhìn cô, chắc cô lại nhớ đến người đó. Cô cứ tự dằn vặt bản thân mình như vậy. Nụ cười gượng gạo của cô khiến anh đau xót. Cho dù bên ngoài cô luôn nói rằng đã quên rồi nhưng thật ra trong lòng không như thế. Tại sao cô cứ phải dối lòng mình? Chẳng lẽ làm vậy sẽ khiến tâm trạng trở nên khá hơn sao? Càng nghĩ anh lại càng cảm hận tên ấy nhiều hơn. Hắn đã làm cho cô phải khóc, phải trở nên điên dại. Anh muốn tìm hắn để đấm một trận, trả thù cho cô. Thế nhưng ánh mắt xót xa như cầu xin, van lơn của cô lại khiến lòng anh dịu lại. Anh chỉ biết ôm cô vào lòng, cố gắng chịu đựng để từng ngày, từng ngày trôi đi theo lẽ tự nhiên mà thôi.

Sau khi bị đuổi khỏi Fashion King, không một nơi nào dám nhận cô bởi quyền lực của vị giám đốc trẻ tuổi tài năng và tập đoàn hùng mạnh hàng đầu thế giới. Những ngày qua, nếu không có anh giúp đỡ thì bây giờ không biết cô sẽ ra sao. Anh luôn ở bên cạnh chăm sóc cho cô, đưa cô đi mọi nơi mà cô muốn. Vì cô, anh sẵn sàng làm tất cả. Và... không biết từ bao giờ, trái tim của anh đã xuất hiện hình bóng của cô gái ấy - một cô gái xinh đẹp tự nhiên, không son phấn, không cầu kì, biết quan tâm đến người khác. Cho dù biết rằng cô không hề yêu anh nhưng anh vẫn sẽ đợi cho đến khi cô đồng ý, kể cả là 1 năm, 2 năm hay thậm chí là cả đời anh cũng sẽ đợi.

Chiếc BMW đen vẫn đang cố gắng len lỏi trong dòng người đông đúc. Khi đã mất kiên nhẫn, Vy bắt đầu cảm thấy khó chịu khi từng người, từng người cứ đi qua, chắn cả tầm nhìn của cô lẫn của anh:

- Hôm nay là ngày gì mà đông thế nhỉ? Đáng ghét thật!

- Em không biết sao? Sắp đến Giáng Sinh rồi! Họ ra đường để chuẩn bị đón Giáng Sinh và năm mới đấy!

- Giáng Sinh? Mới đang đầu đông mà! Giáng Sinh gì chứ?

- Năm nay mùa đông đến muộn hơn! Chỉ còn 1 tháng nữa thôi! Em không biết sao?

- 1... 1 tháng nữa ư?

Vy vội rít mở điện thoại ra xem lịch, hôm nay là ngày 24 tháng 11, quả nhiên đúng 1 tháng nữa là tới Giáng Sinh.

Mùa đông đến muộn ư? Thế loại gì kì vậy?

Cô mãi mê tìm kiếm công việc nên quên mất cả thời gian. Chẳng có lúc nào là cô được ngơi nghỉ. Áp lực bởi nhiều mặt đã khiến cô trở nên mệt mỏi, không còn thiết tha gì đến những thứ xung quanh mình nữa.

- Em mệt lắm à?

Giọng nói trầm nhẹ nhàng của anh làm cô giật mình. Mắt cô bỗng nhòe đi, mọi thứ xung quanh đều trở nên mờ ảo. Một bàn tay to lớn đưa lên gạt đi những giọt nước làm cản trở tầm nhìn của cô. Bây giờ cô đã có thể nhìn rõ hơn đôi mắt màu xám tro buồn bã của người con trai ấy. Cô vội gạt tay anh ra, quay mặt sang chỗ khác để tránh ánh nhìn từ đôi mắt ấy.

- Em không sao thật chứ?

- Anh có thể... đưa em về nhà được không?

- Ừ!

Anh lặng lẽ phóng xe đi. Đường phố bây giờ cũng đã vơi dần. Hẳn là họ đang có những giây phút riêng tư bên người yêu hoặc gia đình của mình. Nhìn những đôi tình nhân dọc theo từng chiếc ghế đá đang ôm nhau, trao cho nhau những nụ hôn ngọt ngào mà lòng cô quặn thắt. Cô lại nhớ đến Kevin, nhớ những ngày tháng được đi chơi ở trong công viên gần tập đoàn với anh. Tại sao những khoảnh khắc ấy lại ngăn ngủ đến thế? Chưa kịp cho cô được hưởng thụ cái gọi là tình yêu đầu tiên trong cuộc đời thì đã phải vứt bỏ đi rồi!

Chiếc xe dừng lại ở căn nhà nhỏ quen thuộc. Cô bước xuống, tâm trạng cũng đã đỡ hơn.

- Cảm ơn anh nhé!

- Ừ! Em đi ngủ đi, mai còn đi làm nữa!

- Vâng! Chào anh!

- Chúc em ngủ ngon!

Khi chiếc xe đã đi khuất, cô lão đảo dựa vào cửa nhà, đôi mắt bắt đầu cay xè. Cô đã cố gắng chịu đựng khi ở trên xe của anh, không dám tâm sự, không dám khóc. Cô sợ anh sẽ lo lắng, sẽ không chịu về nhà khi cô đang bị như thế này. Anh là một chàng trai tốt, luôn quan tâm và giúp đỡ cô. Phải nói thật là cô đã nợ anh quá nhiều. Thế nên... tình cảm của anh dành cho cô... cô không dám nhận. Cô cho rằng mình không đủ tư cách để đón nhận đó.

159. Chương 100

Kết...

Chiếc xe dừng gấp trước một quán bar nhỏ. Giờ này đã muộn, chiếc đèn của quán vẫn sáng trưng để mở qua đêm. Ngoài đường chẳng có ai qua lại, chỉ có vài gã say xỉn, tay cầm chai rượu, mặt đỏ ửng lên, tóc tai bù xù, vừa đi vừa chửi bới cuộc đời.

Anh từ từ bước vào trong, ánh đèn cùng những điệu nhạc sàn xập xình làm anh cảm thấy chói tai. Biết là thế nhưng anh vẫn đến, chẳng quan tâm đến những gì tồn tại xung quanh mình. Đã lâu lắm rồi anh không đến đây, kể từ ngày yêu cô gái đó, mọi thói hư tật xấu anh đều bỏ hết. Thế nhưng bây giờ anh đâu còn quen biết cô ta nữa, cần gì phải tự làm khổ chính mình?

Như thói quen hồi trước, cậu phục vụ với chiếc áo gile màu đỏ, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng được cài hết cúc, giữa cổ áo được thắt chiếc nơ đen xinh xắn.

- Cậu Kevin! Cậu uống gì ạ?

- Như trước!

- Vâng!

Chỉ 5 phút sau, một chai Smirnoff Vodka được đặt trước mặt anh. Không chần chừ thêm, anh mở nắp chai, dốc hết vào miệng, vị chát của rượu chạm đến đầu lưỡi rồi xuống đến cổ họng cứ kéo dài khiến khắp người anh nóng bừng lên. Đặt chai rượu lên bàn, anh gục mặt xuống, hình ảnh người con gái ấy lại bắt đầu xuất hiện trong tâm trí anh.

- Anh ơi!

Tiếng gọi ngọt xớt đến nổi da gà của một cô gái đang tiến đến gần anh. Cô ta mặc chiếc váy kim tuyến

khoét sâu xuống gần rốn và cả phần lưng đằng sau, để lộ làn da trắng nõn nà, khuôn mặt được trang điểm đậm che đi những khuyết điểm trên nó. Trên tay cô ta là một ly rượu vang đỏ, bàn tay nhỏ nhắn đưa lên nắm lấy tay anh.

Kevin ngẩng đầu dậy, ánh đèn mập mờ cùng tác dụng của rượu đã khiến anh không thể xác định được người đang đứng bên cạnh mình.

- Tiểu Vy! Có phải là em không?

Trước mặt anh là Tiểu Vy - cô nhân viên giản dị mà anh yêu tha thiết, yêu đến điên dại. Chỉ vì một phút ghen tuông vẩn vơ mà anh đẩy cô đến mức tuyệt vọng. Cũng chỉ vì quá yêu cô nên anh mới phải làm như thế.

1 tháng nay, anh chỉ tìm đến rượu để quên đi hình bóng nhỏ bé thường xuyên xuất hiện trong căn phòng của mình. Nhưng càng uống, cô gái ấy lại càng xuất hiện trước mặt anh nhiều hơn. Nhưng đó chỉ là ảo ảnh, cứ đến gần thì nó lại biến mất.

Nhưng bây giờ, trước mặt anh không còn là ảo ảnh nữa mà là một Ngô Tiểu Vy bằng xương bằng thịt đang gọi anh. Anh sung sướng ôm chầm lấy cô, men rượu càng lúc càng thấm sâu hơn, khiến anh bị mất kiểm soát.

Cô gái nở nụ cười ma mẫn. Cô ta ghé sát vào tai anh, thì thầm:

- Vâng! Là em đây!

Không! Giọng nói này... không phải Tiểu Vy!

Anh đẩy cô ra. Lực đẩy mạnh khiến cô gái kia bị ngã xuống đất. Anh lão đảo chỉ thẳng tay về phía cô ta, gần giọng:

- Cô không phải Tiểu Vy! Cút!

Cô ta ngồi dậy, phỉu đám bụi đang bám trên người mình, hậm hực bỏ đi chỗ khác, miệng lầm bầm những câu nói rất khó nghe.

Anh lại tiếp tục uống, dốc hết cho đến khi chai rượu không còn 1 giọt. Cậu bồi bàn lo lắng chạy đến, lay lay người anh.

- Cậu Kevin! Cậu đừng uống nữa! Mau dừng lại đi!

- Tiểu Vy!!!

- Cậu Kevin! Cậu say quá rồi!

- Tiểu Vy! Đưa Tiểu Vy đến đây!- Anh nói trong cơn say, đôi bàn tay to lớn gạt hết những thứ từ trên bàn xuống.

Xoảng...

- Cậu Kevin!

Hàng chục chai rượu cùng những ly thủy tinh vỡ tan tành trong tích tắc. Anh vẫn đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, cơn say đã bao trùm khắp người anh.

- Tiểu Vy!

Bịch...

Khi không thể đứng nổi nữa, anh gục xuống bàn, miệng vẫn không ngừng nhắc đến tên cô.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/meo-xu-ngoc-nghech>